„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ

Библиотека
„Житен клас“

Галилей Величков, Мария Тодорова,
Мария Златева, Борис Николов, Николай Дойнов,
Нестор Илиев, Елена Андреева, Ангел Вълков

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ
УЧИ И ЖИВЕЕ

Сборник
ТОМ I

Спомени на съвременници и последователи
на **Всемировия Учител Беинса Дуно**

Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев

Библиотека "Житен клас"
София 1993

Посвещава се на онези братя и сестри, които бяха в Школата на Бялото Братство, при нозете на Всемировия Учител Беинса Дуно, слушаха Словото на Бога за идното човечество от Шестата раса и пееха песните Му, които ще бъдат молитви за Новото Човечество

Поднасям този мой труд - резултат на двадесет и две годишно издирване и проучване - като дар на онези, на които очите са отворени и съзнанието е будно за Словото на Великия Учител Беинса Дуно и на които ушите са отпушени за музиката Му, защото я възприемат като творчески акт на Божествения Дух.

Д-р Вергилий Кръстев

ISBN 954-799-183-3

© Всички права запазени.

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат – вестници и списания, без разрешение от съставителя на сборника.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Настоящият сборник е предназначен да ознаменува приключването на един период от четиридесет и пет години - 1945-1990 година - предварително обозначен от Всемировия Учител Беинса Дуно като епоха на труда и определена от Него, че ще трае точно четиридесет и пет години.

Съставителят на този сборник е работил целенасочено двадесет години с представените автори, строго индивидуално и в пълна нелегалност, поради опасностите, които съществуваха през онези години. Вилнееше стихията на опустошението, целяща да унищожи Словото на Всемировия Учител, движена от онези Сили, които разрушиха "Изгрева", които горяха и претопяваха томчетата с беседите Му, за да не остане нито следа от пребиваването на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство между българите и славянството.

Всеки автор имаше своята неповторима индивидуалност. Те бяха своеобразни личности - напълно различни един от друг. С годините трябваше да бъдат убеждавани, докато се съгласят да разкажат спомените си. Те бяха записвани на магнетофонна лента, както и се водеха бележки при срещите и разговорите ми с тях. Целият този материал трябваше да се прехвърли върху лист хартия и да се предаде от едно и също лице. Затова това лице присъствува в разказите на авторите, защото чрез това лице е записан, съхранен и предаден целият този материал. Този факт не може да се скрие и може да бъде приет като недостатък на сборника. Материалът е автентичен, оригинален и при сериозно вглеждане и навлизане в него от читателя, ще се открие как всеки автор е застанал зад своя разказ и го отстоява със сила и дух. Това е мемоарна литература и представлява история на Школата на Великия Учител. Затова не може да се търси и изисква някакво по-стилово и литературно извисяване. Езикът е такъв, какъвто е бил по онова време и е изложен така, както е говорил българинът.

Накрая поместваме Космогонията на Словото на Всемировия Учител. Това е обзор, направен от съставителя на този сборник след двадесет и две годишно проучаване на Словото на Всемировия Учител. Отбелязва се кой е Учителят, кой е Мировият Учител и кой е Всемировият Учител. Посочва се какво представлява Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно и къде е Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Изтъква се какво представлява българският народ при идването на Великия Учител. Разгледана е Космогонията на музиката Му. Изнесеният тук словесен материал има синтетичен вид и е труден за възприемане от онези, които не са проучавали

Словото на Учителя. Затова впоследствие бе решено той да се включи накрая, за да не би да смути мнозина, макар че първоначалният замисъл бе да бъде сложен в началото на сборника. Така че онзи, който има търпение и сили, може да го прочете. А който не желае - ще го остави непрочетен. За пръв път от основаването на Школата се прави опит да се напише и изнесе Космогонията на Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

Пред сборника е поставена непосилната задача да покаже и докаже следното:

Школата на Всемирното Велико Бяло Братство е една и тя присъствува едновременно на "Изгрева", в Духовния и в Божествения свят.

Всемировият Учител е един и името Му е Беинса Дуно, слезнал за пръв път на земята и дошъл от Божествения свят.

Словото на Всемировия Учител е Слово на Живия Бог, слезнал на земята българска.

Ученикът на Школата на Великия Учител има за задача да претвори Неговото Слово в Сила и Живот.

Спомените на учениците на тази Школа трябва да покажат, че човек прави днес първите си стъпки в Пътя на ученика. Техните опитности представляват първите стъпки на прохождащия човек в Пътя на ученика. Този Път ще намерите в Словото на Великия Учител Беинса Дуно.

Д-р Вергилий Кръстев

ГАЛИЛЕЙ ВЕЛИЧКОВ

(1911-1985)

"Изгревът"

Когато стъпките ви преминат боровата гора и навлезете в акустичното поле около полянката и салона, ухото ви ще долови или пеещи гласове, или бурните акорди на пианото, или красивата и звучна линия на цигулка, или топлите тонове на нечия флейта, а можете да чуете дълбоките и ниски струни на чело или контрабас.

"Изгревът" пее и свири по всички правила на тоновото изкуство.

Пианистите са привилегировани. Добрите приятели се бяха погрижили за концертно пиано, хармониум и роял, които заемаха почетните места в двата салона. Неподготвените пианисти обикновено се запознаваха с клавиатурата и заучаваха малки етюди или сонати. Подготвените бяха по-смели - те изпълняваха пиесите на онези майстори на пианистичното творчество, които им допадаха, които обичаха, за да изразят и своя виртуозност. Онези, които бяха овладели композиционното изкуство, импровизираха свои теми, обогатяваха ги с безброй тонове. Между композиращите често се намираха добри специалисти, които предлагаха свой аранжимент и хармонизации на богатия песенен репертоар на Учителя. Понякога музицираха концертиращи артисти. Вдъхновени от задушевния прием, те изпълняваха големи програми. Между онези, които слушаха вдъхновеното изпълнение можете да откриете и Неговата фигура. Учителят с особено внимание следеше музикалната изява на артиста.

Ако след концерта изпълнителят можеше да поведе разговор с Него в малката приемна, наред с прецизната оценка и технически съвети, Учителят откриваше незримите светове, откъдето слиза музиката. За такъв артист срещата с Учителя бе извор на безмерна радост. Когато има кой да свири, кой да слуша, кой да цени, музиката пробужда неподозирани възможности на съзнанието, което обича повече от всичко хармонията.

Много често до пианото може да видите изправен певец. Той или се разпява, или се готви за предстоящи изпити, или пропява програмата за набелязан концерт, или изпълнява арии от прочути опери, или навлиза вдъхновено в песните - мантри, за да се потопи в света на великото единство, родина на всяка душа. Учителят обича певческото изкуство. Той сам пее. Това предразполага певеца. Начинаещият не се стеснява да повтаря една и съща фраза, един и същ пасаж, да търси чистотата на интервала, звучността на вокала, да наизустява пиесата. Навсякъде другаде многократното повторение на пасажите може да предизвика негодуване, но не и на "Изгрева". Сполучливите и несполучливите опити радват еднакво както изпълнителя, така и слушателя. Едните и другите знаят златното правило, че само работата е, която разгъва възможностите на таланта. Усвояването на всеки такт, всеки мотив, всяка песен, всяка ария се постига след упорит труд. Има ли певец, който да не се стреми към високите постижения на вокалното изкуство? На "Изгрева" всеки певец се учеше как да осмисля вокалното изкуство.

Цигуларите винаги се занимаваха с повишено самочувствие, защото Учителят бе цигулар. А това респектира. Цигуларите не се упражняваха в салона. Те не бързаха да стъпят на подиума с цигулка в ръка, докато не са си

научили урока или пиесата, която трябва да изпълняват. Ако цигуларят живее на "Изгрева", вие ще чуете неговото разсвирване.

Малките дървени кълчички резонират. Ала когато настъпи денят на изисканото изпълнение, цигуларите застават на сцената и показват своето изкуство. Изгревяни не скриват своята обич към цигулката. Достатъчно е да се разнесат няколко акорда или по-смели опипвания на цигулковия гриф и салонът започва да се изпълва. Учителят не закъснява. Според случая Той е или между приятелите в салона, или близо до цигуларя на сцената, за да следи отблизо изпълнението. Но не само изпълнението привличаше Учителя. Той се интересуваше и от инструмента, и от лъка. Не скриваше почудата си от чудното звучене на четирите струни, опънати над малкия гриф. Всеки цигулар задълго помни разговора с Учителя за цигулковото изкуство, за чудодейното изпълнение на именитите световни цигулари. Той сам показваше как биха могли да се изтръгнат онези тонове от цигулката, които да породят радост и възторг, които да извисят душата и духа, които да даруват здраве и мощ на човека, поел пътя към новия живот.

Всеки цигулар, който е могъл да разговаря с Учителя след сполучливо изпълнение, разбира величието на това изкуство, което е дадено на човечеството като най-разбираем и достъпен контакт до духовните ценности на Битието.

Ако ви се случи да сте наблизо до гората след изгревните часове, ухото ви ще долови изпълнението на паневритмичните музикални упражнения. Изпълняват се от малък камерен струнен оркестър. Понякога гостуващият флейтист или кларинетист придружава цигуларите. А в неделни и празнични дни контрабасът напомня за своята важна роля в един оркестър. Такива утрини са особено приятни. Ведрина, ароматизиран боров въздух, паневритмична музика са неделимите съставки от свежата аура на онези, които плавно изпълняват гимнастическите упражнения. Изгревяни започват своя ден с музика. Новият ден е одухотворен. Въздухът, музиката, движенията, милващите слънчеви лъчи вдъхновяват изгревяни, които запяват химни на радост, за да възвестят новия ден. Изгревяни знаят как да пеят и свирят.

Пеещият "Изгрев" може да ви зарадва и с многогласно пеене, когато изгревяни са събрани в салона да чуят или Словото на тържествените неделни беседи на Учителя, или Неговите утринни лекции. Тогава ще се уверите, че песента е неделима от Словото. Словото, облечено с музика, изпята от голямо множество, събрано в озарен от обилна светлина салон, е извор на живот, който възражда духа.

Има дни, когато Учителят влиза в клас със Своята цигулка. Онези, които веднъж са имали възможността да чуят Неговото изпълнение знаят , че в този утринен час ще има музикална изява. В такива дни нотните бележници изписват нова песен или мотив - принос към голямото песенно богатство на Школата.

Обикновено Учителят започва своята лекция и най-непринудено разглежда тема след тема, проблем след проблем в светлината на Неговото неограничено познание. Настъпва момент, когато слиза до катедрата, за да отвори кутията, в която, загърната в меко-кадифен плат е цигулката Му. След леко, едва чуто настройване, лъкът почва да извлича от нейните струни или странна песен, или игрив мотив, или хармонични арпеджи, които приковат вниманието на целия клас. Стенографите оставят своите писалки, последвани от голямото мнозинство, което също така записва Словото. Настъпва тишина, която се помни. Особено когато изпълнението навлезе в своето пианисимо, лъкът едва се докосва до струните и диханието спира, за да се долови тихото, едва доловимо съзвучие на финалните акорди. Понякога изпълнението е динамично, бурно. Лъкът извлича плътни тонове.

Учителят придружава цигулката Си със своя мек баритонов тембър. Той пее. Пее с текст, който може да бъде и непознат. Така се раждат песните, които впоследствие се заучават от голямото множество. Повторното изпълнение на дадената песен Учителят прави за онези, които са се опитали да нотират изпълнението. Понякога изпълнението продължава до пълната достоверност на нотописа. След завършване на лекцията събраните около пианото ученици подемат песента, разучават я такт по такт, докато я усвоят и я запеят с пълен глас.

Такива са паметните дни, когато изгревяни млъкват, за да роди тишината новата музика.

"Изгревът" има своите тържествени музикални дни. Те настъпват преди традиционните празници. Появата на диригент винаги привлича инструменталистите и певците. За кратко време достатъчно ограмотените музиканти оформят оркестър, хор. Започват да се редуват репетиционни дни. ОСтарателно се изучават отделните партии. Целта е изпълнението да бъде прецизно и с изискана художествена стойност. На тържествения празничен концерт оркестърът трябва да прозвучи в своята пълнота, а хорът да пее по всички правила на хоровото изкуство. Този стремеж да се пее и свири на висота привлича гости-музиканти, които дават своя принос за въздействуващото музициране. Репетициите се провеждат в големия салон, който никога не е празен. Учителят взема участие в репетиционните часове като мълчалив слушател. Той никога не се намесваше в работата на диригента. Той винаги се радваше и на най-малките постижения. Диригент и изпълнители бяха свободни да работят, за да успеят да подготвят репертоара за тържествения концерт така, че да задоволят и най-изискания слушател.

Тържественият концерт се изнася пред препълнен салон. При топли дни големите прозорци се отварят и музиката литва в простора.

Действително "Изгревът" знае как да пее и как да свири.

От ранни зори до късна вечер въздухът на "Изгрева" е наситен от музикални звуци. Изпълнението привлича. То може да ви поведе към китната поляна, светлия салон или малката дървена къщичка. Ако не одобрите изпълнението, ще кажете: "Изгревът" се учи да пее и свири". Ако ви хареса, ще кажете: "Изгревът" знае как да пее и свири". Ако пък у вас затрептят незримите струни на душата, която обича музиката и хармонията, вие ще поискате да заучите нещичко от големия песенен репертоар на изгревяни. Ако сте се занимавали с някакъв инструмент или сте учили пеене, ще поискате да бъдете един от изпълнителите на тази музика, която за първи път слуша ухото на човечеството.

Тогава и вие ще запеете и засвирите, както пеят и свирят всички изгревяни.

Учителят като цигулар

През годините, когато столицата ни бе домакин на концертите на световно известни музиканти - цигулари, пианисти, певци и диригенти, между посетителите в залите се открояваше отличителната фигура на Учителя. Той ценеше изпълнителите, следеше най-внимателно тяхната интерпретация и след концерта даваше своето мнение за нея. Не е безинтересно как Той определяше артистичната изява. Наред със здравото ритмично чувство, усета за мярка, чистота и красота на тона, безупречната музикална памет и богатата жизненост, Той търсеше в артиста родения инструменталист, певец или композитор, верен на музикалния натюрел. Голямо значение Той отдаваше на онова музициране, което привлича автора на пиесата като

невидим слушател и вдъхновител. Когато авторът присъствува и одобрява изпълнението, артистът пее и свири безупречно, като дава израз на съдържанието на пиесата и вложената основна мисъл. От тази гледна точка, концертите за Учителя бяха двойно тържество на видими и невидими посетители. Ето защо Неговата рецензия бе пълна, богата и прецизна мярка за майсторството на артиста.

Учителят пееше и свиреше. Той бе школуван цигулар. Кой е Неговият преподавател, който Го е въвел в изкуството на грифа, струните и лъка, ние не знаем. Но в разговори и лекции Той с увлечение разказваше за добрия педагог и цигулар, който наред с първите уроци към опознаване на цигулката, е свирел със замах и сериозно вглъбяване пред малкото момченце. По всяка вероятност този педагог е бил един талантлив музикант - чужденец, дошъл в новоосвободената ни родина да насажда музикална култура. В периода на музикалната подготовка, Негови преподаватели са били още други трима - пак чужденци.

Когато Учителят преминал Атлантика, за да следва в Америка, Той е бил оформен като цигулар и многократно е изнасял концерти в университетските зали.

Ние заварихме Учителя като беловлас цигулар, който свиреше пред своите ученици. Той свиреше насаме в своята стаичка, а и тогава, когато Му гостуваха "същества от далечни светове".

На Неговата цигулка звучаха най-вече музикалните мотиви, песни, мантри и упражнения, които Той непосредствено долавяше с финото Си ухо. Контактът Му с изворите на музиката бе неоспорим. Това регистрирахме с нотното писмо, като оригинални мотиви, за първи път изпълнявани на физическото поле. Те са отпечатани в отделни издания, съобразно формата и предназначението им. Композитори и музикални изпълнители наричаха Неговото творчество патетичен химн на човешката душа. При талантлива разработка и оркестрация, музикалните мотиви биха били съдържание на звучни камерни пиеси и симфонии.

Музикалният език на Учителя бе определен и чист.

Далекоизточният напев, изграден от полутонове, четвърт и осминка тонове е оцветен със смекчени възклицания и извивки на бедуин или на древен богомолец. Учителят го предаваше с точността на изпълнител от далечни епохи. Той изпълняваше с академична изисканост съвременната класическа линия на многообразните мотиви - съдържание на световното музикално творчество. А за българската песен - весела и тъжна, игрива и възторжена, подчинена на неправилния такт и сплетените лъкови легати - Неговите пръсти, подвижни и пъргави, стъпваха на грифа така, както свирят знатните български гъдулари.

Цигулката като инструмент винаги бе предмет на почуда и удивление. Много често Той се взираше в грациозните извивки - ефовете, през които отлитаха тоновете, след като са били отразени от овала на странния инструмент. В такива моменти разговорът ни свързваше с бележития майстор на цигулката Страдивариус.

Учителят познаваше до най-големи тънкости пръстовата и лъковата техника. Звукоизвличането Му беше наситено със свежест, мекота и красота. Затова тоновете бяха с определен колорит. Дръзкото и шумно изпълнение Той наричаше бурен разговор на физическото поле. Нежното и деликатно пианисимо - среща с Невидимия свят. Най-често Той свиреше с леко докосване на лъка, ползуващ спикатите, летящия лък, а понякога се шегуваше с игривите пицикати на лявата ръка.

Обикнали Неговото изпълнение, ние с притаен дъх следяхме моментите, когато цигулката Му ще прозвучи.

Един от бележитите музикални дни на Учителя бе последният Му концерт, вместо утринно слово, през един от неделните дни на 1943 година. В клас Той влезе с цигулка в ръка. Концертът бе подготвен и приятелите бяха уведомени за това. Отрано те заеха своите места в осветения салон.

След обичайната молитва, Учителят слезе от катедрата и заяви, че ще изпълни музикалния мотив "Блудният син", който повече от 30 години не е изпълняван. Отвори кутията, взе инструмента и почна да го настройва. Пръстите на дясната Му ръка леко опипваха струните. Ухото Му търсеше чисти квинти. С леко докосване на лъка Той провери нагласата на струните и засвири.

Изпълнението и съдържанието на тази пиеса не подлежеше на нотен запис. Темпото на места бе бурно и бързо, пасажите летяха един след друг, поради което петолинията останаха празни. Всички само слушахме. Бяхме въведени в странен музикален свят - свят изграден от музикални тонове, богат на съдържание, което само душата може да разчете. Изпълнението бе прецизно, изящно, богато на красота и звучност. В границите на три октави Учителят разказа живота на едно съзнание, преминало през многообразието на Битие, изпъстрено с драматизъм, романтика и размисъл. Блудният син споделяше своя живот с езика на тоновете. Страница след страница, ние разчитахме преживяванията му - ту сплетени в конфликти и противоречия, ту успокоени в светли надежди, където съдържането на живота е изтъкано от светлина и любов.

В едва чуто пианисимо, изпълнено с горната част на лъка, напомнящо шепот, долавяхме нежните пориви на едно любещо сърце, търсещо мир в голямата пустиня на живота, където то все още е непознато и неприето. В разложените акорди, наситени с динамика и мощ, разгъващи се във възходяща хармонична линия, силата на Висшата воля подава ръка на "блудния син", ръководи неговата съдба от свят в свят и дава уверения на неговия дух за успешен завършек на едно драматично битие.

С няколко тържествени акорда разказът свърши.

Пръстите на Неговите ръце, които стъпваха по грифа на цигулката и владееха движенията на лъка, прибираха инструмента.

Концертът завърши. Това бе Неговото последно голямо изпълнение пред онези, които дълги години слушаха Неговата звучна цигулка.

Лунен химн

Имахме добър повод привечер да се съберем в салона на "Изгрева", да споделим известни впечатления и да чуем мнението на Учителя за един филм, озаглавен "Лунната соната". Мнозина от нас успяха да видят филма и да чуят концертното изпълнение на Бетховеновата "Лунна соната" от световно-известния полски пианист Игнац Падаревски. Доволни от сполучливата режисура на филма и най-вече от майсторското изпълнение на Падаревски, ние искахме да споделим с Учителя как беловласият и представителен пианист, въпреки напредналата възраст, свири много вдъхновено.

Падаревски бе съвременник на Учителя, познат на концертната публика по всички континенти не само като отличен пианист, но и като общественик - той бе президент на Полската република. Падаревски бе представителна фигура с благородна осанка, одухотворено лице и прекрасни големи ръце с фини пръсти, за които не бе трудно да се справят с големите акорди на октавите, ноните и децимите. Във филма операторите нарочно се спираха да снемат както вглъбеното лице, така и ръцете с пръсти, които

буквално се плъзгаха по клавиатурата, а не се стоварваха с цялата си тежест, както при много от пианистите.

Един по един, за кратко време ние успяхме да се съберем на сцената, около пианото в големия салон и оживено коментирахме филма.

Учителят бе вече между нас. Един брат, добър пианист, започна да разказва за някои кадри от филма. С няколко думи братът нарисува образа на Падаревски, възхитен от неговата осанка, а най-вече от изключителното изпълнение на Бетховеновата соната, известна с особения аранжимент и неповторим почерк на музикалната мисъл, характерна само за музикалния гений. Мелодичният мотив, подчертаваше братът, се носеше като едва забележима нежна светлина сред безброй съзвездия от арпеджи, разложени акорди, с хармония чисто Бетховеновска. По-нататък той се спря и на неповторимото туше на Падаревски и на педалирането му, за да изгради нежната звучност на сонатата - така, както Бетховен е искал.

Учителят слушаше с внимание разказа на брата и побърза да запита:

- А по време на изпълнението Падаревски как свиреше - със затворени очи или с поглед, отправен встрани и нагоре?

- Да, Падаревски свири със затворени очи, леко наклонена глава, леко встрани и по-често повдигната малко нагоре - отговори братът.

Последва мълчание, след което Учителят наново поде разговора:

- Добрият музикант трябва добре да владее програмата си, техническите трудности не трябва да ангажират и отклоняват неговото внимание. Така се постига вглъбяване, без което не е възможно музикантът да се докосне до съдържанието на пиесата. Това се изисква не само от пианиста или цигуларя, а въобще от музиканта-изпълнител - той трябва така да свири, че да привлече и самия автор. Не само автора - заедно с него трябва да присъствуват и онези невидими същества, които са съдействували за "сваляне на музиката" в съзнанието на композитора. Всякога подобно изпълнение действува непосредствено на душите. Именно то е свещеното тайнство, известно като хармонично единство между публика и изпълнител. Всички души жадуват за подобни концерти. А концертните зали са съвременните светилища! Такъв концерт е несравним извор на добри преживявания, съзнанията укрепват във вярата и надеждата за доброто и безмерната хармония, така необходими на човешкото общество. Падаревски е музикален дух, слязъл да помогне на човечеството. Похвална е инициативата на авторите на филма и добре са сторили, като са поканили Падаревски да бъде изпълнител на прочутата Бетховенова "Лунна соната".

Учителят пак запита:

- Освен Бетховен, има ли друг автор, който да има за тема Луната и нейното въздействие?

- Да - отговаря същият брат, - това е французинът Дебюси. Той е написал много нежна пиеса, назована "Лунна светлина".

- А има ли възможност да чуем тук, на нашето пиано, изпълнението на тази пиеса?

- Когато разбера кой от пианистите може да изпълнява Дебюси и специално тази пиеса, ще го помоля да изнесе концерт на "Изгрева" - допълни братът.

Учителят продължи:

- Само ние нямаме песен за Луната! Имаме за Слънцето и то - прекрасни образци. Всички познавате много добре нашето музикално упражнение "Изгрява слънцето". А "Химна на Великата Душа"? Аз не познавам друга така съвършена музика за Слънцето и затова тези песни назовавам химни на единственото светило, на единствената животворна светлина, която поддържа живота във всички гами, не само на земята, не само на Луната, но навсякъде по нашата Слънчева система. Луната, и тя

дири Слънцето. Лунните жители, макар и да са облечени в други лъчисти тела, поглеждат към Слънцето с благодарност и благоговение и се радват на всичко, което носят неговите благодатни лъчи. Луната се грее на Слънцето, отразява неговата светлина и неуморно работи за добруването на човечеството.

- Нека сега да изпеем с вдъхновение "Химна на Великата Душа"!

От пианото зазвучаха встъпителните акорди на песента и ние запяхме величествения слънчев химн на душите, осъзнали величието на живота, проявен от слънчевите лъчи.

Многогласното изпълнение на песента бе радостният финал на импровизирания разговор за "Лунната соната" на Бетховен.

За наша обща изненада, само седмица след разговора, на "Изгрева" бе изнесен самостоятелен концерт от видна столична пианистка, с програма от Дебюси и Бетховен. Чухме прочутата пиеса на Дебюси "Лунна светлина", а прозвуча и "Лунната соната" на Бетховен.

Концертът бе посрещнат с голямо внимание. На обичайното място до катедрата бе Учителят. Той следеше не само изпълнението на пианистката на физическото поле. Концертът задоволи изгревяни, задоволи и Учителя. Той покани пианистката в приемната, откъдето тя излезе твърде зарадвана с подарък - новоиздадения сборник от песните. Ние подразбрахме значението и смисъла на приема - Учителят бе доволен от музиката на Бетховен и Дебюси, изпълнени от даровитата пианистка.

Може би концертът щеше да отлети във вечността като скъп спомен. Подобни приказни дни и вечери на "Изгрева" имаше много често. Но ето че бях наново свидетел на следващо неповторимо музикално събитие, тясно свързано както с филма, така и с концерта на пианистката.

Единствен и вечно мълчалив наблюдател бе познатата и сияйна луна.

Зареди ха се низ от вечери и по далечните небесни висини луната наедряваше, добиваше блестящ овал и нейната бледа светлина почна да прониква все по-настойчиво. Когато наближи пълнолунието, тя така наедря, като че ли искаше да запълни небосвода и да докаже своята значимост като светило. Тя надникна над хоризонта много смело и настойчиво. Не бе трудно да се предвиди, че именно тази вечер тя имаше намерение да озари земята с богата на нежност светлина.

Не след дълго, когато уморените от трудовото ежедневие изгревяни загасиха последните светлинки, луната като че ли поспря своя ход, застана над салона и се вгледа в белоснежните му одежди. Ограден от полусенките на лещака и стройните борове, салонът лъчеше лунна светлина. Луната внимателно оглеждаше "Изгрева" и правеше всичко възможно да озари свещеното място, познато много добре на нейните жители, осведомени за бележитата светиня на Земята. Те слизаха и възлизаха, отнасяйки съкровена мисъл за нови творчески импулси в безбрежното битие на живота.

Както честичко се случва, тази вечер закъснях на "Изгрева". Бързах да се прибера. Нямах намерение да спирам, и без туй луната изпълняваше превъзходно своето "дежурство" Все пак наминах край салона преди да се спусна стремително с велосипеда си към дома.

Наново изненада!

На балкона, опрян на перилата, бе застанал Учителят. Облечен най-официално в белите дрехи и с бялата панамена шапка на глава, Той оглеждаше ту лунния диск, ту ширналата се панорама. Не исках да попреча на лунната идилия и леко свих до пейките. Учителят ме забеляза, напусна балкона, премина през горницата, заслиза по стъпалата на дървената стълба, влезе в салона, премина покрай катедрата, стъпи на сцената и се поспря до пианото.

Всичко това стана бързо и неочаквано. Успях само да се приближа да салона и застанах до прозореца.

Разбрах, че, заедно с пълноликата луна, ще бъдем единствените свидетели на тържество от музикален характер. Очаквах музика. Така и стана.

На фона на разлистените лимони, изпълнили плътно сцената, фигурата на Учителя се очертаваше с яснота, макар че единствената светлина бе, все пак, слязла от висините на луната.

Той засвири!

Зная, че Учителят не бе школуван пианист, но много обичаше този многострунен инструмент и винаги бе високо оценен посетител на концерти, изнесени от видни пианисти в столичните салони. Той имаше изработено полифонично чувство, можеше едновременно да изпълнява на цигулката си музикални импровизации и да пее текста на песен, за първи път изпълнявана от Него. Въпреки това, не скриваше учудването си от придобитото изкуство на пианистите да изтръгват музика от пианото с всички пръсти на двете ръце. Обичаше не само да слуша пианистите, но и да гледа движението на послушните пръсти.

Пианото прозвуча. Понесоха се нежните тонове на мелодична линия, странна и непозната по строеж. Само с един пръст на дясната ръка, леко извлечената песен прелетя в пространството и бе невидим привет към множеството, слязло от луната. Приветствената песен завърши, последвана от двуглас на нова мелодична линия. Двугласната песен бе израз на внимание към гостите от луната. Двугласът завърши, за да започне още по-нежно и едва доловимо изпълнение на още по-странна песен, изпълнена от двете ръце. Прозвуча хармония в почти всички регистри, но така овладяна в пианисимо, каквото само Учителят можеше да направи. За ухото ми музиката бе непозната и много странна. Явно това бе химн, отправен към сферите на нематериалното, към по-високите гами на битието. В музиката тази вечер имаше акварелна нежност и благородство, каквито на земята почти не познаваме, благоговение, за което душите копнеят, зов към висок идеал, недостижим в обикновения порядък на човечеството. Мелодичната линия на химна намираше своя пък между изобилието от хармонични акорди и арпеджи и цялото изпълнение бе под знака на диалог между Учителя и незримите посетители на музикалното тържество. Финес и нежност, красота и хармония, величествен музикален разговор!

Изпълнението достигна своята кулминация. Прозвуча едва доловимото пианисимо. Учителят освободи педала и последните акорди се понесоха в пространството в бавно отлитащо ехо. Неземната музика отлетя в безграничните предели на Битието.

Лунният концерт завърши.

Учителят поостана над клавиатурата замислен, вглъбен, с поглед, отправен към безкрая, сякаш тръгнал да изпровожда незримите лунни гости.

Той затвори тихо пианото, с бавни стъпки слезе от сцената. На вратата на салона срещата ни бе в мълчание. Преди да възлезе по стъпалата, за момент се спря и ме запита:

- Чуваше ли се музиката? Свирих по възможност най-тихо, за да достигне песента до невидимите същества, дошли като гости на концерта ми, посветен на лунната светлина!

PS. Братът бе Асен Арнаудов, а гостуващата пианистка бе българска еврейка, състудентка на Асен.

Иде, иде, иде...

Начален текст на
песента: "Иде, иде, иде"

Седми януари 1939 година. Първият ден на Рождество. Празник. Бяхме събрани в малкия салон - столовата. Питателният обяд бе приготвен от дежурните. Повечето от тях бяха учителки. Те имаха коледна ваканция. На мен се падна честта да бъда цигуларят на обяда. На малкия роял бе готова да ме придружава с импровизиран акомпанимент сестра Ирина Кисьова - добра пианистка, отлично владееща песенния репертоар на Учителя. С нея бяхме хармонична музикална двойка. Акомпаниментът й бе на изискана висота.

Скромният, но вкусен обяд разполага. Особено бяха доволни учителките. Те разбраха, че са допринесли за доброто настроение с обяда за коледния празник, приготвен с умение и любов.

Ние бяхме готови да започнем музикалната програма. Встъплението бе обща песен, изпята от всички. А това бе обичаната и динамична песен в българска ритмика "Сила жива". Сякаш живите сили на природата вляха освежителни струи и песента бе изпята с усет към изворите на живота.

След изпълнението на песента Учителят се обърна към мен с въпроса:

- Можете ли да изсвирите цигулково соло, което да не е изпълнявано досега?

Изненадан от въпроса, за момент погледнах сестра Кисьова, а тя шепнешком добави:

- Учителят към тебе се обръща, ако имаш нещо готово, свири!

Без колебание отговорих на Учителя:

- Да, имам малка солова композиция, написана в двоен гриф и акорди.

- Изпълнете я, нека чуем какво сте написали!

Започнах изпълнението. Акордите бяха наситени с достатъчно мощ и красота. Двойният гриф бе приятен за слушане. В него се криеше и мелодичната линия. Непосредствено след заключителните акорди, в същата тоналност, Учителят започна да пее, тактувайки с пръсти по масата.

Всички притаихме дъх. Слушахме изпълнението на Учителя. Първоначално Той започна да пее без думи. Нашето задължение като музиканти, бе да нотираме мотива. Нотните листове бяха до нас на пианото, но докато започнем записа, песента бе изпята. Учителят забеляза, че ние не успяхме да "хванем" изпятото. Осмелих се и Го помолих още веднъж да започне песента, за да можем да я запишем. Той наново започна, пак без думи, пак тактувайки с пръстите Си. Ние набързо нанесохме няколко такта, но изпуснахме следващите. А бяхме привърженици на идеята точно да записваме дадените мотиви. Поисках Учителят да изпълни още веднъж песента. Той запя. Ние записахме още няколко такта. Учителят продължи да пее, докато песента не бе нанесена на нотните листове. Бяхме готови със записа. Доволството ни бе забелязано и Той каза:

- А сега чуйте текста!

И започна, енергично с пълен глас да пее: "Иде, иде, иде, Сам Той иде, иде, иде, Сам Той иде, иде, да помага Той, да помага Той".

Нанесохме текста под нотите и песента бе готова за разучаване.

Учителят се обърна към всички в салона:

- Ще можете ли да научите новата песен?

Повече не чакахме Неговата покана. Засвирихме със сестра Кисьова, а с нас запяха всички приятели. Повечето от тях бяха достатъчно музикални и паметливи - най-вече будните и умни учителки, а между тях имаше и такива, които владееха пеене. След няколко сполучливи пропявания песента бе усвоена и изпълнявана с нарастващ възторг.

С неколкократното изпяване на новата песен ние дадохме израз на благодарността си и за другите два новогодишни дара от Учителя - двете изключителни беседи за новата 1939 година: "Големият брат", с която бе посрещната новата година, в 24 часа на 31 декември 1938 година и "Малкият брат", държана на 1 януари 1939 година, в 10 часа сутринта.

Преди да се разделим, след питателния обяд и ведрото настроение от новата песен, Учителят се обърна към нас с думите:

- Това е първата част на новата песен. Втората ще дам допълнително. Кажете на Асен Арнаудов да ми се обади, за да продължим работата с нотиране на втората част на песента.

По-сетне, след продължителни разговори в приемната с Асен Арнаудов, Учителят даде и втората част на песента с текста "Мощния, Силния, да помага Той...".

Така бе дадена тази възторжена и вдъхновена песен.

На концерт с Учителя Беинса Дуно

Най-често Учителят посещаваше концертните зали или изложбените салони с Неделчо Попов, а по-рядко с Борис Николов, Мария Тодорова и Боян Боев. А само няколко пъти - с автора на тези бележки. Разбира се, в залите бяха и мнозина от приятелите, но малцина бяха тези, които Го придружаваха. Всеки, който бе поел подобен ангажимент и подобно служене, имаше за задача след поканата за концерт или изложба да осигури за посещението на Учителя подходящо и добро място за наблюдение и слушане. Обикновено се взимаха места на втория или третия ред за малките салони или на централния балкон в средата - в единствената за времето си зала "България". Когато Учителят се премести да живее на "Изгрева", поради отдалечеността ни от центъра на столицата, където бяха залите за концерти или изложби, то трябваше да се осигури превозът със съответно транспортно средство. През тези години приятелите не притежаваха леки коли. Придружаването на Учителя бе рядка и щастлива привилегия за този, който можеше да осъществи подобна възможност. В духа на взаимното уважение и ученическа привързаност, всеки от нас полагаше грижи да даде израз на най-добро и изискано представяне в тези зали, където посетителите държаха за спретнато, чисто и добро облекло и поведение - по всички линии издържано и представително. Учителят особено ценеше естетиката в изкуството, но и естетиката в поведението не бе подценявана. В това отношение най-изпълнителен бе Неделчо Попов, който имаше грижата далеч преди концерта да се договори с Учителя за деня и часа на посещението и, освен това, да се погрижи за Неговото облекло. Например, ако Неделчо някъде забележеше някакъв хубав и качествен плат за костюм, взимаше мостри, показваше на Учителя, съобразяваше се с Неговия вкус и тогава купуваше плата и го даряваше на традиционните празници на Братството - Петровден, съборните дни и пр.

Концертната зала "България" по това време беше построена и бе достатъчно голяма за концертиращите артисти и музикалните състави. За нас, приятелите на Учителя, особено приятно бе да Го видим нейде по средата на първия балкон. Неговата впечатляваща фигура се откроява ше. Придружаваше Го верният и предан Неделчо Попов. Учителят обичаше

музикалните прояви и ценеше изпълнителите, които изнасяха концертите. В такива случаи Той казваше: "Похвално е, че музикантите правят точни рецитали на дадени композиции, когато в областта на философията цитатите се редактират и прередактират и в някои случаи дадени пасажи дори не могат да се познаят от самия автор - това най-вече се отнася до преводната литература. Ето езиковата слабост. Докато при музиката дадена композиция се изпълнява с еднаква точност от различните солисти от различни народности, стига музикалната подготовка да е на артистична висота. В това отношение музикалната мисъл се радва на точна интерпретация, докато Словото претърпява промени, продиктувани от недостатъчните думи и понятия на даден език".

В началото на тридесетте години от века по улиците на столицата бяха залепени афишите за концерта на виртуоза на контрабаса Асен Вапурджиев. Известен в европейските столици като изключителен музикант и вълшебник на най-грубия струнен инструмент - контрабаса, Асен Вапурджиев изпълняваше не само специален репертоар, на и собствен аранжимент на цигулкови концертни пиеси. Така в афиша личаха премиерноо изпълнение и на Менделсоновия цигулков концерт, и на други брилянтни миниатюри, които се изпълняваха от световно-известни цигулари, стъпили на концертния подиум в нашата столица. Афишът за концерта на Асен Вапурджиев ни привлече в залата на "Военния клуб". Там се намираше най-добър за годините си концертен салон. В предните редици на салона, заедно с голямо множество от изгревяни, бе дошъл и Учителят. Асен Вапурджиев бе познат на Братството от годините, когато се провеждаха съборите в Търново като талантлив син на преподавател по пеене в търновските училища. За всички посетители на концерта бе известна програмата, в която фигуриираше и изпълнение на мотиви от музикалния репертоар на Учителя. Аранжиментът за контрабас на известната песен "Фир Фюр Фен" бе един от поредните номера в програмата на концерта. За времето през тридесетте години, в музикалните среди Братството се ползуваше с името на общество, което е много музикално, високо цени концертиращите артисти, масово посещава концертните изяви. Освен това, в салона на "Изгрева" музицираха почти всички солисти, инструменталисти и певци, преди да стъпят на подиума във "Военния клуб", зала "Биад" или зала "България". Музикантите уважаваха Учителя, не се смущаваха от общественото мнение - посещаваха "Изгрева", съветваха се по проблемите на музикалното творчество и всякога искаха своята генерална репетиция да направят в най-чистия и най-угледен салон на "Изгрева", преди да почнат своята концертна обиколка из страната.

На "Изгрева" идваха в знак на уважение и почит към Учителя и някои от чужденците - цигулари или пианисти. Своята признателност и благодарност те проявяваха като изпълняваха част от концертната си програма в салона на "Изгрева". Не бяха единични случаите, когато тези музиканти искаха да останат в Школата на Учителя - на тях Той казваше, че са определени за концертния световен подиум и им пожелаваше успех. Така постъпи Учителят и с българските цигулари Саша Попов и Недялка Симеонова. За тях Учителят бе казал още: "Това са много даровити музиканти, определени от провидението да работят за пробуждане на съзнанието на много същества, родени при различните народи, пръснати по лицето на Земята".

Сашо Попов и Недялка Симеонова са първите най-големи и изтъкнати цигулари, които прославиха българската цигулкова школа.

На концерта на Асен Вапурджиев в залата на "Военния клуб" всички бяхме насядали и заели местата си. Асен пъргаво стъпи на сцената, настрои контрабаса и започна енергично и със замах да свири първата част на концерта за цигулка на Менделсон. Слушателите следяха с голямо внимание

великолепното изпълнение на бурните пасажи и мелодични кантилени и за голяма изненада на цигуларите, Вапурджиев се придържаше без отклонение към цигулковата редакция, макар че тя бе наложена върху трудния контрабасов гриф. От грубите и дебели струни прозвуча последният акорд на първата част и публиката неудържимо аплодира блестящото изпълнение. Само редиците, заети от Братството не пляскаха с ръце, а с възторжен повик "Браво!" изразяваха своето доволство от музицирането. Той знаеше, че приятелите от "Изгрева" не шумят с ръкопляскане, а дават израз на доволството си със своето мълчание и споделеното "Браво".

Ето, че във втората част трябваше да прозвучи "Фир Фюр Фен". Асен Вапурджиев настрои контрабаса и започна с широк лък - звучно, тържествено и величествено фортисимо - началните пасажи и мотиви. Приятелите притаиха дъх, следяха нота след нота познатата им песен и когато прозвучаха полутоновете във втората част на мотива, контрабасът сякаш проля с такава нежност и чистота, както това би станало от струните на една прекрасна виола. Вапурджиев успя да изтръгне от дебелите струни на контрабаса нежни звуци. Последният тон отдавна бе отзвучал, а лъкът на артиста още стоеше върху струните. Той не бързаше да го свали. А публиката, изумена от прекрасното изпълнение, продължаваше да се въодушевява от Божествения мотив и не бързаше да прекъсне онова състояние, преживяно от изпълнението на песента. Асен Вапурджиев вдигна лъка и се поклони пред мълчаливата публика. В това време залата гръмна от нестихващи аплодисменти.

Учителят бе доволен от неговото изпълнение, а ние бяхме въодушевени, защото за пръв път на концертен подиум от голям музикант бе изсвирена песен на Учителя.

Учителят обичаше изящните форми на поезията и музиката и предаде голяма част от Словото Господне като музикални мотиви - предимно песни с текст, издържан като възторжена и мъдра поезия и като поучения, проникнати от Бащинската Божествена Любов към ученика. В този смисъл Школата на Учителя бе един голям дом на душите, решили да посветят живот и бъднини на поезията, мъдростта и музиката - свещен път към дивната и свещена хармония на живота. В големият дом на "Изгрева" песента бе начало на деня, а всеки ден бе низ от вечните стъпала на еволюцията на душите, поели път към света на светлините, където хората живеят братски - Обетованата земя, към която се стремим всички.

"Изгревът" пее и свири, мисли и действува, работи и учи по законите на поезията, музиката и хармонията. Светът не познава друга мистична Школа, в която песента да е била метод на възпитание и възход. В Школата на Учителя музикалното възпитание е необходима програма, залегнала в ежедневието на ученика от ранна утрин до късните часове на деня.

"Изгревът" пее и свири за учениците от Школата на Учителя, за съвременното човечество. Пее и свири за учениците на близкото и далечното бъдеще, пее и свири за идното човечество.

Словото на Великия Учител за Адептите и Учителите от Хималаите

Една лятна вечер бях останал на гости при приятели на "Изгрева" и разговаряхме до късна доба. Тръгнах си, но реших да мина покрай салона и да мерна с поглед прозореца на Учителя. Имах такъв навик - когато напусках "Изгрева" и слизах в града, където живеех - винаги да поглеждам светещия прозорец. Но сега беше много късно. За моя изненада прозорецът светеше. Това означаваше, че Учителят работеше, а не си беше легнал, както аз

мислех. Постоях под прозореца известно време. По едно време Учителят излиза на балкона, оглежда нагоре небето, протяга ръка, поглежда към земята и се прибира. Беше облечен официално с шапка на глава. Помислих си, че Учителят отива някъде на гости - но нали беше много късно? Трябваше да има нещо друго. Долавях нещо в себе си - че горе в стаичката Му ще става нещо по-особено. Реших да остана и да наблюдавам. По едно време се чу как Учителят настройва цигулката Си. Изтръпнах - това означаваше, че Той ще свири и може би ще свали и ще даде някоя нова песен. Мисълта, че аз ще бъда първият, който ще я чуе, ме накара да настръхна от вълнение. Извадих молив и лист, начертах си петолиние и зачаках. След настройката на цигулката настъпи тишина. А след това Учителят започна да свири. Наострих уши и слух, взех молива да записвам. До мен долиташе мелодия в някакъв източен стил, с източни мотиви, която изобщо не можах да запиша, нито да схвана, нито да запаметя. Тя се изливаше чрез цигулката - тези мотиви се извисяваха високо като Хималаите и се снишаваха, както са ниски долините им. Невероятно за слушане - за пръв път присъствувах на такъв концерт на Учителя. Аз стоях долу под балкона, под прозореца Му, с празен лист и молив в ръка, а горе Учителят свиреше. По едно време всичко замря. След малко прозорецът се отвори, показа се главата на Учителя и каза: "Е, рекох, записахте ли нещо?" - "Нищо, Учителю. За пръв път слушам такива безмензурни мотиви от източен образец." Отдолу видях усмивката Му. След малко продължи: "Имах далечни гости от Далечния изток. Бяха ми дошли Адепти от Хималаите и Учители от Далечния изток и поискаха да им покажа какво представлява моето Учение и моето Слово, и Новото Учение за Новото човечество. И понеже нямаше друг начин, разбираем за тях, аз им изсвирих чрез източни мотиви и им показах чрез музиката какво представляват идеите на моето Учение. Нямаше друг начин, освен този, да им се покаже какво представлява Словото на Бога". Учителят вдигна ръка за поздрав, а това означаваше, че разговорът е приключен. Прозорецът се затвори, а аз стоях долу, вперил очи в светещия прозорец. Тръгнах си към града. Пред очите ми градът светеше, блещукаха нощните му лампи по домовете и по улиците. Така изглеждат пробудените човешки съзнания, погледнати от Невидимия свят. Това го бе казал веднъж Учителят. Ами как ли ще изглежда едно Божествено съзнание на земята, в човешко тяло, погледнато от Невидимия свят? Великият Учител бе на "Изгрева" в плът и кръв. Как ли Го бяха намерили Адептите от Хималаите? Как се намира слънцето през деня? Само по светлината му. Отговорът в мен проблясва естествено в ума ми. Светлината на съзнанието у човека на земята определя светлината, с която той се движи в Духовния свят. Този закон за мен бе ясен. Но как едно Божествено съзнание, което е проектирано на земята и в тялото на Учителя, се отразява в Духовния свят? Вероятно, както ние намираме слънцето през деня, така и онези от Духовния свят намират Духовното слънце и през деня, и през нощта. За тях времето е едно, пространството е едно и също за земята и за Вселената. Духът на Вселената бе Духът на Всемировия Учител. Духът на Всемировия Учител бе Духът на Неговото Слово. А Словото Му бе Слово за сегашното и идното човечество. Онези, които имаха очи, виждаха физическото слънце. Онези, които имаха духовни очи, виждаха Духовното слънце. А трети виждаха Божественото слънце. Всеки виждаше това, което можеше да види.

А аз, в онази юнска нощ, пред прозореца на Учителя, видях само това, че Учителят беше облечен официално и бе с шапка на главата. Видях само това.

Тогава чух този необичаен концерт. Тогава чух и Словата на Учителя за Адептите и Учителите от Хималаите.

Друго не видях и друго не чух. Остава великата загадка:

Словото на Учителя в песен и хармония.
Това е Великата Загадка.
Отговорът ще намерите в Словото Му, което бе Слово на Бога.

Опит за отвличане от Школата

В Школата на Учителя аз дойдох като подготвен музикант. В София бях назначен като чиновник и с моята чиновническа заплата издържах себе си, помагах на моята сестра да следва немска филология и се грижех за моята майка. Тримата изкарвахме с една скромна заплата. Живеехме бедничко, но нали бяхме вегетарианци, все пак кърпехме и закърпвахме двата края на немотията. Много пъти съм си мечтал за по-сносен живот, за по-добра заплата, която да ми отвори пътя, да мога да покажа на останалите какво мога и какво умея. Ето дойде и това време. Дойде времето, когато няколко пъти бяха направени опити да ме отклонят от Школата на Учителя. Как? Като бъда изведен в чужбина, под благородните мотиви за следване в чужди университети и на чужди разноски. Това бе приемливо за мен, защото като чиновник и с моята малка заплата, не виждах никакво бъдеще и кариера в обществото. Такива бяха моите разсъждения тогава. А едновременно с това аз посещавах Школата и от Учителя бях поставен да изпълнявам задачата и ролята на цигулар от младежкия окултен клас. От една страна имах строго определена задача в Школата, а от друга страна търсех да се изявя в обществото на града. Първият случай изведнъж бе представен пред мен като изключително предложение. Поканиха ме да следвам в Австрия, в тамошната музикална консерватория като цигулар. Отивам при Учителя и споделям с Него направеното ми предложение, като заявявам, че то е много изгодно за мен. Учителят ме изслушва внимателно и казва: "Ако отидеш там, ти ще станеш музикант в един държавен оркестър и нищо повече. Ще бъдеш материално добре задоволен и ще се движиш в подходяща музикална среда. Това ще те задоволи като музикант. И по този начин ще изпуснеш благоприятните условия, за които си дошъл и си се родил в България. И с векове, и с вечности ще съжаляваш, че си се разминал с Духа, с Божия Промисъл и с Бога. Ще се разминеш с Мен и с Школата и с нищо не ще можеш да върнеш назад времето, и с нищо не ще можеш да попълниш тая загуба. Затова - избирай сам!"

"Избирам, Учителю. Оставам тук в Школата!" "Хубаво" - бе Неговият отговор. Той се усмихна и ме изпрати, видимо доволен от моят избор. Аз отидох укротен, смирен и завинаги решен да имам послушание към Учителя.

Минаха още няколко месеца. Отново се появява предложение да следвам на чужди разноски. Трябваше само да се съглася, а други щяха да ми купят и опаковат куфарите. Усетих как едно вълшебно пиленце ми каца на лявото рамо. Само да посегна с дясната ръка и то ще бъде в ръката ми. Такъв шанс никога няма да имам в живота си. Това е може би последният ми шанс. Отивам отново при Учителя и Му разказвам всичко от игла до конец. Изслушва ме и ме запитва с учудване: "Това знание, което тук ти се дава в Школата, малко ли ти е? Достатъчно е в този живот да приложиш само един закон от Словото Ми и ще си изпълнил предназначението си на това прераждане между българите. А във всяка беседа аз давам по няколко закона. Това знание е за следващото човечество, което ще просъществува хиляди години. Кога друг път ще срещнеш Великия Учител в тази форма и ще разговаряш така с Него? Ти знаеш ли каква голяма привилегия е за теб, че аз те приемам винаги? Знаеш ли какви същества от висши йерархии биха дали всичко, само и само да могат да се докоснат и доберат до Великия Учител и до Духа Му? Разбираш ли това, което ти говоря?" - "Разбирам, Учителю!"

"Тогава отивай и действувай! И друг път да не ме безпокоиш по този въпрос... Време ти е окончателно да се определиш. Ти не се ли усещаш, че духовете искат да те отвлекат и отстранят от Школата с такава примамка за следване в чужбина? Надяват и натъкмяват на въдицата си една стръв - една стипендия. Хвърлят въдицата към тебе, ти я захапваш, хващаш се, онези оттам дърпат въдицата и нашата рибка от Школата преминава във въздуха и се озовава във Виена. Като отидеш там и като те видят, ще кажат: "А, каква хубава рибка ни дойде, дай да си я сложим в аквариум, за да си я гледаме и да си я слушаме как ни свири хубаво на цигулка." Въдицата е спусната и рибарят те чака да захапеш стръвта. Аз не мога да изгоня рибаря, защото ще дойде друг рибар с по-хубава стръв и с по-хубаво предложение за теб. А ти ще се определиш - ще захапеш ли стръвта или ще се откажеш окончателно от това лакомство за твоите очи и твоите уши!"

"Отказвам се, Учителю и оставам в Школата!"

"Хубаво" - беше отговорът Му.

И аз останах в Школата. От живота си направих съдба за Школата!

И Школата я направих съдба за себе си.

А дали съм успял и дали съм издържал, това може да прецени само Великият Учител.

Пророческа дарба

Случваше се често да ходя в командировка в провинцията. Работех като застрахователен агент в София. Понеже бях млад, моят началник често ме изпращаше по служба - да инспектирам някои застраховки в провинцията. Така неусетно и съвсем естествено посетих всички градове и бях на гости там, където имаше братски кръжоци в страната. След като си свършвах работата, аз отивах при тях на гости и отсядах по няколко дни. Носех почти винаги цигулката си и им свирех братските песни и песните на Учителя. Така веднъж отседнах в Айтос. Там бе най-голямото Братство в страната. Негов ръководител бе брат Георги Куртев. Като научи за моето идване, той ме покани с усмивката, която само той можеше да раздава и каза: "Сега е дошъл братът да ни посвири песни от Учителя". Свирих с вдъхновение почти всички песни от Учителя. Всички харесаха моето изпълнение и получих горещи поздравления. Въодушевен от похвалите, започнах да им говоря за Учителя и за Словото. Но тутакси ме прекъснаха и ми казаха: "Брат, това, гдето ни свири, ние не го умеем и за това ти благодарим много. Брат, това, гдето сега ни говориш и искаш да ни говориш - ние си го знаем, а ако не го знаем, ще си прочетем в беседите. Ние всички тук сме писмени и четем беседите подред. Благодарим ти за свирнята. Но това, гдето искаш да ни говориш за Учителя, ние си го знаем. Това да го знаеш от нас". Аз млъкнах. Бях сконфузен. Не очаквах такъв обрат. От небесата възхвален чрез техните аплодисменти, бях мигом свален и катурнат на земята. Бях безпомощен. А те имаха метод да се справят с разни проповедници, които идваха често тук при тях. Но това нещо аз не го знаех. Преди мене бяха минавали през многото години много възрастни братя да им проповядват, та бяха навикнали на стари проповедници и на младоци като мен. Един, като видя, че аз наистина много се смутих, пристъпи към мен и се опита да поправи неловкото положение, в което изпаднахме и двете страни: "Брат, да имате някоя и друга дарбица, защото сме в голяма нужда? А да ходим до София и до Учителя и да Го безпокоим за токова нещо, ни е срам". "Каква дарба?" "Ами, да кажем - ясновидство, предсказване, пророчество?" "Не, нямам такава дарба - сърдито отговарям аз. - Имам дарба да свиря и мога да говоря за Учението".

"Е, щом нямаш това нещо, гдето ние искаме и търсим - остани си със здраве! Но твоето свирене наистина ни хареса много. Утре пак ще ни посвириш - а искаме от тебе да научим някоя и друга песен на Учителя."

Понеже бях командирован там, в този край, за десетина дни, написах писмо до Учителя, като описвам целия случай, разказан дотук и което е най-интересното - осмелих се да пиша, че за да проповядвам по-добре Учението ще ми трябва пророческа дарба. Затова исках пророческа дарба от Учителя. Как съм се осмелил да пиша това, не мога да си представя. Бил съм много настоятелен, защото тук в Айтос ме прекараха през голямо унижение: да ме свалят от висините на моето цигулково изпълнение на земята и да искат пророчество за личните си проблеми. Това беше голямо изпитание за мен и голямо изкушение. Написах писмото, запечатах го в плик и го изпратих до Савка Керемидчиева, с която контактувах на "Изгрева". Помолих я да предаде писмото на Учителя. Савка получава писмото, отива и го прочита на Учителя. След като я изслушва, Учителят отсича: "Пиши му: "Много искаш!".

Получих аз отговор на писмото си от Савка, чета го и студена пот ме облива. Отвътре огън ме гори, а отвън студена пот тече от мене. Тогава видях и усетих какво значи големият мой срам пред Учителя. Срам не срам, трябваше да го преживея. Вероятно в този живот пророчество няма да ми се даде, а ми се даваше друго, което си бях изработил в друг живот. Но сега така размишлявам. А преди това, когато чух, че тези приятели искат пророческа дарба от мен, аз си казах, щом те искат от мен, аз също мога да поискам от друг, да ми се даде дарба за пророчество. Този друг можеше да бъде само Учителят и никой друг. Та колкото по-голямо и по-високо бе въодушевлението на приятелите от моето цигулково изпълнение, толкова по-ниско паднах на земята и с това изкушение влязох вдън земи.

Върнах се на "Изгрева". Срам не срам, гузен не гузен - отивам при Учителя. Аз нищо не проговарям, а Той ме посреща усмихнат и ме пита: "Е, как прекарахте там, в Айтос? Останаха ли доволни братята там от вас?" Аз горчиво се усмихвам и казвам: "Харесаха ми само музиката и цигулката". Мълквам и навеждам виновно глава. Учителят слага десницата на рамото ми и тихо-тихо бащински нарежда: "Е, това не е малко. Знаеш ли колко хора са ходили там да им проповядват, а нищо друго не им показват. А ти си им занесъл Моите песни. Това не е малко. Дори е много. Това е рядък опит, който е сполучлив засега".

Аз въздъхвам. Целувам ръка на Учителя и си тръгвам. Значи, въпреки всичко нещо съм свършил. Успокоих се. Запътих се към гората. Една радост тихо и леко ме поде, навлезе в гърдите ми и обхвана цялото ми тяло. Усетих се като птица лекокрила и не вървях, а тичах надолу през гората. Аз не тичах, а нещо се отдели от мен, понесе се като хвърчило над главата ми и се зарея в небето като волна птица. Аз тичах надолу, а душата ми се рееше във висините. Изпитвах онова чувство и преживявах онзи миг, когато свирех песните на Учителя в Айтос. Това усещане и преживяване бе едно и също. То ме придружаваше, докато пристигнах у дома си. Когато влязох в малката си стая, аз усетих как това небесно хвърчило бавно и постепенно се сниши, стигна до главата ми и влезе в мен отново. Влезна отново там, откъдето бе излязло. Тогава разбрах, че това преживяване ми бе дадено от Учителя като награда за моята изпълнена задача да занеса песните Му на приятелите в Айтос.

Каква по-голяма дарба от това - да изпълниш една задача, дадена ти от Учителя!

Дисхармонични състояния сред музикантите

Музиката на Учителя бе втъкана във времето на цялата Школа. С песните на Учителя започвахме всяка беседа и с тях завършвахме. В младежкия окултен клас аз бях цигуларят, а в общия окултен клас цигуларят бе Симеон Симеонов. На общите беседи в неделя - неделя сутрин и в десет часа - свиреше на пианото или на орган обикновено Мария Тодорова. Понякога се редуваха и останалите цигулари. А понякога Мария Тодорова свиреше и на общия, и на младежкия клас. Имаше някакъв вътрешен ред и всеки се подчиняваше на него, и всеки знаеше кога и къде да свири.

Една неделна сутрин идва при мен Савка и ми предава, че Учителят ме вика при себе си. Отивам тичешком, а Той веднага ме пита, без да съм успял да целуна ръката Му: "Носиш ли си цигулката?" Отговарям: "Нося я!" - "Да бъдеш готов да свириш с нея в клас." Аз кимвам утвърдително и излизам тичешком от стаята Му. Отивам, взимам си цигулката и я настройвам. Настройвам я, опитвам я, разсвирвам се леко с нея и обратно я поставям в калъфа. Влизам в салона. На сцената се намира Мария Тодорова, седнала пред пианото, а при нея с цигулка в ръка е Симеон Симеонов. Оглеждам ги и се чудя. Значи, те ще свирят. Но защо Учителят ми нареди да бъда готов с цигулката, за да свиря в клас? Какво означава всичко това? Докато си мисля и умувам какво означава всичко това, пред очите на всички се разигра една необикновена и неочаквана сцена. Симеон Симеонов започна да настройва цигулката си, а Мария му дава тон от пианото. Той я настройва, оглежда я и започва да свири. Но Мария в този момент спира и му казва, че не е в тоналност с пианото. Симеон уверява, че тя му е дала точно тоя тон и той по него си е настроил цигулката. Мария отвръща, че това не е вярно, че тя е дала именно този тон - и с пръстите си удря по клавишите. Симеон се стресва, подскача и вика: "Сега ми даваш друг тон, а преди малко беше друг." Става скандал пред пълния салон. Мария му казва, че няма слух и че не може да свири. А Симеон й отвръща, че тя не е никакъв музикант. Мария не му остава длъжница и извиква: "Аз имам диплома от консерваторията. Отиди, изучи се и си сложи дипломата на стената!" Симеон напуска сцената - наистина, той не бе школуван музикант. Салонът е примрял. Винаги преди беседа на Учителя, най-малко 15 минути музикантите свирят, а приятелите от салона им пригласят с хорово изпълнение на песните. Така всички се тониграме за предстоящата беседа на Учителя. А сега скандалът разсича въздуха на две, разполовява салона и сцената на две отделни, несъвместими части. Дисхармония на сцената и скандал в салона пред всички. В същия момент, аз чувам в себе си думите на Учителя: "Бъди готов да свириш с цигулката в клас". От крайните редици на салона аз преминавам бавно, качвам се на сцената, отварям калъфа, изваждам цигулката, приближавам се до Мария на един-два метра и казвам: "Сестра, може ли да ми дадете тон?" Тя ми дава. Аз поисквам още два пъти. Настройвам цигулката си и започваме да свирим заедно. Никакъв проблем. Хармонията между сцената и салона се възстановява. Влиза Учителят и започва своята беседа. Лекцията свършва с молитва и с песни. Накрая се приближавам към Учителя и Го поглеждам. Той наведе главата Си към мен и тихичко ми прошепна: "Справихме се отлично с едно дисхармонично състояние в Школата". Целунах Му ръка й се отдалечих.

Изминаха години. Винаги при концертни изпълнения на музиката на Учителя се стараехме да имаме един резервен вариант, който тутакси да попълни някое изневиделица появило се състояние на дисхармония. А такива винаги се появяваха. В нашите съзнания ние оставяхме отворени прозорци и врати на онези сили вън от Школата, които влизаха чрез нас и създаваха неразбориите и скандалите. Това ставаше и при събориите, и в неделите. Винаги се появяваше някое магаре да си покаже магариите или

изневиделица изникваше някое теле или някое шиле, та объркваше Божието стадо. Бяхме свикнали с тези неща и реагирахме своевременно. Трябваше да имаме будно съзнание за светлината, която идваше от Словото на Учителя и трябваше да влезе в нас, но понякога прозорците бяха закрити от спуснатите дебели завеси на личния ни живот. Всеки, според светлината на съзнанието, с което разполагаше, можеше да се справи с възникналата задача пред него.

Имахме и други случаи, с които много трудно можеше да се справим. Симеон Симеонов бе по професия юрист, беше свикнал да разпорежда и командува в съда и това свое качество го пренесе и на "Изгрева". Той със своя гръмогласен глас правеше всички съобщения, отнасящи се до музиката и Паневритмията. Но се държеше с нас като командир и ни пречеше да работим като музиканти. А някои от нас бяха много по-напреднали от него. Някои следваха консерватория, а някои преди години я бяха завършили. Аз не се стърпявам и отивам при Учителя, като Му се оплаквам от Симеон Симеонов, че пречи на работата на всички музиканти. Изслуша ме Учителят и Неговият говор в една музикална линия, като че ли беше някаква песен, изпята от Него, долетя до ушите ми и целият ме разтърси: "Ако знаеш само преди тебе колко музиканти той прогони и изгони от "Изгрева". За Мен е много лесно да го отстраня, но ще загубим една душа за Бога."

Аз замълчах пред Учителя, наведох глава и си тръгнах. Разказах всичко на другите музиканти. Те приеха това разрешение на въпроса от Учителя като голяма задача, която имахме за разрешаване. Нямаше как - трябваше да го търпим. Накрая Мария Златева не издържа и му каза: "А бе, брат Симеон, не виждаш ли, че ние музикантите напредваме, учим в консерваторията, а ти стоиш на едно място и вече ни пречиш? Защо не вземаш уроци по цигулка?" Това му се стори разумно и той стана ученик на един цигулар. Започна да напредва. Ние се примирихме и трябваше да се съобразим с метода на Учителя. Щом за Учителя важеше този закон: "Да не загубим една душа за Бога", какво означаваше той за нас, учениците, които трябваше да изпълним Волята на Учителя, която бе Воля на Живия Бог. Нали на Пентаграмата беше написано: "В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа!"

Отношение и съзвучие на човешките души към Бога

Отношенията между музикантите на "Изгрева" бяха най-различни, най-разнообразни и резонираха в различни гами. На "Изгрева" бяха изнесени няколко концерта с камерен състав от наши цигулари. Но понеже не ни достигаха някои инструменталисти, поканихме останалите музиканти от града - от Филхармонията или от Народната опера. Те идваха с удоволствие. След завършване на концерта Учителят ме извикваше лично и ми даваше бели пликове, в които беше сложил по някоя голяма по стойност банкнота. Той ги беше приготвил предварително и ми казваше: "Рекох, раздайте ги на музикантите". Аз минавах и ги раздавах подред - всеки приемаше плика, отваряше го, намираше вътре банкнотата, с усмивки показваха, че са оценени по достойнство и прибираха инструментите в калъфите им. Освен банкнотите, вътре Учителят беше поставил и по някоя мисъл от Словото Си, която Той собственоръчно беше написал на Своята пишеща машина. Понякога на картичките личеше и Неговият почерк. Някои от музикантите си пазеха банкнотите и не ги харчеха, макар че след това станаха няколко парични обмени и банкнотите вече нямаха покупателна стойност. Обикновено това бяха банкноти с най-голяма стойност. Аз също имам такава банкнота от Учителя. Защо Учителят даваше тези банкноти, включително и на нас, които бяхме на "Изгрева"? Вероятно това беше Негов метод. Не

искаше да се плаща само на чуждите, на музикантите от града, а ние да поглеждаме и да се изкушаваме. А изкушението е голяма сила. То може да премине в друга посока - в завист - и да предизвика скрити и потиснати умишлено от нас някои стари инстинкти, които ние в Школата искахме да променим. Ние не свирехме за пари, това го знаеха всички. Но тези пари се приемаха като особен жест на Учителя. Това е един от примерите на Учителя за правилно отношение към музикантите и пример за отношението на Учителя към музиката. Защото хармонията се предхожда от хармоничните отношения на душите, които трябва да бъдат в съзвучие, поели пътя към Бога. А този случай бе именно такъв.

Имаше няколко концерта, при които дирижира и Влади Симеонов. По-късно той стана диригент на Пионерския оркестър в София. На тези концерти се изпълняваха песни от Учителя и пиеси от класиката.

Когато Учителят сваляше и даваше Паневритмията, участвуваха много братя и сестри и всеки един от тях представляваше една брънка и едно звено от общата верига и общия кръг, който трябваше да се заключи и да се свали Паневритмията на земята. Аз също взех дейно участие при разучаването на Паневритмията. Когато след години споменах това пред един мой приятел, той ми заяви: "Това не е вярно, теб те нямаше." Аз спокойно извадих няколко снимки, на които фотографът бе запечатал мен и няколко сестри, които са около Учителя в салона, където Той даваше първите уроци за разучаване на Паневритмията. Казах му: "Мен ме има, а теб те няма! Докажи, че те имало." Братът много се обиди и си тръгна. Той беше от онези, които повече се биеха в гърдите, отколкото можеха да свършат някаква работа. След този случай той не ми говореше. Реших, че трябва да оправя отношенията си с него, приближих се и му казах следното: "Брат, когато аз съм бил при Учителя и съм разучавал Паневритмията, теб не те е имало. Но когато ти си бил при Учителя - мен също не ме е имало. Така че и моето е вярно, и твоето е вярно. И като се съберат двете, ще направим кръга на Паневритмията. Нали това е целта - да изиграем общо Паневритмията". Той се усмихна и каза: "Е, така вече може! Така може да се разговаря с теб".

Така че всеки имаше своята задача, всеки имаше своята роля. Трябваше да се напише текст за музиката на Паневритмията. Учителят се спря на Олга Славчева и тя го написа. А тя за мен бе една слънчева поетеса. Слънчеви лъчи излизаха от очите й и от засмяното й лице. Но понеже имаше и други поетеси на "Изгрева", започнаха да ревнуват и казваха, че думите на нейният текст са много елементарни и той не е поетичен. Казаха това на Учителя. А Той се усмихна и каза: "Олга Славчева не е писала текста на Паневритмията. За тази цел дойде едно същество - Асавита, което диктуваше, за да се напишат думите на Паневритмията. Така че - друг е авторът, а това същество е от Божествения свят". Всички ахнаха от почуда. Но въпреки всичко, десетки години от този случай, поетесите на "Изгрева" все въздишаха, че те не са написали думите на Паневритмията. Да, ама Асавита си беше избрала Олга Славчева и затова Учителят беше определил нея. Въпреки всичко, никой от това поколение не посмя да посегне върху текста на Паневритмията, защото знаеха много добре, че онова, което е дал Учителят, не трябва да се изменя. Но аз доживях тридесет години след заминаването на Учителя да се яви един младеж, син на наши приятели, да се осмели да напише нов текст на Паневритмията и да го сложи под нотния текст на Учителя. И понеже разбираше от фотография, изкара го на фотографска хартия, направи го прилично, оформи го като книжка и започна да го разнася насам-натам. Това бе кощунство срещу Словото и срещу Школата на Учителя. Но понеже ние знаехме как действуваха окултните закони в музиката на Учителя, оставихме този младеж да се запознае лично

с тези закони. Проверете след години живота му и ще се убедите в това. Казваше се Гриша.

Един от най-надарените и талантливи музиканти бе Асен Арнаудов. Учителят много го уважаваше, ценеше го и се ползуваше от неговия музикален талант. Той имаше способността като слуша, веднага да запише на нотен лист дадена мелодия. Веднъж съм при Учителя и Го разпитвам за някои неща. По едно време виждам Асен Арнаудов върви заедно с Весела Несторова през поляната. Весела Несторова бе завършила американски колеж, след това бе изпратена от колежа в САЩ и завърши висше образование. Връщайки се оттам, тя веднага се включи в братския живот. Беше добра изпълнителка на песните на Учителя. Беше поетеса, композираше и пиеси. Беше един талант от поезия, музика и слово. Тя взе дейно участие при съставянето на "Слънчевите лъчи" от Паневритмията. Те излязоха в отделна книжка, като главна заслуга в оформянето и съставянето на текста се пада на нея. Книжката е издадена през 1942 година, като предварително Учителят я одобри и каза похвални думи за изданието. Аз питам сега, ще се намери ли някой втори умник да съставя свой собствен текст, да подменя оригиналния и да коригира Словото и музиката на Учителя? Може да опитате. Резултатите ще ги проверите чрез собствения си живот.

Стоим с Учителя и наблюдаваме как двамата се разхождат - Асен и Весела - прегърнати през рамо, бавно движейки се в изблик на своето музикално сътрудничество и съзвучие на две човешки души. Учителят ги разглежда внимателно и продумва: "Ако Асен знаеше, че във Веса е влязъл баща й и е в нейното тяло и той сега прегръща не Веса, а баща й, никак не би се докоснал до нея". Аз се вторачвам в тях, искам да видя баща й, който е в нея, но не виждам нищо, а само усмихнатата Весела, която се разхожда с Асен, щастлива и погълната в необикновен разговор. Учителят продължи: "Добре, че не са ви отворени очите, иначе не бихте могли да се съберете тук на "Изгрева" - не бихте изтърпели да виждате, че вашите състояния се дължат на други, заминали в Невидимия свят същества."

Аз слушам и мисля. Зная много неща за музиката. Сега уча за отношенията между музикантите - а това не е шега работа. Голяма и непозната област за мен. Зная за отношенията, които съществуват между великите композитори и големите изпълнители и виртуози - че те стават виртуози тогава, когато се вселяват авторите на техните пиеси в самите тях. Това го знам от Учителя. Знам и не знам. Знам едно, не знам друго. Времето в Школата, представено в един човешки живот е много малко, за да се усвои онова минимално знание, което иска Учителят от нас. Беше споменал веднъж: "От свободното ви време искам само по един час на ден за проучване на Словото". Отначало ми се струваше, че много малко иска Учителят от нас. Сега разбирам, тридесет години след Неговото заминаване, че Той е искал твърде много. Този един час е малко и е много. Малко е за онези, които не са в съзвучие със законите на Школата и е много за онези, които нямат изградено правилно отношение към Словото на Учителя и към Школата на Учителя. Направихте ли разлика между отношение и съзвучие?

Отношението се отнася за човешкото съзнание и то само тогава, когато това съзнание е пробудено и в него има Светлина от Словото на Учителя.

Съзвучието се отнася за човешките души, които търсят общение с Бога. Това съзвучие може да го намерите като знание, да се доберете до него и да го приложите в живота си само чрез Словото на Великия Учител. Ние бяхме на "Изгрева" и чрез живота си създадохме отношения към Учителя и към Школата. А дали успяхме да създадем на собствената си човешка душа

онова съзвучие, което създава общението с Бога - това може да прецени само онзи, който има общението с Духа на Великия Учител.

Английската кралица играе Паневритмия

Денят е неделя. Сутринта на поляната на "Изгрева" ние сме се събрали в кръг. Всички сме готови за Паневритмията. Музикантите са събрани в центъра на кръга, инструментите са настроени и се чака само сигнал от Учителя, за да започнем да свирим. Обикновено Учителят кимваше с глава, това беше знак за началото. Ние засвирвахме, тогава целият кръг се задвижваше и започваше онова небесно тайнство, което бе наречено Паневритмия. Но сега Учителят стои, мълчи и поглежда от време на време към боровете, които заобикаляха поляната. Ние виждаме, че има някаква причина, заради която Учителят се бави - също поглеждаме натам, накъдето и Той гледа, но никой нищо не вижда. Виждаме само зелени борове. Минават пет минути. По едно време оттам, накъдето гледахме и нищо не виждахме, се задава една възрастна сестра. Подпряла се на бастунче и лека-полека пристъпва като костенурка. Всички я наблюдаваме - музикантите, които сме вътре в кръга и онези, които са наредени по окръжността. А днес е неделя. Кръгът е голям и ще е над сто души. Всички я наблюдаваме, а тя най-невъзмутимо за пет минути премина едно разстояние от шестдесет-седемдесет метра. Накрая се дотътри до кръга, влезе в него и се нареди, подпирайки се на бастунчето. Оказа се, че за нея няма партньор, а Паневритмията, знаете, се играе по двама, по двойки и тази баба трябваше да играе със своя неразделен другар - бастунчето. Учителят ни погледна и даде знак на музикантите. Ние засвирихме и целият кръг на Паневритмията се завъртя и започна да се движи. Небесното тайнство се вля в нас и ние бяхме едно общо цяло - музикантите, музиката и движещият се кръг пред лицето на Учителя. Учителят обикновено играеше Сам и се движеше вътре в кръга, на петнадесет-двадесет крачки от нас - така, че да има еднакво разстояние между нас, музикантите и външния кръг на Паневритмията. Това можеше да се спазва само когато кръгът бе голям и когато мястото, където се играеше, беше обширно и позволяваше такива съотношения.

След като свършваше Паневритмията, участниците в кръга се поздравяваха, нареждаха се един след друг и се приближаваха към Учителя да целуват десницата Му. Това бе знак на общение с Него и с Бога. Така получавахме благословението Му. Обикновено музикантите минаваха последни. Аз изчаках накрая, защото исках да Го запитам защо трябваше да се изчака тази бабичка. Казвам бабичка, защото ние всички бяхме много ядосани, че трябваше да чакаме десет минути - пет минути да се появи на хоризонта и пет минути да се приближи до нас и да влезе в кръга. А това беше баба Мария. Тази баба Мария бе рождената сестра на Тодор Стоименов - един от първите ученици на Учителя и председател на младежкия окултен клас. Целунах ръка на Учителя и проговорих: "Учителю, днес всички от "Изгрева" играхме Паневритмия с изключително вдъхновение, включително и сестра Мария, барабар с нейното бастунче". Учителят погледна баба Мария, която стоеше настрана, подпряла се на бастунчето, но с една горда осанка, нетърпяща никаква забележка и противопоставяне.

Учителят погледна и Тодор Стоименов, който стоеше редом с мен пред Него и каза тържествено: "Щом и английската кралица дойде да играе Паневритмия, това е знак небесен и земен, че ние ще победим. Запомнете това добре."

Аз замрях. Тодор Стоименов се усмихна и усмивката му се разля по цялата поляна. Дойдоха други приятели около Учителя и Го обсипаха с

въпроси. Аз се обърнах към Тодорчо - така го назовавахме ние младите, защото Учителят се обръщаше към него по този начин. Той ме изгледа, а аз вдигнах безпомощно ръце: "Нищо не разбирам". Брат Тодор Стоименов схвана недоумението ми, хвана ме под ръка и ме отведе встрани. Наведе се над ухото ми, за да не чуят останалите и отчетливо каза: "Моята рождена сестра Мария, която за вас е баба Мария, е преродената английска кралица, от която започва възходът на Британската империя. Това няколко пъти ми го е казвал Учителят, а сега заедно с теб чухме защо ние ще победим чрез Учението."

Аз стоях като истукан. Не можех да възприема толкова големи истини само за няколко минути. Трябваше ми време да обработя всичко това, но първо си казах - това всичко трябва да се запомни. Няколко дни след това аз непрекъснато го запаметявах, както се учи едно стихотворение наизуст. След като се убедих и уверих, че съм го запаметил за десетки години напред и за цяла вечност, тогава пристъпих към следващия етап. Реших да наблюдавам по-отблизо Тодор Стоименов. А той имаше също тъй една аристократична осанка. Имаше стойка на лорд, а понякога на крал - такива, каквито съм наблюдавал по различните картички, даващи образите на английските крале. Наблюдавах походката му, наблюдавах движенията му, наблюдавах усмивката му, лицето му. Никога преди това не бях подозирал, че в него бе събрана цялата изтънченост на английската аристокрация. Това нещо той го носеше в себе си от предишните прераждания. Никой не бе го учил на такива обноски, но той го носеше в себе си и то извираше навън. Тази осанка беше израз на една забулена тайна, на едно забележително прераждане в Школата на Учителя. Тук нямаше случайни прераждания, тук нямаше случайни личности, а всички бяхме дошли от миналото с големия капитал на бележити индивидуалности. За това всеки един от нас бе различен, неподправен и бе единствено копие, на което не можеше да се подражава, нито да му се извади дубликат и да му се намери съименник, двойник или някаква друга имитация на оригинала. Тук, в Школата, всяка индивидуалност беше оригинал. Всяка една личност беше неповторима и не можеше да се намери друг, подобен на нея образ. Щом ние приехме Паневритмията като такива личности и индивидуалности и щом накрая дойде и английската кралица да играе Паневритмия, това означаваше, че ние ще победим. Ние, които бяхме в Школата на Учителя.

Тази Паневритмия остана завинаги у мене, като откровение на Небето за същността на Космическия Промисъл за историческите личности и събития в историята на човечеството.

Великото преселение на народите и техният парад пред Великия Учител

Какви ли нямаше на "Изгрева"? Личности, индивидуалности с такъв вътрешен заряд и сила, че можеха да разрушат цялата Земя, дори и Космоса. Та това не бяха случайни люде, събрани от кол и въже. Това бяха онези преродени души и духове, които бяха създали цели цивилизации, епохи и човешки култури на земята. Всички велики пълководци, царе, папи, патриарси, учени, философи на човечеството бяха събрани тук, на "Изгрева", и бяха вързани в обикновените човешки тела чрез плът и кръв. Някои от тях бяха необразовани, но от тях и в тях витаеше прероденият дух на величие и властолюбие, които идеха от вековете. Когато разговарях с тези братя и сестри, обикновено потръпвах и се разтрепервах - от тях идеше необичайна сила и носеше тътена на вековете. Не бяха случайни тези неща на "Изгрева" и то - в присъствието на Великия Учител.

Имаше една сестра Тереза Керемидчиева. Тя беше германка по народност, а беше оженена за българин от Македония. Тяхната дъщеря се казваше Савка. Савка беше стенографка на Учителя и съществото, което Учителят допущаше най-близо до Себе Си. Тереза беше вярна сестра, типичен представител на възрастните сестри, които ние заварихме, когато бе образуван Младежкият клас. В нея имаше ред и порядък. Беше свидетелка на цялата Школа. Дори дочака времето, когато Учителят си замина и когато, шест месеца след това - през 1945 година, си замина от този свят и Савка, нейната дъщеря.

Тереза ми разказваше един сън. Сънувала как Учителят седял на един златен трон и всички народи по земята минавали долу пред Него един след друг в колони и Го поздравявали с възторжени възгласи: "Вечна слава!" Учителят приемал поздравленията на манифестиращите народи с кимване и с лека усмивка. На края на манифестиращата колона от всички народи по земята се задава една група от мъже и жени. А те вървят така - кой как свари, без ред и порядък. Всеки говори и ръкомаха на другия. Всеки доказва на другия, че е по-горен от него и че никой никого не зачита, защото всеки се смята за най-горен от всички. Задава се групата, чува се врявата, но като наближили златния трон на Учителя, всички обърнали глава към Него и млъкнали. Минавали мълчешком. Учителят станал прав и приел стоешком тяхната мълчалива манифестация. Това били представителите на "Изгрева". Вторачила се Тереза Керемидчиева в тях и какво да види - това било цялото представителство на "Изгрева", така, както тя ги била познавала от двадесет и две години. Били всички, не липсвал никой, така че това била истинската представителна колона, която трябвало да манифестира пред Учителя като застъпница на "Изгрева". Те мълчешком вървели, а Учителят стоял прав. Във въздуха се носела над главите им цигулковата мелодия на Учителя: "Странник съм в този свят". Колоната се изтеглила и Учителят отново седнал на Своя златен трон. Сънят свършил. Събужда се Тереза, оглежда се и вижда, че това не е сън като другите сънища. За човешкия сън Учителят разказва много неща. Знае тя от Словото Му, че човек при съня си оставя тялото на леглото си, а чрез своя двойник се извлича от тялото си, напуща го и отива в света на сънищата. Този свят е така нареченият физико-астрален свят, който се намира на сто километра над земята и я опасва като пояс, широк сто километра. Знае всичко това сестра Тереза и разбира, че този сън не й се дава току така, че има нещо реално в него, но трябва само да й се разтълкува. Затова тя отива при Учителя и разказва всичко от начало до край. Той я изслушва внимателно и съсредоточено. Но после й казва: "Не намирам причина тук да се учудвате на вашия сън. Това е цялата истина. Станах прав на онези, които въпреки всичко от нищо направиха нещо. Те отстояха на "Изгрева", докато се даде Словото на Бога. Това не е малко за тях, а цял подвиг пред вечността. Ако запазят Словото - тогава това ще бъде техният втори подвиг пред вечността. Тогава ще стана прав и ще им се поклоня до земята. И това не ще бъде малко за тях. В тази груба среда тук, при българите, при тези канари и камънаци, да се посее едно житно зърно от Словото и да се роди нещо като стрък, тук в България - това е цяло чудо на чудесата, не само за земята, но и чудо за Небето. Затова трябва да им се зачете това, че те отстояха. И аз им го зачетох и станах на крака. Но ако го запазят, съхранят и предадат на останалото човечество, тогава ще им се поклоня до земята."

Сестра Тереза стои втрещена - ни дума, ни звук. Лицето й не трепва. Стои вкаменена като статуя пред Учителя и сълзи започват да текат от очите й. Учителят се обръща към нея и казва: "Сестра, съберете сълзите си в едно шишенце и ги запазете. Те са Божието благословение за вас, за вашето племе и за вашия народ, че те изпратиха вас за свой представител в

Школата на Великия Учител". Сестра Тереза пада на колене и облива със сълзи двете ръце на Учителя, целува ги и тихо-тихо се отдалечава.

Сестра Тереза беше германка и ако днес вие видите снимката с нейния образ, ще се убедите, че през нейните очи ви гледа един германски дух, който не бе случаен и нейното присъствие в България и в Школата на Учителя не бе случайно. Тя бе посланикът, излъчен и изпратен от немския дух и от немския народ. Този посланик бе откърмен и бе подготвен от немския народ векове преди това и немският дух го бе изпратил в точно определения момент и в уреченото време, когато Великият Учител бе слязъл на земята и бе отворил Школата.

Сестра Тереза винаги с възторг говореше за този свой сън, за това, че Учителят бе станал прав да посрещне изгревяните, когато народите на човечеството дефилираха пред Великия Учител. Казваше: "Ама тия българи ни сложиха нас, германците, в малкия джоб на жилетката си". Казваше това, усмихваше се и отсичаше: "Това можеха да го направят и извършат само онези, които бяха на "Изгрева".

Аз, който разказвам това, също бях един от "Изгрева" - бях изгревянин. Нейният разказ беше верен, истинен и носеше в себе си непреходността на човешката душа, идваща от вековете, за да присъствува в Школата на Учителя.

Старинната цигулка на Учителя

Ние знаехме, че Учителят е следвал в Америка. Учил е богословие и медицина. Знаехме от разказите на първите приятели и неговите състуденти, че там Той е свирел много хубаво и е можел да направи кариера на музикант като цигулар. Знаехме също, че е свирел на цигулка стар модел - такъв, на какъвто се е свирело миналия век.

Когато аз дойдох на "Изгрева" видях, че Учителят има една стара цигулка - стар модел. Но не Го бях виждал да свири на нея. Бях чувал от възрастните приятели, че от началото на века до Балканската война Учителят е свирел на нея. Случи се така, че Учителят ме извика при Себе Си и ми показа тази цигулка. Беше в един триъгълен конусообразен калъф. Извади цигулката от калъфа, настрои я и ми изсвири една-две песни. После се обърна към мене и ме попита: "Искаш ли я?" Аз не очаквах такъв въпрос. Не бях подготвен за него. Не посмях да кажа нито дума. Учителят ме погледна и като разбра, че не я искам, Той я прибра в калъфа. Учителят не изнасилваше нещата. Само тихо продума: "С нея съм свирил в Америка". Изтръпнах. Не можех вече да се повърна. Нямах сили да Му я поискам. Беше ме срам, че отказах. Защо отказах? Само затова, че звукът й не беше такъв, какъвто бе този на цигулката, с която Учителят свиреше. Да, ама това бе сега, в 1940 година. А по-преди Той е свирел с нея, задоволявал се е с нея. И кой знае колко десетки години е свирил на нея. Досрамя ме да се повърна. После много, много съжалявах.

Къде отиде тази цигулка, никой не можа да разбере. Вероятно другите цигулари не се интересуваха от нея, понеже беше стар модел и защото на нея по-трудно се свиреше. А аз знаех много неща за нея от самия Учител. И трябваше да я прибера при себе си. Но не разреших задачата си - съжалявам и ще съжалявам до края на живота си за нея. Къде се запиля тази цигулка? Бяха бурни години. Настанаха времена на горест, мъка и преследвания. Дойде процесът от 1957/58 година. Всички вещи и неща при Учителя бяха обявени на търг чрез заложна къща и бяха продадени на наши приятели по наше настояване. Събраните суми от продадените вещи трябваше да отидат при държавата, за да се изплатят глоби и лихви от

неплатените данъци на Братството. Това е една грозна и дълга, поучителна история. Онези в бъдеще, които искат да се занимават с ръководство и да създават общество, трябва до най-малки подробности да се запознаят с тази история, защото ще повторят същите грешки на предишното поколение. И така вещите бяха раздадени, като предварително всеки бе дал някаква сума. Аз бях отделил една голяма сума, внесох я и с нея откупих хармониума, който беше в салона и на който се свиреше по времето на Учителя. Но какво беше учудването ми, изненадата и след това огорчението, когато разбрах, че вместо моето име бе сложено друго име - на някого, който уж е платил за хармониума. Всички знаеха, че аз го платих. Дълги години този хармониум беше в дома на Петър Филипов - близо тридесет години - и никой не свиреше на него. Той там се съхраняваше. Дано в бъдеще дойде някой музикант, който да свири на него и дано имате отново условия да си служите с него в някой голям салон. Това бе хубав инструмент, първокласен инструмент. Учителят много го харесваше. Беше от реномирана германска фирма.

И така, тази старинна цигулка бе откупена и е в някого. Но този приятел едва ли знае историята й - че Учителят още от младите Си години е свирил на нея, може би към двадесет години. А това не е малко за един инструмент - да се свири на него от един голям майстор. А да се свири толкова години Великият Учител с един инструмент, това също не е малко. Казвам го сега, след като отдавна съм осъзнал грешката си, че не прибрах цигулката, която Учителят ми предлагаше. Беше непростима грешка. Кой ли ще я поправи тази моя грешка? Тази цигулка трябва да се прибере, да се знае чия е, кой е свирил с нея и да остане тя за следващото поколение. Аз не можах да разреша тази задача. Ще я разреши някой от вас.

През време на продажбата бяха предложени и откупени четири-пет цигулки, които се намираха в стаята на Учителя. Аз откупих с документ от заложната къща една от тях и тя бе с мене дълги години. Но това не беше онази истинска цигулка, на която Учителят свиреше. Къде отиде тази цигулка за мен остана загадка неразгадаема. Дано до края на живота разгадая тази загадка и дано поне разреша една задача с тези цигулки. Но съм убеден в това, че ако аз не я разреша, друг ще дойде след мен и ще я разреши. В Школата има един закон - ако един не може да свърши една работа, изпраща се втори. Ако и той не може да я свърши, изпраща се трети, четвърти и т.н., но накрая десетият ще я свърши. Аз бях първият от веригата, който не си свърши работата. Дано вторият след мен я свърши. Ако не той, десетият ще я свърши. За цигулките на Учителя аз съм написал цяла изповед. Написах и есе за Учителя като цигулар. Това бе моето виждане - на един обикновен ученик, доколкото може да обхване със своето човешко съзнание частица от светлината, излизаща от Мировото Свръхсъзнание на Великия Учител - Беинса Дуно.

И така, едната от четирите или пет цигулки, която бях откупил, предадох на един представител от следващото поколение. А що се отнася до цигулката на Учителя - Неговата цигулка, на която Той свири през време на цялата Школа, за мен остана една велика неразрешена задача къде е тя. Аз не можах да я разреша. Остава вторият след мен във веригата, да я разреши. Ако не я разреши той, ще я разреши онзи, който ще бъде десети по ред. Но той непременно ще я разреши. Такъв е законът на Школата.

Разказах ви една тъжна история за старинната цигулка на Учителя. Разказах ви и за това, как човек трябва да бъде с будно съзнание, защото може да пропусне мигове и моменти в своя път, когато трябва да разреши една задача, за която е дошъл в Школата на Учителя. Будност на съзнанието означава онази непреривна нишка от светлина в съзнанието му, която свързва човешкия ум със Светлината, която излиза от Словото на Учителя.

Великата симфония на теменужките

Защо така бяха устроени всички възрастни приятели, че мило и драго даваха да проповядват - да бъдат проповедници на Учението на Учителя! А по това време България се беше натъпкала и преливаше от проповедници на разни окултни школи, да не говорим за различните секти или за църквите. Каквото имаше по света, каквото се намираше по света - таквоз бе събрано вкупом тук в България. А на "Изгрева" имаше представители на всички окултни Школи от историята на човечеството и на всички епохи и човешки култури. Това бяха преродени души и те сега бяха в плът и кръв като человеци, които се движеха по поляната на "Изгрева", играеха Паневритмия и седяха в салона, за да слушат Словото на Всемировия Учител. Така че ние, младите от младежкия окултен клас, се движехме около хора, които искаха да ни проповядват. Горко ти, ако те хване някой от тях и те направи свой слушател - просто нямаше отърване. С часове трябваше да го слушаш. А и той не те пускаше. Ако го напуснеш демонстративно, това означаваше конфликт, който нямаше да се заглади след десетки години. Аз имах такива няколко случая - и съжалявах, че не ги изтърпях да ми проповядват до края на деня, а ги напуснах и с това те станаха мои недоброжелатели. Имаше едни, които проповядваха тук на "Изгрева", други - в града, трети обикаляха провинцията. Този народ ги оглеждаше, изслушваше ги и точно преценяваше нещата. А как ги преценяваше ли? По делата им. И затова те нямаха никакъв успех!

Имаше един брат Звездински. Говореше с един баритонов мощен глас. Като говореше, гласът му се разнасяше като на оратор надалеч. После той се оглеждаше и се ослушваше, дали гласът му правилно се разнася чрез звуковите вълни. Беше много интересно да го наблюдаваш. Ходеше между хората в градовете и селата и проповядваше. Колко хора е обърнал в Учението, не се знае. Я има един, я няма. Но важното бе, че е проповядвал. Мен лично, с такава негова проповед, не би ме обърнал към Учението, нито към Бога. Но иначе беше интересна личност. В младите си години е бил с революционни идеи, с леви убеждения, отиващи ту към анархизма, ту към комунизма. Но след различни премеждия той се добира до Учителя и приема Учението. В себе си носеше онова бунтарство на духа, което можеше да преобърне и държава, и света нагоре с краката. Беше силен дух. Не може да му се отрече. Аз се радвах на тази мощ, излизаща от него.

Отива брат Звездински при Учителя веднъж, след като се е върнал от една своя проповед с приповдигнато настроение и започва направо да говори на висок глас: "Учителю, кога ще излезем по площадите, ще се качим на трибуните и ще говорим и проповядваме Учението на Бялото Братство?" Цялата тази тирада е казана с гръмовит глас, с подходящи жестове, като че ли той сега ще проповядва и ще въвежда Учителя в Учението на Бялото Братство. Онези приятели, които са до Учителя, се усмихват, едва сдържат смеха си. Учителят го поглежда строго, внимателно го изслушва и много тихо, но отчетливо набляга на всяка своя дума: "Този метод, за който говориш, го опитахме през вековете и се отказахме от него. Отрекохме се от него! Сега ще работим по метода на горската теменуга. Ще вървиш бавно по горската пътечка и изведнъж ще усетиш мириса и уханието на горската теменуга. Ще се обърнеш наляво, после - надясно, нищо не виждаш - тя се е скрила в трънните, в храсталаците, между тревичките. Само мирисът издава, че тук някъде има горска теменуга. И ще благодариш на Бога за това. Така и ние ще работим в света при най-ограничените и тежки условия, при най-неблагоприятните условия, ще бъдем между тръни и бодили. Но с делата си,

угодни Богу, ще ухаем на нещо красиво и хубаво. Когато се обърнат да видят кои са тия хора, няма да ни намерят, защото ние ще бъдем скрити от погледите на хората, ще бъдем между народа и ще работим в най-ограничителните условия на живота. Нали е казано в Писанието: "По делата им ще ги познаете". Който служи на Бога, за него е най-важно да изпълни Волята Божия".

Учителят свършва и се усмихва. Брат Звездински е слязъл на земята и премигва. А приятелите, които са около тях вече не се усмихват. Те мълчат. Велико е мълчанието на Посвещението. Това бе най-голямото Посвещение за Школата. Това беше истинският път на Школата и на онези, които искаха да се подвизават в Пътя Господен.

И оттогава, всяка година, с голямо оживление и нетърпение аз очаквам пролетта. Когато пролетта настъпи, природата се събуди, тревата поникне, дърветата се разлистят и всичко се раззелени наоколо, аз тръгвам към Витоша и търся горска пътечка. Вървя по нея и с отворени ноздри чакам да усетя благоуханието на горски теменужки. Та това е най-великата симфония на пролетните цветя. Учителят бе казал навремето, че когато цветята и дърветата цъфтят, то ангелите слизат на земята и пресъздават с песните си този чуден свят от цветове и багри и че с песните си славословят Бога. Вървя аз по горската пътечка, долавям дъха на нежна горска теменуга и с мириса и уханието си тя ме поздравява.

Веднъж Учителят бе споменал, че уханието на цветята - това е тяхното страдание на земята. Страданието на теменужките е мирисът и благоуханието, което те ни дават. Страданието на човеците по земята е благоухание за ангелите, те го приемат и го преработват. То е почвата, с която те работят, а като работят с тази човешка почва, те посаждат в умовете и съзнанието на човеците семената на светли мисли и новите идеи на човечеството. Тези идеи бяха свалени чрез Словото на Учителя. Както ние работим със земята, растенията и животните, така и другите същества, които стоят над нас в Невидимия свят работят с нас, чрез нас и в нас. Ние за тях сме работна среда.

Когато дойде пролет и усетиш благоуханието на горската теменуга, знай, че е започнала Великата симфония на теменужките. Ангели пеят във висините и навяват светли мисли в умовете на човеците. А Учителят ни въведе в Посвещението на онези ангели, които творят новия живот на земята. Те ни дадоха Великата симфония на теменужките. И чрез тях ни показаха пътя на учениците в Школата на Учителя! Амин!

Духът на Истината и часовоят с цигулката

Хубава пролетна сутрин на "Изгрева". Разлистени са дърветата, цъфнали са цветята. Всичко ухае на свежест и обновление. Ние в тази сутрин и в този момент сме насядали на една пейка около Учителя и разговорът е весел и непринуден. Чувствуваме се отлично, с разположение и в хармония към всекиго са нашите души. Душите ни се веселят - те правят общение с Бога на земята. Това е привилегия неземна и ние го усещаме вътре у нас и отстояваме това свое право - да бъдем в близост с Мировия Учител - къде осъзнато, къде неосъзнато. Къде с ревност, къде със старание и неотклонност да бъдем в близост с Него.

По едно време някой каза: "Вижте кой се задава?" В далечината, между боровете се зададе едно старче, което се движеше доста живо, подпирайки се с бастун. Изведнъж ние млъкнахме, разговорът с Учителя секна и по някаква вътрешна команда се загледахме натам. Учителят също го

наблюдаваше. То се приближаваше към пейката, на която бяхме седнали с Учителя. Като наближи на десетина метра, започна да говори със силен глас: "Ей, здравей, Петре, какво правиш? Живи бяхме да се видим. А бе, чувам, че наш Петър станал Учител, та отдавна се канех да те видя. Какво правиш, какъв Учител си станал и на какво ги учиш тия хора, които са около теб?" Той вече се приближи на два метра от нас. Ние мълчим, Учителят също мълчи и го гледа безучастно, все едно че гледа един стълб - неодушевен и случайно изпречил се пред нас.

"Ама Петре, ти не ме ли познаваш? Ама ти не си ли спомняш кой съм аз? Ама аз съм твоят съученик от Николаевка, та ние седяхме на един чин с теб в училището. Не си ли спомняш?" Учителят мълчи, гледа го и нищо не казва. Ние също мълчим.

"Ама Петре, май и ти си остарял като другите. Та малко ли години минаха оттогава? Ех, нищо, Петре, щом не ме познаваш и не си спомняш за мен, аз ти прощавам, защото и на теб не ти са малко годините. Хайде, остани си със здраве и всичко хубаво от твоят съученик." Старчето отминава пейката. Ние се обръщаме и го наблюдаваме как се отдалечава от "Изгрева". После обръщаме поглед към Учителя. Той е строг. Мълчи - нищо не говори. Мина известно време и Той продума натъжено: "Той мисли, че тук е Петър Дънов. А Петър Дънов умря на деветнадесет години". Учителят спря за миг, вдигна дясната Си ръка, посочи с показалеца към гърдите си: "И оттогава тук живее Духът на Истината!"

Думите са изречени. Ние сме замрели. Тишина. Неземна тишина. Не се чува нищо. "Изгревът" е замрял. Чувам вечността как се откроява от Небитието. И как Вселената ни обхваща със своето могъщество на Духа Господен. Това трае миг. Учителят ни поглежда. Изведнъж аз се виждам как съм застанал прав, а до мен е изправен кальфът на цигулката. Стоя като часовой на стража пред Духа на Истината. Вместо пушка с дясната ръка прикрепвам изправената цигулка. На стража съм пред Духа Господен. Духът го изисква. Учителят ме поглежда, става и си тръгва. След няколко крачки той спира, обръща се, изглежда групата, която стои неподвижно на пейката и мен, часовоя, който съм застанал мирно, с цигулка при нозете. Дочувам думите на Учителя: "Ти си свободен!" Изведнъж някаква сила като вихър излезе от тялото ми и се зарея във висините. Усетих лекота, мускулите на тялото ми се отпуснаха и аз вдигнах и прегърнах цигулката. Приятелите също се раздвижиха. Учителят се обърна и продължи пътя към стаята Си. Онзи Дух, онзи стражеви Дух, който бе пристигнал - с огнен меч бе застанал до Учителя, за да охранява онова Слово, което трябваше да бъде изречено от Великия Учител. Това Слово бе Духът на Истината, който бе в Него и бе дошъл часът и времето, когато този Дух на Истината трябваше да свидетелствува за Себе Си. Затова дойде стражата Господня - да засвидетелствува и тя за Истината.

Урокът е предаден за онези, които са ученици. Урокът на Учителя е само за учениците на Школата. Защото Духът на Истината слиза от Словото на Великия Учител. Защото "Глава на Твоето Слово е Истината!"

Дълги години проумявах какво означават тези думи на Учителя. Знаех лично от Учителя, че Божественият Дух слиза върху Него, когато е на 33 години, т.е. на 7 март 1897 година. Но тук Учителят бе споменал 19 години? Какво означаваше числото деветнадесет? Тук имаше някаква загадка, която трябваше да се разгадае. Аз нямах знанието за тази задача. Реших, че ще дойде време, когато лично ще го чуя от устата на Учителя. Но минаха години, Учителят си замина от земята и аз не успях да го чуя от Неговите уста. Един ден попадам на една беседа и без да искам се зачитам. Учителят тълкуваше и даваше познания за кабалистичното значение на числата от едно до 20. Разтреперан и с насълзени очи прозрях какво бе казал за числото 19. Това е

един цикъл, един завършен цикъл, в който всички земни начинания се реализират и приключват. От числото 19 започва една друга еволюция с други измерения, с които се работи само в Духовния свят. След време попаднах и на други тълкувания на числото 19. Те бяха дадени в друга проекция - в по-високо отправление на човешкия дух, който се стреми към висшите селения на Духа Господен. Вероятно и вие ще срещнете в Словото на Учителя различни тълкувания за числото 19. При всички случаи, то означава един завършен цикъл на земята. Това за вас е също една задача за разрешаване.

Друга загадка, която трябваше да разрешавам, беше задачата за онзи стражеви Дух, който бе влезнал в мене, който беше ме изправил, беше ме изпънал като струна и беше ме заставил да хвана пушка за почест - онази хватка, която прави всеки войник, когато пред него преминава знамето на полка, знаме на честта и храбростта. Аз бях застанал на стража с моята цигулка пред онзи миг, в който Духът на Истината реши да свидетелствува за Себе Си чрез думите на Великия Учител.

И когато отварям калъфа на цигулката, и когато настройвам цигулката си, винаги си спомням за този миг. А когато засвиря, търся онова общение с Духа Господен, при Когото само музиката на Учителя може да ме заведе!

Пълководците от миналото

Братството е на поредното си лагеруване на Седемте езера на Рила. Палатките са опънати край Второто езеро, а някои от тях са се покатерили отдясно и отляво на езерото. Животът на лагера протича в своя нормален порядък познат от години. Тази година бяха дошли много туристи и гости от града. Бяха насядали около Второто езеро, отпочиваха си. Някои от приятелите ми предложиха топъл чай. Те наблюдаваха нашия порядък и живот в планината с любопитство. Сред тях имаше един мъж, който изпъкваше със своя висок ръст и със своята осанка на решителен и волеви мъж. Аз го познавах много добре. Бях ползувал неговите съвети. Бях близо до Учителя и Той като ме видя, че разговарям с въпросното лице ме запита: "Кой е този?" - "Учителю, този е един от най-големите хирурзи в София." Учителят го оглежда внимателно и казва: "А знаеш ли кой е той? Той е един от най-големите пълководци в миналото и под неговия меч са загинали много хора. Затова сега е дошъл като хирург между българите, за да си изплати кармата. И като ги реже със скалпел - сега ги лекува. Мечът, който има от миналото, сега го използува като скалпел, но вече за доброто на враговете си, като ги прави свои ближни, като ги лекува".

Около мен има две сестри, които слушат и разтреперани Го питат: "Учителю, ама щом е дошъл между българите и сега ги лекува със скалпел, значи, това са онези, които е посичал със своя меч." - "Точно така - заключава Учителят. - И единият има нужда да си изплати кармата и другите имат нужда да им се помогне. Така единият плаща, другите приемат и кармата на този народ се смекчава и отива към добро." Стоим като зашеметени. Не знаем какво да мислим, какво да правим и къде да се денем. Това трудно се възприема и трудно може да се смели с нашия човешки ум.

Дойде време да играем Паневритмия. Ние, музикантите, се наредихме в средата на кръга и засвирихме. Кръгът на Паневритмията се задвижи. Гостите се престрашиха и се присъединиха да играят с нас. Беше великолепно преживяване за всички. Накрая, след като свърши Паневритмията, една от двете сестри, които слушаха горния разговор, се приближава към Учителя. Аз съм до Него. Нали ние музикантите последни

целуваме ръка на Учителя. "Учителю, ама да знаеш как музикантите свириха вдъхновено, особено оня брат с бялото шалче. Така хубаво движеше лъка, че бях захласната в него и не можех да отделя очите си от него". Аз дочувам разговора от няколко метра и се усмихвам лекичко. Аз познавам това шалче. И знам кой го подари и на чий врат то стои сега.

Учителят ни оглежда, ние музикантите сме около Него и чакаме реда си, за да целунем десницата Му. Учителят отвръща на сестрата: "Днес този брат музикант движи лъка на цигулката, свири ви и вие играете Паневритмията. Но ако знаете, че в предишен живот той е бил голям пълководец, в ръката си е държал меч и с този меч много глави е посякъл, и то главите на онези, които днес играят Паневритмия тук. А сега вместо меч - държи лък на цигулка." Сестрата се разплаква: "Ама Учителю, това е много жестоко, не мога да го възприема."

"По-добре е сега да държи лък, отколкото да отиде в света, да вземе меч и да сече отново глави" - отсича Учителят. Аз стоя изтръпнал. Недоумявам всичко това. "Но защо, Учителю, защо е дошъл в Школата - щом е сякъл глави и е бил главорез?" - "Дошъл е в Школата, защото навремето е бил бич Божий, а мечът му е бил даден да изпълни Волята Божия и да очисти една проказа между тогавашното човечество. Изпълнил я и сега идва тук, за да изплати кармата си и да освободи съзнанието си, като приеме идеите на Бялото Братство. И тогава, и сега, той изпълнява Божията Воля."

Учителят спира да говори, поглежда ме многозначително и леко се усмихва. Сестрата се успокоява. Аз знам кой е този цигулар и пълководец. Знам много добре кой е той. Аз го познавам от векове. Познавам го и сега. А дали ще го позная утре? Това не зная.

След няколко дни беше паднала мъгла и ние се бяхме сгушили в палатките. Понякога мъглата е гъста като мляко. Едвам се ориентираме по пътеките. В такива случаи се събирахме на приказка и разговори на различни места или в някоя от по-големите палатки при кухнята. Случи се така, че ме срещна един брат и ме поведе към една група. Братята и сестрите бяха насядали и очакваха брата, да им гледа на ръце и да покаже своето знание по хиромантия. Аз тръгнах с него, но в мене нещо се съпротивляваше. Братът гледаше ръцете им подред и казваше онова, което виждаше и знаеше. Всеки, комуто той гледаше на ръцете, беше свободен и си тръгваше към палатката. Когато има мъгла, хората не са разположени за разговор. Накрая останахме сами. "Дай си ръцете!" - "Не ги давам" - казвам аз. И докато се усетя, той хвана едната ми ръка, обърна дланта ми, за миг се взря в нея и извика: "Това е невъзможно!" Аз се стреснах. "Не може да бъде - повтаряше на глас хиромантът. - Такова нещо не може да съществува. - отсече той. - Отиваме да питаме Учителя, тръгвай с мене!" Аз се дърпах, но той беше много як и силен и направо ме повлече. Аз също не бях слабак, но се съгласих. Той ме водеше за ръка през мъглата, и ето че сме стигнали пред палатката на Учителя. Заварихме Учителя да пие чай от едно бяло канче. Поклонихме се и той, хиромантът, поиска разрешение да постави един въпрос. Учителят ни изгледа и каза: "Изложете си въпроса!"

"Учителю, вие знаете, че аз се занимавам с изучаване на хиромантия. Погледнах ръката му и що да видя? На едната му ръка умствената и сърдечната линия се пресичат, като мистичен кръст, като жива Голгота. А това е невъзможно за мене и за знанието, което имам. Не може да бъде такова нещо. Какво е Вашето обяснение в случая?"

Учителят ни погледна, обърна се към мене: "Покажи си ръката!" Аз я подавам и Учителят я разглежда. След това казва: "Какво ни казва братът? Братът казва: "Не може да бъде." Ето, виждате ли как се пресичат двете линии тук? Щом се пресичат - значи може. Значи това е било. А какво е било? Било е това, което е трябвало да бъде. На този кръст, навремето, той е

разпъвал мнозина, а сега този кръст е на ръката му и е в него. Сега той ще се разпъва заради онези, които навремето е разпъвал на външния кръст. Навремето такава е била Волята Божия - да ги разпъва, а днес е Волята Божия да се разпъва заради тях. Така ще се разплати. И навремето е свършил една работа за Бога и сега трябва да свърши една работа за Бога. Навремето кръстът е бил вън от него, а сега е вътре в него. Сега ще се разпъва на него всеки ден заради другите. Това е целта на този кръст, дето е сложен на дланта му. Затова го има и трябва да го има.!"

Учителят посяга отново към чая и решава да пие. Като видя, че е изстинал пожела да му донесат топъл чай от термоса. Сестрата, която Го обслужваше, му наля топъл чай. Това бе същата сестра, която присъствуваше на предишния разговор за пълководеца от миналото и която задаваше въпросите. Тази сестра се казваше Савка Керемидчиева - една от стенографките на Учителя. Като отпи няколко глътки, Учителят погледна хиромантa: "Брат, щом е било - значи е могло. Щом е могло - сега ще е теглило."

Разговорът приключи. Ние се оттеглихме в мъглата. Поисках обещанието му - никому да не разказва за това. Той удържа на думата си. Респектираше го моята съдба и думите, изказани от Учителя за бича Божий. Годините минаваха и той като ме наблюдаваше, казваше: "Добре си, добре се разпъваш на кръста. Ще сполучиш да се разпънеш докрай. Още малко ти остава."

В братския живот аз взимах живо участие и преди, и след заминаването на Учителя. Живо ме интересуваха съдбите и проблемите на изгревяни. Непрекъснато бях сред тях, носех проблемите им и страдах заедно с тях. Понякога ме се вдигаше високо кръвното налягане, понякога получавах сърдечни кризи. Знаех къде е причината и какви са последствията за мен. Но нямаше как - трябваше да вървя по своя път. Отново ме срещна хиромантът: "Абе ти не разбра ли - като одумваш толкава много хора и се вреш насам-натам, гдето не ти е работата, и се разправяш с тези хора, чиито мисли те връхлитат и ти яздят кръвоносните съдове, с пипалата те обхващат и ти смучат енергията - те ти вдигат кръвното налягане и те ти причиняват сърдечните кризи." - "Знам, знам, но по друг начин не може. Това е пътят ми."

Най-ужасното бе, когато "Изгревът" трябваше да се опразни за броени месеци и на негово място да се построят легации и посолства. Мнозина от приятелите нямаха нотариални актове, а само някакви договори без юридическа стойност. А някои нямаха дори и такива договори, а само бяха зарегистрирани, живеят в тези бараки. Аз имах юридическа подготовка и тичах непрекъснато, за да им оправям документите. А те ту бяха доволни, ту бяха недоволни към мен. Ту ме лъжеха, че имат документи, но накрая се разбра, че са живи бракониери, които живееха без всякаква юридическа документация. Аз непрекъснато сновях между тях, чиновника в общината и чиновника, който отговаряше по тоя въпрос. Накрая длъжностното лице ми се оплака: "Да знаеш, тия дъновисти така са ми омръзнали, че не мога да ги гледам. Нито през деня, нито през нощта. Защото всяка нощ ми се явяват насън и не мога да спя от тях. Висят над главата ми и всеки иска своето си от мен." Аз го изгледах ужасен. Не вярвах, че той е служител не само на общината, но и на Великия Учител. Приятелите се молеха денонощно и търсеха помощта на Учителя. Накрая Учителят беше намерил и поставил на това място такова длъжностно лице, което имаше видима връзка през деня и невидима връзка с тях през нощта. Това според Учителя е идеалното разрешение. Когато Небето иска да постави един човек на една длъжност, чрез която да изпълни Волята на Бога, такъв човек трябва да има пряко общение с видимия и с Невидимия свят. И този човек стриктно трябва да изпълнява повелята на Духа Господен. Този чиновник не осъзнаваше своята

роля и своята задача. Аз мълчах и не смеех да изкажа знанието си по този въпрос. Накрая ми каза: "Аз виждам, че не всички имат юридическо право да получат апартаменти и гарсониери, но искам по-бърже да ми се махне това задължение от главата, за да се родя. Освен това, и правителството иска да разреши този въпрос най-безболезнено и по най-задоволителен начин за всички заинтересовани." Аз отново мълча и не смея да му кажа кой движи всичко това. Накрая, когато всичко се приключи каза: "Днес приключихме. Аз се родих. От утре излизам в годишна отпуска." Напускам общината и отивам в дома на онзи, който току-що бе получил гарсониера и който нямаше никаква документация, но чиновникът от общината му даде право да я ползува срещу минимален наем, докато е жив на земята. Натискам звънеца на въпросната врата. Тя се отваря и пред мене застава засмяното лице на онзи приятел. Посреща ме с думите: "Да знаеш, днес се родих, получих гарсониера. От утре излизам в годишен отпуск."

Тези думи са ми познати вече. Чувам ги за втори път. Разглеждам му гарсониерата. Има вода, парно, баня - в сравнение с неговата барака, това е дворец за него. Казах му: "За теб настъпи и е дошло Царството Божие на земята." Усмихна се. После ме погледна сериозно и каза: "Да приемем засега, че това е така."

Някаква невидима голяма метла измете "Изгрева" - всички бараки, всички сгради, включително и салона, който отдавна бе заключен с катинар и затворен за нас. Някаква невидима могъща ръка от Небето беше размахала тази метла, помете и на нейно място съгради новите здания на руската легация.

Ние всички се родихме за една нова епоха. Само че не осъзнавахме каква е тази епоха и не осъзнавахме, че сме се новородили. Това беше най-голямата ни беда в тези времена и най-голямата задача, която всеки от нас трябваше да разреши.

Втората Голгота и възкресението на Духа и на песента "Поздрав на Учителя"

Годината 1936 бе трудна и мъчителна за Братството и за Учителя. Беше му нанесен побой от нарочно подготвен и изпратен човек. Случило се бе така, че и Учителят нарочно се беше освободил от всички присъствуващи и сам прие ударите на яростни юмруци върху лицето Си. След няколко дни се появиха последиците - пареза на дясната ръка и на десния крак. Не можеше да движи дясната Си ръка, а десния крак го влачеше. Не можеше да говори. Беше засегнат и езикът. Беше мъчителна картина за всички ни. Учителят, ако решеше да продума, фъфлеше, не можеше да говори. Накрая разбрахме - успя да продума: "На Рила!" За часове Братството се приготви за Рила и на следващия ден една лека кола откара Учителя до село Говедарци, а оттам - до хижа "Вада" бе прекаран с каруца. От Вада Той поиска сам да върви. Отначало сам влачеше крак и с часове ние се изкачвахме нагоре. Предложиха Му кон, но Той отказа. Багажът на придружаващите Го лица от Братството бе натоварен на няколко коня и те тръгнаха напред. През време на изкачването ние се движехме с Него, но така, че нашият забавен ход приличаше на хода на костенурка. През този преход се случиха доста интересни епизоди, в които действуващите лица бяха братя и сестри. Техните епизоди, които ще бъдат разказани от тях, говорят, че нашето изкачване не беше разходка - това беше пътят към Голгота. Учителят влачеше крака си, влачеше оня кръст на човечеството, който беше нарамил през рамо. Но пред Първото езеро Учителят залитна, приятелите, които Го

придружаваха, Го поеха на ръце и Го качиха на кон. Един водеше коня, а приятелите, по двама - отляво и отдясно - придържаха Учителя и така Го изкачиха на Второто езеро и Го поставиха на легло в предварително подготвена за Него палатка. Това беше първият етап, когато Учителят трябваше да понесе след побоя кръста на съвременното човечество. Пристигнахме горе, опънахме палатките и нашият лагер се оформи. Ние имахме строго определен порядък на нашите редовни лагерувания на Седемте рилски езера. Всеки знаеше своето задължение, защото да се организира и поддържа животът на стотици хора не беше лесна работа. Учителят се намираше в палатката Си, а сестра Савка бе тази, която се грижеше за Него. Цялото Братство опъна палатките си по обичайния начин, но във въздуха витаеше тягостна тишина. Всички мълчаха, нямаше песни, нямаше беседи, нямаше Паневритмия. Тишина, мълчание. Само сутрин ние излизахме на Молитвения връх, посрещахме изгрева с молитви към Бога. Направихме опит да изпеем някои песни, както това правехме винаги, но гърлата ни бяха затворени и заключени. Можехме само шепнешком да произнасяме молитвите си.

Учителят отначало не можеше да се храни и сестра Савка с малка лъжичка Го хранеше с течна храна. Не можеше да преглъща - беше трудно и мъчително. Савка си водеше дневник за всеки ден от състоянието на Учителя. Всеки ден тя му подаваше едно тефтерче и Той с молива, с ръката, която не можеше да движи, с мъка отбелязваше по една чертичка. Тази отбелязана с молива на савкиното тефтерче чертичка показва различни посоки. След две седмици написаните чертички на савкиното тефтерче започват да оформят думите. Накрая Учителят поставя последната чертичка и написаното гласи следното: "Бог е Любов". Този ден Учителят оздравя. Обръща се към Савка и казва: "Да отидем да се разходим до чешмата." Савка Го поглежда с изумление и когато Учителят става и тръгва напълно свободно, без да има някаква следа от парализата на крака и на ръката, тя възкликва: "Ах, Учителю, Вие възкръснахте!" - "Не възкръснах аз, но Бог, Който е в мен, Той възкръсна." И Учителят й посочва тефтерчето, на което е записано с чертички, с Неговата парализирана ръка: "Бог е Любов". Учителят излиза пред палатката, приятелите Го виждат и един вик от гърдите им се изтръгва: "Учителят оздравя! Учителят дойде!" Учителят, придружен от Савка и от приятелите, бавно заслиза по склона - по пътеката от 72 стъпала. Запъти се към чешмичката и камъка до нея. Там Го наобиколихме. Изведнъж всички запяхме Неговата песен "Поздрав на Учителя":

Благословен от Бога, Ти,
Учителю на Любовта,
задето тъкмо в тези дни
донесе мир и Светлина.

Добре дошъл, добре дошъл,
Учителю на Любовта.
Добре дошъл, добре дошъл,
Учителю на Мъдростта.

Тази песен е по текст и музика на сестра Елена Казанлъклиева. Подхванахме една след друга песни. Пеехме за себе си, за радостта, която слезе от небето и осия душите ни и ние отново почувствувахме, че живеем и че сме с нашия Учител. Един от приятелите - фотограф - щракаше с фотоапарата и засне това историческо събитие на второто Възкресение. След половин час Учителят стана и се върна към лагера, придружен от възторжените възгласи на приятелите. На следващия ден Учителят каза: "Време е да слизаме в града!" Ние опаковахме багажа и лагерът бе закрит.

Това бе единственият ден от цялото ни пребиваване, когато ние пяхме.

През времето на онези мъчителни дни, когато Учителят бе болен в палатката Си, всички бяхме изпоплашени. Така бяхме изплашени всички, че

възрастните приятели казаха: "Учителят си заминава. По-добре е да Го свалим долу в София. Тук няма какво да правим. Всички ще ни упрекнат впоследствие в безразсъдство и глупост, че сме оставили Учителя тук да умре". Решават възрастните приятели да свалят Учителя в София, намират кола, а за да се свали надолу е необходима носилка и започват да уговарят младежите да Го свалят на ръце. Като научихме това, ние младежите се разбунтувахме и се възпротивихме. Какъв беше доводът ни, не знаехме. Но някаква сила ни накара да не позволим свалянето Му. Скочихме, въоръжихме се с тояги и застанахме около палатката на Учителя на стража и готови за бой. Ние бяхме млади, здрави и по брой преобладавахме над възрастните приятели. Накрая старите братя отстъпиха и казаха: "Добре, но вие поемате отговорността, ако се случи нещо на Учителя." Казахме: "Приемаме". Поставихме по двама часовои да дежурят с тоягите си ден и нощ пред палатката на Учителя. Да, направо като часовои. Имахме си караулен началник. Отначало на всички им беше смешно, но после ги достраша от нас, като видяха как караулният началник развеждаше и сменяше часовоите. До палатката допускахме само Савка и сестрите, които се грижеха за Учителя през тези дни. А когато Учителят оздравя, стана и тръгна надолу по пътеката от 72 стъпала, ние захвърлихме тоягите и заедно заслизахме надолу, и славехме Бога.

Савка беше записала думите Му на нейното тефтерче:" Тук имаше повече от Голгота!" Да, това беше втората Голгота. Ако преди 2 000 години евреите чрез римляните разпънаха Христа, то сега българите чрез своите представители се опитаха да убият Великия Учител. Аз никога няма да забравя през целия си живот и ще нося през вечността онова изказване на Учителя, което Той лично, Всемировият Учител, направи пред мен на "Изгрева": "Ако преди 2 000 години беше дошъл Синът, сега дойде Бащата!" Аз имах единствената привилегия да чуя това изказване от Него. По-късно тези думи ги предоставих и на други приятели, но те не можеха и не знаеха кога и как да цитират това изказване. За това е необходимо знание и прозрение за Словото на Учителя. Да, преди 2 000 години беше изпратен Синът, а сега тук, при българите, е дошъл Бащата. Сега присъствува Бог на земята, а преди 2 000 години беше дошъл Синът - Христос. И чак когато Исус Христос бе разпънат на Голгота, след това, на четиридесетия ден, беше изпратен изкупителят - Святият Дух върху учениците Му. А сега бе дошъл Божественият Дух, бе дошъл Господният Дух, бе дошъл Христовият Дух, тук бе Святият Дух на Словото. Сега всичко бе тук, в Него. И българи, изпратени от нечиста сила, се опитаха да Го премахнат и убият. По-късно, в частен разговор, Той каза: "Както бяха посегнали върху Мен и ако си заминех, то от България и от българския народ нямаше да остане ни следа на земята. Ако еврейският народ навремето трябваше да плати за разпъване на Сина, то българският народ днес трябваше също да плати и трябваше да изчезне от лицето на земята. Но Бог не ще позволи втори път да бъде разпънат Христос."

След като се върнахме в София от Рила, носехме в себе си частица от присъствието на онзи миг, в който Учителят отново се върна във вече оздравялото Си тяло. Тогава приятелите започнаха да си спомнят един след друг, че всеки от тях без да иска е присъствувал в даден момент от онова събитие, което се отнася до покушението върху Учителя. Оказа се, че покушението върху Учителя има предистория, има причина, има и съответен повод. И че събитието в същия ден се е предхождало от различни събития и случки, наглед дребни и случайни, които ако се подредят последователно от участниците в тях, ще се види ужасната картина. Действуващите лица на финала бяха българи. Онези, които скроиха заговора, също бяха българи, но принадлежаха към политически и военни организации. И тук, което е най-

важното, тези политически и военни организации изповядваха и провеждаха чужда идеология и оттам - те бяха представители на чужда политика и на чужди интереси. И накрая, силите, които стояха над тях, бяха същите сили, които излизаха от онази страна, в чиято столица навремето, след освобождението й от турско робство, България бе разполовена на две - на Княжество България и на Източна Румелия и й бяха отрязани земите Мизия, Тракия и Македония. Това бе направено за да се попречи на Всемировия Учител да работи в обединения целокупен български народ в неговите земи. Защото Освобождението на България се дължеше на Бялото Братство и на това, че Учителят трябваше да слезе на земята.

Годината бе 1936. Въпросната страна бе Германия. Въпросната столица бе Берлин, а въпросното правителство бе това на Третия райх и на Хитлер. Ние знаехме какво означава всичко това, но мълчахме и не смеехме дума да продумаме никому, за да могат да преминат времената и да изтече времето на тези събития, а с него - мътилката и тинята от това тресавище.

Изминаха години. Започна Втората световна война. Германия нападна Съветския съюз на 22 юни 1941 година и започна великата битка срещу славянството и Русия. Но понеже Великият Учител бе дошъл да донесе Словото Си за българите и за славянството - няколко пъти, пред различни приятели, по различно време, по различни поводи - Той бе казал: "Руснаците ще забият червеното знаме на Райхстага". И това бе казано на наши приятели и ученици на Учителя, които бяха офицери, и то - висши офицери в българската армия. Те знаеха много добре какво означават думите на Учителя, но мълчаха и наблюдаваха развоя на събитията. И те се завъртяха и отидоха към своя финал, както ги бе определил Великият Учител. Една империя рухна. Съюзническите войски разполовиха Германия на две така, както на Берлинския конгрес през 1878/79 година, България бе разполовена на две. Божията Правда трябваше да бъде приложена и някой трябваше да я приложи. Точно в този момент болшевишка Русия изпълняваше Волята на Бога и прилагаше Божията Правда на земята.

Това беше втората Голгота на земята. Това бе втората Голгота за Христовия Дух и за Учителя, за българския народ и за Русия.

Това бе второто Възкресение на Духа Христов и Възкръсването на Русия от пепелищата и разрухата на войната.

Това бе нашият поздрав от песента на Учителя, изпята на "Извора на двете ръце" при Седемте рилски езера след Възкресението Христово и появяването на Великия Учител отново между нас.

И когато братята и сестрите запеят тази песен, аз винаги се пренасям в онези години и в оня миг на свещенодействие, което изпитвахме с тази песен към Духа Господен - Духа на Силите и на Обновата.

Поздрав от мен, Учителю любим, Учителю на Любовта, на Мъдростта и на Истината.

Кой управлява света?

На "Изгрева" имаше какви ли не личности и индивидуалности. Образи безброй и безчет, и неповторими. Не можеш, дори да искаш, да сложиш и да положиш образ върху образ - не можеха да се покрият, нямаха почти никакви допирни точки. А че бяха на "Изгрева", че бяха на едно място, това се дължеше само на Учителя. Само Неговият образ, Неговият Божествен Дух можеше да крепи това множество от разнообразие в едно прилично съжителство. Всичко това беше смесица от преродени минали величия, исторически личности, раси и духовни школи. Всеки носеше своя отпечатък

върху лицето си. И само онзи, който можеше да чете и имаше знание за това, разчиташе всяко едно лице. По челата си ние носехме невидим отпечатък, носехме онази "дамга", нанесена с горещо желязо, с което бе означено приобщението ни към даден господар. Нали така господарите с нажежена дамга отбелязваха по гърдите на животните, че те са тяхна принадлежност. И по нашите чела и физиономии беше отпечатана онази невидима "дамга", показваща кой от каква Школа иде. Та ние бяхме различни и несъвместими един с друг. Само Словото на Учителя можеше да ни обедини. И То правеше нашето съжителство поносимо и търпимо.

Имаше един приятел, на чието лице и образ беше строго отпечатана тази "дамга". Той се казваше Иван Антонов. Ако погледнете неговия лик, отпечатан на фотография, ще се убедите в правотата на казаните по-горе мои думи. Той беше астролог. Занимаваше се с много приложни окултни науки. Беше властна и динамична фигура. На "Изгрева" и в Братството пое да изпълнява най-неприятната служба: по време на беседа да стои на вратата на салона и да не пуска никого, след като Учителят е влезнал и почнал да чете беседата. А какво ставаше по-рано? Всеки закъсняваше и влизаше, когато му скимне и когато му е угодно. И не стига това, ами закъснелият приятел си търсеше удобен стол и място да седне. Минаваше през редиците и се нарушаваше тишината, приятелите се разсейваха и се пречеше на Учителя да говори. Накрая Учителят не изтърпя и каза: "Няма ли един от вас, който да застане като пазач на вратата и да не пуска никого след Моето влизане? Но да бъде пазач до края на Школата." Целият салон мълчи. Изведнъж Иван Антонов става и казва: "Аз ще бъда този пазач!" И наистина, той беше този пазач. Не пущаше никого и не правеше никакви изключения никому. Беше невъзмутим, строг и непреклонен. Заставаше отвътре на вратата и стоешком пазеше. Ако някой се опиташе да отвори, то насреща му се показваше лицето на Иван Антонов и то в такъв вид, че онзи се уплашваше и побягваше. Веднъж една сестра отива да се оплаква на Учителя: "Учителю, разбирам да се постави едно куче за пазач, ама това куче не е пазач, а звяр. Учителю, не можем ли да подменим този звяр с някое друго куче?" Учителят се усмихва и казва: "Не може, сестра. Другите кучета са поставени да вършат друга работа. А тук на това място е необходимо именно такова куче, за да бъде страж на Школата. Вие, знаете ли, сестра, какви ангели с мечове охраняват Царството Божие и не допускат никой да влезе в него? Затова се казва, че Царството Божие насила се взима." Учителят вече е строг, сестрата се покланя и заднешком излиза, а ние, свидетелите, стоим и мълчим. Разбрахме цената на стражевия пост в лицето на Иван Антонов. Така той си остана в спомените на приятелите като Иван-пазача. Затова разказваме историята за стражата на Школата.

Веднъж той, Иван Антонов, прочита в един вестник как се хули и клевети Учителят и е толкова възмутен, че отива с вестника при Учителя, показва му го и изказва своето възмущение. Освен това, той иска разрешение от Учителя да напише отговор на автора и да го насоли този автор и да му покаже, че всичко това е лъжа. Учителят го изслушва внимателно и казва: "Ако ти искаш, можеш да му отговориш и да напишеш статия. Но на Мен не ми е позволено да отговарям на лъжите и клеветите срещу Мен. Не ми е позволено от Духа на Истината, който е в Мен. Истината не се защитава, тя само се проявява. Проявената Истина, това е Словото Божие. Нали ти си пазачът на салона, когато се дава Словото Божие?"

Иван Антонов кимнал с глава и казал: "Да, ама аз ще му покажа моята Истина!" И си тръгнал. Написал остра статия и направил онзи автор на пух и прах. Чудно е било, как са я поместили в едни от вестниците? Но нали взел позволение от Учителя, все някак се е наредило. Тя излязла и предизвикала голям шум. Нашите приятели й се радвали, а онези, другите, се

възмущавали от красноречието на Иван Антонов и казвали: "Виж ги, тия дъновисти. Хем прости, хем нахални!" А Иван Антонов купил много броеве и разнесъл безплатно по всички вестници, по всички издателства и видни политически личности в София. Така той изказал и им показал своята Истина за Учителя.

Друг път, в друг вестник, пишат отново против Учителя като Го обвиняват, че Той се меси в политиката на България и с това се бърка в политическия живот но страната. Какви ли не грехове се изписваха и се хвърляха върху Учителя! Но когато ставаше въпрос за политически обвинения, нещата ставаха много сериозни. Тези писания във вестниците можеха да предизвикат някои политически среди, които да използват властта си и да ограничат дейността на Братството. Имаше години, когато полицията спираше събори, вършеше арести на някои приятели по донесения на различни злосторници. Иван Антонов чете този вестник, после се ядосва и накрая кипва от яд. Как няма да кипва от яд, когато това не е вярно. Защото Учителят цял месец е горе в стаята Си и никого не приема през този период. В такива случаи всички от "Изгрева" знаеха, че Учителят има работа и не приема никого. Накрая, той се престрашава, качва се по стъпалата и чука на вратата на горницата, там, където Учителят живееше. Учителят леко отваря вратата, показва си само главата и пита: "Какво има?" Той Му показва вестника и написаното срещу Него, възмущава се и иска разрешение да напише статия и да обори тази лъжа и клевета, че уж Учителят се меси в политиката на страна. Учителят отваря вратата и го пропуска в стаята Си. Посочва му стола. Учителят, изправен пред него, разглежда вестника и казва: "Рекох, това което пише в този вестник, не е лъжа и не е клевета! Това е Истина. Аз съм този, който движи нещата и събитията и политическия живот на страната. И не само на страната, но и целия политически живот на света и на човечеството. Съдбата на света преминава през Мене. Божественият Дух, който е в Мене - Той управлява света, а Христовият Дух управлява Небето и земята! Затова няма да отговаряш на този вестник. Това е Истината, а тя е свещена за всяка една човешка душа. А че тази душа е успяла да се домогне до Истината и да разбере и проумее, че аз съм Този, който ръководи Света - това значи проблясък и светлина в съзнанието на този автор. Така че, той се е домогнал до Истината. Истината и за мен е свещена. Затова няма да отговаряш на този автор и на този вестник!"

Иван Антонов стои като статуя, изваяна от ръка на ваятел с Божествен дар. Тръгва си той за дома, на все пак решава, че на този, гдето е писал във вестника, не трябва току-така да му се размине. Решил, че все пак трябва да отиде в редакцията на вестника и да го поздрави за неговото прозрение. Взел вестника, запътил се към редакцията и намерил там автора на статията: "Ти ли си този, който е написал тази статия?" Онзи разтреперан отговорил: "Аз съм!" Брат Антонов му казва: "Да знаеш, това което ти си написал в тази статия е чиста Истина и в нея няма нито капка лъжа." - "И аз така мисля - отговорил авторът на статията. - Но да знаеш колко писма получих, че съм написал лъжи и клевети." - "Аз пък ти казвам, че си казал Истината - и Учителят Дънов също смята така. Затова сега аз ще ти изсвиря на моята цигулка една песен от Учителя - "Кажи ми ти Истината". И след това ще ти я изпея."

Онзи журналист го гледа втренчено, а Иван спокойно отваря калъфа на цигулката и му изсвирва мелодията. След това му я изпява: "Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа."

След като свършил песента, брат Иван го поглежда и вижда, че онзи със зяпнала уста го слуша. "Ама ти знаеш ли, че тази песен много ми хареса!" - "Ами как няма да ти хареса, когато ти си казал Истината - че тази страна се

управлява от Великия Учител. Ама да ти кажа, не само тази страна, но и целият свят се управлява от Учителя." - "Това не мога още да го проумея." - "Когато го проумееш, напиши го, но в по-голяма статия, а аз ще дойда да ти изсвиря по-дълга песен от Учителя. И не само ще ти я изсвиря, но и ще ти я изпея. А сега да се разделим по живо по здраво." Иван Антонов си прибира цигулката, протяга ръката си, здрависват се и се разделят. Отива на "Изгрева" и разказва всичко на Учителя. Учителят казва: "В този живот е голяма привилегия някой да се добере до Истината и да се доближи до Духа на Истината". Иван Антонов кимва в знак на съгласие. Учителят се усмихва.

В чии ръце е съдбата на света

Цялото Бяло Братства през 1939 година е на Седемте езера на Рила. Това бе най-голямото излизане на Рила и лагеруване там през време на цялата Школа от двадесет и две години. Бяха се качили на езерата повече от 700 човека. Непрекъснато сутрин и вечер се движеха кервани с коне, които възлизаха нагоре, изкачваха багажите, а след обяд се връщаха и понякога сваляха багажа на тези, които се прибираха. Беше осъществена една идеална организация. Преди да тръгнем за Рила, на една своя беседа Учителят каза: "Тази, 1939 година, е последната благоприятна година за Бялото Братство. Който иска да се възползува от нея - да се качи на Рила. Друга благоприятна година няма да имате скоро. Който доживее и дочака - ще има благоприятни условия чак през 1999 година." Тези думи на Учителя предизвикаха голямо оживление и радост във възрастните братя и сестри, на които им се искаше да доживеят като стогодишни тази благоприятна година. Но ние младите, като им направихме сметка, им доказахме, че трябва да доживеят 130-140 години, та да дочакат въпросната 1999 година. Тогава всички решиха, че най-правилно е да изпълнят съветите на Учителя и да се изкачат на езерата през тази днешна 1939 година. Затова - който искаше и който можеше - се качи. И кой каквото можеше и умееше - успя да вземе от благословенията на Духа Господен, Който се изявяваше през тази година. А да знаете каква само външна дисциплина и каква вътрешна дисциплина имаше всеки един от нас, горе на езерата? А да знаете каква голяма Паневритмия ставаше там? Нея година Паневритмията се играеше на Третото езеро, а след това се прехвърлихме и на езерото, наречено "Бъбрека". Там имаше голямо плато и голяма поляна и всички спокойно се разполагахме. Кръгът на Паневритмията беше голям и имаше място да се разгъне правилно по своята окръжност.

Така веднъж, ние музикантите свирихме в кръга. След като свърши Паневритмията, някой ме бутна и каза: "Виж натам онази картина!" Поглеждам натам и какво да видя. В една редица на 30 метра от кръга се бяха наредили в права линия 50-60 коня. Това бяха онези коне, с които конярят Янко превозваше багажа и продуктите от село Говедарци до Седемте езера. След като разтоварваха багажа, пускаха конете свободно по езерата. По вратовете им бяха закачени различни по големина звънци и така брат Янко се ориентираше къде са намира конското стадо. Но сега, когато дойдохме за Паневритмията, поляната беше пуста и нямаше никакъв кон. Те бяха чули оркестъра и музиката на Учителя и тихо се бяха приближили към нас, но кой беше този незнаен техен водител и ръководител, който ги нареди един до друг - на два метра разстояние от кон до кон, по права линия от около сто метра? Стоят и ни наблюдават. Никой не шава. Само от време на време се вижда как се махат опашките им във въздуха. Значи, те ни бяха наблюдавали през време на Паневритмията и бяха слушали музиката на

Учителя. Аз стоя със зяпнала уста и целият захласнат в тази картина. Какъв беше този парад на това Небесно войнство? Къде бяха техните ездачи и воини? Вероятно Небесните воини бяха ги яхнали и те стояха на парад пред Главнокомандуващия. А кой беше този Главнокомандуващ? С тези мисли се приближавам към Учителя, целувам Му ръка и казвам: "Вижте, Учителю, онези коне, които са се наредили на парад и гледат нашата Паневритмия." Учителят се обърна, погледна ги, усмихна се и каза: "Вие сте свободни!" И конете тутакси се размърдаха, обърнаха се като че ли по команда и започнаха бавно да се отдалечават. Аз съм изумен. "Учителю, какво означава това?" "Това означава Небесния парад на Небесното войнство, което управлява сега света. Те дойдоха да засвидетелстват пред Великия Учител мощта и силата на своя меч. А за това, че тези коне бяха послушни през цялото това време, като награда, в следващия живот тези същества ще се родят не като коне, а като човеци." Стоя и гледам ту Учителя, ту отдалечаващите се коне. Опитвам се да запомня всичко това. В момента не мога да го проумея - това ще го проумявам след години. Но непременно трябва да го запомня. И аз го запаметявам. След много, много години аз проверих истинността на изречените думи от Учителя.

Започна войната и до края на 1944 година имахме само изпитания и тежки години. Повече Братството не се качи на Рила. Започнаха политическите събития. Съпровождаха ги военните новини от фронтовете на воюващите страни. През тези години ние не бяхме безучастни към събитията и много пъти говорехме пред Учителя и Го запитвахме как ще се развият събитията. Учителят само ни изслушваше и не говореше почти нищо за тези събития. Изобщо Той избягваше да говори за политическите и военните събития. Веднъж някой Го запита така: "Учителю, защо не ни кажете как ще се развият събитията, за да бъдем спокойни? Кажете ни кой ще победи, за да знаем към кого да се ориентираме още отсега?"

Учителят е мълчалив и строг. Но понеже въпросът е много точен и изказан с голяма откровеност, Той вдига глава, оглежда ни и казва: "Ако Аз ви кажа, ще направя непростима грешка. Защо ли? Защото тук, около вас, има духове-шпиони, които вие не виждате, но които са наострили очи и уши и са отворили уста и уши - чакат да кажа нещо и мигом, по въздуха, да го занесат там, откъдето са пратени тук да шпионират. По този начин ще знаят развоя на събитията, ще се ожесточат още повече и кръвопролитията ще продължат още по-ожесточено. А като не знаят - залъгват се едни-други. И второ - ако кажа, вие няма да мълчите, ще тръгнете да разправяте насамнатам какво съм казал Аз и с това ще си навлечете лична неприязън, че дори и беди за Братството. Всички ще се нахвърлят върху нас. И без това ние си имаме достатъчно неприятели, за да си създаваме нови врагове между военните и властите."

Ние сме замлъкнали. Мълчим. Ами сега какво ли ще стане? "Ами Учителю, тогава няма ли някакъв начин за въздействие върху събитията от страна на Невидимия свят?" - питам аз.

"Ако Невидимият свят реши да промени дадени събития, това може да стане много лесно. А как ли? Ще вкара някой свой служител в тялото на някой президент, цар, император, държавен ръководител и той външно ще бъде същият, но отвътре вече ще е друг човек. В него вътре е друг служител, от другата ложа и понеже това лице има власт и пагони, и държавен скиптър, може много лесно да промени хода на събитията, изхода на войната, международните събития и съдбата на народите. След като Невидимият свят е вкарал вътре в държавника своя служител, то служителят ще свърши онази работа, за която е изпратен. Всички ще се чудят на внезапната промяна от 180 градуса на своя вожд и предводител. Предишният го няма - той е взет отвътре и е изпратен да отговаря на съд горе, в Невидимия свят. Така се

съдят горе държавниците, престъпили своите обязаности да служат на народите в името на Бога. В ръцете на Невидимия свят се намират неограничени възможности за действие, затова се казва, че съдбата на света започва от Дома Господен. А Господ сега е в България."

Ние, които сме се скупчили около Учителя, сме онези малцина люде и човеци от планетата земя, дошли като представители на българския народ и привилегировани да чуят това. И затова ние имахме друг поглед на събитията в света до ден днешен. Това беше погледът на пробудените чрез светлината на Словото на Великия Учител човешки съзнания.

През време на войната и след войната имаше най-невероятни обрати в политическите събития на света. Ние знаехме кой движи и ръководи всичко това. Ние знаехме, че има два начина да се разрушат империите. Единият начин бе чрез кръвопролития и отнемане на милиони човешки животи. Другият начин бе онзи мирен начин и метод, който даде Учителят. Ние бяхме свидетели как империи се разрушаваха отвътре за броени месеци и години. А и вие, следващите поколения, ще можете да проверите този метод. Ще проверите как ръководители на империи отведнъж правят обрат на 180 градуса и всичко почва да се променя и руши из основи. Така се рушат монолитните империи. Този метод е средство на Невидимия свят да управлява света. И да променя света.

В чии ръце днес е съдбата на света? Аз имам отговор.

Надявам се, че и вие след този мой разказ ще имате същия отговор като мене.

В чии ръце е съдбата на света? Съдбата на света е в ръцете на Господния Дух на Силите, който със Силата и Мощта разпорежда съдбините на този свят.

Ние бяхме свидетели и видяхме как този Дух Господен действува чрез Сила и Мощ.

Цигулката на Игнат и запалената клечка кибрит от Учителя

Какви ли не люде имаше на "Изгрева": тихи и буйни, скромни и нахални, тактични и безочливи. Имаше всичко. Каквото искаш - това ще намерищ. Бъркаш с ръка в чувала, където е събрано всичко от света и от "Изгрева" и можеш да извадиш всичко от него: и скъпоценен бисер, а можеш да извадиш и змия и тя да те ухапе. Имаше всичко, защото бяха дошли от света - оттам, откъдето бяха изгонени. А тук на "Изгрева", те намериха тих пристан. Затова тук това изобилие и разнообразие, сложено в този голям чувал, имаше свои представители. И всеки представител си имаше своето място и не си го отстъпваше на никого, със зъби и нокти се държеше за него, за да бъде близо до Учителя.

Игнат Котаров бе висок, едър, мускулест, здрав човек. Буен и невъздържан. Беше с леви и комунистически убеждения, които отстояваше през време на Школата. Ние знаехме за това, а Учителят мълчеше, все едно че нищо не забелязваше за дейността на Игнат. Затова той беше благодарен на Учителя. С нас се държеше дружелюбно, приятелски и беше всеотдаен.

Намираме се в клас, в салона на "Изгрева". Учителят изнася Своята беседа. Говори за това, че всеки ученик може да развие способностите си и да стане музикант дори в един живот. Ние слушаме. Музикантите са доволни от тази мисъл. А целият "Изгрев" беше музикално явление. Всеки почти свиреше на някакъв си инструмент. Онези, които идваха, те започваха да изучават също някой инструмент, обикновено цигулка. Игнат Котаров също

имаше цигулка, но нямаше музикален слух, нямаше онази похватност на пръстите, не спазваше интервалите и накрая така фалшиво свиреше, че когато се упражняваше, всички съседи наоколо - на 20-30 метра около него, където бяха разположени съседните бараки - излизаха от бараките си и бягаха, за да не го слушат. Не можеха да го издържат. Не го издържаха и онези, които не бяха толкова музикални, но които се стараеха и с голям труд и усърдие постигаха нещо сносно, и свиреха задоволително. Игнат знаеше това, но все пак упорстваше да свири. Такъв бе музикантът Игнат и това се чуваше от неговата цигулка. Учителят говори в беседата Си, че човек може чрез разумна воля и със старание да организира себе си и в един живот да стане добър музикант, дори музикален гений. Точно в този момент Игнат става в клас и извиква със силен гръмогласен глас срещу Учителя: "Петре, ти лъжеш, това не е вярно. Аз никога не мога да стана музикант в този живот тук на "Изгрева". Всички изтръпват. Никой не си е позволявал да се обърне към Учителя така, както сега. Дори старите приятели на времето, преди двете войни - Балканската и Европейската - са се обръщали към него с думите "господин Дънов". А така, както сега Го назова Игнат, никой не бе се обръщал. Той беше първият в Школата. Ние мълчим. Тишина. Учителят спира да говори и го поглежда: "Да, ти Игнате, не можеш да станеш музикант. Твоят път не минава през музиката. Твоят път минава през джунглата. Но внимавай да не те разкъсат зверовете на джунглата." Беседата продължава, а Игнат седи като на тръни на своя стол. Не се примирява. След беседата той чака Учителя, за да се дообясни с Него. Ето Учителят излиза от салона и се насочва към стъпалата, които водят към Неговата стая на втория етаж. Но Игнат стои на пътя Му и чака обяснение. Учителят го вижда, бърка в джоба Си и изважда спокойно една кутия кибрит, после изважда една кибритена клечка, драсва с клечката върху кутията и тя се запалва. Учителят я вдига на височината на главата му, понеже той стърчи една глава над Него и му казва: "Игнате, виждаш ли тази запалена клечка кибрит? Това е огънчето светлина, която съм запалил за теб. И ако не запазиш тази светлина у тебе, то тя ще изгасне така, както изгасва тази клечка кибрит. И друг път не можеш да я запалиш никога вече. Друг случай няма да имаш - нито днес, нито утре, нито във вечността. Знаеш ли защо? Защото нямаш смирение пред Бога." Учителят спира. Хвърля изгорялата наполовина клечка на земята. Ние стоим и гледаме. Една сестра се навежда, взема клечката, слага я в дланта на Игнат и му казва: "Запази си я, брат Игнат, за спомен от днешния разговор." Гледа Игнат овъглената и изгоряла наполовина клечка и нищо не казва. А иначе бе разговорлив и гръмогласен. Накрая изважда една кърпа от джоба си, завива в нея клечката кибрит и обратно връща кърпата в джоба си. До този момент Учителят го наблюдава. Но след като вижда, че Игнат прибира клечката, увита в кърпа, в джоба си, обръща се и започва да изкачва стъпалата на стълбата към стаята Си. Разговорът и случаят за Игнат е приключен.

Аз наблюдавам всичко това и се чудя откъде-накъде Учителят измъкна този кибрит от джоба Си, когато Той никога не носеше кибрит в джобовете Си. Други Му палеха печката, други палеха лампата Му, когато бе необходимо и когато нямаше електрическо осветление по време на затъмненията, като предпазна мярка срещу самолетните нападения. Значи Учителят знаеше предварително за предстоящия конфликт и бе взел кибрит в джоба Си, за да даде последния урок на Игнат Котаров и му го предаде както трябва, в присъствието на свидетели. Игнат се оттегли и се запъти към бараката си, замислен и вглъбен в себе си.

Измина някое и друго време и настъпи онова време за голямата развръзка на историята на кибритената клечка. В Школата на Учителя нямаше половинчати неща. След всяка опитност предстояха драматични развръзки с необикновен и неочакван финал. Тук не трябваше да има

изключения. Освен това, това беше Игнат, а той не беше случаен човек на "Изгрева".

Игнат Котаров бе по убеждение комунист. Не само идеен, но и действуващ. Той приемаше в своята барака да преспиват нелегални комунисти, които се укриваха от полицията. Освен това, той бе деен член на една комунистическа група, която се укриваше на "Изгрева", като се бяха маскирали като верни последователи на Учителя. Една вечер се събират неговите бойни другари в бараката му, които нощуват в различни нелегални квартири около София. Правят редовно заседание, а един от тях протоколира всичко. На сбогуване, те оставят и други нелегални документи на своята нелегална група в неговата барака на съхранение, понеже знаят, че той е сигурен човек, както и бараката му е на сигурно място на "Изгрева". След като си заминават приятелите му, той прибира цялата документация и се чуди къде да я прикрие. Поглежда към печката си, отваря я, вижда че е празна и студена и набутва вътре всичко. Ляга да спи. По едно време в съня си дочува някой да му казва: "Игнате, стани, запали си печката и изгори всичко, което си сложил в нея." Игнат отваря очи, оглежда се, но няма никой. Решава, че така му се е присънило и че това е един сън. Заспива отново. След малко чува същия глас, но вече по-категоричен. Отново отваря очи, оглежда стаята и решава, че това е само един сън и отново заспива. За трети път той чува същия глас, но вече някой го е хванал за раменете, раздрусва го и го изправя на крака. Игнат вижда, че тук нещата не са вече насън, че има нещо друго, че това "друго" го е разбудило и го е изправило на крака и че няма шега с Онзи, който го е събудил. Протяга ръка към масата, напипва кибрита, драсва една клечка, отваря вратата на печката и запалва набутаните в нея тайни книжа. Те пламват, а той прибира и с духане угасва клечката. Слага я на масата върху кибрита. Приближава се до печката, протяга ръце и се грее на затоплената печка. След като печката престава да бумти, той си ляга и заспива.

По едно време на вратата и прозорците се чука силно, вратата му с трясък се отваря и в бараката му нахълтват няколко цивилни агенти от полицията. Запалват лампата му и се залочва обиск, за да се докаже обвинението срещу него, че тук, в неговата стая, е имало нелегално комунистическо събрание на действуваща бойна група комунисти. Игнат стои прав, онези тършуват, претършуват всичко и накрая не намират нищо. През цялото време Игнат стои, мълчи и не продумва нищо на въпросите на полицаите. Накрая, като не намират никакви улики срещу него, те си тръгват много разочаровани и изненадани, че не намерили нищо.

Игнат разбира, че някой го е издал. А този някой може да бъде само човек, който е знаел за това нощно събиране и за оставените при него документи. Той знае, че тази загадка рано или късно ще я разгадае, ще открие този провокатор и ще му покаже тогава кой е Игнат. Продължава Игнат да размишлява. Изведнъж се досеща, че трябва да узнае кой е този, който три пъти го събужда и накрая го изправи на крака и го накара да запали печката с документите. Ако ги бяха намерили, с него бе свършено, защото полицаите не забравиха да отворят печката и да погледнат в нея. А там всичко бе изгорено и беше на пепел и печката бе студена. Затова нямаше улики и доказателства срещу него. Обръща се Игнат и пристъпва към масата. Поглежда и какво да види. Върху масата стои кибрит, а върху кибрита е сложена прегоряла наполовина кибритена клечка. С тази клечка той бе запалил книжата в печката. Протяга ръка, взима я и я слага в дланта си. Разглежда я. Тя му напомня за нещо. Изведнъж се сеща. Отива към шкафа и намира една завита носна кърпа. Разгъва кърпата и там съзира онази изгоряла наполовина клечка кибрит, с която Учителят му бе предал урока за светлината на запалената клечка, която гореше у него. До нея той

слага и току-що прегорялата клечка кибрит и загъва кърпата. Сутринта отива при Учителя за обяснение. Учителят го приема. "Учителю, искам едно обяснение по един важен за мен въпрос." Учителят кимва. Игнат изважда кърпата, разгъва я и поднася пред Учителя овъглените две клечки кибрит. "Учителю, тази, по-голямата клечка, която е овъглена е Вашата клечка, а тази, по-малката - чия е тази клечка, Учителю?" Учителят го поглежда с дълбок поглед и казва: "И втората клечка е Моя. Трябваше да взема мерки и да изгорим книжата, защото ако полицията ги бе намерила, с тях щеше да разпали такъв огън и такъв пожар на "Изгрева", че никоя пожарна команда нямаше да може да го угаси. Добре, че нещата приключиха с тази клечка кибрит." И Учителят посочва с пръст втората, по-малката овъглена клечка, с която Игнат бе запалил и изгорил онези книжа в своята печка. Игнат целува ръка и напуска стаята на Учителя. Минаха години. Комунистите дойдоха на власт. Но Игнат все пак остана в нашите среди. Дойде 1953 година и едно голямо събитие. Умря Сталин. С неговото име бе свързана победата на Съветска Русия над Германия, той бе обявен за генералисимус и баща на народите. По негово време бе създадена мощта на съветската държава и на комунистическата партия. В София, в различни квартали, бяха изнесени бюстовете на Сталин - това бяха бели бюстове, направени от гипс. Всеки бюст бе поставен на маса, около него - траурни венци и бяха поставени двойки, които да стоят на пост в знак на уважение към личността на Сталин. Тези двойки се сменяваха на два часа. Беше голяма чест да бъдеш определен и да влезнеш в списъка на онези, които отдават тази почест и уважение на Сталин. Избираха не случайни хора, а заслужили в комунистическото движение. Накрая се сещат и за Игнат Котаров. Отиват при него и го поканват да бъде включен в списъка. Но той отказва. Онези са изумени. "Защо?" - го питат те. "Аз бих застанал пред ковчега и тялото на Сталин и ще му поднеса онова цвете от моята саксия, която се намира в моята стая, но само ако ме изпратите в Москва и в Кремъл. Но тук, да застана пред нещо, сътворено от човешки ръце, аз не искам. Това е идолопоклонство. Аз уважавам тези идеи, но не се прекланям пред идоли. Това е." Онези го изслушват, записват си всичко, което им е казал Игнат Котаров и го занасят там, където трябва. Извикват го на онова място, откъдето човек в ония години не се връщаше назад. Разпитват го. Той повтаря същото. Накрая идва един голям началник. Оказва се, че той е един от същите, които са идвали в неговата барака при нелегалните събрания на "Изгрева" преди 9 септември 1944 година. Онзи го вижда и започва веднага да му вика: "Игнате, ние знаехме, че си щур, още от онова време, когато бяхме в нелегалност и когато ти ни прибираше в твоята барака на "Изгрева". Ние знаехме, че си щур по Дънов и дъновистите. Ние знаехме, че ти си верен и предан на нас. Ама сега се убедих, че ти не си само щур, но си и пощурял с тоя твоя дъновизъм. И спасение за теб няма. Ти ще си умреш като пощурял дъновист. Но понеже беше верен и предан на другарите си по идеи и по дело и никой по онова време не пострада от теб, затова решихме да те накажем като те изключим от Партията. Ако беше някой друг, щяхме да го накажем по-строго, защото ти знаеш, че ние предателите ги наказваме по-строго от враговете. Но за нас ти си щур човек, щур си беше и щур ще си останеш. Затова те оставяме жив и мирен с твоите щуротии. И повече с теб не искаме да се срещаме. Това е нашата дума и нашето решение!"

Игнат изслушва всичко това, усмихва се и казва: "Ти си прав. Аз си останах щур по Дънов и дано си остана тъй до края на живота. Но благодаря ти за това твое решение. Това няма да го забравя. А сега да се разделим." Той протяга ръка и двамата се прегръщат. Така двамата се разделят и всеки тръгва по своя си път. Игнат се връща в своята барака и така там остана щур до края на живота си.

Често приятелите го срещаха на екскурзии по Витоша, където той по къси панталони тичаше по горските пътеки. Каляваше тялото си. Каляваше и духа си до почетна старост.

Веднъж той ме покани на гости, разговорът ни се проточи и стана въпрос за Учителя. Той каза: "Луда глава бях и луда глава си останах. Учителят имаше много главоболия с мен. Веднъж посегна да ме бие с бастуна си заради моето вироглавство."

Аз го поглеждам учудено. Той вижда учудения ми поглед и добавя: "А сега за доказателство на това - да ти покажа едно нещо, което пазя от Него като реликва. Става, отива до долапа, отваря едно чекмедже, бърка вътре, изважда нещо увито с канап и го отваря пред мен. Пред очите ми се разгъва една пожълтяла кърпа, а вътре в кърпата - две прегорели наполовина клечки кибрит. Едната по-голяма, а другата по-малка. Игнат ги показва и с трепереш показалец ги сочи: "С тези две клечки кибрит Учителят ме спаси." И отново разказа всичко открай-докрай. Разказа го, защото трябваше да го разкаже и защото някой трябваше да го опише. Ето, това беше историята на една цигулка, историята на един човешки път и на една човешка душа, дошла на "Изгрева".

Това беше историята за двете клечки кибрит, извадени от две различни кутии и запалени по различно време, на различни места, от един и същ Дух.

Това бе Духът на Истината, за Когото всички души бяха ценни, защото бяха дошли на "Изгрева" и трябваше да засвидетелстват Истината за Бога, Който бе дошъл между българите и славянството през тези времена. Историята за тези времена и Духът на Истината се бяха слели в едно!

Зловещият вой на сирените, бученето на самолетите и тътенът на Преизподнята пред лицето на Бога

Онова, за което предупреждаваше Учителя преди двадесет години, се сбъдна през 1939 година. Започна Втората световна война. На 1 септември 1939 година Германия нападна Полша и започна войната. На 27 декември 1940 година се създаде Тристранния пакт от Италия, Германия и Япония. На 1 март 1941 година, България се присъедини към Тристранния пакт, в който бяха Италия, Германия и Япония и в България започват да влизат германски войски като съюзници. На 4 март същата година Англия скъсва дипломатическите си отношения с България. На 5 март, Англия обявява икономическа блокада на България. На 4 март, САЩ блокираха българските активи в банките. На 6 април германските войски, които са преминали през българска територия, навлизат в Югославия и Гърция. Като ответен акт на възмездие, че България е позволила на германски войски да преминат през нея, югославски и английски самолети започват да бомбардират български селища.

На 6 април 1941 година, през нощта - в 21 часа, София е бомбардирана от английски бомбардировачи. Те летят на 1500-2 000 метра височина и са излетели от бази, намиращи се в Атина. Отначало пускат осветителни бомби с парашути и осветяват целите, които трябва да се бомбардират. След това хвърлят бомбите си. Пуснати са 43 бомби, от които 16 не се възпламеняват. Убити са 18 софиянци и са ранени 28 души. На 14 април, София е отново бомбардирана. Изсипани са 161 бомби върху града. Убити са 14, ранени са 25 души. От всички паднали бомби 64 се възпламеняват, а 77 - не. Английските бомбардировки в София и в страната не бяха очаквани от никого. На 15 април България скъсва дипломатическите

си отношения с Югославия. На 19-20 април български войски навлизат в Югославия и Гърция за запазване редачи спокойствието на земите, населени с българи. Настаняването на българските войски в Македония, Поморавието и Западна Тракия свършва през май 1941 година.

На 22 юни, Германия напада и навлиза в СССР. През 1941 година, нощните въздушни нападения със самолети са предпочитание на английското командуване. Самолетите идват към София по Владайското дефиле, по билото на Витоша над Владая, Княжево, Бояна, Драгалевци и Симеоново. На 7 декември Япония напада военноморската база на САЩ Пърл Харбър на Хавайските острови. На 8 декември, САЩ обявяват война на Япония. На 11 декември Хитлер, т.е. Германия, обявява война на САЩ.

На 13 декември България обявява война на Англия и САЩ, без да има общ фронт с тях. Обявената война е наречена "символична война", понеже се смята, че няма да воюва с тях по море и по суша защото те бяха далеч от нея. През 1941 година са бомбардирани 25 населени места в България. Пуснати са 252 бомби. Загиват 115 души и 162 са ранени. Следващата година - 1942 - на 12 юни, 30 американски четиримоторни бомбардировача излизат от базите на Суецкия канал, прелитат през България и бомбардират нефтените кладенци край гр. Плоещ, Румъния. Това е първата акция на американските въздушни сили в континента. Открива се един въздушен коридор на американските самолети през България. Те летят по един и същ път, по едно и също време, като редовни рейсове на въздушна поща. Така те прелитат на 6 и 14 септември 1942 година, както и на 18-22 септември, също - на 17 ноември, както и на 3 и 4 декември 1942 година. Те отиват, бомбардират Плоещ и се връщат обратно.

На 2 септември 1942 година, при прелитането на противникови самолети над София, започва да се дава въздушна тревога чрез свирене и прекъсване на сирените. Над София се вече чува предварително воят на сирените. Това е новият шлагер в София. Софиянци се шегуват и наричат воя на сирените "Баба Наста" - така, както са наричали една народна певица, която като пеела по радиото, нейният глас виел и имал напев, като че ли оплаква някой умрял. Воят на сирените бе музиката, която се разпространяваше надлъж и нашир. Този зловещ вой на сирените смразяваше кръвта на всички и ги парализираше. Трясъкът на противовъздушните оръдия беше друга музика, която излизаше от дулата на оръдията и се насочваше нагоре към небето. Бученето на самолетите, които летяха на 2 000 метра височина, беше третата музика, която софиянци чуваха - как тя постепенно се увеличава от далечината и се превръща в грохот на бомбените взривове от пуснатите бомби. А грохотът на бомбите беше също музика - това беше музиката на човешката преизподня. Беше започнала да се свири една Велика всемирна какафония.

По това време Учителят бе на "Изгрева". Ние също бяхме от този народ и болезнено преживявахме всичко. Учителят бе вече станал строг. Лицето Му беше повече от сериозно. Много рядко се усмихваше. Беше съсредоточен в Себе Си. Приятелите непрекъснато отиваха при Него, задаваха Му въпроси за войната, за изхода от войната. Но Той никому не отговаряше. А защо? Аз вече обясних в предишния си разказ защо - за да не се ожесточат воюващите страни. Войната бушуваше, София беше бомбардирана и ние преживяхме ужаса на падащите бомби, разрушените къщи и убитите граждани на София. До този момент "Изгревът" не беше засегнат от нито една бомба.

Беше есента на 1942 година, аз съм горе на "Изгрева" и пристъпвам към поляната - на онова място, на което се играеше Паневритмията. На средата бе издигнат един голям стълб, на който бе окачена една електрическа крушка от 500 вата, която светеше цяла нощ. Виждам Учителя -

че е застанал по средата на поляната. Вдигнал е глава и с поглед следи в далечината едно ято самолети, което бавно се насочва на север към Румъния, вероятно да бомбардира Плоещ и рафинериите на петрол. Това го знаехме от вестниците, които жадно четяхме или от новините по радиото.

Аз леко пристъпвам и с тихи крачки се приближавам през поляната, за да не стресна Учителя, който съсредоточено оглежда и проследява с поглед самолетите. Приближавам се и виждам, че Учителят е строг и едновременно скръбен и с голяма тревога проследява полета на самолетите. Виждам как се измъчва в този момент, приисква ми се да Го успокоя и затова прошепвам: "Учителю, защо се тревожите толкова, нали самолетите отиват на север - да бомбардират другаде, а не към София?" Учителят сваля погледа си и го насочва към мен. Какъв строг поглед има Той. Като че ли е събрал скръбта на цялата планета в себе си. Аз тръпна и след това се разтрепервам от този поглед. Изпитвам невероятен страх, идващ отвътре и отвън. Учителят подава десницата Си, аз я целувам и мигом се успокоявам. Вдигам глава и дочувам думите Му:

"Сега, в този момент, милиони хора се молят на Бога за спасение. Милиони молитви ежечасно се отправят към Бога от цял свят, за да бъде пощаден животът им от войната. А Господ и Бог сега присъствуват тук, пред теб, на тази поляна. И Той не може да бъде безразличен към страданията, да бъде безучастен към техните молитви и безпристрастен към това, което са тръгнали да вършат тези, които летят с тези самолети. Милиони молитви са насочени към Мен и аз трябва да им отговарям, защото Божественият Дух и Господ Бог е тук на земята и се намира в плът и кръв на "Изгрева".

Аз изтръпвам. Смаян съм. Оглеждам се нескопосано насам-натам, наляво и надясно. Наоколо няма никой. Аз съм сам с Учителя на поляната. Ще мога ли да издържа на онова, което изрече пред мен Учителят? Той е застанал строг пред мен, вперил поглед към небето, следящ самолетите, които отдавна са прелетели по небето над София. А аз съм застанал пред Него, свидетел - единствен представител на човешкото племе на земята - на Неговите думи. Какви думи? Та това е Словото на Бога. Изведнъж виждам как съдбата на Света се решава тук, на "Изгрева" и съдбата на Света започва от Дома Господен. Домът Господен е там, където Господният Дух управлява и Бог пребивава. А това място бе "Изгревът" в София, в България.

Учителят схваща моите мисли и без да ме поглежда, втренчен с поглед към небето по посока на заминалите самолети, говори: "Милиони молитви са отправени към Мене и към Духа, който пребивава в Мен. Той не може да бъде безучастен към съдбините на Света. Защото Духът е този, Който движи Света и Духът е този, Който го устройва отвътре и съгражда отвън. Духът във всички времена е един и същ. Духът на Христа обединява Небето и земята, за да може Господният Дух да прояви силата Си, а Божественият Дух да сътвори идеята на Бога, че Бог е Любов, Бог е Светлина, Бог е Въздесъщ, Вся и Все!"

Аз мълча пред откровението на Духа Божий, на Духа Господен и на Духа Христов!

Военните маршове на немските дивизии

След като на 1 март 1941 година България се присъедини към Тристранния пакт, в който влизаха Германия, Италия и Япония, тя стана съюзник и като съюзник трябваше да поеме всички задължения и всички отговорности. Немските войски, два часа преди подписването на договора, навлязоха в България. През нея преминаха седем пехотни дивизии, три

планински дивизии, една моторизирана дивизия, пет танкови дивизии, СС-дивизия "Адолф Хитлер", 125-ти пехотен полк и около 270 самолета. Съгласно договора те влизаха като съюзници. А България запазваше суверенитета си.

Тази многохилядна германска армия трябваше да бъде изхранена. Какво бе учудването на българските селяни, когато немските войници се явяваха пред тях с нови пачки банкноти и откупуваха всичко, което можеше да се яде на двойни, тройни и по-високи цени. Селяните се радваха на голямата щедрост на германците и си прибираха парите на скришни места. Само за няколко месеца новите банкноти заляха цялата страна. Накрая се оказа, че немските дивизии имат печатница за български банкноти. По този начин са разрешили един проблем за снабдяването на своите войски. Вместо да реквизират и да правят обири на населението - те му предлагаха нови банкноти и заплащаха трикратно по-скъпо предлаганите стоки. Българите отначало възхвалява до висините голямата щедрост, но към края на годината се натрупаха толкова много банкноти, че левът се обезцени. Наблюдавахме как немски войници купуваха кошници с яйца, чупеха черупките им и изливаха жълтъците в големи дамаджани. След като ги напълнеха с жълтъци, запечатваха ги отгоре с парафин и ги изпращаха на свои близки в Германия, където вече цареше гладът.

Друго, което правеше впечатление, бе, че немските колони се движеха в един порядък на движение, който ние не бяхме свикнали да виждаме. Когато маршируваха, те непрекъснато изпълняваха военните си маршове. Отначало ни беше интересно да ги слушаме и наблюдаваме, но после с явна досада отвръщахме глави встрани. Там, където бяха отседнали, непрекъснато се чуваше радио, което гърмеше и трещеше с военни маршове. Тези военни маршове ги съпътствуваха навсякъде - и в поход, и когато бяха натоварени на камиони и се движеха в колони, и когато бяха отседнали за кратка почивка. По едно време започна да се прокрадва съмнение дали са ни съюзници или са ни окупирали. Аз също бях смутен и в недоумение. Времената бяха смутни и напрегнати. Едни бяха за немските дивизии, други бяха против тях. Политическите страсти в България се разгорещиха. Но пред силата на немското оръжие всички мълчаха. През време на Школата и в Словото на Учителя непрекъснато се споменаваше за мисията на славянството в новата култура на човечеството от Шестата раса. Беше издигната идеята за обединението на славянството. Бяха написани много статии от братята и бяха издадени много книжки за бъдещето на славянството. Но навлизането на немските войски обърка всичко. Обърка и приятелите. Имаше и такива, които активно се занимаваха с политика, макар че Учителят бе казал, че на окултният ученик му е забранено да се занимава с политика. Аз също обичах да проследявам историческите събития и живо се интересувах, но спазвах правилото на Учителя - да не се бъркам в политическия живот на страната. Накрая не се стърпях, отивам при Учителя и Му казвам: "Учителю, искам Вашето становище по един въпрос." Учителят вдига глава. Лицето Му е строго, мълчаливо, сериозно. Аз продължавам: "Учителю, нали говорехте за бъдещето на славянството, което има да играе специална роля в бъдещата култура? Говорехте и за ролята на Русия, като приемница на Учението в следващата епоха? Ето, сега германците навлизат в България и преминават на колони с маршове и песни. Какво ще стане с България? Ще ни окупират ли? Ние окупирани ли сме? Победени ли сме или сме съюзници? Какво ще стане с България?" Учителят съсредоточава погледа Си в мене, после леко го отмества встрани, поглежда в дълбочина, вероятно търси да съзре Истината на тези събития и накрая отсича така: "Да, наистина немците навлизат с колони и маршове в България. Но те са принудени да сторят това. Защото немският дух е решил да направи и иска да направи контакт с Великия Учител и с народа, при който Той е слязъл.

Засега няма друг начин и няма друга форма в тези условия, чрез които той може да осъществи това. Затова той избра тази форма и метод. Вкара в България немските военни колони. Като минават през България те правят контакт с този народ и търсят начин да направят общение с Божествения Дух. Те не го осъзнават, но онзи Велик Дух, който ръководи немския народ, онзи колективен немски дух, знае много добре, че това е единственият начин засега, в този момент, да дойде в България и да се поклони на Божествения Дух и на Бога, Който сега присъствува в България. Аз съм тук и свидетелствувам за Истината, за Бога и за Словото Му. Те сега търсят начин да се реабилитират пред България за онази беля, която направиха през времето на Балканската и на Европейската война. Но времената сега са други. В края на краищата Бог решава съдбата на света и човечеството."

През цялото време аз съм застанал в една изправена стойка на войник, поел съм въздух и стоя вцепенен. По едно време гърдите ми се отпускат и аз си отдъхвам. Разбирам, че разговорът е привършен. Аз целувам ръка и се отдалечавам от "Изгрева". Бързам, трябва да сляза в града. Вървя, опитвам се да мисля и да разбера думите на Учителя. Тръгвам към града и слизам по Дървенишкото шосе. В града виждам как минават немски военни колони. Гледам, мигам и се учудвам. Значи тези са, които идват да се поклонят на Божествения Дух в България. Гледам ги как пеят песните, как са засмени. Горките - мислят, че минават като победители на света. И че дефилират в знак на своята победа. А те просто идваха като поклонници. Така, както българите пътуваха по светите места на Йерусалим до Божия гроб и се връщаха като хаджии. Ами те как ще се върнат в Германия! Като хаджии или ще ги положат и заковат в дървени сандъци? Въпроси и въпроси. А отговорите ги няма. Оглеждам се и виждам, че съм застанал мирно като войник и часовой. Аз бях представител на този народ. Аз бях представител на Школата на Учителя. Аз бях вече посветен в една Истина: защо те маршируват и пеят, преминавайки през този народ. Немският дух пееше своят военен марш пред нозете на Великият Учител. Той Му се покланяше. Но Бог бе предопределил друга съдба на света. Защото съдбините на света и на човека се определят от Дома Господен. Аз току-що бях там, за да науча Истината за тези немски колони, които дефилираха през София. Колоните минаваха, вдигаха прах и пушилка, очите се премрежваха и гражданите, които ги наблюдаваха си тръгваха за дома. Аз съм застанал, мълча и умувам. Какво има да се умува? Аз чух думите на Учителя и видях немските колони, които дефилираха с песни. Това бе един факт. И нищо повече. И една голяма Истина, която трябва сега да се запази и да се предаде за следващите поколения, като истина за времената и годините, на които ние бяхме свидетели по времето на Великият Учител.

Минаваха дни, месеци и години. Войната свърши. Русия излезе победителка от войната над Германия. Стана точно така, както Учителят предрече, каза и осъществи. Думите Господни се осъществяват и проявяват винаги по един и същи начин - безпрекословно! В Божиите решения няма обратни действия! Това е закон на Школата на Великият Учител.

Минаха още няколко десетилетия. Германия бе разполовена на две. Болшевишка Русия бе окупирала едната половина. А другата половина бе окупирана от съюзниците във войната -- Англия, Франция и САЩ. Над Германия беше поставен един ребус за разрешаване. Той трябваше да се разреши по начина, както бе предначертан от Този, Който ръководеше съдбините на света. Но трябваше да преминат годините и да дойде времето, за което е определено да се сбъднат думите Господни.

Аз бях свидетел на думите на Учителя и бях очевидец как немският дух осъществи своето поклонение пред Божествения Дух и пред лицето на Бога.

Хлябът наш насущний - музика за гладните деца

През 1942 година бяха бомбардирани седем населени места с повече от 27 бомби, с един убит и 19 ранени. Това бе сравнително спокойна година. Настъпи 1943. На конференция във Вашингтон, на 12 май, Чърчил се застъпва за така наречената средиземноморска стратегия, централно място, в която трябва да заеме завладяването на Балканския полуостров. Целта на този план е да бъдат стоварени съюзнически войски, да пресекат България, да преминат Дунава, да навлязат в Румъния и да спрат евентуалното нашествие на руските войски в Европа. Това означава, че целият военен театър ще премине България и тя ще бъде разрушена от бомби, танкове и снаряди. Но така се случва, че събитията отиват в една съвсем друга посока. Този план се проваля, но за сметка на това, през октомври 1943 година, генерал Дуайд Айзенхауер, главнокомандуващ съюзническите войски в Европа, приема направеното му от Англия предложение да се извършат широкомащабни бомбардировки над България, с цел да се даде суров урок за нейната "символична война". На 14 ноември започва бомбардировка над София. Пуснати са 327 бомби. На 24 ноември самолетите изсипват над София 156 бомби. На 10 декември са хвърлени 105 бомби. На 20 декември - 270. През цялата 1943 година са бомбардирани 24 населени места с повече от 1032 бомби. Убити са 436 души, а 810 са ранени.

Така, през 1943 година, от 14 октомври, София започна да бъде бомбардирана. Градът почти бе евакуиран. Ние всички бяхме напрегнати, изплашени, не знаехме какво ще стане с България. Със свити сърца се срещахме и разпитвахме за новините. Мнозина от нас имаха загинали близки и роднини. Какво ли ще стане с Школата на Учителя? Най-интересното е, че през времето на тези бомбардировки нито една бомба не успя и не можа да попадне в очертанията на "Изгрева". Около "Изгрева" бяха паднали няколко бомби. През това време Учителят беше на "Изгрева". Но със започването на бомбардировките изведнъж реши и започна всеки ден да напуска "Изгрева" и да прави ежедневни излизания до Витоша. Някой трябваше да го придружава. Всички млади братя бяха мобилизирани и бяха вече с военни униформи по своите военни части. Аз също бях мобилизиран и вече униформен. Случи се така, че бях свободен и когато се явих пред Учителя, разбрах, че Той ме чака да Му бъда придружител през предстоящите четиридесет дни. Понякога идваха и други приятели да ни придружават. Но главният неизменен придружител бях аз. Защо Учителят избра точно мен, не мога да кажа. Дали затова, че бях свободен в този момент? Едва ли. Та аз знаех при какво стечение на обстоятелствата и как командирът на моята част ми даде отпуска 40 дни. Вероятно Учителят имаше нещо друго предвид, за да бъда аз Негов придружител, но това остана тайна за мен.

Обикновено тръгвахме от "Изгрева" рано, вървяхме по Симеоновското шосе и пешком стигахме до село Симеоново, а оттам през ливадите отивахме до Бивака, където отсядаше Братството през многото години преди войната или се отправяхме по някоя от тучните ливади. Там отсядахме, почивахме. Аз свалях от раменете си две раници: едната беше моята, а другата на Учителя. Когато тръгвахме от "Изгрева", обикновено сестра Савка предварително приготвяше раницата на Учителя. В нея тя слагаше хляб, термос с топла вода, кашкавал, масло, сирене, непременно маслини и някое бурканче със сладко или мед, както и прибори. Освен това, в раницата се поставяха и няколко чисти, сухи ризи за Учителя, както и кърпи. Беше правило за Школата - винаги след преход и преди да се направи почивка, ние трябваше

да подменим мокрите ризи със сухи, каквито носехме в раниците си. След това изваждахме термосите и пиехме топъл чай. Това нещо го правехме без отклонение винаги през тези 40 дни. Там, където отсядахме, аз свалях раницата, изваждах и слагах трапеза, запалвах огън. Изваждах чайник, който носех в моята раница и пиехме чай. Понякога Учителят говореше, но повечето време мълчеше. Беше утеснен и съсредоточен. Говореше рядко. Затова аз не Му задавах въпроси, както правех преди войната. Но не минаваше ден да не Му задам по няколко въпроса, които ме вълнуваха. И всички тези въпроси и отговори аз съм ги описал в моите опитности и така знаете и въпросите, и отговорите.

Ние се връщахме привечер и понякога Учителят отсядаше в дома на Мария Тодорова и Борис Николов, които живееха на "Симеоновско шосе"14. Техният малък дом се намираше на края на гората, на стотина метра от Ловния парк. Имаше дни, когато Той преспиваше там, а аз продължавах за "Изгрева". На следващия ден аз тръгвах от "Изгрева" и минавах пред малкия дом, за да взема Учителя. Тогава Мария Тодорова ми подаваше Неговата раница, в която бе сложила сухи ризи за Учителя, както и приготвила сладкиши и закуска за Него. През това време Борис Николов беше мобилизиран в противовъздушната гражданска отбрана. Понякога и той, и някои други приятели успяваха да вземат отпуск и да ни придружат.

Един ден, като минавахме през село Симеоново, десетина деца тръгнаха след нас и ни следваха на едно разстояние от 20 метра. Отвреме навреме аз се спирах, поглеждах ги, беше ми неприятно, че ни следват, защото смятах, че пречат на нашия разговор с Учителя. Аз спирах и махах с ръка, както се маха срещу кучета, срещу селски кучета, които ни сподирват. Но те не се стряскаха и продължаваха да вървят след нас. Аз, разбира се, не можех да се наведа да взема камък и да го изпратя срещу тях, както се прави срещу кучета, които ни сподирват с лай, когато минаваш през някое село. Усещах, че заради тях не можех да проведа никакъв разговор с Учителя. А разговор изобщо не можеше да се проведе него ден. Таман исках да запитам нещо Учителя - нещо у мен ме спираше. Дойде време да направим редовната си почивка. Ние седнахме. Аз отворих раницата, извадих хляба и ножа. Учителят посегна с ръка, взе хляба и ножа и започна да реже тънки филийки хляб. Аз наблюдавах съсредоточено, защото знаех от опит, че нещо ще стане с този хляб. След като го наряза, Учителят се обърна леко и отправи поглед встрани. Поглеждам - и какво да видя: децата, които ни следваха неотклонно вече стотина метра извън селото, бяха насядали на земята на двадесет метра по-надолу от нас. Насядали и ни наблюдават. Без да ни изпускат от очи. Учителят се усмихна и им извика: "Деца, елате тук!" Те седят и само очите им светят. Учителят втори път ги подкани. Накрая те се престрашиха, едно след друго пристъпиха към нас и застанаха пред Учителя. На всяко дете Той подаде по една филия хляб. Те я подемаха с две ръце и веднага почваха да ядат. После се отдръпнаха на една-две крачки и лакомо мляскаха засъхналия бял хляб. Аз наблюдавах как мляскат, лакомо гълтат и се опитваха да се усмихват. Отдавна не бях преживявал такова нещо. Аз също като малък бях преминал през немотия и глад и тогава дочух, че в това всеобщо мляскане и преглъщане имаше някаква музика. После те преглътнаха и последния залък и се усмихнаха на Учителя. Те бяха селски деца и не знаеха как и с какви думи да благодарят, но от очите им излизаше светлина и музика. Аз се обърнах към Учителя и Той каза: "Те бяха гладни, затова вървяха след нас. Гладът за тях - това са онези сирени, които вият над града и предизвикват ужас навсякъде. Гладът е също сила и понякога всява страх в съзнанието, когато не е будно. Но при децата... Да нахраниш гладни деца, няма по-добра песен, изпята за хляба наш насущний." Децата се усмихнаха още веднъж и леко, внимателно се отдалечиха и загубиха от

погледите ни. Аз ги наблюдавах, а преди това си мислех, че пречат на разговора ни с Учителя. Наведох глава и замълчах. Отворих кутията, където имаше масло, сирене и маслини и подадох на Учителя. Той се усмихна и каза: "Хляб наш насущний". Пихме чай. Долу под нас се разстилаше града, уплашен и стреснат от бомбардировките. В ушите се бяха забили думите: "Хляб наш насущний". Отнякъде долетя в мен някаква мисъл. А кога Словото Му щеше да стане "хляб наш насущний" за человеците? След малко в мен долетя и отговорът от пространството: "Докато човек не огладнее и не ожаднее, не може да търси хляба наш насущний и живата вода на живота."

Него ден, по същия начин се прибирахме надолу към града. На раздяла, Учителят прошепна: "Сега разбра ли какво значат онези думи на Христа за децата в Евангелието на Марка: "Който приеме едно от тези дечица в Мое име и Мене приема, а като приеме Мене, приема не Мене, но Този, Който Ме е пратил"(Марка гл.9, ст.37)?" Аз се наведох, целунах десницата Му и казах: "Разбрах, Учителю!"

На следващият ден, аз отново в уречения час бях на своя пост и отново с Учителя, се запътихме към Симеоново и Витоша. Това продължи цели четиридесет дни. Веднъж, една сестра попита Учителя: "Защо Учителю, Вие всеки ден напускате "Изгрева" и отивате на Витоша?" Учителят я погледна и спокойно отговори: "Рекох, тук, на това място няма условие да се поддържа повече връзка с Бога". Аз бях до нея и разбрах причината: най-важното в тези 40 дни на бомбардировки бе връзката с Бога, за да се запази Школата и тоз народ!

Воят на самолетите, свистенето на бомбите, грохотът на взривовете и реквием за две империи

През есента на 1943 година София бе бомбардирана на 14 и 24 ноември и на 10 и 20 декември. Самолетите, които се явяваха над София, понякога се устремяваха надолу и, пикирайки, пускаха бомбите под ъгъл. Тогава разрушенията бяха по-големи. Освен това, на самолетите бяха монтирани специални сирени, така че когато самолетът се спускаше надолу, освен бученето на моторите му, се разпръскваше отгоре до долу вой на хиена. Така че, софиянци чуваха отдалече бученето, след това вой на чакали и хиени от пикиращите самолети, след това свистенето на бомбите, преминаващи през въздуха и накрая грохота от експлозиите на бомбите. Беше настанало времето на истинско страшилище и плашилище при всяка една поява на самолети. Главно, това бяха вече американски самолети. Понякога хвърляха позиви, но започнаха да хвърлят разни детски играчки, автоматични писалки и онези, които искаха да ги притежават, взимаха ги и те се възпламеняваха в ръцете им и осакатяваха мнозина. Така че, България бе обявила "символична война", а получи самолети, които бълваха над небето й огън и жупел. А по земята оставиха разрушения, кръв и смърт.

В един от тези дни, когато аз придружавах Учителя на Витоша, дойдоха още няколко братя и сестри. Ние минахме по същия маршрут, изкачихме се над Симеоново, после по склоновете и преминахме онова било, през което минавахме за Бивака "Ел Шадай" на Витоша. Мнозина от присъствуващите пожелаха да отидем на Бивака. Но кой знае защо, след като излязохме горе, Учителят се огледа и каза: "Рекох, тук да спрем." Огледахме се. На 20-30 метра от нас надолу слизаше пътеката за дола, а на 100-200 метра беше отсрещният склон на Симеоновската река. Отдолу се виждаха Симеоновските езера. Щом Учителят казва, че тука трябва да спрем, значи тука е мястото, където трябва да отседнем. Насядахме,

разположихме се и закусихме. Някъде по обяд се дочу в далечината бученето на самолетите. После се чу воят на сирените от София. От мястото, където бяхме седнали, се виждаше Софийското поле. Не след малко наблюдавахме как се издигаше пушек и дим, който излизаше от разрушените софийски къщи. Бомбардировката бе в разгара си. Ние бяхме втрещени от тази гледка. Не мина много време и по едно време един от самолетите се отдели от общото ято, отцепи се, промени посоката си и тръгна към Витоша, като се насочи към Симеоново. Аз чух бръмчането на самолета, който приближаваше. Някои от приятелите също наблюдаваха. Аз пристъпих към Учителя и съобщих: "Учителю, един заблудил се самолет идва към нас." Учителят го погледна и каза: "Не се е заблудил. Той нас търси!" Помълча малко и добави: "Той Мен търси!" Аз изтръпвам, стоя като парализиран. Не мога да мръдна, не мога да продумам. Дори не мога да повдигна главата си и да проследя самолета. Учителят гледа пред Себе Си. Той е мълчалив, строг и невъзмутим. Самолетът мина над нас. А ние бяхме над храсталаците. Таман рекох да въздъхна, да се отпусна и да погледна самолета, който правеше вече завой над долината, изведнъж в долината на отсрещния скат и склон се изсипаха няколко бомби. Някой брат извика: "Учителю, там самолетът бомбардира отсрещния скат." Учителят вдигна поглед и каза: "Не, той искаше да изсипе бомбите върху нас, но въздушното течение измести самолета и измести бомбите встрани. А освен това, на пилота му беше отвлечено вниманието за няколко секунди и така се изсипаха на 100 метра от нас. Небето този път взе предпазни мерки."

Ние треперехме от страх и ужас, че този самолет целеше нашата група и Учителя. Самолетът направи кръг и се запъти към София, за да се приобщи към останалите самолети. Някои от приятелите поискаха да проверят колко са големи изровените дупки, но Учителят им забрани да разглеждат изкопаните от бомбите ями. Цялото село Симеоново се чудеше защо, как и кому е хрумнало да хвърли тези бомби така нахалост на баира. Думаха си: "По-добре на баира, отколкото върху нашите глави и върху нашите къщи." Така селяните разрешиха този въпрос с бомбите и самолета. На следващия ден, когато придружавах Учителя, бяха дошли някои приятели специално да изучат и видят цялата тази история с бомбите, които не ни улучиха. Дойде един брат и съобщи, че това не били обикновени бомбени ями, но бомбите така са падали и така са изкопали, че има цяла гробница. "Не яма, а гробница изкопаха, Учителю." Учителят го оглежда, поглежда другите и казва: "Това е гробницата, която изкопаха бомбите и в която ще влезнат онези, които изпратиха самолетите и пуснаха бомбите. Вие ще проверите това."

Ние приятелите, които сме заобиколили Учителя се оглеждаме боязливо и не смеем да гъкнем. Ни дума, ни стон може да се отдели от нас. По обичайния път се върнахме на "Изгрева" и си обещахме един другиму никому да не съобщаваме това.

След една седмица настъпи новата 1944 година. А на 10 януари през нощта и през деня бе бомбардирана София. Бяха хвърлени над София 1 784 бомби. Загиват 750 души, а ранени са 710. На следващия ден Учителят напуска "Изгрева" и София с група приятели и заминава за село Мърчаево, където престоява пролетта, лятото и есента на 1944 година.

На 16 март 1944 година над София са хвърлени 197 бомби, на 17 март - 307, на 29 март - 70 бомби. На 30 март над София са хвърлени 3 000 разрушителни и 30 000 запалителни бомби. На 17 април - 2 500 бомби. През 1944 година са бомбардирани 131 населени места с повече от 43954 бомби, а са убити 1 276 човека и 1 381 са ранени. Общо, през време на бомбардировките, са убити 1 828 човека и 2 372 са ранени. При бомбардировките са разрушени над 12 000 сгради. Само за София са

разрушени: 10 002 жилища, 1 684 магазина и склада, 369 работилници, 117 предприятия, 42 фурни, 24 болници, 14 черкви, 288 обществени учреждения и 19 училища.

Така че, войната обявена от България на Англия и САЩ, която бе наречена "символична" от правителството, накрая се преобърна от "символична" в смъртоносна. Смъртта витаеше над София, изсипваше се от английските и американските самолети и слизаше със свистенето на бомбите и грохота на бомбените взривове.

На 5 септември 1944 година СССР обявява война на България и руските войски навлизат в нея. Започва една нова епоха, която Учителят бе предопределил навремето. За това предрешаване и предричане на тези събития от Учителя, ние знаехме от нашите разговори с Учителя, но мълчахме и чакахме да дойдат и да се изпълнят времената на това, което Той бе предрекъл и предопределил чрез Словото Си.

На 9 май 1945 година, след като Русия бе забила червеното знаме над Райхстага, дойде капитулацията на Германия. Настъпи една нова епоха. След войната, Британската империя се разпадна. Всички нейни колонии получиха независимост и Англия остана само с онова, което имаше на Британския остров. Една империя се разруши отвътре, макар че бе една от победителките във войната срещу Германия. Онези, които изпратиха самолетите и които внушаваха полетите на тези самолети и бомбардировки с цел възмездие срещу България, получиха ответ на заслуженото. Гробницата, която бе изкопана от онези бомби над Симеоново, когато изпратеният самолет търсеше да улучи нас и Великия Учител - в тази гробница бе погребана английската империя. Аз дочаках да се сбъднат думите на Учителя.

Остана да се сбъдне и другото пророчество на Учителя. В тази гробница да се погребе и онази империя, чиито бяха самолетите, чиито бяха бомбите и чиито пилоти изпълняваха заповедите за унищожаване на София. Може би в мое време няма да се сбъдне, но непременно ще се сбъдне в следващите поколения, които ще дойдат след нас. Онези, които се опитаха да посегнат върху живота на Великия Учител, не могат да преминат годините и времената, без да дадат ответ за това. Може би, когато следващите поколения четат това, тази империя вече няма да я има. Всички империи се разрушават отвътре. Това решение на Небето щеше да се реализира и по-бърже и в мое време, но Съветска Русия направи груба грешка, като посегна на "Изгрева", разруши го и на освободеното място построи своя легация и посолство. По този начин тя обсеби и присвои, и разруши "Изгрева"! Разруши мястото, където бе Домът Господен! И затова съдбите на света се промениха. И затова онези, които трябваше втори да влезнат в гробницата, която сами изкопаха със своите самолети и бомби, останаха настрана. А в освободеното място трябва да влязат ония, които разрушиха "Изгрева". По мое време това може и да не стане, но по ваше време непременно ще стане! В Божиите решения няма обратни действия!

Ще изминат години, десетилетия и векове, но написаното от мен ще е като свидетел на тази епоха и трябва да остане, защото аз бях живият свидетел, когато се изричаше това пророчество за съдбините на света от Всемировия Учител.

Забележка на редактора: Съветската империя на болшевишка Русия се саморазруши след 1990 година, четиридесет и пет години след Втората световна война и шест години след смъртта на автора - Галилей Величков.

Заключителният акорд на симфонията за плътта и Духа.

Времената бяха усилни и политическите събития се сменяваха едно след друго. Политическият живот в България кипеше. Сменяха се правителства едно след друго. През време на Школата (1922-1944 година), имаше правителства, които бяха настроени против Учителя и Братството, дори спираха съборите ни, затова ние не бяхме безразлични към политическите събития у нас. Веднъж, при една смяна на правителството дойде на власт Богдан Филов. Учителят с огорчение отбеляза: "Няма ли българският дух да застане начело на тази държава?" Оказа се впоследствие, че Богдан Филов е грък, гръцки дух. А Ляпчев, който също бе Министър-председател, не бе българин, а македонец. Всички ръководители на тази държава по онова време не бяха българи. Да не говорим, че цар Борис III бе германец. Голяма бе трагедията на този народ и то в присъствието на Великия Учител. И което е най-интересното, след смяната на системата и след 1944 година, комунистическите водачи на България се оказаха македонци. Такива бяха Димитър Благоев, Георги Димитров, Васил Коларов и всички около тях. Ако се направи едно историческо проучване и се провери колко чисто български министри са управлявали тази страна от 1878 до 1944 година - ще бъде направо отчайващо и ще бъде срам за този народ. И нещастие за този народ!

Непосредствено след 9 септември 1944 година, когато комунистите взеха властта и се смени общественият строй, Учителят в Мърчаево каза следното: "Няма кандидати в Невидимия свят, които да застанат начело на управлението на тази страна, освен комунистите. Защо ли? Защото онези, другите духове, които отказват, много добре знаят закона за кармата и не искат да си петнят ръцете с кръв. А комунистите не го знаят този закон и затова се натискат да управляват." Ние доживяхме много събития, след като те дойдоха на власт и се уверихме в правотата на думите Му. По време на бомбардировките над София, Учителят каза следното: "И други нации и народи от целия свят изпращат свои представители пред Мен и Великия Учител, но сега идват като бомбардировачи и бомбардират. Но ако бомбардират Школата, то с Америка и Англия е свършено."

Наистина, не я бомбардираха, макар че около "Изгрева" бяха пуснати и паднаха няколко бомби. Казаха на Учителя, а Той: "Те са умни и не посмяха. Макар че някои от тях самоволно искаха да го бомбардират, но Невидимият свят взе мерки за това." През това време на "Изгрева" имаше една внушителна група от братя и сестри, които непрекъснато бяха на бдение и по три пъти на ден правеха колективни молитви в салона. Но забавното бе, че когато се произнасяха молитвите преди, през времето на Школата, те се произнасяха дори шепнешком. Но сега те ги произнасяха на висок глас, дори някои повишаваха гласа си, като смятаха, че по този начин молитвите им ще се чуят по-добре и ще стигнат по-бързо до ушите на Господа. Когато правехме забележки, те се усмихваха и казваха: "Това не вреди, ами ако наистина Господ е занят с някоя друга работа и не ни чува? Нали бомбите ще паднат връз главите ни и всички ще хвръкнем с целия "Изгрев" във въздуха?" Тогава се реши всеки да се моли кой как може, стига молитвата му да бъде приета от Невидимия свят. А това, че не паднаха бомби на "Изгрева", тази група от молещи се братя и сестри смятаха за своя заслуга.

За владичеството на турците в България Учителят бе заявил, че те са дошли като бич Божий срещу онези, които гонеха богомилите и ги изгониха с огън и меч в Европа. А изгонените богомили отидоха там и с идеите

подготвиха Ренесанса на Европа. Учителят каза: "Турският национален дух пристигна в България, за да си вземе билети за следващите векове, за представлението, когато ще дойде Учителят." Защото те ще се раждат и прераждат и ще създадат отношение между турския национален дух и Учителя в България. След Освобождението на България, Учителят беше казал: "Българите още не са свободни. Всички избити турци още не са преродени, а витаят във въздуха и влизат и обсебват българите. Затова е сега това политическо озлобление между партиите в страната."

Това беше характерно по времето на Школата на Учителя за всички партии и движения. Ние бяхме свидетели на тези събития и оценки на Учителя. Те се потвърдиха дословно.

Учителят се бе завърнал от Мърчаево на "Изгрева". Бяха дошли съветските войски в България и комунистите взеха властта. Идваше нова епоха, за която ние изобщо не предполагахме. Когато ние влезнахме в тази епоха, тогава си припомняхме думите на Учителя за нея, предсказани 20 години преди това.

Отивам при Учителя и Му казвам: "Учителю, дойдоха комунистите на власт и ще бъдем вече свободни и няма да ни преследват, както досега различни правителства и власти." Учителят се обърна и каза: "Те, комунистите, за да слязат долу на земята и да бъдат допуснати до властта, обещаха горе в Невидимия свят да не закачат Бялото Братство, но ако те не изпълнят обещанието си, то затова ще отговарят." При друг случай, когато ние се радвахме, че вече ще бъдем свободни, Той добави следното: "Те, комунистите ще ви сложат катинар на устата и ще ви кажат, че сте свободни." При друг случай Той каза: "Идват много тежки дни за българската интелигенция."

Когато се образува Отечественият фронт от политическите партии в страната, Той каза: "И сега, горе, в Невидимия свят също се образува Отечествен фронт, но не се позволяват никакви убийства. Ако искате да ги наказвате, изпратете ги да работят, но никакви затвори, никакви убийства!" Това, разбира се, не бе изпълнено и точно това се разрази - убийства без съд, убийства със съд, изземване на имущества, на пари, интерниране и т.н. Това създаде карма между управляващите и тоя народ, която трудно ще може да се разплати в бъдеще. В това ще се убедите сами след десетилетия.

Един месец преди да си замине Учителят, а Той си замина на 27 декември 1944 година, към 18,30 часа след обяд, бяха дошли трима души от новата милиция на комунистическата власт, с джип, който спря пред салона. Оказа се, че това са трима полковници. Те поискаха разговор с Него. Бяха приети от Учителя и Той води разговор до пианото в салона на "Изгрева" без никакви свидетели, около час и нещо. После те си заминаха с джипа за града.

Втори път дойде същият джип, със същите хора, на 28 декември, когато Учителят си бе заминал и тялото Му бе положено на одъра за поклонение. Дойдоха полковниците, срещат брат Ради и питат: "Къде е Учителят Дънов?" Ради ги вижда, че са вече в униформа с джипа и им казва: "Сега ще ви заведа при Него." И Ради ги повежда в салона, където е положено тялото Му, а около Него са наредени приятели и се прощават с Него. След като тримата оглеждат обстановката, един от полковниците казва: "Закъсняхме, Той се измъкна!" А те бяха дошли да Го арестуват и да Го дадат под съд. Понеже тогава беше съставен Народен съд и Любомир Лулчев се оказа също подсъдим в този съд. И понеже Лулчев беше съветник на царя, всички смятаха, че той е действувал по указание на Учителя, а лично Учителят бе изобличил Лулчев пред всички. През цялото време Лулчев стоя прав на тази беседа на Учителя. "Онова, което казах да се предаде на царя, не се предаде, а онова, което казах да не му се казва, то му бе казано.

Затова Бог взе решение и ще приведе решението си в сила." Лулчев мълчеше. Учителят каза и други думи, които стенографите записаха, но после не ги отпечатаха, поради политическите събития. Така че Лулчев обърка всичко и заради него комунистите се нахвърлиха срещу Учителя и срещу Братството. Така те бяха подведени и насочени да ударят Братството с цялата власт, с която те разполагаха. И това стана по-късно.

Когато с явно огорчение трималата полковници си отиваха, без да могат да арестуват Учителя, чак в този момент ние разбрахме думите Му: "Втори път Христос няма да бъде разпънат."

Разбрахме какво бе казал много по-късно с думите, които Той изрече на прощаване: "Аз си отивам за ваше добро."

По същото време Той бе казал: "Ако Аз остана, те ще посегнат срещу Мене и българският народ ще си създаде карма, хилядократно по-страшна от еврейската и този народ ще бъде затрит от лицето на земята. Бог не желае това. Бог даде чрез Великия Учител Словото Си и то трябва да се съхрани за идното човечество от Шестата раса."

Учителят си замина и ние останахме сами със Словото Му. Трябваше да го съхраним и предадем на следващите поколения. Това бе нашата задача. Това ще бъде и вашата задача. Всеки, който се ражда между този народ и е определен да се добере до Словото Му, трябва да знае че първостепенна задача и цел на неговото слизане между българите, е да участвува и да вземе своя дял в съхранението на Словото на Всемировия Учител. Това е Неговият заключителен акорд на една симфония, където се водеше великото противопоставяне между плътта и материята от една страна и Духа от друга! Бог е Дух и които Му се кланят - В Дух и Истина да Му се кланят!

Последните дни на Учителя и последният акорд

След голямата бомбардировка на 10 януари 1944 година, Учителят с голяма група приятели бе заминал за с. Мърчаево. Той бе отседнал в дома Темелков. Пролетта, лятото и есента Той прекара с приятелите в Мърчаево. Аз често прихождах там, пътувах с колело и с раница на гърба носех някои продукти. Присъствувах на някои от екскурзиите на Учителя в околностите на Мърчаево и из планината. Имах и много разговори с Него. Оттогава са ми останали няколко незабравими снимки от екскурзиите с Учителя.

Беше слънчев ден, есенен слънчев ден в Мърчаево. Учителят беше седнал на слънце. Обичаше да се пече. Аз се приближих до Него. Той кашляше често и изкарваше храчки. Отначало кашляше сухо, но накрая изкарваше храчки и плюеше в кърпичката си пенливи храчки с розов оттенък. Аз ги поглеждам и казвам: "Учителю, тези храчки говорят за белодробно възпаление и бронхопневмония." Откъде знаех аз тези неща? По онова време белодробната туберкулоза бе голям бич за младите хора и нямаше семейство в България, където да нямаха погинали млади хора от туберкулоза. Тогава се бяхме научили да различаваме различните видове храчки. Знаехме кои са туберкулозни и кои са от бронхопневмония. Освен това аз бях много любознателен, контактувах с много лекари и непрекъснато ги питах за различни неща. Така че, моят въпрос към Учителя беше много точен и не подлежеше на съмнение. Учителят нищо не отговори. Мълчи. Аз Го поглеждам - лицето Му и тялото Му са облени с пот и кашля със суха кашлица. Не ми харесва това. Споделям опасенията си със сестра Савка, която е непрекъснато при Него. След няколко дни белодробното възпаление

стихва, Учителят е по-добре, но е много отслабнал. Това се забелязва от мнозина приятели.

Учителят се завръща в София на 19 октомври. През ноември здравето Му е значително подобрено. Но към края на месеца получава остри бодежи и поисква да Му се сложи хардал на гърба. А хардалът се правеше тогава със синапено брашно и пшенично брашно, смесени в пропорция едно към едно или две към едно. Сместа се размива с вода, прави се кашичка, слага се на тензух или кърпа и се полага на гърба така, че тензухът или кърпата е на гърба, върху нея е синапената лапа, а върху нея се поставя друга кърпа. Тази синапена лапа се държи няколко минути, след което се сваля. После се намазва гърбът със зехтин. Това нещо се прави от онези, които обслужват Учителя, а това са братята и сестрите. Учителят в този момент иска помощ и я получава от приятелите. По онези години бронхопневмонията се лекуваше с такива средства като описаните по-горе и с направени сиропи за отхрачване и втечняване на секрецията от белия дроб, както и се слагаха венозни инжекции от калций глюконици и витамин С. Това беше лечението. По това време, през време на войната, бяха открити сулфонамидите от германците и първият препарат, който бе внесен в България, се наричаше Пронтозил. Когато го пиеха, той оцветяваше устата в жълто, а урината ставаше оранжево-червена. Това бе едно много ефикасно средство. С него се лекуваха остри възпалителни заболявания. През време на войната цената му се увеличи многократно, дори за една кутийка от 10 таблетки се заплащаше с по една жълтица. Но към Учителя бе приложена само синапена лапа, а след няколко дни Му бе сложен и млечен компрес. Той се правеше, като във врящо мляко се изстискваше лимон - така млякото се пресичаше, прецеждаше се през тензух и получената отвара се поставяше в една торбичка, а тя се слагаше на гърба и се държеше по няколко часа. Това бяха средствата, с които се целеше, чрез дразнене на различни рецептори от кожата, да се предизвика отвличане на белодробното възпаление от белия дроб към лимфата, интерстициалната и кръвоносната система, и по този начин да се отбремени белият дроб. Учителят позволява и приема единствено тези две манипулации върху Себе Си. Но на следващия ден се случва нещо неочаквано и непредвидено. Учителят, както е още със загорещено тяло от синапената лапа, излиза в късна ноемврийска вечер по риза, разкопчан и по една жилетка и започва да се разхожда по поляната. Приятелите, като Го виждат, изтръпват при мисълта за вторична простуда. Така и става. Бронхопневмонията се усложнява, засяга сърцето Му, то отслабва и след това отичат краката Му. Тогаз Учителят предпочита да седи на стол с отпуснати и отекли крака. Дишането Му става учестено и затруднено. Последните дни бива извикан доктор Фортунов, началник на болницата на Народната банка, който установява болестта и болезненото състояние на сърцето и слага една мускулна инжекция. Вероятно това е камфор; това се слагаше тогава в такива случаи.

Години след това се говореше, че Учителят е искал нарочно да си замине, затова се разхождал по риза в мразовитата ноемврийска вечер, за да предизвика процес за разграждане на тялото Си. Това много го твърдеше и Милка Периклиева, която казваше как много пъти е чувала от Учителя да казва: "Бавно върви процесът!" Тя не е могла да разбере какво е искал да каже Учителят с тези думи. Накрая тя разбра. Учителят си замина.

А ние бяхме свидетели как дойдоха на 28 декември с онзи джип трима полковници, за да арестуват Учителя и да посегнат върху Него и живота Му. Учителят си беше заминал един ден преди това. Беше ги преварил за доброто на българския народ и за успеха на своето Учение. Аз знам, че тук нещата са свързани и представляват една верига от факти, случки и събития. Когато тези неща се съберат от спомените на останалите

приятели и се подредят последователно, ще излезе цялата истина. А истината бе тази, която Той бе казал още в самото начало, през 1922 година: "Тази Школа ще продължи двадесет и две години!" Така и стана. Каза още: "Когато Аз сляза от тази катедра, тогава ще дойдат комунистите." Така и стана. За мен нещата са строго последователни. Трябва да се съберат и подредят и вие ще видите Величието на Учителя, Който бе казал накрая: "Една малка работа за Бога се завърши успешно."

Това бе последният акорд на великата симфония за живота на Учителя на земята, на Всемировия Учител на земята.

Кога твоята любов е божествена?

През един от дните, когато бях на посещение при Учителя, Той ми подаде стол и ми посочи да седна и да се доближа до Неговата маса. После извади едно тефтерче, отвори го и ми каза: "Това може да си препишете." Аз взех лист хартия и преписах дословно. На най-горния ред аз написах следното: "Преписано от светлите страници на Духа - 22 март 1944 год." Това беше подаръкът на Учителя за деня на пролетта. А сега следват думите, преписани от тефтерчето:

"Има един закон:

Ти, като не обичаш Онзи, Който те обича Пръв, то няма да те обича и онзи, който искаш да те обича.

Ако в началото още не можеш да обичаш Онзи, Който те обича, то поне да Го ценИш.

Оценката е първата стъпка - после ще дойде Любовта.

Мъчно е да обичаш един човек, който не те обича, но ти трябва да го обичаш.

Страданията правят човека по-чувствителен, а пък чувствителността е необходима за възприемане и разбиране на Любовта.

Страданието превръща в Любов енергиите на душата. Или с други думи казано - чрез страданията съзнателно енергиите се превръщат в Любов, или с други думи казано - чрез страданието, душата се изявява като Любов.

Един човек, който не е страдал, е груб, а който е страдал има нежност, мекота и милосърдие.

Скръбта е един метод на Невидимия свят за префиняване на човешкото естество, за да се засили неговата възприемчивост за една нова светлина, за едно висше изявяване на Любовта - за ново откровение на Божествената мисъл.

Чрез страданията организмът се префинява, затова се казва: Чрез страданието в човека проблясва ново откровение за Любовта, едно ново откровение за мира, нежността и чистотата.

Двата закона:

Щом любиш хората (брата си) с това познаваш, че Бог те обича.

А щом другите те обичат, с това познаваш, че ти обичаш Бога.

1. Човек се свързва с Христа, когато мисли за Христа - когато мисли с Любов.

2. Човек се свързва с Христа, когато чете Евангелието.

3. Свързва се с Него и когато върши Волята Божия беззаветно.

Мерило за любовта

Как да познаеш дали твоята любов е Божествена или не?:

1. Ако тази твоя любов към някого, събужда в тебе Любов към всички същества и всички същества ти стават мили, тогава тази любов към този човек е Божествена.

2.Ако тази любов към някого усилва твоя идеен живот, да служиш на Бога, да се жертвуваш за Бога и за всички, тогава тази любов е Божествена.

3. Ако нямаш желание да обсебиш това същество, което обичаш и не чакаш лични облаги от него, тогава тази Любов е Божествена.

4. Ако онези, които обичаш, в тях се внесат живот, светлина, свобода чрез твоята любов - твоята Любов е Божествена.

Живот - значи те да чувствуват, че дарбите им се разцъфтяват.

Светлина - се разбира, че в тях почват да се явяват много нови идеи.

Свобода - мистично се разбира, че Божественото в тях се проявява без да се ограничава от нищо.

Тогава твоята любов е Божествена!

Същият ден Савка Керемидчиева ми подаде едно нейно тефтерче, в което лично Учителят бе написал следното:

"15. 11. 1925 год., неделя
Ем-Руха - Ангелът на светлината
Вел-Муръ - Царят
Давира - дъщерята
Комура - сътворение на света
Вехади, Вехади"

Слово за музиката на Великия Учител

Петър Константинов Дънов - Беинса Дуно - е роден на 12 юли 1864 година в китното село Николаевка в околностите на настоящия град Варна.

Тялото Му е положено, след като си замина на 27 декември 1944 год., в градината на учреденото от Него общежитие и общество "Изгрева", разположено до югоизточната част на "Парка на свободата", а преди наречен "Борисова градина".

Животът на този бележит българин е творчески израз на създаденото и откърмено от Него, оригинално по форма, съдържание и смисъл, Учение за разумен и високоидеен живот посветен на дружба, мир и любов между жителите на нашата планета, основано на великото хармонично единство в природата.

От ранна детска възраст до последните дни на Неговия живот, Той музицираше така, както пеят и свирят самобитните народни майстори, озарени от трепетните импулси на творческо вдъхновение. Той познава цигулковото изкуство. С цигулката свири песни и мотиви, докоснали за първи път струните на Неговата чутка Душа. Със своя мек и баритонов тембър, Той пее песни едновременно с цигулката. Текст и музика се изливат в едно съвършено единство.

Характерът на Неговото музикално творчество е израз на Неговите основни идеи. Една дивна манифестация на Любов към Бога, любов към човека, любов към природата, към зримото и незримото Битие, част от което сме и ние, обитателите на тази планета - назовани человеци.

Песните, музикалните упражнения и мотиви са с различна интонация и стил. В най-ранните Му песни ще забележим доминиращия църковен елемент на източно-православно пеене, което много бързо прехожда, за да отстъпи мястото на едноделна и двуделна песен с напълно хармонични мотиви. Той пее и свири обаче в строго източна интонация, където текстът е чисто санскритски. Той пее и свири песни в българска интонация, в български метрила, в които вее духът на българите, отърсени от гнета на вековното османско робство. Той възторжено възпява природата в нейното многообразно съществуване като конечен израз на дивното майсторство, способно да твори най-съвършена хармония, белег на величествено единство. Той пее, за да разведри човека, угнетен от страдания. Той пее и свири на радостния, за да вкуси от всяка съвършена радост на Битието.

Той свиреше на цигулка достатъчно свободно, за да предаде една импровизация във форма на мотив, песен, или по- широка композиция. Характерна за него е непосредствената възможност да облича в песен поетично изказана мисъл, възторжен отклик на природна красота или да изразява в разбрана музикална форма мъдростта на времето. Неговите песни и цигуларски мотиви са оригинални - плод на вдъхновено отношение към изворите на музиката. Той пее на древен, известен на историците ватанГски език песни със странна интонация, която мъчно може да се сведе под знаменателя на позната народност. Той пее и свири така, както пеят и свирят възторжени поети на Изтока, беловласите мъдреци на древните народи. В песните Му ще намерите образци на източна интонация, където характерните интервали придават екзотичен израз и топлота на мелодичната линия. Там, където формата и метрилата не позволяват да се даде достатъчен израз на известно непосредствено преживяване, Неговата песен напуща ограниченията на познатата класическа форма и се излива свободно в различни редуващи се тактове или дори без тактове.

В голямото Му музикално творчество ще намерите и 28 музикални упражнения, предназначени за утринна гимнастика, чиито движения също са дадени от Него. Голямо богатство от песни, мотиви, музикални упражнения и миниатюри, композирани в един живот, богат с дни, известни със своя най-разнообразен характер. Той свири предимно на цигулка, затова повечето от песните са записани в нормалните граници на баритоновия регистър и първите три-четири позиции на цигулката. Неговите миниатюри са предимно в малка класическа форма с богата мелодична линия. Той добре си служи с българската интонация.

Каква е Неговата музика?

В творчеството на Учителя музиката е неразделна от Словото. Озвучаването на Словото в песен е голямо изкуство. Това изкуство Той владееше до съвършенство. Не винаги великото Слово на Битието можеше да се облече в скромната дреха на българската реч. Ето защо Той си служеше с езика на непознати, древни народи, за да изрази съдържанието на музиката, че е дълбока сфера на необятни светове. Често тези песни са съставени от една единствена дума. Тогава Той казваше, че тази дума изразява велики процеси в живота, които не могат да се облекат в краткия текст на дадена песен. А музикалният мотив без текст на даден език въздействува само със звучната линия и красотата на хармонията. Там, където текстът отговаря на действеното съдържание, музикалните тонове изграждат музиката, като най-изисканото изкуство. Музиката на Учителя е характерна с това равенство.

Творческият акт при Него е известен с абсолютна непосредственост. Той предаваше музиката в оригинал, така, както тя се носи и съществува в пространството. Често Неговата музика привлича онези съзнания, в които е зародена. Тогава Той ни запознава с авторите на дадена песен. А тези

автори са души, които са завършили своята еволюция. Обаче песента отзвучава в дивно единство и прави неделими световете и техните обитатели. Музиката на Учителя е характерна с възможностите за такова единство.

Той бе и изпълнител. Баритоновият Му тембър бе твърде мек и високо благороден. Той изпълняваше песните и като цигулар. Неговото форте бе мощно, а за пианисимото Той казваше, че се долавя и от Невидимия свят.

Музиката е дихание на душата. Дихание, което познаваме като съвършена красота на изящна хармония. Дихание, което познаваме като израз на велик живот. Музиката като изкуство има за родина висши светове. Музиката е, която ще поведе човека към светлите върхове на Новата култура.

Слово за музикалното творчество на Великия Учител

Музикалното творчество на Петър Константинов Дънов - Беинса Дуно, е публикувано от Неговите последователи в двете издания под надслов "Песни от Учителя" и двете издания на музикални и ритмични упражнения, известни под името "Паневритмия".

Музикалните мотиви, песни и по-големи по форма произведения, събрани в посочените издания, имат импровизационен характер, далеч от всякакъв упадъчен формалистичен уклон. Строежът на тези музикални миниатюри е прост. Те са изказани в двуделна, триделна форма, на места и в баладична форма. Мисълта е ясно изказана в мелодична линия, която еднакво чисто звучи в мажорните и в миньорните гами. Там, където тактовите ограничения спъват логичното развитие на музикалния израз, последният е даден свободно, безтактово. Много от песните са импровизирани заедно с текст, даден в поетична форма. Особено характерна е връзката между текста и музиката и може да се каже, че Словото намира в мелодичната линия своята музикална еднозначност. Интонацията на песните е различна. Има такива с обикновена интонация, други с българска, трети с източна. Безспорно е, че в тези случаи и ритмусът е съответен. Но трябва да отбележим, че на много места българската интонация е загатната, изразена в строгите граници на неправилния такт. Възпетите образи на бащата, майката, дъщерята, сина, човека, природата с нейните тучни долини и озарени върхове, са поетично предадени. Всеки образ грижливо е отбран от голямото разнообразие и така е одухотворен, че остава като бъдещ идеал на човечеството.

Петър Константинов Дънов - Беинса Дуно - пее и свири на цигулка, която владее дотолкова, доколкото да импровизира свободно и с лекота музикални мотиви - песни. Текстът на последните е също така Негово творчество. През сравнително дълъг интензивен живот са записани над двеста мотива, музикални упражнения и песни, които са дадени в границите на сопрановия и баритоновия регистри. Трябва да отбележим, че повечето от песните са дадени в двуделна и триделна форма, при строго спазване на класическия принцип. Има и такива, които са характерни със своя баладичен характер. Между издадените песни и мотиви ще срещнем и такива, които са написани безтактово, с цел да се даде пълен израз на импровизационното начало, далеч от упадъчната форма на композиране.

Познатият обикновен ритмус на места преминава в български неправилни тактове, където се дава само идея за българската интонация. Има обаче и песни с източна интонация и напеви. Архитектониката е

странна, изградена на идеалистична почва. Текстът на повечето от упражненията и песните е високо нравствен, който на места подчинява мелодичната линия, с оглед да се запази силата и въздействието на Словото.

Песни от Учителя, дадени с движения

Фир-Фюр-Фен

Изходно положение: Дясната ръка пред лявото рамо.

Фир-Фюр-Фен. Когато се изговарят тези думи, дясната ръка отива надясно, като прави дъгообразна линия. Тя се спира не съвсем вдясно, но малко напред и малко повдигната до 45 градуса. Погледът е малко нагоре.

Тао би Аумен. При изговаряне на тези думи ръката се връща в първоначалното си положение.

Така се продължава до края на първата част със следното изключение:

Когато се изпяват за последен път думите *Тао би Аумен*, при думите *Тао би* дясната ръка се връща в първоначалното си положение, а при думата *Аумен* отива надясно. Това се прави с цел ръката при края на първата част да бъде в дясно.

Благославяй, душе моя, Господа. При тези думи дясната ръка постепенно и бавно се вдига нагоре в отвесно положение. Издигането завършва на сричката *-да.*

Благославяй и не забравяй. Лявата ръка постепенно се издига в отвесно положение.

Благославяй. При тази дума двете ръце се съединяват над главата под остър ъгъл. Движението завършва на *-вяй.*

Благославяй. Двете ръце се спущат върху главата с леко допиране до горната й част.

Благославяй и не забравяй. При тези думи ръцете се спущат бавно надолу, като след думата "благославяй" се прави съвсем късо спиране пред гърдите.

Благославяй, душе моя, Господа. Дясната ръка бавно се издига в отвесно положение.

Благославяй и не забравяй. Лявата ръка бавно се издига до отвесно положение.

Благославяй. Двете ръце се съединяват над главата под ъгъл.

Благославяй. Двете ръце отиват на двете страни с длани обърнати навън.

Благославяй и не забравяй. Двете ръце бавно отиват към гърдите и при последната сричка се слагат върху гърдите с наклон 45 градуса с допрени срещуположни безименни и малки пръсти. Всички пръсти са слабо отдалечени един от друг. (До този момент пръстите на всяка ръка са били допрени един до друг).

Същата песен се повтаря, като се почва с лявата ръка, която се туря пред дясното рамо. Разбира се, в такъв случай лявата ръка се вдига в отвесно положение първа, а после дясната.

Аумен

Аум. Двете ръце бавно се издигат над главата, съединяват се под ъгъл и се спущат надолу с "обливане". Това се повтаря три пъти.

Ом. Дясната ръка бавно се издига до отвесно положение.

Ом. Лявата ръка бавно се издига до отвесно положение и през това време дясната ръка се спуща надолу.

Ау-. Лявата ръка остава в това положение, а дясната ръка бавно се издига до отвесно положение.

-мен. Двете ръце се съединяват над главата и с "обливане" се спущат надолу.

Цялата песен се повтаря три пъти.

Едно мнение

Световната музикална практика показва, че музиката, специално вокалната, е определена за дадени гласове. Пример: Шубертовите песни са определени за сопрани и тенори. Има ли бас, който да изпълнява цикъл от Шубертови песни? Има ли сопран или тенор, който да изпълнява "Арията на бълхата" или бас, който да изпълнява арията на Ленски? Може ли арията на Розина да се изпълнява от баси? Ако това стане - поражда се комичното, в желанието на един глас да изпълни целия песенен репертоар на даден автор.

Това правило важи и за песенния репертоар на Великия Учител - Беинса Дуно. Той бе с баритонов гласов диапазон, а имаме в Школата гласове от всички вокални регистри. Затова Той даде песни за баси, тенори, сопрани и алти. Ако един бас желае да изпълни "Обетована земя" или "Нева санзу", никой не може да му забрани, но ще бъде смешно изпълнението му на първия такт. Но за един сопран няма да бъде смешно, ако изпълни цялата песен, макар едвам да бъдат чути първите тактове, при условие, че песента се изпълнява в оригинал.

Не е прието в световна вокална практика всеки да пее всичко. Няма да приемем и ние всеки да пее всичко. При масовото общо пеене може да пеят "тутти" (всички), като всеки се приспособи към отделните вокали според възможностите на своя глас.

Но при солово изпълнение ще трябва да се спазва така нареченото вокално приличие. Всеки глас да си знае кое е подходящо за солово изпълнение. Разбира се, това се отнася за онези, които имат отношение към гласовата етика.

Смешно е, когато имаме солисти само тенори и сопрани или баси и алти, в две групи, да изпълняват песните в оригинал, защото ще се наложи тенори и сопрани да вдигат ниските тонове октава по-горе, както прави например нашият приятел Пеню Ганев, или един бас и алт да смъкват високите вокали. Не само е смешно, но е музикално обидно. Така правят всички, които искат да пеят всичко.

Ако това е търпимо при общото, недиференцирано по партии масово пеене, при соловото изпълнение не е търпимо.

По правило, оригиналната гама не бива да се пипа. И затова гласовете трябва да си знаят репертоара.

Транспонирането може да се прилага с мярка в границите на музикалното приличие.

Най-новото в музиката

Както Словото е форма, чрез която се проявява Божественият Дух, така и музиката е форма, чрез която можем да познаем душата. Музиката е език на душата. Музиката е онзи странен свят, в който душата проявява най-възвишени, хармонични отношения.

В музиката тоновете могат да звучат последователно или едновременно. Когато звучат последователно, имаме мелодията, която е линия, по която дадена душа се движи. А когато тоновете звучат едновременно, имаме хармонията - един свят, в който могат много души да се проявяват без да си пречат, без да се отричат, а само да се допълват, само се преливат едни в други, без да губят своята индивидуалност. В този смисъл, музиката носи едно откровение. То открива възможности, които са постижение за душите. С една дума, новото, което музиката носи в нашия свят, е свързано с проявата на разумните души.

Много често се чудим на дивното съотношение между една душа, която е на земята и друга, която е в Невидимия свят. Често се питаме как е възможно едновременно да се проявяват две, три и повече души? Музиката казва: както може да звучи до, ми, сол едновременно и тяхното съзвучие да отзвучи в нов и прекрасен акорд, така, когато се явят и заработят една, две или повече души - заражда се нещо ново, красиво, светло, хармонично. В този смисъл, Светлината е хармонично съотношение на множество прави мисли, които извират от Света на Мъдростта.

Любовта, това са най-прекрасните чувства на всички ангели, които живеят в сърцето на Бога.

А Истината е хармонично съотношение на всички форми, в които обитава Божият Дух.

Това е страничка от Новото, което откроява музиката. Тя първа направи разбран света, в който всичко се проявява последователно и едновременно съвършено музикално, без нотка от противоречие и взаимоотричане.

Музиката открива на съзнанието пътя на душата, която обича и може да се разбере с всички души едновременно.

Музиката открива тайната на сърцето, което в даден миг мрази, защото така то изпитва своята индивидуалност, от което може да се роди само мелодията.

Музиката открива тайната на живота, изявен и като обич, и като омраза, и като светлина, и като тъмнина, и като Свобода, и като ограничение. В музиката душата се ражда, а духът възраства.

Кристали и бръмбари и мировата еволюция на Духа

В онези години, когато аз влязох в младежкия окултен клас на Школата, имаше много младежи, които следваха в Университета, а през свободното си време работеха тежка физическа работа, за да се издържат. Бяха наети при Бертоли и чукаха камъни за мозайка. В това нямаше нищо лошо. Работеха, полагаха труд и получаваха по някой лев за прехраната си. Лошото дойде после - някои от тях напуснаха факултетите си, а други, които ги завършиха, захвърлиха дипломите си и така се оформи една младежка група, която се изхранваше от тежък физически труд, като упражняваха един занаят - този на мозайката. Тогава в София се строеше много, този занаят се търсеше и бе добре платен. Стигна се дотам, да се смята, че онзи, който не е в тази група на мозайкаджиите, не е духовен човек. Останалите младежи от класа, а те бяха 50-60 човека, работеха в града по разни учреждения и канцеларии. Но ги смятаха, че са от света, че са светски хора, а те, работещите с мозайката, са истинските духовни ученици. Започнаха да ме изолират и да не говорят с мен. Аз тогава работех като чиновник в застрахователно дружество. Знаех за едно изказване на Учителя, че човек трябва да има един занаят, на който да разчита за прехраната си, когато е

подложен на гонение заради идеите си. Но тогава нямаше такова гонение. Те сами напуснаха университетите и сами си скъсаха дипломите. Започнаха да странят и да не говорят с мен. Аз се омъчних, отидох и разказах всичко на Учителя. Поисках разрешение от Него да напусна чиновничеството си и да отида мозайкаджия в тяхната група, за да стана истински духовен ученик. Учителят ме изслуша, погледна ме строго и с показалеца на дясната си ръка направи едно движение, с което искаше да ми каже да се върна там, откъдето съм дошъл: "Рекох, там ще си стоиш, където си!" И така плавно отмести ръката си встрани, че аз усетих, че някаква сила леко ме отдръпна от пътя, по който се бях отправил да вървя. Целунах Му ръка и си отидох. Така измина една година. Но положението стана нетърпимо. Те не само ме изолираха, но и ми се подиграваха, че съм светски човек от града и се чудели за какво ставам толкова рано, че да идвам на "Изгрева" за беседа. Тогава живеех на Овча купел и с едно колело идвах оттам на "Изгрева". Обикновено ставах рано, в три часа тръгвах, за да бъда в четири и половина на "Изгрева", където в Младежкия клас свирех на цигулка преди всяка беседа. След като свършваше беседата на Учителя, тръгвах за работа, като се спусках с колелото. Така си бях разрешил въпроса за собствения транспорт. На втората година отивам отново при Учителя и Му разказвам всичко - че аз загивам като светски човек в града и съм се отдалечил от духовната младежка група на "Изгрева", която работеше при Бертоли по строежите и правеше мозайки. Учителят ме изслуша внимателно, повтори жеста си от преди една година и каза: "Рекох, там ще стоиш, където си!" И пак онази сила ме поде и ме залепи за вратата Му. Аз сконфузено се измъкнах, не можах дори да Му целуна ръка. Чудех се какво означава всичко това. Но трябваше да послушам Учителя. И аз Го послушах - останах си чиновник. Измина и втората година в тормоз и голямо унижение от пренебрежението на останалите младежи към мен, с което трябваше да се справям. Но положението ставаше все по-нетърпимо. Беше изминала половината от третата година и накрая, като не издържах, реших да отида отново при Учителя. Срам не срам, отивам и толкоз. Долу стоях пред прозореца Му с часове и не смеех да се кача. Накрая се престраших и се качих. Почуках на вратата, чух гласа Му и влязох в стаята Му. Той ме изгледа усмихнат, усмивката Му леко се разширяваше и с показалеца на дясната си ръка ме повика да отида при Него. Той седеше пред масичката Си. Аз застанах до Него. И исках да Му кажа, че идвам по същия въпрос, който ме мъчи вече три години. Но Той изобщо не ме попита за какво идвам, а ми посочи с пръста към масата и попита: "Ами това какво е?" От лявата страна беше сложил един голям колкото човешки юмрук кристал на някакъв минерал, който бе намерен по българската земя и подарен от някого на Учителя. Огледах го и казах: "Това е кристал." Учителят продължаваше да се усмихва. "Ами това какво е?" И Той ми посочи в дясно един буркан, който бе обърнат и бе захлупил някакъв бръмбар. Учителят имаше навик да изучава някои неща - ту пчела, ту муха, ту нещо друго - и ги поставяше на масата, захлупени с обърнати буркани или чаши. "Това е бръмбар, но захлупен бръмбар" - отговорих аз. "Хубаво - това е така. Ама я ми кажи, колко години природата е употребила за да създаде този кристал?" Аз промълвих: "Милиони години". "Добре. Ами за този бръмбар?" "Също милиони години." "Ами къде е употребила природата повече години - да сътвори този кристал или да създаде този бръмбар?" Аз бях завършил гимназия, бяхме учили ботаника, биология, зоология, минерология и знаех за Дарвиновата теория за еволюцията. Затова уверено отговорих: "При бръмбара природата е употребила много повече години, защото е жива твар." Учителят се усмихна още по-широко, обърна се към мен и ми каза: "А сега, помисли добре, кое е по-важно да правиш през деня? Да обработваш камъните и да ги правиш на

мозайка или да обработваш мозъка си с наука? И защо искаш да станеш непременно каменар и камъни да обработваш и да чукаш, а не вземеш урок от бръмбара, който е с милиони и милиарди години по-напред в еволюцията си в сравнение с тази на минерала?"

Стоя като истукан. В стаята е тишина. Пред мен е безкрайността на мировата еволюция. Гледам минерала, поглеждам бръмбара, поглеждам себе си, човека, който иска да бъде ученик в Духовната Школа, поглеждам Учителя. Пред мен седи Великият Учител на Мирозданието на Вселената. Какви величини за сравнение и каква простота на обясненията и сравненията! Пред мен са минералът и захлупеният бръмбар и аз, обикновеният човек, съм застанал пред тях. Това са етапи от три величини, включващи милиарди години от живота на земята. А до мен седи Великият Учител, чиято еволюция се измерва не със земни величини, не със слънчеви години, а с космическо време, което човешкият ум не може да побере. Разбрах всичко - че това бе един велик урок за Еволюцията на човешкия дух, слязъл на земята и урок за Мировата еволюция на човешкия дух. Този урок бе даден чрез Словото на Великия Учител, което обхваща времето и пространството на Вселената. Целунах ръка и си тръгнах. Един изпит от три години бе разрешен за мене. Останалите приятели от Младежката група този въпрос го решаваха цели тридесет години, а някои го решаваха и тридесет години след заминаването на Учителя. Накрая всички се провалиха. Това го видяхме всички. Аз, който бях според тях от света, научих урока си за еволюцията на човешкия дух и за еволюцията на Духа и получих мир в себе си. А какво стана по-нататък?

Още по времето на Учителя мнозинството от сестрите бяха учителки по селата. Учителят бе казал, че това е най-благородната професия за една жена. За сестрите това бе условие и възможност да приложат някои идеи от Словото на Учителя във връзка с възпитанието на новото поколение. Но при тях също се получи опит за отклонение от Школата. Започна да си пробива път едно мнение, че те трябва да напуснат учителските си професии, да вземат мотики, да отидат да копаят по селата и да обработват земята, като садят картофи, лук и пипер, да орат, да сеят, да жънат и вършеят. По този въпрос Учителят каза на беседа и най-строго се възпротиви на това отклонение: "Някои от сестрите искат да напуснат учителските си професии и да отидат да копаят с мотики земята, да я обработват и да садят картофи и зеленчук. Питам аз, кое е по-важно - да обработваш главите и умовете на българските деца с идеите от Словото на Бога или да копаеш и да садиш картофи и други неща, които може да свърши един обикновен човек? Вие сте призвани в тази Школа и имената ви са записани както на Небето, така и на земята. И ако вие се отклоните, ще заплатите прескъпо за това. Ще загубите времето, което ви е определено да бъдете в Школата на Бялото Братство. А ако останете по местата си и работите като учителки, ще имате Моето благословение." Сестрите послушаха и останаха да работят като учителки по своите места.

По време на процеса срещу Братството през 1957 година, властта и следователят обвиняваха ръководството на Братството за финансови нарушения. Аз бях извикан при следователя на разпит. На масата пред него стоеше моето досие и безупречна характеристика като финансов експерт в застрахователния институт, в който работех вече тридесет години. Следователят ми посочи досието и ме запита: "Аз нищо не разбирам. Вие сте финансов експерт и сте от Братството. Защо са допуснати тези финансови нарушения спрямо закона?" Аз изтръпнах. Но думите сами дойдоха в устата ми: "Ще ви отговоря. Първо, никой не ме е питал за съвет. Второ, никой не ми е искал съвет. Трето, и да е искал някой съвет от мене, нямаше да го изпълни. Четвърто, аз, както и другите финансови експерти, които работят в

града, не бяхме допуснати до братските въпроси. Пето, там други, които нямаха ценз, се разпореждаха и управляваха. По този въпрос аз имам мнението на Учителя." И му разказах цялата история, която описвам и на вас. Следователят се хвана с две ръце за главата и промълви: "Какво невежество. И то при нозете на този умен човек, който е бил ваш Учител!" Аз също вдигнах рамене. По онова време имаше трима-четирима братя, които работеха като финансисти, експерти във висши държавни учреждения и бяха запознати с всички финансови закони. Но те бяха отстранени от мозайкаджийската група, която след заминаването на Учителя, като най-компактна, завладя братския живот и го насочи в съвсем друга посока. Може да се каже, че тя провали Братството. Имаше години, когато те опразваха целия "Изгрев". Работеха месеци наред по различни градове в страната и по този начин отстраниха и извлякоха много хора, които можеха да свършат друга работа за Братството. Така опитът на тази "духовна група" се провали окончателно така, както бе казал Учителят. Ученикът в Школата трябва да има ценз. Ученикът в Школата трябва да има ценз в няколко направления - ценз за университетско образование, ценз за професионално занимание, ценз за музика и изкуство, ценз за духовност и ценз за познание на историята на Братството в България. И най-накрая, най-важният ценз - ценз за изучаване на Словото на Великия Учител. Няма проблем и няма стъпка от живота на човека на земята, който да не е засегнат от Учителя и да го няма в Словото Му, което включва над 7 500 беседи. Без изучаване, без проучване и без приложение е немислимо да се говори върху проблемите на Словото и на Школата на Учителя. Тези неща са изключени. Ние ги опитахме през време на Школата и тридесет години след заминаването на Учителя. Ние имаме знанието, дадено от Словото на Учителя и имаме нашия опит от живите опитности с Учителя, както и нашите лични опитности повече от тридесет години след заминаването на Учителя.

И днес, когато се срещна с някой от моето поколение и започна да разговарям с него, не минават и няколко минути и започвам да слушам неща и разсъждения, които нямат нищо общо със Словото на Учителя. Винаги при такива случаи излизат пред очите ми онези два образа в стаята на Учителя - на буркана с бръмбара и кристала до него. Невежеството е голяма сила. Това го опитахме на гърба си. Това невежество се стовари със страшна разрушителна сила върху "Изгрева" и помете всичко. Аз бях свидетел на това.

Когато се срещна с някои от младите приятели и като ги заслушам какво говорят, тутакси си спомням, че това нещо съм го слушал през време на моите млади години, когато бяхме в младежкия окултен клас в Школата на Учителя. И тези младежи сега ми разказваха разни неща със същите думи, които аз чувах от устата на онази "младежка духовна група" от мозайкаджийската бригада на Бертоли. Бяха се изминали толкова години - около петдесет - но тези младежи говореха същото. Откъде идваше всичко това? Кой ги бе научил на това? Въпросът бе ясен за мен. Тези сили съществуваха, витаеха във въздуха и търсеха подходящи умове и глави, за да влязат в тях и да ги завладеят. А завладеят ли ги, останалото е много лесно. Е, а какво ще направят ли? Ще направят същото, което направиха поколенията преди тях. Това го знаем и го опитахме. Който не го знае - ще го опита. А който иска да бъде ученик на Школата на Великия Учител - трябва да направи от живота си истинско приложение на Словото на Учителя. Но първо ще започне от поучението на този разказ за кристала и бръмбара, за да може да се добере до знанието за Мировата еволюция на Духа. А това ще го откриете в Словото на Великия Учител!

Цената на всеки ученик в Школата

Ние сме на "Изгрева", на полянката, седнали сме пет-шест човека в беседката около Учителя и разговаряме. Води се разговор за стойността на авторитетите и за личностите в едно общество. Всеки от нас застъпва своя гледна точка, но никой не може да даде точна преценка и формулировка. Накрая Учителят ни запита: "Иска ли сега някой от вас да отиде при попа в църквата, а той да си сложи всички църковни одежди, че да ви изпее нещо, да ви поръси с босилек и вода, да ви наложи върху главата плащеница, да ви чете молитви, после да му целувате ръка за благодарност и накрая да му хвърлите в менчето някаква монета?" Всички отговаряме в хор, без да се замисляме: "Не щеме, Учителю, тука ни е добре при Вас." Учителят се усмихва и продължава: "Това е така. Да, но Аз ви освободих от това поле и сега сте свободни. А знаете ли какво означава това и какво, и колко Ми коства всичко това? Аз за вас съм заплатил скъпо и прескъпо. За всеки един от вас е платена от Мене преголяма цена. Вие сте откупени от Бога!"

Ние вече не се усмихваме, а се оглеждаме и преценяваме, кой колко тежи от нас и какъв е бил кантарът на онзи, който ни е претеглил без ние да знаем. И според това кой колко тежи, заплатено е за нас от Учителя. Учителят схваща нашата мисъл, усмихва се и продължава:

"Вие сте отмерени на два кантара. Първо, на моя кантар, за да преценя заслужава ли си да ви откупя и второ, претеглени сте на онзи кантар, откъдето трябваше да ви откупя. Затова никой не е излъган - нито аз, нито онзи, от когото сте откупени. Всичко е точно отмерено и заплатено, както трябва."

"Учителю, ние заслужаваме ли тази жертва от Вас?" - Го запитвам аз.

"Вашето присъствие тук в Школата не е случайно. Случайни хора тук и да искат, не могат да дойдат. За да дойдат тук, трябва да бъдат освободени отвътре. А всички хора днес са завързани отвътре и отвън с дебели въжета! И да искат да се движат нанякъде, не са свободни. За всеки един от вас е строго определено какъв въпрос и каква задача има да разрешава в този живот на земята. Определено е за какво време: един - за десет, друг - за двадесет, трети - за тридесет години на земята. Но като дойдете при Мен за съвет и помощ, Аз този въпрос го разрешавам и вие като Ме послушате и направите това, което ви кажа, то разрешавате задачата си за една година. Да кажем, че за тази задача са ви определени двадесет години. Останалите деветнадесет години са вече свободни и тогава, в това свободно време, вие идвате при Мен в Школата. Като навършите това време от деветнадесет години, някои от вас пак се връщат в света, а други остават до края при Мен. Но и тези, които се връщат в света, те са вече променени, носят нещо в себе си и без да искат разнасят идеите от Словото. Но горко на онези, които се завърнат в света - те минават през голямо опустошение, защото там, в света, ги обират и отвътре, и отвън и те си заминават при големи трагични обстоятелства. За тях в Писанието се казва, че по-добре да не бяха вкусвали от Божията благодат на Словото. Това е окултен закон, според който не можеш да служиш на двама господари едновременно. Така че за вашето свободно време и за това, че вие идвате тук, Аз съм заплатил за всеки от вас поотделно на цена скъпа и прескъпа. Няма случайни неща в Школата на Бялото Братство, защото тук Божият Дух ръководи в Дух и Истина."

Ние слушаме, премигваме и всеки един от нас иска да запомни всичко това. Изминаха много години. Някои от нас успяха да оползотворят

свободното си време, което бе откупено от Учителя. Това свободно време не беше наше. Това време беше за Школата на Учителя и който успя да разбере това, успя да се жертвува докрай и да устои. А това не беше малко. Имаше други, които сметнаха, че това време е лично тяхно и могат да правят каквото си искат с него и със собствения си живот. Те си направиха своя опит и ние бяхме свидетели как този опит завърши злополучно за тях с пълен провал. Така че животът ви в Школата е предварително определен, предварително откупен. Времето, с което разполагате, също е откупено и не е ваше. Тогава въпросът за саможертвата стои съвсем просто и логично. Това е работа за Школата на Учителя и за Неговото Дело. Така се разрешава този въпрос. Цената на всеки ученик в Школата е строго определена. За тази цена е заплатено чрез Словото на Великия Учител. Ученикът е свободен да прилага Словото в живота си и това е единственият начин да се отблагодари на Великия Учител. Защото всяка една добродетел, която той изработи чрез живота си, е един реализиран закон от Словото на Учителя. А най-великата награда за един ученик е послушанието му към Великия Учител и към Словото Му.

Отклонението от Школата

По време на Школата на Учителя българският читател бе отрупан с голяма окултна литература. Превеждаше се от чужди езици отвсякъде и всякакви автори ни убеждаваха, че тяхното учение е най-духовното и най-вярното. Най-значителна бе теософската литература. Много от приятелите отначало бяха преминали през теософите. Всички окултни Школи по света имаха свои преводачи и свои представители в България. Само да искаш да четеш - имаше всичко, каквото ти "душа сака", както казваха тук, в Софийско, шопите.

Най-интересното бе, че непосредствено пред салона на "Изгрева" имаше един човечец, който си беше сложил една подвижна масичка и на нея продаваше всички окултни книги, които се продаваха в града. Ние бяхме добри купувачи. Нали бяхме Духовна Школа, имаше в нея ученици - а тяхната работа е да четат такива окултни книги. И ние ги купувахме, без да знаем защо ги купувахме и какво представляваха тези книги. Забележете добре, на тази масичка не се продаваха беседите на Учителя. А много от приятелите не си купуваха книгите на Учителя - нали слушаха четири пъти в седмицата беседите Му и си водеха бележки в тетрадки и тефтери. Защо да ги купуват, когато си имаха тук, на живо, Учителя - тук, на "Изгрева", всеки ден? Имаха ли нужда от нещо, отиваха при Учителя. Искаха да питат нещо - получаваха отговор. Искаха помощ - получаваха я. Защо да купуват беседите? За тях това бе излишно. Така смятаха мнозина, включително и аз самият, за мой голям срам сега.

Бях си купил една книга на Бо Ин Ра, за мъжа и жената. Знаех, че е превод на Георги Радев, редактора на "Житно зърно". Смятах, че щом той е преводачът и тя е издадена от наши братя - значи трябва да се купи. С достойнство я държах в ръцете си и ето, среща ме Учителят и ме пита какво съм си купил. Казах Му и Му показах книгата. Поднесох Му я, но Той не пожела да се докосне до нея. "Докога този окултист, обърнат с главата надолу, ще говори за мъжа и за жената? Ние от 2 000 години вече говорим за човешката душа. Ние не говорим нито за мъж, нито за жена, а само за човешката душа, която търси Бога, за да направи общение с Него."

Аз изтръпнах и изпуснах от уплаха книгата на земята. Понечих да я взема. Беше ми жал за парите, за хубавото издание, за труда на Георги

Радев и за самото издателство. Учителят погледна книгата, която бе долу на земята с разтворени страници и каза: "Бо Ин Ра е от Черната ложа." Аз стоя разтреперан и едва продумвам: "Но защо, Учителю, са я превели и издали нашите приятели?" "Мен никой не ме пита за тези неща. Когато ме питаха, бяха я вече превели. Казах им да не я отпечатват, да не тровят съзнанието на учениците от Школата и да не ги отклоняват. Не ме послушаха и я издадоха. И ето сега резултатът. Учениците не купуват беседите на Великия Учител, не ги четат и не работят върху тях и върху Словото Божие, а купуват Бо Ин Ра и мърсят съзнанието си и се отклоняват от Школата. Но няма случай в аналите на Бялото Братство, когато тези неща да са останали ненаказани. Тези неща не се позволяват и те ще платят за това. А като платят, ще изгубят благоприятните условия, както и времето, което им е определено да бъдат в Школата. Това е отклонение от Школата. За това отклонение се заплаща с живот."

Учителят си тръгва недоволен. Аз се навеждам, вземам книгата, обвивам я във вестник и я скривам в нашето мазе. После видях тази книга в много ръце и на всеки повторих думите на Учителя за нея. Някои ме послушаха, а някои - не. Но видях, че дойде това време, за което Учителят спомена, че всеки ще си плати за отклонението. Аз бях свидетел и очевидец, че всеки плати до последната стотинка отклонението си с мъки и страдания, и с цената на живота си. Този живот предварително бе откупен от Учителя, за да може ученикът да работи в Школата и да използва времето, определено за това. Но онзи, който употреби това време за отклонение от Школата, трябваше да опита действието на окултния закон. И мнозина го опитаха. Този, който бе превел Бо Ин Ра, плати с живота си. Този, който финансира изданието, плати с живота си. Този, който организира издаването на книгата, плати с живота си. Всички онези, които четяха тази книга и допуснаха идеите на тази книга в умовете си, също заплатиха, защото те вътрешно започнаха да се отклоняват от Школата. Така че тук изнасям цената на отклонението. И отклонението има цена, и то се заплаща. Ако утре по ваше време се издаде отново - то знайте, че това е Отклонение от Школата!

Чистотата на идеите

Тръгваме на екскурзия на Витоша с Учителя, придружени с четири-пет души приятели. Но се оказа, че времето бе много лошо, дъждовно и мъгливо. Изкачихме се по обикновения път на Витоша, направихме кратка почивка, напалихме огньове, стоплихме вода, лихме топъл чай, закусихме и на връщане решихме да слезем в селото откъм Бистрица. Горе дъждът се бе превърнал в скреж и суграшица. Навлязохме в селото и влязохме в една къща, защото видяхме, че дими коминът на къщата. Почукахме на портата, стопанката излезе и ни прие. Искахме от нея да се стоплим до огнището. Влязохме вътре. Стаята бе обикновена селска одая с глинен под, а в дъното имаше огнище-оджак и в него на веригата висеше един котел с мляко. Поискахме да ни стопли гореща вода, за да си направим чай, но за стопанката това излезе като обида и каза: "Ние можем да сме бедни, но не черпим гостите си с вода, ако и да е гореща. Ще ви сложа млеко от котела, което сега ще се стопли и заври." Боян Боев протестира и казва: "Кой ще чака този котел да заври! Сипи в по-малък съд от млекото и го стопли, че сме премръзнали." Тя отиде, взе един дълбок тиган, в който имаше спържа и сланина, изсипа го в една друга чиния. Взе един залък от хляба и с него избърса надве-натри тигана, като изсипа в него млякото и го загря на

огнището. После затопленото мляко го изсипа в една голяма купа-чиния, постави я на средата на масата, сложи ни 5-6 дървени лъжици и каза: "Да ви е сладко!" Поглеждаме дълбоката купа с врялото мляко, а отгоре плуваха много тлъсти капки от мазнината на неизмития тиган. Брат Боян Боев като видя капките от мазнината, спря се, остави лъжицата на масата и погледна Учителя, какво ли ще каже. А Учителят вторачи поглед в него и каза: "Кусай, кусай!" Боян Боев взе отново лъжицата и започна да сърба шумно от топлото мляко. Ние сторихме същото. Учителят също кусаше. Изкусахме млякото, стоплихме се, поискахме да заплатим на жената, но тя отказа и си тръгнахме пеш към София. В главата ми кръжеше тази мисъл за капките мазнина и думите "Кусай, кусай!" Та ние бяхме вегетарианци, как да примирим всичко това в себе си? На следващия ден Учителят на беседа каза по този повод следното: "Има два вида вегетарианци - по дух и по буква. Има вегетарианци по буква - месо не ядат, а лъжат, крадат и убиват. Има вегетарианци по дух - приемат формата, но изпълняват закона на десетте Божи заповеди. Щом си на земята - ще ходиш, ще крачиш, ще се каляш, но важното е да се очистиш навреме, да оставиш съзнанието си чисто и да не опетниш себе си като душа." Ние се спогледахме и се усмихнахме.

Имаше и други случаи. Няколко от учениците на Школата пушеха цигари и смятаха с това да покажат, че стоят над човешките предразсъдъци. А мнението на Учителя бе, че на ученика не е позволено да трови дробовете си с цигарен дим и мозъка си с ракия и алкохол. Аз смятах, че това е несъвместимо с Школата и реших, че трябва да стана и да критикувам тези приятели следващия път на събранието. Бях си написал какво трябва да кажа. Но ето, че при мен идва сестра Теофана Савова и ми казва, че Учителят я изпраща точно при мене, за да ми предаде Неговите думи: "Кажете на Галилей да не прави бележки на братята за пушенето и ракията - нека да се проявят такива, каквито са. Нека изтече онова, което е в тях." Теофана ми предаде думите на Учителя, обърна се и си отиде, без да продума ни дума повече. Аз занемях от изненада. Това мое намерение за критика го знаех само аз, тя беше написана лично от мен на лист хартия и той стоеше на масата пред мен. Ами сега? Първо - послушанието към Учителя. Второ - изводът. Трето - урокът.

На Рила бяха дошли туристи от града, бяха се разположили на почивка около езерата, разхождаха се между нас и от време на време припалваха и пушеха цигари. Приятелите им бяха направили строга забележка, че тук не се пуши, защото е свещено място - тук е лагерът на Бялото Братство. Учението на Учителя е учение за чистотата: чист въздух, чиста вода, чиста храна и много, много светлина. Обаче тези туристи се обидиха, отишли при Учителя и макар че не Го познаваха, запознаха се с Него и му казаха, че са дошли да Му се оплачат от онези, които ги поучават да не пушат и да захвърлят цигарите. Учителят с огорчение клати глава и казва: "Вие пушите само цигари. А те също пушат по цял ден и по цяла нощ непрекъснато, откак са дошли тук. Мислите, които излизат от главите им, така пушат, че всичко е опушено тук и не може да се диша свободно. По този въпрос е говорил и Христос, като казва, че не мърси человека онова, което влиза в главата му, а мърси го онова, което излиза от него. Нечистите мисли, които излизат от главите им са по-опасни от пушека на цигарите, който вие гълтате." Ние ахнахме и се засрамихме, а туристите бяха засмени и доволни се разделиха с Учителя. До края на пребиваването си те не запалиха нито една цигара. Казаха: "Защо да палим цигари, когато тук и без това е опушено и не може да се диша от вашите мисли!" Ние слушаме, мълчим и само гледаме. А наоколо и встрани от нас трепти чистият въздух, виждат се чистите води на езерата и светлината на слънцето ни огрява. Всичко, което е около нас, лъха на чистота и тя трябва да влезе в нас и да ни очисти, за да

направи умовете и мислите ни чисти и едно със светлината на слънцето. Да, но това е един Висок Идеал, който е толкова далеч от нас, колкото е далеко слънцето от земята.

Имаше един приятел. Казваше се Ганчо Генчев. Той пушеше цигари. Правеше опит да се откаже от тях, но все не успяваше. Споделиха това с Учителя. Учителят каза: "Ганчо не пуши, но пуши онзи дух, който е влязъл в него. А този дух не може да излезе от него, а трябва само да се удави. Удави ли се, то Ганчо ще се освободи от него и ще престане да пуши." Приятелите запомниха това изказване на Учителя. Ганчо беше офицер и по това време неговата военна част бе разквартирувана около Охридското езеро. Решава той да се изкъпе в езерото, но става така, че се удавя, макар че знаел да плува. Притичат се войниците, които са около него и го спасяват. Изваждат го на брега и доста вода, погълната от него, изтича навън, но накрая го спасяват. Ганчо идва на "Изгрева" и съобщава за своето премеждие. Учителят добавя: "Този дух, който пушеше, трябваше да се удави и ние го удавихме. Сега си свободен и внимавай как ще употребиш свободата си, защото за нея е заплатено."

Така че, за чистота на идеите трябваше да се заплаща чрез живота ни!

Най-великите пирати от Французката енциклопедия

На "Изгрева" се бе оформило цяло селище. Там бе и салонът, там Учителят изнасяше своите беседи и там живееше. "Изгревът" бе станал отдавна духовен център. Но по-голяма част от приятелите живееха в града. Аз също живеех на другия край на града. Много от приятелите имаха вече семейства и деца - трябваше грижа и издръжка за тях. Обикновено те идваха в неделя сутрин от 5 часа на Утринните Слова на Учителя или в 10 часа, когато бе Неделната беседа на Учителя. Затова в неделен ден салонът бе препълнен от слушатели. Тогава на общата поляна се играеше голяма Паневритмия. Там се виждахме всички: тези от града - с тези от "Изгрева". Идваха нови, които се запознаваха с Учителя. През седмицата, когато някой имаше нужда от Него, тръгваше от града пеша и пристигаше горе на "Изгрева". Търсеше среща с Учителя.

Веднъж пристигна един приятел от града. Поиска да се срещне с Учителя. Каза му се, че трябва да почака. Дойде време и се срещна. При посрещането Учителят го вижда и отдалече му се усмихва лъчезарно. При тая усмивка и приятелят се усмихва и започва да се смее, макар че преди това бе угрижен и намръщен. Накрая с усмивка разказа какво го кара да дойде за съвет: "Учителю, имам двама сина, родиха се един след друг, породени са. Родиха се живи и здрави. И сега са такива, ама са много луди и все бели правят, както у дома, така и в училището. Учителите са вдигнали ръце от тях. Искат да ги изключат за лошо поведение. Ама все се спират да го сторят, понеже са силни ученици и са отличници в гимназията. Умни са, но умът им е все в белята - каква беля да направят." Приятелят спира и след малко пита: "Учителю, какво да правя с тях? Па си спомням за това, че има на света прераждане. Какви ли са били навремето, че са все такива умни, силни, но луди. Папи ли са били, царе ли са били, философи ли са били? Чудя се и нищо не измислих и затова дойдох да видя какво да правим с тях. Какво ще ми кажете, Учителю?"

Лъчезарната усмивка на Учителя не слиза от лицето Му. "Брат, какво да ти кажа. Каквото има да се каже за твоите синове е вече казано. Дори е написано с главни букви. Те са били навремето най-големите пирати в

Средиземно море и са плячкосвали английската и испанската флота. Били са страшилище за три империи. За тях можеш да прочетеш във Френската енциклопедия."

Приятелят е занемял. Няма вече усмивка. Вцепенен е. Мълчи.

"Е, рекох, да бъдеш пират и да пленяваш английски и испански кораби се иска смелост и много ум и качества. Оттам идват тези техни качества. А днешните им учители са били навремето техни пленници и роби от английската и испанска флотилия. Затова е тази борба сега, но ще премине. Отиди при учителите и им се оплачи, че каквито са при тях, три пъти по-луди са при тебе. Кажи им каквото искат, това да направят с тях и че ти изобщо не можеш да се справиш."

Отива приятелят в училището и предава думите на Учителя. Те го гледат, изслушват го и накрая му казват: "Ще ги изтърпим още един месец, до края на учебната година и ако не се налудуват през лятната ваканция, то следващата учебна година няма да ги записваш при нас."

Но лятото минало, а те били изпратени на село. Лудували, търчали на воля и до насита. Есента, когато се върнали, били се вече умирили. Записал ги приятелят в същото училище, но вече утихнали и не правели такива големи бели. Учителите останали доволни от тях и те завършили с пълно отличие. А при всяка беля, която правели, баща им отварял Френската енциклопедия, която специално си изписал от Франция и започвал да чете. След малко казвал на глас: "Ето тази беля, гдето ми я направиха днес, тука е описана като велик подвиг на още по-велик пират. Какви времена доживяхме, да четем за синовете си по чуждите енциклопедии." Сълзи се ронели по лицето му и с умиление и гордост затварял Френската енциклопедия.

Този случай ми го разказваше този приятел и за доказателство ми ги показа как са изографисани на портрети в енциклопедията. И което е още по-важно, те приличаха по образ досущ на ликовете на енциклопедията.

От моето поколение много братя и сестри създадоха семейства и народиха деца. След години те израснаха, възмъжаха и с това дойдоха грижите на родителите. Понеже аз контактувах с всички и познавах всички, затова бях в течение на техните грижи и неволи. Тогава аз се втренчвах в лицата на техните деца и се питах, тези образи дали вече не са напечатани в някои от енциклопедиите ту на британската, ту на френската, ту на руската, ту на римската империи. Не можеше да не бъдат описани техните съдби и тяхната история в тези луксозни издания на човешката цивилизация, защото това, което правеха и поднасяха на своите родители, бе напълно достойно да се вмести в историята на онези велики личности, чиито имена са написани с главни букви. Затова приемах децата на нашите приятели, но с една резерва, че трябва да проверя какво ли е записано в някоя енциклопедия за техните предишни подвизи. Затова имам голямо уважение към тези енциклопедии - съкровищници на човешката цивилизация.

Запазената светла точка в съзнанието

Историята на приятеля с двамата сина-пирати, чиито имена и портрети се намираха във френската енциклопедия, за които бе казал Учителят, завърши с един изключителен и интересен финал. Баща им започнал да гледа по друг начин на синовете си. Завършили гимназия и ги повикали да отбиват военната си служба като войници. Понеже учели в един и същ клас - единият тръгнал с една година по-рано - така че двамата отишли войници в една и съща година, на едно и също място. Дотук всичко е добре. Но след първата седмица родителите им отишли да ги видят, а те ги

посрещат с думите: "Татко, ние повръщаме непрекъснато. Не можем да ядем тази храна. Нали сме вегетарианци. Не че не искаме да я ядем. Харесва ни, но като я изядем, веднага започваме да я повръщаме. Не понасяме месото и ястията, сготвени с него. Затова ядем само хляб и сме гладни. И всички ни се смеят."

Бащата нищо не казва. Отива на следващия ден при Учителя и Му разказва целия случай - как синовете му, вече войници, повръщат всяка храна, в която има месо. Какво да прави? А синовете му харесвали тази храна от общия казан на войниците, но понеже били вегетарианци досега, затова повръщали. Учителят го изглежда и му казва: "Слушай какво, брат. Историята с твоите пирати от онова време е вече изминала история. Това не може вече да се повтори. Нещата и формите не се повтарят. Те сега имат друга задача в този си живот. Но че повръщат от месната храна, за това си има причина. Това е единствената светла точка в тяхното съзнание, останало от теб в тях. Но има опасност тази светла точка да изгасне и те ще поемат друг път." И Учителят замълчал, показвайки с това, че разговорът е приключил.

Приятелят веднага отива в казармата. Поискал свиждане със синовете си. Позволили му. Седнал на пейката и чакал. И ето, задават се и пристигат двамата му сина - левенти, облечени във военни униформи, прави, високи, да гледаш и да не се нагледаш. Като го видяли, изведнъж се втурнали към него и извикали в един и същи глас: "Татко, ние вече не повръщаме!" И запрегръщали баща си от радост. Бащата седнал на скамейката, сълзи се ронят от очите му и плаче от жалост за изгубения Висок Идеал. Синовете му се радват, подскачат и мислят, че баща им плаче, че споделя тяхната радост, че вече не се измъчват да повръщат храната, която ядат от общия казан. А бащата тихо ронел сълзи. Той плачел за загубения Висок Идеал на синовете си. Той знаел вече, че единствената светла точка в тяхното съзнание, останала от него, е угаснала. Разделили се. Дошло време, те се уволнили от казармата, после завършили университета, получили хубави професии, отлични служби, оженили се, задомили се, народили им се деца. Синовете често ходели на гости при баща си, който сега бил вече дядо с много внуци. За внуците той бил добрият дядо, който, кой знае защо, не яде месо, чете някакви чудновати книги, сутрин и вечер се моли, пее понякога необикновени песни и толкоз. А за него те били само внуци и толкоз. Повече няма какво да се каже, защото като изгасне светлата точка в съзнанието на човека, след нея идва тъмната точка, която поставя край на всеки разказ. Така завършвам и аз своя разказ.

Аз доживях да видя как децата на нашите приятели се втурнаха в света и се изгубиха за нашето общество. Не можех да се примиря. Трябваше до има някакъв отговор. Молих се дълго на Учителя да го получа, защото смятах че децата на нашите приятели ще бъдат наши приемници. Накрая го получих. Отварям веднъж една беседа от Учителя и прочетох точно това, което ми трябваше. В нея Учителят разказваше един случай с една баба, която всяка година насаждала яйца под квачката, която й излюпвала пилци. Но една година бабата заменила половината от яйцата на кокошката с яйца от патица. Квачката излюпила всички яйца и пилците тръгнали да се разхождат с нея. Като видели един гьол, излюпените малки патета се втурнали към водата, влезли в него и започнали да плуват. Кокошката стояла на брега и започнала да кряка от ужас, че нейните рожби пилци ще се удавят в блатото. Горката кокошка не знаела, че бабата е заменила половината яйца с яйца от патица и че гьолът е естествената и истинската среда за половината от нейните пилци и свидни рожби. А Учителят продължава и казва, че по същия начин някой път Невидимият свят подменя яйцата и децата на нашите приятели са половината пилци, а половината патета. Така

че тези, които заминават в света, няма да се удавят в блатото, защото то е тяхна естествена среда. Опасността е за ония, които са пилци и могат да се удавят. И Учителят продължава като казва: "Не забравяйте, може би вашите истински деца са вън в света и когато дойде време ще се върнат при вас, както се връща блудният син при баща си, за да поеме вашето духовно наследство и да свърши вашата работа."

Аз имах рядката привилегия да проверя, че тези думи на Учителя се сбъднаха. При мен дойде човек от света, който свърши моята работа и аз му предадох моето духовно наследство. Така се сбъднаха думите на Учителя. Амин!

Ризата на латвийците

През 1939 година беше дошла една група братя и сестри от Латвия да гостуват на "Изгрева" и да се срещнат с Учителя. Те гостуваха на изгревяни, лагеруваха на Седемте езера на Рила и след това дойде време да си тръгват обратно. Един ден Учителят внезапно нареди на Савка Керемидчиева латвийската група веднага да заминава. Савка знаеше, че това означава нещо изключително и че има причина за това. Същия ден те бяха качени на влака и заминаха за Русе. На следващия ден Учителят извиква Савка и със строго изражение на лицето й казва: "Къде е ризата, която ми подариха латвийците?" Савка отива, търси я, намира я и я донася. Учителят съблича сакото си и я нахлузва бързо върху ризата си. После облича отново сакото и казва: "Така е добре. Сега всеки да си гледа работата!" Учителят остава сам - Той си има своя работа, а Савка без да Го пита, си тръгва. Савка знае от опит, че трябва да чака развръзката с тази латвийска риза. На следващия ден Учителят извиква Савка: "Те преминаха границата! Можеш да вземеш ризата на латвийците. Чрез нея се осъществи връзката между тях и Мен, защото тяхното съзнание не можеше да направи директна връзка с Мен и трябваше да се използува този метод." Той посочва ризата, съблича я и я подава на Савка, която я прибира за спомен от този случай. След няколко дни се получава писмо от братята от русенското братство, които описват през какви затруднения е преминала латвийската група, докато преплават с ферибот Дунава, защото започнала войната и войските блокирали реката. По-късно се получи подробно писмо, в което латвийските братя описваха как са преминали Дунава, как са пресекли румънската граница и как са се добрали до Латвия по Божия милост. Ние слушахме в захлас. Тогава Савка донесе латвийската риза, показа ни я и разказа нейната история. Учителят я беше нахлузил, за да могат те да поддържат с Него постоянна връзка, за да им помогне. Този метод Учителят го бе използувал и с други братя по различен начин.

Савка имаше връзка с латвийците. Тя беше ходила в Латвия и беше държала там сказки за Учението на Учителя. Разказваха ми, че Учителят отначало не бил съгласен да отива на гости при латвийците. Но тя така настояла, че Той я пуснал. Какви са били съображенията на Учителя да спира Савка, ние не знаем. От личния опит, който имах с Учителя смятам, че Той бе против това, веднъж дошли в България и родили се тук, учениците Му да напускат страната, да напускат Школата и да се отклоняват от условията, които Небето бе им дало. Имаше моменти, когато ние не можехме да преценим кое е право, кое е полезно за нас и кое ще ни спре в нашия път. Нямахме познания, не можехме да различаваме още нещата. За нас единственото спасение да не се отклоняваме от пътя на Школата бе да проявим послушание към Учителя.

Савка си подготвя багажа, получава напътствие от Учителя и преди да тръгне, идва при Него и иска благословение. Тя коленичи пред Него и целува десницата Му. След малко Той я изправя и й казва: "Когато отидеш там и изнасяш Учението на Бялото Братство, след всяка беседа латвийците ще искат да ти целуват ръка. Трябва да знаеш, че те ще целуват тогава Моята десница. Това да не те смущава, а да те направи ревнива, за да изпълниш сполучливо задачата си." Савка отиде, върна се и след това ми разказваше много случки, които трябваше да пазя в тайна, за да не предизвикат изкушение. Но изнасям само тези случаи за поука и назидание.

През 1939 година Латвия бе окулирана от Сталин и премина към Съветската империя. Голяма част от братята и сестрите бяха интернирани заедно с други латвийци в Сибир и там положиха костите си. Малцина от тях останаха живи в Латвия. Много рядко някой от нас получаваше по някое и друго писмо от останалите живи латвийци. Ризата, която Учителят облече на "Изгрева" и която те Му бяха подарили, ги спаси в началото. Но когато се върнаха в Латвия и пристигнаха там невредими, мнозина от тях пострадаха и заплатиха с живота си. Тук Учителят облече за тях латвийската риза. Но там те трябваше да се облекат с дрехата на Словото на Учителя, за да се спасят. Те не го направиха - направиха го малцина, те успяха да се спасят и останаха живи. Защо? Има един окултен закон от Словото на Учителя. Той е следният: "Мечът на Духа - това е Словото!" Мечът на Духа - това е Словото на Бога. Словото на Бога бе Словото на Учителя. И ако те бяха надянали мантията на това Слово върху себе си, щяха да бъдат спасени. Малцината останали живи доказаха верността на моя разказ. Ето, това бе поуката от латвийската риза.

Заключената врата и стълбата пред лицето на Бога

След беседите на Учителя обикновено се събирахме на групи и слушахме разказите на по-възрастните приятели, защото те изнасяха различни случки, които потвърждаваха онова, което Учителят засягаше и изнасяше по различни въпроси от окултизма. Освен това, те бяха чели повече окултни книги, особено теософска литература, която бе заляла цяла България. Разказваха ни какви ли не неща, че косата да ти се изправи и "ум да ти зайде", както казаха тук шопите от софийско. За много от техните опитности съм запитвал лично Учителя и Той ми е давал обяснения. Но е имало и такива случаи, при които Учителят даваше отговор на всички ни с някое свое действие. Ето един такъв пример: По онова време беше нашумял въпросът за така наречената материализация и дематериализация - дали човек може да пренася физическото си тяло на разстояние и дали може да минава с физическото си тяло през стени, дувари, планини, реки и морета. И всички вярвахме в това, а вярваме още и сега.

А щом на "Изгрева" има Велик Учител и щом има и Велика Школа, значи и Той може да прави същото. За потвърждение на това се разказваха от възрастните приятели различни случаи, при които Учителят е присъствувал в едно и също време на няколко места. Но когато ги запитвах дали това Учителят го е правил с физическото си тяло или с духовните си тела, те млъкваха. При запитване повторно се установяваше, че е имало наглед много малки факти, които показват, че тяхното виждане е било в друго поле и че наистина са видели Учителя в едно и също време на различни места, но не с физическото Му тяло. До това се свеждаха нещата с някои примери и разкази. Но други твърдяха противното. И бяха категорични, че Учителят е присъствувал при тях с физическото си тяло. Пораждаше се

голям спор с цели седмици. Накрая Учителят реши да сложи точка на този спор по следния начин.

Беше неделя, към 10 часа сутринта. Обикновено по това време се събираха много приятели от града и в 10 часа салонът на "Изгрева" беше препълнен, защото Учителят държеше поредната неделна беседа. По едно време ние виждаме, че брат Ради носи една голяма стълба, застава под прозореца на стаичката на Учителя и я допира до стената. Някои отиват при него да му помогнат и го питат какво ще става с тази стълба. "Учителят ми каза да се кача по стълбата през прозореца и да Му отключа отвътре вратата, защото като излизал, оставил ключа в ключалката отвътре и се самозаключил. Не може да влезе в стаята, за да си вземе Библията и да започне беседата в 10 часа." Идват тези приятели и съобщават в салона, който се е напълнил, че Учителят се е самозаключил без да иска, че Библията Му е заключена в стаята и че брат Ради сега се катери по стълбата, за да отключи отвътре вратата Му. През това време Учителят седи на двора и наблюдава как брат Ради се катери по стълбата. Всички приятели излизат от салона, заобикалят стълбата и гледат как задникът на брат Ради се катери нагоре по стълбата. А брат Ради по онези години не беше толкова млад, че да се изкатери за една минута. Всички сме вдигнали глави и зяпаме нагоре, където брат Ради прекрачва през прозореца и влиза в стаята. Чува се въпрос: "Защо не мине през стената, да се дематериализира и материализира, та да си отключи Сам? Нали е Учител?" Всички чуваме този въпрос и всички мълчим. Стотина души бяхме наобиколили тази стълба и видяхме как брат Ради се покатери по стълбата, как премина през прозореца, как влезе в стаята, как слезе по стълбите, как носи в ръцете си ключа от стаята и как го подава на Учителя, Който седеше долу на лейката и с голямо внимание наблюдаваше всичко. Поема го, слага го в джоба Си и казва на брат Ради: "Предаден на учениците е урокът за ключа на познанието." Учителят го накарва да отиде горе с ключа, да отвори заключената врата и да Му донесе Библията. Всички виждаме как втори път брат Ради слиза по стъпалата и държи вече не ключ, а Библия. Никой от нас не видя ключ да хвърчи във въздуха или Библията с разперени корици да каца върху скута на Учителя. Това видяхме всички - че ръцете на брат Ради донесоха и ключа, и Библията. Чу се отново друг глас: "Ами защо Учителят е толкова разсеян, та се е самозаключил и отгоре на това е оставил ключа вътре, в ключалката? Нали Учителят е винаги с будно съзнание? Нали Учителят борави с Космическото Съзнание?" Всички чуваме този въпрос и отново всички мълчим. След малко влязохме в салона и заехме местата си. Ето, Учителят се задава и носи в ръце Библията Си. Започва беседата направо така: "Тук, на "Изгрева", няма разсеяни неща. Тук нещата са точно определени и математически изчислени. Предварително се знае кога и какъв урок да се предаде на учениците. Когато орачът изоре нивата, преди него сеячът е посял житото на нивата. Понякога орачът и сеячът са едно и също лице. Този, който сее и този, който оре - за него няма разсеяни неща, а има точно определени действия и точно определена цел. Той трябва да изоре нивата и да посее житото. Така и Учителят в една Школа, преди да посее, трябва да изоре нивата и да я направи на угар, защото умът на ученика е обрасъл с плевели и трънe. Важно е да се посее едно житно зърно от Словото на Бога точно в строго определено време." Така започна тази беседа и Учителят даде отговор на повдигнатите въпроси. Но тази случка трябва да има и финал. Финалът бе даден десетки години преди тази случка, защото Учителят преди нас беше орал и сял от Божието Слово в умовете и главите на възрастните приятели. Този случай е някъде от 1919 година и се развива в Търново. Учителят е на гости на приятелите в града. Там всички бяха начетени, просветени и ученолюбиви хора. Там нямаше прости и

невежи. В онова време те бяха цветът на интелигенцията в Търново. Всички бяха чели много окултни книги от чужди автори, преведени на български. Така, един ден преди сбирката, на която трябва да присъствува и Учителят, те се събират и говорят кой може да бъде господин Дънов. Тогава за тях Той е господин Петър Дънов. Говорят и изнасят различни мнения - че Петър Дънов е един учен човек, който е чел малко повече книги от тях, защото е учил в чужбина и е чел тези книги в оригинал, а пък те ги четат сега на български. Накрая, един заключава така: "Той е един от нас, само че повече е чел и е по-образован от нас." След малко Учителят влиза, усмихва се и казва: "Какво говорихте за Мене? Говорихте, че съм един от вас и като вас, и малко по-учен от вас. А сега внимавайте, ще ви покажа нещо - че не съм като вас и не съм от вас." Учителят отива до вратата, взима ключа, заключва я и го поднася на домакина на къщата, казвайки: "Дръж здраво ключа в ръцете си. А сега оставете отворени очите си и наблюдавайте какво ще стане." Всички втренчено гледат Учителя. Изведнъж Той изчезва пред очите им, изчезва и Го няма пред тях, в стаята, където са седнали и наблюдават втренчено. След малко се чува гласът Му отвъд заключената врата: "Този, който държи ключа в ръцете си да дойде и да отключи вратата." Братът отключва и Учителят влиза спокойно през вратата. После подава ключа на стопанката на къщата и нарежда тя да заключи и да държи ключа в ръцете си. Само след секунди Учителят изчезва от погледа им и отново се чува Неговият глас зад заключената врата - поисква отново, за втори път, да се отключи вратата. За втори път Учителят преминава през отключената вече врата. За трети път подава ключа на онзи, който е смятал, че Петър Дънов е малко по-учен от него и му нарежда да заключи вратата. Той я заключва и отново, за трети път, Учителят изчезва от погледа им, за трети път се чува Гласът Му отвъд заключената врата и отново нарежда да се отключи вратата, за трети път. За трети път Учителят влиза през отворената врата, застава пред тях и строго им казва: "Ето видяхте ли, че Аз приличам на вас, но не съм като вас и не съм от вас. Аз съм приел днес образа на Бога, защото Бог лично съизволи да слезе между человеците и да вземе образ като человеческо подобие на Себе Си. Днес Бог съизволи да слезе между человеците, Бог е пред вас и единственото, което иска от вас,та за Школата е да не огорчавате Духа с вашите съмнения и с вашите изкушения. Справите ли се с тях, вие ще имате благословението на Бога Живаго, Който е в Мене, Който е над Мене и Който е Все и Вся." След това Учителят отваря Библията на една произволна страница и стопанинът на къщата започва да чете онзи израз, в който се казва, че Духът на Господа е връз Него и че това Писание се е изпълнило пред техните очи и уши. Този случай го разказваха присъствуващите в онзи паметен ден, които бяха вече възрастни и побелели братя и сестри. Аз слушах, вярвах в това, но реших да отида и да питам лично Учителя за тази история. Разказах Му я така, както я бях чул. Питам го: "Учителю, аз искам да вярвам в това, което приятелите разказаха. Но искам да чуя от вас цялата Истина." Учителят ме изгледа внимателно и каза: "Значи, дойде това време человеческият род да изпрати своя представител пред Великия Учител да пита кой е Той. Щом искаш да знаеш Истината, то отвори очите си, отпуши ушите си, вземи молив и запиши - да се знае не само от теб, но и от ония, които ще дойдат след теб: "Ако преди 2 000 години бе дошъл Синът Божий, то днес е дошъл на земята Бащата! Дошъл е и е слязъл Живият Бог, взел е Своя Образ, в Своето подобие в Дух, Плът и Кръв! Това е най-голямата Истина, която може да се свали, да се предаде чрез човешкия език и да се предаде на съхранение, за да се знае Истината за слизането на Великия Учител между человеческите синове, за слизането на Бога Живаго на земята. Това е истината за Школата на Всемирното Велико Бяло Братство и за Моето Слово, което е Слово на Великия Учител и на Живия Бог. Амин!"

С треперещи ръце бях стенографирал всичко това. Запомних го и понякога през годините го споменавах на верни приятели, за да знаят истината за Школата на Учителя и да я отстояват с живота си докрай. Някои успяваха, а други не сполучваха. Но всеки, комуто съм разказвал това, по различен начин го е тълкувал и по различен начин го е препредавал. Дори се стигна дотам, да го предават като своя опитност и като че ли Учителят лично им го е казвал. Това бе кощунство пред Учителя, пред Школата Му и пред человеческия род, който бе изпратил своя представител пред Великия Учител, за да засвидетелствува той Кой е този Учител и за какво е дошъл! А аз бях само един представител на това човечество. И съм длъжен да ви го предам.

Учителят готви общ обяд за изгревяни

Обикновено в неделята се правеха общи обеди, защото на "Изгрева" идваха и много приятели и гости. Сядахме на пейките и пред масите според сезона - или в трапезарията, или навън в двора, на големите дървени пейки и маси пред салона. Обикновено през съборите тези пейки бяха недостатъчни да поберат всички, затова се слагаха допълнителни маси и се изнасяха столове от всички бараки. Всеки от нас си подписваше отдолу стола, за да може всеки отново да си го познае след една седмица, когато свършваше съборът. През време на войната в града имаше много гладни и към нас се присламчваха бедни студенти, както и нелегални комунисти, които минаваха пред нас, че са вече братя и сестри, и ние споделяхме с тях скромния си обяд. Учителят беше казал: "Не искам на "Изгрева" да виждам гладни хора!" И така беше организирана обща кухня. След скромния обяд дежурните минаваха с обща касичка или пък понякога оставяха касичката встрани на една маса и всеки пристъпваше към нея и пускаше онова, което носеше в ръцете си - кой колкото можеше. Каква бе изненадата, когато в касичката се намериха пирони. Някой нямаше монети и пускаше пирони, за да се чуе, че пуска нещо и че дрънка нещо. Беше обидно. Казаха на Учителя за това. "Нека пускат пирони. Събирайте ги - ще потрябват. А те да знаят, че за всеки труд трябва да се плаща." Ние тогава предполагахме, че пироните се пускаха от нелегалните комунисти, но си мълчахме. Един приятел събра всички пирони в една торбичка и ги занесе на Учителя. Каза Му какво носи и Му ги подаде. Учителят ги пое и ги сложи на масата Си. "Това са пироните, с които утре те ще поискат да разпънат Братството и Христа за втори път на кръста. Но ако сторят това, ще платят жестоко, защото с тези пирони са платили общия обяд, който Бог раздава днес на гладните. Те не познават този окултен закон, но ще го опитат и ще видят как действува Божият Закон, когато Бог дава Словото Си за гладните души и е отворил общ обяд за гладните, които пристъпват да се нахранят на "Изгрева". Учителят след време спомена, че онези, които пускаха пирони в касичката, са същите духове, които навремето Христос излекува наведнъж. От десет прокажени само един се бе върнал да Му благодари и този човек бе чуждоземец. А останалите бяха забравили. Та същото сега се повтори при нас. Минаха години, някои хора забравиха, че при нас се криеха, че при нас се хранеха и че накрая за благодарност оставиха пироните, за да забиваме с тях гузните им съвести. Един приятел още ги пазеше. Накрая, когато се разруши "Изгревът" и на мястото бе построена легация на Съветска Русия, този приятел взе торбичката със запазените пирони, отиде и обиколи целия зает от чужди легации "Изгрев", и ги "посади" покрай оградите им. Така той им върна пироните, с които бяха заплатили за гостоприемството на "Изгрева". Това означаваше, че окултният

закон след време ще задействува. И той ще задействува, ако не по наше време, то по ваше време, защото с тези пирони те разпънаха Братството и го унищожиха. Но ние им ги оставихме и ги посадихме покрай тяхната нова ограда, с която бяха запленили и обсебили "Изгрева", за да проверят как действуват окултните закони и че Бог поругаем не бива. Вие ще проверите това и ще проверите думите на Учителя.

За тези общи обеди се изискваха много продукти, които се заплащаха и трябваше много братя и сестри да вложат своя труд и да подготвят обяда, за да го поднесат накрая пред приятелите, които седяха и чакаха пред празните чинии. Това бе един голям труд, трудоемък, вземащ и поглъщащ много време и сили. Един ден една сестра отива при Учителя и Му казва: "Учителю, не ни е трудно да приготвим и да сготвим общия обяд. Но ми е трудно да измисля какво да сготвя. Затова помогнете ми и ми дайте съвет какво да сготвя днес за общ обяд." Учителят я поглежда, усмихва се и казва: "Отиди и кажи на всички, че днес Аз ще сготвя общия обяд. Вие през това време, докато си почивате, ще прочетете някоя беседа пред всички сестри, които сте дежурни по кухня." Сестрата си заминава и веднага съобщава новината, че днес Учителят Сам ще сготви общия обяд. Тази новина се пръсва веднага по "Изгрева" и преминава тичешком от барака на барака. Всички са отворили прозорците си и наблюдават дали Учителят ще слезе, ще отиде в кухнята и ще започне да готви. Но Учителят стои в стаята Си и се занимава със Своята Си работа. Наближава един час до обяд, а Учителят е още в стаята Си. Значи Учителят закъснява с приготвянето на обяда! Онези сестри в кухнята четат една беседа от Учителя и точно попадат на онзи израз, където Учителят разглежда въпроса как навремето Христос е нахранил със седем риби няколко хиляди човека. Сестрите се поглеждат и казват, че тази беседа тука така случайно не се чете и че това сега може да се повтори, защото Учителят е вече закъснял да готви обяд в кухнята. Моментално сестрите се пръсват по бараките на "Изгрева" и съобщават на всички за новото развитие на нещата - че се очаква чудо, с което Учителят ще нахрани всички на "Изгрева". Едни отварят Евангелието и почват да търсят онези места, където е написано, че Христос е нахранил с няколко риби няколко хиляди човека. Един брат се качва на колело и запрашва за града да занесе новината на нашите приятели, които живеят там, за да могат да присъствуват на общия обяд, който ще се сготви лично от Учителя. Всички очакват чудото и всички са заели местата си, а пред тях са сложени празните паници и лъжици. Ето, идва уреченият час и Учителят се задава. В ръцете си носи една голяма кошница, покрита с бяла покривка. Казахме обща молитва. После Учителят махна покривката от кошницата и оттам се показаха едни големи, червени и бели ябълки. Тишина и космическо мълчание. Учителят мина с кошницата и на всеки постави в чинията по една ябълка. После Той седна на стола Си, извади последната ябълка и я сложи в собствената Си чиния. Накрая Учителят извади ножче и разряза ябълката в собствената Си чиния и започна сладко да я яде и да се усмихва. Ние се оглеждаме, но като се отприщва един общ смях - за чудо и приказ. Всеки се смее, на всеки сълзи му текат от очите и всеки мляска хубавата си ябълка. Така Учителят ни предаде един урок за чудесата. Накрая каза: "Най-голямото чудо в Природата е това - от една пъпка и от един цвят да се образува този плод. Тайната на това чудо е в този плод. Който разгадае тази тайна, ще се добере до онова познание и до онези закони, които управляват живота на Природата." Ние станахме и се разотидохме. На следващия ден Учителят каза: "Вие търсите чудеса. Та чудесата са около вас. Няма по-голямо чудо от това на светлината. Няма по-голямо чудо от това на водата и на въздуха. Няма по-голямо чудо от това на хляба. На нито една планета няма такива чудеса, както на земята, които са ежедневни за вас и които вие не виждате.

А най-голямото чудо днес е, че Словото на Бога се предава на човешки език и то с българска реч, с българско четмо и писмо. По-голямо чудо от това българите няма да видят и да срещнат нито днес, нито утре, нито во векиковов, защото никога вече няма да се повтори - както тук, на българска земя, така и на земята. Ето, това е най-голямото чудо на чудесата на българската земя, което вие искате да срещнете и да видите. То е между вас и около вас, но вашите очи са затворени, вашите уши са запушени, защото вашето съзнание не е будно и в него още не е влязла Светлината от Словото на Великия Учител."

Ето, така през времето на Школата, всеки ден, Учителят ни хранеше със Словото Божие, което бе Божественият хляб за душите на учениците от Школата. Ние бяхме свидетели, очевидци и съвременници на тази история. Това видяхме с нашите човешки очи, това чухме и това предаваме чрез българско четмо и писмо на человеческите синове на земята българска, за поучение на следващите поколения, за свидетелство за времето от Школата на Великия Учител.

Общение на човешките души

По онези млади години всеки свободен ден правехме излизания в планината. Най-близо беше Витоша. Излизахме веднъж седмично с Учителя, заедно с група приятели. А понякога излизах и сам. Случи се така, че излязох сам в планината. През цялото време ръмеше дъжд, беше студено и се бях измокрил до кости. Реших да сляза през село Бистрица. Слязох в селото и реших да си отпочина и да се стопля. Затова се отправих към селската кръчма, за да мога да изпия няколко канчета топла вода, защото бях премръзнал. Влизам в селската кръчма, която беше мазе на една къща - превърнали го бяха в кръчма. В помещението имаше 10-15 маси, около които бяха насядали мъже с калпаци - потни, мръсни, кални - пият и пушат. Но беше топло, макар че едвам се дишаше. Отправих се към кръчмаря и той разбра, че съм турист. Каза ми: "Има греяна ракия и греяно вино!" Аз го попитах дали мога да си стопля вода на печката. Той ме изгледа подозрително и рече: "Я за теб сега нема да трошим дърва, че да ти греем вода!" Аз извадих една банкнота и му я подадох. "Ето, плащам ти за едно кило греяно вино, но ще ми донесеш едно войнишко канче да си стопля вода на печката." Встрани димеше едно кюмбе. Аз седнах до него. След малко донесе една тенджера вода, сложи я на кюмбето и ме остави да се грея до него. Аз събух обувките си, суших си краката, докато чаках водата да се стопли и изпих от нея към два литра. Така мина един час. Реших да се сбогувам и извадих втора банкнота, за да си платя за второ кило греяно вино, понеже бях изпил два литра топла вода. Кръчмарят ме изгледа застрашително и рече: "Я продавам само греяно вино и греяна ракия! Я не продавам греяна вода! Но ти приех парите, за да ти изпитам акъла колко струваш. Разбрах, че твоят акъл струва две кила греяна вода и понеже съм кръчмар, връщам ти парите, които ми даде, оти че ми се смее цело село и утре никой нема да ми влезне у кръчмата!" Аз си прибрах първата банкнота. Обръщам се и гледам, че всички са спрели да говорят и ме гледат на живо с жадни очи, като че ли ще ме глътнат. Оглеждам ги и имам чувството, че съм попаднал в изба, където обитават истински плъхове. Тези плъхове са седнали на масите с разчорлени коси, с накривени калпаци, с провиснали мустаци, с проточени шии и нещо все говорят и говорят, гдето нищо не разбирам на техния човешки език, ако че се говори на български. Беше отвратително да се гледа, да се слуша и да се диша в тази воня. Като излязох навън, поех дълбоко въздух и казах: "Ей,

родих се отново!" Но бях се стоплил с горещата вода, краката ми бяха се стоплили и аз с бърза крачка се запътих към София. Разстоянието бе много голямо и пътувах четири-пет часа. Накрая пристигнах на "Изгрева". По целия път ръмеше дъжд. Непрекъснато ме занимаваше една мисъл: "Ето, Великият Учител е тук в София, на "Изгрева", сваля Словото Си и в Него се говори за чист въздух, за чиста вода, за чисти простори, за необятна светлина и за живот близо до природата. А тези селяни от планината, от чистите простори, взели, че се наврели в тази кръчма и са се превърнали в живи плъхове. Значи, този народ няма бъдеще. Реших, че трябва да споделя това всичко с Учителя и застанах под прозореца Му. Беше късна есенна вечер, студено, мъгливо и ръмеше дъжд. След малко Учителят отвори прозореца и ми каза да почакам. Слезе в приемната и като ме видя целия мокър, драсна клечка кибрит и зареденатa печка изведнъж запламтя и затуптя. Сложи ме до печката да се стопля, да си изсуша дрехите и да пия чай. Докато чаках да заври чая и се топлех на печката, Той се качи горе в стаята Си, свали оттам Своя чайник с вряла вода и ми наля да пия. Аз пиех и сърбах чай, а Той ме наблюдаваше с внимание. Той не бързаше заникъде. Накрая, като изпих няколко чаши чай, попита: "Е какво видя нашият турист този ден?" Разказах Му всичко от край до край. Учителят след малка пауза продума: "Това, което си видял, е точно така, както го разказваш. Но има и нещо друго, което не си видял. Не си забелязал и не си видял, че тази кръчма е единственото място, където тези селяни могат да се съберат. Това е единственият начин и единственият метод за общение на тези души в тази форма и при тези условия. Важно е общението на душите, а не формата! Тя след време изчезва или се променя. Но контактът на душите остава. За Невидимия свят това е най-важното - контактът на душите, защото контактът на душите на земята - това е храна за Невидимия свят. Тази храна за Невидимия свят е съставена от човешките мисли, от човешките чувства и от човешките постъпки. Невидимият свят се храни с тази храна, а в замяна дава енергия и сила на тези души. Това е същият обмен, който става в природата, който се извършва с кислорода от растенията и въглеродния двуокис от хората и животните. Храната за едните е отрова за другите. За хората въглеродният двуокис е отрова, но е храна за растенията. А кислородът е отрова за растенията, но е храна за хората. Такъв обмен става между човеците и Невидимия свят. И ако го няма този контакт на душите, те не могат да правят обмен помежду си и обмен с Невидимия свят." Аз стоя със зяпнала уста. Искам да питам нещо, но то витае във въздуха и не мога да се добера до тази мисъл, която витае над мен и която моето съзнание иска да хване, да свали в ума ми, за да мога да я поднеса пред Учителя. Накрая тя слезе в съзнанието ми, дойде в ума ми, оформи се като мисъл и аз зададох следния въпрос: "Учителю, а как се осъществява контактът на душите от учениците в Школата?" Учителят ме изгледа, видя как съм съблечен, гол, по едни гащета, как всичко се суши на печката, как съм разсъблечен по плът и по кости и задавам в тази форма един от най-важните въпроси в Школата. Погледдам себе си и виждам, че съм гол пред Учителя и че задавам най-важния въпрос, който може да се зададе. Изпитвам срам от голотата си и навеждам глава към пода. След малко Учителят проговорва: "Вдигни глава и запомни! Контактът на душите от учениците в Школата може да става само чрез Словото на Великия Учител, защото това е Божественият хляб, слязъл от Божествения свят и предназначен за идното човечество от Шестата раса. Контактът на душите на учениците в Школата може да става на всяко място, по всяко време, но само чрез Словото на Великия Учител. Словото на Великия Учител слиза само там и пребивава само там, където е Светът на Чистотата - Чистота в мисли, чистота в чувства и Чистота в постъпките. Само чрез изявената и проявена Чистота на учениците може да слезе Словото на

Бога в тях и те да направят общение със Словото на Бога. След като направят общение със Словото на Бога, те могат да направят вече общение помежду си като души. Това е пътят: първо - общение със Словото на Бога и после идва общението между душите. Защото Словото на Бога обхваща всичко, което е на Небето и което е на земята. Ето това е урокът, който се предаде днес за Школата чрез нашия турист."

Учителят ме остави да се изсуша, нареди ме да преспя в приемната, защото бе късна доба и аз бях изморен. А трябваше да проумея всичко, което ми се случи този ден, в онова село и в онази кръчма и тук, в приемната на Учителя, където бях съблечен гол и се сушех по едни гащета пред печката и където чух едно от големите откровения за пътя на ученика в Школата.

Минаха години. "Изгревът" бе разрушен. Приятелите се питаха: "Къде и как да се срещаме и как да общуваме?" Тогава им разказах тази случка. Но никой не я изслуша и никой не я проумя. Вероятно тази случка трябваше да остане за онези, който ще дойдат след нас и които ще бъдат ученици по Дух на Учителя!

Архитектурен план за благоустройството на "Изгрева"

В първите години, когато се устройваше "Изгревът", Учителят бе наредил да се насадят много плодни дръвчета в закупените места и да се направи братска градина. Речено-сторено. Закупиха и ги засадиха. Но "Изгревът" още не беше устроен и на този етап нямаше нито една постройка, а гола поляна, на която приятелите излизаха сутрин за изгрев слънце. После се връщаха в града и за тях това бе един чуден излет. Очертанията на града са били до Перловската река в онези години. Но какво било учудването, когато следващата неделя приятелите излизат горе и що да видят - плодните дръвчета, които са засадени предната неделя, сега ги няма. Минават, оглеждат и виждат само дупки - някой е откопал и откраднал дръвчетата. Съобщават веднага с възмущение на Учителя новината за сторената кражба. Той се усмихва: "Е, рекох, изкопали са ги и са ги занесли и закопали у тях. Нали пак ще ги закопаят, а няма да ги изядат. За дръвчетата е важно да бъдат закопани. А за ученика е важен урокът. Този урок е следният: Значи тук трябва да има хора, които да живеят". Така, полека-лека се оформи идеята, че трябва да се живее горе на "Изгрева" и да се направи селище там. Приятелите отново закупуват и засаждат дръвчета. От петдесет дръвчета половината отново са извадени и откраднати. Съобщават новината на Учителя. Той казва: "Имаме успех с 50% - половината са извадени, половината са оставени. Те вече знаят, че ние знаем кой ги изважда и вече се срамуват. Затова ще засадим и останалите дупки." Засаждат се нови дръвчета. Селяните вече не ги пипат. Това разказваха възрастните приятели за началото на "Изгрева". Когато аз дойдох на "Изгрева", салонът беше построен и "Изгревът" устроен, защото аз бях представител на едно друго, по-ново поколение. Но присъствувах на един невероятен случай, който искам да споделя с вас.

Извиква ме веднъж Учителят и ми показва един план, който е разстлан върху масата Му. Аз се навеждам и го разглеждам, а там са обозначени някакви големи сгради, от които много-много не разбирам. Обръщам се към Учителя и казвам: "Учителю, нищо не разбирам от този план." А Той ми разказва спокойно: "Това е проект на един виден архитект от София, който е направил план как да се застрои "Изгревът" със солидни постройки и сгради. Замисълът на този план е да се построи нещо солидно, нещо представително и да се махнат всички дървени бараки и огради." Но

откъде ми хрумна този въпрос: "Но защо е необходимо това на архитекта?" "Аз му помогнах да си разреши една негова трудна задача и той от благодарност е направил този план. Попитах го защо го е направил. Каза ми, че като се построи селището съгласно неговия план, той щял да идва тук с удоволствие и нямало да се срамува и дразни от бараките и телените огради. Иска човекът представителство, както в града, за да се отговори на височината на Учението и на Високия Идеал."

"Ами Учителю, какво ще стане с всичко това? - и аз посочих с ръка целия "Изгрев". Учителят продължи: "Ако го построим, ще ни завидят и ще ни го вземат и дори ще ни изгонят оттук. Така ще загубим благоприятните години и няма да можем да си свършим работата. Затова ще му откажем."

Учителят прибра на руло проекта на архитекта и го остави в ъгъла на стаята. Чудих се защо именно с мен Той сподели това? След време, когато посегнаха върху "Изгрева" и го разрушиха, приятелите изпратиха в панелни жилища, а на поляната построиха легация на Съветска Русия, тогава аз си спомних думите на Учителя. Учителят беше прав. Тези сили посегнаха върху "Изгрева", но вече беше много, много късно за тях. Преди тридесет години Учителят си беше свършил работата и бе затворил Школата Си. Той ги изпревари. Те се явиха много по-късно и проведоха своя план, плана на онези сили, които стояха над тях, в тях и които се проявяваха чрез тях. Тези сили си докараха свой собствен архитект. Той им направи архитектурен план и вие можете днес да видите с очите си какво е неговото изкуство. Така че, тези сили първо се проявиха чрез разрушение и след това решиха да обсебят "Изгрева", за да се настанят на него и да живеят вечно на него. Само че те са сбъркали много и имат много здраве от нас, съвременниците на Школата. Защото "Изгревът" беше тогава, когато Великият Учител бе на земята и когато Неговата Школа бе тук, на "Изгрева". Той си замина и закри Школата. Но остави Словото. Тези сили посегнаха и върху Словото и започнаха да го унищожават, да го горят - искаха да го заличат, да няма и помен от него. Но това Слово е живо и те ще разберат какво значи Словото на Бога, което е "Огън Всепояждащ". Ние го знаем, ние го опитахме чрез живота си и го изнасяме чрез нашите опитности. А всеки един от вас ще го провери чрез живота си и ще разбере, че Истината за Школата е една. Това е Истината за пребиваването на Великия Учител и на Бога между българите и славянството.

Времето на Великия Учител

Намираме се на разговор при Учителя. Разговаряме за обикновеното ни ежедневие. По едно време аз запитвам: "Учителю, не Ви ли омръзнахме с нашите въпроси, не Ви ли затрудняваме с нашите погрешки, не Ви ли отнемаме от времето с нашите забежки?" Учителят изведнъж се променя. Усмивката Му изчезва. Обърна се строго към нас и каза: " Имало ли е някога на земята Миров Учител - толкова време да преживее и да живее на нея? Навремето Христос беше само три години. А днес на земята е слязъл Великият Учител и толкова години говори на българите с човешка реч, сваля Словото Божие и никой не проумява това. Не проумява, че това е времето на Великия Учител и за да се определи това време, да се даде това време, Божественият свят създаде цяла нова Вселена, за да може Словото на Бога да се вмести в тази Вселена. В тази нова Вселена ще живеят Синовете Божии и Словото на Бога ще бъде Светлината на душите им, Виделината за духовете им и Славата Божия ще огрява и насочва пътя им за делата, Благоугодни Богу. Днешното Слово на Великия Учител твори нова Вселена в

Божествения Свят. Това е Вселената, която ще бъде бъдещият Идеен свят на Новото човечество от Шестата раса. Ето това е времето на Великия Учител."

И това е Истината за Неговото Слово и за Неговата Школа!

Електричеството на "Изгрева" и бунт на изгревяни

Селището на "Изгрева" постепенно се разрастваше и придоби своя облик на цял квартал. Той трябваше да се устройва, а тогава нямаше още регулационен план. Приятелите купуваха по някой парцел от селяните, после го раздробяваха по на 300-400 кв.м, заграждаха го и си построяваха бараки. Макар че Учителят държеше за ред и порядък, селището се устрои в привиден безпорядък. Аз си спомням как на съборите, когато се опъваха палатките за подслон, Учителят държеше да се подредят по конец и по редове, да се оформят местата за боклук, отходните места и пр. Държеше за порядък и чистота. Но как и защо се случи така, че селището се изгради в безпорядък - не можах да си отговоря. Много по-късно, след заминаването на Учителя, запитвах възрастните приятели. Те се усмихваха, почесваха се зад врата и философски казваха: "Брат, ние смятахме, че Учителят разбира от духовните и божествените неща, но че от физическите работи не разбира. Смятахме, че ние, които сме от света, ги разбираме тия неща по-добре от Него. Смятахме, че ние разбираме светските неща, а Учителят е Учител за духовните неща. Неразбиране, брат. Голямо невежество. И затова много беди ни сполетяха." Така говореха побелелите братя след 1945 година, когато си бе заминал Учителят.

Беше прекаран водопровод на "Изгрева", имаше вече течаща вода и отпадна грижата ни да се ходи с бурета и с каруци да се кара вода от разсадника за миене, а за пиене - от извора на Дианабат.

Приятелите решиха да се прекара и електричество на "Изгрева", за да се очовечим, както гражданите в града, да ни светнат лампи и да ни просветнат съзнанията в главите. Защото до този момент бяхме на газени лампи, а за салона имаше петромаксови лампи, които осветяваха колкото лампа от 500 вата. Отидоха приятелите при Учителя и съобщиха своето решение. Учителят мълчеше. Те не Го питаха и не искаха Неговото мнение дали да се прекара електричество на "Изгрева", а отидоха с готово решение. Учителят мълчи и нищо не казва. Накрая те настояха за Неговата тежка дума: "Щом сте решили - направете го". И прекараха електричеството на "Изгрева", и светна то в салона и в стаята на Учителя, и светнаха лампи в бараките на приятелите. На поляната, където играехме Паневритмия, бе поставен един голям стълб и на него бе окачена една голяма крушка от 500 вата, за да ни осветява нощем. Имаше и общ електромер, който отчиташе похарчената електроенергия и Учителят, когато му дойдеше времето, изваждаше пари и плащаше за нея.

Но бараките на приятелите никнеха като гъби. Там бяха вече окачени електрически крушки и бараките светнаха. По-рано се осветяваха с газени лампи и фенери. Но дойдоха зимните месеци и си накупиха котлони, и започнаха да си готвят на тях, та дори и да се отопляват с тях. Изведнъж разходът на електрическа енергия скочи над десет пъти. Дойде инкасаторът, видя електромера и отчете, че трябва да се плати една голяма сума. Отиват при Учителя и Му искат пари. Той ги пита: "Защо толкова поскъпна токът?" Учителю, не е поскъпнал, но всички се включиха в общия братски електромер и се осветяват, и си готвят, и се топлят." Учителят намръщи вежди: "Щом е така - да си плащат тока! Аз пари не давам за тях." Тръгна брат Ангел Вълчев да събира пари от барака на барака. Но никой не дава.

Всеки смята, че това е Братство, че всичко е общо и щом е общо, трябва да се плаща общо от братската каса. А в тази братска каса те не бяха внесли нищо. Излизаше така, че Учителят трябваше да плаща за тях само защото живеят на "Изгрева" и затова, че се числят към Бялото Братство. Надигна се врява, недоволство. Имаше всякакви хора на "Изгрева". Имаше анархисти, комунисти, социалисти, републиканци - имаше идеи от различни политически течения, които витаеха във въздуха и от този въздух те навлизаха в главите им. Казваха: "Ще се плаща от братската каса. Нали тук всичко е общо и сме за братство." Но когато ги подканиха да внесат сума за братската каса, те вдигнаха рамене. Брат Борис Дряновски тръгна от барака на барака да проверява кой какви крушки и котлони има и кой какво плаща. Той откри около 40 човека, които бракониерствуваха.

Накрая недоволните решиха да свикат общо събрание в салона на "Изгрева". Не питаха Учителя. Направиха събрание и салонът се изпълни повече, отколкото за беседа на Учителя. Председател на събранието бе Тодор Стоименов. Вдигна се врява. Всеки говореше, че трябва общо да се плаща. Вдигаха се лозунги за "общ комунален живот" и се възмущаваха всички, че трябва да плащат. Дори се стигна дотам да упрекват Учителя, че в салона свети цяла нощ голяма крушка, както и онази крушка, на онзи стълб на поляната, че светела през нощта и събирала бръмбари, мухи и пеперуди и тези две крушки харчели целия ток на "Изгрева". И други неща изнесоха и пак упрекнаха Учителя. Брат Ангел съобщи, че сумата, която трябва да се плати, е 17 000 лева, а са събрани само 500-600. Всички слушат, но си правят оглушки - уж, че нищо не са чули. Това беше бунт срещу Школата на Учителя. Чист бунт. Учителят беше горе в стаята Си и не слезе долу. В този салон, където Учителят сваляше Словото на Бога, се развихри буря и ураган. Отидоха при Учителя и Му съобщиха решението на събранието, че трябва да се плаща от братската каса. Учителят ги изслуша и каза: "Ние този опит с комуната го правихме и той се провали. Втори път няма да го правим. Затова отрежете жиците от общия електромер. Всеки, който иска електрически ток, сам да си го прокара и сам да си го плаща. Аз втори път в ада не влизам." Делегацията бе недоволна, но отидоха и съобщиха решението на Учителя.

Всички посърнаха. Разотидоха се. Вечерта нямаше електричество за тях. Бяха откачени. Полека-полека започваха да си прокарват самостоятелно осветление, плащаха на крушки, а след това трябваше да си инсталират електромери и всеки сам започна да си плаща и да си държи сметка за какво харчи и колко харчи. Никой не одобряваше метода на Учителя. Защо трябва да се плаща еднолично, когато трябвало общо, както се пее в песента "Братство-единство". А Учителят този въпрос със комуните го беше разрешил така: "Не се комунизира капиталът, а се комунизира трудът." Тук изгревяни искаха да комунизират капитала, при създаването на който те не бяха взели участие. Аз бях свидетел на този бунт - това бяха срамни сцени. И обидни сцени за Учителя! Отидох и споделих с Него. "Никога не се допитвай до народа, защото хората докарват други духове, които воюват срещу Единоначалието на Божествения Дух." Това беше един урок за всички. При един друг случай попитах Учителя за това електрическо осветление - какво е Неговото мнение. "Ако питаха Мен, не трябваше да се прокарва осветление в салона и на "Изгрева". Щяхме да минем с газените и петромаксовите лампи. С електрическото осветление на "Изгрева" се докараха и електрически сили и други влияния, които действуват разрушително и това може да бъде фатално." "Изгревът" след време бе иззет и разрушен до основи. Ние бяхме причина за това. Първо се почна с непослушанието, после дойде бунтът и накрая - разрушението.

Когато на поляната започна да се играе Паневритмията, Учителят бе наредил да се осветлява отстрани поляната, като се поставят няколко лампи

в кръг, но да бъдат отдалечени на 10-15 метра от кръга на Паневритмията. Не Го послушаха и ние играехме Паневритмия около онзи стълб с голямата крушка, който бе поставен точно в средата на кръга. После се чудеха, защо новата власт не ни разрешаваше да играем Паневритмия дори и в гората. Това са съотношения, свързани с послушанието, което имаме към Учителя. Имаш послушание - пътят на ученика е отворен! Нямаш послушание - пътят ти е затворен!

Старите приятели разказваха, че когато била прекарана трамвайната линия в София, началната спирка в центъра на града е била около църквата "Света Неделя". Там се спирали трамваите, после обикаляли целия площад и църквата и поемали обратния път. Веднъж Учителят, като минал оттам, погледнал към църкавата и жиците и изрекъл следното: "Не е на хубаво, че тези трамваи с тези жици обикалят непрекъснато около тази църква." Приятелите запомнили думите Му, за да могат да ги проверят след няколко месеца. Точно тогава става атентатът в църквата Света Неделя, поставената под кубетата бомба разрушава покрива, загиват много хора и стотици са ранени. Това стана на 16 април 1925 година, в 15,23 часа. Загинаха над 150 човека и имаше около 500 човека ранени. Властта обвини комунистите за този атентат. Те бяха извършителите - това се знае. Но кой бе онзи, който нареди да се прокарат и който прокара тези жици около църквата? Това остана неизвестно. Причината за атентата също бе забулена в тайна. А Учителят я разбули. Електричеството, електрическите жици, електрическото поле и сили са несъвместими с храм, където се чете Евангелие и Библия.

"Изгревът" бе разрушен, а изгревяни бяха настанени в апартаменти в съседните жилищни квартали, както и по цяла София. Бяхме пръснати, не можехме да се виждаме, да общуваме, а годините ни минаваха и ние стареехме. Някои приятели решиха, че можем да се събираме в някои от клубовете, които заемаха някои организации: на комунистите, на земеделците или на Отечествения фронт. И трите организации бяха казионни и бяха на властта. Отидоха да искат разрешение да се събират в някой ден от седмицата, в някой час. Отначало властта не ги отхвърли, защото не предполагаше, че дъновистите ще искат да общуват с нея. После им поставиха условия, с които приятелите се съгласиха. Аз бях против това. Учителят бе казал, че на окултния ученик не му е позволено да членува в никаква партия. Разтичах се насам-нататък и се противопоставихме на онези, които искаха да влязат в тези партийни клубове. Но ние нищо не успяхме да направим с нашия отпор. Онези бяха решили да влезнат, където и да е, но само да има къде да се събират. А това беше бунт срещу Словото на Учителя и срещу Школата на Учителя. Цяла нощ се молих на Учителя за разрешение на този въпрос. Накрая чух думите Му: "Ние ще ги откачим от братския електромер и всеки сам да се осветява с каквото и както иска." Нищо не разбрах. След няколко дни срещам един от онези, които искаха да влизат в партиен клуб и ми каза: "Да знаеш, властта ни обеща, но после ни отряза." Тия думи ме жегнаха. Веднага си спомних за думите на Учителя през тази нощ и веднага са прехвърлих няколко десетилетия назад, когато изгревяни направиха бунт срещу Учителя. Благодарих на Учителя, че така е разрешил въпроса с тези клубове.

Минаха-не минаха няколко месеца и ето - един, който живееше в комплекс "Младост" видял, че се строи една сграда, предназначена за трафопост на комплекса. Тук електричеството идваше под голям волтаж и тук бяха трансформаторите, които го преобразуваха във волтаж, подходящ за осветление и отопление на квартала. Отпред имаше едно голямо помещение, което бе предназначено за работно помещение на обслужващия персонал, както и за склад. Но тези електротехници знаеха какво значи електричество, висок волтаж, знаеха, че това електричество създава

магнитно поле, което е вредно за човека, затова те не използуваха тези помещения. Онзи приятел се спазарил да вземе под наем това помещение, идва и съобщава новината, че новият братски клуб ще бъде в помещението на трафопоста на "Младост". Ами сега? Какво да правим? Взех една от беседите на младежкия окултен клас, в която Учителят говори за електричеството и магнетизма и за влиянието им върху човека. Показвам му го да го прочете. Чете го, но си знае своето. Трябваше да се моля пак на Учителя. Стана така, че след известно време не позволиха да се дава това помещение под наем, защото се опасяваха за сигурността на трафопоста. Забележете, те се страхуваха за трафопоста, а не за онези, които ще бъдат събрани в съседната стая! Така се разреши и този въпрос по мое време. Но това бе по мое време. По ваше време, ако имате условия, вие ще тръгнете по същите стъпки. А какви са тези стъпки? Понеже "Изгревът" е разрушен, ще ви предложат да се вместите в някой партиен клуб и ще ви определят часове за посещение. Този етап нашето поколение го разреши - едни бяха против, други бяха за. Но които бяха - за, Учителят ги откачи от общия електромер на Братството и те много бърже, скоропостижно си заминаха. Следващата стъпка - ще ви предложат разни клубни помещения и ще си окачат своите водачи и знамена, за да им пеете братски песни и да им се молите с молитвите на Учителя, за да се хранят с онова, което вие сваляте. Не мислете, че чрез вашите песни и молитви ще ги вкарате в пътя и ще трансформирате техните състояния и полета. Напротив, те са си точно на мястото, но вие не сте си на мястото. Вашето място не е там и пътят на Школата не е в салон, а в Словото на Учителя. Не знам дали ще бъда жив да доживея, дали няма да влезете в някой трафопост. Отпред да влезете, в това помещение, да пеете и да се молите, а отзад, зад гърба ви, на 10 метра разстояние да има трансформатори с хиляди волта напрежение. Тогава ще ви кажа "браво" за вашите окултни знания.

Когато онзи приятел по наше време искаше да ни вкара в трафопост, аз отидох с него, взех една игла, надянах един конец и се получи махало, наречено "сидерово махало". Казах му: "Внимавай сега. Аз тръгвам с конеца и увисналата игла надолу към трафопоста и гледай какво ще стане." На 10-15 метра от трафопоста махалото започна да се движи. Казвам му: "Видя ли какво става и къде искаш да ни вкараш?" После му давам да провери по същия начин. Проверява, получава се същото. После го завеждам у дома и доближавам махалото до контакта. То започва да се движи на 10 сантиметра от контакта. Отмествам махалото към средата на стаята - нищо не се движи. Онзи приятел мига ли, мига. Обяснявам му, че това е най-простият уред за засичане на електричеството. Обясних му, че има уреди, които измерват силата на тока, напрежението на тока, както и магнитното поле. Препоръчах му да намери онази служба, която измерва тези неща и така да си реши задачата. Той не беше съгласен с мен, но задачата я реши Онзи, който управлява това Братство. Случи се така, че властта не разреши. Ако утре вие влезете в салон с трафопост, да знаете, че това е бунт срещу Школата. И този бунт ще се прояви и реализира. Този бунт ще ви разцепи на две. Едни - за, други - против. Такъв е законът. И накрая, Учителят ще нареди на своите служители да ви отрежат жиците, с които сте прикачени към братския електромер на "Изгрева". И тогава Учителят и Словото Му ще бъдат от една страна, а вие ще бъдете откачени и ще стоите на тъмно. Тогава ще настане най-голямото ви изпитание. Защото тъмнината в съзнанието на ученика не се просветлява с външни методи и средства. Просветлява се само чрез Словото на Учителя и знанията от Словото Му. А за ученика е необходимо само едно: послушание и изпълнение на волята на Учителя.

Забележка на редактора: През 1991 година по нечие хрумване, под нечие внушение, по нечия препоръка и под нечие нареждане, последователите на Учителя се настаниха да провеждат своите събрания в партиен клуб, под чийто покрив се намира трафопостът на квартал "Изгрев". Така че се сбъднаха думите на брат Галилей Величков. Проведоха изборно събрание и се разцепиха на две. Очакваме решението на Учителя за отрязване жиците и откачването им от общия електромер на Братството. Братството е в Словото на Учителя. Словото на Учителя е Слово на Бога. Ученикът на Школата има послушание към Словото на Учителя и изпълнява волята Му, като проучва беседите Му и ги претворява в Живот и Сила. Тогава той е ученик. А учениците на Учителя съставляват Общество "Бяло Братство" като общение на души, целящи да изпълнят Волята на Бога. Волята на Бога ще намерите в Словото на Великия Учител. Друг начин няма, защото само там е посочен пътят на ученика! Амин!

Съборът през 1926 година и военната блокада

През 1925 година, през месец август, във Велико Търново се провежда съборът на Бялото Братство, както става всяка година. След този събор, по внушение на свещениците, търновските градски първенци организират подписка сред гражданството срещу така наречените "дъновисти". Цялото гражданство на Търново със своите подписи се съгласява да забрани веднъж завинаги съборите на Петър Дънов. Тази подписка се изпраща по надлежен път на правителството и то забранява съборите на Бялото Братство в Търново. Ето защо, съборът през 1926 година се свиква в град София. И следващите събори продължават да се свикват в София, на "Изгрева".

През 1926 година начело на управлението на страната е Демократическият сговор, дошъл на власт на 10 август 1923 година, след свалянето и убийството на Александър Стамболийски на 9 юни 1923 година. Начело на партията стои Министър-председателят Александър Цанков. И лично Александър Цанков, който оглавява правителството, забранява събора на Бялото Братство в Търново.

Какво следва по-нататък? На 3 януари 1926 година, той пада от власт и е поставен да бъде председател на Народното събрание. На 5 януари 1926 година за Министър-председател от Демократическия сговор е поставен Андрей Ляпчев, който е македонец по произход и който е обещал да управлява "со кротце и со благо" - според християнските принципи. Така че този, който забрани събора в Търново, няколко месеца след това бе свален от власт. През юли 1926 година цар Борис III заминава за чужбина и се завръща в България през октомври. През юли, след подаване на молба до Министър-председателя Андрей Ляпчев от ръководителите на братствата в страната, от правителството получават разрешение за провеждане на събора на Бялото Братство през месец август в София. Изпратени са покани и съобщения за предстоящия събор. Една седмица преди събора от провинцията започват да приждат братя и сестри. Тези, които пристигат на "Изгрева", разпъват палатки, издигат навеси и под тях се приютяват през летните дни и вечери. Но в деня на събора се получава най-неочакваното за мнозина.

По заповед на висша власт, войници застават на софийската гара, правят блокада и не пускат никого от идващите с влака да влязат в града. Това е сутринта на 22 август, неделя. На гарата се изсипват стотици братя и

сестри, дошли с влакове от провинцията, пътуващи групово с намаление, с картончета, подпечатани от съответните гари, показващи, че пътуват с намаление. Войската проверява всеки влак и всеки трябва да удостовери личността си с лична карта. Пропускани са само онези, които са от София или могат да докажат къде отиват и че отиват при роднини или по друга някоя служебна работа. Една сестра, казваше се Донка Илиева, като тръгнала за събора, взела със себе си едно кросно за стан - да го занесе в София; за да тъкат платно. С това кросно тя доказала, че е тръгнала да тъче в София, за което била пропусната от стражата да влезе в града. Тя занася кросното у дома си, понеже живеят на "Изгрева". Така тя се измъква от блокадата. А когато тръгнала от село, всички се подсмихвали, че наша Донка тръгнала на събор с кросно. Да, но кросното й послужило за пропуск. Онези, които й се присмивали, останали на гарата, а тя с кросното пристигнала на "Изгрева". Случайни неща нямаше на "Изгрева".

Приятелите, които идват този ден на събора, са спрени. Те биват принуждавани да вземат обратния влак и да си отидат там, откъдето са дошли. Така те остават на гарата в очакване на обратните влакове. А онези, които са дошли на събора предния ден, са вече на "Изгрева".

Какво става на "Изгрева"? Онези, които са дошли предварително, са се разположили и устроили на лагер. Те очакват събора. Сутринта рано, както се случва при всеки събор, те стават в четири часа, правят молитва и заедно с Учителя отиват в салона на улица "Оборище" 14 в града. Разстоянието от местността "Баучер" или "Изгрева" те минават пешком за около един час. Сутринта, към седем часа, те са в салона. И понеже идват по-рано от "Изгрева", заемат местата в целия салон. А софиянци, които идват по-късно, остават правостоящи. Сбъдва се така и онова, което те са го мечтаели - мечтаели са, че гостите от провинцията на събора ще стоят по-близко до Учителя, а пък софиянци, които всеки ден са на "Изгрева", ще седнат отзад. Учителят разрешава този въпрос като казва: "На всеки човек трябва да се отдаде това право, което Бог му е дал".(вж. беседата "Свещеният огън", 1926 г., стр. 5) След първото Слово на Учителя в салона в осем часа, те отиват отново на "Изгрева", където в 11 часа ще се открие съборът. От улица "Оборище" Учителят отива на "Опълченска" 66. Точно по това време там Го чака един брат - Методи Константинов - и те се запътват към "Изгрева" с файтон. Преди тръгване, една сестра Му казва, че "Изгревът" е блокиран от войска и нито може да се влезе, нито може да се излезе оттам. В същия миг се приближава друг брат, пристигнал от Централна гара. Той съобщава същото - направена е блокада на гарата, войската не пропуска братята и сестрите да напуснат гарата и те остават там като заложници. Учителят поглежда строго Методи Константинов и му посочва с поглед, че трябва да действува. Методи бегом отива в дома на Министър-председателя Андрей Ляпчев и го сварва на минутата, когато той излиза от дома си, а отпред го чака файтон, за да се качи в него. Посреща го на портата и му казва: "Господин Министър-председателю Ляпчев, вие лично разрешихте събора на Бялото Братство. Днес сутринта войска е блокирала "Изгрева" и не допуска никой да влезе в него. На Централна гара войска също е блокирала и не допуща никой да влезе в града. Моля ви, господин Министър-председател, да си изпълните обещанието, което дадохте, че ще управлявате "со кротце и со благо". Андрей Ляпчев се стресва, казва му да дойде с него, влизат в къщата, вдига телефона и се свързва веднага с директора на полицията. Пред Методи, той отменя възбраната, като през това време крещи на онзи и му иска обяснение кой е забранил събора. Пита го кой управлява тази държава и кой е Министър-председател. Накрая трясва телефона, обръща се към Методи и му казва: "Видя ли как се управлява "со кротце и со благо"? Иди и предай на господин Дънов как аз управлявам".

Методи бегом пристига при Учителя. Файтонът го чака, Методи скача в него и в тръс файтонът се отправя към "Изгрева". Когато пристига, блокадата е свалена, войската е направила шпалир, офицерът застава в стойка "за почест" със саблята си и файтонът така влиза в "Изгрева". След малко, по команда, войниците се качват на конете и се оттеглят. Остават само двама конни стражари да пазят и охраняват самия събор от евентуални провокатори. До края на събора винаги присъствуват двама стражари, седнали на сянка под голямо дърво и два коня, които пасат трева и махат с опашките си. За това разрешение на събора, Андрей Ляпчев управлява най-дълго - от 1926 до 1932 година. Не след дълго, той се оттегли от политиката, поради влошеното си здраве. На 19 май 1934 година, чрез държавен преврат, се слага край на Демократичния сговор.

В 11 часа, неделя, 22 август, на "Изгрева" се открива съборът на Бялото Братство. Тук са всички, които са дошли няколко дни преди това от провинцията. Тук са и онези, които са пристигнали от гарата, след като е свалена блокадата. Тук са и софиянци, които свободно могат да дойдат на "Изгрева". Тук Учителят разрешава въпроса така: "Христос, това е Любовта в света. Христос няма да дойде нито в човешка форма, нито в каква и да е друга форма. Ако е за форма, ето - Аз съм пред вас. Всеки от вас може да бъде Христос. Когато Христос дойде в човешка форма, тя ще бъде много по-красива от сегашната. Не, под думата "Христос" ние подразбираме цялото човечество, турено в едно тяло. Това е физическата страна на Христа. Значи, всички човешки души, събрани на едно място в тялото на Христа, съставляват физическата страна на Христа. Всички ангели, събрани в сърцето на Христа, съставляват духовната Му страна, а всички божества, събрани в ума на Христа, съставляват Божествената Му страна. Това значи "Христос", т.е. Христос е проявеният Бог в света. Навсякъде трябва да виждаме Христа. Като сме събрани тук, Бог се проявява между нас и ние трябва да се радваме!" ("Свещеният огън", стр. 19)

Ето така проявеният Христос, проявеният Бог в света, отмени блокадата и съборът на Бялото Братство започна в строго определения ден и час. Онзи, който бе дал заповед за възбрана, в скоро време бе свален от поста си.

През 1926 година на "Изгрева" е построена само една стая за Учителя, която впоследствие нарекохме "Приемната на Учителя". През 1926 година освен тази стая няма нищо построено на "Изгрева". За доказателство - на този събор присъствува и евангелският пастор Стоян Ватралски. Той издава след това няколко статии, озаглавени "Кои и какви са Белите Братя", поместени във вестник "Зорница", брой 38, 39 и 41. По късно, приятелите ги събраха и ги издадоха в отделна книжка, отпечатана в Нова Загора през 1926 година, в печатница "Светлина". В тези статии Ватралски съобщава, че на 26 август 1926 година, към 17 часа, той пристига на "Баучер", т.е. на "Изгрева", и вижда, че цялото място от 14 декара, е обградено с бодлива тел. Извън оградата двама книжари продават окултна литература, а до тях - двама стражари с коне са разположени на сянка отвън и охраняват лагера срещу провокации. Значи Небето е снело блокадата и е сложило Кесаря да пази лагера и да охранява събора. Отвътре стои млад човек, който пропуска само онези, които познава и които имат покани. Това е Николай Дойнов. Отбелязва се, че на събора е имало 1 460 човека. Ватралски присъствува на общата вечеря и остава за следващата сутрин, когато в 4.30 часа всички излизат на изгрев слънце. В десет часа присъствува на беседа на Учителя. На стр. 19 цитираме дословно: "Къде десет часа, към източната страна на полянката се яви подвижна дъсчена платформа или площадка, издигната около метър и половина над земята. Платформата беше добре засенчена и постлана с килимче. На килима имаше стол пред маса, а върху масата -

Библия. Всички се стекохме там и насядахме пред естрадата на тревата в полумесец. Жените, както обикновено, носеха белите си пребрадки. А мъжете, макар и слънцето да печеше силно, почти всички бяха без шапки. Всички с очакване гледаме празната пред нас платформа. Изведнъж всички се изправят на крака. Значи - Учителят иде. И всички стоят, докато той бавно стига стъпалата, изкачва се на естрадата и сяда - тогава едва сядат и те".

Това е едно доказателство, че съборът през 1926 година се открива на голата поляна. Освен това, притежаваме и оригинални снимки, на които се вижда точно онова, което е описал много точно Стоян Ватралски. По този начин отпадат всички недоразумения за това събитие през 1926 година. А още по-интересно за доказателство - в беседата си от 11 часа, в петък, на 27 август, Учителят отговаря на един въпрос на Стоян Ватралски, поставен мислено от него. Понеже Стоян Ватралски е американски възпитаник и протестантки пастор, Учителят не случайно засяга един пример с американския проповедник Спържен. Накрая казва така: "Аз ви казвам: дотогава, докато Словото Божие се проповядва с пари, работата няма да върви. Онзи проповедник, който проповядва за пари, внася отрова в ума си. Той трябва да проповядва за Бога от Любов. Онзи пък, който работи за Бога без пари, Бог ще промисли за него". ("Свещеният огън", стр. 146)

Ето, по този начин, всички неизяснени неща си отиват на мястото. И днес ние можем да възстановим цялата верига от случки и събития. На този събор Учителят много точно и ясно казва, че Христос, това е Бог, Който се разкрива в света. Че проявеният Христос - това е Бог. И че Бог във всичките векове е един и същ. Той е Въздесъщ. На този събор братята и сестрите видяха как се проявява Христос като Бог, че Бог управлява света и че "Изгревът" е Дом Господен.

През време на управлението на Андрей Ляпчев до 1932 година всички събори са в София на "Изгрева". Словото на Учителя през време на тези събори е отпечатано в съответни томчета. Те са обект на проучване от следващите поколения.

Построяване на братския салон на "Изгрева"

По покана на Учителя през месец юли 1927 година група братя и сестри от Айтоския край идват за построяването на братския салон на "Изгрева". Инженер Руси Николов от Стара Загора е направил строителния план.

Участници като строители са следните братя:

1. Васил Долапчиев от село Каблешково, Бургаски окръг.
2. Слави Тодоров от село Габерово, Бургаски окръг.
3. Георги Йорданов от село Каблешково, Бургаски окръг.
4. Янко Карагеоргиев от село Габерово, Бургаски окръг.

Участвуват също и следните сестри:

1. Славка Митева Георгиева от село Каблешково, съпруга на Георги Георгиев.
2. Комня Тодорова от село Габерово, съпруга на Слави Тодоров.
3. Ирина Долапчиева от село Каблешково, съпруга на Васил Долапчиев.
4. Иринка Славова Тодорова от село Габерово, дъщеря на Слави и Комня Тодорови.

Братята участвували в строителните работи, сестрите работели като общи работници, а когато сградата била измазана, белосвали и боядисвали с баданарки (бояджийски четки) с варно мляко стените на салона. Всички

братя и сестри са разквартирувани на палатки. Една от сестрите била винаги дежурна и приготвяла обеда на работещите. Правело общо впечатление, че това са братя силни и с умение да строят. Освен това, били загорели от слънцето - от полското слънце на село, откъдето били дошли - което се очертавало много ярко върху белите кошули, които са носели. Елечета отгоре ги покривали. А потурите на кръста били завити с червени пояси. Краката им били обути с бели опинци и бели навуща. Така навремето е бил облечен българският селянин, когато е работел на полето. По същия начин те били облечени тук, на "Изгрева", и по същия начин работели всеотдайно на Божията нива. На полето в Айтоския край те орали, сеяли, копали и с труда си изкарвали насъщния си хляб за преживяване. Тук, на "Изгрева", със своя труд те построяват салона, където Учителят даваше Словото Си, което бе Небесният хляб за учениците от Школата и е онзи насъщен Божествен хляб за идното човечество.

По това време, докато се строи салонът, Учителят държи беседите Си в салона на ул. "Оборище" 14. След завършване на една от беседите, Учителят се обръща към сестра Савка Керемидчиева, която е стенографка и казва следното: "Рекох, идете горе на "Изгрева" и прочетете стенограмата на днешната беседа на братята и сестрите, които строят нашия нов салон. Кажете им, че Аз специално те изпращам, за да им прочетеш стенограмата на днешната беседа. Работникът е достоен не само за своята прехрана, но е достоен и за Словото Божие". Савка се качва горе, прочита беседата и завършва с горните думи на Учителя, които са изказани в един библейски стих именно за участниците в строежа на салона. Сълзи се наливат в очите им от умиление и в знак на благодарност, че са зачетени и не са забравени от Учителя и от Бога. Те не бяха забравени. Но по-късно бяха забравени от нас и от онези, които десетилетия наред слушаха Словото на Учителя. И когато дойде време да бъдат записани някои исторически факти за Школата на Учителя, малцина бяха онези, които си спомниха за тези, които построиха салона. Те бяха още живи, бяха скромни хорица и не парадираха с нищо. Но другите бяха забравили това, което те бяха построили със собствения си труд, безвъзмездно, в името на Високия Идеал. Тогава аз употребих много усилия, за да издиря и подредя техните имена. Разбира се, че и много братя и сестри са помагали при строежа. Но - едно е да помагаш, а съвсем друго е да строиш.

След построяването на салона, става един от най-големите събори в София. Той започва на 19 и свършва на 24 август 1927 година. В този период са изнесени девет беседи, които се отпечатват в томчето "Пътят на ученика". В този събор участвуват над 1 000 души от цялата страна. Съборът свършва и Учителят прави предложение за екскурзия до връх Мусала на 27 август. Участниците в екскурзията са 450-500 души. Те били извозени с камиони (покрити и открити) до Чамкория (Боровец). Започва изкачването към хижа "Мусала". На 28 август вали сняг и снежната покривка достига 40-50 сантиметра. Запалените огньове горят край Мусаленското езеро и по-голямата част от братята и сестрите осъмват при огньовете. Изкачването на връх Мусала е проведено въпреки дълбокия сняг. Никой не се разболява, макар че повечето били с летни дрехи. Много от тях за пръв път се качват на планина и нямат представа какви са изискванията за планински туризъм.

Още през 1926 година, в съборните беседи, изнесени на "Изгрева", се говори за построен салон, но това се отнася за салона на ул. "Оборище" 14. Този събор започва на 22 август и продължава до 29 август, включително. Тогава за четири дни, е била построена само една стая с едно антре - постройка, която се прилепи на следващата година до новопостроения салон. Ние я наричахме "приемната на Учителя", защото в нея Учителят

приемаше Своите гости, които идваха на "Изгрева" и търсеха да се срещнат с Него.

Ще ви предоставя няколко дати, които ще бъдат обект на проучване от следващите поколения, за да проверят как науката Кабала се отразява в тях.

Приемната на Учителя

1. Тя е построена през 1926 година и Учителят приема в нея до 1944 година - тя се използува от Учителя осемнадесет години.

2. Тя се използува до 1958 година - четиринадесет години след заминаването на Учителя

3. От 1958 година, когато е закрит "Изгревът", тя просъществува до 1971 година, когато беше разрушена - всичко тринадесет години, тя не се използува от Братството.

Салонът на "Изгрева"

1. От 1927 до 1944 година Учителят държи беседи - седемнадесет години.

2. От 1944 до 1958 година Братството го ползува - четиринадесет години, след което е затворен от властите и предаден на телевизията за склад.

3. От 1958 до 1971 година - тринадесет години той служи за склад.

4. Салонът просъществува от 1927 до 1971 година - всичко четиридесет и четири години. Той бе разрушен през юли 1971 година.

5. Салонът е ползуван от Братството от 1927 до 1958 година - тридесет и една години.

Търси се онзи ученик, който има познания по Кабалата и онези познания, които Учителят дава в Словото Си за значението на числата, за да направи своите проучвания. Аз съм напълно убеден, че ще излезе една невероятна зависимост между датите на построяване на салона, ползуването му и унищожаването му. Това изследване ще бъде поука за всички следващи поколения.

И когато някога последователите на това Учение решат да построят салон за Бялото Братство, те трябва предварително да знаят какво означават за Небесната Кабала числата, когато през времето на Учителя бе построен този салон. И чак тогава да потърсят тези дати - месеци и години, за да проверят дали Небето ще съизволи в построяването на нов салон.

Аз дълги години правих моите изчисления. Взех за начало датата на построяването на приемната на Учителя като дата и за построяването на салона. При тези мои изчисления всичко излизаше и даваше числото девет. Но трябва да призная, че ако се изчислява с датата на построяването на салона - 1927 година, получават се други числа. Затова е необходим човек, който има познания да се справи с тази задача.

Имате задачата. Търси се ученикът, който да я реши.

Свещените думи на Учителя за ученика

Още в началото на своята дейност, Учителят сам определяше ръководителите на братските кръжоци в страната. Минаваха години и те се разрастваха и се оформиха като братства със салони, с по двадесет-тридесет човека на всяко място. Това не беше малко за онова време.

Започнаха недоразумения още в първите години, появи се ревност и борба за ръководство. Отиваха и се оплакваха на Учителя от този или от онзи ръководител. Нямаше братство, където да няма и други двама-трима кандидати за ръководители. Учителят тогава разреши въпроса така: "Всички ръководители, които съм определил по места, да не се сменяват, а да станат пожизнени". Това решение на Учителя бе предадено и нещата се успокоиха малко. Онези, които не бяха съгласни с ръководителите си, напуснаха и се преместиха на други места да живеят. Онези, които останаха по места да живеят, не се примириха, но се съобразиха с Неговото решение. Това бе един от многото трудни въпроси за разрешаване още по времето на Учителя. Разказваха ми, че в Русе е имало двама ръководители след заминаването на пожизнения ръководител Ватев. Останали двама кандидати за ръководители: Йордан Новаков и Георги Константинов. И тогава - който пръв пристигне в салона, той ръководи събранието, той чете беседата и той е ръководител през този ден. Голямо съревнование са получило в ревността им да бъдат ръководители. Тази ревност бе повсеместна - навсякъде в страната. А ръководителите искаха да имат специален статут като по-привилегировани братя пред Учителя. Но Той не им го даде!

Учителят няколко пъти е държал беседи само за ръководителите, когато всички идваха на съборите в Търново или в София. На един от първите събори в София Учителят казал: "Довечера ще приема ръководителите от провинцията". Отива Учителят в стаята Си, облича се официално и зачаква. Седи един, два, три часа, но никой не идва. Защо никой не идва - никой не знае. Дали не са чули, дали не са Го разбрали? Не се знае. Имало е някаква причина. Но каква е - до днес никой не знае. Ние, младите от Школата, всяка една покана за разговор от Учителя я смятахме за голямо благословение. Но тогава Учителят седи и чака. Накрая минава Савка и казва: "Учителю, извинявайте, че идвам толкова късно, чаках да минат ръководителите от провинцията към салона, но те не минаха. Да не би да се е случило нещо?" Учителят казва: "Досега ги чаках, никой не дойде". Обръща се към Савка: "След 22 часа ела ти, за да ти диктувам онова, което бях приготвил да кажа на ръководителите".

Савка отива в 22 часа с бележник в ръка. Учителят започва да й диктува, а тя стенографира. Това са Слова на Учителя, които Той дава лично на нея и които са предназначени за учениците. По-късно, през 1938 година, Савка подготвя част от този материал и го отпечатва в една малка книжка: "Свещени думи на Учителя". Савка не можа да подготви и да издаде другите Слова, диктувани от Учителя. Има ги в нейните тефтерчета, има ги и в нейните стенограми. Учителят лично й бе диктувал колко стиха трябва да има във всяка книжка и колко трябва да бъде общият им сбор. В първата издадена книжка те са 500. Доколкото знам, тези неща са запазени. Аз лично съм ги виждал, когато тя работеше. Преди да си замине, тя ги остави на рождения си брат, като му нареди да бъдат предадени на съхранение при Борис Николов. След заминаването на Савка, брат й извика всички нейни приятели: мен, сестри Аламанчеви, Боян Боев и, в присъствието на десет човека ги даде на Борис Николов на съхранение. Целият този архив след време потъна без следа, беше укрит на скришни места и досега не можахме да го видим.

Аз бях много близък със Савка. Савка бе тази, която за първи път ме заведе при Учителя и ме представи. По-късно, мен ме свързваше с нея истинско приятелство, основано на чистота и на Високия Идеал. Бях нейно доверено лице и много неща ми е показвала от нейните тефтерчета. Аз бях млад тогава, а Савка имаше към четиридесет години. Веднъж тя ми даде да си препиша от нея един план, който Учителят лично е диктувал за нейната работа по "Свещени думи на Учителя". Датата е 22 септември 1944 година,

понеделник, "Изгрев". Слънцето е ясно, температурата на въздуха - нормална; тихо, топло, слънце. Така Савка отбелязваше всеки един разговор с Учителя при какви условия се е водил. Написано е, че това е план от *Беинса Дуно*. Това е план за една поредица от книги, на брой единадесет, които трябва да излязат под заглавие "Зора на Новата Наука". Ето го планът дословно:

1. "Свещени думи на Учителя към ученика", излязла от печат през 1938 година. Според тоя план книгата трябва да съдържа точно 500 стиха, които оформят една строго определена мисъл от Словото на Учителя.	500
2. "Свещени думи на Учителя към ученика", броят на стиховете е:	700
3. "Свещени думи на Учителя към ученика", броят на стиховете е:	900
	Всичко 2 100
4. "Мисли върху Любовта, Мъдростта и Истината", общ брой на стиховете:	300
5. "Бисери от Учителя", брой на стиховете:	300
6. "Мисли за Бога от Учителя", брой на стиховете:	300
	Всичко 900
7. "Той иде!Свещени страници"	33
8. "Мистични изживявания и поучения от Учителя"	72
9. "Изпити и изпитания, през които трябва да мине ученикът"	91
10. "Нещо за отношението на Учителя към ученика"	120
11. "Живот и поучение към ученика"	140
	Всичко 456

Общ сбор: 2 000 + 900 + 456 = 3 456 = 18 = 9. Или, накрая се идва до Кабалата на числото 9. Какво означава това - ще го намерите в Словото на Учителя. Дори има една беседа, която Учителят е озаглавил "Девето число".

Ето, това бе планът на Учителя за Савка, който тя не можа да изпълни. Трябва да се намери ученик, който да довърши нейната работа. Този ученик, който ще свърши нейната работа, трябва да бъде непременно от нейната духовна верига. Иначе няма да стане. Учителят говори, че душите слизат от Невидимия свят по 10-15 души във верига на земята. Така че се търси човек от нейната верига, който да довърши нейната работа. Досега всички опити се оказаха несполучливи. Така че следващите поколения трябва да очакват реализирането на този план и да излязат останалите десет книги.

Изминаха тридесет години оттогава. А можеха да се подготвят и да излязат напечатани, дори и на пишеща машина. Онзи, който пое отговорността за тази работа, трябва да си я завърши, както подобава на един ученик, защото това бяха Свещените думи на Учителя за ученика от Бялото Братство.

Сега ще се върнем на онази, запазена досега тайна. Защо, след като Учителят е поръчал на дошлите в София ръководители да се съберат в строго уречен час, те не са дошли? Той е бил приготвил специално за тях Слово, което не е могъл да изкаже. Учителят е чакал, но те не са дошли.

Според указание на Учителя, в 22 часа идва Савка и Учителят започва да диктува "Свещените думи". На следващия ден Савка лично проверява каква е причината и защо не са дошли ръководителите в уречения от Учителя час. И какво се оказа? Ръководителите през това време се събрали в една братска барака и дълго време уточнявали, спорили, договаряли се как да се образува Върховен Братски Съвет, излъчен от тях. Умували как да стане, какъв да бъде изборът, колко души да участвуват, по колко години да трае върховното ръководство и още въпроси от този род. И в цялата си разпаленост и занесия, те забравили, че Учителят им определил час, и затова не дошли при Него. След като минават два-три часа и след като Савка минава при Учителя, Той, огорчен от поведението на ръководителите, започва да диктува на ученика Савка "Свещени думи на Учителя". Първата страница е озаглавена "Към душите, които чакат". Това са Свещени думи на Учителя към ученика. Савка Керемидчиева тогава е един представител на този Космически Ученик. Ученикът на Бялото Братство има три степени на посвещение. Първото му име е *Ил-Рах*. То означава "принадлежи на Бога". Второто му име е *Амриха*, означава "душата на сърцето, света на Любовта, свидетелство на душата". Третото му име е *Аверуни* и означава "верният ученик".

Така че, онази вечер, от 22 часа, Учителят изнася Словото Си пред този ученик, който има проекция на физическия свят. Казва се **Аверуни - верният ученик**. Учителят дава на Савка името Аверуни. По-късно, в своите тефтерчета и бележки, тя надписва: "Савка - Аверуни".

Вторият ученик, който има проекция в Духовния свят, се нарича **Амриха**. Това означава "духовният ученик".

Третият ученик има проекция в Божествения свят и се нарича **Ил-Рах**. Означава, че принадлежи на Бога, има общение с Бога и е служител на Бога.

Тримата ученика представляват **Космическия Ученик**, който има проекция в Божествения свят, името му е **Ил-Рах**, има проекция в Духовния свят - името му е **Амриха** и има проекция на физическия свят - името му е **Аверуни**. Така че, това са трите степени за посвещение на ученика в Школата на Учителя. Започва се от Верния ученик - **Аверуни**, преминава се през духовния ученик - **Амриха** и се достига до Космическия Ученик - **Ил-Рах**. Ето към кого Учителят е отправил Свещените думи. Ето какво представлява Ученикът на Бялото Братство с неговите три посвещения. Това е метод на Учителя за работата на ученика. Ученикът учи сам, работи сам, прилага сам и първият плод на неговия труд се предава на Учителя. Този метод ще го намерите в отпечатаната от Савка през 1938 година книжка.

Какво стана с плана на ръководителите да си направят Върховен Братски Съвет? Не стана нищо. Учителят не позволи. Той даде друг метод за работа. Това ще го намерите в отпечатаната книжка. Ще го намерите и в другите книжки, които трябва да излязат. Може ли да се говори за Върховен Братски Съвет, когато Учителят дава знанието си на ученика, който има да минава през трите посвещения - на **Аверуни**, **Амриха** и **Ил-Рах**. Това е разрешението на задачата!

След заминаването на Учителя се събраха възрастните приятели, които бяха ръководители на братствата в провинцията и тук, в София, си учредиха седемчленен Братски Съвет. Бе избран пожизнено. Всички без изключение знаеха, че този опит бе направен по времето на Учителя и знаеха резултата. Отговорът бе даден със "Свещените думи на Учителя към ученика". Но никой не пожела да чуе за това, въпреки че им бе напомнено. Направиха си опит. И естествено, опитът излезе несполучлив. Ние, съвременниците на Учителя, го проверихме. Ето, тридесет и пет години след заминаването на Учителя, "Изгрева" го няма и Братството го няма. Всички ръководители от провинцията - съвременници на Учителя - си заминаха и не

оставиха следи. Остана само книжката "Свещени думи на Учителя". А историята на тази книжка трябваше да бъде разказана от мен. В тази книжка се намират свещените скрижали на Бога за **Космическия Ученик Ил-Рах**, за **духовния ученик Амриха** и за **верния ученик на земята - Аверуни**. Ако искате да бъдете ученик, трябва да бъдете верни към Словото на Учителя и да го приложите в живота си. Тогава ще преминете през първото си посвещение и ще получите името **Аверуни**. А за другите две посвещения - пред вас е цялата вечност.

Тази малка история ви я разказах, за да знаете за кого бяха предназначени Свещените думи на Учителя и кои бяха тези, които се отвърнаха и не ги приеха. Това бяха ръководителите на братствата. Затова Учителят ги издиктува на Савка и ги предаде на учениците от Школата. Това бе един символичен урок, че Школата няма нужда от ръководители, а има нужда от ученици, защото учениците поемат свещените думи на Учителя и ги прилагат в живота си. Дали това е така - вие ще проверите. Свещените думи на Учителя за ученика са Слово на Бога Живаго, те са Сила и Живот за ученика от Школата на Всемирното Велико Бяло Братство.

Забележка на редактора: През 1992 година излезе второ издание на "Свещени думи на Учителя". Беше поместен предговор от д-р Илиян Стратев. В него са включени цитати от Боян Боев и Ангел Томов, които нямат нищо общо с оригинала и с историята на тази книга. Застъпват се също становища, които са неточни и неверни, че Учителят е изучавал философските системи, откъдето получава Своето знание. Всеки един читател, който се запознае с историята на написването на "Свещени думи на Учителя", ще види, че поместването на увод е кощунство към Учителя. За по-голямо доказателство ще цитираме заключителните думи на този увод на стр. 8: "Сега Бялото Братство трябва да възвърне стария си живот. Вече е признато като юридическа личност със свой устав, узаконен от Министерския съвет на Република България. Има свой Братски управителен съвет и редовни срещи в малък клуб на улица "Жолио Кюри" в квартал "Изгрева".

Книгата е дадена за печат на 5 март 1992 година. До тази дата Духовно общество "Бяло Братство" не беше признато като юридическа личност. От Министерския съвет бе регистрирано на 3 октомври 1990 година под номер Ц-79-06-1 в Комитета по въпросите на Българската православна църква и на религиозните култове при Министерството на външните работи, на основание чл. 16 на Закона на изповеданията, а на 7 ноември 1990 година бе утвърден уставът му с писмо 04-02-172. Много по-късно, на 4 май 1993 година, с решение на Софийския съд под № 657196 от 10 май 1992 година по дело № 27712 от 1992 година, Духовно общество "Бяло Братство" бе признато със своя устав за юридическа личност. Честито и поздравления!

Сега ще ви поднесем цитати от Словото на Учителя по въпроса за Устав и за регистрация като юридическа личност. Този въпрос е разгледан от Учителя в 27 школна лекция на общия окултен клас (II година), 29 април 1923 година в София (стр. 10, 11 ред отдолу): *"Една от главните мъчнотии е, че вие се стараете да поправяте неща, които не се нуждаят от поправяне. Вие искате да турите ред и порядък на туй общество, когато не се нуждае от ред и порядък. Това общество си има свой ред и порядък, то си има ръководство от друго място. Сега, вземете например, защо вие не харесвате туй общество? Вие казвате: какво ще кажат хората, какъв е уставът на това общество? Я вижте как е нагласен светът! Ами че какво се нуждае това общество от устави? Като имат другите общества устави, защо не седите при тях? Всичката ви грешка седи в това, че вие искате, като дойдете тук, да се*

проявите като в света. Не, тук ще се проявите най-естествено, по Божествено."

И понеже "Свещените думи" са продиктувани от Учителя за ученика, то всеки един от вас може да прочете стих № 81, където е написано:

Възприемане. Учителят говори на ученика *ясно* и *открито*. Ученикът възприема думите Му и *ги разбира*. Той ги *пази свещено* в душата си.

Ето, имате предговора на тази книга, имате историята как са дадени Словата на Учителя към ученика и всеки може да направи своя извод. Ние сме Школа. Нашето място не е при църквите, сектите и религиозните култове. Нашето място, мястото на това Общество, неговият път и Пътят на ученика са определени от Словото на Учителя!

И така, търси се ученикът, който да изпълни волята на Всемировия Учител. А волята Му се намира в Неговото Слово. Затова се търси верният ученик, който да отстои и да защити Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

Името на верния ученик е Аверуни. Това е първото посвещение, през което минава ученикът с Чистота и чрез изпълнение волята на Учителя.

Незнайният войн на Бялото Братство

Аз заварих на "Изгрева" възрастните приятели, които навремето бяха основали Просветен съвет с единствена цел да се отпечатва и издава Словото на Учителя. Но скоро, този съвет от само себе си се разтури. На поста остана единствено Паша Теодорова, която заедно с трите стенографки стенографираше, след това дешифрираха и накрая подготвяха беседите за печат. Паша редактираше окончателния вариант и го представяше на някоя печатница за печат. Оттам се получаваха шпалтите, на които се правеше коректура. Това беше много тежка, мъчителна работа. Нямахме подготвени хора. Обемът за печат бе голям. Всяка седмица Учителят държеше четири беседи. А Школата продължи двадесет и две години. С годините се натрупа огромен материал.

Беше ни направило впечатление, че има разлика между говора на Учителя и онова, което записвахме в тетрадките си, в сравнение с това, което излизаше от печат. Тогава аз се заех да изуча този проблем основно. Ето как стоят нещата след проучване от около десет години.

1. Първото оригинално Слово на Учителя представлява Неговата кореспонденция с приятелите от провинцията. Тя трябва да се издаде в отделни томчета, заедно с материала на онези ученици, за които е предназначена.

2. Първите записани думи на Учителя са дадени на съборите. Правени са протоколи, водени от Димитър Голов, който е бил бързописец и писар в Градския съд в София. Тези протоколи са точни и автентични.

3. От 1912 година, Учителят започва да говори на гражданството и на българския народ, защото Той вече е станал Миров Учител. В Него е Божественият Дух и Христовият Дух. Само Мировият Учител може да дава и говори Словото на Бога. Тези беседи са записани от Гълъбов, който е бил стенограф в Народното събрание. Той лично дешифрира целия материал и го подготвя за печат. Излизат томчета, озаглавени "Сила и живот", от I до V серия включително. Това Слово е автентично и неподправено, защото е работил професионалист-стенограф. Той е имал опит и знание и не е посягал върху Словото на Учителя. При един разговор с Учителя Той бе запитан:

"Учителю, какво да предложим на онези българи, които се интересуват от Учението?" Учителят отговорил: "Сила и живот", от първа до пета серия. Вкратце там е дадено цялото Учение". Чрез тези серии от беседите аз лично влизам директно в Словото на Учителя. В тях е запазен Духът на Словото на Учителя.

4. След това като стенографи идват Паша Теодорова, Савка Керемидчиева и Елена Андреева. Всяка една от тях отделно стенографира на лична тетрадка. После дешифрира собствената си стенограма, като непрекъснато сверява от другите две стенограми, да не би да е пропуснато нещо. Дешифрира се текст, който е общ и се написва на пишеща машина. Това е суровият материал. След това идва ред на Паша Теодорова, която редактира този текст и го подготвя окончателно за печат. Така излизат беседите от следващите серии - от VI до X серия - които са близки до оригиналното Слово на Учителя. Обикновено Паша отива при Учителя и Му прочита приготвения окончателен вариант. Учителят слуша и прави Свои забележки. Това означава, че четири пъти в седмицата, Учителят трябва да изслушва прочитането на редактираната от Паша беседа. А това са месеци наред и двадесет и две години Школа. Понякога присъствуват и други сестри и виждат как Учителят слуша. Впоследствие те разказваха за начина, по който Учителят слушал и начина, по който е възприемал това, което се чете. Дотогава никой не смееше да го изкаже гласно, за да не обиди Паша и да не би да се обезличи нейния огромен труд.

5. Някои приятели, присъствували на беседа, понякога харесват някоя беседа и пожелават да я публикуват отделно, в отделна книжка, на собствени разноски. Поискват от Паша оригинала, публикуват го и книгата излиза от печат. Такива отделни книжки има над двадесет. По-късно Паша забравя, че е дала тези оригинали за печат и започва да прави своя редакция за предстоящото за печат томче. Така излизат томчета беседи и когато се сравняват с отделните книжки, вижда се една голяма разлика. Особено показателен е случаят с томчето "Трите живота". Оригиналното издание е от 1922 година. Второто издание, от 1942 година, е напълно променено. Но това не е по указание на Учителя, а резултат на свободната редакция на Паша. Всеки може да сравни и да направи извод.

6. В следващия етап, Паша започва много свободно да редактира Словото на Учителя. От 1945 до 1950 година излизат към петдесет томчета, които са свободно редактирани от Паша. Ние, съвременниците на Школата, не бяхме съгласни с това. Паша се защитаваше така - че е работила при Учителя и че Му е чела всяка беседа. Това е така. Но се разбра и друго. Винаги е присъствувала, дори за броени минути, и някоя друга сестра и е виждала по израза на лицето на Учителя, че Той изобщо не е съгласен и не одобрява такова редактиране. Но Той мълчи. Оставя ги свободни. Днес, по някоя случайност, има запазени оригинални беседи от времето на Паша, както и издадени томчета. При сравнение на свободната редакция на Паша с оригинала, виждаме, че тя води до съвсем други заключения и изводи.

7. Накрая брожението и несъгласието с Паша достигна своя финал. Брат Неделчо Попов стана и пред всички изобличи Паша в свободна редакция на Словото. Тогава имаше Просветен съвет. Пред него той изнесе и показа оригиналите и издадените томчета. Показа и онези отделни книжки, както и онези томчета, свободно редактирани от Паша. Получи се голям смут. Паша беше объркана, защото не можеше да каже нищо пред фактите. Тя за всички бе голям авторитет, но пред фактите всички се смутиха. А брат Неделчо Попов беше също голям авторитет, защото той беше единственият брат от нашето поколение, когото Учителят допускаше до Себе Си. Освен това, организацията на отпечатването на петдесет тома беседи от 1945 до 1950 година изцяло бе извършена от него. Той намираше и доставяше хартия

в онези години, когато всичко бе под възбрана. Той бе истински бял брат и целият светеше от вътрешна чистота. Ние го наричахме Белия гълъб или накратко Гълъба. Той заслужаваше това име. Тогава Борис Николов, като председател на Братския съвет, поиска да разреши по свой начин тази задача. На всеки един от членовете на Просветния съвет и на още няколко братя от провинцията той раздаде по едно оригинално копие, за да го подготви за печат. Те работиха около шест месеца. След шест месеца се събраха и всички представиха оригинала и своето копие, подготвено за печат. Събра се комисия и прегледа всичко. Оказа се, че всеки от тях при редакцията беше оставил свой почерк и отпечатък. Можеше спокойно, като се прочете редакцията, да се разбере кой е редактирал. Тогава стана един брат от провинцията, на когото забравихме името, поднесе оригинала и каза: "Братя, ето Го Словото Божие. Човешките ръце не могат да се докоснат до Словото Божие. Само човешките очи могат да го докосват и четат и човешките души да пият от живата вода на Словото. Затова, братя, за мен е кощунство и богохулство да посягаме върху Словото на Бога. Аз не мога. Ако вие можете - правете го. Пророк Исайя е казал: "Аз съм глас на едного, който вика в пустинята: Пригответе пътя Господен. Прав друм направете в пустинята на Бога нашего."(Исайя, гл. 40, ст. 3) Пътят го има. Пътят го има в Словото. Словото го има в оригинала. Тогава какво? Печатате го така, както е дадено. От мен толкоз".

Братът извади Библията и започна да чете глава 40 от пророк Исайя: "И славата Господня ще се яви, и всяка плът купно ще види; защото устата Господни говориха."(Исайя, гл. 40, ст. 5) "Но Словото на Бога нашего остава във век."(Исайя, гл. 40, ст. 8) Накрая тоя брат с тържествен тон завърши да чете: "Кой е измерил Духа Господен или му е бил съветник и го е научил?"(Исайя, гл. 40, ст. 13) Всички стояха втрещени и се чудеха този брат откъде се яви, кой му даде тази беседа да редактира и откъде намери сили да прочете всичко това. Накрая той върна оригиналните беседи, до които не бе се докоснал поради страхопочитание към Бога и ги сложи на масата. Другите братя върнаха подготвените от тях редакции. Накрая Борис Николов реши, че щом и другите са редактирали и променяли свободно Словото - по-добре да се остави Паша да работи, както е работила досега. Само Неделчо Попов не беше съгласен и протестираше. Неделчо Попов и Борис Николов бяха искрени приятели, но тук Неделчо се противопостави на Борис. Борис наложи своето решение на задачата, защото беше председател на Братския съвет.

Тогава ние познавахме по физиономия този брат. Някои му знаеха името, но други не го знаеха. Онези, които го знаеха, скоро го забравиха. А този незнаен брат с незнайното име реши задачата. Решението, което той посочи, е най-правилното. Защото Словото на Бога остава во веки веков. Аз също съм за това - да се печата оригиналното Слово, без редакция. Който иска да работи върху Словото на Учителя, може да си направи извадки и резюмета и да си подрежда материала както иска. Но Словото на Учителя трябва да бъде отпечатано в оригинал. Така този безименен брат разреши въпроса. Във всяка страна има паметник на незнайния войн, на онзи войн, загинал за свободата на отечеството си и чието име е останало непознато или забравено. Пред този паметник всички официални държавни лица и държавни ръководители от чужбина поднасят цветя и свеждат глава в знак на почит и уважение към саможертвата на Незнайния войн.

Школата на Бялото Братство също има своя незнаен войн. Това е същият безименен брат, който върна оригиналния текст на беседи от Учителя и не пожела да ги редактира и да посяга върху Словото на Учителя. За доказателство той им чете от глава 40 на пророк Исайя. Това е същата глава, която четиримата евангелисти-летописци цитират, защото това са

Думи Господни. Така този брат разреши въпроса. Трябва да се печата само оригинала от Словото на Учителя. Това, което е останало от времето на Учителя като оригинали, трябва да се отпечата в своя първообраз. Онова, което е дешифрирала Елена Андреева от оригиналните стенограми, трябва също да се отпечата в своя първообраз.

Такава е волята на незнайния брат. Такава е волята на Незнайния войн на Бялото Братство. На колене пред него!

Благодарим ти, брат! Ти беше истински ученик на Учителя, защото Духът на Словото бе у теб и ти видя, че Словото на Бога нашего трябва да остане во веки веков. Амин.

Днес Незнайният войн на Бялото Братство стои на своя пост. С двете си ръце той държи своя меч. Духът Господен е над него. Всеки миг той може да вдигне меча си и да разсече въздуха над него и под него, и да го стовари срещу враговете на Словото.

"Ето Бог ваш! Ето, Господ Иеова ще дойде със сила и мишцата му ще владее за него. Ето, мъздата му е с него, и въздаянието му пред него."(Исайя,гл. 40,ст. 10)

Защото в Словото на Учителя има една формула, която е закон на Бялото Братство. Тя гласи: *"Мечът на Духа Господен е Словото на Бога! Мечът на Духа е Словото. А Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно е Слово на Бога!"*

Поклон пред Незнайния войн на Бялото Братство!

Учителят

"...Понякога Великият, Безграничният приема образа на човек и живее между хората и заедно с тях!..."

Учителят имаше сила, власт, можеше да държи злото далеч, успокояваше, вдъхваше вяра и упование в Бога. В Неговия поглед грееше предвечната Мъдрост на Великия! Учителят държеше главата Си изправена... Будно съзнание проличаваше във всяко Негово движение. Той говореше тихо, гласът Му проникваше далеч. Животът Му беше музика - ритъм, мелодия и хармония. Той посещаваше концертите на големите майстори. Той беше учтив, внимателен и търпелив към всички. Обличаше се чисто, спретнато и красиво. Обичаше свободната, широка дреха. Предпочиташе светлите цветове. Обичаше чистите, високи места в планините. Плодовете бяха любимата Му храна. Той казва: "Плодовете чистят както тялото, тъй също мислите и чувствата." Радваше се на едрите, правилни и хубави плодове. Той казваше, че те идват от един възвишен свят. Учителят сядаше да се храни със свещено чувство. "Яденето е едно от най-великите тайнства на живота. Чрез него ние общуваме с Великата Реалност. Чрез него ние приемаме сила, живот и знание."

Учителят обичаше Слънцето. "Както се греем на Слънцето, тъй трябва да живеем в Божествената Любов."

Обстановката, при която живееше и работеше Учителят, беше скромна. Той не обичаше разточителност с материалните блага и небрежност. Когато трябваше, обаче, беше щедър. Никога и за нищо Той не казваше, че е Негово. Учителят казва: "Истинският дом на човека е в душата Му. Той няма дом отвън."

Учителят беше точен. Имаше правило: "Малко обещавай, но всякога изпълнявай!" Той не обичаше да отлага нещата. Всяко нещо Той извършваше

внимателно, грижливо, по най-хубавия начин. "Каквото работите, работете го за Господа!" "Помни, че ти всякога предстоиш пред Великото Разумно Начало!"

Той използуваше за работа и тихите нощни или ранните утринни часове. Той казва: "Човек разрешава най-мъчните въпроси в абсолютна тишина, когато всички спят, а само Бог е буден."

"Най-голямото благо, което човек има от Бога, е животът. И най-голямата благодарност на човека заради живота е работата." Всяка работа започваше с молитва. И след свършване на всяка работа, пак благодареше с молитва. Той казва: "Разумният, Невидимият свят участвува във всичките ни дела тук, на земята. С молитвата ние призоваваме Неговата помощ. Благодарността пък е израз, че ние оценяваме тази помощ."

Небесни пратеници посещаваха Учителя. Той знаеше как да ги посреща, знаеше как да вдъхне в нас едно свещено отношение към тях. Учителят казва: "Бъди винаги във връзка с Бога на Любовта! Вън от Бога се създава грехът. Аз всякога се моля. Човек трябва да се огражда от влиянието на преходното с молитва, с чиста мисъл и непрестанна Любов към Бога... Всеки ден отваряй душата си пред Господа! Всеки ден! Молитвата постига целта си, когато преживееш едно Божествено състояние. Чрез нея ще научиш каква е Волята Божия."

Понякога Той се оттегляше в тишина и мълчание и се отдаваше на размишление и съзерцание. "Бога най-лесно ще намерите вътре в себе си. Само в Бога е нашият живот."

"Някой пита, кой съм Аз? - Аз съм пратен от Божествения свят да изявя Любовта, да внеса в живота нейната сила, нейната мощ."

"Аз съм дошъл да кажа на хората, че Бог е решил да създаде един Нов свят, Ново небе, Нова земя и да промени всички хора. Това ще стане. Това, което говоря, е Божествено! Моята проповед ще я чуят всички. Не могат да не я чуят, понеже Бог е, Който говори в света. Моята проповед е като Слънцето. Няма да остане нито един, който да я не чуе. Не това, което се говори, но има нещо, което остава неизказано. То влиза във всички хора. То е Божественото. Светът е направен от Бога и този свят ще стане такъв, какъвто Бог го изисква."

В присъствието на Учителя всеки ставаше по-добър. Пред Учителя всички изпитваха свещен трепет, дълбоко почитание. Великото, Необятното, Доброто, Красивото, Вечното в Него чувствуваха всички!

Учителят служеше на Любовта, Служеше на Бога! "Смирението е израз на Любовта към Великия."

Учителят беше търпелив. Знаеше, че за всяко нещо има време. Умееше да изчаква това време.

Много хули изсипа светът към Него и много клевети. Той обаче остана тих и спокоен и никога не излезе да се защити, нито да спори. "Като те бият за Истината, ще мълчиш. Остави Истината да те защитава. Търпението е велика наука. Само любещият е търпелив. Само разумният е търпелив". "Бъди досетлив какво иска Божият Дух ти да направиш!" Той често долавяше нуждата на някой скромен човек, който не смееше да я изкаже и му се притичваше на помощ, даваше му подкрепа, видима и невидима.

"Не мислете, че хората са грешни. Само Бог знае защо те грешат и страдат. Не се спирайте на погрешките им. Същината на човека е доброто. Човек трябва да разработва доброто в себе си. Затова е пратен на земята.

Като дойде страданието, приеми го тихо и спокойно. Същевременно ще работиш, за да се справиш с него. Догдето трае, не изгубвай равновесието си и мира си!"

"Ученикът трябва да издържа всичко, каквото му се случва!"

"Човек трябва да се издигне до Истината. Това е пътят на съвършенството!"

"Сила и живот" - нарече Той Словото Си!

Хора, животни и растения, всички в Негово присъствие се чувствуваха добре. Но една свещена дистанция, едно свещено пространство имаше, което никой не си позволяваше да преодолее. Всеки, който се приближаваше до Учителя, чувствуваше доколко може да се приближи.

...Учителят беше самотен. Високият планински връх е самотен, огрян от лъчите на изгряващото слънце.

На Ел-Шадай Учителят взе цигулката и като докосваше леко с пръстите струните, изпя "Песента на странника". Това беше молитва. Никой не беше я чувал дотогава и никой не я чу след това.

"Странник съм на този свят. Никого не познавам, освен Тебе!
Ти, Господи Боже мой, си създал всичко за мене.
Аз възнасям своята благодарност към Тебе!
На Тебе, Господи, възложих своето упование.
Да възлезе молбата ми към Тебе!"

"Благословен от Бога, Ти, Учителю на Любовта,
загдето тъкмо в тези дни донесе мир и светлина!
Добре дошъл, добре дошъл, Учителю на Любовта!"...

Опитностите на Галилей Величков са записани през 1970-1983 год. от д-р Вергилий Кръстев с право на печат.

Първите четири опитности и последният текст са взети от собственоръчно написани спомени.

МАРИЯ ТОДОРОВА

(1898-1976)

Чужди по дух хармонизации

Може би най-интензивен в Школата на Учителя бе животът на музикантите. Всички ние, които минавахме за музиканти, бяхме онези, школуваните, минали през музикалната образователна система тогава в България, а това бе Консерваторията в София. За да влезне в нея, всеки кандидат-студент трябваше да владее някакъв инструмент, да има специална теоретична подготовка, която да му даде възможност да си издържи приемния изпит. Навярно се досещате, че един музикант не се сътворява за три-четири-пет години, а за цяло десетилетие, дори за две. Онези, които бяхме завършили консерваторията, се считахме за музиканти. При нас дойдоха през следващите години и младежи, които свиреха на различни инструменти, бяха музикални дарования, но не бяха школувани. И те се причислиха към групата на музикантите. Още от самото начало Учителят бе наредил всеки един от Школата да се научи да свири на някакъв инструмент. Ако не се научи да свири, то поне да се научи да пее. Това не бе малко, а голямо постижение за всекиго от нас. И накрая се дойде дотам, че всички разбираха от ноти, от нотен запис, от музика, и изведнъж се оказа, че сме най-музикалните хора в България и освен нас никой нищо не разбира от музика. Та това бе един музикално-инструментален и вокален взрив на "Изгрева" - всеки свиреше, всеки пееше, а това стигаше до ушите на гражданите в града. "Изгревът" тогава бе извън чертите на София. Е, онези приятели с по-скромните възможности се свиваха, но и те пригласяха в този хор, че само ние разбираме от окултна музика. Това накара Учителя накрая пред всички да заяви: "На "Изгрева", никой нищо не разбира от музика!" Мнението му бе категорично и то си остана в сила и до днес. Музикалната група бе най-силната и най-многолюдната, най-ревнивата, най-болезнено преживяваше всичко, там борбите бяха най-жестоки и без да искам и аз бях въвлечена в тях. Школата на Учителя, Словото на Учителя, Музиката на Учителя са съвсем строго определени принципи, но нашето присъствие в Школата бе нещо съвсем различно и нашето несъвършенство не е критерий за Школата на Всемировия Учител. Но всички без изключение пееха, можеха да пеят и имаше моменти, когато виждахме, че Сила и Живот се излъчваше от нашите песни. Така постепенно се дойде до идеята да се направи братски хор и да се разучат песните на Учителя на няколко гласа, защото при нашето общо пеене някои сестри пееха първи глас, други - втори и понякога излизаха сполучливи импровизирани хармонизации на песните. Но сестрите и братята решиха, че тези хармонизации трябва да се направят от човек, който си разбира от работата, от музикант и то - всепризнат музикант. Такъв по това време беше големият български композитор Добри Христов, който имаше написана църковно-религиозна музика и приятелите смятаха, че той е точно подходящ за разработка на песни от Учителя. Учителят не бе питан, защото смятаха, че не трябва да Го безпокоят за такова дребно нещо. Без Негово съгласие взеха и дадоха на композитора песента: "В начало бе Словото". Добри Христов я направи, и то - хармонизация на четири гласа. Най-възторжено хорът я разучи на четири гласа, всички бяха възторжени от изпълнението си, но когато я изпяха пред Учителя, Той не я хареса и каза: "Не! Не! Не!" Три пъти повтори "Не!" и три пъти отрицателно поклати глава.

После добави: "Чужди по дух хармонизации!" Не се прие от Учителя. В нея нямаше духовен елемент. Всичко, което имаше в песента на четири гласа, бе изчезнало в четирите посоки на света. Защо ли? Той - Добри Христов - бе голям композитор, но бе от други среди, той бе от друго поле, не бе от полето на Школата, неговото съзнание боравеше с друго поле, с друг егрегор, витаеше в други сфери. Освен това той бе композирал сполучливо песни на българската православна църква, беше потопен в нейното поле. А тя, като институция, в тези времена воюваше срещу Учителя с позволени и непозволени средства, на което ние бяхме свидетели и мнозина от нас понесоха ударите, като по нейно внушение много приятели от нашите среди бяха уволнявани от учителската професия, която бе една основна професия, особено за сестрите от Школата. Тези неща не се разбираха и не се схващаха от приятелите и затова му дадоха да хармонизира песента и то, за най-голямо учудване - "В начало бе Словото" и то - тогава, когато свещениците сипеха огън и жупел срещу Словото на Учителя. Добри Христов бе чужд на идеите на Школата, беше чужд на духовното поле на Школата, той бе чужд на сферите, откъдето излизаше тази песен, той бе чужд на всичко, което идваше отгоре от Божествения Дух, преминаващ през Учителя и което се изливаше във вид на Слово или на музика. Творческият акт на Божествения Дух е музиката. И музиката на Учителя е именно този творчески акт на Божествения Дух. Щом един композитор е чужд на това поле и тези сфери, как може да хармонизира такава песен и то песента "В начало бе Словото"? Невъзможно е, дори да е добър музикант и професионалист и дори да го направи с усърдие. Не може да се направи. Има закони: нашите са наши - вашите са ваши. Онзи, който признава Словото на Учителя и живее по него е наш, той е ученик на Школата. И така, Учителят не одобри хармонизацията, защото бе чужда по дух, макар че бе направена изкусно по всички правила на това изкуство от Добри Христов. Правеха се после други опити, но те също бяха несполучливи.

Освен това, Учителят много пъти беше недоволен от разните хармонизации на нашите приятели и то вече не от "чуждите", а от "нашите" в Школата, които вкарваха други елементи в песните, навлизаха в други мотиви, навлизаха в други духовни полета и оттам сваляха, без да знаят, други сили и обвързваха мелодията на песента с други полета от музикалния свят. От този музикален океан, който беше над нас и този, който бе под нас, те правеха някаква връзка и по нея протичаха сили, облечени в мелодии - правейки хармонизации, те без да искат и без да знаят, коригираха песента и я отклоняваха от нейния първоизточник. Много от тези хармонизации бяха показвани на Учителя и нашите приятели получаваха одобрението Му, като получаваха и напътствия. При други случаи, те не биваха одобрени. За тези случаи Учителят предупреди, че ще доведат до дисхармония в музикалния свят, откъдето са свалени, а това от своя страна ще доведе до санкции, до съответни санкции от Невидимия свят и затова могат да пострадат някои приятели. Ние бяхме свидетели и на такива примери. Не бяха малко онези, които пострадаха и платиха жестоко за това.

Но - ще кажете, къде е Учението на Любовта? Нали Всемировият Учител слезе на земята да донесе Любовта? Отговорът се намира в следните думи на Учителя: "Материята е кондензирана енергия. Енергията е кондензирана светлина. Светлината е кондензирана мисъл на ангелите. Мисълта на ангелите е кондензирана Любов. Любовта е плод на Духа." А творческият акт на Духа е музиката. Това е движението на Духа в света на Мъдростта, където се създава светът на формите и на хармонията в живата природа. За това Хармонията е материализиран движение на Духа. А музиката е средата, в която Божествения Дух твори. Тук се творят законите на Мирозданието.

Чужди по дух хора

Имаше в София един музикант - казваше се Говедаров. Беше добър музикант, свиреше на орган в католическата църква - в католически дух, по онези писани и неписани канони за изпълнение на такава музика. Бяхме се запознали и бяхме добри познати. Това го подчертавам, защото е необходимо за финала на моя разказ с горното заглавие. По онова време почти всички музиканти в света, т.е. в града, по един или друг повод бяха идвали при нас, за да видят и чуят едно такова чудо като това, че тук, на "Изгрева", всички бяхме музиканти. Едно такова нещо много трудно можеше да се намери по света. Да се намерят толкова хора, събрани на едно място, като всеки можеше да свири на някакъв инструмент или пък знаеше солфеж и пееше! Та за града ние бяхме едно музикално явление, трудно за обяснение. От друга страна, приятелите смятаха, че щом някой в града чете Библия, то той е духовен и ни е брат. А щом някой свири на орган в католическата църква, то той ни е духовен брат и е наш. Дали свири там в църквата или тук, в салона на "Изгрева" - то няма значение, стига за това да му се дадат подходящи ноти. Та по тази логика приятелите доведоха този Говедаров на "Изгрева" - искаха да се изфукат и да му покажат какво можем и какво знаем. А той на мнозина от нас преподаваше уроци по хармония, така че от негова гледна точка, за него бяхме начинаещи. Та го доведоха при мен, а аз бях седнала в салона и свирех както винаги, преди всяка лекция на Учителя, на хармониума. Запознаха ни без да знаят, че ние се познаваме и ме помолиха да му отстъпя мястото си и да свири в клас преди беседа. Отначало аз се стъписах, как така ще свири, та той не е нито от Младежкия, нито от общия окултен клас, нито пък е идвал някога на беседа при Учителя. И аз отстъпих, защото групата бе много внушителна, застъпи се за него и аз какво да правя - отстъпих мястото си. Ама нашите даваха мило и драго, само и само да дойде някой чужд и да им засвири като че ли е слязъл от небето - че като засвири песните на Учителя, ще засвирят всички музиканти по света и ще разнесат музиката Му, и веднага ще дойде шестата раса, за която Учителят даваше Словото Си сега пред нас. Такова схващане имаше тогава, такова има и сега, такова ще има и след нас. Един заведе Говедаров пред органа, друг му поднесе стол, трети му сложи нотите и с голямо уважение той бе настанен на моето място. Защо моето ли? Защото Учителят ме бе поставил на този стол и за това си имаше причина - защото всеки от нас си имаше определена задача в Школата и определено място, стига да разбереш, кое е твоето място. Това не беше лесно да се разбере, защото Учителят оставяше всеки да се определи свободно дали иска да учи. Говедаров започна да свири, за него това не беше никакъв проблем, загледа нотите и започна да хармонизира от прима виста. Той беше школуван музикант и добър изпълнител. Учителят влезна в клас, направи се, че не забелязва кой е на органа, направи знак с ръка, че започва беседата и всички се умириха. След свършването на беседата, всички отидоха да поздравят Говедаров за участието му и за първото му излизане на наша сцена и пред наша публика. Учителят ме извика при Себе Си чрез една сестра, която ме заведе при него, защото аз стоях като замаяна от целия този случай. Застанах пред него, а Учителят ме изгледа строго и каза: "Друг път няма да му даваш да свири!" Аз стоях като закована, но едва промълвих: "Учителю, аз не се съгласявах, но братята и сестрите от салона ме накараха насила и ми се наложиха!". "Те какво искат, той да докара всички католически духове тук в Школата ли? Те знаят ли, че ние с поповете едва държим фронта, а тия ще ни ударят в гръб и ще ни унищожат! С тях шега не

бива - та те избиха 40 милиона човека през време на Инквизицията в Европа - имат опит и ще ни смелят за броено време!". Учителят свърши, а аз продължавах да стоя като статуя. Беше ми дошло премного за днес - две коренно различни положения и при двете аз бях поставена да отговарям пред Учителя: за онова, което направиха приятелите и за онова, което не направих аз.

Следващият път бе неделя към десет часа сутринта, когато Учителят държеше общи неделни беседи и на които бе позволено да присъствуват и външни хора от града. Говедаров пак дойде, вероятно му бе харесало нашето гостоприемство и искаше отново да свири, но аз му казах, че Учителят не позволява да свири човек извън Школата. Той не очакваше такъв отказ, опъна се, но аз бях този път твърда в отказа си. Обиди се, завъртя гръб и отиде, че седна най-накрая в салона, напълно усмирен и укротен, така си мислех. Тогава нашите братя и сестри, като разбраха за отказа ми, че като скочиха, че като гракнаха срещу мен и искаха да ме разкъсат. Заобиколиха ме и ме наричаха какво ли не: че съм била толкова себична, че не съм нищо пред него, че не мога да му стъпя на малкото пръстче, че съм едно нищо, че съм никаквица, която иска само да се налага и т.н. Откъде дойде това ожесточение у тях към мене? В очите им играеха пламъчета на омразата и ако се съберяха ведно, от тях щеше да се направи цяла клада и щях да бъда изгорена веднага, нямаше да се чака съда на Инквизицията, че да ме завържат на стълба, да накладат огън под мен и да ме изгорят. Огънят в очите им бе запален, кладата всеки момент се очакваше да бъде запалена и аз щях да изгоря отвътре за броени минути тук, насред салона на "Изгрева", пред лицето на Всемировия Учител. Изведнъж устата ми се отвори и казах, без да съзнавам, че това излиза от моите уста: "Учителят ми нареди да не се дава това място на чужди по дух хора, да свирят в салона!" Като чуха това, те се спряха за миг, огледаха се и изведнъж един даде идеята да се отиде направо при Учителя, да го питат дали това е вярно и ако не е вярно, окончателно един път завинаги да се справят с мен. На всички им хареса, че е крайно време да приключат с мен и отидоха при Учителя. Той е вече подготвен, облечен е официално за неделната беседа и, без да ги пита за какво идват при него, ги посреща с думите: "Това място не е за чужди по дух хора!" Казано, речено и отсечено! Онези се връщат с подвити опашки, защото стопанинът на стадото е умирил бесовете у тях, вървят омърлушени, не поглеждат никого, не разговарят с никого, сядат и смирено гледат пред себе си, все едно че нищо не е било - нищо не се е случило. А за това, че чрез тях бяха нахълтали други сили, които бяха запалили огъня на омразата в очите им и бяха тръгнали да разрушават, че бяха станали играчка в ръцете на други сили и че аз, по нареждане на Учителя, се изправих с голи гърди и ръце да възпра това нахлуване, те не можеха и да предположат. Бяха много гузни, а аз се правех, че нищо не се е случило, но все пак останаха много недоволни от мен. На тези приятели много им се искаше да гръмне по света музиката на Учителя и да ни признаят. Да, да ни признаят първо нас, сподвижниците на Учителя, да ни признаят с всичкото ни несъвършенство и всичките ни недостатъци, и с цялото ни незнание и чак тогава да признаят Учителя, та по този начин ние да бъдем причина да се признае Учителя и Неговото дело. Така се смяташе тогава, така ще се смята и при вас, защото тази заблуда излиза от едно и също място. Зная от опит, че ние няма да сме ония, заради които Учението на Учителя ще бъде прието, но зная от опит и че ние можем да станем причина да се възпре неговото приемане. Това нещо го срещнах през 1957-58 година, по време на процеса срещу Братството, защото в очите на мнозина видях същите пламъци, които бяха запалени от едно и също място - те искаха да горят и разрушават. На времето Учителят ги възпря с думите: "Това място не е за чужди по дух хора!" Сега нямаше кой да

ги спре, кладата беше запалена и ние изгоряхме - всеки гореше отвън и отвътре, гореше онова, което можеше да гори. Ние бяхме свидетели и действуващи лица в това чудно представление за обучение и поука на следващите поколения.

Говедаров беше голям музикант, известен музикант и педагог. Ще призная на финала на разказа си, че той даваше уроци по хармонизация на мен и на Борис Николов! Той ни беше учител, а ние бяхме негови послушни ученици. Е, как ви се струва това, нали има динамика и развръзка? Но той бе чужд на Школата. Аз изпитах най-голямо неудобство пред него, понеже му бях ученичка по хармонизация, а трябваше да му откажа мястото си пред Учителя. Но трябваше да изпълня думата на Учителя. Аз знаех онова, което никой не знаеше - че той е чужд на Школата по дух и че може да доведе католическите духове. Как да му кажа? Как да им кажа на нашите приятели всичко това? Кажете ми? Аз замълчах и така ни се развалиха отношенията след това с Говедаров. Те отпаднаха постепенно от само себе си, аз престанах да вземам уроци при него, а той престана да идва на "Изгрева". Но приятелите не забравиха този случай и дълго го припомняха като пример на моето вироглавство и - нито дума за изказването на Учителя: "Това място не е за чужди по дух хора!" Не им изнасяше тогава, не им изнася и сега и няма да им изнася и през ваше време. Силите са едни и същи, само действуващите лица се сменят, тогава бях аз поставена да играя една роля, имах задача от Учителя, през ваше време друг ще заеме моето място. Ние сме част от веригата: едни слизат, други се връщат в Невидимия свят, но важното е всеки да изпълни Волята на Учителя, която е Волята на Бога.

Много съм доволна, че аз изпълних "Волята Господне", докато други се мъчиха да изпълнят "Волята Преизподне" през време на процеса срещу Братството.

Този случай е много жив за мен, защото е още в мен. Добре че не се отвори още по време на Учителя фронт зад тила ни, защото тази буря тук щеше да доведе до ответни реакции горе, в Невидимия свят, както и такива тук, на земята. Те щяха да затруднят работата на Школата на Учителя. Това бе тяхната цел. А нашата цел бе да устоим на поста си. И оттогава, друг път не отстъпих мястото си. За мен това бе въпрос на живот и смърт. Това за мен бе изпълнение на Волята на Бога.

Откраднатите хармонизации

Бях споменала, че на "Изгрева" стана стълпотворение от музиканти и всеки разбираше, всеки работеше, музицираше и всички станаха изведнъж големи познавачи на окултната музика. Имаше хора със слаба музикална подготовка, други бяха на средно техническо ниво, но и слабите, и добрите, когато искаха да се изтъкнат, говореха с някакви неопределени думи за окултната музика. Тя сега на "Изгрева" се създаваше, Учителят сега я сваляше пред нас - ние бяхме свидетели как много от тези песни Той направо ги свали пред нас в клас - понякога ни даваше обяснения към нея и съвети как да се изпълнява. Обясняваше толкова просто и точно, че на пръв поглед всичко ни беше от ясно по-ясно, но когато трябваше да я изпълним, това бе от трудно по-трудно и то за нас, школуваните музиканти. Така се получи, че всички започнаха да я разбират и говореха ту наляво, ту надясно и то пред професионалисти в града, а това бе нелепо и водеше само до подигравки към нас. Но същите професионалисти, когато идваха при Учителя за съвети и да чуят мнението Му за тяхната музика или изпълнение, получаваха такива отговори, които ги смайваха по точност и оригиналност и това предизвикваше дълбокото им уважение към Учителя. Така приказките на

нашите приятели за окултната музика бяха нелепица, защото да говориш за неща, които не познаваш, е чисто нахалство. Но това удовлетворяваше личните амбиции на много хора. Та в този период от време всеки свиреше, всеки пееше, всеки знаеше и всеки можеше. Както при всички случаи на превъзнасяне, така и тук Учителят направи едно общо заключение и сложи черта под всичко онова, което се говореше. "На "Изгрева" никой нищо не разбира от музика." Всички млъкнаха, хвалбите секнаха и полека-лека приятелите започнаха по съвета на Учителя да посещават уроци по музика при професионалистите-музиканти в града.

Аз също се опитвах да работя върху музиката на Учителя, като понякога Го питах за някои мои хармонизации. Понеже моето място беше на пианото в салона на "Изгрева" преди беседа и след беседа, където акомпанирах на братята и сестрите, когато се изпълняваха песните на Учителя, то сметнах за нужно да хармонизирам някои песни от Учителя. Тогава нямах опит и нямах познание как трябва да се хармонизират тези песни, макар че бях завършила преди години пиано в консерваторията. Аз питах непрекъснато Учителя, изпълнявах точно Неговото мнение, следях и се съобразявах с това, което Той казваше и на другите приятели за песните - изказвания, които бързо достигаха до нас, до всички ни. Учителят харесваше моите хармонизации и веднъж ми каза: "Ти работи, ти пиши, ние после ще ги издадем!" Но така се случваше, че аз работех, изработвах някоя хармонизация, която ми харесваше, после я показвах на Учителя на пианото, той ме поправяше някъде и даваше съвети и когато накрая аз я приготвех, заучавах я наизуст и смятах, че ще я знам вечно. Ето, това ми беше една много голяма грешка, дори фатална за мен, защото не записах на ноти нито една от тези хармонизации, изработени с помощта и съветите на Учителя. Не мога да си простя нито сега, нито след векове - да бъда при нозете на Всемировия Учител, да ме постави, да ми определи място на пианото в салона пред всяка негова беседа в течение на двадесет и двете години на цялата Школа и аз да не запиша нито една хармонизация, защото съм ги знаела наизуст! Това за мен е великият провал. През 1957 година имах голямо вдъхновение, излизаха от пръстите върху клавишите на пианото ми кварти, квинти, беше направо изливане на хармонизации отгоре върху главата ми и през ръцете и пръстите се извличаха такива неща, че беше цяло откровение на Небето към мен, посредством музиката на Учителя. И пак направих грешка, че нищо не записах върху нотния лист. Дойдоха събитията през 1957-58 година, започна се съдебният процес срещу Братството, Борис Николов бе прибран в затвора, цели девет месеца бе под следствие и след това бе осъден на петнадесет години затвор, от които излежа пет години и бе освободен на 31 декември 1962 г. Аз бях негова законна съпруга, ние имахме идейно съжителство над петдесет години и аз трябваше да понеса също от удара - както фронталния, така и на онези сили, които се явиха зад нашия тил - техният удар бе унищожителен за нас. Този процес и този затвор на Борис ме погубиха като музикант. Бях много притеснена, с голям нервен срив, сънят ми се изгуби и не можех да спя нито през деня, нито през нощта, а това ме изтощи окончателно. През нощите получавах топли вълни по ръцете и краката, които не можеха да се изтърпяват и аз, за да се облекча от тях, се отвивах, отхвърлях завивките, а беше люта зима - ръцете ми изстиваха през нощта до замръзване и така си докарах ревматизъм, който протече в много остра форма. Пръстите на ръцете ми се подуха, ставите също, не можех да ги движа в лактите и раменете, бях вързана чрез болестта си по всички правила на бойното изкуство при една фронтална атака срещу мен. Борис бе в затвора - това бе другата поредна атака. Голяма част от Братството се нахвърли върху мен, като търсеха някой за изкупление за цялата тази неразбория. А обяснението бе толкова просто: онези от братята,

които трябваше да се грижат за нашата охрана като Школа и да държат предната линия на фронта, направиха груби и фатални пропуски, тази линия бе пробита и погромът бе закономерен. А онези, които трябваше да държат в изправност нашия тил, също направиха пропуски и ние бяхме ударени и в тила, и ликвидирани като Общество. Така че всеки бе изпитан, кой какво струва и кому служи. Години наред този ревматизъм ме мъчеше и ме лишаваше от възможността да се докосна до пианото, а аз получавах сила единствено чрез музиката на Учителя, така че бях атакувана и от тази посока. Трябваше да им се признае, че знаят какво да правят онези сили, които бяха развързани да действуват срещу нас. А като си спомнях, че това можеше да стане още през времето на Учителя при онази история с Говедаров, която ви разказах, ужас ме обземаше. После Небето изпрати у дома ми един брат-лекар, който ми помогна, притече ми се на помощ и така малко се облекчих, че можех да сядам на пианото. Но тогава дойде най-голямата изненада и трагедия за мен. Аз бях забравила всички хармонизации от времето на Учителя, които знаех наизуст и които не бях записала на нотен лист. Някой бе влезнал в мен и беше ме окрал, беше задигнал всичко. Помнех много неща и събития, хора и случки, и подробности - значи паметта ми бе запазена. Но музикалната памет за хармонизациите я нямаше - беше изчезнала. Помнех и знаех всички песни на Учителя наизуст - значи и тази памет я имах. Тогава защо я нямаше паметта за хармонизациите на песните на Учителя? Беше ясно за мен: бях ударена в гърба коварно и бях ограбена, окрадена от професионален крадец, който знаеше цената на откраднатото. Къде го бе занесъл, ако не на своя си господар, за да се хранят чрез музиката на Учителя и да черпят сили от нея? Друго обяснение нямаше. През времето на Школата аз бях решила да разработя песента "Изгрява слънцето". Постарах се и в първата част я разработих добре. Втората, бавната част също разработих сполучливо. За трета част сложих песента "Венир, Бенир" - на мястото на молитвената част. Учителят, който си беше в стаята, но чието ухо винаги слушаше как вървят моите хармонизации, които понякога одобряваше, а понякога ме поправяше, не остана безучастен и сега. Като ме чу, че сложих "Венир, Бенир", дойде при мен и ми каза: "Сложи "Фир-Фюр-Фен". Не може на всяка песен безразборно да се слага каквото ти хрумне." Тогава разбрах, че има тоналности в окултната музика, които се прекъсват и такива, които действуват низходящо или пък не позволяват да се преминава от едно музикално поле в друго. Така разработената от мен пиеса стана с три части: първа, втора и трета с "Фир-Фюр-Фен". Учителят ми помогна и този път да не направя грешка и да не вляза в стълкновение с окултните правила и закони, които ние изобщо не познавахме. В някои от беседите ще намерите изнесени слова за музиката, но те могат да се схванат само от големи музиканти и то от онези, които работят със Словото на Учителя.

Когато някои от музикантите се опитваха да разработват песни от Учителя на пианото в салона на "Изгрева", то Учителят бе там със Своето невидимо присъствие. Той беше в стаята Си горе, но Неговото ухо слушаше и ако се получаваше някое дисхармонично състояние, и музиката на този приятел навлезеше в чужди води, то Учителят или сам се намесваше и реагираше като слизаше долу при пианото и казваше онова, което трябваше да се каже, ако приятелят бе добър музикант и неговата погрешка бе неволна, или пък изпращаше някой да предупреди онзи там на пианото, че прави прегрешения. Тогава някои се обиждаха и това накара Учителя да сложи ключ на пианото в салона, който Той държеше в джоба Си. Даваше го само на добрите музиканти или когато и Той присъствуваше при изпълнението или работеше с тях върху някоя песен. В Школата имаше случаи, когато много от приятелите, които се залавяха да хармонизират или да импровизират върху дадена тема от Учителя, бяха предупреждавани от

Учителя, че ще пострадат, защото неволно променяха духа на музиката Му. И много от тия, които не послушаха, пострадаха, а ние бяхме свидетели на такива случаи. И те не можеха да проумеят как така за един тон или за един фа диез може да се отговаря! Та тези тонове не бяха случайни неща, те бяха отвори, отворени врати и прозорци, през които навлизаха чужди сили в полето на духовната музика на Учителя, за да я ограбят и да вземат светлина от нея и чрез нея да получат сили от Школата на Учителя, които те използуваха за своето си поле, от което бяха дошли и за свои цели. Та, този или онзи, който правеше отвор, за да могат онези сили да влезнат през задната врата и да ограбват светлината на Школата, си носеше нейните последствия. Такива случаи имаше много, бях свидетелка и беше трудно да се обясни всеки случай по отделно. И когато си припомням някой от тях, болезнено преживявам всичко, което се бе случило тогава през нашата младост.

Музиката на Учителя е една дълбока сфера от Битието на Бога. Бог в Своето Битие е Дух. Духът в Своето Битие е хармония от форми, а движението на Духа чрез тези форми е Творчески акт на цялата природа и оттам излиза музиката като Творчески акт на Божествения Дух. Музиката на Учителя е Творчески акт на Божествения Дух!

Росни китки

Имаше един брат, казваше се Асен Вапурджиев и беше музикант, изпълнител на контрабас. Беше добър музикант и имаше бъдеще. Но откъде му хрумна това не зная, вероятно бе внушение от Черната ложа, но му се внуши да направи китка от народни песни и то от окултните песни на Учителя. Можете ли да си представите такова своеволие? Взимате от един автор произведенията му още приживе и, без да го питате, правите си някакви разработки от неговите песни, в които са залегнали български мотиви - правите от тях китка народни песни. Ако се случи такова нещо в света, авторът ще те даде под съд за плагиатство и за още много други неща. Та, този брат иначе бе добър музикант, но си позволи това своеволие. Тогава всички бяха пощурели, че са много знаещи и много можещи да боравят с окултната музика и да работят върху песните на Учителя и всеки протягаше ръце и бъркаше в съкровищницата на Учителя и правеше с тях каквото му хрумне. Така стана и с неговата "китка от народни песни". Учителят ме извика горе в стаята Си. Когато влезнах при Учителя, за пръв Го видях така ядосан, че фучеше като буря, разхождаше се насам-натам в малката стая и ми каза: "Отиди и кажи на Вапурджиев, че от моите песни росни китки не стават!" Аз излязох тичешком и на бегом намерих Асен Вапурджиев, който се учуди, че се втурвам при него задъхана, уплашена и разстроена. Разказах му какво ми е казал Учителят и какво ми е наредил, като споменах, че е бил много ядосан. А той ме изгледа с превъзходство и каза: "Не разбирам какво лошо има в това и защо е тази буря в чаша вода!" Аз стоях разтреперана, защото познавах цялата обстановка около тези случаи на своеволие за промяна в песните на Учителя и знаех, че тази реакция на Учителя ще доведе до големи последици върху много хора. А той се смее и показва, че това не можело да го разтревожи и че щял да проучи този въпрос! Аз го оставих да си го проучва и отидох, и съобщих на Учителя, че Асен се прави на важен. Учителят ме изгледа и каза: "Той ще проучи колко струва неговата важност!"

Не след дълго време животът на Асен Вапурджиев изведнъж се обърка. Направи куп нелепости: жени се, разженва се, надроби разни каши, а пък после не искаше да си ги сърба. Та накрая за всичките си несполуки, за всичко, което му се случи, обвини Братството, нахвърли се срещу него,

ожесточи се. Ако беше приел навремето смирено и разкайващо се забележките на Учителя, то всичко това можеше и да му се размине. Но той не ги прие, държа се гордо и надменно като голям музикант. И оттам му се объркаха всички неща. А след като се обърна срещу Братството, нахвърли се така срещу него, обвинявайки го във всички грехове на земята, че дори надмина и свещениците, които бълваха огън и жупел срещу Учителя. След едни такива негови нападки, Учителят се обърна към мене и каза: "След време той ще заглъхне!" А той беше пети по ред в световната ранглиста като изпълнител на контрабас. Така се случи, че не след дълго той заглъхна съвсем и не се чу нищо повече за него. Изчезна без следа. Беше пристъпил някои от законите на окултната музика и трябваше да заплати за това. А неговият рожден брат Кирил се издигна като добър музикант.

Та като чуя и видя, че някой започва да говори за окултна и духовна музика, направо изтръпвам и настръхвам както от незнанието им, така и от невежеството им. Преминах през цялата Школа на Учителя - двадесет и две години на пианото пред неговата катедра, преживях още тридесет години след това и разбрах само едно - че окултната музика на Учителя е област непозволена и недостъпна и за най-добрите музиканти, които я възприемат по същия начин, както класиката на големите световни музиканти. А тя е достъпна само за учениците от Школата на Учителя. Защото за учениците на Школата Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно е Словото на Живия Бог. Музиката на Учителя е Творчески акт на Божествения Дух! Амин!

Музиканти и съдби человечески

С отварянето на Школата на "Изгрева" започна и музикалният й живот. За едно десетилетие мнозина от нас завършиха Консерваторията и станаха школувани музиканти, дотолкова, доколкото имаха способности и носеха в себе си талант и доколкото можеха да го разработят и да го изявят извън себе си. Музикантите на "Изгрева" се оформиха след като бяха получили музикалното си образование в Консерваторията. В Школата бе поставено едно условие от Учителя - че окултният ученик не може да се развива и да расте в духовната област без музика и без пеене. Всички, без изключение, се залавяха да се обучават или самостоятелно, или вземаха уроци - така, почти всички свиреха на инструменти, но най-вече на цигулка, а и на пиано, на китара, на чело, на флейта и т.н. Мнозина отиваха при частни учители да изучават солфеж. Голяма част от сестрите се оформиха като певици и имаха добре поставени гласове за времето си. Обърнете внимание, че друго място в София нямаше, където толкова много млади хора да се занимават с музика и то с ясно съзнание, че трябва да усвоят началата на едно солидно музикално образование. Или накрая почти всички изгревяни разбираха от ноти, четяха музикален текст и бяха грамотни по нотно пеене, а това не беше малко в онази епоха. Дори бе много, за ужас на софийското гражданство, защото в неговите очи само висшето общество трябва да се занимава с музика, а ние за него бяхме голтаци, бедняци, простаци, невежи и т.н... Но за идването на Великия Учител Невидимият свят бе подготвил и музиканти и те бяха дошли в плът и кръв, бяха се родили между българския народ, но не всички дойдоха на "Изгрева" при Учителя. Беше ги страх от общественото мнение, беше ги срам от общественото мнение. И страх! И срам! Общественото мнение бе оформено под въздействието на църквата, която воюваше срещу Учителя, пригласяха разни политически среди, платени журналисти и вестници - това в бъдеще ще бъде предмет на специално изследване от историците, за да видят как представителите на българската интелигенция воюваха с лъжи и клевети срещу Учителя. Техните имена са

записани по вестниците, но са записани и горе, на Небето, и те ще отговарят за това. По този повод Учителят веднъж заяви: "В бъдеще църквата ще бъде ограничена от държавата заради гонението срещу Бялото Братство". Аз дочаках да се сбъдне това пророчество: след 9 септември 1944 година, когато се смени строят и дойдоха комунистите, те първо се захванаха с църквата, иззеха й имотите, властта, разпопиха мнозина и какви ли не грозни неща видях да й се вменяват в грях - тя трябваше да плати и някой трябваше да я накара да плати. И тя плати.

Ето такава беше картината тогава: страхуваха се и се срамуваха от Бялото Братство и то онези, които бяха слезли от Невидимия свят именно за това - да присъствуват в Школата. Така те сами се отклониха и си пропиляха времето и условията в това прераждане между българския народ да направят връзка с Учителя и да свършат онази работа, за която бяха изпратени. А тези, които дойдоха като музиканти на "Изгрева", не можаха да си свършат работата както трябва - или поради непослушание към Учителя, или поради незнание, или поради невежество. Все имаше някаква причина, която ние не долавяхме. Останалите около Учителя се стараехме, но бяхме несъвършени и като музиканти, и като ученици. По този повод Учителят заяви: "На "Изгрева" никой нищо не разбира от музика". Това бе категоричното Му мнение. А знаете ли колко музиканти минаха през "Изгрева"? Може да се каже, че нямаше известен музикант в София, който по един или друг повод да не беше направил контакт с Учителя. Обикновено някои от тях изпращаха покани, билети за собствените си концерти, които бяха посещавани от Учителя, като винаги имаше някой от приятелите да Го придружава.

Ето сега ще ви разкажа два случая като класически примери за двама наши изтъкнати музиканти и за отношението им към Учителя.

Казваше се Асен Вапурджиев - музикант, свиреше на контрабас. Изключителен музикант, с отлични оценки за изпълнителско майсторство от музикалната критика както у нас, така и в чужбина и с голям успех на концертния подиум. Това е първата част от живота му. Втората част започна от момента, в който се запознава с Учителя, запознава се с Учението Му, присъствува на "Изгрева" и започва да взима дейно участие в музикалния живот. Дори на един свой концерт изсвири песен от Учителя - "Сила жива", аранжирана от него за контрабас и пиано, която се хареса на всички. Но дойде историята с "Росна китка", която вече ви разказах вкратце. После дойде третата част: той се оженва за една жена, която започва да му изневерява и се развежда, като развода го преживява от тежко по-тежко. И цялото си съмнение във верността към жена си той го прехвърли върху всички братя и сестри, като във всяка сестра търсеше да види нечестността и непочтеността, поради което накрая не можа да издържи и напусна "Изгрева" най-демонстративно. И други се развеждаха, и други преминаваха през такива развръзки в личния си живот, но никой така демонстративно не е напускал "Изгрева". А тук беше Учителят и той така спокойно можеше да потърси Неговия съвет и Неговата помощ - в това никой не би го осъдил. Напротив, всеки би казал, че е постъпил разумно и правилно. А съветите на Учителя не бяха прости съвети. Той разрешаваше съдби, развързваше кармични връзки, развързваше онези приятели, вързани с въжетата на чувствения свят. Но не би! Той не пожела да пита Учителя, събра си накрая багажа и напусна. Случи се така, че натоварил багажа си на една каруца, той се отдалечаваше, а аз стоях и наблюдавах - знаех, че още нещо трябва да се случи в цялата тази история, но не знаех какво. Точно в този момент минава Учителят покрай мене. Аз съм още под впечатлението на тази потресающа картина, но Учителят ме стресва с думите, които направо ме пронизват: "Ще видиш как след време ще заглъхне". И стана точно така. После името му вече

не се чу. Нито името му се чу, нито пък той се видя. Къде изчезна, къде се дяна? Изгуби се по своя път и заглъхна в пустинята на собствения си личен живот. Жестоко, нали? Беше пристъпил и нарушил окултните закони на Школата на Учителя, изразяващи се в музиката Му. За един музикант е много по-лесно да влезе в нарушение и неспазване на тези закони, изразяващи се чрез музиката, отколкото за другите, които не са музиканти и на които понякога може да им се размине някоя погрешна стъпка поради невежество, особено ако схванат това и искрено се разкаят и поправят. Такива случаи имаше често в Школата и Учителят много се радваше, когато прегрешилият идваше овреме да иска прошка и възможност да си поправи грешката. Но получаваше предупреждение друг път да не я повтаря, защото окултният закон ще го хване и ще си плати с лихвата и за предишното, простено от Учителя прегрешение. И такива случаи имахме - развръзката бе и драматична, и поучителна за другите. Такива случаи ще ги намерите в много от опитностите на приятелите с Учителя. Опитности и закони вървяха заедно - ръка за ръка.

Вторият случай е с певицата, която бе нашумяла с певческото си изкуство и слава в Европа и България. Името й бе Христина Морфова. За нея казваха, че е славей в бъчва, понеже беше много пълна и имаше към сто килограма. Нейното появяване на концерт бе необикновено преживяване и истинско чудо на вокалното изкуство. Беше идеал на всички певици. Учителят имаше много добро мнение за нея като певица, ценеше я и я уважаваше - беше присъствувал на концертите й, изказвал бе впечатленията си от нея пред нас. Учителят имаше намерение да работи с нея, като я привлече и й даде да изпълни някои Негови песни. Това желание Той бе изказвал нееднократно пред наши музиканти, които вземаха уроци при нея и които бяха занесли молбата на Учителя. Но тя никога не се приближи до Учителя, никога не пристъли към него да го посети или да целуне десницата Му в знак на почит и уважение, че е при нозете на Учителя. Защо казвам това ли? Ще разберете. Тя беше много благосклонна към онези, които имаха певческа заложба. Даваше на мнозина от нашите сестри уроци по певческо изкуство, като на някои взимаше половината от определената за това такса. Не връщаше никого, беше любезна, знаеше, че приема последователи на Дънов и че нейните ученички са от "Изгрева". Но не дойде, не пристъли на "Изгрева", макар, че беше канена от ученичките си. Дори нееднократно са я канили по молба на Учителя да изнесе концерт в салона на "Изгрева", но тя не дойде. Побоя се, уплаши се от общественото мнение - да не би да й сложат табела на главата, че е дъновистка и с това да й затворят вратите за концертни изяви, и да дойде краят на певческата й кариера. По онова време имаше една Магдалена, която свещениците бяха подкупили с пари, за да носи на главата си табела с надпис "Жертва на Дънов". И се разхождаше по цяла София, дори с нея бе дошла на "Изгрева" и приятелите искаха да я набият, но Учителят ги спря. Попита я само: "Колко ти платиха?" "Обещаха ми 3 000 лв., но ми дадоха само 1 000 лв." Учителят отвърна: "За много малко си си продала душата. Аз струвам по-скъло" Магдалена повдигна рамене със съжаление, че не е искала по-голяма цена за Учителя. Това ние всички наблюдавахме и всички бяхме свидетели на това кощунство срещу Учителя. И което е най-важното, мнозина пригласяха, че сме жертви на Дънов, смееха се, подиграваха ни се, беше жалко да се гледа тоя народ в неговото падение. Никой нямаше в себе си сили да каже: "Прости им Господи, те не знаят какво вършат", защото ние всички виждахме и бяхме убедени, че те знаят много добре какво вършат и за какво го вършат. Така беше не година-две, така беше през цялото време на Школата - двадесет и две години. А да не говорим за онова, другото, предишното време също от двадесет и две години - от 1900 до 1922 година - когато също са хулили Учителя с различни средства.

Така, по тези причини, Христина Морфова се побоя, уплаши се и не рачи. Не поиска да дойде на "Изгрева" и да изнесе концерт за Школата на Учителя. Когато накрая споменахме на Учителя за нея, че приема изгревяни и им предава уроци, но не желае да дойде и да изнесе концерт тук, на "Изгрева", Той каза: "Морфова беше ученичка на Бялото Братство". Ние се ококорихме, изгледахме се един-други да не би да сме чули погрешно или да не сме разбрали Учителя правилно. Оказа се, че сме чули много добре. Но не разбирахме нищо: как така ученичка на Бялото Братство, когато не иска да стъпи на "Изгрева" и да дойде да зачете Учителя и Школата Му! Нали този Учител е тук, на земята, и се намира на "Изгрева". Ако тя, която не иска да стъпи при Учителя е ученичка, то ние какви сме тогава, когато сме денем и нощем на "Изгрева", при нозете на Учителя? Ние какви сме тогава? А за нас Учителят бе казал веднъж: "Вие още не сте кандидати за ученици, ще ви трябва цяла вечност за това". Ние не бяхме достойни да се наречем кандидат-ученици, а Морфова беше ученичка. Да се чудиш и да се маеш. В думите на Учителя нямаше обратна страна - щом каже нещо, значи е така. Трябваше да я приемем за ученичка, но не можехме. В съзнанието ни имаше друг образ за ученик. Първо -послушанието. А какво послушание има Морфова към Учителя? Никакво. Ами другите изисквания за ученик? Да ги изброявам ли? Няма да ми стигнат сто листа, за да ги напиша. Голяма загадка бе за нас това изказване. Не можем да я разгадаем. Оглеждаме се наоколо, неколцина сме от онези сестри, които смятаме, че сме най-преданите и верните на Учителя. Може да не се харесваме помежду си, може да има спор коя е най-напреднала от нас, но всички се бяхме убедили в едно - че сме верни и предани на Делото на Учителя. Бяхме се изпитвали една друга цели двадесет години. Накрая, по вътрешна команда се обърнахме към Учителя и мълчаливо зачакахме Неговото обяснение. Той знаеше какво мислим в този момент, какво ни спира и защо не можем да го прескочим. Та това бе голяма, изпречила се греда - бариера: прескочи я, ако можеш. А ние не можехме и толкоз. Учителят бавно и твърдо каза: "Морфова беше ученичка горе!". Отново изтръпнахме. Знаехме от беседите Му, че Той има друга Школа в Невидимия свят, че истинските Му ученици са горе, а ние, долу, сме се сгушили в нозете им. Значи тя беше ученичка горе? Добре, нека да е така. Но защо говори в минало време? Нали нея я има още тук, на земята, в центъра на София, заобиколена от слава и разкош! Загадка и толкоз. Ако някой може да я разгадае - да заповяда. Но ние повече не смеехме да питаме Учителя, защото разбрахме по тона Му, че този разговор е свършил и повече няма да се повтори. Но след време в София се разнесе невероятна вест. Морфова загинала. Катастрофирала с лек автомобил. По пътя така вдъхновено е пяла, че шофьорът в своя унес по нейното пеене се захласнал, кормилото се извъртяло от ръцете му той и насочил колата в една урва. Това бе обяснението на шофьора в негово оправдание, което прочетохме във вестниците. Всички на "Изгрева" бяхме покрусени. Чак след няколко дни се сетихме и си отговорихме на загадката защо Учителят говореше в минало време за нея. Имаше решение на задачата. Но това бе едното решение. Оказа, че е имало и друга загадка и също необикновено решение. По-късно, в един частен разговор с един от учениците, който бе записал разговора и аз го прочетох, Учителят бе казал, че Морфова е направила груба грешка, като е отишла на концертно турне в СССР - Болшевишка Русия. Защо ли? Защото според Учителя психическата среда там била много дисхармонична и груба, тя е влезнала в едно психично поле на низходящо течение и се свързала с него, то я повлякло надолу, а тя не е могла да се справи с него. Това нещо ме учуди, замая ме, постави на изпитание всичко у мен - нали бях чула от Учителя, че тя била ученичка горе в Невидимата Школа на Бялото Братство!

Така си заминаха и заглъхнаха двама ученика - единият, който бе ученик на "Изгрева" и другият, който бе ученик горе в Невидимата Школа. Заминаха си, защото не можаха да използват добрите условия, които им се дадоха от Небето. Защото за всеки ученик Учителят предварително осигурява подходящи условия за развитие. Но когато ученикът прекъсне връзката си с Учителя, условията изчезват и оставят човека да извърви своя път, определен от съдбата му и от Повелята на Божественото Начало у него.

С Учителя на концерт. Божественото не чака

Учителят обичаше да следи изявите на културния живот на столицата. Особено това се отнасяше за концертите на наши изтъкнати музиканти или за гастролиращи инструменталисти и певци от най-висока класа. Може да се каже, че Учителят е присъствувал на почти всички концерти. Тогава музикалният живот в столицата не бе кой знае какъв и добрите музиканти се брояха на пръсти. Почти всички музиканти, по един или друг повод и случай, се бяха срещали с Учителя, познаваха Го и Го канеха на концертите си, като Му изпращаха билети или покани за Него и придружителя Му. Обикновено изпращаха по два билета. На уречения ден Учителят се облече официално, сложи подходяща връхна дреха за сезона, отгоре наложи шапката Си. Взема бастуна и тръгва. Долу, пред салона, приятелите го чакаха и тръгваха за града. Понякога тръгваха надолу пеша, понякога се поръчваше файтон, качваха се на файтона и хоп - всички се изтърсваха пред зала "България" или обратното - с файтона се връщаха горе на "Изгрева". Имаше много случаи, когато Учителят слизаше пеша и се връщаше пешком. Не мога да кажа защо ставаше така, файтони ли нямаше, някой от приятелите ли не си свършваше работата, та да поръча файтон за Учителя или имаше нещо друго? Пари все се намираха, да се плати един файтон за Учителя. Но често и слизаха пеша, и се връщаха пеша - беше ми чудно и непонятно, особено когато човешката и физическата възраст на Учителя наближаваше осемдесет години. В повечето случаи билетите се купуваха от приятелите и се връчваха на Учителя. Впоследствие Учителят определяше с кого именно ще ходи на концерт. Един от най-честите придружители на Учителя бе Неделчо Попов. Защо ли? Такъв бе изборът на Учителя. Неделчо беше много слънчев човек, раздаващ се на всекиго, безукорно честен и предан на Учителя и Делото Му. Той хвърчеше непрекъснато с подчертан устрем в себе си, затова на никого не му идваше на ум, че може да завижда на Неделчо Попов за това, че Учителят предпочита именно него, а не някой друг.

Спомням си много добре един изключителен случай, когато Учителят бе поръчал да го придружава друг брат. Но докато оня се приготви, докато се тутка и нагласи, Учителят го чакаше вече със сложена шапка и с бастун в ръка. В това време минава покрай Него Неделчо. Учителят му казва: "Неделчо, идваш ли с мен на концерт?" Неделчо тутакси извиква: "Идвам, Учителю!" Побягва Неделчо към бараката си и само за минута е облечен официално, търчи и спира запъхтян пред Учителя. Неделчо си държеше новия костюм - винаги изгладен и окачен на закачалка, заедно с риза и връзка - в пълна бойна готовност. Обувките му бяха лъснати и увити с целофан, готови за чрезвичайни обстоятелства като тези. Те се качиха на файтона и заминаха. Не след дълго време се задава онзи приятел, когото Учителят бе поканил за концерта и когото чака близо половин час. Задава се и приближава важно-важно, а ние го гледаме. И се смеем. Накрая се спира и пита: "Ами къде е Учителят, тук трябваше да се чакаме?" Общ смях от всички. Някой се обади: "Учителят те чака половин час, чака и не дочака". А той се

чуди: "Ама как така, та нали сам Учителят ме покани да се чакаме тук!" Накрая една от сестрите не издържа и му каза: "Петима Петко не чакат!" "Че как така петима, Учителят бе сам!" "Учителят бе сам, ама ние всички бяхме около него и те чакахме, а ние тук не сме петима, а двайсетима" - сърдито отсича сестрата. Онзи се обърна недоволен и си замина.

На следващия ден в клас Учителят държи поредната Си беседа в салона и изведнъж се спира за миг и казва: "Божественото не чака човека да се облече и натъкми с новия си костюм. Божественото идва и заминава. Готов ли си - ще се възползуваш, не си ли готов - разминаваш се. То си отива, а ти оставаш." Учителят отново спира за миг и поглежда брата. Целият салон се разтърсва от общ смях. Случката бе от вчера и развълнува всички ни. Тя не можеше да се измисли, братът седеше сред нас и ние бяхме очевидци на станалото вчера. А сега станахме свидетели как Учителят изведе един закон от висшата Божествена наука и така, с обикновен пример, бе показан на всички ни. Той не можеше се забрави и можеше да се запомни и възприеме от всички ни по един и същ начин. Впоследствие стенографите редактираха стенограмата, защото според тях трябва да се избягва личния елемент, а да остане законът и принципът. Да, но в този случай участвуваше почти целият "Изгрев" и освен това, това събитие не бе случайно - от нашите опитности Учителят сваляше закони и принципи чрез Словото Си. Ако някой от града присъствуваше съвсем случайно на тази беседа и не бе запознат с вчерашния случай, би си казал, че Учителят не е последователен в мисълта Си и в речта Си. А такива изказвания бях чувала много. Двадесет години след като си замина Учителят, отново чух да се говорят такива неща от хора, които бяха от друго, по-младо поколение, не бяха виждали Учителя, но бяха чели Словото Му. За тях речта Му била несвързана и не била логически построена. Бяха ни дошли на посещение у дома. Гледам ги, слушам ги и се чудя какво да им отговоря? По едно време ми идва една мисъл от Учителя и я казвам: "Човешката душа живее и се движи в Бога!" Обръщам се към тях и ги питам дали могат да ми разтълкуват този принцип. Те се изненадаха и мълчат. "Само в човешката душа Бог може да се изяви в Своята пълнота!" Обръщам се към тях и питам дали могат да ми разтълкуват този закон. Те отново мълчат. Оглеждат се вече уплашено, защото са хванати в невежество и незнание. Набързо се сбогуваха и си тръгнаха, и повече не се мярнаха.

По време на Школата (1922 - 1944 г.) имаше случаи, когато ние в салона се чувствувахме не като личности, не като братя и сестри, а като човешки души. Това бе едно състояние, в което човешката душа се схващаше като състояние на безпределност и вечност, в което понятията за време и пространство изчезваха, за нас Словото на Учителя бе онова Божествено Съзнание, което се втичаше у нас и ние бяхме съпричастни Нему. Онези, които бяха изпитали с душите си това състояние, познаваха вече какво представлява Словото на Учителя и за тях този въпрос бе решен един път завинаги и сега, и за вечността! Затова Новото Учение, Учението на Учителя, е само за човека с пробудено съзнание!

Затова музиката на Учителя е за пробудените човешки души. Пробудена човешка душа е онази, която е направила връзка с Бога. Има ли я тази връзка, пътят на човека е вече определен.

Затова Божественото не чака. Готов ли си - ще се възползуваш от него. Не си ли готов, то идва и заминава, а ти оставаш за следващата епоха.

За мен бе голяма привилегия да присъствувам в онзи ден, когато Учителят, чрез един малък, микроскопичен опит, чрез една малка случка на "Изгрева", свали за обикновените човешки съзнания принципи и закони от Божествената Наука.

За мен е също голяма привилегия да ви разкажа този случай и да ви дам метода, чрез който можете да се доберете до Словото на Учителя.

На концерт с Учителя. Сламената шапка.

Имаше един много забавен случай, когато приятелите бяха поканили Учителя на концерт в града. Този случай го разказваше Димитър Кочев със сълзи на очи. Учителят е приел поканата, а приятелите, облечени с официални тъмни костюми за случая, с лъснати и блестящи обувки и с шапки в ръцете си, чакат да слезе Учителя от стаичката Си. Учителят слиза и държи в ръцете Си шапка, както винаги в такива случаи. Изведнъж, като застава пред тях, Той я слага на главата Си и всички виждат, че това е сламена шапка срещу слънце, подходяща да се разхожда Учителя на "Изгрева" в градината, а не е за града, а камо ли за концерт, където се отива строго официално облечен. Учителят е облечен строго официално със сив костюм, отгоре е сложил пардесю според сезона, защото е късна есен и като капак отгоре - наложил е сламена шапка. Да се смееш ли или да плачеш! Приятелите мигат, мигат, срамуват се, но нито се смеят, нито плачат, защото не смеят да кажат нищо, а камо ли да направят бележка на Учителя. Това би било кощунство и те го знаят добре. Те бяха от онези братя-интелектуалци, които държаха много на общественото мнение и бяха много зависими от него. Те искаха, като поканят Учителя на концерт, всички от "Изгрева" да ги видят, че ето те, по-особените, отиват с Учителя на концерт. И ние ги видяхме: всички бяха наложили меките си шапки върху умните си глави, издокарани, а до тях Учителят стърчи със сламена шапка. Приятелите се усмихват, побутват се и вътрешно се заливат от смях към издокараните с нови меки европейски шапки, с голямо старание сложени под ъгъл, така, както бе прието да се слагат. Интересно, че всички в този случай възприемат сламената шапка на Учителя съвсем естествено и нормално, макар че той отива с нея на концерт. Те бяха поканили Учителя на концерт, за да се покажат пред обществото и света, че отиват на концерт именно с Учителя, а не с някой, кой да е обикновен човек. А Учителят беше личност в града, познаваха го и като присъствуваше на такива места, всички се оглеждаха, лекичко се побутваха и казваха: "Виж Дънов, виж Дънов". Бяха свикнали да го виждат на концерти и там му биваха предоставяни най-хубавите места - или в ложата, или на първия балкон на зала "България".

Пристига файтонът в града, слизат и влизат в залата. Всички посетители са с меки шапки на главите, само Учителят е със сламена шапка. Застават пред гардероба. Учителят най-спокойно отива и си дава сламената шапка да му я окачат. Приятелите стоят отстрани, гардеробиерката се усмихва, върти сламената шапка в ръцете си и се чуди защо е на тоя човек сламена шапка, когато навън е студено и е за калпак. Изведнъж на всички прави впечатление, че Дънов е дошъл със сламена шапка на концерт и започват да се усмихват не на Дънов, а на приятелите, които го придружават. Усмивката преминава в смях, защото те са чували и знаят, че всички дъновисти са пернати в главите и пернати глави са само за сламени шапки. Но тук само Учителят е със сламена шапка, а другите са с меки шапки, закупени от най-реномираните чужди фирми и то изписани специално от чужбина. Смях и позор за всички - за техните особи и за техните шапки. Интересното в случая е, че всички се смеят не на Учителя, а на тях - неговите придружители. Влизат вътре и заемат местата си и концертът започва. В присъствието на Учителя всеки концерт минаваше по-особено. Чрез Него слизаха други музикални светове и същества, променяше се аурата на салона, музикантите се предразполагаха и даваха най-хубавите концерти в живота и в кариерата си. Това го признаваха впоследствие концертиращите музиканти при разговор с приятелите на "Изгрева", а чуждите изпълнители

понякога се срещаха с Учителя при частни срещи, уредени от приятелите в града. След концерта отново всички застават пред гардероба, Учителят си взима сламената шапка и всичко се повтаря - те изживяват голям срам заради тази сламена шапка. Учителят мълчи, нищо не казва. Когато се връщат всички на "Изгрева" с файтона, Димитър Кочев отива при Савка и пита: "Сестра Савке, няма ли Учителят друга шапка, освен тази, сламената, че заради нея всички ни се смяха на концерта в зала "България"? Савка го завежда до стаичката, отваря вратата и какво да види братът: всички шапки, около двайсетина на брой - наредени на масата като на изложба във фирмен магазин. Гледа Кочев и не може да се нагледа и да повярва на очите си. Всички шапки - коя от коя по-официални. Братът пита: "Ами защо са тука?" Савка спокойно отговаря: "Учителят ми нареди да ги почистя, да ги изчеткам от праха и да ги сложа на масата, понеже щяло да има изложба на шапки и те трябвало да са готови". Братът разбира, че случаят е подготвен от Учителя за него, отива и разказва на другите с меките шапки, те идват и гледат новите шапки и мигат ли, мигат, и се чудят ли, чудят. През това време Учителят разказва на тези, които са Го заобиколили и Го разпитват за всичко, колко сполучлив е бил концертът, както това се случваше всеки път.

Димитър Кочев гледа, след малко очите му се насълзяват и сълзите сами текат по лицето му. От друга страна, в него нещо го надува от смях и той започва да се смее. Хем се смее, хем плаче. След време, когато разказваше този случай, сълзите винаги пълнеха очите му, бършеше ги с ръка и казваше: "Какво величие имаше в тази сламена шапка и колко смешни бяхме с меките шапки на главите си".

Това бе един урок за стремежа на ученика към външната страна на нещата.

Учителят казва: "Обектът на ученика е вътре - Бог. И затуй няма спънки за постигането Му, той е всякога доволен, защото всичко е вътре в Него. Хората от света търсят своя обект отвън, затова техният живот е пълен с недоволство".

Срещата с Учителя и опознаването Му е вътрешен процес на човешкото съзнание. Срещата на ученика с Учителя става, когато той издигне съзнанието си в Божествения свят, защото това е свят, в който единствен обект е Бог. Връзката между ученик и Учител може да бъде само духовна, тя може да се осъществи само чрез Словото на Всемировия Учител, защото То е глава на Истината, а Истината е свят, в който се проявява Божественото Съзнание.

На концерт с Учителя: Божествен концерт на земята и Божествен концерт за Небето

Имаше един брат, ниськ на ръст, недъгав, гърбав и този физически недъг го правеше нещастен. Движеше се между нас, но някак със своя недъг се чувствуваше изолиран и нещастен. Братята го приемаха на равна нога с тях, стараеха се да не правят разлика между него и околните, но това, като че ли бе повече от старание и то се усещаше. Бяха си направили обща снимка всички лични младежи от младежкия окултен клас и той бе в нея усмихнат и безкрайно щастлив, че е между стройните левенти. Споделих с него, че е излязъл много хубаво на снимката, а той с горчива усмивка проточи: "Барабар Петко с мъжете". Имаше такава поговорка. Този народ я бе извел от големите си патила и тя бе вярна и в този случай. Аз се усмихнах състрадателно, той схвана това и рече: "Сестра, голяма карма изплащам, но благодаря на Бога, че съм в Школата на Учителя". Разделихме се и през целия ден не ми излизаше от ума, че ето, един такъв страдалец е прозрял

такива големи истини, които онези младежи-левенти едва ли биха проумели в този си живот.

След няколко дни при него идва една сестра и му казва: "Учителят ми каза да дойда при теб и да ти кажа и предам думите му: "Довечера с Руси сме на концерт". Братът се оглежда и не вярва на ушите си. Сестрата повтаря отново дума по дума. Руси скача и започва да плаче. "Защо плачеш?" - пита сестрата. "Плача от радост, че Учителят ме кани да отида на концерт с Него и плача, че няма с какво да се облека за този концерт". А той - беден, от беден по-беден. Разтичват се сестрите - оттук риза, оттам панталон, че скъсяваха ту панталона, ту ризата, ту ръкавите на сакото. Но накрая, в уречения час, Руси е издокаран и готов. Учителят застава до него и казва: "Руси, готов ли си?" "Готов е, Учителю!" - извиква цялата група около него, взела участие в издокарването му. Пресичат поляната. На пътя ги чака файтон с кафяво-златисти коне, със златни амулети, окачени по тях от кочияша. Цялата група ги изпраща. Руси и Учителят се настаняват във файтона и конете потеглят в тръс. Вечерта всички ги чакат. Файтонът ги докарва. Учителят слиза и казва: "Руси и Аз присъствувахме на Божествен концерт!" Всички ахват и отрупват Руси с въпроси. Цялото Братство се изрежда един по един, за да го разпитва, защото всеки искаше сам да чуе и сам да разбере от него какво означава този Божествен концерт. Това продължи няколко месеца: всички искаха да узнаят в какво се заключава да присъствуваш с Учителя на един Божествен концерт. А той така обикновено казваше, че беше трудно да се възприеме от нас: "Руси беше седнал там на стол, а Учителят беше седнал също на стол, но до него". Замълчи и чака ефект, но няма такъв. "Учителят бе седнал на стола, а Руси - седнал от дясно Му и слушаше концерта. А Бог стоеше върху Учителя, а Руси седеше отдясно Му. Бог се изливаше отгоре, а Руси седеше отдясно Му и слушаше". Усмихваше се, сияеше от радост, подскачаше от възторг и викаше: "Ето, това е Божествен концерт - да бъдеш на концерт с Бога и да Му бъдеш отдясно!"

Всички се усмихваха доброжелателно и дружелюбно, протягаха му ръка, потупваха го по раменете в знак на приятелство и се радваха с него. Това продължи доста дълго време. Научава се един брат от провинцията за тази случка и идва при него, застава пред малката му барачка и какво да види: едно гърбаво човече, цялото прашно и изцапано, с две кофи боклук в ръцете. Руси в този момент си почиства къщурката и двора. Братът му казва, че иска най-подробно да му разкаже за този Божествен концерт, понеже той проучвал такива опитности от гледна точка на окултизма. Руси го изслушва, казва му да почака малко, докато се измие и потъва в барачката си. Не след дълго време Руси излиза облечен официално, така, както е бил с този костюм на концерта, с явното намерение да придаде по-голяма автентичност на разказа си. Та нали този брат е дошъл специално за него от провинцията и освен това проучва окултните въпроси от Словото на Учителя. Братът ахва отначало и го изглежда подозрително, оглежда костюма му, докато Руси издекламирва онова, което го знае вече наизуст, разказано по един и същи начин на стотици хора. Братът не може да проумее защо той се преоблече и сега пред него концертира и приказва разни врели-некипели, като че ли не го знае отпреди няколко минути, когато го завари като просяк и голтак. С най-голямо разочарование си тръгва и ме среща на градината. "Сестра, искам да ви питам дали на Руси му има нещо?" И той вдига дясната ръка над главата си, разперва пръсти и започва да я върти наляво и надясно, като иска да покаже, че някаква метла е влезнала в главата на Руси, измела е всичко, каквото има там и не е оставила нито прашинка ум. После ми разказва всичко, което е видял и чул от Руси и че бил много огорчен от всичко видяно и чуто от него. Изслушах го, видях, че беше се спънал във външната форма на нещата и казах: "Прав сте - в главата на Руси му има нещо и това е, че той е

присъствувал на концерт с Бога и Божественият Дух е бил цигуларят там на този концерт". Онзи приятел подскочи, не очакваше това от мен и ме запита: "Ама вие тук всички ли сте такива пернати в главите, че с вас не може изобщо да се разговаря?" "Да, ние тук всички сме такива, с различни глави и умове, но за Учителя мислим по един и същ начин!" И си тръгнах, всеки разговор бе безсмислен. Този приятел бе от слушателите и любознателните - щеше да получи само това, което го интересува в момента. Ние, останалите, бяхме от вярващите, ние вярвахме в тази опитност. А само ученикът може да се добере до вътрешната страна на окултния закон. Ученичеството е състояние на свръхсъзнанието на ученика - тогава, когато е намерил своя Учител.

Такова нещо не се случваше често - Учителят да отиде на най-важния концерт, с най-хубавия впряг от коне, с най-луксозния файтон и... с най-гърбавия от всички гърбави, с най-отхвърления, с най-ниския по ръст брат, с най-нещастния и невзрачен човечец на "Изгрева", и да присъствуват на Божествен концерт.

Всички клатехме глави от учудване и никой не му завиждаше на него, на най-малкия човечец на "Изгрева", но всички се учудваха от величието на Учителя и проявлението на Бога към отхвърлените и страдащи души. Ето, в това бе значението и силата на този Божествен концерт. Страданието на човеците и техните души - това е Божественият концерт на земята, а пробуждането на душите е Божествен концерт за Небето. Божественият Дух е цигуларят, защото само душата има пряко общение с Духа и само Духът може да живее с човешката душа. Ние, човеците, можем да имаме привилегията понякога да бъдем поканени да присъствуваме на един такъв Божествен концерт. И трябва да оценим по достойнство всичко това! Амин!

Игнат Котаров и концертът с тенекията

На "Изгрева" градината бе осеяна от пъстри цветя, ливадата също бе покрита с многообразие от тревички и цялото това многообразие и разноцветие бе представено и с личности и характери толкова различни, каквото бе разнообразието по цветята и тревите. Но имахме бурени, имаше трънe, имаше бодили, включително и магарешки трънe - всичко това ни заобикаляше през време на Школата. Каквото бе в света, таквоз бе и у нас, на "Изгрева". Само че тук беше Школа и трябваше да се учи и да се прилага заученото.

В първите години, на всички, които постъпиха на "Изгрева", Учителят препоръчваше да започнат да се учат да свирят на някакъв инструмент. Всички си купиха цигулки и започнаха да вземат уроци - едни по-сполучливо, така че след време мнозина свиреха добре и от тях се излъчиха музиканти, които образуваха братския оркестър, а други нямаха талант и се прехвърлиха да свирят на китари. Трети свиреха на виолончело, а ние, които бяхме минали през Консерваторията, свирехме на пиано. Всички без изключение, повече или по-малко знаеха да пеят, бяха научили братските песни и дори накрая направиха братски хор.

Имаше един брат - Игнат Котаров - в тези години на "Изгрева". Беше висок, грамаден, як, буен и луда глава. С него не можеше да се излезе на глава. Като си наумеше нещо - правеше го и не се съобразяваше с никого. Имаше моменти, когато възразяваше на Учителя пред всички. Упорствуваше в него буйната му природа. Баща му бил навремето най-големият побойник в кръчмите. И синът вероятно бе наследил много качества от бащата - висок, як, буен. Когато бе смирен, беше много добър - но само в тези моменти. Хващаха ли го "братята", както казваше народът, беше много опасен. Или

както ние казваме - обсебваха ли го духовете, можеше да направи сума поразии. Отгоре на всичко, като похлупак, беше с леви убеждения, беше в нелегална комунистическа група и, по негови лични признания, Учителят на няколко пъти го е спасявал от разстрела или бесилото. Но Игнат си беше Игнат и толкова - не можеше да се промени човек, дори и да иска, макар че се намираше на "Изгрева", в Школата на Учителя.

Игнат се хвана да учи цигулка като всички изгревяни. Купи я, започна да взима уроци и да се упражнява да свири. Но горкият, нямаше нито талант за музика, нито ухо на музикант. Свиреше хем фалшиво, хем невярно и скрибуцаше непрестанно. Нито хващаше чисти тонове, нито можеше да изсвири даден пасаж. Беше цяло мъчение да го слуша някой. А той упорствува и свири. Та една вечер свири той, упражнява се упорито, а е вече след десет часа. Бяхме се уточнили всички, кой какво има да прави - ще свири ли, ще пее ли - но да бъде до десет часа, за да можем след това да спим. А къщичките ни бяха от дъски - бараки - и всичко се чуваше до петдесет-сто метра, особено вечерно време, и особено ако някой свири фалшиво. Та той не можеше да свири, не му се отдаваше, а мъчеше себе си, мъчеше песента и мъчеше всички, които живееха около него. И, щем-не щем, трябваше да го слушаме. А когато започнеше да се мъчи и да измъчва една песен с фалшиво свирене, ние дочувахме как с фалшивите тонове песента проточваше вой и виеше. Е, това не можехме да го изтърпим - измъчения вой на песента. Това бяха песни на Учителя, за нас това бяха свещени песни и откровения на Духа Господен. Отивам аз при него да му кажа да спре. Но той ми казва: "Аз пък ще свиря". Направо ми призля, защото знаех, че ще упорствува цяла нощ. Тогава реших да потърся помощта на Учителя. Отидох при Него и се оплаках от Игнат, че сутринта трябва да ставам рано и да отивам на работа. Учителят ме успокоява и ми казва: "Отиди си, той няма да свири вече". Връщам се от стаята на Учителя, току-що се разделих с Него, минавам покрай бараката на Игнат, а той вече е спрял да свири. Вероятно Учителят му бе внушил по вътрешен път да спре и той се бе вслушал в този вътрешен глас. Прибрах се и дълго време не можах да заспя от свиренето на Игнат. На следващия ден, когато Учителят ме видя, започна да се смее и каза: "Когато Игнат свири, вземи една тенекия и започни да удряш по нея. Когато той излезе да пита какво правиш, кажи му - на теб ти се свири, а на мен ми се чука тенекия". Аз се усмихнах, но още ме беше яд на Игнат за това, не че ме беше извадил от равновесие, не за друго, а за това, че свири нечисто, фалшиво, дразнеше ме и ми свиреше по нервите. А никой не смее да отиде да му каже - с Игнат шега не бива и свада не бива, як е и не си поплюва. Може някого да сбие на бърза ръка. Аз си отидох и смехът на Учителя продължаваше да ми звучи в ушите. Разбрах, че това не е случайно. Започнах да премислям в ума си и реших да си намеря тенекия, за да си я имам под ръка, че ако Игнат реши да свири, аз пък да бия като тъпан тенекията. Но навремето да намериш тенекия бе голяма рядкост - продаваха газ в тенекии, продаваха олио в тенекии, продаваха сирене. И ако имаше някой тенекия, пазеше я, за да си слага в нея разни неща. Търся, но не мога да намеря. Тръгнах по съседите и поисках на заем за три дни, като казах, че ще слагам прежда в нея, за да не се цапа, когато я навивам на кълбо. Аз наистина имах прежда в къщи и се чудех в какво да я сложа, за да не се цапа, така че не излъгах. Взех тенекията и се запътих към дома и ето, Игнат ме среща, поздравява ме, все едно че снощи нищо не е било, пита ме какво ще правя с тая тенекия. Отговорих, че ще ми трябва довечера за една важна работа. Той се засмя, огледа тенекията, каза че е хубава и че ще ми свърши наистина добра работа. Аз вървя и чувам още смеха на Учителя в ушите си. Прибрах се в моята барака, бях изморена и легнах да поспя, трябваше да бъда отпочинала за вечерта. След обяд беше тишина, привечер - също и вече

смятах, че тенекията няма да ми потрябва, но към осем часа вечерта, когато слънцето залезе, Игнат започна да скрибуца с цигулката. Скрибуц-скрибуц - че свистене, че не знам какво. Аз взех тенекията, взех един черпак и една лъжица, завързах и двете с една връв, заметнах ги през рамо и се запътих към неговата барака. Няколко сестри ме срещат и виждат тенекията, на която съм пробила две дупки горе отстрани и съм завързала една връв и с тази връв съм я окачила на врата си. Така че, аз вървя, с окачена през врата тенекия - тя е пред мене така, както се носи тъпан. Сестрите усетиха, че ще има сеир и тръгнаха на десет метра след мен. Аз застанах пред бараката на Игнат, нагласих тенекията добре и с черпака бия от едната страна, а от другата - с лъжицата. Почнах да бия ритъм ту на хора, ту на ръченица, а накрая - как ми падне. Излиза Игнат, държи в едната си ръка цигулката, а с другата ръка ми прави знак да се махам оттук, че му преча. Аз се правя, че не го виждам и тупам ли, тупам по тенекията. По едно време идва и крещи: "Ти луда ли си?" Аз му казах дословно това, което ми бе казал Учителят. "На теб ти се свири, а на мен ми се чука тенекия". Той се спря, па седна на един камък и се замисли. Аз спрях да бия с черпака. Онези две сестри дойдоха при мен и разбраха каква била работата. Казаха ми: "Ти ще биеш тъпана, а ние ще му изиграем една ръченица на Игнат". Аз забих отново тенекията, а те заиграха и викаха: "Игнате, Игнате, и-ху-ху, и-ху-ху, Игнате, Игнате, и-ху-ху, и-ху-ху". Той не издържа, махна с ръка, прибра се и се затвори в бараката. Ние също се прибрахме. Повече Игнат не посмя да свири вечер.

Веднъж Игнат карал автомобил и един друг така го блъснал, че му ожулил колата. Виновният скочил и започнал да го хока. Игнат скача - як и буен, но веднага се сепва и му казва: "Благодари на Бога, че вече съм от белите братя, иначе жив нямаше да си отидеш у дома". Онзи го изглежда, уплашва се и си заминава. Игнат беше с комунистически идеи. Беше участвувал в нелегалната дейност и имаше много опитности как Учителят го е спасявал, които разказваше с удоволствие. Няма да забравя - беше на възраст, а се разхождаше на Витоша с къси панталонки и гол до кръста, докато другите ходеха с дълги панталони и якета. Беше много як и силен, но беше добър, когато можеше да превъзмогне буйната си кръв. Та, когато на брат Игнат му бих с черпака по тенекията и му играхме ръченица, той разбра, че не е сам на "Изгрева". А когато на следващия ден отидохме при Учителя и Му разказахме всичко - за концерта с тенекията, който изнесохме на Игнат и за ръченицата, която сестрите му изиграха - Той прихна да се смее. Ние се заразихме от Неговия смях и се смяхме със сълзи. Така успяхме да се справим, да разрешим една задача, която трудно можеше да се разреши без помощта на Учителя. Ако бяхме приложили този метод с Игнат при друго време, когато Учителят Го нямаше вече на земята, сигурна съм, че нищо нямаше да се получи, дори Игнат можеше да ни набие и трите. Но тогава, с помощта на Учителя, ние успяхме да му покажем, че не е сам на "Изгрева", че се намира в едно общество от души, които трябва да се движат в хармония, а не в човешкия безпорядък. Когато тези души се движат в съзвучие, те са свободни в своя си път. Затова свободата е вътрешно качество на Духа. А когато се добереш до Духа, разбираш къде е твоят път. Когато се движиш по своя път, ти оставяш и другите да бъдат свободни в своя си път. А всички пътища водят към Бога!

Симеон Симеонов и благодарността ни към него

Това беше един брат, който беше много амбициозен. Той вземаше участие още от самото начало на Школата и неотклонно беше до Учителя със своята цигулка. Музикантите, които свиреха на Паневритмията, негласно се

бяха разбрали помежду си и му бяха дали първенството, което се заключаваше в това да обявява програмата, да обявява песните, които се свиреха или трябваше да се пеят. Беше гръмогласен - гласът му тръбеше надалеч. Аз също бях музикант и не бях съгласна с това самоизтъкване на този брат, защото според мен той не беше добър музикант, а го движеше само амбицията му. Той работеше в съда, беше свикнал да се разпорежда и тук на "Изгрева" се опита да върши същото. Ние не бяхме съгласни с това негово поведение. Веднъж ли, а може би и повече пъти, съм имала конфликти с него по този повод! Спомням си, веднъж аз свирех на пианото в салона и приятелите пееха братските песни под мой акомпанимент. Влиза Симеонов в салона - понякога и той ме придружаваше с цигулката - и иска да му дам няколко ключови тона на пианото, за да си настрои цигулката. Аз му ги давам. Какво чува той, как си нагласява цигулката, но когато започна да свири, беше в друга тоналност и нищо не излизаше - дисхармония. Аз спрях, обърнах се към него и казах: "Като не можеш да свириш, да не се качваш на подиума!" Той хвръкна, ядоса се, обвини ме, че съм му дала нарочно погрешен тон, за да се изложи. Стана скандал. И то - преди беседа на Учителя. Салонът е пълен с приятели, те гледат нашата разправия и чакат тя да спре, за да почнат да пеят отново. Срамна, недостойна сцена за ученици пред Учителя, включая тук и мен, и Симеон Симеонов. Симеонов побеснява и изхвърква навън, като непрекъснато бълва хули към мен. Само след секунди се появява Галилей Величков, един от редовните цигулари на младежкия окултен клас, с когото се познаваме. Той се приближава и иска да му дам тон, за да си настрои цигулката. Аз още съм под облака на скандала, подавам му тон, а той си навежда ухото към пианото и иска да бъде малко по-силен. Аз съм още ядосана, оглеждам го и ми се иска да му взема цигулката, та да го тупна с нея по главата. Тоновете, които аз му давам са толкова силни, че се чуват дори вън от салона. Не мога да схвана в момента шегува ли се с мен, иска да ме ядосва или да ме провокира. Не мога да разбера. Наведе си главата да чуе по-добре, чу каквото трябва, настрои си цигулката и започнахме да свирим заедно. За моя изненада тръгна добре, постепенно дисхармоничното състояние се разсея и салонът придоби своята обикновена аура. Това беше аурата на онова състояние на нашите души - с песните на Учителя ние търсехме и правехме общение на душите ни с Бога. Бяхме изсвирили няколко песни и ето - Учителят пристигна за беседа. Станахме на крака за молитва. Учителят подаваше с думи коя молитва да се казва и ние гласно я произнасяхме и ако трябваше да се изпее някоя песен, ние я изпявахме. Така се разреши скандалът със Симеон и аз сметнах, че в този момент заедно с Галилей сме се справили добре. След беседата отидох при Галилей и му благодарих за помощта и съдействието, а той се усмихна и каза: "Сестра, не трябва да благодариш на мене, а на Учителя". И той ми разказа как Учителят половин час преди това - преди да почне беседата, преди да влезем в салона, преди да почнем да пеем, преди да се яви Симеонов и да започне скандалът - го извиква и го запитва: "Ще можете ли тази сутрин да свирите преди беседа?" Галилей Му отговаря, че може. Учителят му прошепва: "Тогава се пригответе!" Галилей изпълнява нареждането на Учителя и застава като войник на пост с цигулката в салона, встрани от вратата и чака да получи знак от Учителя. След като стана скандалът и Симеонов изхвръкна навън, той чул в себе си думите на Учителя: "Можеш сега да влизаш!" Така се бе явил Галилей и затова толкова усърдно си навеждаше главата до пианото - за да чуе по-добре тона, който аз му давах. А аз смятах, че иска да ми се подиграва и исках да го тупна по главата със собствената му цигулка. Застанах смутена пред Галилей: "Благодаря ти, братче, благодаря и на Учителя!" Учителят знаеше предварително за бурята, която идваше, за надвисналите буреносни облаци, за гръмотевиците, които

щяха да се разразят. Те се разразиха, но Той беше взел мерки да не се позволи, да се попречи, защото слънцето трябваше да изгрее отново зад тези буреносни облаци, защото Словото Божие трябваше да се излее с благодат в душите на учениците. Това бе Школа и такава бе Школата: опитности и труд, грешки и погрешки, изправяне и учение и отново - много, много труд.

Така, веднъж аз пак съм недоволна от поведението на Симеон Симеонов и съм пред Учителя, а Той казва за него: "Какво има в него? Нищо няма в него. Е, само малко музика". Това бе една характеристика на Учителя, това бе едно потвърдено лично мое мнение за Симеонов - сама го чух от Учителя. Помислих си да не би Учителят нарочно да цитира моето мнение, което бе в мислите ми, за да ме успокои и да разреши въпроса с този метод, а Той често си служеше с него и аз много добре знаех това. Но минаха години и това изказване се допълни и потвърди с дейността на Симеонов през време на процеса срещу Братството през 1957-58 година. Защото той тръгна с Антов, Коста Стефанов и с всички ония, които имаха за цел да ликвидират Братството, както и сториха.

По-късно имах един сън. Сънувам как Симеон дирижира Братството. Виждам, че горницата на Учителя - стаята, в която Той спеше - е разнебитена, разстроена и разрушена и че той - Симеонов - дирижира пред една развалина, дирижира развалянето и разрушаването на "Изгрева". Антов и Симеон - двамата стоят, а Учителят се е изправил до тях, гледа ги иронично и пита: "Е, никой ли не ви слуша?" По този начин на сън ми се показа, че ако той ръководеше, Братството щеше да стане една развалина. Показа ми се също - ако те двамата бяха ръководители, нищо нямаше да остане от Братството. И този сън се сбъдна. След като беше унищожено Братството, беше изгорен салонът, конфискувани беседите и всичко бе разтурено - тогава Антов извади разрешително от властта да се четат беседи в неговия дом при предварително направен списък на желаещите. Същото направи и Симеон. При него също започнаха да се събират някои стари приятели, но постепенно се махнаха оттам. Запитах веднъж Жечо Панайотов, който бе подсъдим заедно с Борис Николов и който пролежа също толкова години, както и Борис. Питам го: "Е, как е при Симеонов?" А той ми отговаря, че много лошо четял, че не се четяло с израз и с чувство и като слушал - нищо не получавал от беседите, както бил свикнал при Учителя. Обратното, имал усещане, че бил ограбван - и това, което имал и помнел, и това забравял. Та явно, Жечо не си беше научил урока в затвора и сега продължаваше да го заучава, защото в Школата на Учителя е така: "Урокът на ученика трябва да се проведе докрай". Така по свой начин всеки за себе си разреши въпроса и приятелите се отдръпнаха от Симеон Симеонов и от Антов. Така не се събираха никъде, всеки си четеше сам както може и колкото може. По-късно се разруши салонът на "Изгрева" и там започнаха да се строят легации. Бяхме минали в една друга епоха. Ние не бяхме устроени, не бяхме подготвени за тази нова епоха. Защото новата епоха бе друга, тя бе за други хора, а не за нашето поколение.

Спомням си, че веднъж Учителят се обърна към нас и посочи Симеон Симеонов: "Толкова години този брат ви свири и ви служи и никой досега не се сети да му благодари или да му направи един подарък". След като каза това Учителят, ние всички станахме, наредихме се един след друг и му благодарихме със стискане на ръка. Той прие поздравленията ни и така Учителят му заплати с нашата благодарност. По-късно Симеон използува този случай, за да заяви пред всички, че уж Учителят с тази постъпка го е оставил за свой заместник! Представяте ли си? Всемировият Учител да остави свой заместник. Това означаваше, че той не знаеше нито кой е Учителят, нито откъде идва Словото Му. Това Слово бе Божие и Бог бе

слязъл на земята, между човеците, да им чете Словото. Е, питам: "Може ли Бог да постави като Свой заместник един човек, независимо кой е в случая?" Това е невъзможно: и сега, и в бъдеще. И така, Симеон си издържа докрай изпита. Задачата той разреши така, както можеше. Е, питам ви, може ли Учителят да има свой заместник? Може ли идването на Всемировия Учител на земята и Словото, което Той свали, да има нещо общо с такива методи на действие? Ами къде е Словото на Учителя? Ами къде е Словото на Бога? Къде е Високият Идеал на ученика и на неговата душа? Ученичеството е състояние, при което неговото съзнание се добира до свръхсъзнанието и прави връзка и общение с Божествения Дух и Божествената Душа. След като направи ученикът такова общение с Бога, има ли той нужда от ръководство, от ръководител, от заместник на някого? Има ли нужда някой да му нарежда да прави това или онова, защото в някакъв устав е записано и отбелязано по точки неговото бъдещо поведение? Това са човешки измислици и Школата на Учителя няма нищо общо с това. Защото Школата на Великия Учител бе Божествена Школа и Бог говори чрез Словото Си!

На музикален обяд до Учителя с доктор Жеков

Когато имахме общи обеди, най-интересното бе кой ще седне до Учителя. Обикновено двете места около Учителя се оставяха свободни, понякога Той поканваше някой гост, който бе дошъл от провинцията или пък имаше да разрешава някой приятел своя задача с Учителя и Той го поставяше до Себе Си - или да я разрешава в момента, или вече я беше разрешил. Но Учителят не даваше никога обяснение защо този или онзи сяда до Него. А по-късно, онези, сядалите до Него приятели, разказваха някоя история с интересен финал или също толкова интересна опитност. И понеже ние всички бяхме свидетели, защото минавахме през тези етапи, не питахме, а знаехме, че всеки, който е седнал до Учителя е трябвало да седне и имало е защо да седне. И толкоз. Понякога имаше борба и съперничество кой да седне до Него. Понякога имаше и сцени, скарване, а понякога случките бяха толкова забавни и смешни, че всички се смеехме, включително и обидените от това, че не са седнали до Учителя. Понякога се развиваха толкова неща само за секунда или минута, че този, който трябваше да седне до Учителя, изведнъж се оказваше отклоняван или го заприказваха - така го отдалечаваха невидими сили от въпросното място и друг сядаше до Него. Сядаше този, който трябваше да седне. А това го знаеше само Учителят. Та всяка една преживелица около тези две места до Учителя беше свързана със съперничество и големи преживявания. Онази сестра, която смяташе, че има привилегията да седи до Учителя, бе Балтова. Веднъж, един млад брат седна до Учителя на онова място, което тя смяташе за свое. Тя беше закъсняла с една-две минути и Учителят беше вече седнал на мястото Си. Балтова дойде и направи забележка на младия брат да стане и да отстъпи стола, понеже това било нейното място до Учителя. Обаче братът не склони и се опъна. Тя вдигна скандал: "Искам истината от Учителя за това място, което е мое по привилегия и по благодат!" Учителят я погледна съвсем сериозно и каза: "Предлагам да се напишат номерца на всички столове, да се хвърли жребий и да видим тогава кой как ще бъде нареден по волята на жребия". Това явно се хареса на всички, защото ония от крайните места се надяваха по волята на жребия да се доберат до Учителя или срещу Него. Бяха написани по двойки номера, като единият номер бе оставен пред всеки стол, а другият - в една шапка. Разбъркаха номерата, всеки пристъпи и тегли своя жребий. Приятелите започнаха да си заемат местата. Какво се оказа? Жребият определи, че кой каквото място заемаше преди, сега го зае отново и нямаше

абсолютно никакво разместване в редиците. Остана най-важното: бе определено мястото на Балтова. Изтегленият от нея номер показа, че тя трябва да заеме точно онова място, за което имаше претенции и за което беше казала, че й бе дадено по привилегия и по благодат. Тя най-демонстративно седна на мястото до Учителя. Учителят бе сериозен и не продума нито дума. А онзи брат, който бе седнал до Него, зае точно мястото срещу Учителя. Това място преди жребия беше свободно, обикновено там седеше Тодор Симеонов, но случи се така, че той беше извикан по някаква работа и не можеше да дойде на обяд. Случаят бе разрешен и всички разбраха, че Балтова има право на това място. Но през цялото време Учителят не продума с нея нито дума, нито се обърна към нея, нито й се усмихна. През цялото време Учителят разговаряше засмян с младия брат, който седеше срещу Него на масата и чието място бе определено по жребия. Накрая Балтова не издържа и каза: "Аз искам да си сменя мястото с този брат отсреща". Цялата маса се разсмя звучно и смеховете на всички се издигнаха до небесата. Учителят, гледайки напред, каза: "Човек трябва да има послушание пред волята на жребия, когато се извършва пред лицето на Бога". Това окончателно умири Балтова и тя беше замислена по време на целия обяд. Това бе един интересен случай за "волята на жребия".

Старите братя, които заварихме, смятаха, че техните места до Учителя са запазени за вечни времена. Същите стари братя на общ обяд ще седнат до Учителя важно, ще се пъчат важно и ще оглеждат с превъзходство другите на масата. А ние много се дразнехме. Аз бях много млада и също обичах да седя до Учителя. Че кой не би желал да седне до Него! Този стремеж бе у всички ни. Доктор Жеков си имаше място до Учителя. От ония места, които са строго определени, но от самия Него. И място, което трябваше да остане за вечни времена, и то - отдясно на Учителя. Всички му отстъпваха стола до Учителя - никой не смееше да седне до Него. Веднъж - бях аранжирала песента "Химн на Великата Душа" - отидох до салона. Видях свободното място на доктор Жеков и без да му мисля много, седнах на този стол до Учителя. Всички ме изгледаха, изтръпнаха и зачакаха какъв ли скандал ще стане. Доктор Жеков дойде, огледа се, седна на друг стол и нищо не каза. Аз прекарах на стола му, като че бях седнала на тръни, като че под него гореше огън. Това бе усещането ми в този момент. Аз бях седнала до Учителя, говорех за аранжираната песен и Му задавах въпроси. След като обядвахме, доктор Жеков се приближи до Учителя, а аз бях до Него. Учителят се обърна към него и каза: "Сестрата иска да Ми изсвири една нейна разработка. Искаш ли да я чуем заедно?" Доктор Жеков се усмихна, освободи се нещо напрегнато у него и ние тръгнахме към пианото. Аз седнах, изсвирих я, а доктор Жеков седеше отдясно на Учителя и двамата слушаха внимателно. След като изсвирих песента, Учителят се обърна към него и го запита: "Харесва ли ти?" Той кимна одобрително. "И на мен ми хареса" - каза Учителят. После се обърна към него: "Току-що сестрата ни нахрани с най-хубавата песен за обяд. Сега ние можем да си тръгнем." Те станаха, тръгнаха, вървяха и си приказваха нещо. Никой не им пречеше на разговора. Аз останах да затварям и заключвам пианото. Обикновено то се заключваше, а ключът се държеше у Учителя, защото тук всички бяха от музиканти по-музиканти и всеки искаше да свири на него. Затова Учителят държеше този ключ и го даваше на тези, които можеха да свирят и имаха работа на пианото. Така аз направих аранжировка на "Химн на Великата Душа" и за награда бях определена да седна на общия обяд до Учителя, а пък после Учителят и доктор Жеков присъствуваха заедно на общ музикален обяд, седнали един до друг, като тържествени гости, поканени на духовен обяд на "Химна на Великата Душа". Аз взех ключа и догоних Учителя и доктор Жеков на поляната. Врътчих Му ключа, а Учителят го взе, огледа го и го показа на

доктор Жеков: "С подобен ключ е заключена песента "Химн на Великата Душа" и да се добереш до нея, и да се докоснеш до нея, трябва да имаш ключ, за да я отключиш, а тя бе днес отключена за сестрата и ние с теб чухме нейното изпълнение". Брат Жеков бе на върха на своята радост и щастие. Онзи тъмен облак, който го бе засенчил при вида, че съм заела неговото място до Учителя, отдавна бе отлетял. Сега върху него грееше слънцето.

"Химнът на Великата Душа" трябваше да проправи пътя на човешките души към Бога. И днес аз имах случая да се убедя в това.

Христо Дързев

Брат Дързев беше музикант, добър музикант. И много талантлив. Той имаше силно желание да следва в Консерваторията, но беше - кой знае защо - загубил години и се оказа, че е по-възрастен от съвипускниците си. Затова не го приеха в Консерваторията. Никой не му помогна. А трябваше да се намери някой, който да организира, да образува комисия, за да го изпитат и да му се даде възможност да влезе в Консерваторията и да следва. Тази пречка го спря. Тя го спъна, той се омърлуши, заболя от белодробна туберкулоза и си замина. Туберкулозата бе бич в онези времена и посече много младежи от нашите братски среди. Но според мене, той не можа да се справи с тази вътрешна разруха, в която попадна, след като не можа да влезе в Консерваторията. Беше роден музикант. Той направи аранжимент на песента "Благост" в четири гласа. Учителят я изслуша, хареса я и тя се прие. Да знаете, че е от брат Дързев и че Учителят я хареса и я прие. Имаше една друга негова песен: "Аз съм бялото кокиче" - с мелодия от Дързев и текст от български писател.

Мелодията на стиховете от 91 Псалом е от Дързев. Учителят я изслуша и я прие. И тя се прие да се пее от всички.

Има и други негови разработки на песни от Учителя. Те трябва да се съберат и да се издадат. Според мен Христо Дързев, със своите разработки на песните от Учителя, достигна до върха на своето творчество. Неговите разработки ни въвеждат в духа на песните на Учителя и в Школата.

Брат Христо Дързев си замина, понеже се случи един срив в него. Нещо се разкъса във вътрешната му нагласа, не можа да издържи, пропука се в него нещо и жизнената му енергия излетя, а след това се разболя и си замина. Най-голяма почит ще бъде към него, ако се съберат и издадат разработките му. Един от вас трябва да стори това. Това ще бъде дело за Школата на Учителя. И той ще довърши една работа, започната от предишното поколение, което не можа да я довърши. Това е важното!

На оперета с брат Боян Боев

Някой от приятелите беше взел билети за оперета. Отделят два билета с най-хубавите места и ги връчват на Учителя. Но Той извиква брат Боян Боев и му казва: "Вземи тези два билета, отиди с някой брат на оперета и после ще ми разкажеш какво си видял и чул". Боян Боев си взима тефтера и писалката, с която не се разделя, слага я в десния си джоб, среща Жечо Панайотов и му казва: "С теб сме довечера на оперета! Учителят ми даде два билета - за мен и за някой друг. А другият си ти, защото си първият, когото срещам, след като излизам от стаята на Учителя". Жечо се съгласява. Защо да не отиде на оперета? За тази оперета имаше много хвалебствия във

вестниците - за това, че тогавашната звезда Мими Балканска пеела очарователно, че балетът към оперетата бил на изключително ниво и балерините, освен, че били красиви и грациозни, но и играта им била пленяваща и завладяваща. Към двадесетина приятели от "Изгрева" заемат своите места в салона. Завесата се вдига и представлението започва. Увертюрата, музиката и гласовете били прекрасни. По едно време, според развоя на действието, под звуците на оркестъра на сцената излизат балерините. Залата ахнала и замряла. Приятелите се поусмихнали и поогледали, но отново вторачили поглед напред. Те знаят много добре, че на окултните ученици не е позволено да ходят в кабаре, да гледат голи танцьорки, защото ученикът се изкушава и навлиза в друг свят, в астралния свят на чувствата, който може да го удави в своя океан от страсти. Това нещо го знаят от Учителя. Но след като се спогледа приятелите, решават да гледат балерините, каквото ще да става. Гледат и си казват, че изкушенията за тях са играчка и не стигат до плачка, защото са окултни ученици, а окултният ученик е превъзмогнал всяко изкушение. Така смятат те, така разсъждават шепнешком. Но по едно време излиза солистката на балета, а тя пък е почти съвсем гола, облечена е с много тънко трико, защото представлява Ева в представлението - Ева от райската градина - и тя танцува сега танца на изкушението. Всички изтръпват в залата. Чуват се охкане, въздишки и какви ли не още работи. Публиката е преобладаващо мъжка, защото всеки се натиска да види балета и танца на изкушението, рекламиран във вестниците. По едно време брат Боян Боев се сепва, подскача от стола, обръща се към Жечо Панайотов и му вика: "Жечо, жми! Жми, Жечо!" Жечо е седнал до Боян Боев, а той го е довел на оперета и това, което му каже, трябва да го прави: "Затова, Жечо, жми!" Затваря си очите. Стиска ги. Стиска клепачите. Слуша само музиката на оркестъра и въздишките на мъжете в залата. След малко се чува гласът на Боян Боев: "Жечо, отвори си очите!" Жечо ги отваря и се оглежда смутено и сконфузено. Другите приятели, които са около тях, чули и видяли всичко, се усмихват, но нищо не продумват. Не трябва да се възразява на възрастния и старши брат Боян Боев. Щом е казал нещо, значи така трябва да бъде. Думата на брат Боев беше образец на честност и почтеност. След представлението, приятелите вкупом се връщат на "Изгрева", а Учителят ги пресреща и ги пита: "Хареса ли ви оперетата?" И след като забавя малко, добавя: "И балетът?" Всички отговарят: "Много ни хареса! Много ни хареса. Само на Жечо не му хареса и той си затвори очите да не гледа "Танца на изкушението"!" Всички прихват да се смеят. Учителят също се усмихва. Накрая на общия смях се чува гръмогласният глас на Боян Боев: "Учителю, на сцената се зададе едно изкушение и трябваше да му се затвори вратата. На сцената нямаше врата, затова извиках на Жечо да си затвори очите, та да не се изкушава. Да се затвори вратата на изкушението за Школата!" Всички се смеят. Учителят също се смее. Една сестра се обажда: "Абе, брат Боян, ти забрави ли, че Жечо се е оженил и има жена в къщи?" Смехът се увеличава. Учителят се смее. Боян се чуди какво да отговори, но накрая изтърсва: "За това не се сетих. Той ми беше под ръка и седеше отляво ми, нямаше време да мисля дали е виждал жена или не. Трябваше по най-бързия начин да се затвори вратата на изкушението за Школата. Е, това на Жечо няма да му навреди, а ще му заздрави духовната връзка в семейството". Смехът на приятелите достига своя апогей. Учителят е извадил носната Си кърпа. Държи я в дясната Си ръка, приближена до устата Си. Така понякога, когато се смееше до захлас, Той слагаше кърпата до устата Си. Накрая всички се разделихме, бяхме преживели общия смях. А да преживееш общия смях с Учителя, това бе едно изключително освобождение на вътрешното ни естество за нови полети на духа ни.

На следващия ден Учителят изнесе своята поредна беседа и засегна въпроса за грехопадението на човека, което започва от Адам и Ева. Много пъти Учителят се е спирал на този въпрос. И го е разглеждал по такъв начин и до там го е разяснявал, докъдето е стигнало човешкото съзнание в прозрението си на истината за тази притча в Библията.

Случаят с Адам и Ева се свежда до грехопадението. Но това е един израз, една дума, която се употребява навсякъде и от всички. Истинският й смисъл е забулен и скрит в тайна. На тази беседа Учителят спомена, че изкушението и грехопадението на Адам и Ева започва от мига, когато човешкият дух и човешката душа - човекът като Космическо същество - решил да слезе на земята и да се облече в дрехата на плътта и кръвта. Вратата била отворена - чрез изкушението и грехопадението човек слиза на земята и започва да се ражда чрез плът и кръв. Ако не беше отворена тази врата, човеците щяха да живеят на Небето и на земята нямаше да има човечество, нямаше да има мъже и жени - нямаше да ни има и нас. Затова Боян Боев искаше да затвори вратата на изкушението за Школата. Ние бяхме млади, хубави, красиви и през тая врата на изкушението преминаха мнозина. Учителят още през 1922 година бе заявил на събора в Търново: *"На окултния ученик не му е позволено и строго е забранено да се жени."* Но ние не спазихме това и всички се оженихме - къде явно, къде тайно. Ние още не бяхме ученици!

Асен Арнаудов и чистотата

Асен Арнаудов бе онзи роден музикант, който беше и горе, в Невидимия свят, музикант и беше дошъл в Школата на Учителя да бъде музикант. Беше дошъл в Школата да свърши една работа за музиката и песните на Учителя. Той имаше такъв музикален слух, че щом чуеше една песен, веднага я запаметяваше и веднага можеше да седне и да я запише, без да използува пианото. Музикант по дух и музикант като талант. Но не беше волеви и затова трябваше да стои някой до него и да го ръчка и подканва. Освен това се отплесна по женска линия. Каква е тази женска линия ли? Ето такава - стъпваш на нея и тръгваш по нея и изведнъж започваш да срещаш жена след жена. И не само да ги срещаш, но и да ги преодоляваш с мъжка плът и мъжко достойнство. Той тръгна по тази линия, беше влюбчива натура и стана предметно обучение за мнозина от Школата и предметна задача и проблем за много сестри. Казвам сестри, но бяхме жени - и млади, и хубави. Така че той имаше в кого да се влюбва и кого да разлюбва. Това доведе до възникване на много проблеми за Учителя. Засегнатите сестри отиваха да Му се оплакват, че Асенчо ги ухажва, че е влюбчив и не поема никакъв ангажимент и отговорност. Накрая Учителят не се стърпява и им казва: "Сестри, всички виждате и знаете какъв е той. Защо му позволявате да се приближава до вас?" Една от сестрите казва: "Ами, иска ми се". "Като ти се иска, и щом не ти стиска, тогава няма да идвате при Мене, а онова, което ти се иска, ще го стиснеш у себе си и няма да му позволяваш да ходи насам-натам. По-лесно е да спреш едно желание в себе си, отколкото да го пуснеш извън себе си - да излезе то от теб и да почне да те разхожда насам-нататък. Тогава никой не може да ти помогне". Така Учителят бе разрешил въпроса с Асенчо и със сестрите.

Аз работех с него по музикални въпроси. Той ми съдействуваше при издаване на песните, след като си замина Учителят. Но с мене той се държеше на разстояние. Аз не бях негов тип и освен това бях много строга към себе си и към работата, която трябваше да свърша за песните на Учителя. Освен това, аз имах съжителство с Борис Николов - живеехме под

един покрив десетилетия наред. Затова работата ми с Асен Арнаудов бе строго лична, индивидуална и в името на делото на Учителя. Един ден Асен отива при Учителя, облечен официално с бял костюм и изгладена риза, с вратовръзка и с цигулка под ръка. Той е облечен така официално не защото ще присъствува на беседа, а затова, че ще ходи някъде на гости при някоя госпожица. Беше се отбил при Учителя да Го види, да поговори с Него - дано присъствието на Учителя да му вдъхне кураж, смелост, за да може да се отвори вратата на онова сърце, което е заключено за Асен. Така той си мисли и затова отива при Учителя. Учителят е в стаята Си, горе, в горницата. Влиза Асен с белия си костюм и с цигулка в ръка. Учителят го поглежда и му казва веднага и направо: "Можеш ли да изчистиш печката?" Асен се стъписва. Учителят никога не го е молил да Му чисти печката. Това го правеха други братя и сестри. Но сега той е облечен официално и е тръгнал на среща да покорява женско сърце, което е заключено с три катинара за него. Ами цигулката къде да я сложи? Учителят го поглежда и продължава: "Ще изчистиш печката така, както си, без да падне една прашинка върху белия ти костюм, а цигулката можеш да я сложиш там, до стената". Асен разбира, че това е вече една задача, дадена му от Учителя. Учителят излиза навън от стаята Си. Асен намира кофа, лопатка, метла и започва бавно, внимателно да оглежда печката, като че ли му е най-опасен враг. Полека-лека той започва да отваря долната вратичка на печката и с най-голямо внимание и старание, продължило един час, изчиства печката. Обикновено тази печка се чистеше от нас и се зареждаше за пет минути. По онова време печката на Учителя се пълнеше с дърва, но понякога и с кюмюр - каменни въглища. Учителят не обичаше да Му се пали печката с кюмюр. Веднъж Той каза: "Изпразнете печката и я заредете с дърва. Не желая да горя въглища, защото се освобождават духове от Лемурия, идват при мене и искат да им се изпълнят желанията, които са имали по време на лемурийската епоха от историята на земята". Но трябва да добавим, че салонът се отопляваше с въглища, както и печката в кухнята. А и ние в бараките се отопляхме с въглища. Дървата бяха много скъпи по онова време.

Минава един час. Асен е изчистил печката, без да си е изцапал пръстите, без да замърси ръкавелите на ризата си и без да падне прашинка върху белия му костюм. Отива навън и изхвърля боклука. Донася дърва, нарежда ги в печката, слага разпалки и хартия и тя е готова да бъде запалена. Той отива и съобщава на Учителя. Учителят идва, поглежда стаята - всичко е чисто. Поглежда печката, изчистена и заредена безукорно. Поглежда Асен - няма частичка прах върху него. Тогава се усмихва и казва: "Така, както изчисти тази печка, без да вдигнеш и частица прах, така трябва да си свършиш работата там, където си тръгнал. Защото там, преди ти да отидеш, е бил накладен огън, друг го е запалил, той е изгорял, печката е запушена и затлачена. А в пълна и изгоряла печка друг огън не може да се пали. Затова ти трябва да я изчистиш внимателно, без да се оцапаш. После ще я заредиш. Накрая ще я запалиш." Асен слуша, разбира всичко, но още се колебае дали се отнася до него или за някой друг, който също е тръгнал някъде да пали огън. А Учителят продължава: "Като се доближиш до едно същество, ще се доближиш с чистота. С чистота ще почистиш извора на сърцето му, което е затлачено от предишния стопанин, ще го запълниш с благородни чувства, ще внесеш чисти мисли в ума му и накрая ще запалиш огъня на любовта си към него." Учителят се обръща към Асен: "Сега можеш вече да запалиш печката." Той драсва с кибрит и запалва огъня, печката лумва и бумти, огънят е вече разпален, Асен гледа. Накрая Учителят му казва: "А сега извади цигулката и изсвири на огъня една песен: "Запали се огъня на огнището". Той я изсвирва, целува ръка на Учителя и се отдалечава. Беше му предал урок за чистотата.

Слово за Георги Куртев по случай една година от заминаването му

Тази вечер се събрахме, за да почетем светлата памет на нашия обичан брат Георги. Събрахме се да се поклоним пред този брат, който с живота си очерта един свят път, пример за всички ни. Аз дойдох тук не само от свое име, но и от името на брат Борис, който е в затвора за Божието Дело на Учителя. Защото трябва да подчертаем, че искрената дружба и любов свързват двамата братя Георги и Борис и тази любов не само, че няма да изчезне, но ще расте паралелно с великата идея за делото на Учителя, делото, на което посветиха своя живот. Съдебният процес срещу Братството 1957-58 година и ударът, нанесен на брат Борис, отекна със същата сила в сърцето на брат Георги. Кръстът на брат Борис го изпълни със скръб. От този момент той беше в непрекъсната молитва за него. Всяка нощ точно в 12 часа той отиваше в молитвената стаичка чисто облечен и отправяше горещи молитви за освобождението на този невинно принесен в жертва брат. Тази молитва не престана и тогава, когато той беше болен на легло. Аз съм дълбоко трогната, благодаря искрено на брата и вярвам, че неговата молитва, която сега горе е превърната в дело, ще донесе желания резултат. Труден е земният път на всяка една душа. Още по-труден е земният път на оная душа, която е решила да служи на Бога. Казано е в Писанието: "Подвизавайте се в Господа". И наистина, няма по-голям подвиг от този, да изпълним Волята Божия на земята. Този именно подвиг е основният мотив, който характеризира земния живот на брат Георги - на първо място Волята Божия. Има хора, които при един случай са изпълнили Волята Божия и този случай остава за тях като свещен спомен. В живота на брат Георги няма случай, когато да не е изпълнил Волята Божия. А изпълнението на Волята Божия подразбира да проявим в даден момент милосърдието, любовта, да постъпим разумно, да кажем истината там, където трябва. Трудно се говори истината. Трудно се проявява любовта и разумността при големите противоречия на земния живот. Брат Георги се е подвизавал в този път и затова смело можем да кажем, че неговият живот на земята е един непрестанен подвиг в Господа.

Могат да се приведат много примери, които да характеризират подвига на този живот. Неговите близки, тези, които са били непрекъснато около него, знаят много и много примери. На първо място ще споменем неговата преданост към Учителя. Онова благоговение и пълно послушание към Него, онази жива вяра, която не го е напускала нито за момент. Приятелите от този край знаят за посещението на Учителя тук, около Петровден през 1920 година. Този ден обикновено се е празнувал на Петров връх, където приятелите са се изкачвали. И Учителят определил да се изкачат рано сутринта, обаче още от вечерта завалял пороен дъжд, който разколебал всички приятели, дошли за празника. В определения час брат Георги станал, излязъл в дъжда и обиколил братята. Всички мислели, че екскурзията няма да се състои. Само вярата на брат Георги не се поколебала. Със смела и решителна стъпка той се отправил към Учителя и почукал на вратата на стаята Му. Учителят отворил и казал: "Дойде ли?" И си влязъл обратно в стаята. След малко светкавици и гръмотевици раздират нощта. Подир малко Учителят излязъл и казал: "Георги, я погледни дали няма звезди на север?" Това се повторило три пъти. И наистина, поройният дъжд престанал и ивица светли звезди блестели на небето. Времето се оправило и всички отпразнували Петровден на върха. Този случай ще го чуете разказан по различен начин и всеки взема от него това, от което има нужда. Аз имам

нужда от вярата на брат Георги, застанал в дъждовната нощ пред вратата на Учителя, настоявайки твърдо екскурзията да се осъществи. Аз също искам да получа вярата, проявена от брат Георги Куртев и да застана пред вратата на Учителя и твърдо да поискам: "Учителю, освободи двамата братя Борис Николов и Жечо Панайотов от затвора!" И знам, когато се добера до тази вяра, която имаше брат Георги Куртев, братята ще бъдат освободени. Аз искам такава вяра. И такава вяра е достойна за подражание.

Една красива черта, която характеризира брат Георги и която трябва да служи за пример на всички ни, е неговата пожертвователност. Достатъчно е да споменем за подвига им с брат Боян Боев в болницата за холерно болни през войната - случай, който е известен почти на всички. Жертвата, която направиха двамата братя там, спаси живота на осемстотин души. Брат Георги имаше голямо семейство, което изхранваше с мъка. Той заемаше скромната длъжност фелдшер в града. Обаче попът в Айтос, голям враг на Братството, настанява друг фелдшер в града и успява да уволни брата. Но добрите дела създават и добри приятели. Онези граждани, които обичат брат Георги, щом се научават за станалото, стъпват на крак, извикват брата, изказват възмущението си от попа и му казват, че ще го върнат на служба. Брат Георги ги запитва: "Новият фелдшер има ли семейство? Като го уволнят, ще гладува ли?" Отговарят утвърдително: "Да". "Тогава - казва той, - по-добре е аз да гладувам!" И се отказва от службата. В онези години тази жертва се оценяваше много високо и струваше много скъпо на брат Георги. Този пример струва скъпо на всички ни за подражание.

С брат Георги аз самата много малко съм общувала. Айтоския край аз посетих много късно, защото моето място в Школата бе да бъда на "Изгрева" и близо до Учителя. До този момент брат Георги за мен беше само един добър брат. Но когато дойдох в тази мъничка обител, наречена "градината", когато влезнах в горницата на тази малка къщичка, почувствувах присъствието на Святия Дух. Това състояние на Святия Дух аз познавах още по времето на търновските събори, когато в горницата на Учителя Той допускаше братята по десет човека да влизат, за да правят колективна молитва пред една маса, на която бяха положени скрижалите на Бялото Братство, а на стената беше окачена голяма цветна пентаграма. Учителят тук бе свалил Святия Дух и ние, в Негово присъствие и на Святия Дух, принасяхме своите молитви. Това състояние аз го познавам и от стаичката на "Изгрева", където живееше Учителя. Бях изпълнена с благоговение и се изправих пред брат Георги и казах: "Аз долових в този дом и в това място нещо много хубаво. Позволи ми, брат, да ти целуна ръката."

Брат Георги бе ръководител на Братството в Айтовския край. Аз ще кажа: той бе бащата на Айтовския край. Кого не е излекувал? Кого не е подкрепял материално? Неизброими са твоите красиви дела, брат Георги! За тях трябва да се напише цяла книга. Приеми нашата благодарност, нашата преданост, нашата любов. Ние се покланяме пред светлата ти памет и твоя живот ще остане винаги в нашите сърца.

Желая всички ученици на Учителя да бъдат като теб.

Март, 1962 год.

София

Това слово е прочетено в Айтос по случай една година от заминаването на Георги Куртев. Девет месеца след това слово, на 1 януари 1963 година, двамата братя Борис Николов и Жечо Панайотов бяха освободени от Софийския затвор. Те бяха престояли там четири години, а бяха осъдени на 14 години затвор. Вярата победи, смъкна веригите на Петра и го извади от затвора на Римската империя. Христовият Дух в онези времена и в тази епоха действуваше по един и същи начин - по закона на вярата - и раздаде всекиму според неговата вяра. Амин.

Георги Куртев

Той беше от поколението приятели, които се бяха явили между войните - около Балканската и Европейската война. Той беше съвременник на Боян Боев, Тодор Стоименов, Минчо Сотиров, Димитър Добрев - братя, които бяха преминали войните с 91 Псалом, написан собственоръчно и зашит във военните куртки. Онова поколение имаше много опитности с Учителя и то онези живи опитности от категорията на живото Божие присъствие и проявление, опитности като онези в Евангелието. Може би защото това бяха усилни и тежки години, когато техният живот на фронта е бил в ръцете на Небето, когато са преминали през войните на косъм от смъртта и са се озовали след тях с купища опитности, които за тях бяха съкровено и живо изявление на Бога. Тези приятели имаха жив, непосредствен контакт с Божественото чрез неговото изявление в Дух и Сила. Това беше довело у тях една непоклатима увереност в Учителя, те знаеха много добре кой бе Учителят и защо и за какво бе дошъл на земята. Те бяха стожерите, около които се завъртя гумното, за да се вършеят снопите жито по време на цялата Школа. Аз смятам, че без тези живи опитности, без живото познание на Христа отвътре, те не биха могли да издържат нито ден в тяхната половинвековна дейност като ученици на Школата. Ние дойдохме като младежи, с нас се отвори Школата през 1922 година и цели двадесет и две години ние бяхме галените деца на Школата. Но тези приятели бяха стожерите на Школата. Те бяха ръководителите на братствата в провинцията, те бяха онези дейни братя на "Изгрева", които движеха всички организационни въпроси около салона и Школата, около печатането на беседите, екскурзиите, лагерите по планините. Ние, младежите, участвувахме в братския живот, но нашето поколение имаше друга задача, която трябваше да реши след закриването на Школата, със заминаването на Учителя през 1944 година. Тези възрастни приятели ние ги наричахме "старите братя", защото те са били сподвижници на Учителя преди 1910 година, както и през време на войните от 1910-1922 година, а също и през време на Школата от 1922 до 1944 година. Те бяха свидетели как се разрасна Божието Дело, как от трима ученици, кошерът се рои за едно десетилетие на стотици ученици. Надойдоха нови братя и сестри, отвориха се кръжоци и се построиха салони на братствата в провинцията. Те бяха свидетели и очевидци на Школата на Учителя. Те бяха онези, които присъствуваха на 31 декември 1944 година и носеха тялото на Учителя, когато трябваше да бъде погребано. Някои от тях доживяха да видят как бе погребан и унищожен и "Изгревът". Такава съдба доживяха малцина. Едни от тях бяха Жечо Панайотов, Иван Жеков и Пеньо Ганев.

Георги Куртев беше онзи, който организира и около когото се завъртя като на стожер от гумно многолюдното Братство в Айтос с тяхната градина. Остана като оазис сред оголената провинция, където салоните един след друг изчезваха. Те изчезваха, защото бяха изчезнали онези, които ги посещаваха и беше вече безпредметно да стоят празни. Животът бе минал в друга фаза. Но дървото, което бе посадил Георги Куртев, се оказа вековен дъб, корените дълбоки, дървото високо и братският салон и братската градина отстояваха на бурите на времето. Покрай този дъб израснаха и други мощни дървета и устояха на ветровете на размирното време след 1945 година.

Аз присъствувах на една среща на Учителя с Георги Куртев, който бе пристигнал от провинцията с влака. Бяха докладвали на Учителя и Той нареди да го доведат при Него. Аз стоях отстрани и наблюдавах срещата им.

По начина, по който се обърна към Георги, аз разбрах, че Учителят посреща Своя ученик и го цени като ученик. А това много рядко се срещаше тогава, макар че наброявахме няколко хиляди последователи на Учителя. По-късно разбрах, че е от малцината ученици на Школата. Ученик по Дух и по Дело, а не по форма и по буква. Минаха години и когато по-късно посещавах Айтос, само в три-четири разговора с мен, той се отвори към мен и ме разпозна от останалите. Разпознаването на ученика е една голяма мистична тайна. Един контакт за минути между две души струва много повече от едно съжителство от двадесет-тридесет години. По-късно, когато отидох при него в Айтос, той се заинтересува от Песнарката - това беше ново издание на песните на Учителя, които аз бях отпечатала след заминаването Му. Тогава разправяха, че аз съм променила песните на Учителя в това издание. Атаката срещу мен бе много силна от всички страни - "по въздух, по суша и по море" - непрекъснато и денонощно. Бях при него и той ме запита: "Какво става с песните?" Аз му казах: "Учителят навремето каза: "Не коригирай Божественото!"" Брат Георги отговори: "Точно така!" Разбрахме се за минута. А как стана ли? Сега ще ви разкажа. Попитах го дали е съгласен да не се коригират, да не се изменят песните на Учителя - да останат такива, каквито ги е дал Учителят приживе. Той каза: "Да не се коригира Божественото!" Тогава се обърнах към него и го помолих да ми изпее някоя от песните на Учителя. Той се съгласи и ми изпя точно тази, за която имаше много спорове и обвинения срещу мене. Но той я изпя точно така, както аз я бях дала в моето издание. После аз взех и му показах песнопойката, изсвирих му песента на пианото, изпях му я и той не намери никакво отклонение между това, което той знаеше и това, което аз бях написала в песнарката. Показах му песнарката на Кирил Икономов и му изсвирих песента така, както той бе я дал. Георги Куртев извика: "Ами тук е коригирано Божественото!" Сега ще се попитате къде е цялата тайна, че за минута-две се разбрахме с Георги Куртев? Тайната е следната, слушайте внимателно. Когато Учителят даде отначало песните, първите приятели като Георги Куртев, Минчо Сотиров, Димитър Добрев, Георги Томалевски и други ръководители на братствата от провинцията ги бяха научили така, както ги беше дал Учителят и така ги пееха и изпълняваха. Оттогава бяха минали десет-петнадесет години и нашите изгревяни започнаха да ги променят непрекъснато под въздействието на техни емоционални състояния ту в една, ту в друга посока. Учителят бе крайно недоволен от това положение. И накрая, Кирил Икономов се подведе по тези приятели и нотира песните така, както се пееха в момента от изгревяни, а не така, както бяха дадени първоначално от Учителя. Споменавам нарочно думата "изгревяни", защото ученикът не коригира Учителя, а според старите братя като Георги Куртев и други, които знаеха песните от самия Него, това издание ги постави в противоречие. Така аз хванах първите братя и те разбраха веднага цялата истина: "Да не се коригира Божественото!" Те ми бяха най-голямата опора. Всички се учудваха, защо те ме поддържат и защитават.

Последния път, когато отидох в Айтос, Георги Куртев беше в градината. Беше сам, остарял. Поговорихме и аз го попитах как се подвизава в Господа, а той отговори: "През деня работя, а през нощта се моля, за да преуспее работата ми през следващия ден". След това той ме покани да влезна в неговата молитвена стаичка. Влезнах в нея и усетих нещо особено, една духовна атмосфера. Той ме заведе да се помоля там. Остави ме сама. Аз много бързо влезнах в молитвено състояние на Духа. На отиване му благодарих и казах: "Брат Георге, благодаря ти, че имах възможност да изпитам нещо от духовната чистота в твоята стаичка". Разделихме се. Аз вървях и плачех. Знаех, че това беше последната ми среща с един от истинските ученици на Учителя. Аз много пъти съм влизала "в горницата", във

вилата на лозето на търновското Братство, през съборите от 1919 до 1922 година. А там бяха поставени скрижалите на Духа и познавах много добре онова вътрешно състояние на Духа. Бях допусната от Учителя много пъти да посещавам Неговата стаичка на "Изгрева" и много пъти ме е оставял да се моля в нея. Така че аз можех да различавам и разбирах, че тази молитвена стаичка на брат Георги Куртев е изпълнена с чистота и святост на вътрешното общение с Духа.

Разказваше ми дъщеря му, Надка Куртева, че когато през декември 1957 година, през времето на големите обиски, дошли да изземат литературата на Учителя, напълнили с книги с беседи няколко чувала, влезнали в стаичката му и свалили всички портрети на Учителя. Свалили и Пентаграмата от Учителя. Когато научава, брат Георги се учудва: "Ама свалиха Пентаграмата?... И не го ли порази светлината отгоре? И жив ли си отиде?" Онзи беше си свършил работата - като нечий служител му бе заповядано да го извърши, а отговорността за това падаше някъде на друго място. Георги Куртев застава срещу празното място, където е била по-рано Пентаграмата и се разридава като дете. Наоколо имало братя и сестри - картината била потресающа. Брат Георги е плакал не за себе си, не от себе си, плакал е, че негови сънародници, българи по потекло, са посегнали на една светиня и на скрижалите на Бога. Тези скрижали бяха дадени не в пустинята на Израил, не на планината Синай, а бяха дадени тук, на българска земя, от българин, в чието тяло е бил Всемировият Учител, а над Него е бил Духът на Бога. Тогава друг българин е прострял ръка, за да оскверни тези скрижали на Бога, като ги унищожи. Плачел брат Георги от обида, че е българин и чрез българин се посяга и кощунства върху скрижалите на Бога. Свещен плач за свещени неща! Свещен плач за свещените скрижали на Бога! А там бе написано: "В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката Душа!"

Както той, така и останалите братя от първото поколение доживяха да видят това посегателство срещу Учението и Словото на Учителя. Те останаха твърди и устояха докрай като ученици на Школата.

Той бе ученик на Школата на Учителя. Аз видях това и се убедих в това. А неговите дела и спомените на неговите съвременници говорят много повече от мен. Опитностите на този ученик са резултата от вяра и Дух към Делото и Словото на Учителя.

Опитността на един ученик е опитност на цялата Школа! Това е основният закон на Школата. Защото ние сме верига от души. Едни слизат, други се качват и създаваме видимата и невидимата Школа на Бялото Братство.

Бог царува на Небето, Бог царува в живота. Да бъде Името Му благословено!

Истинското подвизаване

В Школата на Учителя всеки ученик си имаше своето място. То беше специфично за него, съобразно неговия път и неговите възможности. Друг не можеше да заеме неговото място. Това място бе определено от Учителя. Ако някой се опиташе да заеме друго място, за което не бе подходящ, тогава върху този брат се изсипваха купища неразбории и накрая неговият опит ставаше опитност на цялата Школа със своите изводи, защото тя се подчиняваше на строго определен закон. Аз също си имах своето място и постът, който заемах, ми даваше възможност да наблюдавам много приятели и техните срещи с Учителя и да присъствувам на много събития с много действуващи лица от "Изгрева".

Така, веднъж бе дошъл един брат Васил от Айтос, да се оплаква на Учителя от брат Георги Куртев. Този брат Васил бил назначен за пазач на градината и на сградата в Айтос, като за това получавал заплата, която се изплащала от доброволните вноски на Братството в Айтос. А това е някъде от 1922 до 1927 година. През цялото това време този брат не хванал нито веднъж мотиката да прекопае някое дърво или да посади нещо в градината. Казвал: "Я не съм дошъл тука да работя, я съм дошъл тук да се подвизавам с песни и молитви в Господа!" И по цял ден пеел, свирил на мандолина, учил есперанто и стенография. Така минали около пет години. Всички го търпели през тези години, но накрая не изтърпели и го освободили и той решил да дойде на "Изгрева", за да се подвизава и тук по същия начин. Идва този брат на "Изгрева" през 1927 година и като вижда, че на "Изгрева" има и други такива като него, които искат да се подвизават по неговия начин и че няма кой да ги храни, тогава решава да отиде при Учителя и да Му се оплаче от Георги Куртев. Решава да помоли Учителя да го върне отново в Айтос, за да може отново там да се подвизава по същия начин, защото тук, на "Изгрева", нямало за него място за подвизаване. Местата за подвизаване били заети от други като него, които не си ги отстъпвали и той влязъл в конфликт с тях и дори опитал и юмруците им. Нали разбрахте, че всеки си имаше място на "Изгрева" и никой не го отстъпваше доброволно, нито пък със сила. Само Учителят беше този, който можеше да променя местата на учениците. И при този случай аз присъствувам на целия този разговор и слушам как подробно разказва този брат Васил, а Учителят го слуша най-внимателно. Изслушва го и накрая му казва: "Рекох, сега аз ще ти дам един метод за духовно подвизаване в Айтос". "Слушам, Учителю!" - радостно възкликва Васил и с радост и с ококорени очи се взира в лицето на Учителя. Учителят започва да говори бавно, като отмерва всяка една своя дума в строго определен ритъм: "Методът е следният. Отиваш в градината на Айтос и започваш да се молиш с "Отче Наш". Но тази молитва се казва по следния начин: Заставаш изправен и казваш: "Отче Наш..." После се навеждаш, с двете ръце хващаш мотиката за дръжката, издигаш я над главата и си казваш: "Който Си на Небесата..." После замахваш с мотиката към земята, правиш първата копка и казваш: "да се свети Името Твое..." Вдигаш мотиката над главата си и казваш: "да дойде Царството Твое..." Правиш с мотиката втората копка и казваш: "да бъде Волята Твоя..." Вдигаш я отново над главата си и казваш: "както на Небето..." Правиш с мотиката третата копка и казваш: "така и на земята". След това започваш да вдигаш мотиката до височината на очите си и продължаваш да се молиш: "Хляба наш насъщний, дай го нам днес..." Копваш с мотиката по земята и казваш: "и прости ни дълговете наши..." После отново я вдигаш до височината на очите си: "както и ние прощаваме на нашите длъжници..." Копваш с мотиката по земята и казваш: "И не въведи нас во изкушение..." Накрая отново я вдигаш и казваш: "но избави нас от лукаваго...". Копаеш отново и казваш: "Защото е Твое Царството, Силата и Славата во веки. Амин". Така повтаряш сто пъти тази молитва. На стотния път ще кажеш: "Бог царува на Небето, Бог царува на земята, Бог царува в живота, да бъде Името Му благословено". Ако искаш много да се подвизаваш както досега, можеш да повтаряш молитвата на ден по сто пъти - сутрин, на обед и вечер. Всичко триста пъти."

Братът слуша и гледа онемял. Аз едвам сдържам смеха си, нещо в мен лудо се смее и вика: "Осанна във висините! Благословен е този, който иде в Името Господне!" Учителят го гледа сериозно. Братът се окопитва и казва: "Учителю, вие не ме разбрахте. Аз дойдох да искам от Вас да накарате брат Георги да ме върне на градината." Учителят го гледа строго и му казва: "И мене ме е страх от брат Георги Куртев. Иди и ти го помоли!.. Ако те приеме... Защото аз не мога да му кажа. Кажи му само каква молитва съм ти

дал". "Ама Учителю, аз искам да се подвизавам в Господа". "По-хубаво подвизаване от тази молитва няма в света. Ще работиш и ще се подвизаваш. А тъй, без работа, кой ще те храни? Нали си чувал, че лозето не ще молитва, а иска мотика? Аз ти дадох и молитва, и мотика". Брат Васил стана и си излезе. Върнал се в Айтос, отишъл и разказал всичко на брат Куртев: как Учителят не го разбрал и как, вместо да му даде метод за подвизаване, му дал превод на "Отче Наш" на езика на мотиката. А къде е по-горен човек от мотиката? И къде е по-горен човекът от молитвата? Не пасват, не се свързват тези две неща, според брат Васил. А брат Георги Куртев слуша и сълзи се наливат в очите му. Той гледа брата и вижда Величието на Учителя и Словото Му. Вижда и как е разрешил Учителят задачата с брат Васил. Ако брат Васил бе започнал да се моли с "Отче Наш" и с мотиката, брат Куртев би го приел отново и би му дал условие да се подвизава в градината с метода на Учителя - с молитва и мотика. Но той отказа. Такива случаи имахме много по наше време. Ще ги има и по ваше време. Това е един от примерите, когато Словото на Учителя може да стане плът и кръв, и живот за душите, които са готови, а такава готова душа бе брат Георги Куртев.

Изпитът

През времето на Школата, 1922-1944 година, братският живот в провинцията се разрасна и поникнаха много кръжоци в градовете. Имаше братя, които бяха добри орачи на Божията Нива и знаеха кога и къде да посяват Божието семе на Учителя в душите на българите. Най-голямо и идейно бе Братството в Айтос. Това се дължеше на брат Георги Куртев. Той беше живият и истинският образец на един ученик на Учителя. В това аз се убедих впоследствие, защото за времето, за което се отнася моят разказ, аз бях изключително на "Изгрева", около Учителя.

Присъствувам при един случай. Една сестра беше се завърнала от една братска среща в Айтос и разказваше, как са се стекли стотици братя и сестри от околните села. Тя така се въодушеви от преживяното там, че започна най-възторжено да ръкомаха и дръпна пред Учителя едно такова похвално слово за тях, за айтозлии, че на мен ми стана дори неудобно. А Учителят я изслуша внимателно и когато тя прекрати възторжената си реч, я запита съвсем тихо: "Рекох, ами тези приятели изпитани ли са?" Тези думи свалиха сестрата на земята и тя започна да се оглежда, като че ли бе паднала с парашут от небето и едва можа да каже: "Ами как така, Учителю?" Учителят спокойно отговори: "Ами така - рекох, изпитани ли са?" Сестрата се сконфузи и си тръгна. Аз също целунах ръка и се оттеглих. Няколко дни бях под влияние на тази случка. Вероятно - за да намери тя добро място в моето съзнание. Минаха години, десетилетия, и аз бях свидетел как всички тези приятели бяха изпитани - както през времето на Учителя, така и след Неговото заминаване, особено през времето на съдебния процес срещу Братството, през 1957-58 година. Всички бяха изпитани и всеки получи своята оценка от Учителя чрез живота си, който бе най-точната оценка за положения изпит. Изпитите бяха многобройни, разнообразни, а развръзките - най-неочаквани и драматични. Аз доживях да видя всичко това дори тридесет години след заминаването на Учителя през 1944 година.

Учителят преподава урока. Ученикът учи урока. Животът го изпитва. Оценката за положения изпит остава като жива поука за съвременниците и е живата опитност, която като скъпоценен бисер ще бъде положена в неговата душа през вековете.

Словото на Учителя бе Слово за Школата. Уроците, получени през време на Школата, бяха уроци за учениците. А ученици бяха онези, които

бяха готови души, дошли да възприемат Словото на Учителя като Общение с Бога. Само ученикът можеше да бъде подложен на изпит, защото той посещава Школата, учи, а животът го изпитва чрез неговите дела.

Затова аз се обръщам към вас, следващите поколения: "Вие, приятели, изпитани ли сте? Минахте ли през изпит? И каква е вашата оценка?"

Аз само питам. Отговорът е ваш. Не с думи, а с дела. Ученикът се подвизава в Господа само с дела, благоугодни Богу!

Религиозно и духовно съзнание

Братският живот беше много интензивен както на "Изгрева", така и в братствата по градовете. Непрекъснато идваха братя от провинцията за срещи с Учителя и правеха контакти и запознанства с Него. Те се подслоняваха по за няколко дни при нас и после си заминаваха, като настойчиво ни канеха да ги посетим. Понякога се събираха братя и сестри и на групи посещаваха братствата в провинцията - тогава се пееха песни, разказваха се новини от "Изгрева", всеки носеше в себе си нещо от Словото на Учителя и го предаваше на онези, които го очакваха и бяха готови да слушат. Само готовите души могат да слушат и виждат. Ние бяхме една жива верига и всеки приемаше и предаваше онова, което бе възвишено и облагородяваше както самия него, така и другите. Така, една група софиянци посети Братството в Айтос с цигулки и с песни. Завърнаха се след десет дни и веднага посетиха Учителя, за да разкажат какво са видели и какво са чули. Обикновено всеки, който отиваше в провинцията, се обаждаше на Учителя и смяташе за свое задължение при завръщането си оттам отново да Го посети. Идват приятелите, разказват за преживяването и споделят с Учителя, че това са най-прилежните ученици в провинцията, което бе вярно според мен, както и за всички съвременници и очевидци по това време. Аз стоя, слушам и наблюдавам Учителя. Учителят ги погледна съвсем по обикновеному и каза: "Тези души са с религиозно съзнание!". "Ами как така, Учителю? Те са толкова предани, толкова сърдечни, толкова усърдни в делото!" - казва една сестра. Учителят я поглежда строго и продължава: "Ученичеството започва с пробуждането на човешката душа в търсене на контакт с Бога и живот за Бога, което е проявената Божия Любов към себе си, към ближните си, към враговете си и към Божествения Дух. Това означава пробуждане на човешкото съзнание, навлизане в свръхсъзнанието, което е път на ученика и е фаза и състояние на ученичеството. Ученикът борави и живее с Космическото Съзнание. Всички ония души в Айтос са с религиозно съзнание. Трябва да преминат от него в Духовното Съзнание и чак тогава да преминат в свръхсъзнанието или Космическото състояние на съзнанието, което е пътят на ученика. Дотогава има дълъг път да се извърви от тези души. А всяка душа е лъч от светлината на Бога. И всяка душа е ценна за Бога."

Този случай ме накара впоследствие да обърна по-голямо внимание на въпроса за религиозното и духовното съзнание у човека. Години наред записвах такива случаи: онези състояния, през които всеки един от нас минаваше ежедневно - през материалистичното съзнание, през религиозното съзнание - в стремеж да се добере до духовното съзнание. Пътят на ученика преминава през духовното съзнание и се добира до свръхсъзнанието, където се намира Школата за учениците на Бялото Братство. Защото Божественият Дух пребивава в святост и мир. А това е Светът на Истината, откъдето слиза Словото на Учителя Беинса Дуно - Всемировият Учител.

Души в почивка

Когато започна да се строи сградата на салона на "Изгрева" през 1927 година, на поляната на "Изгрева" изневиделица се изсипаха двадесет-тридесет братя с бели ризи, червени пояси и черни потури и започнаха да работят без всякаква суетня ден и нощ - бяха и копачи, и зидари. Иззидаха сградата, измазаха я и дочакаха съборните дни през август на 1927 година. Съборът се състоя в новопостроения салон. Учителят седеше вътре на стол пред катедра и оттам говореше Своята беседа, макар че не бяха сложени още врати и прозорци на салона. Има запазени снимки от това време: едни седят вътре, а други са изправени и слушат пред прозорците Словото на Учителя. Та онези, които построиха салона на "Изгрева", не бяха братята от София, а братята от айтоския край, които бе изпратил брат Георги Куртев. Това трябва да се знае много добре, както от софиянци, така и от айтозлии. Защо точно така стана, че айтозлии построиха салона - никой не можа да каже. Това не беше случайно, именно те да построят салона на "Изгрева". Макар че изгревяни се правеха на важни пред тях като по-издигнати духовно, те не можеха да си построят салона на "Изгрева". Построиха го онези, простите и неуките. И за това си има причини. И именно затова разказвам този случай, защото може да подведе много хора в погрешна посока.

Случи се така, че една група от "Изгрева" една година посети техния събор-празник. Бяха приети сърдечно в братската градина на Айтос. Направило им впечатление, че братята дошли с черни потури, с бели ризи и с червени пояси, а сестрите били в сукмани и бели забрадки. Като че ли всички по команда били облечени по един и същи начин. А те, софиянци, били с градски дрехи - братята с връзки и костюми, а сестрите с бели рокли и бели шапки. Изобщо - контраст по всички правила за това, което трябва да се случи. Всичко преминало от добре по-добре. Връща се групата и веднага при Учителя, за да Му разкаже за всяко чуто и видяно нещо. Една сестра описва подробно цялата обстановка на смирение и послушност на братята и сестрите към брат Георги Куртев. И сестрата казва: "Учителю, ние тук, на "Изгрева", колко сме различни, а там, в Айтос, всичките са еднакви по послушание и по облекло". Учителят ги изглежда и казва: "Това са души, които са в почивка". Всички се оглеждат. Нещо ги попарва, техният вътрешен възторг охладнява и те си излизат един след друг от стаята Му, като Му целуват ръка. Минаха няколко дни и ние не можехме да проумеем казаното от Учителя. Един ден, както се бяхме събрали около Учителя - водеше се разговор за прераждания - една сестра Го попита: "Ами брат Ради, кой е по прераждане?" Всички се изсмяха. Брат Ради беше градинарят на "Изгрева", човекът, който вършеше всичко от сутрин до вечер. От сутрин до вечер работеше, копаеше, движеше цялото стопанство на "Изгрева", докато други се подвизаваха в Господа само с молитви, без да работят. Той беше облечен непрекъснато с един панталон, привързан с кълчищна връв през пояса, с много кръпки по него. Имаше голяма брада и разчорлена коса. Беше неписмен и неук. Пример за човек, стоящ на най-ниското стъпало на "Изгрева" по своето човешко развитие. Учителят изгледа всички и каза: "Брат Ради по прераждане е българският патриарх Евтимий. Но сега е душа, която е в почивка". Като че ли някаква невидима ръка спря въздуха около нас и в нас. Замряхме. Тишина. Стояхме и седяхме без да мръднем, без да шавнем. Там, на петдесет-шестдесет метра от нас, брат Ради копаеше с мотика в градината, а ние, духовните ученици на Школата, се занимавахме с неговото прераждане. Като разбра моята мисъл, Учителят продължи: "Когато една душа е в почивка, тя заема обикновена длъжност на земята. Нали когато

отивате при Извора, трябва да вземете празно шише или стомна, за да го напълните? Ако сте с пълно шише, няма нищо да ви ползува Изворът. Брат Ради е дошъл при Извора с празна стомна и тя сега се пълни, за да може да работи в бъдеще с българския народ и да му предава Учението на Бялото Братство. Той сега се пълни със Словото Божие, ако и да е неук и неписмен. Той е неук за вас, но към Божественото той е учен. Защото го приема направо, без остатък. Това означава, че ще Го прояви в следващия си живот".

Седим ние и се оглеждаме смутено, ние, които бяхме студенти, други - завършили университети. За най-голямо учудване в случая е, че имаше една сестра, която следваше българска филология и точно в този момент пишеше реферат за Търновската школа на Патриарх Евтимий. Тя стана и отиде при брат Ради, взе мотика и няколко дни копа с него. Брат Ради я научи как да копае, как да сади лук и чушки и накрая тя получи похвала от него. Ние всички следяхме този опит. Накрая тя изнесе своя реферат за Патриарх Евтимий и получи бляскава оценка от професора си и от научния съвет на катедрата по българска филология. Така аз проумях какво означава "души в почивка". И завинаги си запазих у мен това изказване на Учителя за Братството в Айтос като едно откровение на Духа за смисъла на човешкия живот на земята.

Затова посвещавам разказаните опитности за Айтоското Братство на онези братя с белите ризи, червените пояси и черните потури, които построиха салона на "Изгрева". И които бяха "души в почивка", но откликнаха на призива на Духа и на Словото на Учителя.

Настоящите приведени примери са за това, да покажат, че Пътят на ученичеството е дълъг - път, представляващ цели епохи на човешката цивилизация. А животът на Братството в Айтос показва как българското съзнание в един отрязък от време и пространство се е проектирало чрез онези души, които слязоха на земята, въплътиха се, родиха се като българи, бяха онези братя и сестри от Айтос и околностите, които съставляваха живата верига и живите членове на това Братство. Те бяха живата аудитория на Учителя, защото чрез тези души се даде Словото на Учителя, което бе изява и проявление на Божествения Дух. А опитностите им бяха живо проявление на това Слово и реализация на Божието Слово в тях, което стана плът и кръв чрез техния живот на земята. Затова Учителят казва: "Опитността на един ученик е опитност на цялата Школа". Пътят на един ученик от Школата е стъпало, през което трябва да премине всеки един от нас. Ние сме верига от души и долу на земята, и горе на Небето. Онези души, които слизат от Небето, слизат под формата на верига от души и трябва да се качват отново горе на Небето като верига от души. Това става само при изпълнение Волята на Бога чрез живота на всеки един от нас от тази жива верига.

Брат Георги Куртев бе един от членовете на Синархическата Верига на Бялото Братство, основана от Учителя още в първите години, в която са влизали само братя. Това бяха възрастните братя, които ние заварихме през 1922 година, когато се откри Школата и ние постъпихме като младежи и девойки в специалния младежки клас на Школата. Тази Синархическа Верига работеше при строг, определен от Учителя, наряд, като в строго определени дни и дати от всеки месец на годината те заставаха в строго определен час и минута и произнасяха строго определени молитви, дадени от Учителя в представения им наряд. През нощта те ставаха и в строго определено време произнасяха едни и същи молитви. Разположени бяха по строго определени градове в страната. Това бяха фарове, чрез които Синархическата Верига осветяваше мястото и чрез светлината на произнесените молитви те показваха мястото, където онези души от

Невидимия свят трябваше да слязат на земята и да се преродят между българския народ. Тази Синархическа Верига действуваше още от самото начало, на първите събори и чрез тази верига нашето поколение, което дойде през 1922-1944 година в Школата на Учителя, успя да намери мястото, където да се приземи между българския народ,за да се родим като българи. Ние дължим много на членовете на тази Синархическа Верига. Те бяха светещите фарове в бурното море и непознатата земя, където трябваше да слезем като верига от души. Ако за някои е учудващо, че Айтоското Братство бе най-многолюдно - това се дължи на брат Георги Куртев, понеже неговата молитва е била толкова силна и светлината толкова голяма, че са могли да дойдат и онези души, които са в почивка, но които трябва да дойдат, за да направят общение с Божествения Дух и да напълнят своите празни шишета и стомни от Извора на Словото на Учителя. Това е най-голямата заслуга на брат Георги Куртев. Амин.

На балет с брат Ради

Обикновено, когато имаше някакво представление в София - театър, концерт, някой от артистите или музикантите вземаше и изпращаше билети на Учителя и то на първия ред на балкона или на втория или третия ред от партера. Тогава Учителят тръгваше, облечен официално, поканваше някой да Го придружава, а понякога и ние тръгвахме с Него, като се оформяхме една група от около петнадесет-двадесет човека. Обличахме се с новите си официални дрехи, защото отивахме на концерт в града. Тогава София беше средище на висшето общество. Там седяха господа и дами с официални тоалети. Не е като сега, след войната - както си вървиш по улицата, виждаш афиша и хоп - в салона на концерт. Тогава имаше подготовка на тоалета, на дрехите, съществуваше специално общество, което имаше своите порядки и правила и не всеки можеше да влезе в него. Ти можеш да си купиш билет и да влезеш на концерт, но това общество, което е в концертната зала няма да те приеме и ти ще се чувствуваш излишен и отхвърлен.

Един път на Учителя бяха изпратили два билета за балет. Да, за балет. Но Той беше обещал да отиде у някои хора преди това на гости и затова не можеше да използува билетите. Оглежда се наляво и надясно и извиква чрез една сестра Ангел Вълков. Ангел работеше като градинар на "Изгрева" с брат Ради. Учителят му подава билетите и му казва: "Вие с брат Ради ще отидете тази вечер на балет". Речено-сторено. Ангел тръгнал да търси брат Ради, а него го няма никъде. Търси го по цял "Изгрев", но нито се чува, нито се вижда. Предава се вестта от уста на уста на всички, че Учителят е дал на брат Ради билет за балет. Всички се смеят. Брат Ради на балет! Ангел вижда, че няма време и помолва една сестра да му изглади бялата риза и панталона, а той хуква да търси брат Ради. Накрая, някой му казва, че брат Ради е отишъл в града. А къде може да бъде в града? Само на пазара. Той там отива да купува продукти за "Изгрева", а най-голямото развлечение за брат Ради бе пазарът "Римската стена". Там той можеше до насита да си говори със селяните за реколтâ, за оране и копане, и за какви ли не още селски работи. Като се връщаше от пазара беше въодушевен и имаше идеи какво да сади и как да го сади на градината. Накрая Ангел се облича с новите си дрехи, вече изгладени и отива на пазара "Римската стена". Там той заварва брат Ради как, натъпкал чувал с продукти, го замята на гърба си. Ангел го спира, а Ради го гледа, мига и не може да го познае, защото е с новите си дрехи. Съобщава му: "Учителят каза, че тази вечер сме с тебе двамата на балет". А Ради пита: "Какво е това "балет"?" Ангел се чуди как да го обясни и накрая му показва билетите: "Ето това е "балет", нещо като

тапия, като документ." Ради е несигурен в това, което му казва Ангел, но продумва: "Е, щом е казал Учителят, ще вървим, няма как." Оставят чувала с продуктите на сергията, да го пази продавачът, че щели да се върнат и да си го вземат обратно и тръгват двамата за града. А няма никакво време. Ще закъснеят и от време на време се затичват. А брат Ради е с един панталон с едни ей такива кръпки на колената, завързан с една кълчищна връв, която едвам държи панталона с големите кръпки и всеки момент този панталон може да се свлече и падне на земята. Ангел го гледа уплашено, но няма време, заминават на балет. Всички, които ги срещат по пътя, се обръщат и ги оглеждат. Ангел е с официален костюм, а Ради е в дрипи. Смешно е за останалите, а трагично е за Ангел. Но те вървят, бързат и накрая се добират до залата. Показват си билетите. Пропускат ги и искат да ги сложат по встрани, защото брат Ради е одърпан и мръсен. Но се намира случайно един брат, който ги вижда, познава ги и се застъпва за тях да си заемат местата. А техните места са на втория ред и то - в средата, там, където е висшата аристокрация с онези дами и господа с официалните тоалети и костюми. Нали сте ги виждали по старите снимки? Но служителката в салона упорствува. Не иска да ги сложи в средата, защото ще стане скандал - брат Ради е в дрипи. По едно време тя се усеща и пита: "А бре на вас кой ви даде тези билети?" А Ради отговаря: "Господ ни ги даде!" "Ами като Господ ви ги даде, не можа ли да ти каже да се облечеш като човек?" Но Ради не се предава: "Господ на лице не гледа. Господ в сърце гледа и билети за балет ни изпровожда. Ето тук всичко е написано." Вторачва се служителката върху билетите и какво да види? Върху двата билета има подпис с посвещение от режисьора на балета. Накрая се намесва и онзи наш приятел и те заемат своите места по средата.

Свършва балетът, те си прибират чувала с картофите и продуктите и полека-лека пристигат на "Изгрева". А там ги очакват приятелите и искат да научат как е минал балетът. Те мълчат - не казват нищо. На следващия ден Учителят ги извиква и ги разпитва как е минал балетът. Брат Ради описва всичко с подробности - живо и картинно. А около Учителя са застанали приятелите и слушат. Някои едва задържат смеха си. Учителят го пита: "Брат Ради, какво направи най-напред?" "Най-напред прочетох колко на брой са полилеите. След това прочетох колко на брой са столовете, а една дама до мен се отмести, ей така, встрани". И той показа как си е вдигнала дългата рокля и как се е отместила с два-три стола встрани. Всички се смеят, понеже брат Ради показва картинно задника на дамата и дългата й рокля и как тя била вдигната и поместена през два стола на третия. След това брат Ради започва да описва балета с подробности и с обикновени, селски, народни думи, ама така ясно и просто, че няма съмнение у никого, че брат Ради всичко е разбрал и разбира от балет. Учителят се смее. Но приятелите вече не се смеят като слушат как брат Ради разказва толкова подробности от този балет, ако да е неук, неписмен и прост. А те, приятелите, едва ли биха казали за този балет повече от едно-две научени наизуст изречения от критиката в някой вестник. Брат Ради говори вече половин час за този балет и то толкова увлекателно, че всички слушат. Те вече не му се смеят, а го оглеждат, като че са изровили едно съкровище на земята. А Учителят се смее и го подканва: "Тъй, тъй, брат Ради, и какво по-нататък?..." А брат Ради говори ли, говори. А една от сестрите казва: "Ама защо ние не стенографирахме думите му? Каква статия щеше да излезе като рецензия за балета!" Брат Ради я поглежда, иска да се обиди, но като гледа Учителя как се смее и той накрая се засмива. Да, на "Изгрева" имахме образи големи и неповторими. От този момент и след този случай никога никой не дръзна да се подиграва на увисналите панталони на брат Ради и на неговите груби от работа ръце. Те видяха и чуха какво има в него и как той го изрази с

обикновени думи, толкова ясно и толкова точно и достъпно, нещо, което никой не можеше да направи. Мнозина от приятелите след това отидоха и гледаха същия балет. Върнаха се и споделиха с Учителя: "Учителю, и ние бяхме на същия балет, но онова, което брат Ради е видял и разказа, ние не видяхме!" Учителят се усмихна и каза: "Ако бяхте го видели чрез очите на брат Ради, щяхте, ако не друго, то поне да преброите колко са полилеите и колко са столовете в салона." Онези приятели свиват рамене и мълчат. Учителят продължава: "За да видиш нещо, трябва да имаш очи. За да запаметиш нещо, трябва да имаш вътрешни очи. За да проумееш нещо, трябва да има връзка между твоите вътрешни очи и твоето съзнание. А да разкажеш какво си видял и чул, тази връзка трябва да бъде действена и по нея да протича живот. Брат Ради я има тази връзка в себе си и затова видя и разказа неща, които вие не видяхте." Учителят спира, оглежда се и казва: "Бог не гледа на лице, а Бог съизволява чрез Дух и Сила в човешката душа." Урокът бе предаден за всички ни и остана като една задача за разрешаване - да направим вътрешна връзка между нашето съзнание и света, който ни заобикаля.

Със зурли и тъпани - на народни борби

Дойде в София прочутият борец Дан Колов и пак изпращат два билета на Учителя. А той ги дава на брат Ради и на Тодор Стоименов, който е любител на борбата, макар че е висок, слаб и с деликатна фигура. Слаб като вейка, а обича да наблюдава борбите. Всички му се чудят за това, но той посещава всички борби в София. А брат Ради на млади години е бил борец. Бил е пехливанин и знае да се бори. Печелил е селски борби. Награждаван е бил с овни и телета. Върнаха се те от борбата и отиват при Учителя. Брат Ради Му разказва кой как е хванал и кой каква хватка е направил. Разказва и показва с ръце и крака. По едно време извиква на Тодорчо и казва: "Ела тук да покажа хватката на Учителя!" Тодор излиза, брат Ради показва хватката - Тодор е хвърлен на земята с нея. Всички се смеят. Тодор лежи на земята, а брат Ради разпалено обяснява на Учителя, че имало и други хватки. Учителят се залива от смях. Всички се смеят, а Тодор седи на земята и се чуди кому се смеят. Става от земята, отърсва се, но като вижда, че се смеят на брат Ради, се успокоява. Брат Ради посяга към Тодор да покаже следващата хватка, но Тодорчо побягва. Брат Ради е отчаян. Не може да покаже следващата хватка на Учителя. А никой не иска да стане показването на тези хватки чрез него, защото трябва да бъде хвърлен на земята. Брат Ради е безпомощен. Разперил е ръце и се чуди какво да прави. После той се досеща за нещо. Разкрачва се и показва как става тази хватка. И когато показва хватката, тръшва се сам на земята. Все едно, че е повален от същата хватка, която е показвал. Брат Ради е на земята и само му се вирят краката нагоре и се виждат съдраните му панталони. Да се смее ли човек или да плаче? Да плаче от умиление. Ние, които сме около него - и плачем, и се смеем. Това е смях чрез сълзи и другояче не може да бъде. Накрая брат Ради се изправя и казва: "Запомних още десет хватки". Чува се от нас една въздишка. Ще издържи ли брат Ради на всичките тия хватки, които трябва сам да покаже и след всяка хватка да се тръшне на земята? Той не е в млади години, а е на възраст. Учителят се доближава до него, слага десница на рамото му и казва: "Дотук, Ради, добре. Я сега ни разкажи отначало как започнаха борбите и самото тържество".

Брат Ради започва да разказва как от самото начало е имало духова музика, но накрая тя отстъпила място на няколко зурли и тъпан. Така започвали всички борби по селата - със зурли и тъпани, с подходящи песни и

игри. И брат Ради започва да подсвирква и да тананика така, както са свирили зурлите. Това не са какви да е, а строго определени песни, с необикновен ритъм и мелодия, целта на които е да възбудят борците за борба и да въодушевят присъствуващите. Ние изтръпнахме. Тогава разбрахме какво е било значението на тези зурли и тъпани в народните борби. Чрез брат Ради дойде онзи ритъм и онова настроение от народните борби. Ние го усетихме като живо преживяване. Тогава разбрахме какво значи да бъдеш победител в такива борби и да бъдеш награден в такава борба с някой овен или с някое теле. Не очаквахме такава развръзка на нещата. Учителят добави: "Народните борби представляват една издънка днес от един ритуал на миналото. Този ритуал е предхождал военните стълкновения и войните, които са водили българите". Ние мълчахме и слушахме. Една сестра се доближи до брат Ради и го помоли да ни изсвири и покаже какви песни и хора са се играли навремето, когато той е бил млад, по народните борби. Той започна да свири с уста и да пее. Като съпровождаше всичко с определени стъпки в строг ритъм. Ние го наблюдавахме с изумление. От далечината лъхна миналото, през брат Ради минаваха онези сили, които движеха войните на българите. Въздухът около нас започна да трепти и имахме усещане, че всеки момент ще тръгнем на бой. Учителят ни оглеждаше внимателно и когато брат Ради завърши, каза: "Брат Ради, покажи сега последната хватка на борбата". Брат Ради се разкрачи, показа хватката и се тръшна на земята. Краката му стърчаха нагоре. След това той стана и Учителят заключи: "На българина сега не му е позволено да воюва. Ако воюва, ще бъде тръшнат с една такава хватка, каквато ни показа брат Ради. Защото българинът днес стои пред лицето на Бога и неговата мисия е да се даде чрез него Словото на Бога. И да го запази и предаде на останалото човечество!"

Окултната музика на Учителя

Характерно за окултните песни е, че текстът и мелодията напълно се сливат. Мелодията навлиза в Словото на песента, а песента представлява в този случай един хубав цвят, съставен от листа и багри. Листенцата са думите на песента, а багрите - мелодията. Това е най-простото обяснение как текстът и мелодията могат да се слеят в едно. Под музика Учителят не разбира само музиката като тоново изкуство. Тя само влиза вътре, но Неговото понятие е много по-широко и дълбоко. Човек трябва да има музикално състояние най-първо в душата си, ума си, сърцето си и това музикално състояние на съзнанието си трябва постепенно да го материализира, като го прекара в ларинкса си и го изрази в думи чрез песен. "Можеш мислено да пееш, а това мислено пеене може да го материализираш, да го прекараш в ларинкса и да го изразиш с думи." "Аз под музика не разбирам това изкуство, което хората разбират", казва Учителят.

Окултното изпълнение подразбира не само прецизно изпълнение на всички знаци и правила, но проявление и на дълбоко, искрено чувство, и осмисляне на музикалното творение с една Божествена идея. Окултният певец трябва да е проникнат от дълбоко, искрено чувство. Гоненето на външни само ефекти при изпълнението в окултната музика се счита за лъжа. Когато говори за музиката, Учителят не разбира само тоново изкуство. То е последният израз. Преди певецът да пее, той трябва да има музиката в себе си като завършено състояние. Най-първо мисълта на човека трябва да бъде музикална, сърцето да бъде музикално, постъпките му да бъдат музикални, т.е. състоянието на неговите мисли, чувства и постъпки да бъде такова, че да представлява от себе си музика. Като се даде на тази вътрешна музика

тонов израз, получаваме образец на истинска музика. Такава музика има магнетична сила. Тя е в състояние да излекува болен човек, да тонира демагнетизирания и разстроения човек. Учителят казва:

"Ако твоята песен е Божествена, болният ще стане от леглото си и ще оздравее."

"Сега именно, в условията, в които живеем, трябва постоянно тониране, а музиката - това е един от Божествените методи за тониране. Трябва да пеем, за да се тонираме. Докато пееш - тониращ се. Престанеш ли да пееш - отслабваш."

"Ние ще покажем на музикалния свят, че в нашата музика има нещо повече, отколкото те разбират. Нашите песни ще бъдат неподражаеми."

"Под музика разбирам музика в мисли и в желания."

Окултната музика е нагодена в съгласие със законите на живата природа и затова в нея има творческа сила. Учителят казва:

"В окултната музика се изисква голямо присъствие на ума, на сърцето, на волята. Равновесие се иска. Ще имаш дисциплинирана воля, от нищо няма да се смущаваш, понеже то е един велик Божествен закон, който царува в целия Космос, в цялата природа. Ти, като си в хармония в себе си, цялата природа е с тебе и няма кой да ти се противи. С тебе ли е тя, влизаш ли в съгласие с природата - всичко става."

"Щом пееш по окултен начин, гдето запееш, веднага настава тишина. Един човек, който пее окултно, то е заразително. Ти не можеш да се избавиш. У тебе се заражда едно желание да слушаш, защото туй, което пее, той го преживява и в ума си, и със сърцето си и с душата си. В ума и в сърцето влизат сили, цялото Битие пее, взема участие."

"Не е важно само да пееш, но дали можеш да произведеш резултат. Ако подействуваш на скъперника и той отвори своята кесия, твоята музика е окултна, Божествена е и с нея можеш да работиш."

Окултната музика значи Божествена музика. Много мислители са казвали, че музиката е Божествено изкуство. Това само принципиално е така. Към почти всички автори от съвременната музика, въпреки всичките технически постижения, този принцип не може да се приложи. Музиката, която е изразителка на противоречивите състояния на човечеството, на неговите мисли и чувствувания, модернистичната, дисонансна музика - това не е Божествено изкуство. *"Музиката е едно от великите средства в света, с което можете да се тонирате и ние ще я употребим като едно оръжие, артилерия, картечен огън, не само да пееш за наслада, но ще я употребиш за защита на себе си. И Псалмопевецът какво каза? "Хвалете Господа с китара и с кимвал". Ако бях аз писал, щях да туря: "И с цигулки, и с тромпети, и с цитри, с всички сегашни инструменти".*

Окултната музика е изразителка на един организиран свят. В нея има образи, идеи, ред и порядък. Всеки тон е на мястото си и никакви случайности не се допускат. Тя ни предава вибрациите на един свят, осмислен и хармоничен, по-съвършен от нашия във всяко отношение. Тези вибрации действуват на нашата висша духовна природа и я събуждат. За да окаже своето музикално въздействие върху нас, окултната музика като се изпълнява, трябва да се преживява. В ума да влизат светли образци, а сърцето да се изпълни с топлина. Редица упражнения са правила за един по-съвършен и по-хармоничен живот. Пример: песните "Блага дума", "Давай, давай", "Ходи, ходи", "Скръбта си ти кажи".

Други песни са изразители на закони в живата природа. Например: "Изгрява слънцето", "Сила жива, изворна, течуща" и "Вечер-сутрин". Те са дадени при различни случаи. Например: "Вехади" - в Търново. (Сърцето ми е топло, умът ми е светъл, душата ми е свежа. Духът ми е крепък, защото живеем в закона на любовта, в която няма никакво насилие.)

"Весел ти бъди" е дадена при Петото езеро на Рила, на 21 август 1929 година, "Да имаш вяра" - в салона, на пианото, на 9 октомври 1936 година.

"Духът Божий" е дадена в клас от осем братя на 13 ноември 1922 година.(Виж: 7 лекция, общ окултен клас, II година)

Учителят беше музикант. С музикалния си гений Той можеше, ако се отдадеше на музикално поприще, да стане ненадминат виртуоз и композитор. Но Той не пожела това. Пътят на Великия Учител е друг. Път, непонятен за обикновените човешки съзнания. От цигулката Си, с неподражаема лекота, като че ли на шега, Той извличаше такива тонове, каквито и най-видните цигулари около Него не можеха да изсвирят. Тъкмо тези места бяха, които разкриваха истинския дух и вътрешната същина на мелодията, която Той свиреше. Никой от цигуларите-ученици не можа да постигне това и те винаги поднасяха дадена мелодия някак си огладена и лишена от онзи вътрешен трепет, който Учителят й предаваше.

Учителят не беше пианист, но понякога сядаше на пианото и лекичко импровизираше. Тоновете, които излизаха от Неговите пръсти бяха толкова съдържателни, че и най-големият световен пианист би Му завидял. Ако някой от нас обърнеше внимание на това положение и изкажеше възторга си, Учителят отговаряше само с лека усмивка.

В песента "Химни на сърцето", при спрягането на глагола "будя", Учителят казва: "Будим" - това е начало на колективния живот. "Изгрява слънцето на нашите ангели... Да се въдвори царството на Отца нашего на светлините". Значи въдворяването, изявяването на Царството Божие ще стане само в колективния живот!"

Някой път човек учи музика заради самата музика, а някой път - за развлечение. Онези хора, за които музиката е развлечение, проявяват музикалност само когато имат настроение. Щом почнат да мислят - няма у тях музикалност. Такива хора трябва да работят с усилие на волята. Музиката трябва да бъде вътрешен стимул в човека. Тогава той всякога е музикален и всякога е готов за музикална работа.

Учителят не става световен музикант, защото своя дар принесе в служба на Божието Дело, както беше направил с всичко друго, което притежаваше. Онова, което Учителя създаде, беше дадено за учениците от Школата. Учителят създаде една част от своите окултни мелодии по строго определен план, като образци. Имаше и такива, които създаде инцидентно. Това бяха импровизации, които отделни случаи изискваха.

Учителят ни остави съвършени образци от окултна музика.

Еволюционна и инволюционна музика. Окултна музика

У старите гърци, траки, у първобитните народи, музиката е била неразривно свързана с текста и с движенията или танците. Музиката е била в услуга предимно на религията. Изворите, реките и богатата растителност в планините са имали голям дял в развитието на народите. Старите народи са вярвали в магическата сила на музиката.

Широкото разбиране на музиката на Учителя е една вечна Божествена Истина, която е била истина за старите народи. Според Платон, музиката и поезията на Орфей са извор на древна и дълбока мъдрост. На фрески, намерени в Помпей, се вижда, как Орфей омайва животните със своята лира: лъв, леопард, тигър и елен, и птици захласнати го слушат. В съзнанието на старите елини тоновото изкуство има Божествен произход и чародейна сила. То се практикува не само за наслада, но и за възпоменателни цели. Музиката се смятала за всемогъщо средство. Могла е да предизвика както война, така и омиротворяване. Платон препоръчва на

пазителите на неговата идеална държава да я уредят по принципите на музиката. Той казва: "Не се ли поверява най-същественото от възпитанието на музиката? Ритъмът и мелодията истински проникват в гънките на душата и много силно се запечатват в нея, като правят човека благороден и възпитан".

Доколкото ми е известно, откривател на благостта на музиката е не кой да е човек, а бог Аполон, олицетворяващ съвършенството (Плутарх). В най-старите времена музиката на гърците е била посветена на почитанието на боговете и възпитанието на младежта. Плутарх е учил, че музиката трябва да се допълва с изучаването на другите науки, а ръководител да бъде философията. Само философията може да даде, според него, музиката - нормите за благоприличието и принципа на полезното. "Ако някой е работил над вътрешния мир на детето с музика, то това дете, като порасне, ще бъде с благородна душа, ще бъде полезен на себе си и на своята родина, не допускайки никакво нарушение на хармонията нито с дела, нито с думи, но всякога и всякъде ще съблюдава добро държане, благоразумие и ред. Най-добре уредените държави грижливо поддържат обаянието с възвишена музика". Тернандър успокоил възникналия бунт на спартанците с лирата си. Таген от Крит, повикан от делфийския оракул, излекувал с музика спартанците. Той избавил Спарта от постигналия я мор. Хомер казва, че гърците с музиката си поставили край на появилата се между тях чума. Плутарх казва: "Първо и най-хубаво предназначение на музиката е тя да служи за израз на нашата признателност към боговете и да насажда в душите чистотата, мелодията и хармоничната цялост".

Питагор, Платон, Архит и други древни философи твърдели, че движението на Вселената и частично на небесните тела е устроено и става с участието на музиката, тъй като всичко, по думите им, е наредено от боговете, според изискването на хармонията.

Очертават се главно две гледища за музиката. Всъщност те не са строго разграничени. Едното гледище счита музиката за чисто тоново изкуство. Това изкуство зависи главно от развитието на човешкото ухо и ритмичното чувство, вложено в човешкия организъм. Развитието на музикално чувство и култура е вървяло по строго еволюционен път и води началото си от първобитните хора.

Според второто гледище, всяка хармоничност във вселената, в природата, в човека и във всички живи същества, е музика. Всичко, създадено от Божествената ръка на Твореца, е музика. Символичен израз на тази музика е тоновото изкуство. Или тази музика включва в себе си тоновото изкуство. Това гледище за музиката не иде по обикновения еволюционен път. То е донесено по пътя на Божественото откровение от Великите духовни Учители на човечеството. В египетските школи се говори за музиката, образувана от хармонията на небесните тела. Според Платон, музиката и поезията на Орфей са извор на древна и дълбока мъдрост. В съзнанието на старите елини музиката има Божествен произход и чародейна сила. Платон препоръчва в учението си за идеалната държава, тя да бъде уредена според принципите на музиката.

Второто гледище, което се очертава, е много по-дълбоко и обширно разбиране на музиката. То не отрича първото, но го включва в себе си, надхвърля далеч границите на това обикновено разбиране и ни разкрива безгранични възможности.

Има два вида музика по произход: еволюционна и инволюционна. Първата следва обикновения еволюционен път. Тя се движи от формата към съдържанието, а началото си води от вродения в човека ритъм. Еволюционната музика тръгва от мелодията и преминава през хармонията, за да се слее с хармонията на живата природа на земята. След това тя се насочва чрез Светлината и преминава във Виделината в Духовния свят.

Инволюционната музика е дадена от Великите Учители на човечеството, основатели на религиите по пътя на Божественото откровение. Инволюционната музика излиза от Хармонията на Божествения свят и слиза чрез мелодията. Тръгва от Виделината и слиза чрез Светлината.

Една от разликите между обикновената и окултната музика е тази, че при окултната музика мелодията и текста-съдържанието - са неразривно свързани и образуват едно цяло. Мелодията се ражда със своя текст, който не може да се замени с друг. При обикновената музика връзката между мелодията и текста не е така силна и затова често виждаме как една и съща мелодия отива в услуга на няколко текста. Времето и случаят могат да променят текста. Това е музика на временното съчетание и съзвучие на движението и формите на Светлината на земята.

Еволюционната и инволюционната музика се обединяват във Вечната симфония, която иде от целия Всемир. Учителят казва: "Вечната симфония, която иде от целия Всемир, е славословие на Бога като Любов".

Музиката на Светлината

В Пътя на ученика има различни етапи. Тези неща подробно са дадени в книгата "Пътят на ученика". Това са исторически периоди в живота на ученика, това са епохи в неговия живот. Всички онези привички, всички навици, които той носи от древността, влезнали здраво в неговия характер, оформят неговата индивидуалност и се проявяват в личността му. Та човек носи в себе си онзи свят на "старозаветния човек", който може да го откриеш в Стария Завет от Библията. Човек носи в себе си и онзи свят на новозаветния, който ще го откриете в Евангелието. Човек носи целия онзи свят на праведния, който ще го откриете в живота на апостолите. Човек ще намери в себе си и този свят от Пътя на ученика само ако прилага Словото на Учителя и живее в него. За вас тези неща може да са етапи, но да се превърнат в живот и този живот да се задвижи у вас и да се прояви - тогава нещата придобиват съвсем друго значение. Та в "Пътят на ученика" по време на Школата на Учителя понякога се срещахме с тези четири категории съзнание: с подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието. Знам, че за вас това са само думи. Но за да видите нещата от другата, вътрешната им страна, ще ви приведа един пример с Учителя. Понякога аз се сблъсквах с проявите на старозаветната епоха, която бе около нас в света и която влияеше и върху нас, като навлизаше в нас и се проявяваше в завист, в ревност, в ожесточение, в одумване, в озлобление и всички подобни прояви, като това бяха състояния, чужди на ученика. Но бяха живи състояния, които бяха се загнездили у нас, живееха в нас, ползуваха се от нашите тела и от нашите услуги и чрез тези състояния старият свят се проявяваше у нас. Понякога се окопитвахме и се спирахме да ги възприемем отвън. Но те живееха у нас, те кипяха като нови джибри за вино, кипяха и напираха да ни пръснат отвътре. При тези състояния, които бяха много мъчителни, ние се подпушвахме отвътре и търсехме помощ отвън, защото сами не можехме да се справим. Така аз веднъж съм потисната и вътрешно омъчнена. Отивам при Учителя, чукам на вратата Му и след като чух отговора Му отвътре, открехнах вратата и застанах на прага. Не смеех да се доближа в едно такова състояние, беше за мен кощунство да се добера до Него и да целуна ръката Му. Това го осъзнах ясно и не го правех. При други случаи аз се доближавах и целувах ръката Му. Той ме поглеждаше, разбираше състоянието ми и какво става с мене, нищо не казваше, но протягаше ръка, отваряше калъфа на цигулката и започваше да ми свири. Изсвирваше ми няколко Негови импровизации, които намираше за уместни, съобразно

състоянието ми. Друг път ми свиреше някои песни, които аз познавах и свирех на пианото винаги преди започване на беседите. Но тук те звучаха по друг начин, защото се изпълняваха от Него и то точно за моето вътрешно състояние. След известно време състоянието ми се оправяше - като че ли някакъв похлупак се вдигаше от главата ми и аз виждах светлина в съзнанието си и светлина вътре в себе си. Така например, една от песните бе "Песента на ангелите". За мен тя беше "Маршът на ангелите" - така го възприемах. Той я свиреше, изпълняваше я един-два пъти и светлината отново ме озаряваше. Тук, при тези случаи, разбирах същността и дълбочината на Неговите песни, които ние възприемахме като окултни упражнения. Но за да възприемеш една песен в нейното истинско значение, трябва да го изпиташ в себе си. Да усетиш действеността на мелодията, която идваше от други светове над нас, която носеше друга светлина, друга сила, която постепенно махаше мрака над тебе и в тебе - това беше нещо ново и това ново придаваше друго значение. При тези случаи разбирах мощта на Словото, изразено в песента на Учителя. При тези случаи Учителят, без да ми каже нито дума, приключваше със свиренето, поглеждаше ме, аз се покланях, целувах Му ръка и си тръгвах. Това бе един от методите, които Учителя прилагаше за трансформация на съзнанието ми. По-късно, в беседи и в частни разговори, аз срещнах и бях извадила много неща, казани от Учителя, за окултната музика и специално за Неговата музика. Поради това, че бях музикант, бях завършила консерватория, имах музикална подготовка, то аз взех дейно участие във всички етапи при обработката за печат на Неговите песни. Та имах достатъчна теоретична подготовка на музикант и получих практическа школа от цели 22 години при Учителя, като свирех на пианото или органа в Негово присъствие Неговите песни както преди започването на беседата, така и след нея. Този пост, който Учителя ми бе дал, аз не го напуснах и не го отстъпих на никого. Когато го отстъпвах, това ставаше с Негово разрешение. А знаете вече защо. Аз ви разказах една такава опитност.

Но при Учителя видях вътрешната същност на Неговата музика. Видях с очите си, че тази музика бе свалена от други висшестоящи светове. Че тази музика в своята същност бе Светлина. Тази музика горе бе Светлина и тази Светлина слизаше чрез Учителя и се превръщаше в мелодия и тази мелодия, изсвирена от Учителя, действуваше със силата на Светлината си и проправяше през мрака пътя на ученика. Е, такива преживявания аз съм имала нееднократно. Когато в мрак е съзнанието ми, и когато аз чуя мелодията от Неговата цигулка, то тутакси тази тъма се раздира, завесата на мрака се разцепва и аз виждам как отдолу мелодията тръгва нагоре, разцепва тъмата и продължава нагоре като светлина. Тогава по обратния път, очертан от мелодията на Учителя, възлязла преди малко и преминала през мене, започва да слиза отгоре от висините лъч от Светлина, после стават два-три лъча, сноп от лъчи и в съзнанието ми проблясва Светлина. Настава ден - ден първи. Да. Не само да чуеш, но да видиш Светлината как е облечена в мелодия и проправя път в съзнанието ти, и те осветлява отвътре, и те води към Светлина - това е музиката на Учителя. Това е музиката, превърнала се в Светлина и Светлината, слязла като музика. Затова аз не правех разлика между музиката на Учителя като музика на Светлината и Светлината, слязла чрез Учителя в музика. Аз бях съединила в себе си това чрез хармонията на човешката душа в Общение с Бога.

Музикална дреха и хармонизации

В своите музикални изяви веднъж аз научих една песен от Учителя, като думите и нотите бях ги усвоила, но тя, песента, все беше вън от мене. Така един път се разхождам с Борис Николов, като крачим заедно, но всеки крачи в своя си собствен свят и мълчим. Тогава видях едно светло същество, което пееше същата песен. Чак тогава я разбрах и тутакси текстът и мелодията от нотния лист станаха разбрани за мен. Влезнах в духа на песента и песента влезна в мен. Ето това е идеалният критерий кога една песен е разбрана и може да се изпълни по форма, по съдържание и по дух.

Песните на Учителя не могат да се предадат с ноти, но се обличат в нотна дреха и това е едно ограничение за тях. Песните си остават по-широки и по-богати в действителност. А когато се нотират, нещо е загубено от действителната стойност на песните. Но тогава нямаше магнетофони, за да запишем точно гласа на Учителя, а ние не бяхме добре подготвени и в познанията си бяхме деца, в сравнение с онова, което даваше Учителят за музиката - макар че почти всички бяхме завършили музикално образование и трябваше да бъдем музикално грамотни. Докато човек не преживее дадена идея, нищо не разбира. А дали тя е дадена чрез песен или чрез Слово, е без значение. Но тогава, след като я преживее, трябва да я приложи в живота си и накрая - да я даде на другите. Това е пътят на идеите на Учителя, които слизат отгоре чрез музика и Слово. Това е път дълъг и труден, защото е вътрешен път у човека. А вътрешният път най-трудно се извървява. Особено ако съзнанието не е будно - няма светлина в него и не знае по кой път да върви.

Имахме една сестра, Ирина Кисьова - беше една от най-добрите музикантки, свиреше на пиано и имаше хубав глас. Пееше сравнително сполучливо. Но тогава всички музиканти на "Изгрева" смятаха, че имат талант, че имат знания и могат всичко. Не правеше изключение и Кисьова. В това на пръв поглед няма нищо лошо. Дори похвален е нейният стремеж в очите на другите. Взима Кисьова, че хармонизира една песен - "Той иде" и започва да я свири в салона. Учителят чува песента, веднага слиза по стъпалата от своята малка стая, горницата, влиза в салона, оглежда всички и казва: "Те не знаят, че с такава хармонизация, ще навредят не само горе на Небето, но и на самите себе си". Присъствуващите изтръпват. Ние тогава не знаехме какво представляват окултните песни на Учителя и смятахме, че всичко е позволено. Много хора пострадаха и изгоряха с тези песни, когато ги хармонизираха впоследствие, като ги изменяха и слагаха свои неща в тях. Имаше много примери, само че някой трябва да събере тези примери и то онзи, който ще прави студия за музиката на Учителя. Има неща непозволени и наказуеми - в това се убедиха много хора. Човек не може да се приближава до тези песни, освен с чистота, свещен трепет и вътрешно благоговение. Та горният случай много пъти го разказваше Мария Златева, въпреки неудоволствието на Кисьова.

Учителят ме бе нееднократно насърчавал да работя върху песните Му за тяхната хармонизация, следеше за тях и понякога ми даваше съвети. Имам много опитности в това отношение и опит - та аз през цялото време на Школата седях на пианото или на органа в салона на "Изгрева". И бях под непрекъснатия контрол на Учителя и Неговото наблюдение. По тези години, когато разработвах някоя от песните за хармонизация, Учителят ми казваше: "Всичко да записваш!" Аз започвах да записвам, но оставях да бъде направена и разработена по-добре и тогава да я запиша. Знаех ги наизуст. И така не можах да запиша нито една. 1957 година за мен бе една голяма,

творческа година. Направо чувах хармонизациите на песните в себе си и щях да ги разработя и запиша всички досега, но дойде 1958, съдебният процес и големите тревоги. Всичко помнех, но от гоненията и тревогите забравих всичко. Всички разработки ми се изличиха от паметта. Бях разработила и "Битието". Бях я записала наполовина и бях я довършила, но не я записах изцяло. А сега, когато диктувам това през 1972 година, оказа се, че е изчезнало всичко от паметта ми. Ето ви един велик пример за още по-велико непослушание на ученика към Учителя. Ето докъде ме доведе непослушанието. Провал се казва това. Признавам, че това бе моя груба грешка. А какви "квинти" излизаха под пръстите ми. Направо се учудвах на себе си при разработките. Сега пък се учудвам на себе си, как съм могла да не го запиша това. За това ще отговарям пред Учителя през следващите векове. Току-така няма да ми се размине. Аз знам това, но тогава, когато се родя, няма да знам защо трябва да плащам и за какво. Ако зная, ще си го платя свободно както трябва.

В салона седях и хармонизирах "Сила жива". Учителят беше чул песента и слезе отгоре от стаята си, влезна в салона, дойде до пианото до мене, обърна нотния лист и посочи с пръст: "Тази изсвири!" Аз я изсвирих. Беше Му харесала хармонизацията. Отиде си доволен. Жалко, че не я нотирах тогава, както и по-късно. Грешка и грешки - сега ми се изправят космите на главата от тая моя немарливост. Тогава ние смятахме, че имаме много време, че времето е пред нас, ние бяхме млади, а ето как се изминаха годините и пропуснахме много неща. За това ще си платим, непременно ще си платим - дори и с лихвите. В една окултна школа за такива своеволия има и съответни мерки и те ще се стоварят върху нас.

Този случай с мен е много показателен за големите разправии и грозни истории около издаването на песните на Учителя, започнали от самото начало. То се дължеше изключително на непослушанието на учениците и на неизпълнението на Волята на Учителя и на Бога. Това бе причината. А че след това се прибавиха амбиции, това бе второстепенен въпрос. Първото бе, че не си разрешиха задачата като ученици - да изпълнят Волята на Учителя и на Бога. А другото, което се появи, бе последствие на първопричината.

Разправяше ми Мария Златева - музикантка, завършила консерватория - че била на разговор при Учителя. Дошъл Кирил Икономов, който беше също музикант и Учителят го запитал сам ли е написал нотите на песните, които трябва да се издадат. Той отговорил, че сам ги е написал. Учителят смръщил чело, мълчал и бил недоволен от това. А трябвало да бъдат трима човека, които Учителят сам преди това е определил: Кирил Икономов, Асен Арнаудов и капелмайстор Калудов. Но какво е станало, че онези двамата не взели участие, не се е разбрало. По-късно Асен казва на Икономов: "Защо ти издаде сам песните? Нали трябваше да бъдем трима?" Икономов побеснява. Замахва с ръка да удари Асен, но не го е ударил. И оттук започна всичко - цялата неразбория след това. А че Учителят е пожелал да бъдат трима, имал е съображение: Кирил Икономов е волеви, Асен Арнаудов е роден музикант, а Матей Калудов има опит като капелмайстор. Ако тези трима бяха работили и издали песните, нямаше да се направят пропуски и грешки. Последва невероятно развитие на събитията.

Учителят ме извиква при Него, подава ми синята песнопойка, издадена от Кирил Икономов и ми казва: "На, вземи.И да намериш грешките на Кирил Икономов и да ги оправиш!" Аз взех песнопойката, поклоних се, целунах десницата Му и тръгнах да издирвам погрешките в песнопойката, да ги сравнявам с оригинала и да ги поправям. След заминаването на Учителя аз издадох една голяма песнарка "Песни на Учителя". От мига, в който Учителят ми връчи песнопойката да търся грешките в нея, започна моят път

към Голгота. Аз тръгнах и понесох този кръст, защото сам Учителят ми нареди да го сторя. И ето, вече тридесет години аз нося този кръст и вървя към Голгота, като върху мен падат непрекъснато гръмотевици, светкавици и ме брулят буреносни облаци, които идват не от Небето, а от Братството - от всички ония, които смятат, че са музиканти и знаят как стоят нещата. Е, питам аз, ако на някой от вас Учителят нареди да стори същото, не бихте ли го сторили? Кой от вас не би тръгнал да изпълни Волята на Учителя и да положи живота си за Него? Аз съм убедена, че всеки един от вас ще положи живота си за Него. Е, тогава, вие с какво право ми пречите да изпълня Волята на Учителя, да занеса своя кръст до Голгота и да бъда разпъната на него заради Учителя и заради Христа? Помислете върху това и всеки един от вас трябва да даде отговор на себе си и на Невидимия свят! И аз дадох своя отговор. Преминах през годините, успях да оживея и да издържа. Но дали съм си издържала изпита? Не можах да го издържа! За това ми попречи поведението на едного, за когото се бях жертвувала петдесет години. Но това ще бъде разказано, когато му дойде времето.

Музикални дрехи и хармонизации. Какво е това? Това е следното откровение:

Да облечеш непослушанието си към Учителя в музикална дреха, аз разбирам, целенасочено и умишлено да промениш духа на песните Му. Това е кощунство!

Да облечеш невежеството си в музикална дреха от хармонизации на песните на Учителя, това е кощунство!

Това води до нарушение на окултните закони в музиката Му.

Музикални изяви и цената на непослушанието

През 1922 година Учителят създаде Школата и тя продължи 22 години. Когато я отвори, Той каза: "Тази Школа се отваря за двадесет и две години". Аз бях свидетелка, че това се осъществи точно така и тя се затвори след заминаването на Учителя на 27 декември 1944 година. Това бе един слънчев цикъл от двадесет и две години, един космически цикъл, който тогава за нас бе непонятен, а за в бъдеще, това е един материал за изучаване от онези, които желаят да се занимават със знанието на Учителя.

Учителят държеше по четири беседи в седмицата, като на почти всичките съм свирила аз. В тази моя работа е вземал участие и Учителят. Та през тези двадесет и две години съм свирила редовно на пианото, а после и на хармониума песните на Учителя, независимо къде беше салонът - дали на ул. "Раковски", дали на ул. "Оборище" 14, а след отварянето на салона на "Изгрева" през 1927 година, аз не освободих този пост до затварянето на Школата. Като правило, двадесет минути преди да дойде Учителят в салона, аз свирех на пианото или на хармониума братски песни и песни на Учителя, а всички присъствуващи пееха. Когато идваше Учителят, всички ставахме на крака, после сядахме и продължавахме да пеем, като незабелязано, под ръководството на Учителя, ми се даваше да разбера коя песен след коя да почвам да свиря. Обикновено Учителят подшушваше леко някоя песен и аз тутакси се присъединявах със своето свирене. Беседите сутрин започваха в пет часа и аз трябваше да бъда в четири и половина на своя пост. Те бяха - в сряда с общия окултен клас, в петък с младежкия окултен клас, в неделя рано сутрин се четяха "Утринни Слова", а в десет часа Учителят държеше втората своя беседа, предназначена и за по-широк кръг слушатели.

Когато Учителят даваше нова песен, тя се изпращаше и при мене нотирана, защото аз трябваше да я свиря в клас. Обикновено аз взимах нотираната песен и отивах в салона да я пресвиря на хармониума или на

пианото, като си сложа и обознача самата аз хармонията на песента. Ако се случеше да има в нотирания текст някоя погрешка, то Учителят идваше при мен в салона и коригираше погрешното място. Хармониумът се намираше в салона, както и пианото. Аз пресвирвах песента ту на пианото, ту на хармониума, за да видя как ми звучи и как ще звучи хармонията, която аз правя на песента. Забележете, че песента звучеше и ечеше в празния салон, отекваше и навън и долиташе звуково и до Учителя, който се намираше в горницата, където беше зает със Своята работа. Понякога Учителят се намираше в приемната долу, в малката стаичка до салона. Стъпалата за горницата на Учителя отделяха от салона - там Той имаше обикновено срещи с приятели или гости от града. Той долавяше песента освен звуково и по друг начин, защото нашите уши долавяха само извлечения тон на хармониума. Та по единия или по другия начин, Той долавяше и чуваше песента, идваше при мен и коригираше, ако имаше някоя погрешка и поправяше погрешното място от нотирания текст. Така че онова, което свирех на хармониума пред приятелите в салона в присъствието на Учителя, беше вярно, беше съгласувано с Него или ако не бе съгласувано, при положение, че нотният запис бе верен, Учителят одобрително с поглед показваше, че нотния запис е верен и аз уверено засвирвах. Всички тези листове се прибираха в папка и се предаваха да се съхраняват от Боян Боев. В тази папка се прибавяха и нотирани песни, когато Учителят даваше някоя песен в присъствие на някой приятел, при частен разговор, екскурзия или друг повод. В такива случаи аз не присъствувах на записването на песента, но Боян Боев ми подаваше новата песен, аз отивах при Учителя и Му я показвах, за да я провери. Разбира се, има и случаи, когато Боян Боев не ми даваше някоя песен поради разсеяността си и аз не съм ги проверявала при Учителя. Но те може би са една, две, три. Така че тези листове напълниха две папки, които аз след време прибрах и работих с тях при издаването на моята песнарка. Освен това Учителят беше наредил всички тези листове, за които става въпрос, да се преписват в две тетрадки, за да могат да се съхранят. Тетрадки на "Изгрева" имаше много. Но много бяха и учениците със своето непослушание. Затова те решиха, вместо в две, да ги пишат в една тетрадка. Мнозина от нашите музиканти са вписвали в тази тетрадка точния и оригинален, нотиран предварително и одобрен от Учителя нотен текст. Почти всички сестри-музиканти взеха участие във вписването на песните на Учителя в тази тетрадка. Вие можете да проверите, че в нея са записани с различни почерци, но независимо от това, аз гарантирам за оригиналността и точността на песните. Имаше песни, които бяха дадени от Учителя на някои приятели, но те бяха ги задържали и когато излезе песнарката, те дойдоха, сърдеха се, а накрая ме упрекваха, че не съм дала и тези песни. Питах ги: "Защо тази песен не е при другите, в папката на Боян Боев и защо не е вписана в тетрадката?" Те само вдигаха рамене, нищо не казваха пред мене, но след това отиваха и разправяха, че аз не съм включила еди-коя си песен. Е, какво ще кажете за това? Ще дойде време да се убедите в това сами. И тогава къде е послушанието на ученика към Учителя? Има ли го или го няма? Онова, което се случи след това, показва, че го няма. А послушанието е връзката между ученика и Учителя. Друга връзка на физическото поле няма!

Много от песните на Учителя, Той сам ми ги е свирил на цигулка и пял след това. Учителят одобряваше моето изпълнение на песните. Одобряваше също и хармонията, която поставях, защото чрез тях Духът на песните не се нарушаваше, а се изявяваше и илюстрираше правилно в своята широчина, дълбочина и височина. Така веднъж песента "Сила, живот, здраве", която бях аранжирала за пиано един ден пред групичка братя и сестри в салона, аз я изсвирих на Учителя. Той хареса както съм я направила и ме накара да я изсвиря още веднъж и още веднъж - и аз изброих петнадесет пъти. Да,

петнадесет пъти Учителят ме накара да изсвиря песента! Вероятно бях попаднала в Духа на песента и Учителят правеше някакъв опит с мен и хармонизацията, който аз не проумях. Но състоянието ми бе необикновено и аз се чувствувах ведно и едно с песента, с присъствието на Учителя и това състояние не се описва, защото нашите пет сетива не могат да го опишат и обхванат. То се изразява чрез други, непонятни нам сетива, които в присъствието на Учителя и Неговата аура бяха потопени в Духа на песента. Вероятно покълваха у нас нови сетива за духовно общение и ние имахме за пръв път възможността да изпитаме и духовното общение на песните на Учителя с Духа Божий. Може и другите братя и сестри да са почувствували и имали същото преживяване, защото за тях това повторение от петнадесет пъти на една и съща песен не бе отегчение, а небивало изживяване. Дълго стояхме в унес и се разотидохме в особено състояние - това бе състояние на Духа на Учителя, на Божествения Дух, на Христовия Дух, Духа на Словото, прелял се от тонове в хармония и съзвучие на човешките души. Ето, това е пример за послушание. Послушанието се проявява тогава, когато има съзвучие на човешките души към Бога. А послушанието се реализира пред Учителя с изпълнение Волята на Бога от ученика. Друг начин няма.

Един ден Учителят ми каза: "Ти ще пишеш!" Но аз се почувствувах малка за такова нещо и се усъмних. Тогава Учителят ми се скара строго и каза: "Няма да се съмняваш!" А Той знаеше и умееше да бъде много строг - и тогава нещата придобиваха съвсем друго значение и друг обрат. При един такъв случай ми каза: "Аз внимавам много какво казвам, защото около Мен стоят на стража като воини същества от висши йерархии, които управляват цели светове и вселени. Когато чуят една моя дума, те тръгват с нея и почват да я изпълняват, защото моята дума за тях е закон - за тях това е изпълнение Волята на Бога." Така че, когато ми се скара, аз разбрах, че нещата при мен ще имат съвсем друг обрат. Наистина, по-късно вдъхновението започна да ме посещава, което се изразяваше главно в успешна хармонизация на песните на Учителя. Жалко бе наистина, че аз не използувах тези моменти и не ги записах, а с времето те изчезнаха от съзнанието ми. Аз бях толкова сигурна в тях и в себе си, защото ги знаех наизуст, свирех ги с отворени и затворени очи. Но наистина, след много трудни и драматични събития и моменти, през които минах, много от тези неща избледняха и изчезнаха в онова време, когато се стремяхме да оцелеем, да се самосъхраним и запазим като живи човеци на земята. Защото имаше опасност да погинем. Жалко, много жалко, че не изпълних поръката на Учителя. Тогава Той ми се скара строго. Това го възприех като много твърда мярка спрямо мен и го свързах със съмнението си, че няма да успея. Но се оказа, че Той бе ми се скарал за нещо непоправимо, което щях да извърша и което извърших - за това, че не записах, нищо от разработките и вдъхновението в онзи период по хармонизацията на песните. Сега бих предпочела, освен да ми се е карал, да ме е тупнал и набил с бастуна, та да ме заболи тогава. Но сега ме боли повече и това не може нито да се върне, нито да се обърне. Дошло, прелетяло и отлетяло. Какво нещо е непослушанието на ученика! Голямо нещо е непослушанието на ученика към Учителя. Голямо е непослушанието на ученика към Божествения Дух и към Бога. Толкова голямо е това непослушание, колкото и огорчението, колкото и цената, с която трябва да се заплати. Някои заплащат с едно, други - с друго. Но всички, при всички случаи заплащат с най-ценното, което имат и което изработват у себе си. Или по-точно, заплащат с онова, с онези плодове, които са сътворени от присъствието на Духа. Аз също платих. Това вдъхновение, което получих от Духа, го изразих чрез музика и хармония и то излизаше под моите пръсти на пианото или на хармониума. Но не го записах и то отлетя. Сега то не може да се върне, точно онова в онзи момент от онази дивна епоха. Сега има друго

време. То не е същото време, което бе при Учителя. Но Словото е живо, то сътворява форми и живот. Животът се изразява във времето и пространството чрез различни форми. Когато изтече това време, формите умират и остават като мидена чурупка, изхвърлена от морските вълни на брега. Тук при мен се случи същото. Така времето изтече, остана една черупка и сега тя е на брега на морето. Който се интересува от черупка и може да чете - да чете и проумява. Та сега, като седна на пианото да свиря, винаги се стремя да влезна в онази епоха и в онова време и да уловя мига на Духа, който се е излял в музиката, която беше записана чрез нотни знаци. Та за вас тези ноти са черупки от миди, изхвърляни на брега от морето, но за мен са живи Слова и образи от Духа на Словото на Учителя и на Бога. Това е разликата между мен и между вас. Но ако вие уловите този миг и уловите част от това време, когато Духът се е влял в тези песни и ако чрез тези ноти успеете да влезнете в Духа на песните на Учителя, то ще изживеете същото като мен, ще влезете в живото Слово и тогава ще бъдете ведно с Духа на песните. Това състояние, което ще изпитате, трябва да знаете, че се обозначава като съзвучие на човешките души, направили общение с Бога. Има два начина да направите общение с Великия Учител - или чрез Духа на песните Му, или чрез Духа на Словото Му. И двата начина водят до общение с Бога. А това понякога е цел не за един живот, а за цялата вечност, в момента, когато човешката душа се е отделила от Бога и като лъч Божествен е дошла на земята, и се е въплътила в тяло от плът и кръв. Ние бяхме человеци, слезли на земята, дошли в Школата на Учителя, за да изпълнят Волята на Бога. Едни успяха, други не успяха. Всеки се познава по плодовете на своя труд. А първият плод се принася пред нозете на Великия Учител с Любов. Това е отплатата на ученика.

Музикални изяви и търсене Духа на песните на Учителя

Тези мои думи и бележки, които аз диктувам и изказвам пред лицето на Учителя, когото уважавам и боготворя над всичко в света - не считам за нужно да ги доказвам по човешки. А и да считам, те не могат да се докажат. Те могат да се проверят само от онези, които са били в Школата на Духа. Защото те се проверяват чрез Духа и посредством Духа. Защото това са опитности на ученика, независимо този ученик какво име носи и с каква плътска дреха е облечен. Но това са опитности живи и строго индивидуални - само за него, само за онзи исторически период на неговото физическо прераждане и идването му в българския народ. Много е трудно да се улучи времето и целта на приземяване в българския народ, и то по времето, когато Учителят говори в Школата. Да, това е много трудно за една човешка душа - да се приземи тук, в България. Много е по-лесно от 10 000 метра да скочиш с парашут от самолет и да се приземиш в центъра на кръга, и то точно в точката, отколкото да кръжиш в пространството като дух и да чакаш момента да те пуснат с парашут, да си намериш родители, за да ти дадат човешка плът да се родиш, да минеш през детството, юношеството и накрая на намериш Учителя. А ако не Го намериш? А ако вместо да се родиш в България, вятърът те отвее и ти се родиш в някоя съседна страна? Ами знаете ли, колко много бяха попаднали на погрешно място от онези, които трябваше да се родят в България, но се оказаха в съседните нам страни? И през време на Школата те започнаха да идват - от Румъния, Сърбия, Гърция, Турция. И когато попитахме Учителя защо става така, Той отговори, че много рано им се е отворил парашута, вятърът ги отвял встрани и са се родили на друго място. А ако намериш България и се родиш, но не дойдеш в Школата, за която си слязъл на земята? А ако дойдеш и след това се отклониш от

Школата? А ако намериш Школата, не се отклониш, но не издържиш? А ако дойдеш и напуснеш, и не си бил верен докрай? Тогава какво? Тогава от тебе става едно голямо нищо. Става нищо и половина. Защото нищото не е точка, то е нещо, което е непроявено. А половината от нищото е онзи идеал, който е лисала твоята душа горе в пространството, преди да се въплъти в плът и кръв и който остава тук неосъществен. Та това е едно голямо нищо и половина. Е, може и по друг начин да се изрази, но аз го изказвам така с моите изразни средства.

Да тръгнеш по пътя на ученика в търсене на Духа на песните на Учителя - това е един голям идеал на човешката душа и голяма задача за всеки музикант. За да се добереш до Духа на песните, трябва твоята човешка душа да направи общение с Духа на Учителя, чрез който са се излели тези песни. Затова през времето на Школата Той ни запозна с основните положения от Духовния свят, нужни да се изработи един правилен духовен мироглед. Който не е минал подготовката на Школата на Учителя, и голям музикант да е, мъчно може да разбере песните Му. Такива опитности сме имали много. Почти няма голям музикант по онова време в София, който да не е влизал в контакт с Учителя по различни поводи и по различни начини. Контактите можеха да се изразят по наивен човешки начин, незабелязани за другите, но това бяха контакти. Всички без изключение получаваха от Учителя по нещо в своето музикално поприще и след това осъзнаваха явно Неговото присъствие и намеса. Но за някои от тях това бе импулс временен в техния живот. Други оценяваха този импулс и вътрешно благоговееха към Него. Трети не смееха официално да Го признаят, страхувайки се от официалното обществено мнение, което бе отрицателно настроено срещу Учителя и то главно подклаждано от свещениците и от други сили, които воюваха срещу Учителя. Но всички без изключение се стараеха, когато бяха насаме между нас и последователите на Учителя, да засвидетелстват уважението си към Него. То не беше привидно, а непосредствена искреност на тяхното духовно начало, на тяхното същество. Някои от тях се усещаха задължени да се отблагодарят на Учителя по различен начин. Някои успяваха, други ги отклоняваха житейските грижи и несгоди или други неща в живота им. Но забележете, всички без изключение много трудно разбираха песните на Учителя. Някои от тях, когато присъствуваха, докато пеехме песните на Учителя в салона на "Изгрева", имаха възможността да усетят въздействието на песните Му. И понеже те бяха музиканти, усещаха и бяха свидетели и съпричастници на това духовно изявление на песните Му, които отваряха човешките души и ги подготвяха да направят общение с Божествения Дух. Това общение понякога траеше миг за някого, но това му беше достатъчно да го помни цял живот. Но когато тези градски музиканти си отиваха у дома и когато сядаха зад пианото или хващаха цигулката, то не се получаваше нищо от тяхното изпълнение. А те бяха школувани музиканти и изпълняваха безупречно написаното на нотния лист, но стигаха дотук. Не можеха да прескочат бариерата на петолинието и да влезнат в Духа на песните. Тогава тези градски музиканти виждаха, че това са обикновени неща и то толкова обикновени, че не си заслужава да се прави опит. А когато решаваха да направят опит - те го правеха и искаха да се доближат до онова звучене на песента в присъствието на Учителя и в салона, където и те са били. Но не се получаваше, защото Духът на песните бе на друго място и те не познаваха онзи вътрешен ключ сол, с който да отключат и да потече от нотите Духът на песните на Учителя. Този ключ бе ключът на ученичеството! А ученичеството бе цяло посвещение. Ученичеството не беше само жертва, не беше само саможертва, то не беше само посвещение, а беше нещо повече от всичко това. Защото посвещение има само тогава, когато те осени Божественият Дух и дойдеш в досег с Него. А тук трябваше, освен

посвещението, и нещо по-голямо. Това бе служението. Да служиш на Божествения Дух - ето това бе ключът сол на вътрешния ключ сол, който можеше да отвори у музиканта онази врата, през която се влиза в света на песните на Учителя. Ех, колко пъти сме търсили този ключ у себе си, колко пъти сме го губили с годините и не сме могли да го намерим. Намерим го и после по невнимание отново го загубим или сложим някъде и забравим къде сме го сложили. После се лутаме по загубения ключ. И не можем да влезем вътре в себе си и да отворим заключената врата. Така е у човека - запилее се, отклони се и после се чуди, че е пресъхнал у него изворът на вдъхновението. Вдъхновението е състояние на Божествения Дух в съзвучие с Божествената Душа. Върхът на вдъхновението и неговият апогей е тогава, когато Божественият Дух и Божествената Душа правят общение с Бога. Да открие, да се добере до вдъхновението, което идва чрез песните на Учителя - беше цяло посвещение за ученика. Това вдъхновение е само за ученика на Школата на Учителя. Друг, и да иска, не може да се добере до него, до това Божествено вдъхновение, слизащо чрез песните на Учителя. Защото само човешката душа може да направи общение с Божествения Дух и само човешкият дух може да направи общение с Божествената Душа. Това може да стане само чрез Словото на Учителя и чрез неговата музика. Амин!

Разбрахте ли сега защо градските музиканти не могат да възприемат музиката на Учителя? Много просто. Тя е заключена за тях. И затова не бива и не може да се търси от тях признание за музиката на Учителя. За тях тя е елементарна, наивна и упражнение за начинаещи ученици по цигулка.

Затова ние прескочихме своето разочарование от градските музиканти, че не признаваха музиката на Учителя. От друга страна, ние престанахме да доказваме пред другите музиканти същността на музиката Му. Беше излишно. Защо? Музиката на Учителя и песните Му са за Неговата Школа. А когато вие се доберете до Духа на песента на Учителя и я изсвирите или изпеете на останалите музиканти и слушатели, тогава някои от тези музиканти чрез своята душа ще направят контакт с Духа на песента, изразяващ се в миг от Вечността. Тогава този Дух на песента ще влезне в него и ще го преобрази. И това е достатъчно за него. А това не е малко. Затова в бъдеще, стремете се към този метод на поднасяне песните на Учителя. Докато не влезнеш чрез песните на Учителя в едно възвишено състояние на духа си, където твоята душа се е сляла с Духа на песента, ти не можеш да предадеш чрез твоето изпълнение частица от този Божествен миг на останалите. Само когато си в това състояние и можеш да го предадеш на останалите твои слушатели, това означава съзвучие на човешките души чрез музиката на Учителя в Духа на Неговите песни, които са творческа изява на Божествения Дух и на Бога. Амин!

Сега ще ви дам един пример, който преди това го разказах, но сега ще го разгледам по друг начин, за да се убедите, че песните на Учителя са неразривно свързани с Неговото Учение.

По онова време приятелите бяха дали песента "В начало бе Словото" на българския музикант и композитор Добри Христов, за да я хармонизира. И той я направи. Тогава той бе изявен композитор на песни, на хорови песни, които се пееха от хора при храм-паметник "Александър Невски". Изобщо, той бе светило в онова време, както и по-късно неговото музикално творчество е от височината на един добър, талантлив музикант, а в българското хорово наследство той е класик. Та той направи хармонизацията на песента. Имахме хор, който я разучи на четири гласа и я изпя с вдъхновение и достойнство, като всички изпълнители очакваха похвалата на Учителя. Но какво бе учудването на всички ни и какво бе разочарованието на всички хористи, когато от Учителя - от Неговите уста чуха неодобрението Му за хармонизацията. Тогава те чуха Неговия упрек. Учителят направи строга

забележка, да не се дават повече песни да ги хармонизират други музиканти, които не познават духа на песните, не познават Словото и Учението Му. Тогава разбрахме, че не е достатъчно да си отличен музикант - дали си изпълнител на музикален инструмент или си певец - това е само външната страна на нещата. Това е само подготовката, това е техническата страна - да бъдеш добър техник и професионалист, както сега се казва, а тогава казвахме "добър техник". Тогава разбрахме какво значение има безупречно да владееш инструмента или гласа си или безупречно да владееш законите на хармонията и то на онази, на официалната музикална школовка. Тогава разбрахме, че всяка песен има свой дух, своя вътрешна нагласа, свое вътрешно състояние и свое специално изпълнение. Или, по-точно казано, че в песните на Учителя е важно да намериш и да се добереш до Духа на песента, изявила се по време и пространство в един определен миг. Това е Духът на Словото на Учителя, излял се непосредствено като мелодия чрез песен. Това е един вътрешен отпечатък, а нотният запис е една поредица от букви, срички, думи и изречения. Но мисълта на едно изречение и вътрешното съдържание на една мелодия са съвсем различни неща. И трябва да ги различаваме тези неща. За да различиш нещо, трябва да имаш познания и знания. Знанието го придобивахме в Школата на Учителя. Там слушахме песните Му, там слушахме беседите, там вървяхме от клас в клас цели двадесет и две години. Дали бяхме успели или не, това бе наш личен въпрос, но другото, важното е, че песните на Учителя са свързани с цялата Негова Школа от двадесет и две години и с Неговото Учение. И онзи, който не познава Учението на Учителя, който не познава и не признава Словото Му, че е Слово на Бога, колкото и добър музикант да бъде, неговата врата за песните на Учителя ще бъде затворена. Може да бъде прочут музикант и всички врати на концертните зали в света да бъдат отворени за него, да получава награда след награда, но за песните на Учителя той ще бъде невежа. И песните на Учителя за него ще бъдат една безсмислица. Той ще бъде невежа за песните на Учителя дотогава, докато не намери онзи вътрешен ключ за песните на Учителя, да отключи вратата и да влезне в света на музиката Му. Този ключ е Словото на Учителя. И не само Словото като Слово, а Неговото Учение да се познава. Едно нещо се опознава не само, когато се чете и си съгласен с него, но когато го усвоиш. И не само го усвоиш, но и приложиш. А след като го приложиш - да го съхраниш в себе си и да бъде твой вътрешен живот. И накрая да се посветиш в служенето на това Слово - а дали чрез Слово, чрез музика или чрез делата на твоя собствен живот - това е част от хармонията, която излиза от музиката на Учителя. Това е цената на разнообразието и многообразието на човешките души, посветили се да служат на Словото на Учителя. Но главното в случая е, че този Божествен ключ е недостъпен дотогава, докато не преминеш през всички етапи, през които е минала песента на Учителя през времето на Школата от двадесет и две години. Това означава целенасочено и системно проучване на Словото на Учителя през различните години, когато Словото се е изливало чрез Него и когато песните са се втичали в Него и са давани чрез Него. Защото има връзка между времето, когато е изречено от Учителя това Слово и когато една песен е изпявана чрез Него. Това е времето, когато Словото на Бога се изявява чрез думи и когато Словото на Бога се изразява чрез мелодия и песен. Този миг е един и същ. Там се намира фокусът на слизането на Словото на Бога и обличането Му в песните на Учителя. Ето, това е един метод, който вие трябва да използвате. Ще ви дам един пример. Сега можете ли вие да изпеете правилно песента "Фир-Фюр-Фен", като гледате нотния запис? Да приемем, че вие сте добър музикант и добър певец. Аз ви питам, как ще я изпеете, когато не познавате Духа на времето и онзи миг, когато Духът се е излял в Слово и чрез това Слово е дадена мелодията

на песента? Затова вие ще намерите книгата "Беседи, обяснения и питвания" на Учителя от събора през 1922 година в Търново. Ще прочетете тази беседа, ще прочетете някои спомени и опитности на приятелите от този събор. Тогава ще видите, че това бе годината на най-голямата атака срещу Учителя от страна на църквата и обществото. Тогава бяха призовани силите Господни: и буря от дъжд, гръмотевици се изсипаха над Търново и попречиха на владиците да направят диспут и да предизвикат обществото да поиска намесата на властта, за да се спре събора. Прочетете тази книга. Ще видите, че врагът бе и в нашите среди, като беше намерил свои служители и проводници - те пречеха и отклоняваха приятелите отвътре. А целта им беше да се възпре да се отвори Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Тази Школа се отваряше за пръв път на земята и в цялата Вселена. За пръв път се отваряше Божествена Школа за човеците на земята, за Духовния свят и за Божествения свят. Защото тук бе слязъл Всемировият Учител - Беинса Дуно.

И тогава Учителят даде песента "Фир-Фюр-Фен" и даде превода на думите, които са формули на Бялото Братство: "Без страх и без тъмнина в Любовта безгранична".

Затова, след като влезнете в Духа на времето на епохата, на събитията и чрез Словото на Учителя влезнете в досег и общение с това Слово и ако сте готов и добре подготвен музикант и певец, можете да направите общение с тази песен. Тогава ще видите величието й. Ще почувствувате бойния дух на тази песен, която отвори Школата и откри пътя на човечеството за Школата на Великия Учител.

Сега разбрахте ли какво значи да се добереш до Духа на Словото и до Духа на песните на Учителя? Ако сте разбрали - добре. Ако не сте - вие сте пропуснали времето, когато Великият Учител се прояви чрез Словото и чрез Духа на Песните Си.

Музикални изяви и верността на ученика към Учителя

Аз съм се родила в градско семейство, което заемаше място в тогавашното общество, така наречените буржоазни среди. Баща ми беше висш чиновник в държавата, а майка ми бе просветена общественичка и домакиня. Бях едничка дъщеря между четири братя. Задължително бе в такива случаи дъщерята в едно такова семейство да бъде обучавана на пиано, на чужди езици, бродерия и добри обноски и да посещава първокласни училища. Затова аз преминах през всички тези етапи в моето семейство. Когато бях малка, много пеех. Всичко в къщи беше песен. А когато сядах на пианото, свирех по шест часа на ден. Това не беше малко време. Точно толкова, колкото се упражняваха големите музиканти, гастролиращи по концертните подиуми. Родителите идваха и ме взимаха от пианото - време ми беше да се нахраня и да спя. Когато пораснах голяма, обичах да чета философски книги, но философията я намерих в Школата на Учителя. И музиката, и философията ги намерих в Школата на Учителя, за което искрено благодаря на съдбата си и на Бога. В младите ми години се появи у мен изключителен талант - това го усещах като някаква вълна, която ме обземаше отвътре, понасяше ме и ме въздигаше нагоре във висините. Тази вълна в мен влизаше отгоре като музика, заедно с музиката влизаше в мен и тя бе, която караше да се движат ръцете и пръстите ми сами по пианото. Това беше много чудно за самата мен, но аз смятах, че така става с всеки, който учи музика и свири на пиано. Беше необходимо влизане на сила и музика отгоре върху мен, която изтичаше през пръстите ми във вид на моето музикално изпълнение на пианото. Когато свирех пред другите,

наблюдавах въздействието върху околните. Те бяха застинали неподвижно с отворени уста и уши. За тях беше необикновено преживяване, а за мен - необикновено излъчване, което идваше от въздуха над мен, преминаваше през мен и се излъчваше във вид на музика. Но един ден усетих, че този сноп от светлина и музика, която бе връз мене и минаваше през мене, изведнъж секна. Точно така, както се затваря кран на чешма, от която тече и изтича вода. Някой беше завъртял крана над мен - изведнъж секна всичко и всичко замря в мен. Талантът ми се отне! По това време аз вече изнасях концерти на приеми в заможните семейства и висшето съсловие. Получавах похвали, за най-голяма радост на майка ми. Но талантът ми се отне. Отивам при Учителя и Го питам защо ми се отне това нещо - защо някой спря крана и спря да извира музиката от мен? А той ме изгледа. Беше сериозен: "Отне ти се, за да ти се дадат по-дълбоки дълбочини". Аз тогава бях на шестнадесет години и не можах да разбера какво значи дълбочина. Това е някъде към 1914 година. Школата още не е открита. Но когато се откри Школата и когато дойде и музиката на Учителя, когато почнахме да я разучаваме и изпълняваме, и да вникваме в нея, трябваше да минат още много години, за да разбера какво значи окултна музика и какво значат дълбочини, широти и висоти в окултната музика на Учителя. Благодаря на Бога и за това. Друго не мога да кажа.

Когато постъпих в Музикалната академия, аз бях малко по-възрастна от съвипускниците си. Затова имах спънка при влизането си. През това време следвах във философския факултет. Ние имахме познат в Министерството на народното просвещение, който беше говорил с директора на академията, като беше казал "една много интелигентна госпожица". Но случи се така, че същия ден, на концерт в "Дома на офицера", свирих две пиеси от Шуман. Офицерството и офицерските тогава бяха цветът на висшето общество. Когато ги изсвирих, цялата зала ми ръкопляскаше с небивал ентусиазъм. А защо ли? Защото онзи, който беше спрял крана на моя талант и който стоеше над главата ми, изведнъж го отвори и през време на самия концерт аз видях и чух как тази музика влезна в мен от висините като светлина и хармония. Аз се възвисих в едно състояние на духа си и дадох едно невероятно изпълнение. Но аз знаех, че това не бе мой успех, а на този, който бе отворил крана. Оказа се, че същата вечер на концерта присъствували нашият познат и директорът на Академията. Той дойде, поздрави ме и ми каза, че с това изпълнение аз съм приета за студентка в първи курс. На следващия ден аз отивам при Учителя и Му благодаря за това, че Той отвори крана. Учителят се усмихва и казва: "А сега учи, защото на нас ни трябват грамотни музиканти. Предстои ни голяма работа с музиката." По такъв начин влязох и по още по-необикновен начин, с голям труд и усърдие, завърших Консерваторията.

Имаше години, когато, работейки върху музиката на Учителя, правех хармонизация на песните, получиха се някои пиеси, които бяха разработени от мен. Винаги, при всеки повод, аз Му показвах разработеното и наученото от мен. Той ги харесваше и ми казваше: "Ти пиши, а ние после ще ги издадем!" Но аз не ги записах. Те звучаха в мен, докато дойде времето да изчезнат от мен. А това аз го разказах в предишния разказ.

Понеже се занимавах с музиката на Учителя, Той ми каза: "Всеки пасаж, който ти дойде в главата, вземи и го запиши!" Но аз и това не направих. Бях по едно време разработила четиридесетминутна пиеса, бях я изсвирила на Учителя и Той ми каза: "Главата ти е малка за възможностите, с които разполагаш". Но аз и това не записах. След това всичко се загуби от съзнанието ми. Но песните на Учителя бяха издълбани с длето и не се заличиха до днес. Това беше длетото на Духа, който дълбае по гранитен камък.

Учителят беше дал песента "Аум". Това е старинна песен. Нейният текст е на санскритски - още по-старинен език. Там е написана думата *"Аумен"*. Това е съчетание на две срички *"Ау-"* и *"-мен"*, но понеже е написана на латиница, приятелите я четат като "аумен". Учителят каза за тази песен така: "Пише се *"Ау-мен"*, но се чете ***"Оумен"***, т.е. едно междинно съчетание на гласни между "о" затворено и "у" затворено - така, че се получава "Оумен". Такова е произношението и на санскритски език.

Когато се създаваше Паневритмията, един брат-музикант искаше да се вземат мелодии от света. А Учителят сваляше Паневритмията така, както е в Божествения свят и в Духовния свят и постепенно предаваше упражнение след упражнение. Това не беше еднократен процес. А беше жив процес, в който ние присъствувахме, наблюдавахме и вземахме живо участие. Учителят ни покаже упражненията и после даде мелодията. Или свали най-напред мелодията, а после даде упражненията. Та като видя този брат всичко това, помисли, че това е съвсем обикновено съчетание на движение и мелодия и реши и той да се включи в общата работа. Този брат се казваше Ангел Янушев. Когато реши да се включи, взе и донесе в папката си мелодии от света, от разни композитори и искаше на тези мелодии да се направят подходящи движения. Учителят, като видя това, стана много неспокоен и развълнуван. Извика ме и ми каза: "Кажи му, че Моите песни са построени по други закони". Аз отидох при него, обясних му, че не може да се използуват други песни и мелодии, казах му, че сам Учителят ме е изпратил. Но той не повярва, защото се смяташе за голям музикант. Тогава аз го извиках, заведох го при Учителя и там му казах пред Учителя онова, което ми беше поръчал да му кажа. Аз му го казвам, а Учителят седи и слуша. Янушев гледа ту мен, ту Учителя и накрая каза: "Това нещо не го знаех". И си отиде. Та имаше сили в природата, непонятни нам. Ние не ги виждахме, не знаехме нищо за тях, а всяка песен се дава съобразно тяхното движение и посока. Тези сили са включени в общата хармония на живата природа. Това е един пример как още от самото начало, когато се даваше Паневритмията, се явиха духове, които влизаха в този или онзи и се стремяха да я изменят. Искаха още в самото начало на създаването й да я насочат в друга посока. Това се случи и по средата, и в края, когато се даваше Паневритмията. Това се случи и след като си замина Учителят - искат да променят текста, та дори и мелодията на Паневритмията. Защото, така или иначе, упражненията от Паневритмията се промениха поради нашето невежество и несъвършенство, поради което Учителят беше много недоволен. Та тези духове са проводници на същите сили, които искаха да разрушат Школата от самото начало. Те влизат в строго определени личности, които им стават проводници и изпълнители. Защо разправям това ли? Защото искам да ви кажа, че дойде време, когато Ангел Янушев се отказа от Учителя и от Братството през време на съдебния процес срещу Братството през 1957-58 година. А защо се отказа ли? Защото, когато човек един път стане проводник на тези духове и сили, които искаха да разрушат Паневритмията, то същият човек рано или късно ще стане проводник на същите сили, когато трябва да се разруши Школата. И "Изгревът" се разруши по този механизъм отвътре - тези сили намериха проводници и те станаха служители на тези сили. Въпросът е ясен за вас и за мен. А комуто не е ясен - да си го провери сам!

Когато Учителят накрая даде "Слънчеви лъчи", то там имаше 12 лъча, като всеки лъч бе съставен от шест двойки. Какво означават тези цифри? Шест двойки по 12 лъча представляват 12 x 12 = 144. Това е едно число, дадено от Учителя, което трябва да остане непокътнато. Това е числото на онези 144 хиляди служители на Христовия Дух, които работят за Христа и са отбелязани в Библията. Останалите двойки, които са в повече тези 12 лъча, се нареждат в кръг, остават в кръга и там играят. Обикновено това не се

прави. Правят се пет двойки, които са и в "Пентаграма". За това да се внимава! И да го знаете в бъдеще много добре!

Има едно изменение в Паневритмията - един мотив в славянския марш, който бе изменен. Защо стана така и аз не мога да кажа!

Любовта на Учителя, независимо към кого и как се проявяваше външно, е винаги нова, защото тя тече като голям извор. Имаше една песен от Учителя "Малкият планински извор", на страница 142 от новата песнарка. Затова тази песен не трябва да се пее така силно и троснато, както съм чувала да я пеят, като че ли маршируват войници. Пее се леко, мелодично, тихо, както изворът и поточето тече. Да се убедите в това, отидете при едно поточе и дори при голям поток, седнете на брега му, вслушайте се, наблюдавайте го и тогава ще видите как и от къде е дошла тази песен. Та човек, като разбере това, ще види, че понякога и той извира отвътре грубо и нахално. Това състояние не е негово, а хората трябва да го търпят и понасят. Та, за да имаш успех в живота си, научи се от малкия планински извор и от неговата песен.

Учителят не винаги одобряваше разработките на Неговите песни от приятелите, които се опитваха да правят това. Винаги се намираше и един свидетел, когато Учителят изказваше неодобрението Си за този приятел и за неговата разработка. Така веднъж Учителят, в присъствието на Мария Златева, след като чул една разработка на Кирил Икономов, се ядосал и се изказал отрицателно за неговите разработки. В такъв случай, всеки един приятел, който получи такава оценка от Учителя, има два пътя - или да отиде при Учителя и да пита къде му е грешката, или да унищожи разработките си. В противен случай, човек попада под ударите на строгите закони, които управляват окултните песни на Учителя.

Веднъж Учителят ме викна при себе си. Той стоеше изправен пред две цигулки и ги разглеждаше. Започна да свири на едната, после на другата, а аз седях и слушах. После се обърна към мен и запита: "Коя ти звучи по-хубаво?" Аз Му посочих цигулката с по-хубавия тон: "Тази, Учителю". Той се усмихна и каза: "И аз така смятам". Какво стана с тези цигулки, не мога да ви кажа. Защо ли? Защото забулена тайна падна върху тях!

Учителят понякога даваше Свои песни чрез някой от учениците си. Имаше много примери за това. Смешно е да мисли човек, че ако Учителят е записал някоя песен чрез него, той му я е дал лично на него като една привилегия. Това, което един Учител дава, то е за цялото човечество. Разбира се, че все трябва да се даде чрез някого: затова се даваше или чрез Учителя, или Учителят работеше чрез някой цигулар или певец. Ето това спъна мнозина на "Изгрева" и по-точно онези, с които Учителят работеше и даваше своите песни. А най-типичен пример беше с Лиляна Табакова, която работи с Учителя и Учителят работи с нея. За да дойде накрая времето да заяви: "Имам още три песни от Учителя, но на никого не си ги давам. Те са ми като талисман от Учителя." Това тя го заяви пред мен, когато аз издавах моята песнарка и включих онези песни, които бяха дадени чрез нея. И какво стана? Първо, тя смята, че са дадени от Учителя като привилегия само на нея. После смята, че са нейни и че може да разполага както си иска с тях и накрая ги присвоява и задържа. А кому ще ги предаде? Та аз, ако не бях включила в песнарката тези песни, които бяха дадени от Учителя чрез нея през 1946 година - две години след заминаването на Учителя, то кой може да докаже двадесет и пет години след това - през 1970 година, че тези песни са наистина от Учителя? Сега е 1970 година. А какво ще стане, ако след още двадесет години тя не предаде останалите три-четири песни, които смята за талисман от Учителя, ако доживее до това време? Питам, кой ще докаже и кой ще гарантира? Затова аз споменавам този факт, защото верността на

ученика пред Учителя се изпитва чрез неговите дела. Нали сега говорим за верността на ученика пред Учителя? Направете си сами изводите!

За да се схванат песните на Учителя в тяхната външна страна, значи да се изучават правилно, мелодично, ритмично и в тяхното темпо. Да се изучат техните вътрешни страни значи да се изпълнят по съдържание и смисъл, както се казва в песента на Учителя - " техните небесни ширини, небесни глъбини и небесни висини". Защото Учителят е свалил Своите песни от много висши светове от Ангелския и Божествения свят. От тази гледна точка песните на Учителя са молитви. Когато ученикът пее една песен на Учителя, той всъщност се моли. Запомнете добре това от мен!

Музиката като тоново изкуство е специален клон от онази велика музика, за която Учителят говори. Музика в широк смисъл Учителят нарича онзи първоначален Божествен живот във всичкото негово разнообразие, който прониква във всички области на проявения живот на земята и го изпълва с хармония и красота. Музика има в говора, в движението, в храненето, във всяка хармонична проява. Божията Любов е музика. Божията Мъдрост е музика. Божията Истина е музика. Всяко проявено Добро е музика. Тази музика е великата Божествена симфония на живота.

"Музиката като тоново изкуство е присъща на ангелския свят - казва Учителят. - Музиката е вечна хармония, вечна красота!" В широкия смисъл на думата, там, където няма хармония, няма и музика.

В музиката като тоново изкуство съществува модернистичен дисонансен отдел. Това за Учителя беше едно отклонение от пътя на музиката. Ето защо музиката на Учителя е чиста от всякакви дисонансни положения. Той не търси нито дисонансни пасажи в песните Си, нито дисонансен текст в тях.

Учителят е работил години наред върху някои български мелодии, за да ги очисти от онези нехармонични наслоявания в тях, останали от времето на дългото употребление от народа ни. Той е довел тези мелодии до тяхната идеална първоначална чистота. Тези мелодии въвеждат човека в един чист, възходящ и хармоничен свят. Музиката на Учителя е изпълнена с радост, любов, свобода, с надежда и светлина.

Музиката на Учителя е пълна с вяра във великия и разумен свят, с духовна сигурност и вътрешен мир, който произтича от тази вяра. Музиката на Учителя е напълно оптимистична. За песимизъм в нея няма място. Ако понякога някъде се започва от песимистично положение, то е с цел да се трансформира това състояние в човека, като се прекара от низходящо във възходящо състояние на духа. Дисонансът в музиката Учителят допуща само като изключение, като някакъв особен ефект. Или по-точно - това е мястото, от което Учителят тръгва да изведе онези съзнания, които боравят с това поле и в това състояние, за да промени пътя им и да го проправи като път на възходящо течение, което трябва да се добере до истинската хармония в живота.

Верността на ученика към Учителя се изразява като вярност на ученика към Школата и Словото на Учителя. Музиката на Учителя е един път, през който трябва да мине ученикът, за да премине през бариерата и да прескочи в онзи свят, който е свят на музика и дух на хармония. Затова верността на ученика пред Учителя преминава през песните и музиката Му. А дали те, в неговия личен живот, ще му помогнат да прескочи ежедневието и съдбините на света, това е вече проблем не само на неговата съдба, но и на верността му като ученик. Верността означава съзвучие на човешките души в общата хармония на Учението, на Словото, на Школата на Учителя.

Песните на Учителя в Мърчаево

След голямата бомбардировка на 10 януари 1944 година Учителят се прехвърли с група приятели в село Мърчаево и отседна в дома на брат Темелко. Част от сестрите се бяха настанили в малкия му дом, а други от приятелите бяха настанени в селото, като обитаваха дори и плевници. Обикновено към Мърчаево имаше непрекъснато движение на приятелите - от София до Мърчаево и обратно. Приятелите от София и провинцията бяха свикнали да посещават Учителя и това голямо разстояние не представляваше за тях пречка. А бяха наистина усилни времена, беше дошло времето за финал, за разрешаване на много световни проблеми. Но ние, околните, не съзнавахме това. Приятелите, със своите ежедневни човешки грижи, посещаваха Учителя за съвети и помощ. Понякога тези лични несгоди и затруднения се предизвикваха от Невидимия свят, за да може да се даде подтик и повод на някои от нас да посетят Учителя. Времената бяха такива, че хората забравяха за Божественото и за Школата и само настъпилите страдания и несгоди ни подтикваха да посещаваме Учителя. Това нещо го осъзнах много по-късно. Учителят ни приемаше, срещаше се с нас, даваше съвети, преспивахме и след някой и друг ден се връщахме в София. Този непрекъснат поток от хора и движение бе живият мост между нас и Учителя и между Учителя и света.

Понякога правехме екскурзии от Мърчаево до съседни местности. Така беше направена една екскурзия и до хижа "Острец". Там се разположихме, направихме чай, разтворихме раниците, закусихме. След това обядвахме и накрая се запяха братски песни. Една от певиците с добър и школуван глас бе Веса Несторова. Тя изпълни пред всички ни песента "Ранен час" с един такъв голям маниер на голяма певица и примадона, показващ нейното мнение за себе си. След свършването на песента, Учителят се обърна и й каза: "Това не е най-доброто изпълнение на тази песен". Учителят я сряза и тя се сконфузи и си прибра разперените криле на примадона. Учителят се обърна към нея и й каза: "Тя, тази песен, може да се изпълни по друг начин, а не както я изпълнявате сега". Това бе опитност за Веса Несторова, но Учителят показа как не трябва да се изпълнява тази песен. Във всяка песен има вътрешен мотив, който е връзката, по която тази песен е слязла от Невидимия свят, в който тя обитава. Защото онзи свят от музика е едно състояние, където Духът преминава и организира тези музикални светове, дава подтика за едно състояние на Духа, изразяващо се в мелодия. В зависимост от това в какво поле, в каква сфера е това движение - такова е и състоянието на онези същества, чийто живот е да изявят живота на Духа чрез музиката. Та Учителят сваляше тази песен не когато Той искаше, а когато песента идваше отгоре, достъпна за Него и Той вземаше цигулката и я изсвирваше или я изпяваше. Понякога ставаше веднага, а понякога това беше труден процес, отнемащ часове, дори и дни. Учителят обичаше да казва: "Песента си замина". Или: "Трябва да се чака, за да дойдат съществата, за да я донесат". Това бе едно знание, което Учителят ни беше дал, то е записано в различните беседи. Това го знаехме. Това го знаеше и Веса Несторова и затова беше недопустимо човек да се поддава на своите лични настроения и лични намерения, когато изпълнява музиката на Учителя. Трябва искрен стремеж, за да се добереш до вътрешната връзка, по която е слязла тази музика, за да може да влезе в нея целия онзи ритъм на онзи свят, чийто изразител е мелодията. Друг един път, Боян Боев, който се намираше при Учителя в Мърчаево, извиква мен и Борис Николов, понеже ние живеехме в София, в нашия малък дом на ул. "Симеоновско шосе" 14. Ние

стиваме веднага и Боян Боев ни връчва написана на едно листче от него и нотирана "Песен за двете сестри". Тази песен по-късно я поместихме, след заминаването на Учителя. А Веса Несторова я беше научила така, че беше направила от нея шлагер от онзи тип шлагери, които се пееха в града. Защо я беше направила шлагер? Искаше да изпъкне и да изтъкне личния си елемент като певица? Или искаше в песента да прокара своето чувствено състояние, облечено в песен и мелодия? Беше ли това стремеж да се промени песента на Учителя? За мен бе ясно, че тя искаше да се докара пред приятелите, да бъде интересна, да бъде забелязана, търсена, уважавана, зачетена като певица и личност с особени дарби и качества. Дотук това бе всичко приемливо и обяснимо. Дотук можеше да се обясни и оправдае постъпката й по човешки. Но да се променя песента на Учителя, аз това не го разбирам. Да се промени песента на Учителя, когато тя е свалена в строго специфично състояние и изживяване на Духа, в строго определено за това време. Това бе изява, творческа изява на Духа чрез музика и песен в една висша музикална сфера, която не бе достъпна за обикновените хора, за техните очи, техните уши и техните съзнания. Това го знаех отлично. Бях изпитвала онези състояния на душата ми и духа ми, когато, изпълнявайки на пиано песните на Учителя, аз се доближавах до онези високи полета, от които те бяха свалени. Това незнание ли беше, неразбиране ли беше или беше своенравие? Или пък задоволяване на личността с нейните преживявания в триизмерния свят от чувства, мисли и прояви? С този проблем се сблъсквах през цялото време на Школата - песните не се пееха така, както ги беше дал Учителят, а се променяха от някои личности и певици и по-късно повличаха след себе си и останалите приятели. Така че примадоните на "Изгрева" се развихриха, а те бяха много, понеже всяка певица се считаше за примадона. И затова, почти при всяка песен се намираше по някоя певица-примадона на "Изгрева" да я заучи, но после тя влагаше нещо от себе си и песента се променяше, а останалите братя и сестри я заучаваха от нея, защото тя бе певица и то - школувана певица. Така всяка една примадона оставяше след себе си поразии, които трудно можеха да се оправят. Когато по-късно взехме оригиналите и ги поместихме в песнарката, всички скочиха срещу мен, че така, както съм ги дала в песнарката, песните не се пеят от тях. А щом така не се пеят от тях, то песните в песнарката не са точни. Просто и ясно обяснение, според певиците-примадони. Така певиците-примадони в своята суета и тщеславие бяха забравили, че имаме оригинали от двете папки и в голямата тетрадка. Беше много интересно как те мигаха пред оригинала, та дори стигаха и дотам, че не го приемаха за оригинал. Дори и когато някои от тях сами бяха писали в тетрадката със своя почерк. Идва веднъж Катя Грива, която бе изключителна певица и казва: "Тази песен така не се пее, както е в песнарката ти". Случайно в този момент при мен беше оригиналът, аз го изваждам и го показвам. Какво се оказа? Този оригинал го бе написала собственоръчно Катя Грива. И тя стоеше пред него, мигаше и се чудеше какво да каже. Тогава аз се обърнах към нея и й казах: "Сестра, виждате ли този оригинал? Това го е писала собственоръчно Катя Грива и за мен това е оригиналът, защото аз уважавам този, който го е писал, а не вас, която сте тук пред мен". Катя се докачи, заплака и си тръгна. Ще плаче, как няма да плаче. Но трябва да се пита за кого плаче и от кого плаче.

Да продължим с "Песен за "Двете сестри", която бе дадена от Учителя на Веса Несторова, която я бе направила шлагер. Идва при мен Милка Аламанчева и изразява недоволството си от песента пред мене - че това не е песен от Учителя, а разработка от Веса Несторова. Аз отидох при Учителя, Той ми даде едно листче, което още не бях проверила като нотен запис на пианото. Преди това аз бях чула песента от самата Веса и си казах: "Това е шлагер, а не песен от Учителя". След като Учителят ми даде

оригинала, аз го взех, отидох на пианото и го изсвирих, а до мене стоеше Милка Аламанчева и слушаше. Тя остана доволна от изпълнението. Отидохме двете и докладвахме на Учителя, че песента излиза вече добре. Във връзка с това Учителят каза: "Аз, като дам една песен, на тях им се преработват центровете на мозъка и започват да дават съвети". Да, с нашето незнание и непослушание изпадахме в грешки и променяхме песните на Учителя. Това беше един труден въпрос за разрешаване.

Друг път имах такава опитност, че трябва да я разкажа, за да проличи какво искаше да каже Той и какво Невидимият свят откри за мен. Намирам се пред Учителя. А Той застанал пред цигулката и ми изсвирва песента "Химн на Великата Душа". Преминах в една особена тоналност, после усетих, че се излъчвам от тялото си и политам нагоре към висините. Поглеждам отгоре и виждам Учителя и тялото си - самата себе си долу като малка точица. Като глава на карфица съм, като мравка в тази гъста материя. Така погледнах отгоре и видях, че долу беше толкова задушно и в света - материята толкова гъста, че щях да се задуша така, както бях горе и гледах от висините. Тогава разбрах къде се намирам и откъде е пътят на тази песен, от какво високо поле идва тя, от какво високо небе се сваля. Постепенно се намерих в тялото си, мина време докато се съвзема, а Учителят през това време свиреше с цигулката си. Привърши песента, прибра лъка и цигулката в калъфа, затвори го, обърна се към мен и каза: "Е, какво ще кажеш, Марийке?" "Учителю, беше невероятно преживяване, но не знам дали то е онова Божествено състояние на песента!" Учителят отвърна: "Не, това бе само Химнът на Великата Душа".

Сега, след като чухте този разказ, бихте ли се усъмнили в думите ми? Бихте ли казали, че тук има измислица? Ами това можете да го проверите чрез Словото на Учителя. Толкова много бе говорил за музиката и за песните Си. Бихте ли вие решили, след този разказ, да промените песента и да я изпеете така, както не трябва? Ами къде ще бъде тогава "Химнът на Великата Душа",и ще има ли такъв Химн във вашия живот? Затова аз ви пожелавам да изпеете този химн, да се възвисите с душата си, да се доближите с духа си и да се съедините с Великата Душа. Великата Душа, това е Божествената Душа, която е излязла от Бога заедно с Божествения Дух.

Песните на Учителя в Мърчаево бяха песните на Великата Душа, която съвсем скоро ни напусна, остави тялото си да го погребат най-малките, а тя - Великата Душа - замина за Божествения свят.

Сега, на Мястото на Учителя има елипса, Пентаграм и насаден от нас босилек, който благоухае.

Истинската работа

Бях млада и постъпих в Музикалната академия, след като разбрах, че имам добра подготовка, за да бъда на академично ниво след време, когато уча и свиря песните на Учителя. Така аз смятах. Започнах да уча, да посещавам занятията в Консерваторията. Срещах се и с други музиканти, които бяха добри изпълнители и музиканти по дарба и музиканти по дух. Отивам при Учителя и споделям с Него, че в сравнение с някои студенти аз съм по-назад от тях с подготовката си като пианистка и едвам се намирам в средата на музикантите. Питах Го какво да правя. Той ме огледа, разгледа ме внимателно, като че ли за пръв път ме виждаше и каза: "Радвай се на успехите на другите". Поклоних се и се отдалечих. Как да се радвам, като не мога? Искам да изпълня поръката на Учителя, но нямам сили да сторя това. За да сторя това, аз трябва да се кача на тяхното ниво, да се изправя и да ги поздравя, но нямам сили. Помолих се у дома да получа сили и на следващия

ден отидох при едного и му благодарих за хубавото изпълнение, което чухме на продукцията пред студенти и външни лица. От него нещо се разля в мене и вълна ме поде, изправи ме и ме сложи да стоя редом до него. Това бе едно вътрешно психическо усещане. Това бе първият сполучлив опит. Дойде вторият, третият, четвъртият. Започнах да се възхищавам, да зачитам техните успехи, радвах им се от сърце, а това се възприе много добре от моите състуденти-музиканти. Те много добре знаеха, че това е истинска радост заради техния успех, а не е само една обикновена вежливост. Те разбраха и се убедиха, че аз се радвам заради тях и с тях заради успехите им. Тази обща музикална вълна ме поде нагоре, стабилизира ме и аз завърших много добре Консерваторията, отдел пиано. Спазвах съветите на Учителя, влязох по този начин психически в музикалното поле и среда на музикантите и се настроих на тяхната вълна, тя ме пое, издигна ме и аз се движех в техните среди безпрепятствено. През време на следването ми посещавах редовно Школата, посещавах Учителя, имах много интересни опитности и разговори с Него, които съм записала. Нито един път не пропуснах да бъда до пианото преди беседа на Учителя.

Така ведньж, като студентка в Академията, имах много напрегната програма - бяха ни дали задание, което трябваше да науча много добре наизуст за изпит. По цял ден го проучвах, учех го и непрекъснато свирех на пианото. Бях много заета, работех непрекъснато от сутрин до вечер по осем часа на пианото. Успях да се отскубна за един час и решавам да отида при Учителя и да споделя с Него моите впечатления за това, с което се занимавам сега. Той ме прие, седнах на стола, разказах Му всичко, а Той ми каза: "Марийке, Марийке, много малко работиш". Стреснах се, огледах се, бях сама с Него. Нямаше грешка. Това нещо го изрече Той, Учителят. Аз се смутих, станах и излязох. Започнах да се чудя. Как е възможно? Та аз по цял ден работя от сутрин до вечер. Отидох си у дома и умувам, какво ли искаше да ми каже Учителят, че аз не Го разбрах? На следващия ден продължавам още по-усилено да работя. Нали сам Учителят ме упрекна, че много малко работя? Минаха няколко дни, а аз удвоих работата с пианото. Започнах да получавам добри резултати от труда, който влагах. Отивам пак при Учителя, за да видя какво ще ми каже и ще оцени ли моя труд. Той ме прие, погледна ме и каза: "Марийке, Марийке, много малко работиш!" Каза това, стана и си излезе, като ми показа с жест, че има работа с други приятели. Аз си подвих опашката сконфузено и си отидох - не мога нищо да проумея, нито да разбера, как така аз не работя, та аз вече едвам се държа от преумора. На следния ден отново сядам да работя върху пианото и да свиря. Но нищо не излиза под ръцете ми, бях преуморена. Оставих пианото, взех една беседа от Учителя и я зачетох. Увлякох се и четох цял ден. На следващия ден пак седнах да свиря, но нищо не излезе, отново се хванах за беседата и цял ден четох. На третия ден привечер отивам при Учителя, след като съм чела цял ден. Той ми отваря вратата, посреща ме весело, любезно, посочва ми стола и казва: "Ех, Марийке, Марийке, накрая се научи добре да работиш". Чак тогава нещо щракна в ума ми, някаква светлина огря съзнанието ми пред Него. Аз разбрах. Засрамих се, че не можах да разбера до този момент нищо, сведох глава надолу и сълзите ми течаха от очите. А Учителят бе весел, засмян, подава ми ябълка, изпраща ме и казва: "Ученикът е ученик, когато учи, проучва и прилага Словото на Бога". Тогава аз разбрах, че Небето се интересува от вътрешната духовна работа на човека. Външната работа не е толкова важна. Тя служи за съвсем други неща и цели.

Ведньж Учителят ми даде една задача - да отворя Библията и това, което ми се падне, да го изпълня и то - три пъти. Реших да го направя. Направих молитва, както му е редът, отворих Библията, падна ми се съответният текст, прочетох го. Беше ми се паднало да изпълня нещо, което

не ми се нравеше, защото това бе текст и методи отпреди 6 000 години. И онова, което трябваше да изпълня, бе толкова старо, идващо от един друг стар свят на миналото, през който ние бяхме минали. Изпитах едно неразположение и си казах: няма да го изпълня. След като реших да не го изпълня, видях, че нямам друга работа в стаята си и тръгнах да изляза навън, но се ударих в прага на вратата така, че ми се завъртя главата насам-натам. Огледах се, реших все пак да изляза навън и се ударих още веднъж в другия праг така, че паднах на земята. Станах и видях вече издутата си и охлузена ръка и реших да се върна обратно в стаята си. Но майка ми се беше върнала от пазар - отворила вратата, аз не я видях, ударих се така силно, че искри и свитки ми излязоха през очите. Тогава едва се дотътрих в стаята и се свлякох на стола пред масата. А на масата е отворена Библията и то на същия пасаж, който аз не рачих да изпълня. А преди това се бях молила да ми се падне и даде задача. И бях отворила Библията също за това - да изпълня задачата, дадена ми от Учителя. Накрая бях принудена да я изпълня, както разбрахте, на три пъти от онези сили, които бях измолила отначало. Това ме накара да коленича на пода, пред Библията и да искам прошка, за да мога да изпълня онова, което ми се беше паднало. Бях принудена и го изпълних. Винаги, когато си спомня за този случай, ми става смешно, но след това ме дострашава. Разбрах какво значи вътрешна работа и какво значи истинска работа с Библията. А според едно изказване на Учителя, Библията е творение на Господния Дух. Наистина, когато Небето работи с един човек, не му е позволено да върши волности и да си служи с непослушанието като средство да сѐ измъкне от предварително поетото обещание и дадения обет. Та единственият път на ученика в Школата е да работи с добродетелите, които Учителят е дал. Затова трябва много добре да се разучи "Пентаграмът" и да се работи с него. Човек трябва да бъде проводник на Бога. Затова личността трябва да се смали и да се смири пред Бога. Личността си има своето място в човешкия свят и тя да си работи там. Но когато човек реши да работи за Бога, той трябва да впрегне личността си да работи за Него. Това става, когато тази личност се смири пред Бога. А смирението започва от момента, когато личността реши да служи на Бога, т.е. да изпълнява Волята на Бога. Човек трябва да се бори с амбицията на личността си. Пътят на личността е път на насилие. Пътят на ученика е път на учение в Школата.

В молитвата на Господа "Отче наш" имаше много интересни, непознати неща за нас. Затова Учителят веднъж ни поясни така: "В "Отче наш" има израз "и не въвеждай нас во изкушение". Бог не въвежда в изкушение, а хората се въвеждат сами в изкушенията. Тук е погрешен преводът на стария текст. Трябва да се коригира така: "И когато изпаднем в изкушение, избави нас от лукаваго". Ето, това е един метод за духовна работа". Друг път Учителят се усмихна и каза шеговито за същия текст: "и не ни позволявай да правим глупости". Всички ние се засмяхме, защото за нас изкушенията бяха от друг порядък - те идваха от недъзите на нашето естество вътре в нас. Но глупостите, които правехме, те идваха отвън. По този начин се обединиха и изкушенията отвътре, и глупостите отвън и ние вече нямаше къде да се оплакваме, защото пред нас стоеше истинската духовна работа. Молитвата е също работа. За да влезнеш в молитвено състояние на Духа се изисква много труд, много подготовка, специални условия и молитвено състояние у самия човек. Затова Учителят казва: "Винаги и при всички случаи се молете!" А това значи да се прави и да се държи постоянна връзка с Бога. Учителят ни е дал наряд кои молитви в какви дни на седмицата да ги произнасяме. Това не са произволни неща, а неща, съобразени с космични течения, идващи отвън и преминаващи през дните на седмицата и идващи до човека. Затова, най-важната работа е изучаването Словото на Всемировия Учител. Истинската работа е вътрешната, духовна

работа на ученика с това Слово. Стани добър музикант, работи върху Словото на Учителя и тогава ще видиш как Духът на Словото ще премине в Духа на песните и този Дух на песните ще се влее в тебе, и ти ще пееш и славословиш Бога в съзвучие с всички човешки души, които са в общение с Бога! Амин!

Отворените уши и песните от невидимата школа

На улица "Опълченска" 66, в дома на Гина и Петко Гумнерови, Учителят беше отседнал няколко десетилетия. И Той окончателно се премести на "Изгрева", след като бе построена една малка стая, впоследствие долепена до салона, който започна да се строи през 1927 година и окончателно бе готов през 1928. През есента на същата година ние се прехвърлихме от ул. "Оборище" 14 на "Изгрева" и беседите се държаха сутрин от 5 часа. Вие можете да видите днес това на снимки. Учителят живееше в една стая с едно малко антре, която впоследствие стана като негова приемна, а Той се качи горе в друга една малка стая, построена над салона. Обикновено казвахме така: "Отиваме на 66", - това означаваше, че отиваме в дома на Гумнерови. Преди да си замине, Учителят отиде там и си прибра нещата, заедно с няколко братя. Това бяха Боян Боев, Методи Константинов, Галилей Величков и Борис Николов. Ние не знаехме тогава, че в този ден Той се сбогува с този дом. Разказваха ми, че Учителят дълго време останал сам в стаята, където бе престоял десетилетия, а братята, с вещите в ръце, седели на пейката в градинката и го чакали. Приятелите донесоха вещите като символи на една епоха, а Учителят, с бастуна, се предвижвал пеш, спирал се, разглеждал наоколо всичко - вероятно си взимал сбогом. Това по-късно успяхме да се досетим и да го запечатаме в паметта си подредено и то на строго определено място.

С дома на Гумнерови са свързани моите първи опитности с Учителя и може би една от най-сериозните. Тогава Учителят ме подготвяше за влизане в Школата. А беше необходима такава подготовка. Без нея не може да се влезе в Школата. Обикновено към семейство Гумнерови се обръщахме с "кака Гина" и "чичо Петко". Така ги наричахме ние тогава, защото бяхме млади и беше някак неудобно да им кажем "сестра" и "брат" - това обръщение не беше влязло и у нас самите. Тогава беше дошла и една друга сестра, Василка, от Айтоския край. Тя се зае да помага в този дом. Тук имаше непрекъснато движение на хора: едни идваха, други си отиваха, трети оставаха да се нахранят, четвърти - да се подслонят за известно време. Беше необходим човек да прислужва в това домакинство: да се пере, да се чисти, да се подготвят продукти за храна, да се готви, да се мете, да се подрежда - това бяха онези неща от обикновения бит на един дом. Този дом бе много малък, но животът му бе невероятно интензивен - както отвън с многобройните му посетители, така и вътрешният му живот, с присъствието на Учителя под този покрив. Не зная как бих могла да ви опиша какво означава присъствието на Учителя в някой дом: наглед външно спокойствие, външна тишина, няма много движение, а въздухът трепти и се движи, като че ли хората не се движат по земята, а се движат по въздуха. Така бе наситен въздухът в този дом. По-късно разбрахме, че това се дължи не само на аурата на Учителя, не само на Неговото присъствие, но и на безброй души, които Го посещаваха от Невидимия свят - свят, който бе затворен за нашите очи и уши. Някои приятели имаха опитности с този необикновен свят от светли същества, които посещаваха Учителя под този покрив, но в самото начало те криеха и пазеха в мълчание като съкровени свои живи опитности от вътрешната Школа на Учителя. По-късно някои от тези възрастни

приятели ни разказваха опитности и те бяха от такъв порядък, че човек да си отвори очите, да затвори уста, да отпуши ушите си, да коленичи пред този, който разказва и да се превърне целият в слух, за да възприеме "на живо" всичко разказано и разказът да остане в него не като спомен, а като живо изявление на Учителя. Аз също съм коленичила пред тези разкази и съм имала такива случаи на възприятие. Това бяха необикновени преживявания и разказаната опитност влизаше в мен по същия начин, като че ли аз съм била главното действуващо лице в нея.

А сега се ослушайте за следното: Веднъж отивам на ул. "Опълченска" 66, влизам през портичката, после се насочвам към плочника, оглеждам се дали има някой, за да се обадя, че е дошъл посетител. Така, направо, не бе позволено да се качваш по стъпалата към съответната врата, която води към стаята на Учителя. Може би Той имаше работа, може би почиваше, може би имаше посетител при Него. Затова реших да надзърна в приземното помещение. Надзърнах - там имаше няколко сестри. Там плетеше на плетачна машина Василка. Обикновено се плетяха пуловери, мъжки и женски фланели, че и трикотажни рокли и чорапи. С това Василка се подпомагаше за изкарване на насъщния хляб. Около нея се бяха събрали и други сестри и пееха. Пееха братски песни и песни от Учителя. В първите години повече се пееха Братските песни и ония, които бе дал Учителят от самото начало. Аз останах приятно изненадана, защото наблюдавах, че сестрите хем работят нещо, хем пеят. Така, навремето по седянки по селата, жените седяха на трикраки столчета и работеха някоя работа, която им бе дала онази домакиня, която ги бе извикала и направила седянката. Тя им даваше или да предат, или някоя друга селска работа, за която имаше нужда от повече работни ръце. Тогава тук се разменяха приказки, пееха се песни, идваха ергени, задяваха момите. Така се поддържаха в този народ и се предаваха народните песни. Седянката бе една много хубава форма на контакт. Те биваха правени през късна есен и зимата, когато работата по къра бе привършена и започваше голямата работа на жените - да се преде, да се тъче, да се плете, да се подготвя облеклото на семейството и дома. Сестрите, които бяха около Василка, бяха дошли все от селата, бяха я наобиколили, работеха нещо и пееха. Аз ги огледах. Изведнъж ми се отвориха ушите - отвориха ми се вътрешните уши - и аз чух възторжени песни към Учителя, излизащи от устата на тези сестри. Това беше едно съвсем друго звучене, това бяха песни от друга тоналност, по друг начин се разпространяваше звукът - като че ли обхващат и преминават през цялото пространство. Аз бях тогава школувана музикантка, не бях случайна любителка, за да мога да се излъжа. Но такова звучене не бях слушала и повече никога не се повтори като опитност, макар че минаха много години и аз навлязох много по-надълбоко, нашироко и надлъж в музиката на Учителя. Тези възторжени песни, излизащи от устата на пеещите сестри, за мен бяха необикновено преживяване. Гледам ги със собствените си очи, слушам ги с вътрешните си уши и разбирам, че те не пеят, а че други същества пеят чрез тях. Но признавам, че не виждам други, освен физическите им тела, образи и лица. Наблюдавам и виждам, че учениците от духовната Школа на Учителя бяха влезнали в тях и тези ученици от тази духовна Школа, невидима за нас - за нашите очи, пееха за Учителя чрез тях. Това отначало не бе ми много ясно, но по-късно го проумях, след като и аз имах някои опитности с онази вътрешна Школа на Учителя, с онази духовна Школа на Христа, която не бе на физическото поле. Тогава разбрахме, а по-късно се убедихме, когато имахме опитности с тази вътрешна Школа на Христа и на Учителя, че ние сме една мъничка проекция на големия живот, че сме една малка точица и рязка от онзи Всемирен живот, който обхващаше цялото Битие. Бяхме като малки прашинки - живи крачещи човеци, които имаха необикновената привилегия

да бъдат при нозете на Всемировия Учител. Тази привилегия не я осъзнавахме отначало. С годините започнахме да я осъзнаваме, да я преосмисляме, да я оживяваме в нас и тези опитности станаха "жив живот", част от живота на Школата на Бялото Братство и част от проявлението на Всемировия Учител на земята.

След като видяха всичко това моите очи, след като чуха всичко това моите вътрешни уши и след като съзерцавах дълго време върху тези възторжени песни, накрая реших, че трябва да споделя това с Учителя. По едно време песните секнаха. Работата беше свършена за този ден и сестрите леко се надигнаха, започнаха да шетат и да прибират нещата. След малко кака Гина излезе, видя ме, че стоя и разбра, че съм ги наблюдавала, но й хареса, че съм стояла там и не съм използувала момента да се мушна незабелязано и да влезна при Учителя. Обикновено кака Гина посрещаше гостите, докладваше на Учителя кой е посетителят и ако Той разрешаваше, гостът влизаше при Него. Като ме видя, че съм стояла толкова дълго време, тя се усмихна и ме запита: "Хареса ли ти как пеем?" Отговорих: "Беше необикновено, нечувано за моите уши и за моите очи като музикант". Кака Гина продължи: "Е, видя ли, че и нас ни бива за такива работи!" После тя отиде, почука на вратата и влезна при Учителя. След малко се върна и ми каза да тръгна след нея. Въведе ме при Учителя, аз Му целунах ръка и Той, вместо да се обърне към мен, обръща се към кака Гина и казва: "Пяхте много хубаво. Беше необикновено пеене - нечувано за моите уши и за моите очи като музикант." Учителят повтори онова, което аз бях казала на кака Гина. Кака Гина гледа ту Учителя, ту мене и не може да проумее какво става и защо Учителят говори по този начин. Аз се усмихвам, кака Гина се усмихва и Учителят се усмихва. Накрая добавя: "Пяхте много хубаво, защото учениците от духовната Школа бяха решили да Ми изнесат концерт чрез вас". Аз ставам сериозна, кака Гина вече не се смее, поглеждаме се вече уплашено и отново поглеждаме Учителя. А Учителят се усмихва и казва: "Е, видяхте ли, и тях ги бива за такава работа". И Учителят повтаря думите на кака Гина, казани преди това пред мен. Кръгът на тази опитност се затвори, завъртя се и животът на Всемира протече в нея.

Съдба от Небето

Казваше се Кирил Икономов. Той беше един от музикантите на "Изгрева", който игра ключова роля в издаване песните на Учителя и в последвалите ги след това борби. Беше крайно изострена личност. Беше македонец, а всички македонци са много амбициозни, когато дойдат в България и по всякакъв начин гледат да избутат с лакти българите. Това е много интересно. Там не могат да се бутат, понеже всички са македонци. Защото ако един бутне и другият ще го бутне, без да му мигне окото. Но тук, на "Изгрева", имаше много македонци и всички без изключение избутваха с лакти останалите и излизаха напред. Ако не ги допуснеха да излязат напред, слагаха "марка" през краката. Нали така децата се спъват едно друго? Падналият освобождаваше мястото, а оня, който го бе спънал, излизаше на челно място. Да се чудиш и да се маеш. Ама това, българите, са много загубени хора. Защо ли? Защото те гледат, спорят помежду си, злословят и се разправят, доказват превъзходството си, докато македонецът направо влиза и се насочва към първото място, което е свободно, защото онези - останалите български умници, спорят кой е най-достойният, кой е с най-големи заслуги, за да заеме въпросното място. Тук, на "Изгрева", стана точно така: македонците избутаха останалите. Проверете кои личности бяха македонци, какво беше тяхното поведение през време на Школата на

Учителя и след това. Проверете кой какво направи и защо го направи. Като проверите, изводът ще бъде ваш. Аз си имам свой извод.

През 1921 година беше издадена от приятели една песнарка "Песни на Всемирното Братство - 1921 год.", в която бяха включени братски песни. Школата бе отворена. С годините песните, които Учителят даде, започнаха да се множат и ние ги имахме в ръкопис. Беше поставен въпросът за издание на песните на Учителя. Учителят лично бе наредил да се състави една комисия от трима души, в която да влизат: Кирил Икономов, Асен Арнаудов и Матей Калудов. Кирил Икономов беше подготвен музикант и беше учител по музика в гимназия. Асен Арнаудов беше истински музикант и талант, който нотираше мелодията от първо изслушване. Матей Калудов беше военен капелмайстор с голям опит и познание - той беше дирижирал духови военни оркестри над двадесет години. Никой не възрази срещу комисията. Но докато Асен и дядо Матей се намъдруват, амбициозният Кирил Икономов ги записва, обработва и ги поставя за печат. Накрая, през 1938 година, те излязоха от печат в едно много хубаво издание, добре оформено с подходящ предговор и мисли на Учителя за музиката. Дотук - всичко добре. Когато Учителят разбра, че Кирил е издал песнарката сам, бе много недоволен, понеже знаел, че Кирил Икономов ще допусне грешки и неточности. Когато излезе първата книжка "Песни на Учителя", всички приветствуваха възторжено това издание, включително и аз. Но ето какво се случи на следващия ден. Учителят ме извиква в стаята Си, взе една песнарка, хвърли я пред мен на масата и ми каза строго: "На, вземи. Иди да намериш грешките на Кирил Икономов и ги оправи!" Той не ми я подаде, а я хвърли пред мен на масата. Този жест не беше случаен, а показваше, че Учителят е много недоволен от всичко това.

Аз се заех да намеря грешките на Кирил Икономов. Когато разгледах песнарката, откри се една единствена и принципна грешка, от която произтичаше недоволството на Учителя и от която произтичаха останалите грешки. Принципната грешка бе следната: песните бяха записани с ноти така, както ги пееха приятелите, а не така, както ги беше дал Учителят. Ще кажете: "че как така?" Ами така - Учителят даде една песен, тя се запише на лист. После тя се записваше в една голяма тетрадка, за да бъде запазена като оригинал. Забележете, че Учителят бе наредил песните да бъдат вписвани в две тетрадки, но поради мързел се вписваше само в една. Не беше мързел, а непослушание - всеки си правеше каквото си иска. Записаната песен след това започваше да се разучава и да се пее. Отначало се разучаваше от нашите певици-примадони, за които говорихме вече. От тях ги учеха другите. Но с годините песента се променяше от самите изпълнители, като всяка една певица-примадона наблягаше на някоя музикална фраза повече - или я разтегляше, променяше ритъма и тоналността. Ако се вземе предвид, че тук на "Изгрева" всички бяха музиканти, всички разбираха от музика и ноти и всеки беше капацитет както за себе си, така и за другите - тогава ще разберете, че тук не можеше да се даде нито ум, нито съвети на някои от музикантите. И се правеха някой път дребни промени така, както им уйдисваше или както смятаха, че е по-добре за пеене или е по-мелодично. Те не се съобразяваха, че това е окултна песен и е строго забранено да се изменя, а камо ли да си я нагласяваш така, че да ти харесва повече. Като се добави, че за десет години период дойдоха много нови хора, които учеха песните на слух, а не по ноти, дори и не по песнарката на Кирил - тогаз ще разберете, защо много неща са забравени, а други са променени. Та Кирил Икономов взе, че нотира песните така, както ги пеят, а не по оригинала, който се пазеше и беше достъпен за всички. Той се подведе. Кой и защо го подведе, не можах да разбера и до ден днешен. Има само едно обяснение: това е неговата амбиция да се прояви и да бъде

пръв между първите. Ако беше се спазил онзи състав от трима души, Матей Калудов не би допуснал такова нещо, защото имаше опит на капелмайстор и знаеше много добре какво значи авторски текст, и че изпълнителят е задължен да се води по него. И Асен Арнаудов, който беше голям музикален талант, не би допуснал да се получат отклонения от оригинала. Затова Учителят беше недоволен и затова ме накара да търся и да намеря грешките на Кирил Икономов. Аз работих доста време, намерих оригиналите - взех тетрадката, както и двете папки - и сравнявах оригинала с песнарката на Икономов. Тогава реших, че грешките могат да се поправят единствено като се направи ново издание на песните. Отидох и споделих мнението си с Учителя. Той ми каза: "Направи го!" И аз се захванах. Минахме през различни времена и етапи, за които ще разкажа по-късно, когато се издаваше моята песнарка. Защо казвам "моя"? Защото ние с Борис купихме хартията, ние финансирахме двамата издаването й, тъй като всички ни се противопоставиха да сторим това. Когато се издаваше песнарката, тя се печаташе в пълна тайна и то след заминаването на Учителя, и нямахме време да направим коректурата. Затова имаше дребни пропуски, но не по моя вина, а по вина на коректора. Печатницата, където се печаташе песнарката, беше такава, че нито можеше да се внесе нещо, нито да се изнесе. Ние печатахме там, където се печатаха военните карти. И където всичко беше от секрет по секрет. Сега разбрахте ли защо не можеше да се изнесе оттам някаква коректура и защо не можеше и да се внесе? После аз бях обвинена, че погрешно съм записала всичко. А ние бяхме заплатили на човек, който трябваше да изпише точно нотите. След като излезе песнарката, приятелите видяха, че са включени и песните от Учителя, дадени чрез певицата Лиляна Табакова. Всички без изключение се нахвърлиха върху мене, защо съм публикувала песните на Табакова? Приятелите не я обичаха, макар че тя беше певица от кариерата, а щом Учителят работеше с нея, това означаваше, че Той знае много добре какви качества притежава тя. Но наместо това, Табакова се опълчи срещу мен, като показваше наляво и надясно, че съм допуснала грешки в нейните песни. А те бяха допуснати поради невъзможността да бъде направена коректура. Освен това, Кирил Икономов и другите музиканти откриха фронт срещу мене само поради ревност. Спомням си, че беше свикан така нареченият "Голям братски съвет", в който участвуваха хора от Просветния съвет и от Братския съвет. Започнаха да се разглеждат песните една подир друга и всички се нахвърлиха върху мен, че аз съм променила песните на Учителя. Най-тържествено им заявих, че песните са дадени, както са по оригинал. Всички извикаха в един глас: "Къде е оригиналът?" Аз им показах оригинала на една от песните. Всички разглеждаха оригинала, сверяваха го с песента от песнарката и виждаха, че оригиналът се покрива с напечатания нотен текст, но пак не се предаваха, пак ме обвиняваха. Питам ги: "Вие на кого се подчинявате - на оригинала или на Икономов?" Изведнъж се стъписаха. По едно време един каза: "Подчиняваме се на Божественото!" Отговорих им, че Учителят много пъти бе казал: "Не коригирайте Божественото!" Ето ви сега оригинала и сега да видим - вие ще коригирате ли Божественото?" Те се спогледаха и занемяха. Тази песен се прие от всички. После преминаха на друга песен. Отново се повдигна същият въпрос, че съм променила песента. Казах им, че имам оригинала, но че не мога да го намеря в папката. Помолих ги да почакат пет минути. Отивам в бараката си - там където живеех, заставам сама и казвам: "Учителю, помогни ми! Ти ме изпрати да изправям грешките на Икономов. Не ме оставяй сама, защото ще ме разкъсат като песове." И веднага, без да искам, посягам към Библията, която беше на масата ми. Отварям я и там в нея намирам оригинала. Благодаря на Учителя и веднага, на третата минута, се връщам да им го занеса. Поднасям го, а те ми казват, че са преминали на

друга песен. Е, как ви се струва това? Аз държах Библията в ръцете си, че като я треснах на масата, че всички подскочиха. Изкрещях: "Никакво преминаване! Ето ви оригинала и да видим сега, кой от вас ще коригира Божественото?" Всички са против мен, но гледат оригинала, той преминава от човек на човек. Накрая приеха и тази моя песен по оригинала, а си бяха отбелязали в протокола, че аз съм била в грешка. Е, как ви се струва това? Бяха принудени да коригират написаното в протокола. Преминахме на третата песен. Жестоко напрежение. Всички мълчат, а аз държа папката с оригиналите пред себе си. Те не знаят сега какво следва. Дали имам и на тази песен оригинала. Но аз реших да смекча нещата и затова се обърнах към Георги Томалевски и го запитах дали може да изпее тази песен. Той се усмихна. Каза, че това е любимата му песен и я изпя. Всички слушат и мълчат. Питам го: "Брат Томалевски, вие откъде знаете тази песен?" "Аз лично съм я учил от Учителя", бе отговорът му. Тогава се обръщам към другите: "Вие чухте, че брат Томалевски я е научил от Учителя и я изпя точно така, както аз съм я дала и напечатала". Брат Томалевски вдига гордо глава и казва: "Това е точно така". Но Кирил Икономов скача и вика, че на Томалевски не може да се вярва. Аз тогава изваждам отново оригинала от папката и му го подавам. "Ако на Томалевски не вярваш, то вярваш ли на оригинала?" Беше притиснат до стената. Томалевски беше научил песента в първите години на Школата, но после го нямаше десет години - беше се оженил и жена му го беше отмъкнала в света - и когато той се завърна на "Изгрева", още помнеше първообраза на песента, а не това, което пееха приятелите. Тогава Кирил Икономов се развика: "Искам този спор да го разреши Небето. Аз искам знак от Небето!" И после вдигна най-театрално ръце към тавана и каза: "Нека Небето прецени кой е на правата страна". Аз също станах и казах, но без да вдигам ръце нагоре, а с двете ръце държах папките с оригиналите, както и оригиналната тетрадка. Казах: "Приемам - нека Небето прецени и отреди. Нека това бъде съдба от Небето".

Братският съвет се разтури и повече не можа да продължи работата си. Беше безсмислено да се работи с хора, които не признаваха оригинала на Учителя. Освен това, и двете страни поискаха съдба от Небето и всички решиха, че трябва да се изчака, за да се види решението на Небето. И то не след дълго се видя от всички. Кирил Икономов заболя. Болестта го тръшна и положи на легло близо петнадесет години. Той поиска съдба от Небето и Небето му я даде. Не знам той дали разбра това. Но другите го разбраха, особено онези приятели, пред които Учителят лично беше казал, че Икономов ще отговаря за някои негови импровизации на песните Му. Това ще го прочетете в спомените на другите приятели, ако ги напишат и ако смеят да го напишат. С тази своя постъпка той лиши семейството си и двете си деца от бащина грижа и закрила. Те живееха от бедно по-бедно, мизерствуваха, а с неговата професия на учител в гимназията, като добър преподавател, можеше спокойно да предава уроци на ученици и с това да обезпечи добро съществуване на семейството си и на себе си. Понякога някой от Братството се опитваше да им помогне, но това бяха дребни суми. Времената бяха други, всички преминавахме през изпити и оскъдица. Над нас тежеше съдбата на света и стоеше съдбата на Небето.

Заръката на Учителя за песните и изпълнение на Неговата Воля

Може би най-големите борби в Братството се развиха заради песните на Учителя. Интересното бе, че това бяха окултни песни, боравещи с окултни сили, търсещи да създадат хармония в онези, които ги пееха. А стана точно

обратното. Получиха се такива дисхармонични състояния при изучаване песните на Учителя, че това бе трудно обяснимо. Невероятна борба. Разгоряха се лични амбиции, засегна се чуждо себелюбие, намесиха се лични, неизживени комплекси от психологическо естество - всеки искаше да се прояви в дадена насока. И понеже тук всички пееха, свиреха на инструменти, всеки смяташе, че разбира повече от другия, дори стигнаха дотам, да смятат, че са по-големи музиканти от онези, школуваните музиканти в света, които свиреха и пееха по сцените на концертните зали. Може би музикантите развиваха повече чувствителността си от другите, работейки с музиката - техният етерен двойник се разширяваше и излизаше от тялото, човекът ставаше по-чувствителен към външни влияния и остро реагираше на чуждо вмешателство. Това бе основната причина за острата реакция на всички към проблема за песните на Учителя. Те бяха свикнали да ги пеят по свой начин, който се различаваше от първоначалния нотен текст, даден от Учителя. С годините тези разлики се увеличаваха и когато трябваше да се отпечатат песните, Учителят не случайно нареди да го стори група от трима човека. Но Кирил като най-амбициозен като всеки македонец, измести останалите и сам издаде песните, като направи най-голямата грешка, че не представи нотния текст предварително на Учителя за Неговото мнение и одобрение. Ако го беше сторил това, нямаше да се получат последвалите събития. Но непослушанието е голяма сила и голяма работа. Това му бе втората грешка. А първата грешка бе, че той издаде песните така, както ги пееха приятелите десет-петнадесет години и по такъв начин се записаха и дадоха измененията, направени от онези, които си ги бяха променили по свой вкус. Тезата на Кирил Икономов беше: да се запишат така и да се дадат така, както се пеят. За всеки музикант, който знае какво означава авторско право върху един нотен текст, който знае какво е автентичност, оригиналност - за него би било абсурдно да се променя текста на песента. Когато става дума за аранжировка на даден музикален текст, това е съвсем друго нещо. Но тук трябваше да се запишат оригиналните песни на Учителя така, както ги е дал. Това е толкова просто и толкова естествено за проумяване. Но когато личните амбиции излязоха на преден план, всичко се преобърна наопаки. А беше толкова лесно Кирил да вземе оригиналните текстове и оригиналната тетрадка, в която се вписваха тези текстове - да ги препише, да ги поднесе на Учителя за справка и проверка заедно с оригиналните текстове и тогава въпросът би бил приключен. Нямаше да има никакви спорове, разправии, че и накрая да доживеем невероятни борби, стигнали до своята крайност - на живот и смърт. Винаги в мен ще е запечатан онзи миг, когато Учителят ме извика, аз стоях пред Него, а Той беше седнал на стола до масата. Песнарката бе пред Него. Той я хвана, вдигна я леко с два пръста и леко ми я подхвърли от единия край на масата на другия край, към петдесет-шестдесет сантиметра, показвайки недоволството си от тази песнарка. Означаваше още, че щом я подхвърля, Той не я желаеше и я изхвърля от масата така, както Му бе дадена. Това забележете и запомнете. След като ми нареди, аз започнах да се занимавам с този въпрос. Иначе в никакъв случай не бих дръзнала да се занимавам с това без разрешение на Учителя. Той ми нареди. И аз трябваше да изпълня Волята Му. А че не я изпълних така, както трябваше - това е моята грешка и първа вина. Попречиха ми някои обстоятелства, които винаги се явяват и пречат на Божието Дело. Попречиха ми също някои хора, които бяха сложени да противодействуват от другата ложа, от Черната ложа. Тя също присъствуваше на "Изгрева" - имаше си свои представители. Учителят нееднократно ги бе изобличавал. Ние знаехме имената им от Него и познавахме делата им от самите тях. Освен това, попречиха ми най-близките хора, които в най-важния момент станаха обект на внушение от страна на

Черната ложа и ми измениха в решителния етап. Ето заради това не можах да си свърша работата както трябва. За което много съжалявам и имам определена вина пред Учителя. А сега ще спомена някои интересни събития по песните. Защо събития ли? Защото бяха изпълнени с драматизъм и трагизъм.

В песента "В зорите на живота" има два пъти повторение на един пасаж. Учителят ме извика и ми каза: "Те, за да им излезе текста, ми изменят мелодията". За всеки музикант е ясно, че веднъж дадена една мелодия, мелодия записана, не се изменя само защото някоя дума от текста не пасвала или не излизала към тактовете. Много просто - щом текстът не пасва към мелодията, това означава, че този текст не е за тази мелодия и че трябва да се търси най-верния, най-близкия и най-точен текст. Мелодията е свалена отгоре, от друг, музикален свят, който горе е в други сфери, непознати за нас. А Учителят я сваляше понякога в един продължителен период, дори по цели часове и дни работеше с цигулката, докато свали онази мелодия, която горе, в Неговото свръхсъзнание не е мелодия, а е съчетание на хармония от светлини. И да търси най-доброто възпроизвеждане на онази хармония от светлини, да търси онова най-точно пресъздаване на музиката, която идва от тези светлини - да се свали долу, където ушите чуват тази музика и очите виждат тази музика като хармония от цветове. Това е един много дълъг процес. Има композитори, които само чуват музиката като мелодия и я записват - те работят с едно по-долно поле. Други я виждат като светлини с физическото си зрение, трети я съзират като светлина в съзнанието си. Четвърти виждат космическата хармония от светлини. И в зависимост от това кой от къде сваля музиката - от кое поле, има и различни музикални произведения. А като се прибави и самата индивидуалност на музиканта, който пречупва в себе си музиката, идваща отгоре, то имаме още толкова различия. По този повод Учителят казва: "Моцарт има слънчева музика, Шопен е дал музика на сърцето, Бах - музика на хармонията, Бетховен - музика на борба на Духа с материята, Вагнер - музика на Славата: това е музика на Божията Слава, т.е. на Божията светлина и неговата музика стои по-високо от музиката на всички земни музиканти до времето на Учителя. Разбрахте ли сега, че от тази гледна позиция не може да се промени произволно оригиналната мелодия на автора заради това, че не е намерен най-подходящият текст за песента. Ще се търси, ще се работи, докато човешкото съзнание се качи горе, където се намира светът на поезията, за да търси там съчетание от думи, Слово и мисъл, съответствуващи на мелодията, която е съчетание от музикални тонове, давани от движението на светлината, която излиза от тази музика. Това е пътят. Трябва да се качиш горе в съзнанието си и да търсиш как онези светлини, които преминават в музика от хармония и след това - музика в мелодия и могат да съчетаят в себе си светлината, която излиза от мисълта на поезията, облечена в подходящи слова. Когато се съчетае светлината, излизаща от словата на поезията със светлината, излизаща от мелодията - това е идеалното съчетание между поетичен текст и музикален текст, т.е. между слово и музика. Това е пътят. А не да се променя мелодията на Всемировия Учител, за да му излезе на някого текстът. Нито един автор не би се съгласил на такова нещо. Друг е въпросът когато се прави хармонизация на оригиналния текст - има си закони, по които става тази хармонизация, трябва човешкото съзнание да се качи горе, заедно с мелодията, а тя ще го отведе още по-нагоре, където мелодията е съчетание не само от звуци, но и от светлина. И където преливането на светлините дава мелодията. А ще дойде време да се качиш още по-високо, където е истинската хармония и там да търсиш онова съответствие и онова сливане между тонове и светлини, което се доближава до хармоничното съответствие между мелодия и

светлина. Ето, това е пътят. Друг път няма. А да се промени от незнание мелодията на Учителя е кощунство. Това е нарушение на окултните закони. Затова Учителят ми нареди да намеря грешките, да ги коригирам и да направя ново издание. Аз тръгнах по този път. Но не можах да го извървя докрай. Спъваха ме много от едната и от другата страна. Не можах да си довърша докрай задачата от Учителя. Заръката на Учителя за песните, която ми бе поставена като задача номер едно, аз свърших до половината. При едно следващо издание трябва да се коригират нещата. А как ще стане това ли? Много лесно. Взима се песнарката, която съм издала и то моята лична, в която съм си отбелязала и поправила погрешките, взима се оригинала и се сравнява. Какво по-просто от това. Всеки друг опит е нов удар срещу песните на Учителя, независимо кой ще издаде новото издание. И този, който направи нов несполучлив опит, ще отговаря много повече от онези, които не си свършиха работата. Докато онези, които не си завършиха работата, не познаваха нещата, то за вас, които ще четете това, което аз диктувам, няма да има оправдание. Пред вас ще стои въпросът дали ще изпълните Волята на Учителя? Това е!

Не коригирай Божественото в песните на Учителя

Вие разбрахте, че аз получих задача от Учителя да потърся, да намеря и поправя грешките, които бяха допускани от Кирил Икономов в неговото издание от 1938 и последвалата втора книжка от 1944 година - две хубави издания за онези години. Вие какво бихте направили на мое място? Аз ви питам? Ще изпълните ли Волята на Учителя, Волята на Бога? Аз пак ви питам. Защото, ако си отговорите на този въпрос, изведнъж ще си отговорите на другите въпроси, които биха последвали. И то на всички. Защото, когато ученикът тръгне да изпълнява Волята на Учителя и Волята на Бога, той държи в съзнанието си само едно нещо - да изпълни Волята на Бога без никакви изключения. Какво е личният живот на човека пред Волята на Бога? Нищо. Какво са неговите лични амбиции и стремежи пред Волята на Бога? Нищо. Какъв е резултатът от целия негов живот пред Волята на Бога? Нищо. И само когато изпълни Волята на Бога - всички онези неща, които включихме в графата на *"нищото"*, могат да се превърнат в нещо - това *"нещо"* е изпълнението Волята на Бога с цялото си сърце, с всичкия си ум, с цялата си душа и сила. Аз се убедих, че "в изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа". И аз тръгнах оттук да изпълнявам Волята на Учителя и на Бога. Иначе не бих могла да издържа и един ден онова противодействие и атаки, които се насочиха срещу мен. Това беше жестоко - да виждаш, че от една страна изпълняваш Волята на Бога и се стремиш да вършиш нещо, а от друга -всички останали се стремят да ти противодействуват, като се почне от най-ближните ти, та до явните ти противници. И виждах как те също се стремяха и бяха усърдни да изпълняват, но - друга воля. Каква беше тази друга воля, вие ще видите сами. Тази воля разруши впоследствие целия "Изгрев" и разпръсна всичко. Преценете сами. Ако не вярвате, проучете документите от онова време.

Работих дълго, минаваха години. Дойде войната и животът на всички ни се преобърна, включително и този на Школата, който неусетно се промени. Вълнуваха ни повече военните събития - какво ще стане със съдбините на народите и на света и някак си нашата работа отстъпи на по-заден план. Това беше грешка, която отчетох по-късно. Ако моята песнарка беше издадена по времето на Учителя, с Неговото одобрение, нямаше да има никакви проблеми. Изпуснаха се благоприятните условия и времена - не бяхме будни за това. В съзнанието ни изпъкнаха други неща - те взеха превес

и те ни поведоха в нашето ежедневие, затова аз пропуснах този момент. Но така се случи, че не се сполучи - пропуснах времето, определено за изпълнение Волята на Учителя. По-късно Мария Златева казваше: "Мария трябваше да издаде песнарката по времето на Учителя". Беше упрек към мен и то основателен. И аз исках, но не стана. Попречиха ни събитията и времената - та това беше световна война, милиони хора загиваха всяка седмица, светът се беше запалил и ние бяхме подложени на този ужас. Ами тези заминали милиони души създаваха напрежение и натиск върху "Изгрева". Измени се цялата атмосфера на "Изгрева". Ние го усещахме като един огромен похлупак, заел цялото небе над София, да не говорим за събитията по време на бомбардировките. Атмосферата на "Изгрева" се измени - по-рано там се дишаше спокойно и човек се чувствуваше като волна птица, а сега бяхме сковани и приковани от този небесен похлупак. Застанала съм до Учителя, гледам мрачното небе и казвам: "Учителю, усещам как някакъв похлупак ни захлупва и ние не можем да дишаме на "Изгрева". Учителят погледна нагоре и каза: "Този похлупак се състои от душите на всички избити по фронтовете. Тези души също не могат да дишат. Но понеже виждат светлината тук на "Изгрева", те са се насочили към нея. Те търсят също начин да придобият свободата си. Чакат Волята Божия и разрешение на техните съдби от Божия промисъл." Аз изтръпнах. Тогава разбрах защо Учителят след бомбардировките напускаше "Изгрева" всеки ден, минаваше през нашия дом и се отправяше към Витоша. Често Той се отбиваше в дома ни и тук преспиваше на ей това легло. Сега разбрах какво означаваха веднъж изречените от Него думи: "Тук, на "Изгрева" няма повече условия да се поддържа връзка с Бога!" Това го каза след последната голяма бомбардировка на София на 10 януари 1944 година. На следващия ден с група приятели Той замина за Мърчаево, където престоя до октомври 1944 година. Сега разбрахте ли какво представляваше атмосферата на "Изгрева" и можеше ли при тия условия да се работи спокойно и творчески? Та тук беше Божественият Дух, тук беше онази Божествена Светлина и Виделина, която слизаше от Небето върху Учителя. И това всичко се виждаше от онези души, които бяха положили телата си по фронтовете на войната. Вие виждали ли сте през лятна нощ как се събират пеперудки и мухички около запалена лампа? Такава голяма запалена лампа - крушка от 500 вата - имаше поставена на един голям стълб, изправен в средата на поляната, където играехме Паневритмия. Една вечер Учителят посочи с бастун голямата лампа, на половин метър от която кръжаха като облак малки и големи пеперуди и мушички: "Така заминалите души виждат Божията Светлина и се насочват към нея и търсят светлина за душите си. Затуй сега на "Изгрева" се работи много трудно. Над нас са заминалите души от войната." А когато започнаха бомбардировките над София, обстановката се нажежи и този ад се пренесе от фронтовете над небето на София. Учителят се беше вече променил, беше вече строг, затворен в Себе Си, мълчалив - като започнаха бомбардировките, Той се затвори в Себе Си и се отваряше, само когато четеше беседи или отговаряше на конкретни и важни въпроси на приятелите. Това всичко се отрази и върху нас. Някои от приятелите бяха мобилизирани като войници. Борис Николов облече също военна униформа - беше мобилизиран в противовъздушната отбрана на града. Животът на всички се промени. И в тези бурни години не можеше да се работи духовна работа, едва смогвахме да се справяме с текущите наши проблеми и да поддържаме нормален ход на Школата, защото Учителят продължаваше да чете беседи. Най-показателна за този период е опитността на Галилей Величков, който бил на поляната с Учителя. През това време се чуло бученето на самолетите, минаващи високо и отиващи на север да бомбардират в Румъния нефтените находища, за да попречат на германските войски да използват нефта за

танковете си. Учителят, изправен пред поляната, наблюдавал дълго самолетите - бил строг, затворен и напрегнат. Галилей забелязал това и Му казал: "Учителю, защо се безпокоите? Та те тук няма да бомбардират. Те заминават на север и в Румъния ще падат бомбите!" Когато Учителят свел поглед от Небето и огледал Галилей, лицето Му било строго, затворено и добило вид на статуя, издялана от камък. След малко Учителят добавил: "В момента милиони хора се обръщат с молитва към Бога, за да търсят Неговата закрила и помощ. И днес Бог е тук, на земята, на "Изгрева", в това тяло, и Той не може да бъде безучастен към съдбините на света и да не взема участие в страданието на човечеството." Този случай беше приковал Галилей в съзерцание и размишление за цял живот - за Бога, който е дошъл на земята и е посетил человеческите синове. Когато ми го разказа, аз го приех като откровение на Бога за съдбините на света и за съдбата на Школата. Та при такива условия ние живеехме и обстоятелствата бяха такива, че нямахме възможности за работа. Тук нямахме условия за работа от музикално естество. Беше останала една група братя и сестри на "Изгрева", които три пъти на ден заставаха в молитва в салона - правеха дълги молитви, за да запази Бог "Изгрева" и салона. Един приятел от града дошъл, видял и чул как се молят. Те не се молели като друг път тихо, както по времето на Учителя, а всеки от тях се надпреварвал с останалите да вика колкото може по-силно, та молитвите им по-бърже и по-добре да стигнат до ушите на Бога. Когато този приятел отиде в Мърчаево и разказа на Учителя всичко това, Учителят се усмихнал и казал: "Ако "Изгревът" трябва да разчита на техните молитви - отдавна да е пометен. Друг охранява сега "Изгрева" и ако някой наруши тази охрана, ще отговаря пред Бога." Не можахме да разберем добре тогава думите Му. Но когато Той си замина и когато дойде време "Изгревът" да бъде пометен до основи, тогава разбрахме, че нашите молитви не бяха стигнали до ушите на Бога, а онзи, който го охраняваше, беше вдигнал своята охрана и "Изгревът" се разгради и отвътре, и отвън за броено време от строго определени хора. Тях също някой ги беше броил в сметката си и неговата сметка излезе вярна и сполучлива. Е, можеше ли да се работи при тази обстановка? Не можеше.

Когато дойде времето да се издава песнарката и да се дадат песните така, както Учителят ги е дал, аз срещнах голяма съпротива от страна на всички, главно на Кирил Икономов, който подведе и другите да го следват. Беше много лесно да се настроят срещу мен поради това, че още по времето на Учителя бях поставена в положение да бъда гонена, преследвана и хулена. А защо беше допуснато това? Учителят беше ми казал по този въпрос: "Може Бог да съизволи да бъдеш най-гонената, най-хулената, най-отхвърлената, но с радост всичко да понесеш". Попитах го: "Защо, Учителю?" Той ми отговори само с една дума: "Бог така съизволява". Така че атаките и реакцията срещу мен се осъществиха много бърже и без много-много усилия от Кирил Икономов. А той бе изострена до крайност личност и като прибавим македонския му инат - беше абсолютно невъзможно да се работи с него. Дойде се до сблъсък на живот и смърт. Аз съм длъжна да опиша тези неща.

Беше създадена комисия от десет човека - изтъкнати братя и сестри - приятели, музиканти, едни от първите на "Изгрева", преминали през времето на цялата Школа. Те познаваха много добре обстановката, но някои от тях се правеха, че сега за пръв път научават нещата. Пред комисията всяка песен се представяше отделно и тя приемаше песен след песен с протокол. Забележете това - с протокол! При приемането на песните, много от тях се коригираха от самата комисия. Как ставаше това ли? Много просто. Разглеждаше се всяка песен. Аз казвах къде е различието на песента в "синята книжка" - изданието на Кирил Икономов - като наблягах на това и доказвах къде е различието: дали в мелодията или в текста. За

доказателство представях към всяка една песен оригинала, взет като лист от папката или от тетрадката. Забележете, че вече никой не възразяваше срещу оригинала, сверяваха песните на Кирил с оригинала и след като изслушваха от мен обяснението, обръщаха се към Кирил и той отстъпваше. Да, той отстъпваше, нямаше какво да прави. Не можеше да упорствува срещу оригинала, макар че в комисията влизаха негови верни приятели. Но когато дойде време да се определят дали да застанат зад Словото на Учителя и зад оригинала - те не поискаха да правят хатър на никого, макар индивидуално всеки един от тях да симпатизираше на Кирил повече, отколкото на мен и всеки един от тях да искаше вътрешно в себе си да ни бъдат разменени местата. Аз да се защитавам със синята песнарка, за да ме сразят окончателно, а Кирил да защитава оригинала, за да го възвеличават. Дори когато сега той отстъпваше пред оригинала, те изпитваха повече уважение към него, отколкото към мен. Беше потресающа картина. Те виждаха, че той не е прав, но му съчувствуваха и вътрешно го подкрепяха, а мен - която бях права - мен ме ненавиждаха и ме мразеха. Е, как ще си обясните това? Нали говорим за Истината? Нали "Глава на Твоето Слово е Истината"! А къде бе тук Истината? Кой я затули? Та тези от комисията му бяха повече лични приятели, но накрая не смееха да вземат явно негова страна пред оригинала, защото се водеше протокол. Те знаеха много добре, че утре чрез този протокол те ще бъдат изобличени пред всички. Трябваше да се преклонят пред Словото на Учителя. Комисията се бе събрала да даде песните в оригинал, а не така, както на онези личности в нея им се искаше. Личността трябваше да отстъпи пред Истината. Казах им: "Да не се коригира Божественото. Това е Волята на Учителя и Волята на Бога." Когато започнаха да мрънкат, да шикалкавят, аз им казах: "Не коригирай Божественото!" Те гледаха оригиналите, поглеждаха към Кирил, искрено му съчувствуваха, но заставаха на страната на оригинала. Кирил отстъпваше песен след песен. И това се вписваше в протокола. По едно време, към края, Кирил не се стърпя, не издържа и каза: "Е, пък направи най-сетне и ти една отстъпка!" Аз скочих: "Кириле, какви отстъпки? Това не е лична работа, а работа на Бога. Ето ти оригинала. Признаваш ли го или не го признаваш? Ако не го признаваш, ти не си ученик и ако не си ученик, нямаш работа тук, на "Изгрева" и нямаш нищо общо с песните на Учителя!" Как съм изрекла това, не знам, но виждам цялата комисия изправена на крака. Това ги вбеси, защото аз поставях един принципен и за самите тях въпрос. А те се смятаха за най-заслужилите ученици на Учителя. Аз се чудя откъде дойдоха тези сили у мен да бъда една срещу цялата тази комисия? Но Учителят беше зад мен, защото Той ме бе поставил за тази работа. Благодарение на това, че Учителят стоеше зад мен и над мен, аз успях да издържа срещу комисията. Искам да кажа, че комисията се беше събрала по принцип да одобри и даде оригиналните песни на Учителя. Повтарям: комисията се беше събрала да одобри и даде веднъж завинаги оригиналните песни на Учителя. Но тази комисия беше убедена предварително сто на сто, че ще ме срази окончателно, веднъж завинаги ще се справи с мен и ще се даде правото на Кирил Икономов. Само Боян Боев знаеше, че работя с оригинала и очакваше да види какво ще решат другите и тогава и той да се приобщи. Така се приемаше песен след песен, така аз докладвах за всяка песен измененията на Кирил по текста или мелодията. Всички ме гледаха враждебно. Показвах им оригинала. Никой не възразяваше срещу оригинала. Никой не смееше, след като го види, да изкаже съмнение в него. Зачитаха и подкрепяха възраженията на Кирил, но накрая винаги аз вземах думата и казвах: "На кого ще се подчините? На оригинала или на Кирил?" Подскачаха всички и виждах в очите им срещу мен омраза, която не можех да си обясня с никакви разумни доводи. Така се преминаха всички песни. А къде е протоколът ли? Ами протоколът остана в

комисията, защото протоколът е за комисията. Ето, сега има още живи представители от тази комисия. Отидете и ги питайте защо скриха протокола? Ако ми отговорите защо комисията скри протокола, след като моята песнарка излезе, ще ми дойдете на гости и аз ще ви почерпя с много хубав щрудел. Аз съм добра по тези неща. Ще се облизвате и ще искате още. И с кафе ще ви почерпя, но само ако ми отговорите защо комисията укри протокола и досега е скрит.

Когато излезе песнарката, всички скочиха срещу мен. Атаки от всички страни. Причината вече вие я знаете, но главният довод беше, че аз съм променила песните. На всеки казвах, че песните са приети от комисията с протокол и ги препращах към комисията. Комисията вдигаше рамене и казваше: "Не знаем за никакъв протокол". Само брат Боев говореше истината, но понеже ние работехме с него, казваха, че ние сме го завербували. Но оригиналите останаха у мен. Единствено с тях мога да докажа, че съм права. И когато дойде време да покажем и докажем на всички, попречи ми онзи, с когото живеех петдесет години под един покрив и който ми направи най-голямата беля. Да, има в Библията един стих: "И врагове човеку са неговите домашни!" Видях, че това се случи точно така и с мен. Проучвайте Писанията.

Как се защитаваха оригиналите на песните на Учителя

Беше съставена комисия от музиканти, които трябваше да определят окончателния нотен текст на песните на Учителя за едно ново издание след заминаването Му. Приемането на песните от тази комисия бе един мъчителен процес за съзнанията на приятелите. От една страна, те изобщо не можеха да приемат, че песните на Учителя са коригирани и изменени и то още по времето на Учителя, когато бе издадена песнопойката на Кирил Икономов. Трябваше по-късно Матей Калудов и Асен Арнаудов да направят изявление, че са били определени лично от Учителя заедно с Кирил Икономов за една работна група от трима души за издаване на песните, но Кирил ги е отстранил и е направил песнопойката сам. Музикантите не можеха да възприемат, че през време на Учителя е могло да се даде съвсем друг нотен текст на песните и мелодиите, защото смятаха, че всичко, което се вършеше на "Изгрева", се вършеше с Негово знание и разрешение. Излязоха много от очевидците и онези, чрез които Учителят беше дал песните - които бяха присъствували при даването им - заявиха, че Учителят ги е дал по друг начин тези песни и че оригиналът е различен от този, който е в синята песнопойка на Кирил. Много от певиците, певците и музикантите не бяха съгласни с Кирил, но не смееха явно да излязат пред него и да му се противопоставят. Не смееха, пазеха се, защото не можеха да му издържат психически. Кирил беше много силен като натура, беше волеви и можеше да изгори всеки, който му се противопостави. Те не бяха съгласни с него, но когато аз излязох да му се противопоставя, те знаеха, че той не е прав, но мен не ме подкрепиха поради личната си неприязън към мен. За това си имаше причини. Не застанаха да подкрепят и защитят една Божествена кауза, за да не се позволи да се коригира Божественото, а се поддадоха и отстъпиха пред собствените си личности, защото имаха към мен неприязън от дълги години поради други събития, станали в Школата. Не застанаха на страната на Истината, която е "Глава на Словото", а застанаха на страната на личността. Да се разберем. Аз бях само един човек, който бе получил задача от Учителя да намеря грешките на Кирил и да ги изправя. Работих в името на тази Истина - да не се коригира Божественото, а всички други неща отиваха на заден план. Дали на някого ще му хареса или няма да ми приказва с години,

това бе за мен без значение. Или ще злослови по мой адрес с лъжи и измислици, както стана впоследствие. Та приемането на песните от членовете на комисията бе труден и мъчителен процес в тяхното съзнание. И което е най-интересното - при приемането на всяка песен аз докладвах и подкрепях с оригинал и се получаваха за най-голяма изненада много, много възражения, не срещу оригинала, а срещу мен и се защитаваше каузата на Кирил. Накрая аз ги питах: "Вие срещу кого сте - срещу мен или срещу Учителя? Ако сте срещу мен - добре. Но ако сте срещу Учителя, какво търсите тук, на "Изгрева", в тази Школа и в тази комисия? Ето ви оригинала и решавайте! Това оригиналът ли е или не е? Ако е оригиналът, пишете в протокола чия воля изпълнявате - на Учителя ли, на Бога ли или на личността Кирил! Решавайте и се определяйте за кого сте - за Бога или за Кирил?" Онези възразяваха, а думите им бяха насочени срещу мен - че съм непримирима и какво ли още не ми казаха. Не можеха да ме търпят. Бяха се хванали на чуждо хоро и трябваше да го изиграят. А много съжаляваха, че се бяха хванали на това хоро, смятаха, че това хоро ще играе по свирката на Кирил - че той ще води хорото. Но се оказа, че друг почна да свири. Нали знаете как се играе хоро на село - както се свири на хорото, така се играе. Който нареди каква свирня да се свири, той определя как се играе хорото, защото има различни свирни и за всяка свирня си има хоро, играе се по друг начин, с други стъпки, съвсем различни от предишните на другите хора. Затова хоро от хоро се различава по ритъм, по стъпки. Та друг нареди да се свири друга свирня, което никой, ама никой не очакваше, дори аз самата. И се завъртя онова ми ти хоро и друг свиреше със свирката и не можеше никой да се пусне от него. Искаше им се да се пуснат, но не можеха. Сами си бяха поискали комисия, сами почнаха да водят протоколи за приемането на всяка песен, сами се хванаха на хорото, сами си извикаха свирач да им свири и тъпанджия да им бие тъпана. Но свирачът засвири друга свирня и тъпанът заби по друг начин, че заиграха хоро, дето не бяха го играли досега. Има една такава поговорка: "Дава баба един грош, да се хване на хорото, пък после дава пет гроша да се пусне". Ама никой не пуска бабата, защото хоро се не разваля, а се играе докрай. Та комисията, която се създаде, за да приеме песните една по една чрез протокол, се хвана на хорото и заигра, ще не ще, под свирката и тъпана. Тя започна да приема песен след песен по оригинала и Кирил трябваше да отстъпва, защото всичко това се вписваше в протокола на комисията. Имаше една песен - "В зорите на живота". В синята песнопойка Кирил в началото бе повторил два пасажа така, че ги е уеднаквил, за да му излезе текстът при нотния запис. Намерихме оригинала, показахме го и обяснихме всичко. Всички гледат и се чудят. "Ами защо е така?" - питат Кирил. А той отговаря, че има закони в музиката и че тактовете трябва да излязат. Аз задавам въпроса: "Кое предхожда: първо Божественото или нотният запис?" Те мълчат. Питам отново: "Тази музика на Учителя Божествена ли е или е обикновена?" Те отново мълчат и се споглеждат. "Ако е Божествена, то Божественото не се коригира, но ако за вас е обикновена музика, то може да си я коригирате." Те подскачат от столовете. Нахвърлят се върху мен - че какви са били тези приказки от мен. И накрая трябва да се спрат на това - дали признават, че музиката на Учителя е Божествена и трябва ли да се коригира Божественото, защото оригиналът е на масата пред тях. Така Кирил отстъпваше, а те приемаха песента и се подписваха в протокола. Така се приемаше песен след песен. Беше жестока борба. След време ще се учудвате, че е било възможно такова нещо. Беше възможно. Ако бяха всички школувани музиканти, ако бяха всички изработени личности с чистота и с хармония в себе си, ако всички имаха послушание към Учителя, изобщо нямаше да се стигне до такива борби. За жалост, имаше и сцени на театралност, в които духовете от

Черната ложа разиграваха свой репертоар, за да опорочат Школата и да изменят Словото на Учителя и песните Му и по такъв начин да отклонят учениците от пътя на Школата.

Имаше друга песен - "Блага дума на устата". Представих и нея пред комисията. Тази песен също бе променена от Кирил. И когато трябваше да дам оригинала, оказа се, че го няма у мен. А само преди един час беше у мен! Бях го сложила някъде и не можех да го намеря. Всички ме гледат и чакат да им покажа оригинала, а аз добавих, че съм го забравила у дома. Всички ахнаха в един глас и се погледнаха усмихнато. Разбраха, че аз нямам оригинала и сега няма да мога да се наложа. Според тях аз се налагах. Представяте ли си такова нещо, такава мисъл, която се бе загнездила у тях? Аз им давам оригинала и защищавам оригинала и те трябва да се подчинят на оригинала. А те възприемат, че аз им се налагам, като че ли песните са мои, а не на Учителя. Аз това нещо с моя ум навремето не можех да го възприема, а и сега, тридесет години след това, не мога пак да го възприема. Обяснявам си го с това, че бяха под влияние на Кирил и на онези внушения от Черната ложа, които объркаха много работи след заминаването на Учителя. Всички ахнаха в глас и зачакаха какво ще стане сега. Предугаждаха голямо събитие - нещо голямо, че ще се случи. А то взе, че стана не само събитие, но и инцидент и накрая избухна като бомба, защото това бе последното събиране на комисията. Изведнъж аз се сетих, че в комисията е и Георги Томалевски и че тази песен беше дадена в негово присъствие от Учителя. Той се бе отдалечил от "Изгрева" за цели десет години. Тогава се беше оженил и покрай жена си се отклони, след това дойде, но знаеше така тази песен, както я бе дал Учителя, защото той я беше научил от Него. Сетих се и това бе една спасителна мисъл за мен. И казах: "Георге, я изпей тази песен както я знаеш!" Томалевски я изпя. Той пееше хубаво, имаше хубав глас, поддържаше го, а жена му беше музикант-педагог, така че той бе музикално образован и си поддържаше музикалната форма. Георги изпя песента така, както аз я бях записала и представила. Кирил я бе изменил значително. Всички скочиха срещу мен, че не може да се вярва на Георги Томалевски, а само на оригинала. Изведнъж нещата се обърнаха. Преди да изпее тази песен Георги, комисията се противеше да се подчини на оригинала. А сега искаше оригинала. Да се чудиш и маеш! Значи свирачът отгоре засвири друга свирня и друго хоро трябваше да се заиграе. Те не схващаха това, а аз го разбрах много добре. Оригиналът бе у дома. Ами сега? Георги скочи, за пръв път го виждах такъв. Беше дълбоко възмутен срещу всичко това. Та той се гордееше години наред с това, че тази песен е дадена в негово присъствие. И той я знаеше така, както бе по оригинала, а не както я бяха изменили приятелите през онези десет години на неговото отсъствие от "Изгрева". Той дръпна едно строго слово в защита на оригинала. Подкрепи ме в този случай, макар че досега при всички случаи подкрепяше Кирил. Аз им казах да почакат десет минути, докато донеса оригинала. Моята барака се намираше на 60 метра и аз се запътих към нея. Те останаха да се карат. Всички срещу Томалевски и Томалевски срещу всички. Докато се караха, аз изтичах у дома. Търся, търся - няма го. Сетих се, застанах смирено и се помолих на Учителя: "Учителю, Ти знаеш, че аз защитавам Твоето дело. Ти ме изпрати за тази работа. Помогни ми да го защитя докрай!" Хрумна ми една мисъл, да взема Библията, да я отворя и да видя какво ще ми се падне в този момент. Това бе един метод, препоръчван от Учителя, когато човек се намира в затруднение и не знае как да реши някоя своя задача. Взимам я, отварям я и какво да видя - оригиналът на същата песен е в нея! Аз, преди да тръгна към комисията, се молих и работих с Библията, и оригинала, без да искам, съм го сложила там, за да ми послужи за отбелязване какво съм чела. Но бях се замислила за други неща, бях забравила да го извадя и след това

съм излязла от стаята. Затова е важно човек да бъде с будно съзнание, когато върши работа за Бога, защото винаги има противодействия от тъмните сили. Но тогава, в тези разиграли се борби, човек оставаше без ум, камо ли да се грижи да бъде с будно съзнание. Връщам се с оригинала в ръка. Комисията се беше разтурила след голяма караница и всички си бяха отишли. Бяха останали само Георги Томалевски и Асен Арнаудов. Показах им оригинала. Томалевски го гледа и вижда, че той е изпял песента точно по оригинала. "Мен може да ме няма десет години, но онова, което съм научил преди това, е точно и непоклатимо!" Георги беше горд в себе си, че бе запомнил и изпял песента по оригинала и то песен, която беше научил от Учителя. А Асен Арнаудов, като видя оригинала, каза: "Вижте, момичето тук има право". И тогава той ме подкрепи. След това с него работихме заедно песните и той ми помогна да издадем песнарката на Учителя. А комисията повече не се събра. Хорото се разтури - всички се пуснаха от него. Свирачът отгоре бе спрял да свири, свирнята му секна и всичко спря. Ако аз не бях направила грешка и ако оригиналът бе в мен, вероятно хорото по друг начин щеше да се играе. Така мисля аз. Но онзи, който свиреше на свирка, по друг начин мислеше и по друг начин свиреше. Затова друга свирка се засвири и друго хоро се заигра, а комисията не знаеше как да играе това хоро и се саморазпусна. Комисията се разтури и повече не се събра. Тя водеше протокол, всяка една песен бе приета по оригинала и имаше подписите на всички членове от комисията по тази песен. Но след като аз пристигнах с оригинала, видях, че комисията се е разтурила и е отнесла със себе си и протокола. Прибраха протокола и го укриха. Когато излезе моята песнарка, всички ме обвиняваха, че съм изменила песните на Учителя. А най-вече и най-безочливо - членовете на комисията. Аз им казвах: "Покажете протокола, за да видят останалите приятели кои песни са приети с вашия подпис!" А те най-безочливо и нахално питаха: "Какъв протокол, такова нещо няма. Това са твои измислици." Аз ги оглеждах и виждах, че други сили работеха чрез тях. Това са силите, които впоследствие влезнаха в други лица и чрез тях провалиха, затриха и разрушиха "Изгрева". Има още живи от състава на комисията днес, през 1970 година. Отидете и ги питайте къде е протоколът! И след това ми се обадете!

Най-голямата беля от най-големия враг - човека, когото обичам от петдесет години

Бях споменала, че аз никак нямаше да се заема с една такава неблагодарна работа, ако не беше лично ми наредил Учителят. А също не бих могла да издържа и отдавна да съм в Невидимия свят, ако не беше помощта от Учителя. За да се издаде песнарката по онова време беше необходима луксозна хартия и ние я закупихме от един печатар. Заплатихме за 1 500 кг хартия 540 000 лв., толкова, колкото струваше тогава един едностаен апартамент, че дори и двустаен. Хартията я бяхме укрили на "Изгрева". Комисията, за която ставаше въпрос в предишния разказ, отказа да даде пари за печат. Понеже начело на финансовия съвет беше Антов, който беше македонец и понеже в тази комисия имаше още няколко души македонци, нещата се завъртяха натам, че Братският съвет отказа да финансира печатането песните на Учителя, които бяха дадени в оригинал. И забележете, тези пари не бяха на Братския съвет, а се водеха на Братството. Тези пари, макар че се водеха на Братството - бяха онези милиони, които бе оставил Учителят на Своите последователи. И сега, тези Негови последователи, които се наричаха "ученици" и които в Негово име си бяха съставили Просветен съвет, финансов съвет, Братски съвет, всички вкупом отказаха да

финансират с парите на Учителя една работа, която Сам Той бе наредил да се извърши. Братският съвет не позволи с парите на Учителя да се издаде песнарката с песните на Учителя. Е, как ви се струва това? Събират се десетина човека, казват "Ние сме комисия", после - "Ние сме Братски съвет" и решават да правят каквото си искат с парите, оставени от Учителя, само и само да противодействуват на Неговото дело. Всички знаеха, съгласно протокола, че всички песни са приети по оригинала. Там бяха техните подписи. Но същата комисия, чрез Антов, не гласува да се отпуснат пари и да се финансира песнарката. Е, какво ще кажете за това? Дайте си вашите обяснения. Това нещо няма да го намерите и при най-големите врагове в света. Там има правила, има закони, има институции за уреждане на тия неща. Накрая аз продадох едно много хубаво немско радио "Блаупункт", а Борис Николов продаде една много хубава своя флейта, прибавихме и други пари, за да финансираме издаването на песнарката. Главна заслуга за това имаше Неделчо Попов. Неделчо Попов беше технически оценител в държавна печатница. Ние работехме с него - с негова помощ бе излязла книгата "Учителят", както и "Учителят. Разговори при Седемте рилски езера". Песнарката с песните на Учителя се отпечата през 1949 година.

Луксозната хартия, която бе откупена с наши собствени пари, тайно посред нощ бе закарана в печатницата, защото няколко пъти с милиция тази хартия бе търсена на "Изгрева", за да бъде конфискувана и иззета, за да ни се попречи за издаването на песнарката. Но случи се така, че бе прибрана на един таван, отдолу имаше една стълба и когато решиха да се качват по нея, за да търсят хартията, стълбата се счупи и онзи падна на земята. Тогава решиха, че по тая стълба, която не може да издържи и един човек, едва ли ще може да се качи човек с пакети и то с тежка хартия. Така те се отказаха да проверяват на този таван и хартията бе запазена. През това време сестрата вътре в малката стаичка е била непрекъснато в молитва към Учителя. Неделчо Попов предаде да се печата в печатница, където се печатаха военните карти - това беше картографски институт. Там се отпечата и понеже беше от секретно по-секретно, не можеха да се изнесат никакви шпалти за корекция, нито да се внасят коригирани шпалти. Веднъж внесена, хартията трябваше да се отпечата и изнесе. Точно така направихме. Неделчо Попов я изнесе от тази печатница и премести цялото издание в неговата печатница, като бе казал на своите хора, че това са църковни песни. Но после в неговата печатница беше направил ремонт - трябваше да се боядисва и всичко трябваше да се премести в друго помещение. Затова тя не можа да се подвърже там. Тогава отиде един от нашите приятели с каруца - Неделчо бе уговорил да преместят напечатаното в друго складово помещение. Така те бяха докарани у дома, в малкия ни дом на ул. "Симеоновско шосе" 14. Сложихме ги на тавана. После извикахме верни приятели, подреждахме ги по страници, после - по коли и накрая бяха подвързани от наши приятели. След като песнарката беше готова, ние я предоставихме на всички и вместо да получим похвала, всички се нахвърлиха върху мен и оттогава аз не видях бял свят, а само неприятности и какви ли не укори видях и преживях.

Така, че Братството не помогна с нищо за издаването на тази песнарка, макар че има една песен, в която се казва "братство, единство ние искаме". Каква ирония за песента и за Школата на Учителя. Това нещо го разбрахме много добре през време на процеса през 1957-58 година.

Когато Учителят даваше една песен и тя се записваше, първо тя се предаваше на Него, за да я прегледа. После се даваше на някои от музикантите да я прегледат и Учителят посочваше Асен Арнаудов да я види и чак след това Учителят нареждаше да се запише в голямата тетрадка. Най-често ги записваше сестра Кисьова, която беше също добра музикантка. От

всички музиканти единствено Асен Арнаудов ме подкрепи, след като му дадох оригинала на песните. Като ги разгледа той каза: "О-о, момичето ми, то има право!" Тогава той застана на моя страна - застъпи се за мен. Въпросът беше за издаване на песните под моя редакция и то така, както Учителят бе ни ги предал.

Някой път на Учителя Му предаваха записани песни от разни музиканти на "Изгрева". Аз споменах вече, че тук всички бяха музиканти, всички имаха претенции, че са неповторими и като тях втори няма, нито на "Изгрева", нито по света. Учителят вземаше тези нотни листчета, после ги оставяше настрана - не искаше да обиди онези, които бяха положили труд. В тези нотни листове имаше много неверни неща, но ги даваха, като знаеха много добре, че не са точни, даваха ги, за да ги има и техните листове в общия кюп, че да останат, та в бъдеще техните имена да бъдат записани "както на небето, така и на земята". Смешно, нали? Затова вие може да намерите много такива нотни текстове с различен нотен запис и почерк на една и съща песен. Това се дължи на амбициите на многознаещи музиканти и това не бива да ви смущава. Вие ще работите с оригинала.

Аз работех с Асен Арнаудов при съставяне на песнарката. Той беше голям музикант и голям талант. По-късно стана професор в консерваторията и предаваше уроци по арфа. Ние работехме много бързо и под ударите на една тягостна атмосфера. Затова ние направихме някои пропуски в тази песнарка. Кои бяха те?

1. Песента "Идилията" ние я записахме с Асен така, както я знаехме. Но ние не я знаехме добре. Най-доброто и най-точното изпълнение трябваше да бъде на цигуларя Петър Камбуров, на когото лично Учителят я бе предал. Но ние нямахме неговия нотен запис - той не беше го направил. Ние не притежавахме негово изпълнение. Години по-късно ние направихме магнетофонен запис на песента, който трябва да се прехвърли на нотен текст и така, при едно второ издание, да се даде песента така, както я е свирил Петър Камбуров. А да знаете само какви атаки срещу нас имаше заради тази песен! Не е за разправяне, нито за вярване. Но вие, които четете това, трябва да поправите нашата грешка. Аз съм си набелязала вече кой ще я поправи, но това ще кажа по-късно, когато му дойде времето да правя обзор.

2. Обърнах внимание, че поради бързината, с която печатахме и с тайната на книгопечатането, не можахме да прегледаме коректурата и се доверихме изцяло на печатницата. Всички тези грешки аз съм ги коригирала в личната си песнарка, с която работя всеки ден пред пианото. След време аз ще я оставя, за да се ползувате от нея.

3. Същото се отнася и за песните на Учителя, дадени чрез Лиляна Табакова. Тя също беше осведомена как стоят нещата и знаеше много добре при какви обстоятелства се печаташе. Но когато излезе песнарката, тя също нададе вой и започна да ме обвинява, че съм променила нейните песни. Това не бяха нейни песни, а песни на Учителя, дадени чрез нея. И ако имам някаква вина, то е пред лицето на Учителя, а не пред нея.

4. Лиляна Табакова не предаде всички песни. При нея останаха още три. Както тя обичаше да казва пред мен: "Имам още три песни от Учителя, които ми са като талисман и на никого не си ги давам". И правеше един театрален жест. Та да не се чудите, когато след двадесет, тридесет, четиридесет години излязат и тези три песни. А може да има още. Те са също от Учителя, дадени чрез нея. Аз имам доказателства и затова ги поместих в песнарката. Те ми бяха дадени от нея с големи уговорки, за което ще разкажа в следващата глава. Най-интересното бе, че всички приятели без изключение не можеха да ми простят, че съм поместила песните на Табакова, защото чрез тях щяла да се възнесе до облаците. Та това са песни

на Учителя и аз отговарям за това. А че Учителят избра лично да работи с нея, за това си има причини. А че на някого не му е приятно, че Лиляна Табакова трябва да се възнесе до облаците - това е друга работа. Упрекваха ме, че е дала песните съобразно нейния глас, който бе колоратурен сопран. Там има такива височини, които нито една певица не може да вземе, а тя ги взимаше и ги пееше. Каква вина имам аз, че Учителят лично е работил с нея и с нейния глас, който има такива височини? А че тя наистина прекаляваше, това го виждах и аз. Но какво може да се направи? Учителят е разрешил много добре въпроса като й е казал, че тези песни могат да се дадат и за друг глас, в друга тоналност и гама. В такъв случай спорове няма да има.

Искам да кажа и нещо друго. Една от причините да се стигне до такива конфликтни положения след издаването на песнарката и тя да не се приеме, беше и моят съжител, съквартирант и съпруг Борис Николов. Той ми направи най-голямата беля! По-голяма беля не можа да ми направи никой! Цялото Братство се беше събрало и беше против мен, настройвано от Кирил Икономов, от Лиляна Табакова и от други амбициозни музиканти. Но те не можаха да направят нищо, защото Учителят стоеше над мен. А каква беля ми направи този, под чийто покрив съжителствувахме години? Това беше човекът, когото най-много съм обичала в живота си, за когото всичко жертвувах и комуто се бях отдала телом и духом петдесет години. Това беше моят личен живот и всеки има право да си го изживее така, както намери за добре.

След като излезе песнарката, всички ме упрекваха, че съм изменила песните на Учителя, защото ги сверяваха с песнарката на Кирил Икономов. Освен това, споменах, че Кирил ги беше записал така, както ги пееха приятелите и певиците-примадони. Но имаше някои сестри, които много добре знаеха, че Учителят ги е дал по друг начин и не одобряваха начина, по който ги бе дал Кирил. Но те не смееха да му се противопоставят открито, за да не си развалят отношенията. И после, той беше македонец - много остър и рязък, сечеше и отвътре, и отвън. И те се пазеха и не смееха да изкажат съмнението си, понеже знаеха, че не могат да му издържат. Освен това, имаше приятели от първите ученици на Школата, които бяха научили песните в техния първообраз. И когато идваха при мен да ме питат какво съм направила с песните, аз ги карах да ми изпеят първо някоя от песните, след това им я изсвирвах на пианото така, както съм я записала. Те виждаха, че няма никаква разлика и се чудеха на тези разправии. Тези възрастни приятели бяха от провинцията и когато слушаха как софиянци пееха песните, които те знаеха, запушваха си ушите. Затова възрастните приятели от провинцията ме подкрепяха. А веднъж един от тях заплаши комисията, като каза: "Вие коригирате Божественото и ще отговаряте за това!" Но с такъв тон, неподлежащ на никакво съмнение. Това бяха ученици по дух.

Тогава аз реших да извикам у нас, в малкия ни дом на ул. "Симеоновско шосе" 14, приятелите - на групи по десет човека. Бях си направила план, като всяка вечер ще извикваме по десет човека братя и сестри от "Изгрева" на гости у нас на вечеря. Целта беше да ги запозная с оригиналите и моята песнарка, защото останалите изобщо не знаеха, че има оригинали и не знаеха изобщо, че Кирил не се е придържал към оригинала. Бях решила брат Боев да присъствува всяка вечер, като удостоверява, че тази тетрадка е оригиналът и че листовете от двете папки също са оригинали. Брат Боян Боев беше авторитет за всички - всички познаваха неговата почтеност и неговата вярност към Учителя. Учителят за него беше казал: "Това е най-безкористният човек на "Изгрева". Това лично Учителят ми го е казал. Отидох при Боян Боев, споделих с него моя план и той даде съгласието си да присъствува всяка вечер у дома. И когато всичко бе готово, получих удар с нож в гърба, коварен и неочакван - Борис Николов се

противопостави. Махна с ръка и отсече: "Песнарката е направена. Песнарката е издадена и въпросът е приключен!" И не пожела изобщо да говори с мен. Не ме допусна до себе си да му обясня как стоят нещата. И аз не можах да му се противопоставя. Това не само ме изненада, не само ме смути, но изведнъж разруши в мен всичко, което ме крепеше и аз се сринах на земята, разсипах се като пясък. А до този момент устоявах като гранитна скала. Изведнъж, след като той махна с ръка, гранитът в мен се пропука, стана на пясък и аз стъпвах на пясък. Нямах вече сили да му се противопоставя и да настоявам за своя план. Така всичко се провали. Ако се беше осъществил моят план, нямаше да има след това никакви приказки, защото всички приятели, които щяха да минат през моя дом, щяха да научат за оригинала, да го видят, да го пипнат. А всички изгревяни бяха музикално грамотни и четяха нотен текст свободно. Тогава те трябваше да избират и да се определят на коя страна ще застанат - на страната на оригинала или на страната на Кирил Икономов. Но Борис ми попречи и всички тези приятели не можаха да дойдат, отне им се възможността да се доберат до Истината, поради което бяха заблудени от другите, застанаха на страната на Кирил Икономов и се обявиха против мен. Но ако бяха минали през моя дом и бяха видели оригинала, те трябваше да се определят. Всеки един щеше да определи самостоятелно на чия страна да застане. Ето това исках. Всеки да види оригинала и след това да се определи. А дали ще бъде на моя страна или срещу мен - за мен това нямаше никакво значение. Но Борис ми попречи, а и попречи на онези приятели да видят Истината и да се определят. Това беше една груба, фатална грешка за него и за мен. А тази фатална грешка доведе и до други събития. Всички онези, които трябваше да минат, да видят оригинала, не можаха да го сторят и не видяха нищо. По същия начин се постъпи и с тези приятели при различни случаи по братските проблеми. Те не бяха уведомявани правилно и своевременно, бяха оставени в неведение и после бяха заблуждавани от други лица. Това най-добре се видя през време на процеса срещу Братството през 1957-58 година. Аз бях първата потърпевша, а след това те, останалите, взеха и заеха моето място. Беше жестоко да се гледат хора, които бяха заблудени от користолюбиви личности и не знаеха истината. А онези, които не позволиха навремето да ги уведомят, понесоха своята отговорност и вина! Окултни закони управляват тази Школа.

Изминаха двадесет и пет години от издаването на песнарката. Бяхме издали 4 000 бройки. На "Изгрева" бяха останали 1 000 бройки, като повечето от тях бяха конфискувани през време на обиските и изпратени за претопяване заедно с беседите на Учителя. Това беше една и съща сила, която действуваше чрез разрушението. Беше дошло нейното време. Трябваше да чакаме да отмине тази вълна и да се самосъхраним. Бяхме длъжни да се самосъхраним!

Рибарската мрежа на Черната ложа

Съборът на Всемирното Бяло Братство в Търново през лятото на 1922 година беше знаменателен в много отношения. Тогава Учителят обяви, че се отваря Школата на Бялото Братство за пръв път на земята и че неин ръководител е Великият Учител на Вселената. Споменах за обществената реакция, предвождана от владици, свещеници и църквата, както и подведени граждани срещу Учителя. На 19 август, в десет часа сутринта, в местното читалище, Учителят изнесе беседата "Новият Живот" за търновското гражданство и за приятелите. Тя трябва да се проучи добре от всички. Учителят даде отпор срещу нападките. В два часа същия ден над Търново се

разрази буря. Мълнии и светкавици, и силите Господни не позволиха на владиците да организират обществен отпор срещу Учителя под формата на диспут. Непосредствено след свършване на беседата, владиците, които през цялото време на беседата на Учителя мируваха, понеже бяха приспани - спяха и хъркаха за обща изненада на всички - се разбудиха и започнаха да викат, че искат диспут с Учителя Петър Дънов. Но Учителят им каза, че който иска диспут, може да го направи сега, а не в два часа, както бяха поискали владиците, защото тогава нямало да има условия. Владиците в момента не можеха да го проведат, понеже през цялото време спяха и хъркаха на беседата на Учителя и всички видяха това в салона, за наше най-голямо удоволствие. В два часа силите Господни докараха бурята и цялото търновско гражданство бе по домовете си, а ние се бяхме сгушили в палатките на лозето - там, където бе съборът. Освен външните атаки на Черната ложа, имаше атаки и вътре в Школата. Затова на 23 август - сряда - в беседата си следобед, Учителят се спря и на този въпрос. Той пред всички изобличи Михаил Иванов и Кръстю Христов. Това нещо по-късно бе поместено и отпечатано в "Беседи. Обяснения и упътвания" на стр. 268, но стенографите решиха да не се цитират имената им. Освен това, една година преди събора, през 1921 година, в частен разговор пред трима възрастни приятели - Константин Иларионов, Димитър Добрев от Сливен и Лазар Котев от София - Учителят беше изобличил тяхната дейност в Търново, като беше казал, че те са представители на Черната ложа от 8 000 години. Този разговор е бил записан поотделно и от тримата. Разговорът през следващите двадесет години беше разпространяван. Тези двамата бяха завъртели главите на мнозина възрастни приятели, като се беше стигнало дотам, че отиваха на поклонение при тях, които бяха отседнали в колибата на Търново много време преди събора. Бяха завъртели главите и на много млади хора, включително и моята глава. Сега ще цитирам текст от стр. 268, за да си направите съответния извод:

"Аз имам в Школата двама ученици - ще приведа този пример - двама млади ученици, които живяха много добре, ученици бяха те. Те към мен имаха такова благоговение, с почитание и уважение се приближаваха. Те показаха, че имат голяма обич между си. Един приятел ми казваше: "Те имат голяма обич един към друг". "Аз ще ги опитам и ще видите, че туй нещо е привидно". В душата на тия младежи, които така се обичаха и дружно живееха, имаше желание за влияние един на друг. Всичките братя ги считаха светии и ги кръстиха "светии Кирил и Методи". Казваха: спасението на България иде вече - светии Кирил и Методи, но като ги поставихме на изпит, дойде един свети Наум между тях, па дойде между тях и една света Евгения. Аз боравя с факти, слушайте, това са факти, които изнасям. И вие ще се намерите на тяхното място. Мислеха те за себе си. Казвам: много добре са започнали. Но има нещо у тия двама ученици, което им липсва. Казвам им: на вас ви липсва милосърдие. - "Как?" Казват: "Учителю, имаме това милосърдие". Този другият приятел, св. Наум, отива у тях и с благоговение ги гледа. Казвам: дълбоко вътре, милосърдие им липсва, аз не се лъжа в тия работи. Не е въпросът заради мен, въпросът е заради тях. И когато ги поставихме на един вътрешен изпит, стана разрив между тия "св. св. Кирил и Методи". На тия "св. св. Кирил и Методи" аз им казвах: въпроса за женитбата не сте го разрешили още. Сега, аз ще ви кажа символически какво разбирам под думата "женитба". Светът и Бог - това са двамата кандидати, които постоянно избираме, дали за Бога или за света да се оженим".

Искам да кажа, че езикът на Учителя към тях бе много строг, но стенографите много неща пропуснаха и те не бяха отпечатани. А трябваше да се отпечатат, защото следващите двадесет-тридесет години се сбъднаха думите на Учителя за тях от частния Му разговор. Тогава те бяха се обявили

за преродените Кирил и Методий, за което Учителят беше казал, че онези братя са били великани по дух, а тия са обикновени буболечки. Ще цитирам текст от стр. 270:

"Между тия двама ученици, за които ви говорих, аз съжалявам, те бяха една сила. Те идваха при мен и аз им казвах: Слушайте, вас аз ви познавам от преди 8 000 години, от тогава датира тази история, в еди-коя си култура вие държахте изпит и пропаднахте, в еди-коя си - описвам историята им, - сега идете в света и аз искам да си издържите изпита. Изпити толкоз пъти! Казвам: сега у вас има един начин, искате да ме излъжете, но аз не се лъжа. Отсега нататък не искам това. Аз ще ви поставя на един изпит и ако издържите изпита, ще минете в класа. Те още държат изпита и едва на половината са го издържали. И аз ги следя, окото ми е толкоз зорко. Те мислят да минат тъй. Аз казвам: По-скоро камила ще мине през иглени уши, отколкото вие да влезете в школата, докато не издържите изпита си. Тази любов, чувам аз, между тях почва малко... Пред мене когато са, като хора, братски си гугукат, но щом влязат в работилницата, почнат спорове, спорове, пререкания започват, един на ляво, друг на дясно и после пак се примиряват, пак влезат, пак се примиряват. Най-после, почнаха да не се разбират, да се отделят. Какво дойде след това? - Двамата почнаха да въздишат. И единият почна да търси света, и другият почна да търси света. Сега, и вие ще кажете: "Гледайте тия ученици, каква привилегия са имали!" Вие сте същите ученици. Вие сте на същото място."

Както в предхождащия частен разговор на Учителя с тримата приятели, които споменахме, така и на събора, Учителят беше дал категорично мнението си за Михаил Иванов и Кръстю Христов още през 1921-22 година. Беше предупредил всички възрастни братя да ги изолират, а те да заминат от Търново във Варна, да започнат да работят и с труд да изкарват хляба си. В първите години възрастните приятели движеха всичко и сестрите не се допускаха до ръководството. По-късно, с откриването на Школата, стенографи станаха сестрите и те взеха дейно участие по цялостната работа по издаването Словото на Учителя. Братята послушаха Учителя и изолираха тези двама "хубостници", но тези хубавци, нали бяха мъже, се завъртяха около сестрите. Те бяха млади, а сестрите бяха също млади и хубавици. Така че, двамата хубавци много скоро станаха на "хубостници", а човек е "хубостник" тогава, когато си покаже магарията по всички линии.

В началото на 1922 година Кръстю Христов се беше насочил към мене, беше ме харесал и започна да се приближава към мене. Чувствувах как ме оплитат разни въжета и как ме завързват. Тогава не знаех, че той се занимава с магия, с методи, които са присъщи на Черната ложа. Но за Бялото Братство тези методи са забранени и жестоко се наказва човек, когато си служи с тях. Започнах да разбирам, че съм хваната в мрежа и почнах да се мятам като риба, извадена на брега - не ми достигаше въздух, задушавах се и цялото ми същество трепереше отвътре и отвън. Аз бях на събора в Търново, във вилата на лозето - помагах за нейното разтребване и почистване. Ежедневно през нея минаваха много хора и трябваше да се поддържа чистота и порядък. Учителят дойде при мене и започна да ми помага. Аз разбрах, че Той току-така няма да дойде при мене, а има някаква друга причина. Но че започна да ми помага - това беше един Негов метод, така по-бързо и незабелязано влизаше в контакт с лицето и което е най-важното, включваше се с него в едно общо действие и посока на движение. Тогава разговорът и предстоящото разрешение на дадения проблем по-лесно ще се насочат в онази посока, в която се движи действието. Аз чистех вилата. Учителят също започна да чисти вилата. Разбрах метода и тогава Му казах: "Може ли, Учителю, да ви помоля нещо?" Той отговори: "Може".

"Учителю, можете ли да ме освободите от Кръстю?" Учителят ме изгледа и каза: "Хубаво". Продължихме да работим заедно и след малко Учителят си тръгна по друга работа. С мен бе свършил и като че ли след час ми олекна. И се издигна една стена между мене и Кръстю. Никой не можа да я пробие след това. На този събор Учителят ги изобличи и двамата след този случай с мен. А те имаха много такива случаи - бяха завъртели главите на много хора, на една група от десет-петнадесет човека. Учудвах се на онези от групата, как можеха да се подведат от тези двама "хубостници". Но сега, петдесет години след това, още повече се учудвам как тези двама "хубостници", след като са минали толкова години, могат още и имат силата да подвеждат толкова много хора и да вършат с тях каквото си искат. Това означава, че те имат знания, добити в една друга епоха и си служат с методи на онази ложа, която Учителят нарича "черната". В това няма никакво съмнение, защото в течение на двадесет и две години много от братята и сестрите опитаха тяхната мрежа. И само присъствието на Учителя освобождаваше тия ученици, които се бяха вплели в нея. Но след заминаването на Учителя те продължиха със същите методи. Това е обект на специално изучаване в бъдеще. Това го оставяме за вашето поколение.

През онова време имаше един редактор на "Всемирна летопис" - Иван Толев. Беше ме харесал и започна да се навърта около мен. Той беше женен и жена му вдигаше полата си, когато минавах покрай нея, за да покаже, че покрай нея минава една "мърша" и че не иска да се изцапа дългата й пола. Отидох при Учителя и се оплаках. Учителят ме посъветва да бъда любезна с него и само толкова, за да не се позволи чрез него да се изявят силите и да се противопостави на Братството. Той се числеше към Братството и като съидейник на Учителя. Вероятно някакви външни неща и съображения го караха да се движи около Братството и Учителя. Но когато не изтърпях и поисках от Учителя да ме освободи от него, с когото нямах никакви връзки, Учителят одобрително поклати глава. Аз не можах да издържа на задачата, дадена ми от Него - да бъда любезна с Толев. На следващия ден той се обяви срещу Учителя, напусна Братството и стана най-голям враг на Учителя. Беше жестоко да се гледа как той стана проводник на чужди сили, които бълваха огън и жупел срещу Учителя. Аз стоях като зашеметена. Учителят се приближи към мен и ми каза: "От утре ще ходиш на екскурзии на Витоша с двама братя - Борис и Жорж". Това бяха Борис Николов и Георги Радев. И аз започнах да ходя с тях на екскурзии на Витоша, а те ми кавалерстваха и се държаха като джентълмени. Тези двама, всеки един от тях живееше в свой собствен свят, те вървяха заедно, говореха за обикновени неща, но съзнанията им бяха свободни. Така бяха устроени, че всеки бе зает горе в своя си собствен свят. На пръв поглед изглеждаха несъсредоточени и разсеяни и отначало това ме забавляваше. По-късно, аз поех командуването кой какво да слага в раницата и кой какво да носи, за да не се повтарят нещата или да се окаже, че нямаме хляб. В този период аз бях много обременена психически - един път от Кръстю, втори път от Толев. Затова с тези двама младежи ми беше приятно, чувствувах се свободно отвътре и отвън.

Изминавахме един и същ път ежеседмично. И веднъж, на една поредна екскурзия на Витоша, ни срещна Кръстю Христов. Като ни видя, засмя се целият, стана лигав, започна да ме ухажва по такъв начин, че да видят Борис и Жорж, че с мене е имал някаква връзка много отдавна и че сега, ако иска, може да я възстанови. Аз така остро реагирах срещу него - срязах го пред Борис и Жорж - че тези двама, високи на ръст младежи, ме изгледаха отгоре с изненада. После споделиха, че изобщо не са очаквали, че съм такава - да режа нещата направо. Аз бях доволна от това. Тръгнах си настрана. Връщам се към София, вървя първа и слизам надолу по пътеката,

на петнадесет метра зад мен върви Кръстю, а зад него - Борис и Жорж. Аз съм ядосана, срязала съм го, вървя сама. Кръстю върви след мене и започва да прави разни фигури с ръцете си и заклинания зад гърба ми. Това го виждат Борис и Жорж и го чуват, понеже вървят на десет метра след него. Аз усещам, че има нещо зад мене, усещам как някой иска да ми хвърли мрежа върху главата - от оная, от която Учителят ме освободи в Търново. Почнах да се моля на Учителя. Дочух глас в себе си: "Отстрани се от пътеката!". И аз минах две крачки встрани, и се скрих в гъсталаците. Той, Кръстю, мина, след него - Борис и Жорж и аз ги последвах на двадесет-тридесет метра. Когато се върнахме на "Изгрева", Борис и Жорж ми разказаха за заклинанията и магическите му операции срещу мен. Но не стана нищо, защото онази непробиваема стена, която издигна Учителят между мене и него беше още тук, тя съществуваше и тя ме спаси. По-късно певицата Лиляна Табакова стана негова жертва, за което ще говорим по-нататък.

Още по-късно Кръстю се беше халосал по Савка Керемидчиева и започна да я задиря. И Савка хвръкна по него така, както разперва криле и се вдига от земята птица, устремена за полет, летяща към един свят на чувствата. Аз се загледах в тази работа и си мислех, дали да предупредя Савка, но в този момент между нас двете имаше много конфликти, които се изразяваха в това, коя да бъде по-близо до Учителя. И понеже Учителят я беше поставил най-близко до Себе Си, аз много пъти съм протестирала пред Него, за което Той веднъж ми каза: "Искаш ли да те поставя на нейното място, а Савка да заеме твоето? Но после няма да ми се оплакваш!" Като видях този обрат, аз казах: "Учителю, да бъде Вашата Воля!" Той кимна с глава, което означаваше, че Савка и аз си оставаме на същите места, които заемаме около Него. А знаете ли, че местата на учениците около Учителя бяха строго определени от Него и само Той можеше да ги променя? И понеже между мен и Савка имаше много конфликти, аз си казах, че Кръстю е нейна задача, а не моя. Аз моята задача с Кръстю съм си я разрешила благодарение на Учителя. Отивам веднъж при Учителя и чувам как Той хока и се караше със силен глас на Савка. Застанала съм на прага, вратата е отворена, а аз слушам и виждам какво става в стаята на Учителя. Не мога да се повърна, а стоя и слушам, и гледам. Учителят й се караше за Кръстю - че се увлякла по него, че го допуща до себе си и че той, Кръстю, е еди-какъв си - не смея да цитирам думите на Учителя. А Савка само охкаше и ахкаше и викаше от болки в защитата си. Аз стоя на прага, слушам и гледам. Учителят ме вижда, че съм тук и продължава още по-силно да вика. А Савка също така вика в защитата си, че гласът й започва да ми прилича на вой на хванато в клопка животно, към което е протегната вила да бъде унищожено. Савка вика и в нея нещо се противопоставя - да не би да се изтръгне от нея нещо, на което тя държи. Онова нещо в нея, се е вкопчило и не иска да излезе от нея. Учителят продължава да вика. Накрая Савка изкрещя със силен глас, това, което беше у нея, това, което държеше у себе си, се изскубна, изтръгна се, излетя като вихър от нея, мина през отворения прозорец на Учителя и излезе навън в пространството. Савка се свлече на земята. Учителят стои до нея, гледа я, обърна се към мен и ми каза: "Повдигни я и я сложи на кревата! Онзи кърлеж така се бе впил в нея, че докато го изтръгна заедно с пипалата му, зор видяхме. Ама и Савка зор видя". Учителят зави Савка с едно одеало и ние с Него излязохме навън. И после Савка се отдалечи от Кръстю. Тогава си спомних онова изказване на събора в Търново, когато Учителят бе казал, че по-скоро камила ще мине през иглени уши, отколкото те двамата да влезнат в Школата, докато не си издържат изпита.

Е, какво смятате вие? Този приятел издържа ли си изпита с мен, със Савка и с още много други? А за другите изпити можете да се разходите по

"Изгрева" и да разпитате този-онзи. Има още живи хора, които много добре знаят и помнят как той се подвизаваше.

Тези уводни думи, които аз изложих, са необходими, за да може да разберете, как се развиха събитията по издаването песните на Учителя, защото Кръстю Христов също се намеси, не пряко, а косвено - чрез певицата Лиляна Табакова. Сега е вече време да преминем на следващия разказ, след като се запознахте с рибарската мрежа на Кръстю Христов. Ще попитате, как са възможни в Школата на Великия Учител такива неща? Щом ги има, те са допуснати - от една страна за обучение, а от друга страна Черната ложа имаше свои представители на "Изгрева" и като посланици на тази ложа те имаха дипломатически имунитет. Затова те съществуваха. Не Учителят ги бе допуснал, а ние с нашето несъвършенство и с нашите човешки слабости допуснахме тези сили първо да влезнат в нас, а те много лесно се проектираха чрез нас към останалите. И Учителят търпеше всичко това и помагаше на всеки, който търсеше помощта Му - освобождаваше душите ни, за да бъдат свободни за Словото, което Той даваше. Словото на Учителя може да влезне в чист човек, защото има отношение към чистотата у човека, защото само човешката душа живее в свят на чистота и само в тази чистота Словото на Учителя може да пребъдва.

Талисманът на оперната певица Лиляна Табакова

Хубостникът Кръстю, след като не можа да пробие при Савка, се насочи по-късно към една певица, Лиляна Табакова, която бе завършила музикалното си образование във Франция и която започна от време на време да посещава "Изгрева". Така двамата, Кръстю и Лиляна се харесаха, сближиха се и това си беше тяхна работа. Но впоследствие това стана и наша обща работа. Ето как стана тази работа обща. Като певица с изключителен глас и подготовка, тя започна да посещава Учителя редовно и да беседва с Него по музикални въпроси. Учителят я насочваше за много неща, за което тя си водеше записки. Ето, двадесет и пет години от заминаването на Учителя, тези записки и разговори с Учителя по музикални въпроси не станаха достояние, понеже тя ревниво ги пазеше. Смяташе, че щом са дадени на нея, това значи, че лично й принадлежат и може да ги дава и показва само на онзи, комуто тя желае. Но никой досега не беше ги чел. А тя обичаше да разказва и да обяснява на своите приближени. Казано направо, тя си търсеше аудитория - публика, която да я слуша с отворени уста, а след това да стане на крака, да ръкопляска, да вика "браво" и да я отрупва с цветя. А на следващия ден тя трябваше да бъде примадона и откъдето мине, всички или да свеждат глава пред нея, или да вдигат глава и да викат "браво". Или, казано по-точно, тя искаше на "Изгрева" да намери театрална публика и зрители, които да й ръкопляскат, да я аплодират и да я отрупват с цветя. Да се прехвърлят театралните духове от града на "Изгрева" не беше трудна работа. Но нещата не се развиха така, защото на "Изгрева" имаше Школа и тук беше Учителят. Тук навсякъде вреше и кипеше и всеки си имаше своята задача за разрешаване - кой колкото може и както може.

През този период, когато Учителят беше на "Изгрева", започна едно сътрудничество. Учителят й даваше песни, които тя заучаваше като певица, отличаваща се с музикален талант и добро чувство за изпълнение. По-късно Лиляна Табакова записа тези песни. При изпълнението им аз виждах, че тя прави промени в онези височини, където искаше да блесне с диапазона на гласа си и да покаже висше певческо изпълнение. Но за песните на Учителя това не се допуска. Не се допуска да се променят песните Му с цел да се покаже гласа на певицата - да го прекара тя през тези височини с цел да

покаже тавана му и да демонстрира блестящо изпълнение на школувана оперна певица. Ето, това според мен е нейната втора грешка, с която тя не можа да се справи.

Ние знаехме за работата й с Учителя, знаехме, че песните, което тя пееше, са на Учителя. Когато издавах моята песнарка, реших да включа тези песни на Учителя, дадени чрез нея. Направих няколко опита при нея, но безуспешно. Защо ли? Защото се беше намесил онзи "хубостник" Кръстю, който се беше впил в нея като кърлеж и не я изпускаше. Тя не можеше да разбере това, защото още беше певица в операта и беше приела, че около нея трябва да има обожатели и поклонници. Та той за нея беше и обожател, и поклонник, и накрая съветник. Ето, виждате ли как работата стана обща, с този "хубостник". Той започна да й дава съвети, да се бърка и тя му изпълняваше съветите или се отдаваше на непостоянството си, на своенравието си и правеше каквото си иска, без да се съобразява с никого. В братския живот тя беше нещо вмъкнато. Тя беше за нас външен човек - знаехме, че има контакт с Учителя само чрез музиката и нищо повече. Но Учителят беше работил с нея, беше я оценил като талант и певица, беше й дал песни и ние бяхме длъжни да публикуваме тези песни. След като направих три безуспешни опита да получа песните, накрая аз не издържах и ядосана и побесняла - а аз съм много опасна, когато съм ядосана и бясна, но те ме бяха вбесили от тяхното разиграване - накрая аз отидох при тях. И като ги подхванах, и като им сложих една такава страшна караница, че те се изумиха, защото никога не ме бяха виждали такава. "Вие сега ме разигравате и не давате да поместим песните на Учителя, които са дадени чрез вас. Ако сега не ги дадете да се отпечатат, то след двадесет-тридесет години ще бъде късно, защото никой няма да повярва, че това са песни на Учителя. Помислете добре - сега или никога! Отговаряте пред Учителя. Сега ако ги дадете, ще се поместят и отпечатат. Приятелите ще коментират и няма да са сигурни за тях. Ще се колебаят, но ние ще гарантираме. Но след двадесет, тридесет, четиридесет години никой няма да ви повярва, защото няма кой да гарантира за тях." Аз свърших да говоря, а те като скочиха и викнаха. Табакова каза: "Аз ще гарантирам". Кръстю стана и каза: "Аз ще гарантирам". Тук аз не издържах, че като се нахвърлих срещу него и му викам: "Ти ли ще гарантираш бре, който си такъв и онакъв?" И му изредих всичко, което знаех от тридесет години за него. Той мига и трепери, и нищо не казва. А Табакова е цялата занемяла - нито знаеше, нито можеше да предположи кой стои до нея. После я подхванах и нея, че и на нея наговорих такива неща - не знам кой бе влезнал в мен и говореше чрез мен. Тръгнах си и им казах, че ако до утре не ги донесат, ще напечатаме книгата и без тях, но че ще отговарят пред Учителя и пред Бога. На следващия ден те донесоха песните, мълчаха и нищо не казваха. Аз също мълчах, изобщо от вчерашната караница - ни помен. Но като поглеждам - на всяка песен беше сложен курсив: "Песни на Учителя, дадени чрез Табакова и Кръстю Христов". Ето тук беше пръстът на Кръстю. Разбираемо бе, че тези песни са дадени от Учителя чрез Табакова, но каква заслуга има тук Кръстю? Че е я само придружавал ли? Нито ги е заучавал, нито ги е пял, нито ги е записал. Тогава какво? Че бил настоявал пред нея да ги заучава и да ходи при Учителя? Настоявал я, но се вижда защо е настоявал - да му се впише и на него името. Ние си замълчахме, но когато се поместиха песните, наредихме да се махнат онези думи, че песните са дадени чрез Лиляна и Кръстю. Махнахме тези думи, смятахме, че не е необходимо да ги има. В забележките отбелязахме, че са дадени чрез ученик и толкоз. Това доведе до бесни реакции от нейна страна срещу мене. Освен това имаше и голяма реакция на приятелите срещу мен - защо съм включила нейните песни. Да се чудиш или да се кръстиш! Вместо тя да е благодарна, че помествам песните, които са дадени чрез нея от Учителя и вместо

Братството да се радва, че сме включили нови песни на Учителя, то нещата се извъртяха така, че всички се опълчиха срещу мене. А за реакцията на Кирил Икономов и неговите приятели срещу мен да не говорим. За тях разказах по-рано. Упрекнаха ни, че това не са песни на Учителя, но аз и Борис Николов имахме много доказателства, че това са песни на Учителя. Какви бяха тези доказателства?

Първо: Знаехме и виждахме, че тя ходи при Учителя и че Той работи с нея.

Второ: Тя беше школувана, надарена певица от кариерата и пееше в Софийската народна опера.

Трето: Имаше изключителна музикална памет, която Учителят изпробва, когато пристигна големият диригент Карл Бьом и Лиляна за броени дни трябваше да научи целия репертоар наизуст, което учуди всички.

Четвърто: В нея имаше ред и порядък. Тя поддържаше в ред материалите си. Впоследствие тя записа заучените песни при професионалист диригент, така че написаният нотен текст бе верен.

Пето: Малките, дребни отклонения, които тя бе направила, не можеха да попречат да се издадат песните на Учителя. Тези отклонения се отнасяха до онези небесни височини, до които стигаше нейният глас.

Шесто: Текстовете на всички песни, които тя бе дала, бяха текстове на Учителя. Тези текстове ние ги открихме в тефтерчетата на Савка Керемидчиева. Тези текстове тя не можеше да ги измисли и нямаше откъде да ги вземе, защото бяха дадени само на Савка и тя не бе ги дала за печат, а ги пазеше само в нейните тефтерчета, които бяха при нас.

Седмо: Когато за пръв път присъствувах на нейно изпълнение на песните на Учителя, виждах и чувах, че тя ги пее като певица от операта, защото бе такава. Но това бяха песни на Учителя - аз не се поколебах изобщо.

Осмо: Накрая искам да кажа, че при нея останаха още три песни, а може и четири, които тя не даде, но които са на Учителя. Настоявахме да ги даде, но тя каза: "Те са ми като талисман от Учителя. Не ги давам на никого." Така и направи. Не ги даде и останаха като талисман за нея. Изминаха оттогава двадесет и пет години и още не ги е дала. Задържа ги при себе си. А утре кой ще повярва, че това са песни от Учителя? Само аз знаех за съществуването на тези три песни. Освен мен никой не би могъл да удостовери. Сега съм жива и е 1970 година. Но ако аз си замина скоро и тя остане още двадесет години, кой ще гарантира и кой ще докаже тогава, че това са песни на Учителя? Ами ако Лиляна не може да докаже, тогава какво става? Ако някога, след време те излязат, да знаете, че това са песни от Учителя! Но дали това ще стане по нейно време или след това - не зная. Този, който наследи архива й, трябва да знае това, което казвам. Лошото е, че тя не може да се освободи от Кръстю, който отдавна си е заминал, но още я владее. Рибарската мрежа на Черната ложа действуваше изключително точно и ефективно. А ние можехме само да наблюдаваме отстрани. И толкоз.

На "Изгрева" няма примадони - има ученици

След издаването на песнарката се вдигна шум и олелия от всички страни. От една страна ме атакуваха издателят на първата песнарка - Кирил Икономов и приятелите му. От друга страна направиха фронт срещу мен всички музиканти от чиста музикална ревност, понеже аз съм я издала, а не те. Но Учителят нареди на мен, а не на тях. От трета страна се настроиха и всички от Братството, които можеха да свирят и пеят. И понеже всички свиреха и пееха - това означаваше, че цялото Братство бе срещу мен. И

накрая, от четвъртата страна, се нахвърли и Лиляна Табакова. И то само за това, че ние махнахме онова заглавие с едър шрифт, в което бе написано, че тези песни са дадени чрез Лиляна Табакова и Кръстю Христов. На този етап ние не можехме да приемем такава постановка - да се изтъкват някои личности с цел да се ласкае честолюбието им и да се подхранват самолюбиви чувства - неща, които не бяха позволени в Школата. Освен това, ние искахме да покажем, че това са песни, давани чрез ученици на Учителя, но са песни от Учителя, защото от опита, който имахме, знаехме, че учениците са взимали винаги участие, когато Учителят е свалял песните. Тези ученици са били инструмент, какъвто е цигулката на Учителя. Особено след като се беше вмъкнал и онзи "хубостник" Кръстю, това беше неприемливо. Тогава ние много бързахме, всичко се правеше в пълна тайна, печаташе се в държавна печатница - там, където не се печатаха ноти, а военни карти и ние не можехме да направим коректура на шпалтите. От там нищо не можеше да се изнесе и нищо не можеше да се внесе. Затова има малки технически грешки в песните, дадени чрез Табакова. Тя знаеше много добре как се печаташе, беше певица и знаеше много добре как се печата нотен текст - как се преминава няколко пъти през коректура. Ние нямахме достъп до печатницата. Изданието се подготвяше и ръководеше от Неделчо Попов. Той можеше да влезне и да даде поръчката и накрая да вземе готовата продукция, но не можеше да се намесва в нито един етап на печатането. Изобщо имаше много условия в тази задача. Накрая Табакова се обяви срещу мен като изтъкваше, че аз поради незнание съм направила грешки в нотния текст, но мълчеше за това, че сме махнали надписа с големи букви с нейното име и с името на Кръстю, защото ако бе споделила с някого, онзи би одобрил моята постъпка. Но нещата се извъртяха така, че от Братството се нахвърлиха върху нея, че това не са песни от Учителя, а нейни измишльотини - тогава тя се видя в чудо. Но ние гарантирахме, че са песни от Учителя. Веднъж ме среща и се оплаква, че я нападали, че това не били песни на Учителя, а че тя си ги е нагласила заради гласа си - за да го изтъкне по-добре. Аз й отговорих: "Сестра, навремето ми казахте, че вие ще гарантирате, че това са песни на Учителя. Ето, сега е времето да сторите това". Табакова учудено вдига рамене: "Ама сестра, сега никой не ми вярва". "Ето, виждате ли? Аз бях тогава права, че ще дойде това време. Това време дойде". По-късно тя се окопити, разбра, че напечатани, те са узаконени по този начин. Започна да демонстрира пред другите, да показва как се пеят, като вече се опитваше да играе като на сцена пред приятелите, да показва виртуозността на гласа си и своята артистичност като певица и накрая като примадона. Всички от Братството имаха музикална култура, имахме не случайни музиканти и като видяха всичко това, приеха го като една циркова програма - акробатика с текст, глас и песен. Братята изобщо не можеха да я понасят и търпят. Постепенно я изолираха, не я приемаха. Онези, които отиваха при нея, престояваха известно време и после се отдалечаваха с горчиви възпоминания. Тя беше навлязла във фаза, когато бе напуснала операта, което според мен бе груба грешка. Но това стана, според мен, под влияние на онзи "хубостник" Кръстю. По този начин тя прекрати кариерата си, а от друга страна се лиши от средства за препитание. След като напусна операта, тя смяташе да продължи театралната си дейност на "Изгрева", като бъде тук примадона и най-добър познавач на песните на Учителя. Приятелите правеха много опити за работа с нея, но всички излязоха несполучливи. От време на време тя изискваше да изнесе концерт от песни на Учителя в салона на "Изгрева", като бъде съпровождана с подходящ камерен състав. Спомням си, че музикантите-цигулари от "Изгрева" се бяха хванали да работят с нея, но като видя, че нямат диригент, тя започна да се държи с тях като диригент и певица, и примадона. А знаете, че на диригента се

подчиняват и оркестърът, и певицата, както и текстът, и музиката. Така че приятелите не издържали и за да се отърват от нея, казали: "Сестра, вие сте първокласна певица, а ние сме самоуки и не сме в състояние да отговорим на вашите изисквания, които са от най-висш порядък". А тя отговорила: "Ами да, аз затова виждам, че тук нищо не върви. Ами да, не остава нищо друго, освен да се разпусне съставът и да се намери нов". Тя гордо и надменно си тръгва, поглежда ги с превъзходство и напуска салона като примадона, а съставът от десет човека станал на крака и почнали да се прегръщат и целуват с радост и благодарност, че са се отървали по такъв хубав начин от нея. Те повече не работиха с нея. С годините тя от време на време се опитваше да изнесе концерт от онези нейни песни от Учителя, но никой от слушателите не я приемаше в себе си и като певица, и че това са песни от Учителя. Защо ли? Защото тя пееше песните на Учителя, за да изтъкне себе си, да покаже себе си и да задоволи амбициите и капризите си на примадона. А на "Изгрева" не можеше да има примадони. Тук беше Школа и ние, живите, още помнехме Словото на Учителя - то беше в главите ни и в душите ни.

След издаването на песните минаха години и направихме опит да изнесем концерт с песни на Учителя в салона, като аз трябваше да бъда на пианото, а Лиляна да пее. Работихме двете дълго време, уточнявахме се, защото тя ги пееше като оперна певица, а аз исках да се пеят така, както се пеят окултни песни от Учителя. Това вече го знаех. Та нали цели двадесет години съм слушала Учителя и съм била непрекъснато на пианото. Уточнихме се. Тя се съгласи. Излязохме на сцената и тя изпя песните така, както си искаше, а не така, както се бяхме уточнили. Излъга ме. Аз не предполагах, че тя може да постъпи с мене по този начин. В момента тя ме използваше като пионка и като реклама за нейния концерт, понеже всички разбраха, че двете ще изнесем концерта и салонът беше пълен. А аз обявих, че тя ще ги изпълни така, както се изпълняват окултни песни от Учителя. Затова всички дойдоха да видят и чуят как ще стане това. А накрая тя ги изпя така, както си искаше и всички след концерта се нахвърлиха върху мен. Нея никой не я обвини, нито я упрекна в нещо. Защото според всички тя си била такава. Но затова, че аз съм постъпила по този начин, те ме упрекваха във всички грехове. После идват приятели при мен и ме питат защо съм се съгласила да се пеят по този начин песните на Учителя. Обяснявах им, че у дома сме репетирали едно, а на концерта тя ме е измамила. Послужи си с измама. Накрая това го разбраха всички. И се зарекох повече с нея да не работя. Удържах на думата си. След този случай минаха много години, срещали сме се, но разговорът ми с нея е бил много резервиран. Каквато си беше отначало и с каквото дойде отначало на "Изгрева", с това си остана и до края. Тя не се промени. В Школата на Учителя е така: "Кой както се прояви в началото - така се проявява до края". Защо ли? Ами много просто. За каквото се закачиш, такъв проводник ставаш и накрая изпълняваш програмата на онези сили, за които си закачен от самото начало. Това е окултен закон. Вие знаете за кого се бе закачила отначало и ето, вече двадесет и пет години след заминаването на Учителя, тя си е негов проводник, на онзи "хубостник", и до края на живота си ще остане същата. В това съм убедена. А на вас, по-младото поколение, оставям да проверите. Ако това е така, както аз казвам и ако мен ме няма на този свят, ще запалите една свещ в мое име и ще ми изпратите една светла мисъл. Тази награда ми е достатъчна.

Спомням си, през 1970 година един млад брат дойде и пое ангажимент да запише на магнетофон песните на Учителя в изпълнение на Лиляна Табакова, като едновременно направи и документален филм за нея. Тя се била почти съгласила, но накрая запитала: "Ами какво ще направите със записа и с филма?" Братът отговорил, че ще го сложи в специална кутия,

ще го запечата херметически, за да остане като документ за онова поколение, което ще дойде след двехилядната година. А тя му отговорила: "Аз не мога да бъда поставена в кутия и запечатана, аз трябва да бъда показана по телевизията, на кино и в операта". Тогава братът я предупредил, че след време гласът й ще се промени и че сега е най-удобният момент за нея. Тя отговорила, че нейният глас е особен и ще продължи да бъде такъв, какъвто е сега, до две хилядната година. Сега е 1970 година. Проверете след двадесет години какъв ще бъде нейният глас и дали има направен запис на песните на Учителя. Аз знам отговора. Затова ще ми запалите втора свещ и ще ми изпратите втора светла мисъл. Тогава ще разберете, че това, което съм говорила, е вярно, истинно и е живата история на живота на Школата. Амин!

Паневритмия в Невидимия свят. Паневритмия в небето над връх Мусала

В първите години ние излизахме на екскурзии на връх Мусала. Групата се събираше в София, наемахме камиони, които ни закарваха до Чамкория, сега Боровец. Смъквахме багажа и оттам тръгвахме пеша до хижа "Мусала". Правехме няколко почивки. По средата на пътя се изпречваше една голяма скала - там отсядахме с Учителя на задължителна почивка. Понякога багажът ни бе натоварен на коне, които наемахме заедно с конярите от Самоков. Горе на Мусала ни очакваше старата дървена хижа. Обикновено Учителят се настаняваше вътре, а задължително - и сестрите. Братята палеха огньове и стояха и спяха около тях. Тогава нямахме палатки, а носехме военни брезентови платна, останали от времето на войните. Прекарвахме около огньовете с песни и чай до късна вечер. После си лягахме. През нощта трябваше да станем към три часа и да се запътим към връх Мусала.

По даден знак станахме, облякохме се, бяха запалени няколко фенера и колоната потегли мълчаливо. Един брат водеше колоната със запален фенер, а друг брат също носеше фенер на края на колоната. Така полека-лека се катерехме по пътеката в тъмната нощ и колоната стигна до връх Мусала. Беше още тъмно. Направихме обща молитва. Постепенно небето започна да светлее на изток. Беше необикновено преживяване. Очакваше се хубаво време и ясно небе. Това на връх Мусала ставаше рядко и ако се случеше, беше чудо на чудесата. Очаквахме изгрева. От края на пространството и на света се показа първият лъч. Пяхме песни от Учителя. След това Учителят каза няколко Слова. Изчакахме дискът на слънцето да излезе една педя над хоризонта. Духаше вятър и отидохме на завет. Пихме топъл чай, който носехме в термосите си. Някои отидоха в наблюдателницата на Мусала. Към десет часа слязохме на първото езеро, наречено "Окото". Направихме почивка, закусихме и следобед се върнахме на хижа "Мусала".

Там ни чакаше един брат. Казваше се Методи Шивачев. Той беше определен от Учителя да пази багажа и да поддържа огъня. Той се приближи до Учителя и Му каза: "Овардих багажа, Учителю, и поддържах огъня непрекъснато". Учителят кимна и му се усмихна: "Прекарахме много хубаво. А сега си почини от твоя пост, защото утре сутринта ще отидеш на върха сам. Нали за това си дошъл - да се качиш на Мусала и да дочакаш там изгрева на слънцето". Братът вдига рамене и продумва: "Е, щом трябва да се кача, ще се кача, но в колко трябва да тръгна?" "В три часа - в часа в който ние тръгнахме, за да бъдеш там горе сам на изгрева на слънцето". И Учителят натъртва и набляга на думата "сам". А брат Методи очакваше, че ще тръгне

по видело. Смяташе да си вземе и приятели за компания. Но сега задачата си е задача. Тук бе оставен сам да варди багажа, а сега трябваше сам да се качи на Мусала. Така му се е паднало - сам да върви на връх Мусала.

През нощта усеща, че някой го буди. Оглежда се - няма никой. Поглежда часовника си - вече е два и нещо. Облича се в тъмното. Какво ще се облича - та той е спал така с дрехите си. Решава да вземе фенер, но не знае къде са го сложили. А сега е тъмница, къде ще го търси - всички спят. Решава да тръгне без фенер, нали има пътека, по нея, по нея - та горе. Така решава и пак не знае защо така решава, и тръгва. Постепенно свиква с тъмнината. Намира пътеката. И когато стъпва на пътеката, изведнъж се появява един сноп светлина. Да, сноп светлина, като че ли някой върви пред него и над него и със светлината на джобно фенерче му осветява пътя на един-два метра разстояние пред него. Обръща се назад, гледа - няма никой. И пред него няма никой. Поглежда нагоре над главата си, нищо не вижда, няма никой. Но светлината идва от два метра височина над земята и една педя над главата му и е насочена косо като сноп надолу, един-два метра пред него и му осветява пътя. Преодолява страха и изненадата. Понеже е имал и други опитности с Учителя от най-необикновен порядък, граничещ с чудеса, непонятни за човешкия ум, той разбира, че това е работа на Учителя. Благодари Му мислено и тръгва все по-уверено и без да се бави. Където трябва, светлината спира да се движи и това значи, че трябва да направи почивка. Когато тръгне светлината, тръгва и той. Мислено преживява онези събития от Библията, когато Духът Господен във вид на огнено кълбо нощем и огнен стълб денем е водил евреите през пустинята. Сега преживява същото. Така, в размишление за онези исторически библейски години и за огнения стълб, който е водил евреите, той е вече в подстъпите към върха. След два-три часа той е горе, на връх Мусала. Снопът от светлина го води и спира на едно точно определено място. Методи застава на определеното за него място. Светлината, която го е завела, изведнъж угасва. Тишина. И тъмнина. Изведнъж чува във висините над главата си песнопения и музика. А той много обича да пее и да свири, дори в млади години е участвувал в църковен хор и много добре знае какво значи песнопение и хорово изпълнение. Но чува и музика. Методи вдига главата си на 60° нагоре към небето, за да проследи откъде идва това песнопение и музика. Вдига глава и какво да види! Горе, във висините на небето, под форма на голяма елипса се откроява една светлина. Вторачва се в светлата елипса. Разглежда я и вижда как, в светлини, с бели одежди и с човешки фигури танцуват същества, наредени по двойки и в кръг. Танцуват, правят някакви движения с ръце и крака и се движат в кръг, съпровождани от необикновена музика и песнопение. А над тях и около тях - неземна светлина. Чува се песнопението и музиката. Тя съпровожда цялото движение на играещите светлини в кръга. Танцуващите играят в кръг. Фигурите на двойките излъчват бяла светлина, която с нищо не може да се сравни. Тя е жива, трепти и тази светлина се движи в кръг. Всичко се движи в кръг - и елипсата, и светлината в нея, и фигурите в светлини, а песнопението и музиката ги съпровождат. Методи Шивачев е унесен и прехласнат и само наблюдава. Минават минути, почти час. По едно време горе кръгът от светлина придобива по-силен бляськ. Танцът е свършил, светлите същества се събират, поздравяват се, събират се вкупом в центъра и после като едно огнено кълбо се отдалечават в пространството. Светлината горе над главата му изчезва. Настъпва отново тъмнина. Звуците от песните и музиката още звучат в ушите му. След малко се развиделява. Методи наблюдава величествения изгрев на слънцето. Появява се първият му лъч. Музика и песен звучат още в ушите му. Като че ли онези песни и музиката от преди малко от небето и светлият кръг на елипсата са преминали в лъчите на слънцето. Усеща как лъчите от

изгряващия диск на слънцето също играят своя танц. И вижда как всеки слънчев лъч, идващ от пространството до него, представлява не лъч, а светло същество, което се приближава в своя танц с движения, музика и песен. Това продължава да вижда и да чува Методи, и съзерцава, докато се показва целият диск на слънцето. Тогава лъчите престават да танцуват и пеят, музиката постепенно намалява и се изгубва в пространството. Методи много пъти е наблюдавал слънцето на Мусала, но такова нещо му се случва за пръв път. Той знае, че това преживяване е не само преживяване, а е истинско посвещение за времена и събития, които трябва да дойдат, да се сбъднат. Той знае, че онова видение във вид на елипса не е видение, а истинска реалност. Изгревът на слънцето за него също не е видение, а истинска реалност. И той знае, че трябва да бъде свидетел на всичко, което видя и чу, за да засвидетелствува след време за него. Той знае, че това Учителят специално го е приготвил за него. Но защо за него? Та има много по-достойни от него сред братята и сестрите.

Методи Шивачев престоява горе известно време пред слънцето. После отива към наблюдателницата, влиза в нея, а там няма никой. Влиза вътре в малката стаичка. На една малка поставка има чайник, от който излиза пара, канче, сирене, масло и хляб. Оглежда се наоколо. Няма никой. Вероятно пазачът още спи. Разбира, че тази закуска е за него - след всичко, което му се случи досега. Той пие чай, стопля тялото си, похапва по малко от всичко и си тръгва. Слиза постепенно надолу и към обяд пристига в бивака на хижата. Ние току-що се бяхме върнали от поредната екскурзия из околностите с Учителя.

Методи Шивачев приближава до Учителя и Му целува ръка. Методи е мълчалив и смутен. Но едновременно и радостен, и затворен в себе си. Учителят го поглежда и пита: "Е, Методи, какво видя горе?" Методи започва да разказва, а ние слушаме. Разказва всичко подробно. Когато свършва разказа си за светещия танц на онзи кръг в небето над Мусала, където ангелите небесни са пеели и играели, Учителят се изправи на крака, вдигна дясната Си ръка за поздрав и най-тържествено каза: "Всичко това, което ти си видял горе, в небето на Мусала, ние ще го свалим долу, тук на земята. Ще го свалим, за да бъде "както горе на небесата, така и долу на земята". За да се въдвори Царството Небесно, което е на Небесата, в Царството Небесно долу на земята, между человеческите синове". Ние запомнихме това. Някой го записа. Най-вече го запомни Методи Шивачев.

Паневритмията на "Изрева"

Минаха години. Дойде уреченото време да се изпълнят думите на Учителя. Беше 1934 година. Една привечер бяхме се събрали на полянката на "Изгрева" около Учителя, говорехме за музика, за песни и някой спомена за българските народни песни и хора. Учителят помоли насъбралите се да изпеят хороводни песни и да ги изиграят. Изиграха ги. После попита могат ли да изиграят някои хора? Братята и сестрите се хванаха за ръце и изиграха няколко хора от различни краища на страната. На "Изгрева" имаше представители от цяла България. По онова време нямаше млад човек, който да не може да играе хоро и ръченица. Та ако това не може да прави - него за нищо не го бива. На село не знаеш ли да играеш хоро, не можеш да се ожениш. Така че тази вечер всички с удоволствие се надпреварваха да покажат какво умеят и какво знаят. Учителят наблюдаваше как народните песни се превръщат в хороводни песни и хора. Наблюдаваше как българските песни и ритми преминават в хора със стъпки и движения. Това наблюдение и разучаване продължи над два часа. През това време Учителят

обясняваше вътрешния мистичен език на някои стъпки и ритми на българските хора и обясняваше от къде водят началото си, от коя окултна школа идват, пренесени от българите. Жалко, че това никой не го стенографира, защото обяснението никога не се повтори вече. А ние така бяхме се разпалили от хората, че бяхме в една необикновена възбуда. После Учителят взе цигулката си, изсвири някои мотиви от народни песни. Той обясняваше кои са първичните мотиви, обясняваше смисъла им, а после обясняваше кои са вторичните и как са вмъкнати по-късно. Това продължи дълго време.

Накрая Учителят изсвири с цигулката си няколко мотива, които Той бе изчистил и които според Него идват от първоизвора, от първоизточника на българската народна душа. Поиска да види от нас какви движения ще им сложим и как ще съпровождаме тези мотиви с нашите движения. Един показа едно, друг показа второ. Въодушевихме се. Учителят ни спираше и ни показваше най-типичното за момента движение, съобразно мотива, който Той бе изсвирил. Ето така започна да се дава Паневритмията. Музикантите бяха около Него. Започна се една денонощна работа. Сутринта ние бяхме на пианото в салона, уточняваше се мелодията, записваше се, обясняваха се стъпките и движенията. От това време има няколко снимки, на които се вижда как Учителят е седнал на стол, няколко сестри са пред Него в поза за игра, а на пианото е седнала сестра и свири. Ето така се работеше през деня. Вечерта се събирахме и показвахме ги вече като мелодия, стъпки и движения. Вечерта Учителят продължаваше до късна доба да свири в стаичката Си и да уточнява пасажи, докато ги даде окончателно в изчистен вид. Това бе един труден, продължителен етап, както за Учителя, така и за музикантите, така и за останалите. Трябваше да се намери идеалната хармония между мелодия, ритъм и движение. Накрая тя бе намерена и дадена. Бяха създадени двадесет и осем упражнения с мелодия, ритъм, движение, последователно свързани в едно цяло, подчинени на вътрешни духовни закони.

Паневритмията е израз на духовни закони и чрез нея между силите на човека и силите на природата става пълна обмяна по законите на хармонията, която съществува в Живата Природа, в Духовния свят и в Божествения свят. След известно време Учителят даде и Пентаграма, а това е онзи Пентаграм, който Учителят беше дал на първите братя от Синархическата верига и който висеше по стените в домовете на старите приятели. Когато се отвори Школата, ние този Пентаграм го виждахме по стените на старите приятели. Учителят го даваше само на онези, които бяха разрешили правилно своята задача с Школата на Учителя. Това беше посвещение за ученика. Един ден, както се бяхме събрали около Него, Той каза: "Сега е дошло времето да свалим този Пентаграм от картините във вашите рамки, които висят по стените и да го приложим на земята". Така и стана. Това са упражнения за редици от по пет двойки, насочени към центъра, които в своето движение заемат петте върха на Пентаграма - Любов, Мъдрост, Правда, Истина и Добродетел. Искам да спомена също, че в началото на Школата Учителят бе създал една вътрешна група от сестри, в която бях включена и аз, на която Той четеше лекции, беседи, като всяка сестра при всяка сбирка представляваше дадена добродетел, с която се работеше. Тази, която беше на ред да бъде на върха на Пентаграма, ръководеше сбирката. Учителят седеше, слушаше и даваше Своите напътствия. На следващата сбирка друга сестра заемаше върха на Пентаграма. Така Пентаграмът, с петте си върха, се въртеше от дясно на ляво и всички се изреждаха. В онзи етап Учителят дава беседите пред класа на Добродетелите. Това го споменавам, защото Школата бе минала през този етап на вътрешна работа с Пентаграма. Сега дойде времето да

преминем и да я проектираме навън от себе си в движение и музика. Така бе даден "Пентаграмът" от Паневритмията чрез Учителя.

След известно време Учителят даде и "Слънчеви лъчи". Това е по-сложна композиция. Двойките са разположение в 12 лъча, насочени към центъра. Те олицетворяват Мировата Любов, която идва от центъра на Вселената и отива към периферията. Тези дванадесет лъча са заобиколени с един кръг от двойки. Идва момент, когато човекът, дошъл на земята, трябва да се пробуди, да му се отвори съзнанието и да влезе в него онази Мирова Любов като Светлина. Това е пробуждане на човешкото съзнание. Следващият етап е да тръгне отдолу нагоре, т.е. от периферията на Вселената към центъра й с така наречената Космична обич. Това започва с песента "Ти си ме, мамо, човек красив родила". Оттук започва възходът на човека и пробуждането на неговото съзнание, навлизането в Свърхсъзнанието чрез Виделината в него. От този момент човек излиза от затворения кръг на личния си живот, а българинът излиза от затворения кръг на неговата народна песен. Учителят беше казал: "Четиридесет години съм работил, докато изкарам българската народна песен от затворения кръг".

Оттук се започва възходящият път на българското съзнание към Свръхсъзнанието, което трябва да се добере до Словото на Учителя. Само онзи българин, който е пречупил този затворен кръг и го е отворил в себе си, може да тръгне по възходящия път на вътрешната Светлина на съзнанието си. Този вътрешен път на Светлината в неговото съзнание ще го заведе чрез Виделината в Духовния свят. Там той ще намери Словото на Учителя. Вие може да четете беседи на Учителя и пак да не се доберете до Словото Му. Защото първо е необходима Светлина във вашето съзнание, а след това трябва да дойде Виделината на Словото на Учителя във вашето съзнание и да се срещнете с Него. Друг път няма. Оттам започва отвореният път и освобождаването от затворения кръг на българското съзнание за Школата на Учителя. Школата на Учителя е Светлина и Виделина на Словото Му.

Когато се даде Паневритмията, така се случи, че дойде и Методи Шивачев от Нова Загора, който беше учител там. Приближи се до Учителя, целуна Му ръка. Учителят му поръча да дойде при Него, когато започна да се играе от Паневритмията. Той дойде при Учителя, а Учителят го покани да седне на пейката до стожера с лампата, където Учителят обичаше да седи. Методи наблюдава, накрая, след като свърши Паневритмията, заедно с Учителя се приближихме до него. Учителят се обръща към него и го пита: "Е, Методи, какво ще кажеш? Това сега тук, на поляната, същата Паневритмия ли е, която видя горе на Мусала, на небето?" Методи поглежда приятелите, които са радостни и щастливи, с грейнали лица, поглежда и Учителя, застанал до него и казва: "Това, което видях горе на небето на Мусала и това, което видях тук, на поляната - не са едно и също нещо. Онова горе на Мусала бе съвършенство от музика, движение и хармония, а тук е нещо друго".

Учителят го поглежда, но вече сериозно: "Да, истинската Паневритмия не е още свалена. Истинската Паневритмия е горе в Невидимия свят. Тя не може да се свали в онази чистота от форми - движение и музика - на земята. Ако се свали така, както е горе на Небето и се играе на земята, ще се разруши земята. Тя ще се свали в следващата епоха. Паневритмията е хармония на човешката душа и на човешкия дух, направили общение с Бога. Засега човешката душа и човешкият дух могат да направят общение с Бога в пълна хармония само горе, в Невидимия свят, в света на Мъдростта, където е истинската Виделина и Светлина на човеците."

"Ами тази Паневритмия, Учителю, каква ще бъде тя тука?" - обади се една сестра. "Тази Паневритмия тук е свалена за българската душа и българския дух. Тя трябва да се свали отгоре, да премине през българската

индивидуалност, да премине през българската личност, да премине през българската народна песен, през българските хороводни стъпки, за да се съчетае хармония между мелодия, ритъм и движение. Защото българската душа и българският дух са определени да съчетаят тази мелодия, ритъм и движение и да направят долу на земята общение с Бога и с Великия Учител. За да се доберат останалите народи до Словото на Великия Учител, трябва да тръгнат от българска земя, от българско четмо и писмо, за да преминат през Паневритмията. Тогава ще се срещнат със Словото на Великия Учител. Друг път няма за човечеството. България е определена за това. Българската Паневритмия е определена за това. От нея се тръгва. Човечеството трябва да се добере до нея и да тръгне от нея. Оттук се тръгва - друг начин няма за пробуждане на човешкото съзнание по пътя на Космичната обич".

Ние слушаме, оглеждаме се смаяни и се питаме един другиго с поглед: "Та ние ли сме тези, на които се даде тази Паневритмия на земята за Новото Човечество?" Оказа се, че това сме ние - всички онези, които бяхме около Учителя. Ние с живота си бяхме заслужили тази привилегия пред останалото човечество - това, което бе днес и онова, което трябваше да дойде утре.

По-късно тя се нотира и през 1938 година, по времето на Учителя, се издаде в София на луксозна хартия в голям формат. Тя се състои от три части:

1. Паневритмични упражнения и тяхното описание;
2. "Паневритмия", музика за две цигулки;
3. Принципи на Паневритмията.

На корицата художникът бе се постарал да даде изгряващия диск на слънцето, планините на Мусаленския дял и съществото, което играеше Паневритмия на Мусала. През 1942 година се издаде книжката "Слънчеви лъчи", като главно участие при съставянето й взе Весела Несторова. Тази книга също е съставена от три части:

1. Музика на "Слънчеви лъчи";
2. "Слънчеви лъчи" - принципи;
3. "Слънчеви лъчи" - описание на движенията.

Всеки от нас взе някакво участие. Беше създадена една група от няколко сестри, които разучаваха Паневритмията с Учителя в салона и после я предаваха на останалите приятели, които идваха на "Изгрева". Къде по-рано, къде по-късно, приятелите я изучаваха и се обучаваха взаимно един другиго. Обикновено ставаше така, че всеки, който идваше, хващаше се в кръга, поглеждаше онези, които бяха пред него и играеше според това, което виждаше. Така се дойде дотам, че не всички правилно играехме Паневритмията. С годините едни играеха едно, а други - друго. Това предизвика неодобрението на Учителя, който каза веднъж: "Трябва да се оправят упражненията и да се играят правилно. Така не може! Вие вредите на Мен, на себе си и на останалото човечество, защото от тук тези погрешно изиграни упражнения създават дисхармонични състояния и вихри и те се прехвърлят и предават на останалото човечество. Вие носите отговорност за това, което става тук на поляната и с Паневритмията, и за онова, което излиза от нея и отива в света и създава съдба на човечеството."

Ние мълчим - нищо не казваме. Нищо не разбираме. Не беше дошло времето да го разберем. Не беше дошла онази Светлина отгоре, за да освети съзнанието ни. Това време дойде, когато Учителят си замина. Ние преминавахме през страдания, мъчения и изпити, които не винаги взимахме успешно и успявахме да преминем по-нататък в нашия път. Когато дойдоха събитията от 1957-58 година, тогава разбрахме, какво значи да се играе правилно Паневритмия и да има хармония на "Изгрева" и в света. Разбрахме, но беше вече късно за нас. "Изгревът" бе разрушен.

Думите на Паневритмията - на Олга Славчева от "Изгрева" и на Асавита от Божествения свят

По времето, когато се даваше Паневритмията, когато Учителят я сваляше отгоре, от Невидимия свят, присъствува една сестра и Го запитва: "Ама Учителю, тази Паневритмия същата ли е, която е видял брат Методи Шивачев на небето на връх Мусала?" Учителят я поглежда и казва: "Ние правим тези упражнения, както ги правят в другия свят. Те не са измислени, те са снети отгоре. Тези упражнения са свързани с физическия, Духовния и Божествения свят". "Ама Учителю, това същата Паневритмия ли е от небето на връх Мусала?"- настоява сестрата.

"Истинската Паневритмия не е още дадена. Тя е горе на небето. Тя служи за идеал на човешката душа и човешкия дух. Чрез нея те се хармонизират със световете, които са над тях. Тя ще се свали, когато дойде другото човечество. То ще има други тела - духовни тела. С тези физически тела вие не можете да издържите на онази Паневритмия от Небето на връх Мусала. Нашата Паневритмия е Паневритмия на човешката душа и на човешкия дух, слезли на земята. А онази истинска Паневритмия е за човешкия дух и човешката душа, които са горе в Невидимия свят и търсят общение с Бога. Ние тук търсим общение с Бога с нашата Паневритмия, а онези горе търсят общение с Бога с тяхната Паневритмия. Когато човечеството се обедини в едно, когато човек стане пробудена душа и животворящ дух - тогава ще се свали истинската Паневритмия. А дотогава ще изминат много лета, години, столетия и хилядолетия." "Ама Учителю, нашата Паневритмия ще има ли Слова както онази на връх Мусала?" - пита отново сестрата. "Ще има и ще изпратим същество отгоре, което да даде думите на нашата Паневритмия" - казва Учителят.

Минават няколко дни. Учителят извиква Олга Славчева, която бе поетеса. Годината е 1934. "Ще можете ли, сестра, да напишете думи за музиката на нашите упражнения?" Олга се стеснява: "Но Учителю, дали ще мога да ги напиша? Много е сложно това за мен. Ще улуча ли да подредя думите в съответствие с мелодията и да не загубя ритъма? Страх ме е, Учителю."

Учителят се усмихва и казва: "Ние ще ти помогнем. Ще ти изпратим едно същество, което ще ти помогне за текста. То ще ти продиктува думите за музиката на отделните упражнения." Учителят замълчава и се усмихва. "Е, щом е така, да се опитаме и двете - аз и това същество. Но как и кога ще дойде то?"

Учителят й казва деня и часа, в който ще пристигне това същество. Олга Славчева започва да чака деня с нетърпение, а след това с тревога. Какви ли не мисли й минават през ума. Какво ли ще бъде то? С какво ли ще бъде облечено? С какво тяло, ами ще го познае ли? Ще може ли да го чуе добре? Въпроси безброй и никакъв отговор. Олга започва да става все по-възбудена от ден на ден. Това не е шега работа. Та тя ще има посещение от Невидимия свят и то не "на гости", а по работа, дадена от Учителя. Идва денят и уреченият час. Олга Славчева сяда на масата - приготвила е много листа и много моливи за всеки случай. Идват часът и мигът. Олга започва да усеща едно вдъхновение, което обхваща цялото й същество, мисълта й се прояснява, погледът й се разширява и получава дълбочина, пред нея седят нотите на отделните упражнения. И тя започва да чува в себе си думите, които се подреждат една след друга. Олга ги записва на белия лист. Таман е завършила две-три упражнения и на вратата се чука - влиза някаква сестра-

комшийка да й иска на заем това или онова. Олга й казва, че има работа. "Та това работа ли е? Седнала нашата Олга и си пише поезия. Поезия и утре ще си пишеш. А сега аз съм ти дошла на гости и освен това ти искам нещо на заем." Олга не на шега се разсърдва, скарва се с нея и я изпъжда, защото си има работа. Сяда отново на масата. Но всичко е отлетяло. В главата й няма вече светли мисли, в сърцето й няма вече благородни чувства и няма вече полет за вдъхновението. Няма нищо. Всичко е отлетяло. Останала е в нея само сръднята и разправията с нейната комшийка. Олга веднага разбира, че е изиграна от духовете на онази, другата ложа, почва да плаче и да иска прошка от това същество. Но няма отклик, няма ответ. Цяла нощ Олга не мига, не може да заспи. На следващата сутрин отива при Учителя и Му разказва всичко плачешком. Учителят я гледа строго: "Защо не взе мерки срещу пакостливите и тъмни сили? Те видяха светлината, която слезе от Небето върху тебе и над тебе и веднага изпратиха своите служители да ти попречат."

"Учителю, не предполагах, че такова нещо може да ми се случи и тук на "Изгрева", тук пред Вас. Ще мога ли да поправя грешката си?" Олга плаче, пада на колене и със сълзи облива коленете на Учителя. Учителят се навежда и я повдига. "Добре, след тридесет и три дни това същество ще дойде отново в уречения час. Но не се ли справиш този път - ще отговаряш пред Бога. Защото това същество се изпраща от Божествения свят само и само за да даде думите и да ти продиктува текста на Паневритмията". С това Учителят приключва разговора, а Олга се навежда, целува Му ръка и си тръгва. Отива си Олга Славчева у дома и започва мъчително да отброява дните. Само тя си знае как са минали тези дни един след друг. Не говори с никого, затваря се в себе си, нейната вечна слънчева усмивка изчезва от лицето й. Приятелите й смятат, че е болна. Разпитват я нуждае ли се от нещо, има ли нужда от помощ? Тя отхвърля всички предложения. Предварително вече е сложила капаци на бараката, затваря ги отвътре, затваря прозорците, затваря вратата и я залоства. Окачва на вратата и прозорците няколко одеала, че и дори да чука някой - да не може да се чува. Приготвя си газена лампа, свещи, кибрит и много моливи и хартия. Отново идва мигът. Познатото чувство на вдъхновение - мисълта й се прояснява, вижда светлина над себе си и в себе си. Започва да чува думите: "Аз съм Асавита. Идвам от слънцето, за да ти продиктувам думите на отделните упражнения от Паневритмията. Изпратена съм за теб и идвам от Божествения свят". Олга записва всичко.

Започва Олга да записва дума по дума и нанася думите под нотния текст. Работата продължава няколко часа. Накрая се разделят като приятелки. Същия ден Олга отива при Учителя и Му поднася текста на Паневритмията. Учителят го одобрява. Накрая Олга разказва за думите на Асавита. Учителят кимва с глава. "А ще мога ли, Учителю, да я видя още веднъж?" "Зависи от теб. Ще я викаш и ще се молиш за нея. Всичко зависи от теб."

На следващата година Олга Славчева издаде една малка книжчица, озаглавена "Паневритмия". Годината на издаване е 1935. Горе, в левия ъгъл на корицата, бе сложено името *Асинета*. Цената е 5 лв. Сега ще е цяло чудо, ако е запазена някоя и друга книжка. В същата книжка Олга Славчева помести и думите на три песни от Учителя, които Той й бе дал да напише. Това са "Бершид Ба", "Пролетна песен" (в книжката е отбелязано заглавие "Пролетта пристига") и "Песен на малката буболечка" (в песнарката - "Малката буболечица").

Същата година - 1935 - Олга Славчева издаде една книжка: "АСАВИТА - Божествена песен". На корицата, в горния ъгъл е написано *Хелмира*. Асавита идва от слънцето, посещава Олга Славчева и, като й дава

името Хелмира, повежда я на път за слънцето. Когато пристигат там, тя чува мелодии познати, думи познати - чува песните, които Учителят е дал на земята. Така че музиката, текстът, игрите и движенията, които тя вижда на слънцето, били почти същите, като Паневритмията на Учителя на земята. Хелмира вижда с очите си, че мелодията и движенията са свързани неразделно в едно, в няколко последователни свята - физическия, Духовния и Божественото свят. Който иска, нека прочете внимателно тази книжка. Художничката Цветана Симеонова е нарисувала прекрасна картина-приложение към книжката, наречена "От земята към слънцето".

По онова време на "Изгрева" имаше много поетеси и всички се ядосваха и ревнуваха, защо Учителят прие текста на Олга Славчева. Всички бяха убедени без изключение в това, че думите на Олга Славчева за Паневритмията не са хубави, че няма рима, че не са ритмични, че няма вътрешна хармонична отмереност, че словоредът е такъв, както й е паднало на езика на нашата поетеса. Изобщо, всяка от поетесите на "Изгрева" смяташе, че би написала сто пъти по-хубав текст. Това убеждение у поетесите остана дълги години, дори и след заминаването на Учителя. Дори когато си замина Олга Славчева, отново се повдигаше въпросът, че е необходим друг текст.

През времето на Учителя, през 1941 година, бе издадена една книжка "Паневритмия. Песни на хармоничните движения. Музика и движения от Учителя". В тази книжка има увод, а след това раздел "Основи на Паневритмията", в който Учителят дава принципите на Паневритмията и законите и силите, които са я създали. Там, на стр. 14, точно и строго е отбелязано: "Паневритмията се основава на законите на съответствието между идея, дума, музика и движение". По този начин Учителят категорично обявява, че Паневритмията е дадена, идеята на Паневритмията е свалена чрез музика, облечена е в движение и са сложени подходящи слова за отделните песни. А който иска, може да се запознае по-подробно със седемте принципа на Паневритмията и ще види тогава, че онова, което е дадено от Учителя, не може да се пипа и преиначава. Защо ли? Защото на стр. 14 пише: "Законите на паневритмичните упражнения са написани в целия Всемир". Е, питам сега, кой смелчага ще реши да коригира Божественото? И кой е онзи, който ще тръгне подир изопачаване на Словото на Учителя, на Неговите песни и на Паневритмията Му? А всеки, който е писмен и може да чете, нека прочете онова, което Учителят е дал в тази книжка като "Основи на Паневритмията".

Аз съм наблюдавала как ние играехме Паневритмията и как я пеехме, когато играехме. Беше нещо неописуемо. Виждах как мелодията, думите и движенията се сливаха в едно. За нашето поколение това бе голямо преживяване - беше небесно откровение за нашите души и досег с една истинска реалност - тази на Духовния свят. Когато играехме Паневритмията, братята и сестрите от нашето поколение, ние се пренасяхме в друг свят - света на човешките души. Долу ние крачехме и играехме, а горе душите ни се рееха в онзи, другия, небесния кръг на Паневритмията, горе в Невидимия свят. Така се образуваха два кръга - единият кръг долу на поляната на "Изгрева", където ние - нашите тела - играехме, а другият кръг бе горе на небето - там душите ни се бяха подредили в кръг и играеха. Не минаваше Паневритмия, когато сестрите да не споделяха с Учителя това свое преживяване от играта в двете "Паневритмии". Едната долу на земята, а другата горе на небето. Песните с думите на Олга Славчева съединяваха този кръг долу на поляната с онзи кръг горе на небето. Усещахме, чувствувахме как небето и земята са се съединили чрез нашите песни, как ние играем долу, а душите ни играят и танцуват също горе на небето. Това за нас бе общение на душите, бе съединение на човешките души, долу - с

нашите тела и горе - с песните ни в Невидимия свят. Тази връзка, един път образувана в живия кръг на Паневритмията долу на земята и горе на небето, тази връзка остава вечна. Затова Паневритмията - със словата, движенията, мелодията и ритъма - е връзката между човешката душа и човешкия дух с човешкото тяло на земята и връзката на духовните ни тела със съществата горе в Невидимия свят. Този свят е свят на Мъдростта, където всичко е хармония, музика, чистота и Виделина. Словото на Учителя предхожда Виделината, музиката и хармонията, защото Словото на Учителя идва от Света на Истината, който е свят на Божествения Дух и Божествената Душа.

Затова Паневритмията бе свещенодействие за нас на поляната на "Изгрева". Тя бе посвещение на нашите души, които играеха горе в Невидимия свят и създаваха втория кръг на неръкотворната, истинската Паневритмията. Това за нас беше Паневритмията - свещенодействие и посвещение.

"Има хармония и ритъм в цялото Битие. Целият Космос е проникнат от музика и движение, съчетани в едно. Това е именно Паневритмията (стр. 15)." Е, разбрахте ли какво е Паневритмията и че тя е свещена? Че тя е недосегаема, неръкотворна за человеците по земята, тя е Идеал за човешката душа и човешкия дух.

Задачата на Ярмила от Учителя и разрешението ѝ от трите сестри

Минаха години. За нас Паневритмията бе празник на душите ни. Какви кръгове бяха тук, на "Изгрева", и на Седемте езера на Рила! Тогава смятахме, че това ще трае вечно. Но ето, веднъж Учителят извика при себе си една сестра. Казваше се Ярмила. По произход тя бе чехкиня, но бе отраснала в София. Беше балерина и хореографка. Отива тя при Учителя, а Той в присъствието на няколко сестри ѝ нарежда: "Сестра, вие трябва да оправите гимнастиките на Паневритмията". Учителят искаше да каже, че тя трябваше да оправи упражненията, които се играеха неточно и невярно. "Но, Учителю, аз едва ли ще мога!" "Ще можеш. Ще ти изпратим помощник за това." Тези думи на Учителя останаха запечатани в главите ни. И тези думи не са се изличили досега от съзнанието на онези, които ги бяха чули. Учителят си замина. Минаха няколко години. Веднъж на Паневритмия стана някакъв спор. Спряхме и се огледахме. Видяхме, че едните грешат, но и другите грешат. Тези, които правеха забележка грешаха, но другите, които бяха съветвани, също грешаха. Огледахме се, и се оказа, че всеки играе Паневритмията така, както си я знае. А приятелите не я знаеха добре. Не бяха я научили добре. Бяха изминали много, много години от времето, когато всяко упражнение се изучаваше на поляната поотделно, в присъствието на Учителя. По-късно всеки идваше, влизаше в кръга, оглеждаше се как играят онези пред него и играеше според тях. Оттам се дойде до разноезичието. Тогава си спомнихме думите на Учителя, казани на Ярмила. Освен това през 1938 година беше излязла от печат голямата книга "Паневритмия". Но упражненията, описани от Боян Боев, не бяха правилно описани. Бяха описани по начин, който не бе ясен за онзи, който за пръв път ще се обучава по книгата. Не беше ясен и за самите нас. Навремето не желаехме да обидим брат Боян Боев. А сега, след заминаването на Учителя, трябваше да се предприеме нещо, за да може всички еднакво да играем Паневритмията. Нали това е целта - хармония в мисли, чувства и действия. Това е фактически Паневритмията на земята. Тогава аз, Мария Тодорова, извиках Елена Андреева - стенографката на Учителя - и се уговорихме да започнем тази работа. Извикахме и Ярмила. Нали Учителят бе казал, че тя трябва да

оправи упражненията на Паневритмията. Тя беше балерина, беше хореографка, имаше двигателна култура и знаеше от балета как точно могат да се опишат и дадат упражненията. Но се оказа, че и тя не ги знае добре. Тогава ние ги показвахме - аз и Елена Андреева. Намерихме и една млада сестра, която да ни бъде като манекен-модел и чрез нея се показваха упражненията. Името й е Магдалена Иванова Петрова. Тя ги играе, а ние седим отстрани и коментираме всяко движение - как трябва да се играе и как трябва да се запише. Така работихме няколко месеца и свършихме тази важна работа за Паневритмията. Направихме протокол и се подписахме трите: аз - Мария Тодорова, Елена Андреева и Ярмила Менцлова. Във всяка от нас остана по едно копие от текста, направен за обясненията на упражненията. След това аз извиках фотографа Васко Искренов и той засне всички упражнения, които ние играехме с Ярмила. На всяко упражнение ние позирахме и заставахме в характерна за това упражнение поза и така той направи всичко може би към 80 пози. После той направи снимки, които бяха номерирани и прибрани. Така ние, трите сестри, свършихме една голяма работа. И Ярмила успя да изпълни задачата, която й бе дадена от Учителя. Вече знаехме - каквото и да се случи в бъдеще, въпросът за Паневритмията е уреден и няма да има никакви спорове. Беше съставен нов текст и обясненията, които ние дадохме, бяха напълно достатъчни, а снимките, които трябваше да се прибавят към текста ни даваха основание да мислим, че този проблем е разрешен. Успокоихме се, че свършихме и трите една задача, оставена от Учителя - така, както трябва.

Какво стана по-нататък? Елена Андреева прибра едно копие и после, след години, го размножи. Което е най-важното, тези умножени копия отидоха на много места, но понеже не бяха написани имената на съставителите на този текст, никой не знаеше историята на този труд. Нямаше коментар и описание на цялата история по нашата съвместна работа. А това трябваше да стане, да се направи. Но не се направи, защото тогава смятахме, че не трябва да се изтъква личността какво е направила. Дойде време и Елена Андреева предаде текста на Анина Бертоли, която живееше във Франция, в Париж, за да го отпечата на френски език. Елена извика една художничка и като й показваше упражнение след упражнение, тя направи скици на упражненията и тези скици бяха отпечатани от Анина Бертоли. Книгата излезе от печат. Какво беше учудването на Елена, когато забеляза, че преводът не отговаря на оригинала. А тя знаеше френски толкова, че да може сама да провери. Аз се възмутих и ядосах. Упрекнах Елена. Тя също се възмути и решихме да проверим как стои въпросът, след като се говори с Анина Бертоли. Оказа се, че Анина си е преработвала текста така, че да бъде по-добре схванат от французите. А защо ли? Тя издаваше едно малко списание на френски език "Житно зърно", като материал за това издание й се предоставяше главно от Борис Николов. Когато научихме, че тя свободно си перефразира мислите на Учителя, й направихме забележка. Но тя обясни, че от буквалния превод на френски французите нямало да разберат нищо. Чудно как българите разбират, когато се превежда френска литература, а французите не могат да разберат това, което се превежда от български! Ако това е вярно, изводът би бил един - че французите са по-нискоинтелигентни от българите. И за да не обиждаме французите и да не възхваляваме българите ще споменем, че това е една много стара история. И една стара теза, застъпена по-рано от Михаил Иванов още по времето на Учителя - че беседите на Учителя не могли да се преведат на френски, защото французите, като много интелигентни, не могли да разберат нищо. Затова той, Михаил Иванов, най-интелигентният от всички българи - роден на земята българска, отива в Париж и обяснява на умните французи своето обяснение и тълкуване на беседите на Учителя. По този

начин се доказва, че беседите на Учителя могат да се предадат на французите само от най-умната глава, родена по земите български. От тук следва, че Словото на Учителя е една обикновена залъгалка и то само за глупавите български глави. Е, питам аз тогава, защо Всемировият Учител слезе между българите, облече се в плът и кръв българска и даде Словото Си чрез българско четмо и писмо? Ще можете ли да ми дадете отговор? И като го дадете, ще видите, че всички такива застъпващи се тези, че Словото на Учителя не могло да се преведе и че не могло да се разбере от французите, а трябва да се преразказва, са чиста измислица и посегателство срещу Словото на Учителя. Не стига това, но и тук, на "Изгрева", се явиха братя, които започнаха да преразказват Словото на Учителя в писмена форма, за да може интелигентният българин да проумее чрез тяхното описание какво представляват беседите на Учителя. Е, какво ще кажете на това? Това не е ли посегателство срещу Словото на Учителя? Преценете сами. И се определете още отсега на чия страна сте!

Беше 1970 година. При мен веднъж дойде един млад брат, който се загледа по окачените снимки над моето легло. Погледна той една снимка, поразгледа я и видя две фигури, облечени в бели дълги носии, с разперени ръце да танцуват. Разпитва ме и аз му казах, че това сме аз и Ярмила през времето, когато бяхме млади и когато работехме върху новия текст на "Паневритмията", който дадохме трите - Елена, Ярмила и аз. Братът си записа всичко. След това отиде при Елена и тя му разказа онова, което знаеше. Освен това тя му подари и му надписа едно копие от онзи текст, над който ние бяхме работили. След това братът дойде и представи своя план - че иска всички негативи или снимки от Васко Искренов, за да направи албум, който да приложи към текста. Накрая нещата се сведоха дотам, че Борис Николов, който бе прибрал негативите и снимките, не пожела да ги даде. Братът упорствуваше - настояваше и убеждаваше, че само след двадесет години никой няма да знае тази история и че сега е времето да се подредят нещата и материалите, докато сме живи. Той беше прав, аз го поддържах, но Борис отказа да ги даде. А защо ли? Той отказа по същия начин, както навремето, след издаването на моята песнарка, отказа да ми позволи да събера на вечеря у дома приятелите, на групи по десет души, и да им покажа оригиналите на Учителя. Ако беше това станало, нямаше да има спор досега. Но той не ми позволи и сега - спорове колкото искаш. Сега Борис отново махна с ръка и не позволи да се реализира този план. Аз съм напълно убедена, че след двадесет години, когато нашето поколение си замине, вие няма да знаете как да играете правилно Паневритмията, а ще се появят много спорове. За да се разрешат споровете, ще вземете оригиналния труд на трите сестри - Ярмила, Елена и Мария - и ще намерите онези снимки или негативите, които Васко Искренов направи. И тогава проблемът с Паневритмията ще бъде разрешен. Ще си направите албуми и ще следите как ние сме показвали упражненията. Ако не ви харесваме, ще намерите някой художник да направи скици по нашите движения и така ще ги отпечатате като приложение към нашия - на трите сестри - труд. Единственото, което остана за вас, е да се доберете до оригиналите на тези четири копия от текста, който ние ви оставяме, както и оригиналните снимки. Дано този, който ги съхранява, проумее, каква беля за втори път ми направи моят брат и съжител Борис. И така, за втори път бе ми направена беля и ми се попречи да си завърша работата. Това бе една задача, поставена от Учителя. Да не смятате, че това е нещо случайно? В Школата нямаше случайни неща и събития. Това всичко бе определено да се случи. Защото една грешка води до друга грешка. Най-важно е непослушанието на ученика към Учителя, което се изразяваше в Школата в своеволие - всеки правеше това, което му уйдисва. Ако един съхранява нещо, той смята, че е над другите и може да

решава техните съдби. А това води до своеволие и до груби грешки. Тези грешки доведоха до всички неразбории, караници, спорове и естествено се дойде до 1957-58 година. Това бе закономерно. След заминаването на Учителя имаше ярко изразени личности, които се намесиха, подведоха и останалите, създадоха се групи и всичко се обърка. Когато се намеси личността и индивидуалността у човека и ако това не е съобразено с Божия план, всичко се обръща наопаки. Трябва личността да се впрегне да работи за Бога, а индивидуалността на човека да даде своя богат опит от миналото в името на онази работа, която се върши за Бога. Та по този случай мога да кажа, че двете бели, които ми бяха направени, бяха последица от едно своеволие и непослушание на ученика към Учителя. Друго обяснение няма.

Сега е 1970 година и знаете ли какво ще стане с всичко това?

1. Ще се укрият снимките, които правихме с Ярмила и с фотографа Васко Искренов. Ще се държат нарочно скрито и покрито и няма да се показват, за да се появят множество спорове за Паневритмията.

2. Оригиналният текст за обясненията на упражненията от Паневритмията, които бяха направени от Елена Андреева, Ярмила Менцлова и Мария Тодорова, ще се захвърли и ще се държи като апокриф. Никой няма да знае какво представлява този труд и кой го е направил и има опасност дори да се загуби. Елена Андреева наистина го умножи в няколко броя, но тя не отбеляза авторите и не направи коментар в едно предисловие към труда, за да обясни как и по какъв повод е създаден. Преди известно време идва един брат и ми показва този свитък. Аз го запитах знае ли какво представлява това и се оказа, че той нищо не знае. Аз го изпратих при Елена Андреева, за да му разкаже всичко. Ако този брат успее да направи нещо и да потвърди историческата ценност на този труд, това ще бъде все пак една завършена работа за Школата.

3. След време ще почнат да излизат различни издания на "Паневритмията", като всеки издател ще си обяснява това, което му изнася. Сега в България печатът на нашата литература е забранен, но в чужбина е разрешен и аз чувам, че някои сестри пишели "Паневритмия". Какво могат да пишат? Ние, които бяхме тук, при Учителя, свършихме тази работа. Ще вземат нашия колективен труд, ще го преведат на съответния език и ще приложат снимките, които направиха Ярмила и Мария или най-малко скици на упражненията по снимките. Това е пътят. Друг път няма. Другият път е от лукаваго! Изберете и намерете истинския път!

4. Проверете след двадесет години, а сега е 1970, проверете след двадесет години как стоят нещата. Ще знае ли някой от вас, че има такъв оригинален труд на трите сестри, с което е изпълнена Волята на Учителя? Ще знае ли някой от вас, че има и снимки на упражненията, направени от Ярмила Менцлова и Мария Тодорова? И ако това не знаете, и ако тези неща не сте ги виждали, знаете ли кой ще бъде виновен тогава? Ще бъде виновен онзи, който сега, през 1970 година не разреши да се направят от снимките най-малко десет албума и да се раздадат на десет места. Ако беше направено това, към тези десет албума щяха да се приложат умножени десет текста на оригиналния труд на трите сестри. И тогава въпросът за Паневритмията за следващите поколения щеше да бъде разрешен. Щяхте да имате нотния текст от "Паневритмиите", които са издадени по времето на Учителя, щяхте да имате думите на "Паневритмията" от Олга Славчева и щяхте да имате обясненията на упражненията от трите сестри - Елена, Ярмила и Мария. И накрая, като приложение, пред вас щяха да бъдат снимките на Ярмила и Мария, направени от фотографа Васко Искренов. И всичко щеше да бъде направено така, както Учителят бе наредил да се направи. А сега работата се обърква. Сега разбрахте ли кой ми направи най-голямата беля пред Учителя? И не ми позволи да си изпълня задачата така,

както трябва пред Него. Това е човекът, когото истински съм обичала и обичам и за когото жертвувах себе си вече над петдесет години в съвместен живот с него. Той попречи не само на мен, попречи и на другите, попречи и на вас. Защо? Сега, като четете това, вие знаете ли правилното обяснение на упражненията и знаете ли как се играят те? Не знаете. А кой е виновен за това? Отговорете си сами.

5. И когато се явят разни издания на "Паневритмията" с упражнения, показани от хора, които изобщо в Братството ги нямаше като някакво значително присъствие, е, тогава какво ще правите? Кому ще вярвате? На онези ли, които в чужбина могат да печатат, имат пари за това и ще ви направят луксозни издания, но с неверен текст? Какво ще отговорите на това?

6. Ето сега се яви и един друг проблем. Един младеж завърши българска филология. Беше син на наша сестра и брат. Баща му беше фотограф и направи много снимки от времето на братския живот, Школата и Учителя. Направи и филм за Учителя. Този брат се казва Жорж Кьосев. Но неговият син Гриша взе, че си състави нов текст на "Паневритмията". И понеже беше научил от баща си фотографското изкуство, взе нотния текст от "Паневритмията", отдолу сложи своя собствен текст и направи една книжка от фотографска хартия. Дойде това време да се яви човекът, който да промени текста на "Паневритмията". Дойде и това време да се коригира онова, което е създадено от Учителя, чрез Учителя и посредством учениците на Школата. И това всичко е публикувано през времето на Учителя. Дойде време да се коригира Божественото. И този младеж Гриша изтъкна онези изказвания на Учителя, че истинската Паневритмия не е още свалена и дадена и че истинският текст не е даден, а трябва да бъде даден в бъдеще време. Тези изказвания на Учителя са точни и верни, но аз обясних в предишния си разказ какво означава именно това. Истинската Паневритмия е горе, в Невидимия свят. Там, където Светлината се нарича Виделина и където е Светът на Мъдростта - свят на музика и хармония. Там се намира и истинсксият текст на Паневритмията в Слова, но тези Слова не са обикновени слова - те са във вид на Божествена Светлина, наречена Слава. Това нещо този младеж не го знае, защото не чете беседите и ако ги чете, трябва да проумее именно това, което казах преди малко. И така, въз основа на тези изказвания на Учителя за Паневритмията, той, обикновеният човек на земята, с обикновеното човешко съзнание на земята, тръгва и коригира и изменя онова, което е дал и свалил от Божествения свят Великият Учител, Всемирдвият Учител, в Когото бе Божественият Дух, Господният Дух и Христовият Дух - в една света Троица в Неговото тяло. Живият Бог бе на земята и на "Изгрева", а той, обикновеният човек, тръгнал да коригира онова, което лично Бог съизволи тук на земята, пребивавайки между българите, да свали и даде на човечеството. Как ви се струва всичко това? Смятате ли, че това е случайно? Случайни неща в Школата няма.

И накрая за най-голяма изненада, този младеж Гриша дойде лично у дома и ни поднесе своето творение като най-голям дар на Борис Николов. Аз стоя като втрещена. Аз съм изненадана, потресена съм, възмутена съм. Обръщам се към Борис и му казвам: "Виждаш ли каква нова беля ти направи на Учителя и на Братството, като не даде да се извадят онези снимки с Ярмила и мен и да се направи албум за "Паневритмията", за да се приложи към текста, който ние, трите сестри, направихме? Ти не ги даваш, а ето, дойде време и се намериха хора, които извадиха нови думи за текст на "Паневритмията". Утре ще извадят нови упражнения и нови обяснения. И ти ще носиш отговорността за това!" Той стои, мълчи и нищо не казва. Дори прие с голяма благодарност изданието на Гришата. Е, питате ли ме как съм живяла с този човек петдесет години? Но този път няма да мълча и ще кажа

истината, защото трябва някой да я каже. И трябва да я знаете! А вие ще си проверите сами колко струва тази истина. Аз знам.

Дойде онзи млад брат, който искаше да извади нашите снимки с Ярмила, да направи десет албума и да ги приложи към десетте текста на оригиналния ни труд. И като разбра за новия текст на "Паневритмията", направени от Гришата, вдигна такъв скандал на Борис и се кара с него дълго време. Но Борис мълчеше. Нищо не сполучи този брат. Борис не ги даде тези негативи и толкоз. А защо ли? Има си причина за това. Това беше позицията на "майстор Борис". Навремето Борис Николов и Георги Радев си хвърлиха дипломите и вместо да отидат в университетите и да станат асистенти, доценти и професори, единият остана на "Изгрева" и превеждаше разни романи. Накрая се стигна дотам, че Георги Радев преведе на български три книги и напечата най-големия враг на Учителя и на Бялото Братство. Този автор беше Бо Ин Ра. За него Учителят бе казал, че е окултист, обърнат с главата надолу и представител на Черната ложа. Пред мен лично Учителят бе казал за Георги Радев, че една от грешките му е, че си е скъсал дипломата и че не е отишъл да работи там, където е трябвало с тази диплома. И Борис Николов хвърли дипломата и стана майстор-мозайкаджия. А беше викан нееднократно за асистент в ботаническия факултет, но беше подведен, заедно с другите младежи, от сили, които ги накараха да напуснат университетите и да станат мозайкаджии. През времето на Учителя тази група не влияеше върху Братството, понеже старите приятели движеха цялата организация. Но след 1945 година, след заминаването на Учителя, мозайкаджийската бригада, като най-компактна, превзе ръководството на Братството. Изведнъж се оказа, че не бе подготвена, защото беше сама се изолирала от обществения живот на страната. И когато трябваше да се вземат решения за Братството, те се оказаха неподготвени и издигнаха един лозунг, че важно е Божественото, а всичко, което е в света е от лукаваго. Или по-точно, законите на обществото и на държавата не се отнасяли за нас. Направиха се груби грешки, след което се дойде естествено до процеса през 1957-58 година, когато трябваше да се учи един урок, даден от Христос преди 2 000 години: Божието - Богу, а Кесаревото - кесарю. Това непослушание датира още от времето на Учителя, когато възрастните приятели си бяха издигнали друг лозунг - че Учителят разбирал от духовни и Божествените въпроси, но не разбирал от земните и човешки работи, а те, като по-оправни и практични, знаели какво да правят. Получиха се драматични събития с много от тези приятели в личния им живот, когато онова, което бе им казал Учителя, те не изпълниха. Те не изпълниха и онова, което трябва да се направи за Братството, понеже смятаха, че Учителят не разбира и не е вещ в земни и човешки работи. Накрая старите приятели направиха поразии. Младите след тях също направиха поразии и накрая - сега, 1970 година, "Изгревът" го няма. Сега вече се руши и се правят посолства. Това е нещо закономерно след толкова грешки.

Сега е 1970 година. Изминали са двадесет и пет години от заминаването на Учителя. След двадесет години ние може и да не сме живи, но тогава ще има ли кой да ви покаже как се играе Паневритмията? Едва ли. Тогава ще си намерите оригиналния текст и снимките, които правихме с Ярмила и въпросът е разрешен за вас и за нас, които ще бъдем вече в Невидимия свят.

А този младеж Гриша, който се опитва да коригира Божественото, създадено и дадено от Учителя, той ще има възможност да научи своя урок и да разбере какво значат окултни закони в Школата на Учителя. Например, проверете след десет години какво е станало с неговата професия като литератор. Проверете какво е станало с неговия личен живот и със семейството му. Проверете какво е направил с професията си, с какво се

занимава и с какво си изкарва прехраната. Сега е 1970 година, а проверете след двадесет години какво е направил той за себе си и за близките си с професията си, със семейството си, с таланта си и т.н. Има едно правило в Школата - когато човек започва да прави бели и пакости още в самото начало, когато влезе в Братството, той продължава да ги прави тези бели до края на живота си. Окултни закони са това и те управляват Школата на Учителя.

И което е най-важното, когато Гришата си направи нов текст на "Паневритмията" и го извади на книжка, дойдоха при мене онези, още живи сестри-поетеси, които искаха още по времето на Учителя да създадат нов текст на Паневритмията. Те идват и са възмутени. Аз ги изслушвам и ги питам: "Вие от какво сте възмутени? От това, че се намери един Гриша и че ви превари и измисли нов текст на Паневритмията? Той не ви е преварил. Нали вие бяхте онези, които искахте да пишете нов текст на "Паневритмията"? През цялото време това искахте, проектирахте тази мисъл, тя вися и витаеше над "Изгрева" вече четиридесет години и ето, намери се един младеж на име Гриша, който хвана тази ваша неосъществена идея и я реализира. За това вие носите също вина заедно с него - защото идеята е ваша, а изпълнението - негово. Вие и той образувате едно цяло - това, което коригира Божественото в Словото и в Школата на Учителя." Те се разсърдиха и ми казаха, че няма вече да стъпят в дома ми, докато са живи. Остава ми да ги оплаквам, че няма да ми дойдат на гости и да ми донесат своето благословение с присъствието си.

Има ли право някой от вас да си направи нов текст на "Паневритмията"? Аз съм съгласна да си направите нов текст на "Паневритмията", но също да си създадете нова музика, да си създадете нови упражнения, да си намерите начин да си направите друга Школа и да си привлечете външни хора от света да ви изучават всичко това, което сте измислили. За това съм съгласна. Но да създадете нещо с цел да промените и коригирате онова Божествено, създадено от Учителя и да отклонявате онези, които са изпратени в Школата на Учителя - това е престъпление към Школата и нарушение на окултните закони в нея. А който ги наруши, той си носи последствията. Ние бяхме свидетели на много драматични истории. Вие, следващите поколения, ще се убедите лично в това, няма да ви се размине.

7. Има и един друг проблем. Идват и ми казват, че във Франция хората на Михаил Иванов играят Паневритмията с валсова стъпка - така, че я играят в по-бързо темпо, защото французите били много темпераментни. Това са глупости. Проверете какъв ритъм имат българските хора и особено шопските и проверете какъв ритъм имат френските народни танци. Сравнете ги и ще видите къде има повече динамика и темперамент. Освен това, лично Учителят, заедно с Кирил Икономов, с хронометър бе отбелязал колко секунди трябва да трае всяко упражнение. Учителят лично го е определил. И това е точно така. А че някой иска да промени темпото на Паневритмията, това не е случайно, защото в Школата на Учителя случайни работи няма. Казват онези, които са били там, на гости на Михаил, че пеели песните на български, но ги пеели малко по-иначе. Ние го познаваме Михаил Иванов от времето на Школата и знаем какво беше мнението на Учителя за него, и знаем какви поразии направи тук. Още са живи онези, които бяха потърпевши от него. Те могат да ви разкажат много неща. Често задават въпроса, защо Михаил използува Паневритмията и братските песни, но не чете Словото на Учителя от Неговите беседи, а си говори негови собствени неща. Отговора ще намерите, когато прочетете бележките по частния разговор на Учителя с онези възрастни приятели и си го прочетете. Аз съм ги чела, ние сме очевидци и знаем много добре как стоят нещата. Как стоят ли?

След заминаването на Учителя, Михаил Иванов се обяви срещу Учителя и Го обвини, че се бил уплашил от комунистите и затова избягал от земята. Имаме свидетели за това. Освен това, той се обяви за учител на Бялото Братство - преправи се като Него, направи си същата брада, същата прическа, същите одежди и почна да имитира същата фигура. Дори си направи снимки и ни ги изпрати, за да се убедим, че той е вече истинският учител и че Учителят се бил вселил в него. И започна се една голяма борба, в която взеха участие всички възрастни приятели и го изобличиха. А ние знаехме много добре как са нещата. А и онези, които го поддържаха тука, знаеха как са нещата, но не им изнасяше и твърдяха противното. И накрая - той с песните на Учителя и с Паневритмията се стреми да направи фокус, да създаде поле, да вземе енергии и светлина, която идва чрез Паневритмията и чрез песните и с този капитал да работи за своя сметка и да си провежда онова, което говори като окултизъм. По отношение на неговото знание Учителят бе категоричен, когато бяха изпратени на Учителя негови написани неща. Тогава Учителят нареди: "Изхвърлете тези трици и този боклук от стаята ми!" А някои сестри, доброжелателки на Михаил Иванов, бяха ги оставили нарочно в стаята на Учителя, за да ги види и да ги благослови. Но тези сестри не изпълниха нареждането Му и не ги изхвърлиха от стаята Му. Влизам веднъж при Учителя и Той се обръща към мене: "Вече цяла седмица всеки ден казвам на някои, да изхвърлят тези трици от стаята ми и няма тук ученик, който да изпълни моите думи." И Учителят с ръка посочи книгите и брошурите на Михаил Иванов. Казах: "Учителю, аз ще изпълня Твоята Воля!" Наведох се, взех ги и ги изхвърлих, като ги оставих пред бараката на онези, които бяха ги вкарали в стаята на Учителя. Така че въпросът с Паневритмията, с песните, които се пеят и играят от хората на Михаил Иванов във Франция е нещо, което ни е ясно, познато още от времето на Учителя и ние знаем Неговото становище. Освен това, ние проверихме със живота си всичко това. Нашите отношения с Михаил Иванов бяха скъсани. На процеса 1957-58 година срещу Братството следователят по делото и прокурорът ми казаха лично така: "Ние проверихме по нашите канали и се убедихме, че вие нямате никаква връзка с чужбина и с Франция. Ако имаше и най-малкото съмнение и доказателство, всички щяхме да ви окачим на бесилото като чужди шпиони и диверсанти." А това щеше да стане, защото новата комунистическа власт се пазеше от чужд шпионаж и чужди влияния. И воюваше и изкореняваше всяко съмнение за чуждестранни връзки.

Тогава видях пръста на Небето и на Учителя, който бе взел мерки преди това. Нашите отношения с Франция бяха скъсани като от двете страни бяха разменени най-силни обвинения. Ние преминахме през този етап. А вие ще се учите от нашите грешки и ще минете по-нататък в следващия етап.

Ето няколко паралела за времето, когато се даваше Паневритмията от Учителя, времето, когато Паневритмията се играеше след Неговото заминаване и за времето, когато Паневритмията трябва да се изучи от вас и да се изиграе с чистота на мислите, чувствата и упражненията.

Бялото Братство и неговото ято бели птици през вековете

Пригответе се сега да чуете и да запомните една от моите най-големи опитности с Учителя, отнасящи се за Школата на Христа, за Школата на Бялото Братство и за присъствието на Учителя Беинса Дуно при българите и славянството, и при човеците на тази планета.

Нарочно ви подготвям и предизвиквам, и настройвам съзнанието ви да бъде будно, да сте внимателни, за да не изпуснете нито един факт от това, което ще ви разкажа. А дано мога да го разкажа както трябва, защото си

заслужава. Та за всеки човек е достатъчно само това, което ще ви разкажа и което успее да чуе той. Това ще му е достатъчно за цяла вечност. А като си спомням, че само аз станах свидетелка на тази случка - изтръпвам и се смалявам, и коленича пред Великия Учител и пред Духа на Бога. Коленопреклонно и със смирение човек трябва да узнае това, което ще ви разкажа и което ще научите за цяла вечност.

Братството беше излязло на екскурзия на Витоша - една от редовните екскурзии, когато тръгвахме много рано от "Изгрева" и дочаквахме изгрева на слънцето някъде в подножието на Витоша. Бяхме се разположили в полите на планината, в едни чудни поляни и ливади. Беше преминал сенокосът, защото насядахме на една поляна, която бе окосена от селяните, а сеното бе събрано и направено на големи купи. Бяха се изправили тези купи пред очите ми като огромни великани. Годината бе сенокосна, имаше много валежи, тревата бе избуяла високо и селяните бяха накосили добър сенокос, бяха натрупали големи купени така че, застанали до тях, ние ги оглеждахме отдолу нагоре, като те стърчаха няколко боя над нас.

Учителят се огледа и пожела да седне до една от тези купи сено. Сложиха Му одеало на земята - на тревата - и Той седна и се облегна на купата сено. Учителят обичаше като седне, да се облегне - или на дърво, или на скала. На Бивака на Витоша Учителят си опираше гърба на една скала, като около нея бяха направили защитен вал от големи камъни срещу ветровете. На Присоите - мястото на Витоша, където само две години Братството лагерува - имаше един голям бор и Учителят обичаше да седне и да се облегне на него. При други излети в планината, когато имаше подходяща обстановка, Учителят не изпускаше случая да се облегне на някое дърво или на някоя скала. Смисълът беше тук друг, а не че искаше да се облегне и да си почине. Обикновено Той се облягаше и с това използуваше един метод да се разтовари, да се свърже чрез тези неодушевени, но живи за Него предмети, с други светове. Много пъти ни е давал упражнения как при тягостно състояние да си облегнем гърбовете на големи дървета или на скали, огрени от слънцето. Та сега Учителят се беше облегнал на купата със сено. Намери се точно в тоя момент един брат с фотоапарат и той направи снимка на Учителя как се е облегнал на купата сено. Намерете тази снимка и след време я приложете към моя разказ. Защото това е историческа снимка, напомняща за едно важно историческо събитие, което предстои да научите от мен.

Учителят беше седнал на одеалото и се беше подпрял на купата сено. Пред него сестрите Му постлаха една бяла кърпа от сукно и Му сложиха малка закуска. Обикновено в такива случаи Учителят стоеше сам и закусваше сам и само ако пожелаеше и поканеше някого от братята или сестрите, то той приближаваше и сядаше до Него. В случая всички се разположиха на поляната на групи от по трима-четирима човека, като се разпръснаха равномерно по цялата ливада. Беше юлски ден, слънцето огряваше, беше към 11 часа - време за почивка и закуска след дългия преход от София. Бяхме извадили от раниците си онова, което носехме за закуска. Обикновено изваждахме големи бели кърпи от бяло сукно, слагахме ги на тревата, а върху тях нареждахме онова, което носехме в раниците си. Предварително някои от братята наклаждаха огън, чайниците завираха и един от братята обикаляше с чайник насядалите групи и раздаваше чай. Обикновено, когато сядахме и почивахме - особено на такива големи поляни - като се разполагахме, сядахме така, че правехме кръг, затворен кръг, като в този кръг беше и Учителят седнал между нас. Може да видите такива снимки - как сме насядали в голям кръг. Друг път сядахме на прави редици, в зависимост от условията и от случая. Но този път, в този ден и час, ние насядахме на поляната по групи от по трима-четирима човека, разпръснати

равномерно по цялата поляна, тук на поляната ние не седнахме в кръг. Защо стана това не можах да разбера. Бяхме насядали по групи, пръснати на десетина метра една от друга и, с онези бели кърпи постлани пред тях, с онези бели одежди, с онези бели шапки с големи периферии на сестрите и бели шапки и кърпи по главите на братята, приличахме на ято бели птици, току-що накацали на поляната. Та нали Учителят много пъти е оприличавал Бялото Братство на ято бели птици, които прелитат от страна в страна, прераждат се от държава в държава, но се събират винаги на едно място - в една страна, където и когато идва Великият Учител. Ето, тази страна беше сега България. И това ято бели птици бе насядало пред Учителя и се беше разположило с тези бели одежди, шапки и кърпи, по цялата поляна. Оглеждах цялата обстановка, радвах се, но знаех, че тази моя радост няма да трае дълго време, тук, на тази ливада. И че има нещо друго, което ще се яви изневиделица.

При всички случаи, след като извадехме от раниците си онова, което носехме, всяка сестра изваждаше и някой сладкиш или нещо, приготвено специално за излета и поднасяше на Учителя. Така всички се изредиха - всяка Му поднесе нещо от своето изкуство и пред Учителя се натрупаха ястия и сладкиши. Учителят ги приемаше с усмивка и ги поставяше на бялата кърпа, постлана пред Него. Дойде време, приятелите постлаха още една бяла кърпа, защото нямаше място къде да се сложи онова, което поднасяха на Учителя. А на земята не се позволяваше да се оставя храната. Имаше правила от Учителя, които ние спазвахме. Аз изчаках края, защото бях свикнала, когато поднасях нещо на Учителя, да използувам случая и да Го запитам за онова, което ме вълнуваше в момента. Аз исках да споделя онова, което бях видяла на тази поляна - че картината ми напомня на ято бели птици, кацнали на отдих на зелената морава. Това така ме бе възвисило и пренесло в един друг свят, че преживявах една особена радост в себе си. Но когато правех моя сладкиш в къщи, аз си казах, ще го поднеса на Учителя и после ще Го питам защо е в мене това огорчение от старите братя и сестри и защо в тях виждам само личности, а не виждам души, търсещи общение с Бога. Бях решила да Го питам и за други такива, събрани в главата ми, мисли. Но това беше у дома. А тук, на тази ливада, нещата се промениха и пред моето съзнание се яви тази картина на ятото бели птици. Дойде моят ред, аз станах и отидох при Него. Поднесох Му сладкиша. Той се усмихна, благодари и тогава реших да споделя с Него възторга си от ятото бели птици на Братството, прелетяло през вековете. "Учителю, виждате ли как цялото Братство се е разположило на полянката като ято бели птици, които са дошли от вековете - ято бели птици на Бялото Братство?" Учителят изгледа полянката и ятото бели птици - братята и сестрите, насядали по групи със своите бели одежди, кърпи, шапки и с белите кърпи, застлани пред тях. Учителят огледа и мен и ми каза да отида там при тях и да направим обща молитва, да се молим. Отидох и нареждането на Учителя беше изпълнено. Започнахме да се молим - молитва след молитва - от онези, които Учителят ни беше дал. След това Учителят ме извика с ръка при Себе Си, а останалите братя и сестри ги остави да се молят. Приближих се до Него и Той ми заговори направо: "Навремето при Христа имаше 722 ученика и Го напуснаха всичките, и останаха 72 човека. Но и тези Го напуснаха и останаха само 13 човека. И един от тези Го предаде." Учителят спря за малко и продължи със съвсем друг, строг тон: "Ти смяташ ли, че сега ще бъде по-иначе?"

Нещо в мен се завъртя, завъртя се земята около мен и в мен - като че ли цялото това ято бели птици, накацали и по поляната, разпериха крилете си, дигнаха се, отлетяха 2 000 години назад и кацнаха пред нозете на Христа. През това време, докато ятото бели птици летеше назад през вековете, за да достигне времето на Христа, непрекъснато в ушите ми се носеха същите тези

думи: "Нима мислиш, че сега няма да бъде същото? Мислите ли, че сега ще бъде другояче?" След известно време ятото бели птици се пренесе от дните на Христа, премина през вековете, кацна на поляната и беше при нозете на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Бяхме отново тук, пред нозете на Всемировия Учител, пред нозете на Христовия Дух, същото ято бели птици се бе приземило тук и в ушите ми отново се редяха думите на Учителя: "Ти смяташ ли, че сега ще бъде по-иначе?" С тези думи на Учителя аз се прибрах и седнах пред моята разстлана бяла кърпа от сукно. Седнах на тревата до бялата кърпа. И аз станах една от тези бели птици на това бяло ято, кацнало при нозете на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Чувствувах, че съм едно с тях, но виждах как някой изсичаше с длето и чук - издълбаваше в съзнанието ми тези думи на Учителя, за да не бъдат забравени и да се помнят во векиковеков.

Минаха години, Учителят си замина. Минаха още години. Думите на Учителя се сбъднаха. Едни напуснаха "Изгрева", други се съблазниха в света и останаха там. Онези, които трябваше да дойдат и да заемат мястото на заминалите, не дойдоха - местата им останаха празни и се заеха от случайни хора, които не бяха определени да бъдат в Братството. Но останаха онези, които трябваше да извършат предателството спрямо Школата и спрямо Словото на Учителя. Дойдоха и други отвън и се присъединиха към тях. И те го извършиха така, както трябваше, както им повеляваше онзи, който ги изпрати за това. Но останаха все пак една дузина, които трябваше да устоят. И ако днес, утре или вдругиден вие можете да се доберете до Словото на Учителя, до песните на Учителя и до Паневритмията на Учителя, това се дължи на онези, които устояха и бяха верни на Учителя до края на живота си.

А думите на Учителя "Ти смяташ ли, че сега ще бъде по-иначе?" винаги бяха в мен и с мен и те ми отваряха очите за всичко, което ставаше в Школата Му. Нещата бяха ясни и категорични. Но времената и събитията бяха такива, че трябваше да се изпълни всичко онова, предречено от Всемировия Учител. И то се изпълни до края точно и както трябва!

Споменах, че през времето на Учителя онова, което Той каза на възрастните приятели - те не го изпълниха. Онези, които се занимаваха с политика - и те не изпълниха думите Му. Единствено военните, братята-офицери, изпълниха думите на Учителя, защото знаеха, че те са за тях като военна заповед. Онова, което беше наредил Учителят да се направи след Неговото заминаване, не бе спазено. В нашите братски среди имаше комунисти - от онези идейни комунисти, които се укриваха след нас. След 9 септември 1944 година тези идейни и образовани комунисти отидоха в света и заеха своите високи постове в новата власт и държава. На "Изгрева" останаха също много комунисти, понеже не можеха да се вредят навън и да заемат големи постове, поради слабото си образование. Имената на тези хора ще ги прочетете в протоколите на тяхната комунистическа партийна група от "Изгрева". Други се обявиха след заминаването на Учителя срещу Братството и срещу Школата. Имаше и такива, които се стремяха да обсебят и присвоят средствата на Учителя, които бе оставил за Братството. Бяха се създали много групи и настана брожение. Накрая се дойде до процеса от 1957/58 година. Борис Николов, като председател на Братския съвет, бе задържан под следствие девет месеца и заедно с Жечо Панайотов бе осъден на четиринадесет години затвор, от които пролежаха четири години и бяха освободени на 1 януари 1963 година. По време на следствието аз отидох при един комунист - от онези идейни комунисти, които се укриваха на "Изгрева". Преди 9 септември 1944 година Борис Николов беше наел един строителен обект в Княжево и го бе предоставил на тези идейни комунисти, които работеха на обекта като работници. Те си изкарваха прехраната, използуваха този обект като място за нелегални събрания, а след свършване

на работата се пръскаха да пренощуват по своите нелегални квартири. Те изпълняваха всичко, което правехме и ние: готвеха си вегетарианска храна, молеха се преди хранене, пееха братски песни и всички знаеха, че това са "дъновисти" - така ни наричаха, когато искаха да ни обозначат като привърженици на Петър Дънов, т.е. на Учителя. Накрая строителството на обекта свърши и Борис им раздаде парите, без да взема за себе си нищо. Те бяха много доволни от това. Разбраха нагледно какво значи Братство и комунален живот.

Та ръководителят на тази бригада и на този обект бе един от онези идейни комунисти. През 1957 година той заемаше голям държавен пост. Аз отидох при него, той ме прие, позна ме и след като разбра, че съм дошла да търся помощ за Братството и Борис Николов, ми каза следното: "Слушай какво, ти не си малка и трябва да разбереш това добре. Имаме нареждане от най-високо място да ограничим църквите и да ликвидираме всички религиозни секти и движения. Затова сте преследвани и вие сега, понеже за нас вие сте една религиозна секта."

Аз се втрещих, ококорих се и без да искам му казах: "Ние не сме религиозна секта. Ние сме окултна школа. И това вие знаете много добре." А този висш чиновник и сановник на новата държава каза: "Вие сте религиозна секта и като такава членувате заедно с всички религиозни секти и с всички църкви в Комитета по вероизповеданията. Ако бяхте Окултна Школа, вашето място щеше да бъде в Българска академия на науките и щяхте да фигурирате там. Ако бяхте там, нещата щяха да бъдат поставени по-иначе. Но сега сте в Комитета по вероизповеданията, за нас сте религиозна секта и ние имаме решение да се справим един път завинаги с религиозните секти и движения. А сега си отивай и запомни това. И няма да споменаваш името ми никому, защото аз ти отворих очите и ти казах истината. Това го направих, защото съм ял вашия хляб на "Изгрева" и все нещо от думите на Учителя Петър Дънов е останало у мен."

Аз се разплаках и викнах: "Прости ми, Учителю, че от Твоята Школа ние направихме секта и влезнахме в кюпа на Комитета по вероизповеданията". Онзи висш чиновник ме наблюдаваше с жив интерес и накрая вежливо ме изпроводи до вратата. Аз вървях, тътрех се съкрушена телом и духом.

Отивам на "Изгрева" право при Боян Боев. Разправям му всичко. Питам го: "Брат Боев, абе кой ни тури в кюпа и изписа името на Бялото Братство наред с религиозните секти и църквите, след като сме Школа и след като двадесет и две години всички тези секти и църкви се бореха и воюваха против Учителя и Братството?"

Боян Боев мълчи. По едно време ми поднася онова решение, с което Общество "Бяло Братство" е признато юридически към Комитета по вероизповеданията. После ми поднася друго писмо, с което предишното решение е отменено. След това ми поднася Устав на Бялото Братство, който бил предложен за одобрение, но не е приет. Брат Боев мълчи. По едно време казва: "Мария, по този въпрос - никому нито дума. Защото никой не знае истината и ще ни разкъсат." Беше дошло това време "Изгревът" да бъде разкъсан и унищожен.

. Аз си тръгвам за моя малък дом, спирам пред вратника и го наблюдавам отдалече. Тук много пъти е отсядал Учителят и е преспивал у дома. Аз съм сама. В мен звучат думите Му: "Ти смяташ ли, че сега ще бъде по-иначе?" Аз съм свидетелка, че това се сбъдна. Амин!

Новата комисия със старите си възпоминания

Всичко, което трябваше да се сбъдне, се сбъдна. Онези, които трябваше да напуснат Школата - "Изгрева" - го сториха. Онези, които трябваше да дойдат в Школата, не дойдоха. Или ако дойдоха - разочароваха се от нас и си отидоха. Онези, които трябваше да извършат предателството - направиха го. Онези, които трябваше да се отрекат от Учителя - сториха го още през 1945 година, след заминаването Му. А онези, които артисаха, забавиха се и изостанаха - направиха го на процеса срещу Братството през 1957/58 година или след това. Онези, които трябваше да платят за грешките си - платиха. Онези, които се измъкнаха, макар че имаха вина - измъкнаха се от "юридическия" закон и то на съда на "юридическите" закони на страната, но тях ги хвана окултният закон и след това те си платиха скъпо и прескъло. Изобщо, всеки се разплати с Школата така, както трябва. "Изгревът" бе разрушен. Аз казах защо - заради отклонението и корекцията на Божествените Начала, създали Школата на Бялото Братство.

Онези, които трябваше да устоят - устояха. Трябваше някой да запази и съхрани Словото на Учителя и да Го прехвърли за следващото поколение. Изминаха двадесет и пет години от заминаването на Учителя. Беше 1970 година. Изведнъж се изсипаха при нас младежи, които следваха в различни факултети. Но те дойдоха, минаха покрай нас и преминаха - те се разочароваха от телените мрежи, останали оттогава, които ограждаха парцелите на "Изгрева", от схлупените бараки и от това, че нямаше образци за тях в тази Школа. Дойдоха, престояха няколко години и си заминаха натам, откъдето бяха дошли. Ние не бяхме тогава готови да ги приемем. Ние още горяхме, изгаряхме, тлеехме от борбите и разправиите след съдебния процес от 1957/58 година. Те дойдоха при нас, а ние не бяхме готови и се разминахме.

По това време идва при мен един млад брат и ми казва, че една комисия от музиканти щяла да даде песните на Учителя в истинския им вид. Попитах го кои влизат в тази комисия, а той ми ги изброи, като каза, че се събират по инициатива на Мария Златева. Аз не се изненадах. Нещата за мен бяха от ясни по-ясни. Сега онези същите сили, които разрушиха "Изгрева", се стремяха да унищожат и това, което бе останало. Затова се правеха ежегодни обиски, иззимаха се беседи на Учителя и биваха унищожавани. Помислих си: ето, дойде време да се унищожи и онова, което е останало от Песнарката с песните на Учителя, която аз издадох. Братът ми изброи състава на комисията: Мария Златева, Асен Арнаудов, Галилей Величков, Димитър Грива и Йоанна Стратева. Помолих този брат да мине през тези приятели и да ги попита върху какви материали работят и дали имат оригиналите. Отиде братът при тях, попита ги онова, което му бях поръчала и онези бяха крайно изненадани, че още съществуват някакви оригинали. Оказа се, че съставът на комисията е работил по своите възпоминания от онази епоха. Изпратих отново брата да провери дали членовете на тази комисия имат спомени, опитности, които да са описали. Оказа се, че никой нищо не бе написал до този момент. Забележете - беше 1970 година и бяха изминали двадесет и пет години от заминаването на Учителя. А сега те се явяваха да коригират неща, които едва ли вече можеха да си спомнят, при положение, че не разполагаха с оригинали, а камо ли да знаят как стояха нещата и как се бяха развили събитията преди двадесет и пет години, понеже те не са участвували пряко в тези събития.

Мария Златева бе музикант-цигулар. Тя вземаше дейно участие в музикалния живот на Школата заедно със съпруга си Димитър Сотиров. Ние

бяхме оставили при нея да пази известно време тетрадката, в която бяха записани оригиналните текстове на песните на Учителя. Единствено тя можеше да направи някаква сверка на моята Песнарка с оригинала, ако беше си го преписала. Изпратих брата да провери дали казвам истината. Тя потвърди това, че оригиналната тетрадка е била известно време при нея, но каза, че не си е направила препис от нея. Е, тогава как може двадесет и пет години след това тя да се опитва да коригира едно издание, без да разполага с оригинал? А ние този оригинал бяхме го прибрали непосредствено следващата година след заминаването на Учителя. Тетрадката бе стояла при нея достатъчно време, за да си препише всичко, а тя бе завършила консерватория и можеше да стори това много добре. Братът, когото изпратих при нея, се зае да я накара да си опише спомените, които тя имаше и пазеше в своето съзнание. И дано тя направи това. Ще бъде полезно за всички, а тя ще изпълни едно свое задължение към Школата на Учителя.

Галилей Величков беше музикант-цигулар. Ние с него не бяхме в добри отношения. Той беше в много добри дружески отношения със Савка Керемидчиева, но понеже ние със Савка бяхме в непрекъснати конфликти, той бе минал на нейната страна и стана мой опонент. По едно време Учителят каза на двама ни: "Време е враговете да дадат един общ концерт с Моите песни." Това го направихме след дълга подготовка. Изнесохме един чудесен концерт в салона на "Изгрева" - аз бях на пианото, а той свиреше на цигулка. Но той не признаваше моята Песнарка, а се ръководеше от тази на Кирил Икономов. Та, враговете в Школата си останаха пак врагове. Аз изпратих брата при Галилей да го пита, щом участвува в тази комисия, дали някога е виждал тази оригинална тетрадка. Галилей му отговаря, че е чувал за нея, че знае за нея, но никога не я отварял с ръцете си, нито я е виждал с очите си. Тогава, питам аз, какво мнение може да има и какво отношение може да вземе той по моята Песнарка? Отговорете си сами. Запитва този брат - проверява дали Галилей е записал нещо от времето на Учителя. Оказва се, че Галилей е решил да не пише нищо, защото искал всичко това да го занесе непокътнато в Невидимия свят. Братът го запитва тогава защо е слязъл на земята и е заел едно място в Школата на Учителя, когато друг е могъл да стори това и всичко след това да опише. Та до 1970 година той нищо не бе писал. И ако нещо е написал след това, дължи се най-вече на този млад брат, който трябваше да го задвижи да изпълни своя дълг към Школата и към Учителя.

Димитър Грива бе композитор. През време на Школата той ръководеше хора на "Изгрева" и дирижираше понякога музикантите. Сега той ни идваше у дома често на гости и все ни разказваше как Учителят му дал за задача да направи оркестрова разработка на Паневритмията, но нямал пари, за да заплати на симфоничен оркестър и да я изпълнят в зала "България". Той отиде във Франция и с пари на приятели направи запис в Монте Карло, но записът бил несполучлив, понеже французите не могли да уловят правилно българските ритми и да свирят така, както българските музиканти биха свирили. Нито аз, нито пък някой друг можа да чуе този запис, а се похарчиха толкова много пари на приятели от Франция и от България. После той обикаляше у дома и искаше от Борис Николов пари, за да плати на симфоничния оркестър в София да изпълнят "Паневритмията". Дотук добре. Но той можеше да отделя всяка година по една месечна заплата и след двадесет и пет години да има толкова пари, че да си плати и да финансира симфоничния оркестър. Така аз зная нещата. До 1970 година той не бе написал никаква статия за музиката на Учителя, нито спомени, нито опитности. Проверете след двадесет години дали е написал нещо за Учителя и за Неговата музика. Ако е сторил това, то ми се обадете и аз ще ви почерпя с щрудел и с кафе. Аз съм всепризната майсторка на тия неща.

Асен Арнаудов беше музикалният талант и гений на Школата. През време на Учителя той разработи "Идилия за цигулка и пиано" по мотиви на Учителя и тя бе издадена в София през 1941 година. Оттогава досега - 1970 година - той не е направил нищо - нито е написал нещо, нито е разказал нещо, нито е отпечатал разработки по музика на Учителя или е написал спомени за Школата. А той има какво да разкаже и какво да напише. Проверете след двадесет години дали е написал нещо за Школата и за Учителя, и за музиката на Учителя. Проверете през 1990 година дали има публикувани музикални разработки на песните на Учителя. Има ли и публикации върху музиката на Учителя? А той можеше да направи всичко това. Досега не го е направил. И след това няма да го направи. А защо ли? Отговорете си сами. И после ми се обадете.

И сега Асен Арнаудов разправя наляво и надясно, че аз съм го подвела преди двадесет и пет години и се бил хванал на моята въдица. Как ще го подведа, когато той бе истински музикант и талант и след като видя оригиналите на Учителя, единствен той от музикантите застана на моя страна? Запомнете това добре - единствен от музикантите той застана на моя страна! Забрави ли той оригиналите? А защо ги е забравил? Има си причина за това. И аз ще ви я кажа. След заминаването на Учителя той си влезна в света така, както можеше. А знаете ли, че през време на Школата, той свободно се движеше по "Изгрева", пушейки цигари по поляната и пред приятелите - искаше да покаже с това, че стои над всякакви предразсъдъци. Така изкушаваше - поставяше в съблазън и други, като виждаха, че Учителят го приема винаги радушно и с усмивка. А знаете ли, че Учителят нареди да се купи с братски пари една арфа, за да може той да свири с нея и по поръчение на Учителя да обучава братските деца на арфа? Но той я взе, обсеби я и после я продаде и прибра парите. Освен това, той бе професор по арфа в Консерваторията. Имаше братски деца, които бяха студенти - една от тях учеше арфа при него и той заключваше и криеше държавните арфи от нея, за да не свири на тях и да не го измести, ако стане добра арфистка. Да не смятате, че ви лъжа? От моето поколение имаше една сестра - Мария Младенова от Сливен, която живееше в София. Нейната дъщеря се казва Анжела Младенова, арфистка е и вече над двадесет години свири на арфа в Софийската опера, но тя никога не можа да свири на онази арфа, която Учителят купи за братските деца. А от многото братски деца само тя бе арфистка. Попитайте я и тя ще ви разкаже много по-грозни неща за личния му живот и за живота му като музикант. Той бил обсебил няколко държавни арфи, накрая ги продал и прибрал парите. А какво направи той с личния си живот, със своя талант като музикант и като ученик на Школата? Едно голямо нищо. Проверете след двадесет години дали казвам истината? Сега говори и тръби насам-нататък - че аз съм го подвела преди двадесет и пет години, когато работехме заедно за издаване песните на Учителя. Сега аз смятам, че той е подведен така, както трябва и ще отговаря за това. Да, двадесет години го нямаше, а сега се явява и казва, че съм го подвела. Ами нека да вземе оригинала и да провери дали съм го подвела. А разправя само, че имал един куфар, пълен с негови разработки от времето на Учителя, но го бил сложил някъде и сега не можел да го намери. Е, как ви се струва това? Сложил го куфара някъде и той се превърнал на игла и се загубил в купа сено. Това все пак означава нещо за наивниците и невежите около "Изгрева".

Йоанна Стратева е музикант-цигулар с талант. Аз съм я слушала и тя за мене е по-добър цигулар от четиримата членове на комисията, събрани вкупом. Но тя къде се бърка и се тика там, където не й е работата, когато не знае как са нещата и позволява на други да я подвеждат? Сега, през 1970 година, тя е тридесетгодишна. А преди двадесет и пет години е била на пет години. Тогава, какво може да знае тя с нейните пет години за онези

събития? Нищо. И сега е подведена. Но понеже е добра цигуларка, аз не й прощавам, а съм измислила за нея подходящо наказание за това, че е участвувала в тази комисия, работила с възпоминания от преди двадесет и пет години. Какво ще трябва да направи Йоанна, за да си изкупи грешката пред мене и пред Онзи, който ме е поставил да свърша тази работа по песните на Учителя?

Първо: Йоанна ще вземе магнетофонния запис на песента "Идилията", изпълнена от Петър Камбуров и ще го запише на нотен текст. Така тя ще поправи една неправда към Петър Камбуров, която ние с Асен Арнаудов извършихме, когато дадохме "Идилията" в моята Песнарка, понеже не я знаехме добре тази песен и тя не бе записана както трябва от нас.

Второ: Винаги, когато изнася концерт от песни на Учителя, ще завършва с песента "Идилията" по нотния текст, който тя ще извади от оригиналното изпълнение на Петър Камбуров, което е най-точно до оригинала на Учителя.

Трето: Да разучи добре разработката на Асен Арнаудов "Българска идилия за цигулка и пиано", издадена през 1941 година, да намери пианистка, с която да изпълнява тази разработка - единствената направена от него досега като творческа работа по песните на Учителя.

Това са трите наказания от мен за Йоанна Стратева. А за останалите членове на комисията може да се провери дали до 1970 година някой е направил нещо или написал нещо за музикалния живот на Школата и дали има някакви публикации на музикални теми. И след това, след още двадесет години, проверете дали някой е написал нещо и издал нещо. И ако е написал - кой го е накарал и кой го е реализирал. Запомнете добре от мен това, защото приказки - много, а дела - никакви! Аз вярвам единствено в този млад брат, който се е заел с това да ги накара да си напишат спомените и опитностите от тази епоха през време на Школата. Ако стане това - ще бъде цяло чудо за Небесата и за Школата. До сега никой нищо не е записал, включително и аз. Голяма, безпощадна трагедия за всички ни и срам и позор за нас, които бяхме през времето на Школата на Учителя. Ние всички ще отговаряме за това, защото не си свършихме работата докрай - така, както Учителят бе наредил на всеки един поотделно. Ние нямаме право да се извиняваме и да се оправдаваме. Ние не изпълнихме Волята на Учителя, която се заключаваше единствено в това за нас, учениците на Школата - да имаме послушание на ученик към Учителя.

Ако го имахме това, ние щяхме да реализираме много неща. Но благодарете, че някой се зае да свърши онова, което ние не можахме, поради различни причини. Законът е такъв - трябва да се яви един, който да свърши работата на останалите. Чак тогава ще се реализира Христовият закон, който се носи от Христовия Дух: "Един за всички и всички за един!"

Забележка на редактора: До 1992 година нито един член на тази комисия няма публикация на спомени и материали за музиката и песните на Учителя. Материали на Галилей Величков, Мария Тодорова и Мария Златева се публикуват за пръв път, записани лично от автора на този труд.

Бурята на Катя Грива и нейната вяра

Катя Грива е родена на 16 септември 1902 година в град Пещера. Баща й бил бивш офицер - полковник - но инвалид след Европейската война. Катя е учила в Пловдив, а после заминава за Италия и завършва в Рим Държавна музикална академия. След завършването й през 1932 година, тя постъпва като стажантка в Народната опера - София, но напуща поради

заболяване през следващата година. След като завършила консерватория в Рим, тя е пяла на концерт в Санта Чичилия. Беше драматичен сопран. Пяла е Аида. Имаше металичен глас. Когато дойде на "Изгрева", тя бе елегантна, облечена по италианска мода и образована певица.

През лятото на 1933 и 1934 година Братството лагерува на Витоша в местността "Яворови пресори". Там Учителят даде песента "Запали се огъня" с подходящи движения. Единствено Катя Грива знаеше тези движения така, както трябва и много добре ги изпълняваше, заедно с песента.

Имаше и друга песен, "Добър ден", която Учителят даде също с движение на ръцете. Катя изпълняваше естествено и с невероятно вдъхновение и тази песен. Тя изпълняваше много добре песните "Фир-Фюр-Фен" и "Аумен" с подходящите за тези песни движения. Спомням си, през 1972 година тя беше ни дошла на гости в местността "Салоните" на Рила - там, където ние с Борис Николов години наред лагерувахме. Имаше един млад брат с нас, който беше с камера и пожела да заснеме всички движения, които тя изпълняваше с тези песни. Но тя не пожела, понеже не искала да остави образа си на следващите поколения като възрастна баба. Ние я умолявахме, но тя не склони. Спомням си, как братът я гонеше, за да заснеме образа й, а тя като сърна тичаше и се криеше между скалите. Казваше: "Много късно си дошъл. Трябваше да дойдеш преди двадесет години, когато бях млада и когато Учителят бе на "Изгрева". Да, ама тогава този брат е бил на четири-пет години. Та ако сега вие не знаете как да изпълнявате тези движения, то ще се сърдите на Катя Грива.

В онези времена, когато всички бяхме млади, красиви и бяхме дошли в Школата на Учителя, имаше едно необикновено явление. Под аурата на Учителя и под аурата на Божествения Дух, тук всичко растеше и се развиваше. Както растяха под въздействието на слънцето и дъжда посевите по нивите на селяните, така и с тях, заедно с житните класове, растяха бурени и плевели. Тук бе същото: избуяха много добри привички, но излязоха на показ неща, които носехме от миналото. Трябваше да се справим с много неща в себе си, които растяха като бурени и избуяваха, и плевелите започваха да задушават житния клас у нас. Учителят ни беше дал методи да се справим с тези неща - тях ще ги намерите в Словото Му и те бяха за учениците Му. А ученик е този, който учи, прилага и изпълнява Волята на Учителя и на Бога.

Катя Грива беше хубава, елегантна, фина девойка, образована, с голям такт за хубавото и за изтънченото изкуство. Това го виждахме всички. То излизаше от нея като от извор и се разливаше около нея и това бе приятно за всички, които я наблюдавахме и се радвахме за това изживяване.

Но тя се влюби в Ангел Янушев. Всеки има право да се влюби във всекиго. Но той, Ангел, със своето лекомислено поведение през време на Школата, накара много сестри да изгорят заради него. Влюбваше се в тях, после ги разлюбваше. Учителят не одобряваше това негово поведение. Но понякога ние бяхме свидетели на това как разказваше на Учителя своите любовни увлечения. Учителят го изслушваше и нищо не казваше. Ние се учудвахме на това поведение на Учителя - защо не му направи забележка, както правеше с други, които прегрешаваха по този начин? За това си имаше причина и после ние я видяхме - Учителят с този метод успяваше да предотврати онова, което следваше и коригираше впоследствие много неща.

Катя се влюби. Но отношенията им прераснаха във взаимност. Той трябваше да поеме и известен ангажимент. И той го прие. Как ли? Ами така - те най-официално се сгодиха. И тогава Катя си поръча рокля за сватбата, ходи няколко пъти на проби при шивачка, роклята бе готова и донесена на "Изгрева". Сватбената рокля бе готова, беше определена дата за бракосъчетанието. Дотук няма нищо лошо. Само че Катя, която за какви ли

не дребни неща ходеше при Учителя да Го пита, не посмя да отиде и да Го пита дали одобрява настоящия й брак с Ангел Янушев. Тя реши, че това е личен проблем и че може да го реши сама в името на великата си любов. Но един хубав ден тя се събужда - пристига Ангел, облечен в официален костюм и казва, че не може да се ожени за нея, връща й годежа и си заминава така, както е дошъл. Катя я залива нещо като вряла вода. Стои, не мърда, не шава. Постепенно се измъква от бараката, излиза навън и се дотътря до чешмата. Няма сили да плаче, няма сили да проговори. Среща я една сестра, повдига я и я завежда в своята барака. Катя разказва всичко. Сестрата става, отива при Учителя и Му разказва всичко. Учителят слуша, мълчи и нищо не казва. Постепенно Катя се съвзема, но в нея се задават чувства, които,като вулкан започват да изригват в нея от дън земя. Тя става неспокойна. Усеща как се задава в нея тъмен буреносен облак. В нея всичко бушува, ври и кипи. Тези чувства се сливат с обидата, с лъжата, с измяната и огорчението. В Катя всичко ври, кипи и бучи. По това време Учителят е в стаичката Си. Той взима цигулката и започва да свири. Минават минути, минава час, минават два. Накрая, звуците, долитащи до ушите ни, се оформят в някакъв мотив. Бурята, която се надига в душата на Катя, се поема от този мотив. Той я укротява, насочва я нагоре към Онзи, Който управлява всичко. Учителят я извиква и й изсвирва песента. После я изпява. Накрая казва: "Благодарение на твоето състояние, днес се роди песента "Бурята". Катя плаче, а в нея бурята е затихнала, но не я е напуснала. Останал е един спомен и една булчинска рокля, която не бе облякла. Катя научава лично от Учителя как се изпълнява тази песен и запаметява думите: "Тъжна ми е душата. Скръб и печал ме обземат. Силна буря в мен се повдига, но никого не обвинявам. Бурята е буря, но в мен е Той. Бурята мен не разбира, но аз я разбирам. Бурята ме разтърсва, но има нещо в мен!"

Ангел Янушев след няколко дни се появи на "Изгрева" - "ни лук ял, ни лук мирисал". Ние бяхме възмутени от това негово поведение. Отидохме и казахме на Учителя. А Той ни каза: "Бурята се задвижва от сили, които не са подвластни на хората". Не останахме доволни от това изказване, защото ние, сестрите от "Изгрева", се изредихме всички в бараката на Катя, за да видим нейната нова булчинска рокля, която висеше на закачалката и която тя не облече никога. А Ангел се ожени в деня на сватбата с Катя за една друга певица, дошла от провинцията. Предния ден я видял, харесал я и се ожени. Името й бе Дора. Ето, това се казва истинска случка и истински изпит!

Когато издавахме Песнарката, помолих Катя и тя написа следното тълкувание за песента: "БУРЯ. Дадена на 15. XII. 1935 год. Тази песен напомня, че има в човека една Божествена Сила, която го крепи. Ако се вслушва в разумния глас на тази Сила, той ще разбира значението на всички скърби, мъки, бури, които го разтърсват и ще може да издържа на техните удари."

Катя Грива в годината веднъж пееше тази песен. Аз обичах да я слушам, но в моите очи винаги излизаше картината на булчинската рокля, окачена на стената, която Катя не облече. А как я изпълняваше Катя и защо я изпълняваше! Само тя можеше да преживее истинското състояние на тази песен, защото чрез нея Учителят измести бурята, за да израсне в нея онова, което покълна като Сила и я държа до края на живота й.

Бяхме на една екскурзия на Седемте езера на Рила. Бяхме отседнали на една поляна между Четвъртото и Петото езеро. Братството се бе разположило и почиваше. В такива случаи между нас се повеждаха непринудени разговори, като центърът на всяка една нова тема от разговора ни бе Учителят. По едно време виждам как Катя Грива, отишла встрани и седнала на една скала на тридесет-четиридесет метра от нас, плачеше. Имаше една болка, за която само тя си знаеше и затова плачеше. Никой не

можеше да й помогне в този момент, защото, както тя бе на скалата далеч от нас, така и ние бяхме далеч от нейните тревоги и проблеми. В този момент Учителят я поглежда. Вглежда се в нея, фиксира я с поглед и за пръв път запя песента "Да имаш вяра". Цялото Братство запя след като Учителят изпя тази песен, дадена тук за пръв път пред всички ни. Текстът на песента беше от едно изречение: "Да имаш вяра, вяра, да имаш вяра, вяра..." Пеехме всички. Не след дълго и Катя Грива, както беше седнала върху скалния връх, запя и тя. Имахме усещането, че тя пее соло, а ние й пригласяме с нашите гласове като братски хор. Тогава се даде тази песен - на 9 октомври 1936 година. До този момент бяхме седнали така, както ни завари почивката. Сега всички пеехме така, като че ли нещо се промени в нас и около нас. Бяхме станали братски хор, а нашата солистка беше седнала на един скален връх на разстояние тридесет-четиридесет метра от нас и извисяващ се четиридесет метра над главите ни. Беше необикновено преживяване. Като че ли тя бе стъпила на някакъв подиум, поставен високо в концертна зала, а ние, хористите, бяхме заели местата си в дъното на подиума. Песента се носеше около нас и в нас. Състоянието на Катя се промени и не след дълго тя слезе от скалата, дойде, целуна ръка на Учителя и седна до Него. Беше засмяна. Така тази песен се даде за Катя и чрез Катя стана достояние на Братството. Затова песните на Учителя са молитви за ученика, песнопения за неговата душа и славословие на неговия дух.

Катя Грива бе една от тези сестри, които съставляваха групата на "слънчогледите". Това бяха онези сестри, които с часове, дни и месеци стояха пред вратата на Учителя, само и само да Го зърнат и да разговарят с Него. Учителят при всички приложи специални методи за работа. Възрастните приятели много пъти се опитваха да ги махнат оттам, но Учителят ги спираше. Те имаха и най-различни преживявания и опитности за поучения на останалите.

Един ден Катя усеща, че някой я хваща за гушата и я стиска. Не може да говори, не може да диша, не може да гълта. Това продължава няколко часа и се случва там, където тя стои като слънчоглед, за да зърне Учителя, т.е. слънцето, и да обърне своя "слънчоглед" към Него. Накрая се свлича на земята. Останалите извикват Учителя. Той слиза от горницата, застава пред нея и започва да говори: "Дядо Благо, Катя Грива е много добра сестра. Тя е отлична певица, изпълнява всичко, което се казва в Школата, играе отлично упражненията в Паневритмията и е добра ученичка. Затова я пусни, че така, както си я хванал за гушата, ще я удушиш и тя ще си замине! А тя има още работа на земята. Аз за нея имам задача - тя ще отиде да работи в провинцията като учителка. Затова, дядо Благо, пусни я. Тя вече ще има послушание."

Учителят говори на дядо Благо. А него го няма. Не се вижда. Преди четири месеца той си е заминал от този свят и много приятели бяха на погребението му. Но бе още жив и присъствуваше в Школата. Ние всички сме живи - и онези, които са тук на земята в плът, и онези, които са в Невидимия свят. Ние сме живи, когато сме в Школата на Учителя. Защото Словото на Учителя създава Школата и вътрешния живот на ученичеството. Ученичеството е състояние на свръхсъзнанието на ученика, при което човешката душа се стреми да изпълни Волята на Бога, а човешкият дух - да я приложи.

След малко Катя Грива "оживява". "Дядо Благо" бе послушал Учителя и я бе пуснал, бе свалил невидимите си ръце от врата на Катя. След като оживя, след бурни събития и случки, най-накрая Катя отиде в провинцията и стана учителка. С учителската си професия тя се пенсионира и преживяваше

с пенсията от нея, като непрекъснато ежемесечно благодареше на Учителя с молитви за стореното Му голямо Добро за нея.

Катя бе ученик в Школата на Учителя!

Ученикът с четирите факултета и отклонението от Школата

Словото на Учителя, на Великия Учител - Беинса Дуно, е Слово на Бога и Слово за Школата на Бялото Братство. Това Слово е за онези ученици от Школата, на които очите са отворени и ушите са отпушени за Словото Му. Само за тези, за другите то е безпредметно. Затова учениците на Школата трябва да бъдат високо образовани и интелигентни человеци. По този повод Учителят казва: "Новото учение изисква крайно интелигентни хора, с гениален, светийски ум." (томче "Условия за растене", София, 1949 год., стр. 52.) Тази беседа завършва така: "И тъй, просете със светлия си ум; търсете с изобилното си сърце, хлопайте със силата на вашата разумна воля. Там е изпълнението и постижението, които очакваме сега в света."

Има и друго изказване на Учителя по този въпрос: "За да бъдеш ученик, трябва да приложиш Словото в живота си, а да го приложиш, трябва да го проумееш и разбереш. За това ученикът трябва да бъде образован и да има най-малко четири завършени факултета."

А сега ще ви разкажа един случай от времето на Школата, за да се чудите и дълго да проумявате какво означават невежеството, нахалството и онази "свещена простотия", която пътешествува по света и която дойде при нас.

На "Изгрева", по времето на Учителя и Школата, живееше една сестра, по професия шивачка. В това няма нищо лошо, защото всеки трябва да изкара прехраната си с честен труд. Но сестрата по нрав бе много голям командир и раздаваше нареждания и команди наляво и надясно. И което бе най-важното, тя беше със силен характер и много волева. Затова много от сестрите й се подчиняваха, само и само да не стават скандали пред лицето на Учителя и пред лицето на Бога.

Веднъж аз отивам по работа при стенографките, които се намираха в тяхната барака, наричана от всички "парахода", понеже приличаше на капитански мостик с каюта. Отивам там и заварвам същата сестра, която в момента раздаваше команди и нареждания на стенографките Паша Теодорова, Савка Керемидчиева и Елена Андреева, както и на още две сестри, които бяха там. Всички стоят прави, слушат и мълчат, понеже знаят, че човек трябва да бъде смирен и "нищий духом", защото на такива е Царството Божие. Но аз стоях само една минута, не издържах и си излязох. Отивам направо при Учителя и Му разказвам всичко, което видях и чух. Той ме изслушва и казва: "Аз се чудя на тези сестри-учителки с висше образование, да позволят да ги командува една проста жена, една шивачка. Язък им за висшето образование, язък им и за учителските професии, които имат!" След това Учителят млъкна. Аз разбрах всичко, веднага излязох от стаята Му и се запътих към "парахода". Намирам всички заедно, като виждам, че шивачката маха с ръце и се разпорежда, а онези сестри слушат ли, слушат наставленията й. Аз влезнах много ядосана, защото знаех вече мнението на Учителя по този въпрос, обръщам се към нея и казвам: "Сестра, ти нямаш право да разговаряш с тези сестри, а още по-малко да ги командваш, защото нямаш образование за това. Първо ще довършиш основното си образование. След две години ще започнеш да учиш прогимназия, а след три години, като завършиш, ще се запишеш в гимназия. След четири години, като я завършиш, ще запишеш Юридическия факултет и след пет години, като го завършиш, ще дойдеш тук. Тогава ще видим какво знаеш и дали можеш да се мериш със сестрите-учителки."

Тези мои думи падат като гръм от ясно небе. Сестрите-учителки се окопитиха, като направо й заявиха, че може да дойде да разговаря с тях след четиринадесет години, като изучи всички науки - така, както аз й направих програмата за обучение. Тя напусна бараката с трясък и с хули по мой адрес и отиде да се оплаква на Учителя от мене. А трите сестри-стенографки ме поздравяват и искат да ме разцелуват за това. Ние помежду си бяхме в непрекъснато съперничество и не помня друг път да сме се целували. Но аз им разказах, че след като съм видяла тази срамна сцена, съм отишла при Учителя и всичко съм Му разказала. Предадох им каквото ми бе казал Учителят.

Шивачката отиде при Учителя да се оплаква от мен, като взе една от сестрите за свидетелка, да докаже това, че съм я обидила и съм се държала грубо с нея, когато ученикът трябва да бъде вежлив и учтив с другите. След като Учителят я изслушал, казал: "Сестра, за да разговаряте със сестрите-учителки, трябва да имате техния ценз. А знаете ли, сестра, какво означава ценз?" Шивачката мълчи, а Учителят продължава: "Това означава, да се запишете в училище и след две години да завършите основното си образование, след три години да завършите прогимназията, а след четири години - гимназия и накрая, като запишете Юридическия факултет и завършите за адвокат, тогава ще видим какво сте научили." Така Учителят повтаря същите думи, които съм изрекла в "парахода" и заради което тя я е отишла да се оплаква при Него от мен. Това бе един метод на Учителя - когато някой отиде при Него, Той му предава същите думи, които се приказват от приятелите на "Изгрева" за него. И след това идваше голямата задача за разрешение. Зависи как ще отговориш и как ще постъпиш, а това определяше дали ще разрешиш задачата си. Но шивачката не знае и не познава метода, затова не се предава и не отстъпва, а казва: "Но Учителю, нали всички хора са еднакви пред Бога?" Учителят се усмихва и казва: "Всички хора са еднакви пред Бога, но не всички са еднакви пред закона: така, едни са излезли по-рано от Бога, а други са излезли милиони и милиарди години по-късно от Него. Ето защо, едни са учени, а други - прости. А ти, ако искаш да станеш учена, ще се запишеш в училище и след четиринадесет години, като завършиш и имаш ценз за адвокат, ще видим какво знаеш и можеш." И Учителят и този път цитирал точно моите думи, че трябва да учи цели четиринадесет години. Тя си отишла от Него крайно недоволна, придружена от сестрата-свидетелка, но вече никога не стъпи в "парахода", а се прехвърли да командува на друга територия. Отиде в кухнята да командува сестрите, които се грижеха за приготвлението на общите обеди. Но все пак, тя не се записа да учи. Предпочете да командува така, както си беше - без основно образование.

Този случай ви го разказвам, за да видите откъде дойде отклонението в Школата. Учителят държеше за образованите хора и нареждаше на всички, които бяха дошли на "Изгрева" от селата, да завършат гимназия и висше образование. Много сестри сториха това и станаха учителки.

Още по време на Школата, в общия окултен клас Учителят изнесе беседата: "Първото задължение на учениците". Тя е поместена като Четвърта школна лекция на общия окултен клас от 16 март 1922 година, четвъртък, Стара София, 7.30 ч. вечерта и е поместена в първо издание на томчето "Трите живота", стр. 90.

"Ученикът в тази Окултна Школа трябва да знае къде му е мястото. Той трябва да знае, че учениците от най-долната градация се различават от учениците от най-високата по знание, т.е. тяхното знание и сила в сравнение с това на напредналите са нищо. Човек в едно отношение може да знае, но в

друго - да не знае. Сега туй не трябва да ви бъде за обезсърчение, но който иска да се учи, трябва да знае това нещо."

"Учението, което светът дава, то е предговор на Божественото Учение. Като свършите всичко в света: отделенията, прогимназия, гимназия, после университета, специализирате и станете най-учения човек - това е само предговор на Божественото Знание, което трябва да започнете. Следователно, ако вие сте добили този предговор, може да станете един добър ученик в Божествената Школа. Защото аз препоръчвам на всеки: да добиете от светското знание колкото можете повече, защото някой казва: "Нам светско знание не ни трябва, а Божествено". Ако светското нямаш, Божественото не можеш да придобиеш. Ако светското ти е мъчно, Божественото е хиляди пъти по-мъчно." (стр. 91.)

Оттук започна отклонението в Школата. Ето как.

Първите приятели преди войните бяха образовани хора, бяха интелигенция във всяко едно населено място, откъдето бяха. След войните 1917 - 1922 година дойдоха пак образовани хора. Може да проверите имената им по протоколите на първите събори и да се осведомите за техните професии и образование. Когато се отвори Школата - 1922-1944 година - надойдоха много млади хора от селата на "Изгрева", като някои от тях бяха студенти и завършиха университети. На тези, които дойдоха без образование на "Изгрева", Учителят нареди да завършат гимназия, а мнозина завършиха и висше образование. Тези, които не успяха да завършат гимназия, станаха занаятчии и се препитаваха кой как можеше със своя си занаят. В това нямаше нищо лошо. Още в първите години Учителят беше заявил, че всеки ученик трябва да има по един занаят, за да може с него да изкарва хляба си, ако поради идейни причини го уволнят. Но това не стана изключение, а се издигна като лозунг в Школата, което бе преиначаване на думите на Учителя и бе груба грешка, която доведе до пагубни последствия за Школата. Но сега да видим кои бяха тези братя и сестри, които бяха уволнени по идейни причини. Учителят беше наредил на братята и сестрите, по професия учителки, да не проповядват в училищата, където преподават на учениците си, за идеите на Бялото Братство.

Какво се получи? Боян Боев, една година преди да се пенсионира, бе уволнен дисциплинарно, понеже проповядваше на собствените си ученици. Той дойде на "Изгрева" без пенсия. Паша Теодорова беше учителка по химия в Русе и започна да преподава на учениците си от десети клас за идеите на Бялото Братство, за което бе уволнена дисциплинарно, след което пристигна на "Изгрева" и Учителят пое нейната издръжка. Елена Андреева също така беше уволнена като учителка поради пропаганда и проповядване на учениците си в селото. Тодор Симеонов беше инженер, учител, също бе уволнен, но по един параграф, по който уволняваха тогава комунистите, та това му помогна много, когато дойдоха комунистите на власт. Какво му помогна? За тях той си беше дъновист и го третираха като такъв. Иван Калканджиев от Сливен беше учител там и по същата причина бе уволнен. След това стана фотограф, с което изкарваше прехраната си. Това бяха уволнените от властта през време на Школата, главно поради непослушание на учениците към Учителя. И всички дойдоха на "Изгрева" и увиснаха на издръжка от Учителя. Да не забравяме, че на трите стенографки Учителят всеки месец предаваше по едни плик с пари за месечната им издръжка - една много скромна сума.

Накрая стана най-фаталното. Една група студенти напуснаха факултетите, а други хвърлиха дипломите си и станаха занаятчии, като обясняваха, че не искат да се подчиняват на обществените наредби и изисквания. Учителят бе крайно недоволен от тази група младежи. И защо ли? Тази група направи най-големите поразии на Братството. И сега ги

прави. Аз също бях потърпевша. Аз също бях принудена да живея в тази груба среда на занаятчии. Но никога не одобрявах вътре в себе си това, което се случи, защото знаех много добре къде ще ни отведе. Отведе ни където трябва.

Светът очакваше от нас образци от Учението на Учителя. Светът искаше образци от това Учение. Но ние не ставахме образци. Не може прости, неуки хора, без образование, без интелект, без ценз, да излязат навън в града и по света и да говорят за Учението на Учителя. Това е изключено. Ако стане това, тези проповедници правят повече вреда. Светът не бе толкова глупав и преценяваше нещата много добре. Не може занаятчии, хора без образование, да ръководят и да организират неща и общество, които са от порядъка и в обсега на висша интелигентност. Учителят бе казал: "Това е учение за висш интелект и за светещи умове."

А какво стана? Онези ученици на Школата с висшето образование, които бяха на "Изгрева" и в града, се оставиха да ги ръководят неуките и простите. Онези, които бяха завършили университетите си, захвърлиха си дипломите, станаха занаятчии и преминаха на страната на невежеството, за да се стигне до там, че дори и прокурорът Руменов на съдебния процес срещу Братството през 1958 година да се възмущава така: "Защо сте харчили парите на бащите си, на обществото и на държавата да завършите висше образование, а да работите разни занаяти? Това не е по никакъв закон. Такова нещо го няма никъде по света. Нито е по учението на г-н Дънов. Това ви го заявявам аз оттук, като прокурор, от тази катедра! Аз имам лична кореспонденция с г-н Дънов и знам как стоят нещата. И знам какво да говоря."

Нашите приятели - подсъдими, свидетели и зрители от съдебната зала, се смееха самодоволно, пъчеха се и се тупаха геройски по гърдите. Аз се срамувах и плачех. Всичко бях изстрадала, защото знаех откъде започна отклонението в Школата. Това отклонение ни доведе на този процес. И след процеса ни отведе по-нататък - в безизходица за нашето поколение. А вие, следващото поколение, пазете се от невежеството и простотията, защото то е голяма сила и помита всичко пред себе си. За тях няма закон и няма правила! Особено когато управляват!

В човешкия организъм има строго специализирани системи и органи. За това е говорил апостол Павел. Ако си глава, ще бъдеш глава - ще мислиш и ще вземаш решения. Ако си крака - ще вървиш с тях, ако си ръце - ще работиш с тях, но краката и ръцете не могат да вземат решения, а главата и онова, което е вложено вътре в нея. А тук, на "Изгрева", се получи точно обратното. Едно окултно общество не може да се ръководи от занаятчии, а от интелигентни и образовани хора. Защо ли? Защото е необходим ценз за обществото, в което живее и пребивава Школата. Необходим е ценз и за самата Школа. Дърводелецът си е дърводелец, обущарят си е обущар, шивачът си е шивач, мозайкаджията си е мозайкаджия и накрая - занаятчията си е занаятчия. Те имат всички своята роля и значение в областта, в която работят. Те всички имат право да се образоват както със светско образование, така и с окултно знание. Но да вземат решения - те нямат ценз, както за света, така и за Школата. А защо ли? Ами накрая ще ви кажа и най-големия закон, който съществува в Школата на Бялото Братство: "Колкото една сила е по-висша и по-интелигентна, от толкова по-висши полета и сфери от Невидимия свят изхожда тя. И тъй като от по-високо слиза тази висша и интелигентна сила, тя може да влезне само в интелигентна и образована глава - със светъл ум, сърце чисто като кристал и с воля като диамант. В една проста и обикновена глава влиза само онова, което тя може да приеме. Имате радио и то приема на строго определена вълна, където е поставена стрелката на радиото. Ако в твоята глава са разработени тези

центрове, ти можеш да влезеш в сношение с целия Космос и Небето за тебе да бъде открито. Ти си посветен за Небето и за земята.

Интелигентните висши сили влизат в образовани глави, в светли умове, в интелигентни хора с висш интелект, в хора с чисти сърца и с праведни дела. Такъв е законът. Комуто не изнася, няма да се промени законът заради него. Законът като Сила действува в човешкия ум като Светлина, а в свръхсъзнанието на човека - като Виделина. Ти не можеш да направиш връзка с Небето и с Невидимия свят, ако твоят ум не борави със Светлината и с Виделината. Ние проверихме това през време на Школата и получихме такива уроци, които моето поколение не смее да разкаже, защото не може да се оправдае за своите погрешки. Но един трябваше да каже истината такава, каквато бе тя. Аз я изказах. Вие я проверете - дали опитността на един ученик е опитност на цялата Школа. Проверете си я сами чрез живота си!

Десятъкът на Господа и десятък за Школата на Учителя

През време на Школата Словото на Учителя се стенографираше от трите стенографки. Паша Теодорова изнесе на плещите си най-големия товар. Като се почне от VI серия на "Сила и Живот", та чак до края на Школата и няколко години след това - тя бе онази, която сверяваше дешифрираните беседи, редактираше, съгласуваше ги с Учителя, подготвяше ги за печат, правеше коректура на шпалтите и бе непрекъснато в движение между "Изгрева" и печатниците в провинцията. Тя извърши една огромна работа, която никой не можа да свърши в Школата - дори и една хилядна част от нейния труд. Тя можеше да работи навсякъде. Не търсеше условия и удобства. Където сядаше, можеше да работи - както с молив да дешифрира, така и да работи на пишеща машина.

Савка Керемидчиева също стенографираше и от нея има дешифрирани беседите от първите години на младежкия окултен клас. Тя подготви едно издание на "Свещени думи на Учителя", но поради различни причини не можа да завърши своята работа, която Учителят й бе наредил да свърши.

Елена Андреева бе македонка. Аз говорих вече, че всички македонци в Школата направиха най-големите поразии. Но Учителят за нея бе казал, че тя е от светлите и добри македонки. Като стенограф, тя завърши една много голяма работа. Тя дешифрира всички останали и неиздадени беседи на Учителя след Неговото заминаване. Поради затваряне от властите на печатницата на "Изгрева", тя прехвърли дешифрираните от нея беседи в четири копия и те останаха да се издадат от едно следващо поколение, когато има условия за това. Тя бе един волеви и мощен дух и около нея непрекъснато се движеха и прииждаха братя и сестри. Учителят бе заявил на времето така: "Трима евреи правят един арменец. Трима арменци правят един македонец. А трима македонци трябва да направят онзи човек-българин, който да изпълни Волята на Бога." Аз работих заедно с Ярмила и дадохме новото обяснение на упражненията на Паневритмията. Останах доволна от нашата работа. Но тя като македонка не можеше да избегне онова, което лежеше като карма над македонците. Учителят бе заявил навремето, че всички македонци носят своята тежка карма от времето на апостол Павел, когато той е бил подложен на най-големи гонения в земите, населявани от македонци. Учителят бе заявил, че македонците ще изплащат тази карма дотогава, докато проумеят, че когато се преследват и гонят Божии служители, за това има и Божия Правда, която раздава правосъдие чрез онзи служител, който става бич Божий. Тези неща ги изнасям, защото

македонците в Школата изиграха една много лоша игра на Школата. Някои от тях платиха жестоко, а други бяха вързани от Невидимия свят чрез Слово и чрез Сила и не можеха да правят злини на Школата повече, отколкото Небето бе допуснало.

Учителят всеки месец в един плик предаваше на трите стенографки по една сума, с която покриваха ежедневните си разходи и се издържаха. Това не бяха кой знае какви големи суми, но стигаха за ежедневието, за храна и за най-необходимите вещи и облекло. Така Учителят бе осигурил издръжката на своите три стенографки. Отначало дълги години те живееха под един покрив в една обща барака на "Изгрева". Години след това някои от тях се преместиха в отделни бараки. Те живееха от скромно по-скромно. Задоволяваха се с много малко. В сравнение с този огромен труд, който положиха, тяхното възнаграждение от Учителя беше символично. Те знаеха, че работят за Бога.

Според правилата на Школата, всяка една от стенографките, след като получаваше своята заплата в белия плик, отделяше една десета част от сумата и я оставяше като десятък, предназначен за Господа, за делото на Учителя и за Школата. Всяка една от тях събираше този десятък и после го предаваха най-тържествено на Учителя. Така веднъж Паша Теодорова отделяла своя редовен десятък няколко месеца в един плик и чакала удобен случай да го връчи на Учителя най-тържествено. Но се случило така, че имала неотложна работа с напечатването на една беседа и забравила да се отчете с десятъка пред Учителя. Веднъж при нея дошла една сестра и разказала, че в града има много хубав плат за рокля и са пуснали много здрави обувки. Паша решава, че не трябва да изпусне този момент и отваря онази малка кутия, в която си държи парите. Но вижда, че парите ги е похарчила за друга покупка преди десетина дни и застава по средата на стаята си безпомощна. По едно време се сеща, че има плик със заделен десятък от няколко месеца и решава да вземе от него. Но в нея нещо я възпира и тя решава да отиде при Учителя, за да Го пита. Учителят й казал: "От определения за Господа десятък не се взима. Ако ти се наложи и ти трябват пари, ще вземеш на заем от други и след това ще им го върнеш". Паша си отишла и тръгнала да търси пари на заем - от тук, от там - никой нямал толкова пари по това време. Случило се така, че не могла да събере нито един лев. И понеже случайни неща за учениците в Школата няма, тя трябвало да бъде изпитана, за да се види как ще се разреши задачата с десятъка. Накрая Паша се престрашава, като прави предварително молитва пред Бога и Му обещава, че след като направи покупката, ще върне парите там, откъдето ги е взела. Паша взима от парите каквото й трябва и купува това, което й е било нужно. На следващия ден тя застава пред Учителя за работа - да Му чете поредната беседа, за да се види, дали Учителят ще одобри дешифрирането и редакцията на беседата. Когато влезнала в стаята на Учителя, тя чува Неговите строги думи: "Паша е апаш. Паша е апаш, който краде от десятъка на Господа!" "Ами аз, Учителю, обещах пред Бога да възстановя парите веднага следващия месец". "Апашът си е винаги апаш, когато краде от десятъка на Господа. Който краде от десятъка на Господа, той губи благоволението на Господа, губи условията, които Небето му предоставя. Той си реже сам клона, на който седи, сам реже корените на дървото, на което седи и то ще изсъхне, но преди това човек пада от клона на земята, разделя се с "Дървото на живота". Паша мълчи. Знае тя, че по това време крадците ги наричат апаши. Знае също, че има една игра, която децата в София играят - "стражари и апаши". Апашите крадат, а стражарите ги гонят да ги хванат. Хванат ли ги, удрят ги с юмрук по гърба и викат: "Стражарска марка, бум, печат!" и играта свършва. Който е хванат, като апаш е хванат и му е сложен печат на гърба. Паша разбира, че въпросът

става много сериозен за нея и че това току-така няма да й се размине. Няколко години след заминаването на Учителя, зрението на Паша намаля и дойде време, когато тя ослепя. Някой бе отрязал условията, в които тя бе дошла да работи за Школата на Учителя. Дали това беше карма, дали това бе нарушение на закона за десятъка, дали това бе нарушение на закона, който управлява неприкосновеността на Словото, понеже Паша бе допуснала в някои издания доста свободна редакция - това ние не знаем. На този въпрос аз ще се спра в други глави на моя разказ, но в случая ние говорим за десятъка и за онези Сили, които го управляват. Те създават духовните закони в Школата.

Учителят си замина и остави цяло Братство с няколко хиляди свои съмишленици и ученици. Остави цял "Изгрев", а Братствата в провинцията имаха салони и много имот. Учителят остави и много парични средства, които бяха събрани при Него от онзи десятък, който всеки един ученик отделяше за Господа. Част от тези пари бяха давани и от отделни братя и сестри за делото на Школата в знак на благодарност, че Учителят е разрешил някакъв техен проблем, спасил е нечий живот или е излекувал някого. Тези пари се предаваха на Учителя, а Той ги предаваше на Тодор Стоименов, който за най-голяма изненада на всички ни, ги държеше под дюшека си и както казваше той, единствен от цялата Школа спеше върху десятъка на Господа. Но други бяха спали на празни дюшеци и в главите им бяха влезнали какви ли не истории за тези пари. На "Изгрева" имаше сили, които бяха разрушителни отвътре. Имаше и подобни сили извън "Изгрева", които бяха насочени срещу Братството. Тези разрушителни сили имаха своите проводници вътре в Братството и вън от него. На тези неща няма да се спирам. Те са ясни като закон. Но на нас не ни беше още ясно тогава, че с тези сили шега не бива. В Братството имаше и Сили, които бяха градивни, които искаха да се противопоставят и да запазят хармонията в него. Но тези градивни, положителни Сили трябваше да влезнат в онези ученици, които, освен, че бяха верни, имаха и ценз, и образование и знаеха какво да правят, ако зад тях застанат тези Сили. Но се случи така, че тези градивни Сили, които искаха да отстоят и да запазят Школата, не можаха да влезнат там, където трябва. Защото невежеството на "Изгрева" не ги допусна в себе си, а онези, които знаеха и можеха, бяха отстранени и бяха извън града. Така, при намирането сумите от Учителя бяха направени две счетоводства - едно официално, чрез което трябваше да се плаща данък на държавата и друго - неофициално счетоводство, което бе допуснато от няколко човека и неизвестно за другите. След 9 септември 1944 година, след като комунистите дойдоха на власт, една от първите им мерки срещу предишната власт и богатите хора бе да направят обмяна на парите. Бяха напечатани нови банкноти и трябваше да се обменят старите. Това стана през 1947 година. Но тук дойде цялата трагедия за "Изгрева". Парите, които бяха зачислени в официалното счетоводство - те бяха обменени, както повелява законът. Но онези пари, които бяха заведени с второто счетоводство, не можеха да се обменят, защото трябваше да се дава отчет откъде са тези пари. От друга страна, тези приятели не смееха да ги раздадат на братята и сестрите от "Изгрева", за да ги сменят, както всеки гражданин имаше право, защото всички щяха да разберат, че има второ неофициално, незаконно счетоводство и укрити пари. И тогава решават, че тези милиони пари, събрани от десятъка на хиляди съмишленици, ученици на Учителя и на Бялото Братство, трябва да се изгорят, за да няма улики по техен адрес. И те бяха изгорени в една от печките на "Изгрева". Единствен страничен наблюдател е бил дядо Ради, който е гледал и плакал, защото само той от всички на "Изгрева" е познавал цената на труда и цената на всеки грош. Защото само той от сутрин до вечер работеше като роб на "Изгрева", за да

се грижи за градинката и да изкара продукти за общия казан, от който ядяхме всички.

Накрая онези, които изгориха парите от десятъка за Господа и десятъка за Братството, нарушиха законите - отсякоха клона, на който седяха и паднаха на земята. Отсечени бяха впоследствие корените на дървото и то изсъхна. Условията на Школата бяха прерязани и отсечени. След процеса през 1957/58 година и салонът на "Изгрева" беше запечатан до 1970 година, а след това започна да се разрушава, за да бъдат построени новите сгради на онези посолства, които трябваше да дойдат на "Изгрева". Така че имаше отрязък от време, когато бе изгорен десятъкът на Школата, след това дойде време да се отсече клонът, на който седяхме на Дървото на живота, а след това дойде времето, когато на това дърво му изрязаха корените през време на процеса. Дойде време да се бутне изсъхналото дърво. Нали така е по Христовия закон: дърво, което не принася плод, се отсича и се хвърля в огъня. А онези, които трябваше да паднат от клоните на Дървото на живота, паднаха и се лишиха от благоволението му.

По този начин ние научихме закона за десятъка, за Господа и за Школата. Затова аз с мъка и с големи усилия трябваше да изрека тази истина, за да можете вие, следващото поколение, да се поучите от нашите опитности и да вървите по-нататък. Кой е вашият път? Вашият път е определен от Словото на Учителя и този път е пътят на Школата. Вашата задача е да съхраните Словото и да го предадете за идното човечество. Нашата задача е да предадем нашите опитности, да предадем Словото, да предадем песните на Великия Учител. Защото ние сме верига от души, едни са горе, а други - долу. И затова опитността на едни ученик е опитност на цялата Школа. Това важи за сега и за вечността. Амин!

Съзнанието на религиозния и на духовния човек

Толкова години Учителят говори, че няма област, която да не е засегнал и няма област, с която човешкото съзнание да е боравило и Учителят да не е вземал участие. И да не си е казвал мнението по простата причина, че ние Го запитвахме в частните си разговори с Него - както устно, така и мислено, така и чрез писма. И винаги е отговарял по такъв начин, че освен отговор на въпроса, Той ни даваше и пътя как да разрешим проблема, като ни показваше законите на Духовния свят и от чисто Божествено гледище. Много пъти не се съобразявахме с тях, поради наслоени предразсъдъци от нашето минало. Особено много е говорил за заминаването на човека от земята - че той трябва да се подготви за това заминаване, че това е напълно съзнателен процес и че трябва да премине съзнанието му от едно поле в друго, от едно състояние в друго и не трябва да има прекъсване на съзнанието. Говорил ни е много за заминалите души, за техния живот и съответствието между това, което съществува тук и онова, което е горе. Каквото вържеш тук, това ще вържеш горе и обратното. Това е закон в Духовния свят и принцип в Божествения свят.

Беше си заминал един брат от "Изгрева" и бяха решили да правят помен за него в малкия салон, тоест в трапезарията. Сготвиха, подредиха масите, отрупаха ги с гозби, сладкиши и плодове и след като всичко бе готово, отидоха при Учителя и Го поканиха. Предварително не Го бяха уведомили, но Го канеха сега и Го поставиха пред чуждо решение по един много важен въпрос. Поканиха Го, а Той поклати глава и каза: "А, да дойда, за да ядат умрелите чрез мен!" Поклати още няколко пъти глава, отказа и си отиде в стаята. Не пожела да отиде на този помен, но за да ги остави свободни, рече им: "Вие си отидете и направете помена." По този въпрос

Учителят много е говорил и ще намерите това в Словото Му. Тук беше нещо друго интересно. Мнозина знаеха от Словото Му мнението Му за тези неща и трябваше да се съобразяват. Но не се съобразяваха. Това бяха религиозни форми, останали от църквата, а тя ги беше приела преди това от траките, които казваха, че умрелите са живи и че душите на умрелите имат нужда от това, което са яли приживе - храна, питиета, лакомства. И те им ги носеха по гробовете, правеха помен за душите им и по този начин ги извикваха. А те си похапваха - душите на умрелите влизаха в телата на живите и чрез тях изпитваха предишните свои любими състояния. Та ето една форма религиозна, влезнала в църквата, а оттам тя искаше да влезне и в Школата на Учителя. След заминаването на Учителя, като тръгнаха да правят разни помени по братските салони - да ти се замае главата. Та питам аз: Това църква ли е? Това тракийско оброчище ли е или Школа на Бялото Братство? Аз питам и искам отговор от вас. Та Учителят разглеждаше един много поважен въпрос - въпроса за религиозното съзнание и за духовното съзнание. Това са две различни неща. Религиозното съзнание се държи за религиозните форми, а духовното съзнание търси свобода. Формата е необходима да се изрази една идея в различните полета, в които оперира човешкото съзнание. Но само дотолкова, за да изрази една идея. И когато човек срещне и се добере до формата, трябва да види, че тя има съдържание и смисъл и да търси идеята в нея. По този начин става връзката между формата на физическия свят и съдържанието на формата, което оперира в чувствения свят и става връзка със смисъла, който е в умствения свят. Ако човек иска да търси причината за създаването на тази форма, трябва да се изкачи в причинния свят, ако търси идеята - да се качи в идейния свят, а ако търси законите, по които е създадена - да се качи в духовния свят. Ако търси принципа на нещата и началото на съграждането ѝ като форма - да я потърси в Божествения свят. Ето това е пътят на формата отдолу нагоре и отгоре надолу. Само духовното съзнание може да обхване целия този периметър и да се движи от поле в поле. Що се касае за човека с духовно съзнание, то той може да се движи между формите, да борави с тях, да си служи с тях, но да вижда Божествения порядък на нещата. А що се касае до религиозното съзнание - то се държи за религиозната форма и дали ще бъде това икона, дали ще бъде свещ или кандило, дали ще бъде помен за умрял или някоя друга форма - това е едно и също нещо. Религиозната форма е необходима за религиозното съзнание. То без нея не може да съществува. В Школата на Учителя се отхвърля религиозното съзнание, то се приема като етап, през който трябва да премине всеки един от Школата, за да влезе в духовното съзнание. Ето един пример: в първите години Учителят е насочвал сестрите да ходят на църква - става дума за периода от 1905 до 1912 година - за да поддържа стремежа им да служат на Бога, чрез формите на обредите в църквата да заангажира тяхното съзнание и да се пробуди стремеж в съзнанието им за изучаване на Евангелието. По-късно само препоръчва да ходят и в църква. Още по-късно, Той постепенно ги превежда от църквата и ги насочва да се събират в частни домове. Учителят в първите години се е опитал да реформира църквата и е смятал да използува тази религиозна форма и институция. Но когато духовенството се надига на война срещу Учителя, заедно с църквата като институция, тогава Той отделя приятелите и етапите на тази борба могат да се проследят в Словото Му. Имаше много примери, опитности на старите приятели, които разказваха за различни такива случаи. Чрез тях ние виждахме отношението на Учителя към религиозната форма и религиозното съзнание.

Брат Тодор Стоименов разказваше един такъв случай. Били в един град - Учителят, Петко Епитропов и Тодор Стоименов. Минавали покрай една църква. Петко поисква от Учителя позволение да влезне в църквата и да се

помоли пред олтаря. Учителят му позволява. Влиза Петко вътре да се моли, а Учителят казва на Тодорчо: "Хайде ние, докато чакаме Петко да се моли, да се поразходим". Те се разхождат, а Петко коленичи в храма пред олтаря и се моли на иконите. Разхождат се, а наоколо природата се е разлистила - цъфнали дървета, треви, цветя и едно чисто небе над тях с няколко облачета. Като райска градина или приказка от рая. По едно време Тодор споделя с Учителя: "Ама наш Петко така се моли, че вече се забрави." Учителят му казва: "Ако е за църква, каква по-хубава църква от тази природа тук!" И с ръка му посочва наоколо - цъфналите дървета, зелените треви и пъстротата на цветята. "Ако е за храм, какъв по-хубав храм от това Небе!" - и му показва Небето. "Ако е за олтар, какъв по-хубав от небесния олтар и слънцето на него?" "Ако е за Бога - то Бог е всичко това около нас и в нас. Ако е за молитва - човек може всякога и навсякъде да се моли и да прави връзка с Бога, защото Бог е Светлина, Бог е Дух, Бог е Вездесъщ - навсякъде прониква и навсякъде се проявява." Тодор гледа, оглежда се и чувствува, че се намира в храма на Бога и пред изявлението на Бога. Учителят продължава: "А що се отнася до поповете и църквата - каквито са, аз не ги харесвам и не ги одобрявам. А че Петко ги харесва, това си е негова работа." След този разговор, накрая се задава и Петко Епитропов, клатещ се бавно ту на единия, ту на другия крак и едва пристъпващ. Болят го колената. В онези години освен Петко, и други братя, като влизаха в църквата, падаха на колене и така се молеха. Значи молеха се на колене пред иконите и идолите, сътворени от човешки ръце, а не се молеха пред онова, което е сътворил Господният Дух на Силите. Ето тука започва преминаването от религиозното съзнание - с молитвите на Петко в църквата - към едно духовно съзнание, каквото трябва да има всеки човек, за което Учителят разказва на Тодор, говорейки за същността на молитвата в храма на природата, но вече произнесена от човека с духовно съзнание. Тези два примера са чудесни. А сега ще ви кажа още по-интересен пример, от който ще ахнете.

През време на цялата Школа Учителят говореше, че ученикът трябва да премине от духовното съзнание и да се добере до Свръхсъзнанието, което е в обсега на човешкия дух и човешката душа, направили общение с Бога. Ето това го запомнете. Учителят ни бе дал форми и методи, чрез които протичаше братският живот в Школата. Преди да си замине, беше ни казал: "Не се обличайте в други форми, освен в тези, които съм ви дал." Ние спазвахме това. Но дойде време, след заминаването на Учителя, някои от формите да отпаднат. Взеха ни имотите, отнеха ни салона, а през време на процеса срещу Братството го запечатаха. На процеса се повдигна въпрос, че е незаконно взет и че искаме салона, за да провеждаме и да четем беседите от Словото на Учителя. Какво бе учудването ни, когато прокурорът Руменов, който ни обвиняваше, изведнъж ни каза: "Аз имам лична кореспонденция с господин Петър Дънов. И от него знам лично как стоят нещата и как ще бъдат. В бъдеще салон за вас ще бъде цялото небе, а земята ще бъде негово подножие." Каза го така, както го има и в Евангелието. Ние замряхме и изтръпнахме. Спомнихме си опитността на Тодор Стоименов с Учителя, когато Учителят му показвал небето - че това е храмът Господен, че слънцето е олтарът и че Словото на Бога протича като Сила и Живот и оживява и разцъфтява цялата Природа. Тогава аз разбрах, че ние бяхме навлезли вече в друга епоха и трябваше да преминем от духовното съзнание, с което някои от нас боравеха, в Свръхсъзнанието, с което борави ученикът от Школата на Бялото Братство, където се казва, че Бог е Дух и тия които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят. Амин!

Спиритизмът и Школата на Учителя

Когато се отвори Школата през 1922 година, ние заварихме възрастни приятели, които бяха съратници на Учителя още от началото на века. Всички без изключение бяха минали през спиритизма. Спиритизмът като явление беше широко застъпен през онези години. Учителят бе казал, че спиритизмът е допуснат като едно явление и една необходимост, за да се покаже и чрез него да се докаже, че има бариера между физическия и Невидимия свят. Един от първите ученици на Учителя - д-р Георги Миркович - е първият, който в България внася спиритизма, като за него пише и говори в издаваното от него списание "Нова светлина" от 1891-1896, както и в списание "Виделина" от 1902 година. Когато Учителят открива съборите, постепенно извежда приятелите от спиритизма. За това са необходими ни повече, ни по-малко, а цели двадесет години. В България се превежда изключително много спиритическа литература. Правят се много спиритически сеанси и кръжоци, като всички братски кръжоци отначало се занимават и със спиритизъм - както групата на Пеню Киров в Бургас с Тодор Стоименов в началото на века, така Голов, Бъчваров и други в София. След отварянето на Школата, спиритически сеанси се правеха и на "Изгрева". Имаше група от Пловдив, която изписа хиляди страници, продиктувани от медиумите. Не по-малка бе и групата във Варна. Учителят постепенно ги превежда от спиритизма към изучаването на Евангелието и започва да им дава задания за проучване. Спиритизмът, според Учителя, дойде, за да покаже, че има движение в духовния свят на онези заминали души, които могат да преминат през материалната бариера, като намерят свой говорител и свой микрофон, чрез който да се изявят. Спиритизмът показва началото на една неоформена, в начална фаза на развитие пролука, която трябва да се създаде между Невидимия свят и физическия свят. Спиритизмът е неоформено учение, защото е движение на онези заминали души, които търсят начин да се проявят в една неорганизирана среда на физическото поле. Ако се намери организиран проводник, то той може да различи откъде идва даден дух, да определи неговата самоличност и да реши дали трябва да бъде пуснат да се прояви чрез него.

Една година след заминаването на доктор Миркович през 1905 година, на събора на веригата приятелите замолват Учителя да извика някой от заминалите приятели и по-точно доктор Миркович. Учителят се съгласява и след малко показва на останалите, че духът на доктор Миркович е тук и че Учителят Сам ще предаде неговите думи. Учителят го допусна в себе си и чрез Своите уста Той предава думите на доктор Миркович. Този разговор е записан и е много интересен. Може да се смята, че това са истинските думи на духа на доктор Миркович, защото са казани чрез Учителя. На следващите събори приятелите живо се интересуват от заминалите техни съвременници и търсят познания чрез Учителя. Той задоволява отчасти техния интерес, но постепенно ги превежда през спиритизма към изучаването на Словото на Новия Завет. Това е един продължителен период. Има години, когато приятелите толкова се увличат, че дори се отклоняват от Школата, на което Учителят остро реагира. Причината е, че приятелите попадат под въздействие и биват обсебени от низши духове, които ги заблуждават и ги отклоняват от техния личен път, както и от Школата на Учителя. Освен това те биват ограбвани, изсмукват им жизнената енергия, която е необходима на онези низши духове, за да правят поразии наляво и надясно. Много приятели се разстроиха психически и до края на Школата ние видяхме какво представляват като личности. Всички пропаднаха. Освен това, когато се

викат духовете на сеанси, нарушава се и техният порядък, защото те имат своя работа в Невидимия свят и се намират също в групи и системи, съобразно полето, в което са. Не е лесна работа да се извика един определен дух. А още по-трудно е за обикновеното човешко съзнание да различи кой е той.

На "Изгрева" в началото на Школата се яви един чичо Дончо, който създаде спиритическа група и привлече много от младите, като казваше, че духовете дават истинското знание, а пък господин Дънов само го преразказва. Та духовете накараха всички да си острижат косите. Така Савка Керемидчиева, Елена Андреева и още няколко млади сестри се остригаха до "нула номер". Накараха ги да ходят с гумени галоши и зиме, и лете, за да изолират влиянието на земята. Учителят бе крайно недоволен от всичко това, защото бе дело на онзи, който искаше да разруши Школата. Тази група се разтури и мнозина от нея си заминаха скоропостижно от този свят.

Имаше сестри, които бяха медиумични и създадоха също свои групи. Така сестра Милева създаде група, на която се явяваше един дух, който им даваше "истинско знание". Тя беше привлякла много хора при нея, като всички слушаха какво им се казва на сеанса от медиума. Според Милева това е подготовка, защото онези, които не са минали през нейните сеанси, не могат да разберат беседите на Учителя. А Учителят развивал и обяснявал онези неща, които казвал духът на спиритическия сеанс. Бяха попитали духа кой е Петър Дънов. Той бе отговорил, че Петър Дънов е един знаещ дух, но добавил, че всички духове, които са облечени в плът и кръв, могат да грешат и да се заблудят от човешката плът. А онези, които са безплътни, които са нематериални, знаят най-добре Истината, понеже не са облечени в материята. Та това беше уловката, чрез която бяха хванати приятелите в тази мрежа. Учителят лично бе извикал Милева пред приятели и беше се скарал с нея, защото тя работи срещу Школата. Имаше и други какви ли не случки, обидни за Учителя.

Веднъж от провинцията, от Нова Загора, идва брат Методи Шивачев на "Изгрева", за да се срещне по работа с Учителя. Пристига следобед и вечерта приятелите го поканват да присъствува на спиритически сеанс на "Изгрева". Той се съгласява и става зрител и слушател. Групата е събрана, медиум е една сестра, правят молитва и сеансът започва. Явява се първо духът на Христо Ботев и жената-медиум започва да говори с мъжки глас, да рецитира стихотворения на Ботев и да пее песните му. След това започват да се редят и други политически личности, и то все мъже, и жената-медиум говори все с мъжки глас. По едно време започват да се явяват и различни светци от християнската епоха и пророци от Стария Завет. Накрая се явява Йоан Богослов и започва да говори поучителни слова. Всички ахнали - слушат и записват. На следващия ден Методи Шивачев е при Учителя и разговаря за онова, за което е дошъл в София при Него. Накрая Методи се досеща и разказва на Учителя за снощния сеанс - че се учудил, че са дошли да говорят толкова много пророци от Стария и Новия Завет. Учителят го изслушва и казва: "Всички пророци на Стария и Новия завет са преродени, те са в плът и се намират в Школата - както на "Изгрева", така и в провинцията по Братствата. Значи, те не са горе в Невидимия свят, а долу на земята, преродени, понеже трябва да бъдат тук във времето на Великия Учител. Това е едно, а второто е, че тези които се появяват - това са обикновени духове, които си служат с лъжата и подвеждат лековерните, за да ги отклоняват от Школата. Освен това чрез тези сеанси, тези низши духове черпят от онази Божествена аура, която е в Школата, защото те влизат в медиумите, лъжат ги, но за сметка на това им ограбват жизнената енергия. А тази жизнена енергия на всеки един от Школата е строго

определена - това е кредит на Школата, който е отпуснат от Бялото Братство. Никой няма право да тегли от този Божествен кредит и да го разпилява насам-натам. Който го разпилява, отговаря с личния си живот пред Школата. Това е Божествена банка и никой няма право да тегли от нея и да разхищава чрез своеволие. Аз много пъти ги спирам, но има моменти, в които ги оставям, за да си научат урока. Урокът е по-важен, защото той остава като опит за другите. И накрая, трето - Йоан Богослов се намира в един възвишен свят. Той и да иска, сега не може да слезе тук и да дойде на "Изгрева". Материята на земята за него е много груба. Това е все едно ти да слезеш на дъното на морето. Първо - ще се задушиш и второ - водата ще те сплеска. Има риби, които живеят на дъното на морето, но тяхното тяло е така устроено, че могат да издържат тежестта на водата и да се задоволят с най-малкото кислород, който се намира във водите на дъното на морето. Ето, така стоят нещата. А сега ти имаш една опитност и едно тълкувание на нещата от Мен. Ето, ти затова дойде при Мен на "Изгрева", за да научиш един закон. Един възвишен дух може да влезне само в чист и възвишен проводник. В началните години Аз съм дал много неща. При Мен идваха и чрез Мен разговаряха същества от Божествения свят. Но аз, за да сляза на земята и да създам това тяло, съм работил милиарди години. Така чрез мен се даде Словото на ангел Елохил, който е ангел на Третия Завет. Това е ангел Господен. Той даде посланието до българския народ, което вие сте чели. Чрез Мен днес се дава Словото на Бога. Ето, ти днес разбра, че Словото на Бога може да се даде само чрез Всемировия Учител. Всемировият Учител днес е пред теб и ти Му целуна ръката. Всемировият Учител дойде и отвори тази Школа, за да даде Словото на Бога за следващото човечество. Всички ония, които са при мен, не винаги са с мен, а понякога работят срещу мен. Това, което ти сноци видя и чу, то се повтаря всяка седмица тук на "Изгрева" и е работа на онзи, който работи срещу Школата. А ти бе доведен специално за този случай - да го видиш, да го чуеш и да разбереш истината от Мен, за да засвидетелствуваш чрез живота си след време за тази истина, защото ще имате много изпитания след време."

Тези думи бяха ми предадени от Методи Шивачев. Те говорят и отговарят на всички въпроси, които могат да възникнат във връзка със спиритизма. На "Изгрева" бяха пощурели по едно време със спиритизма. Имаше няколко групи, които се събираха в седмицата един-два пъти. Всички ръководители на тези групи правеха много бели на Учителя и Му пречеха дори повече от явно, и ние виждахме това. Много от писмата на Учителя до провинцията със строги забележки бяха адресирани до онези приятели от Братството, които се занимаваха със спиритизъм и се отклоняваха от Школата. Аз съм виждала много такива писма. Била съм свидетел на "Изгрева", когато Учителят се е карал на спиритистите със строг тон. Слушала съм да ми разказват онези, които са имали спиритически сеанси, след което някой от групата е бил обсебен, разстройвал се е психически и са ходили при Учителя за помощ, защото духът не е искал да излезе от медиума. Понякога и онези от спиритическата верига на сеанса са били подложени на какви ли не неща и са заплащали с мъчения и страдания. Понякога започвали да се тресат, все едно че електрически ток минава през тях, друг път започвали да махат с ръце цели часове, трети път - да се ритат с крака и да чупят разни мебели. Четвърти започвали да говорят несвързани неща и то дни наред. Това са явните отклонения, за което идваха и искаха помощ от Учителя. Учителят ги освобождаваше и след това им се караше и им забраняваше да се занимават със спиритизъм, но кой да слуша. А имаше и по-страшно нещо. Това бе внушението на духовете по време на сеансите върху приятелите да правят това или онова, с което ги отклоняваха от Школата. Ето това бе най-страшното и непоправимото.

След заминаването на Учителя станахме свидетели на едно друго явление. Ние бяхме свикнали с Учителя - да Го питаме за всяко нещо и за всеки наш проблем. Той беше си заминал и вече Го нямаше. Ами сега, кого да питаме? Учителят беше оставил Словото Си и последните Му думи бяха да го проучваме и да го прилагаме в живота си. Това е единственият правилен начин за разрешаване на всички лични и други проблеми на учениците от Школата. Но тогава стана най-неочакваното. Започнаха да съобщават на "Изгрева" или по провинцията, че Учителят бил се явил и говорел чрез едикой си медиум. Че като хукнаха, не можеш да ги спреш. Всички искаха да чуят какво ще говори Учителят. Слушаха, записваха и умуваха. А това бе една голяма лъжа, защото има един закон: Един възвишен дух не може да влезне в един обикновен човек. А Учителят, а Великият Учител, с милиарди години си е подготвял и си е създал тяло - по плът от дядо поп Константин Дъновски - баща Му и Добра Хаджиатанасова - майка Му. Това тяло е създадено от духа Беинса Дуно. В това тяло влиза първо Божественият Дух, след това Христовият Дух и накрая Господният Дух. Това бе Светата Троица на Бога, която беше в тялото на Учителя. Това беше Бог, слязъл между человеците. Бог чрез нечисти канали не може да излрати своето Благословение. Затова прочетете "Събори", 1921 година, стр. 115-116.

Учителя вие може да Го срещнете по следния начин: първо - чрез и в Словото Му; второ - чрез песните Му; трето - чрез видение; четвърто - чрез сън; пето - чрез "изстъпление", тоест да се извлечете от тялото си и да отидете в Божествения свят; шесто - ако ви са отворени очите и ушите за Невидимия свят, за Духовния свят, то вие можете да срещнете Учителя. Защото Бог е Дух и тия, които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят. А Духът на Истината е в Словото на Великия Учител.

Рудолф Щайнер и Всемировият Учител

След Първата Световна война започна да излиза списание "Всемирна летопис". Редактор бе Иван Толев, който се движеше в братските среди. Уводните статии на това списание бяха от редактора, но по идеи на Учителя. Когато редакторската статия бе изцяло от Учителя, тя претърпяваше много малки промени и като подпис отдолу поставяха една, две или три звездички. Така че в тези първи години Учителят имаше отношение към това списание и към неговия редактор. Боян Боев започва да пише във "Всемирна летопис" една след друга статии за Рудолф Щайнер в няколко поредни годишнини. Дава биографията и изнася учението му. Когато ние дойдохме като младежи в Школата, заварихме това списание и постепенно започнаха да излизат преводи от немски език на книгите на Рудолф Щайнер. Тези публикации бяха предназначени за хора образовани и с висок интелект. Преводът ли беше неудачен, стилът ли беше много висок, но се говореше за неща, от които ние нищо не можехме да разберем. Когато слушахме Учителя - Го разбирахме, когато четяхме Словото Му на български - Го разбирахме, но когато четяхме Рудолф Щайнер - не разбирахме нищо. И за да не се окаже, че сме много прости и глупави и не разбираме нищо, някои от нас отваряха уста и говореха хвалебствени неща. Само приказки и нищо конкретно. След Първата световна война много българи заминаха да следват в Австрия и Германия. Те се завърнаха в България, освен със своите дипломи за образование, освен със своя немски език, но и с много книги на Рудолф Щайнер. Превеждаха ни, цитираха ги и искаха да покажат колко много са учени и много знаят, понеже владеят немски език и четат в оригинал Рудолф Щайнер. Обикновен човек в София и на "Изгрева" не можеше да чете неговите книги. А и онези, които ги четяха, едва ли нещо разбираха. На

"Изгрева" имаше хора сред нашите интелигентни братя и сестри, които мило и драго даваха за книгите му. Обикновено казваха така: "Ето тук Рудолф Щайнер казва това, което го е казал и Учителят." Излизаше, че първо нещата се казват от Рудолф Щайнер, а Учителят ги взима, мели ги и казва на български разни предъвкани неща. Да се чудиш и да се маеш! Това нещо продължи и след заминаването на Учителя. Печатаха книгите на Щайнер на пишеща машина, че ги подвързваха, че ги предаваха от ръка на ръка, като най-голяма скъпоценност. Направо някакво безумие бе обхванало някои от нашите приятели и това граничеше с безсрамие и извращение към Школата на Учителя. Но трябваше да се търпи всичко.

Рудолф Щайнер е роден на 27 февруари 1861 година в село Кралевич в Унгария. Завършва политехнически институт във Виена, а после завършва и философия във Виена. Неговата дейност има три периода: първи период, през който той се занимава с писателство, литературна критика и теория на философията; втори период - от 1901-1913 година - той е секретар на теософското общество; трети период - от 1913 година е ръководител на антропософското общество, което създава. Създава Школа до Дорнах, близо до Базел. Неговата цел е да свърже науката с религията - да възвърне Бога в науката, природата и религията.

Преди Балканската война Боян Боев е студент в Мюнхен. Рудолф Щайнер е преподавател. Понеже физиономията на Боян Боев е малко особена и запомняща се - баща му е арменец, а майка му българка - то Щайнер го вижда и запитва откъде идва. Отговаря, че идва от България. Щайнер възкликва: "От България ли идвате? Знаете ли, че България е една велика страна? Тя е една много важна страна и на нея и на цялото славянство предстои да изиграят голяма роля в бъдеще." Това е казано в присъствието на останалите студенти и става причината, загдето към българските студенти започват да се отнасят с по-голямо внимание и уважение. След като свършва този разговор, Щайнер отново извиква Боян Боев насаме и го запитва защо е дошъл и се е записал тук да следва. "Искам да стана ваш ученик и да следвам висши науки!" Щайнер отговаря: "Ти няма защо да ставаш мой ученик, защото Великият Учител е в България. Затова се завърни там и стани Негов ученик." След известно време Боян Боев се завръща в България и се случва така, че той се запознава с Учителя. В един разговор през 1911 година, на въпрос запознат ли е с книгите и дейността на Рудолф Щайнер, Учителят отговаря, че познава този виден окултист. Приятелите са учудени и Го запитват къде са се срещали с него, на което Учителят отговаря: "Срещали сме се, но не на физическото поле."

След като Боян Боев изписва стотици страници за антропософията на Рудолф Щайнер и превежда много неща, то идва време за най-големите развръзки в Школата. По един конкретен повод Учителят казва: "Рудолф Щайнер е прероденият Питагор." Всички останахме изумени. Много приятели започнаха да четат за Питагор, за неговата Школа, която дава началото на гръцката цивилизация. Така че Рудолф Щайнер не беше случайна личност и случаен дух. Той носеше със себе си много знания от миналото. За него Учителят бе казал: "Рудолф Щайнер има своя мисия в Европа. Да подготви европейския ум, за да може да възприеме Новото Учение, което идва в света." Всички тук на "Изгрева" знаехме, че това Ново Учение е Учението на Учителя. Това го знаеше и Боян Боев, но другите щайнеристи не можеха да допуснат това в умовете си.

Случи се така, че противниците на Рудолф Щайнер му изгориха Школата на 31 декември 1922 година вечерта, срещу новата 1923 година. Прочетохме това по вестниците и съобщихме на Учителя. Като ни изслуша, усмихна се и каза: "Навремето Питагор допусна жена в Школата си и заради нея гърците му изгориха Школата. Но не си научи урока тогава. И ето сега, на

същия Питагор - на днешния Щайнер също му изгориха Школата, и то също заради жена." Това разбуни духовете на "Изгрева". Всички тръгнаха да търсят исторически извори за Питагор и да намерят как се е казвала онази жена, заради която гърците са му изгорили Школата. А брат Боев намери как се казва новата жена, заради която швейцарците му изгориха Школата. Казваше се Мария Сиверс, рускиня по произход. Тя владеела руски, френски, немски и английски и му става първа помощница. Накрая приятелите отиват при Учителя и носят две имена на две жени - едната от времето на Питагор, другата от времето на Щайнер. "Учителю, какво ще ни кажете за тези две жени?" "Това не са две жени, но една и съща. Онази от времето на Питагор е същата, която е преродена сега при Щайнер. При кардинални прераждания тези души вървят заедно."

Мина също много време. Неведнъж Учителят в беседите си е говорил за Питагор и за неговата Школа. Това ще намерите в Словото Му. Разказвал ни е как Питагор отишъл в Египет и престоял петнадесет години при египетските жреци, само и само да получи посвещение. Открили му една единствена тайна. Тази тайна днес е известна на учениците в училище, като "питагорова теорема". Според нея, хипотенузата на квадрат е равна от сбора от квадратите на двата катета. Но това е едната страна на въпроса. Онова, което научава там Питагор не е това, което се учи в училище. Питагоровата теорема има друго значение и Учителят я разкри пред нас. Учителят разглежда триъгълника и неговите катети и хипотенуза като проекция на човешката личност. Единият катет представлява чувствата, другият катет - мислите на човека, а хипотенузата представлява волята му. В такъв случай питагоровата теорема има друго значение, което е истинското духовно знание. Или - волята у човека на квадрат (хипотенузата на триъгълника) е равна на сбора от чувствата на квадрат плюс мислите на квадрат (това са двата катета на триъгълника). Ето това е получил Питагор от египетските жреци. А Учителят добавя към това знание следното: "Духът на човека на квадрат дава чувствата на квадрат плюс мислите на квадрат плюс волята на квадрат." Това е едно знание, което е за учениците от Школата.

След като бе изгорена Школата на Рудолф Щайнер, неговите последователи построиха домове на всеки един ученик, но вече от каменни блокове, за да не могат да бъдат изгорени. Често ни показваха такива снимки. Веднъж ги показаха и на Учителя. "Учителю, да си направим ли и ние такова нещо на "Изгрева"? Учителят разгледа снимката и каза: "Ще минем и без това." Щайнер си заминава от този свят на 30 март 1925 година.

Веднъж Влад Пашов отива при Учителя, за да получи от Него идея за клише на "Житно зърно". Учителят му предлага една картина от ул."Опълченска" 66, която представя човека като дете, юноша, възрастен и старец - в неговите четири фази от живота. Но тя не била подходяща за клише. Тогава Учителят изважда един албум с картини, където са били дадени илюстрации от книгата на Рудолф Щайнер за тълкуването на Откровението. Учителят му показва една картина, която представлявала жена, облечена в слънце. Казва му: "Вземи тази картина, тя е хубава. Само нека се прерисува и да се огради със зодиакалния кръг така, че зодиакалният знак Водолей да бъде на зенита." Така било направено това клише по идея на Учителя от картината в книгата на Рудолф Щайнер. Ще го видите в списание "Житно зърно" от 1931/32 година. Това говори за отношението на Учителя към Рудолф Щайнер.

Веднъж, след беседа, Боян Боев запитва Учителя: "Учителю, идват ли тук, на Вашите беседи, някои големи окултисти, намиращи се вече в другия свят?" Учителят отговаря: "Рудолф Щайнер и Седир са единствените от заминалите окултисти, които идват тук редовно на лекции в невидимата за вас Школа. Дори водихме разговори с Щайнер, който Ми каза: "Учителю,

чудя се, как можете в толкова малко и обикновени Слова, в един обикновен човешки език, да изразите такива велики идеи и истини?" Учителят му отговорил: "Само че този език не е обикновен език. Този език е най-точният език на земята и единствено с него могат да се предадат окултните Истини. Затова се родих и дойдох в българския народ, защото той е най-старият окултен народ на земята."

А сега, аз може ли да попитам дали има някои от вас тук да ми говори за антропософия и то в Школата на Всемировия Учител?

На път за Америка в търсене на Христа при розенкройцерите

Величко Гръблашев бе един от онези, които бяха съвременници на Петър Дънов и негови състуденти в Америка. Бяха следвали заедно. По-късно той разказваше някои интересни неща за Петър Дънов от студентските му години, които са описани и ще ги прочетете в спомените на други приятели. Още в Америка се запознава с окултизма на розенкройцерите, а връщайки се тук, той преведе някои от техните книги. В началото на века той е адвокат. Върнал се от Америка, той се занимава с окултизма, написва книгата "Спиритически чудеса" и я издава през 1906 година. Започва издаване на спиритически ръководства. След това образува "Психическо дружество" в София и от 1907 година започва да издава списание "Задгробен мир", занимаващо се със спиритизъм, окултизъм, мистицизъм и теософия. В това списание има глава "Домашна хроника", в която се описват интересни явления от спиритическите сеанси от тези години в България, които се разпространяват извънредно много. Споменава се как тогавашният министър Живков бива принуден да си подаде оставката, след като на спиритичен сеанс се явил духът на Раковски и го предупредил, че ако не си подаде оставката, ще да бъде убит заедно със Стефан Стамболов. Министър Живков послушва и си подава оставката. Не след дълго време Стефан Стамболов бил убит. След това Живков търси доктор Миркович от Сливен, който първи у нас пропагандира спиритизма чрез своето списание "Нова светлина" и заедно правят сеанс. Извикват духа на Раковски и искат духът да ги убеди в това дали наистина е Раковски. Масата, на която правили сеанса, се вдигнала високо до тавана, с трясък паднала на земята и се разбила на парчета. Това е за сведение, за да се знае какви ветрове вееха в онези години. През 1912 година Гръблашев пише един труд - "Философията на живота според розенкройцерското учение". Той е първият у нас, който превежда литература на розенкройцерите и пише за тях. През 1459 година, Кристиян Розенкройц създава "Ордена на Розата и Кръста" в Германия. Този орден не е секта или друга религиозна форма. Той е вътрешна езотерична Школа за запазване чистотата на Христовото Учение. Този тайнствен орден има за цел да хвърли окултна светлина върху кривото разбиране на християнска религия и да обясни тайната на живота и съществуването му от научна гледна точка и в хармония с религията. Това учение говори за произхода, еволюцията и бъдещото развитие на човека, като посочва духовната и научната страна на този процес.

Гръблашев превежда "Практически окултизъм на розенкройцерите", 1919 година и "Философията на йогите" от Йог Рамачарака. Има към двадесет превода на книги - теософски, на розенкройцерите и други окултни книги. Особено интересна е книгата "При адептите" на Франц Хартман. Там се описва едно приключение сред розенкройцерите. Един изследовател на розенкройцерите решава да ги изучава и потегля към Алпите. Ляга и заспива под едно дърво. И тогава тялото му остава долу под дървото, а него го

извеждат от тялото и го завеждат при един от адептите на розенкройцерите, който не е във физическо тяло. Там го развеждат и му обясняват много неща от учението на розенкройцерите. След време той се завръща в тялото си и се събужда под дървото. Този случай е свързан с една опитност, която разправяха приятелите - че се е случило нещо подобно на Величко Гръблашев с Петър Дънов, когато са били в Америка. Опитността е разказвана от различни приятели. В САЩ, когато са следвали заедно, на Гръблашев му направило впечатление, че не минава седмица и Петър Дънов се отдалечавал от състудентите си, изчезвал и го нямало по няколко дни. Накрая го запитва къде се губи и къде ходи, а Дънов му казал, че ходи при свои приятели на гости. Гръблашев се заинтересувал много и тогава Петър Дънов го поканил да тръгнат заедно на екскурзия. Решили и тръгнали. Отначало пътували с влак, после - с кола, след това стигнали до едно езеро и там ги чакал един лодкар. Качили се на лодката, лодкарят загребал с греблата и накрая пристигнали на отсрещния бряг. Там влезнали в някакъв дом като храм, построен в самата планина. Влезнали вътре и какво било учудването на Гръблашев, когато вижда, че на една огромна кръгла маса ги чакали официално облечени хора. Петър Дънов влезнал вътре, всички станали на крака и му се поклонили. После седнали и започнали разговори. Гръблашев чувал, че се говори по окултни въпроси, за проблеми по религия и богопознание, чувал всичко, но нищо не разбирал. След като свършили, те си тръгнали по обратния път - първо с лодка, после с кола и накрая с влак, и пристигнали у дома си. Това изумило Гръблашев и той решава втори път сам да тръгне, да намери онова духовно общество и да направи личен контакт с тях. Тръгнал с влака, слязъл на същата спирка, наел кола и тръгнал към езерото. Оказало се, че в този край не съществувало никакво езеро. Накрая се върнал посрамен обратно. Вероятно, според Гръблашева, това са били розенкройцери. Но завинаги в него останало учудването и онази неразрешена загадка, че той не могъл да открие езерото, понеже не съществувало на физическото поле. Оттук вадим заключението, че тази екскурзия с Петър Дънов не е била на физическото поле. Това е едното обяснение. Вероятно има и друго обяснение, но нашите знания са много малки за него. Ние имаме опитности с Учителя, при които са Го посещавали адепти от Индия, които са се явявали в плът пред Него и в присъствието на някои от приятелите. След което са изчезвали, като са оставяли неоспоримо доказателство и следа, че са се явявали с физическото си тяло и са ходили по земята.

Величко Гръблашев е съвременник на Учителя между двете войни 1912 и 1918 години, участник е още в първите събори на Учителя и е очевидец на разгърналата се дейност на Учителя. Той имаше семейство и деца, които оставаха тук, докато той няколко пъти отиваше в САЩ и се връщаше. Той е свидетел на нападките срещу Учителя, решава да Го защити и издава през 1922 година, след събора в Търново, една своя книга: "Окултизъм, мистицизъм и учението на Дънов". От тази книга виждаме, че Той познава Учителя най-малко от двадесет години и е сигурен в Неговата искреност и чистота. Най-интересното е, че според него не може да се направи справедлива преценка за личността на Дънов и учението Му, ако не се запознае човек с учението на окултизма, мистицизма и теософията. Тук се вижда началото на една теза, според която се цели да се постави учението на Дънов на една и съща маса с окултните науки. Гръблашев отхвърля твърденията на нападателите, че учението на Дънов е чуждестранно учение и течение, твърдейки, че то не представлява никаква църква, секта или течение, а се стреми да научи хората да прилагат в живота си Учението на Христа. Ето тук, за пръв път с познанията, които има, Гръблашев казва, че Учението на Учителя не е нито църква, нито секта, нито е дошло като учение

от Изтока или от Запада. А след заминаването на Учителя, нашите умници от "Изгрева" се зачислиха в Комитета по вероизповеданията заедно с всички църкви и секти. Гръблашев отхвърля обвинението, че Дънов бил натоварен от някаква външна организация да я представлява в България. Споменава, че Той проповядва публично в неделни дни, че неговите беседи се стенографират и имат за цел да събудят съзнанието на човека, за да заживее съгласно Учението на Христа. От друга страна, Гръблашев вижда, че учението на Дънов не е нещо ново, а е същото, което е проповядвал и Христос. Идва до прозрението, че съществува Велико Бяло Братство, глава на което е Христос. Според него, учението на Дънов е окултно учение и по примера на Христа Дънов не само прилага учението, но и изнася много нови истини. Освен това, Той знае много неща, предсказва събития от съдбоносна важност и Неговите предсказания са се сбъдвали. Споменава, че в първите години Дънов е увещавал своите сподвижници да ходят на църква, но по-късно, след нападките срещу Него от страна на православната църква, Неговите хора я напускат. Онова ,което вижда Гръблашев, че последователите на Дънов смятат, че техният Дънов черпи светлина от Бога, Който Му открива Своята Воля. Учениците на Дънов са сбор от всички слоеве на обществото. Според Гръблашев, едни гледат на Дънов като на обикновен проповедник, втори - като на човек напреднал много духовно, трети - като на един адепт, четвърти - като на един Велик Учител, дошъл да помогне на човечеството. А пети отдават на Дънов и по-голямо значение, като смятат, че чрез Него българският народ ще се повдигне и ще получи светлина, която никой друг народ не притежава. Та всеки схваща личността на Дънов според своето развитие. Споменава, че в определени дни се събират на едно място, гдето се хранят заедно, че са правили опити за комунален живот, че са вегетарианци, че ходят на екскурзии. Гръблашев споменава, че Дънов обявява, че е пратеник Божий - да изяви Божията Истина на земята. Гръблашев разказва как Дънов е предсказал погрома на Европейската война и е предупредил властите да се избегне тази трагедия. От всичко, което изнася, Гръблашев идва до заключението, че Дънов не е обикновен човек. "И ако се вслушаме в онова, което някои от учениците Му казват за Него, онова, що те са видели и преживели, следва да приемем, че Той е представител на Великото Бяло Братство". Така завършва Гръблашев своята книга. Трябва да се даде заслуженото, че той защитава Дънов, но сам стига до третото стъпало - стъпалото, на което последователите на Дънов Го възприемат просто като един адепт. Той не можа да прескочи четвъртото стъпало и да Го приеме като Велик Учител на Всемирното Велико Бяло Братство. Дотам беше стигнал и там спря.

Накрая Величко Гръблашев, виждайки, че дейността на Дънов взима такъв размах, решава и той да направи нещо, и той да принесе нещо в духовната съкровищница на окултизма. За онова време той е един от най-образованите приятели в обществените науки, а по познанието си за окултизма може да му се даде докторска степен и професорска катедра. Та той не бе случаен човек и затова разказът ни за него не е случаен, а може би един от класическите разкази за познанието на Христа, за срещата на ученика с Христа, за срещата на ученика с Великия Учител.

Решава Величко Гръблашев, че неговият живот на земята ще премине без да е постигнал нещо, а според него най-важното нещо е да намери Христа и да се срещне с Него на земята. Величко Гръблашев е напълно убеден, че Христос е вече на земята. Това негово убеждение е вътрешно, то е категорично становище на неговия дух, а че трябва да се срещне с Христос е категорично изискване на неговата душа. И така - и душа, и дух се съединяват в него, неговото духовно естество се изпълва с вътрешен заряд и сила и той решава, че трябва да се срещне с Христа, защото според него

Христовият Дух е вече на земята. Иначе неговият живот на земята ще бъде безпредметен и пропилян. И къде да търси Христос? Христос според него е само в Америка, в САЩ, защото там е обществото на розенкройцерите. Освен това, той е превел много литература на розенкройцерите от английски на български и знае най-добре от всички къде се намира Христос. Той има и онази опитност с Петър Дънов от студентските си години, когато двамата са ходили отвъд езерото в онова тайно общество. Значи Христос се намира там и той трябва да Го намери и да се срещне с Него. Взима си паспорт, купува си билет и идва да се сбогува с Петър Дънов на ул."Опълченска" 66. За него Той е само Петър Дънов. Точно по това време при Учителя се намира един брат - това е Борис Николов. Учителят е седнал на стола, преметнал крак връз крак, една любима Негова поза и Борис разговаря с него по дадени въпроси. Идва Гръблашев и Учителят взема сериозен и строг вид. Гръблашев разказва как е решил да се връща в Америка, за да търси Христос и излага всички свои съображения защо Христос трябва да бъде в Америка. Учителят слуша, заел строга поза. А брат Борис е принуден да стои и слуша целият разговор. Гръблашев Го пита дали ще намери там Христос. Учителят мълчи, не отговаря. Накрая Гръблашев се сбогува - протяга ръка, ръкостиска се с Него и си заминава. Брат Борис стои и наблюдава Учителя - а той е строг, като каменна статуя изваян, не трепва мускул в Него. "Учителю, чухте ли как Гръблашев тръгва да търси Христос в Америка?" Учителят отговаря: "Чухме това." "Но, Учителю, Христос е тук, пред мене!" "И това чухме." "Учителю, ама какво ще търси той там в Америка?" "Нека търси каквото иска!" "Ама, Учителю, аз нищо не разбирам от всичко това!" "Напротив, всичко е ясно и разбрано." Накрая Борис се усмихва и казва: "Учителю, аз оставам тук!" "Ето, виждаш ли как се проясняват нещата и стават ясни за онези, които имат очи да видят и уши да слушат, какво Бог в тези времена говори чрез Великия Учител!" Борис се сбогува. Учителят протяга десницата си за да я целуне. Борис върви и се моли: "Господи, благодаря Ти, че на ранина и в зори Те познах в моя живот."

Гръблашев пристигна в Америка, свърза се с розенкройцерите и там остана. Намери не онова, което търсеше, защото се беше разминал с Христа, защото не го разпозна и то тук, в България!

Анархизмът и Новото Учение

След Европейската война всички младежи се впуснаха да учат. Едни довършваха гимназиалното си образование, други се записваха в университетите да следват. Появи се една вълна на подем в този период. Причината бе на друго място. Само ние знаехме, че това се дължеше на идването на Великия Учител всред този народ. Великият Учител говореше Словото на Бога и сееше това Слово като житни зърна в душите на българите. Божията нива бе разорана от страданията, през които мина българският народ през двете войни - Балканската и Европейската. Тази Божия нива беше полята от сълзите и неволите на този народ. Посетите житни зърни от Словото на Учителя трябва да поникнат и възрастат между този народ. Дойде време, появиха се първите кълнове, избуяха Посетите стръкове и дойде време да цъфнат и да изкласят. Огледахме се - и какво да видим в Божията нива? Около нас изведнъж започнаха да се появяват различни окултни общества - западни и източни окултисти - че теософи, че антропософи, йоги, толстоисти, спиритисти и други. Появиха се и различни леви социални и политически течения: социалисти, комунисти, анархисти. И представители на всички тях, без изключение, се завъртяха около нас, и като посланици на чужди държави бяха акредитирани в Школата на Учителя. Та

като се обърнахме, изведнъж забелязахме, че всичко, каквото имаше в обществото - имаше го и при нас. Те бяха изпратили своите представители при нас в Школата на Учителя. Как стана това? Вероятно онзи, който държеше в ръцете си семената на различни бурени и плевели, беше ги засял предварително, скришно и то нощно време, в Божията нива. Та заедно с посятото пшенично зърно от Учителя, покълнаха и всички бурени и плевели. Дойде времето, когато те започнаха да ни задушават. Трябваше да се приложи онази притча, разказана от Христос - че бурените и плевелите трябва да се изчакат до края на жътвата, когато жетварят ще ги прибере, ще ги отдели от житото и ще ги изгори. Да, но тук беше Школата на Учителя и тук се прилагаше друг метод. Макар че тези бурени останаха в Школата до закриването, та чак и дори след това.

По идея на младите беше свикан младежки събор през 1923 година в София. Учителят на този събор изнесе беседа, назована: "Разцъфтяване на човешката душа". В тази беседа Той говори, че сега е най-великата епоха, когато човешката душа трябва да разцъфти, за да може Божественият Дух да се всели в душата и да образува връзка между ученика и Бога. А това можеше да стане само чрез Словото на Учителя. Младежите бяха подготвили свои реферати и изказвания. А тези младежи бяха представителите, те бяха онези посланици, които бяха изпратени в Школата на Учителя от всички ония общества, за които говорихме, че съществуват в света. Та всеки посланик и представител искаше да докаже, че той, като представител на някакво течение или учение, може да съобщи, че неговото учение напълно свободно може да се вмести в Ученето на Учителя. Така се явиха изказванията "Анархизмът и Новото Учение" от Методи Константинов", "Толстоизмът и Новото Учение", "Окултизмът и Новото Учение","Педагогиката и Новото Учение". И нямаше посланик, който да не вземе думата и да не защити правото си на представител и правото си да заеме мястото си в Новото Учение и в Школата на Учителя. Тогава всички го смятаха за нещо напълно естествено. Днес го смятаме за кощунство. Методи Константинов излиза да говори за анархизма като учение, което идва да премахне стария живот и всички негови институции: държава, църква, общество, научен авторитет. Анархизмът иска свобода на личността, а за идеална форма за общуване смята комуната. Затова е необходимо да се направи външна световна революция, да се разруши стария строй и да се построи нов обществен строй. Противниците на тази теза говореха, че е необходимо първо да се извърши вътрешна революция у човека и да се създаде първо съвършеният човек, който може да приложи идеала за абсолютната човешка свобода. Бяха отишли при Учителя, бяха споделили с Него тези две тези и Го запитаха кое е най-правилното решение. Учителят не отхвърли нито едната, нито другата. Но им даде един нов метод: "Посейте едно житно зърно, то ще ви покаже какво трябва да правите." Ето, в това се състоеше разрешението на задачата чрез Новото Учение. А този метод ще го намерите в Словото на Учителя. На същия събор Учителят обърна внимание, че учениците не се занимават със социални работи и въпроси, защото това е аларма на духовете от Невидимия свят с цел да ги отклонят от Школата. Учениците не разрешават въпросите на света. Ученикът влиза в Школата да научи идеите от Словото, а след това отива в света, за да ги реализира. Те трябва да се реализират без насилие, а чрез Свобода и Любов. Така работи житното зърно. То покълва при неблагоприятни условия, но му са необходими светлина, въздух, топлина и храна. Това са условия, това е среда, това са възможности, които се свързват в едно. Всички методи се намират в Словото на Учителя.

Намираме се на ул."Оборище" 14, в салона. Всички пеем и очакваме Учителят да пристигне всеки момент. Обикновено Учителят пристигаше и

изчакваше в една малка стаичка, докато дойде уреченият за беседа час. Този ден Учителят не идва, но предварително извиква на ул."Опълченска" 66 Методи Константинов и му казва: "Днес аз няма да присъствувам на беседа. Отиди и съобщи това в салона." Методи кимва с глава. Но в същото това време там е и Тодор Стоименов. Той също чува и също тръгва да съобщава новината. Методи е по-млад, по-бърз и по-силен. Крачи с големи крачки, върви бързо и развява едно голямо палто разкопчано. Развяват се черна коса, спусната до раменете и разчорлена брада с черни големи мустаци. Той е анархист и всички анархисти по онова време ходят така. Пристига Методи разчорлен, разгърден, разкопчан в салона и веднага се запътва към сцената и към катедрата, за да съобщи новината на останалите, че днес Учителят няма да идва в салона. След него тичешком и запъхтян в салона се втурва Тодор Стоименов. Методи се качва на първото, на второто стъпало и иска да съобщи новината. Но вместо тази новина, със силен глас започва да говори друго: "Времената и епохите се сменяват една след друга. Едни слизат, други се възкачват. Историята е колело, което се върти и никой не може да го спре." През това време на всички им се струва, че той говори, че е дошло време да се свали Учителят и на освободената катедра да се възкачи той самият. Тогава към него се спускат Симеон Симеонов, Тодор Стоименов и Никола Антов, за да го спрат, защото той се е отправил към катедрата на Учителя. Настава борба. Симеон му скъсва ризата, друг му дърпа палтото и го съблича, трети го хваща за ръкава на сакото и го съблича, четвърти се хвърля да го спасява. Десетки ръце са го хванали и го смъкват, и не му дават да се доближи до катедрата. Целият салон е възбуден и всички тръгват пеша към ул."Опълченска" 66, за да съобщят на Учителя за станалото. Учителят ги приема и изслушва всички. Накрая приема и Методи и изслушва и него. Учителят му се усмихва и му подава три круши. На следващия ден в софийските вестници се съобщава, че един от последователите на Дънов се опитал да заеме опразнената от Него катедра, но последователите Му го обявили за самозванец, като му съблекли палтото, смъкнали му сакото и разкъсали ризата на самозванеца. Това е първата част от тази случка. Втората част е също интересна. Учителят извиква Борис Николов и в негово присъствие нарежда да бъде остриган Методи Константинов с ножица до корена на космите. Борис му остригва голямата черна коса, спусната под раменете, остригва му брадата с големите мустаци. А Учителят подава една риза, ново сако и ново палто, за да ги облече и му казва да дойде така облечен следващия път на беседа. Учителят нарежда на Борис цялата коса на Методи да я разпредели в десетки пликове за писма. На следващия ден Методи е в салона, но никой не може да познае, че той е онзи, който предишния път е искал да се качи на катедрата. Методи седи на стол смирено, мълчи и мирува. След беседата, Учителят дава една задача на учениците от Школата. Раздава им по групи пликовете с косите на Методи и нарежда да ги преброят. Броят ги цяла седмица и следващия път те съобщават, че са изброили триста и шестдесет хиляди космо. Чакат пояснение от Учителя. "Колкото космо преброихте, толкова са лошите навици и погрешки, които вие носите от света в тази Школа. Затова вие трябва косъм по косъм, навик по навик, заблуждение по заблуждение да отхвърлите от вас, за да се освободите от стария живот. След това ние ще ви пременим в нови одежди. Новата одежда се дава само от Духа Господен." Учителят спира за миг и поглежда към стола, на който седи Методи Константинов. Методи знае, че това се отнася за него, но другите в салона не го познават вече, защото той е пременен и преоблечен с дрехите, дадени му от Учителя, и остриган. След този случай, представителят на анархистите в Школата научи един урок и един закон - че за да се посее нещо ново в душата на човека, трябва да го освободиш от всичко старо. В Школата не могат да

растат заедно на едно и също място и в едно и също време житното зърно и бурените, и плевелите от живота. Или едното, или другото! Минават години, Методи е на "Изгрева". Идва време, когато той се готви да замине за чужбина, за да следва. Учителят го изпраща и му дава пари за следване. Но преди това го накарва да прекопае с мотика една голяма нива на "Изгрева", за да разбере, че парите не се дават даром и за тях трябва да се заплати с най-малкия труд. Трябва да се научи и друго, че да се посее едно семе, трябва първо да се яви работник, който да изоре Божията нива. На изпращане Учителят му казва: "Аз съм проникнал всичките ти клетки. И в дъното на ада да слезеш, пак ще те избавя, за да свършиш работата, която ти предстои." Тази мисъл го охранява и съхранява през всичките му изпитания по време на Школата. Той научи един закон - че всяко житно зърно се посява от Сеяча и Господаря на нивата в точно определено време, на определено място и в най-подходящия момент в душата на ученика от Школата.

Методи Константинов завърши, получи докторат и ние работихме с него, както и с Боян Боев, по издаването на книгите "Учителят" и "Учителят на Седемте рилски езера". Той успя да издаде във Франция няколко книги във връзка с Учението на Учителя. Ние имахме плодотворно сътрудничество с него.

Ние сме се събрали на "Изгрева" около Учителя и се провежда свободен разговор. Приятелите задават въпроси, а Учителят отговаря и обяснява. Точно по това време приятелите запитват Учителя дали е възможна материализация на същества от Невидимия свят на "Изгрева", които да се явят в човешки и материален образ. Всички с нетърпение очакват какво ще каже Учителят. Той замълчава за няколко секунди. Ние очакваме с трепет Той да отвори уста и да заговори. Но точно в този момент една сестра извиква: "Вижте, аз виждам една човешка глава, която се движи във въздуха!" Тя сочи с пръст нататък, ние обръщаме глави и какво да видим: наистина една човешка глава се движи във въздуха. Няма що, зададохме на Учителя въпроса дали е възможна материализация на "Изгрева" на същества и ето, в същия миг ние виждаме една човешка глава да се движи във въздуха. Значи Учителят ни демонстрира материализация. Някой пита: "Сестра, къде точно е тази глава?" И тя посочва и обяснява. Ние наблюдаваме движещата се глава. А тя се движи на две педи над живия плет, който обграждаше една от алеите, водещи от чешмата към поляната. Тази глава се движеше над храстите, които бяха на височина човешки ръст. Учителят мълчи и също наблюдава движещата се глава. Чуваме неговите думи: "Тази глава е глава на високо идеен човек!" Ние ахваме отново от изненада. Значи материализираната глава не е глава на обикновено същество, материализирано тук на "Изгрева", а е глава на високо идеен човек. Докато разсъждаваме, за секунди се чува един общ възглас. Това е възглас на ново изумление и изненада. Човешката глава, която се движеше на две педи над храстите изведнъж излезе от тях и кацна на раменете на една висока човешка фигура. Показа се човек. Човекът тръгна към нас. Изведнъж някой извика: "Вижте, насам идва брат Сава Калименов!" Оглеждаме се сконфузено и поглеждаме Учителя. Учителят добавя: "Всяка глава на високо идеен човек рано или късно трябва да слезе на раменете му." Брат Сава Калименов се доближава до нас. Пристъпва към Учителя, навежда се и Му целува ръка. После се изправя. Той стърчи над нас над две или три глави. С високия си ръст той стърчи като стълб над нас. Оглеждаме го, поглеждаме към онези храсти, разбираме заблудата и започваме да се смеем. Сега разбираме, че брат Сава Калименов се е движил по алеята и главата му е стърчала високо над храстите. А ни се искаше на всички това да бъде наистина пример за материализация на "Изгрева" на глава на едно духовно

същество. Учителят прочита мисълта ни и казва: "Една възвишена идея не може да влезне в обикновена човешка глава. Тя влиза само във високо идеен човек." По такъв начин Учителят ни отговори на един много важен въпрос. Защото Сава Калименов в младите си години бе анархист и беше преминал през всички етапи. Дойде време, той издаваше вестник "Братство" и взе голямо участие в братския живот в провинцията. Когато идваше в нашия дом, аз го приемах без всякакви резерви, напълно отворено, защото той беше един високо идеен човек. Разговорите ни с него започваха и свършваха с идейни въпроси от Словото на Учителя и Школата. Но той клонеше наляво със своите убеждения и търсеше разрешение на всички въпроси в една външна реформа и промяна в живота на хората. Неговите статии във вестник "Братство" след идването на руснаците в България, бяха възторжен отглас на един високо идеен живот и неговата потребност за промяна в живота на хората. Той си направи своят опит. Какво бе голямото му разочарование само след няколко години, когато му отнеха печатницата и сложиха катинар на неговото издателство. Дойде при нас и каза: "Сбъднаха се думите на Учителя. Навремето Учителят каза така: "Свободата не се носи на дулото на оръжията и не се закачва като китки върху дулата на пушките. Свободата се посява като житно зърно в душите на хората." Аз смятах, че руснаците носят свобода и обединение на славянството. А те ни сложиха катинар на издателството и катинар на устата. Точно така чух да казва Учителят: "Ще дойдат комунистите, ще ви сложат катинар на устата и ще ви кажат, че сте свободни." Ние го слушахме и се усмихвахме, защото бяхме участвували преди много години в салона на ул."Оборище" 14 при разрешаването на една задача. Ние тогава преброявахме космите от главата на един анархист и те бяха 360 000 на брой. Значи толкова бяха разновидностите на методите, които искаха да приложат тези сили и по външен път да реформират човешкото общество. Ние знаехме това. Но знаехме и метода, даден от Учителя. А това бе методът на житното зърно.

Учителят е на ул."Опълченска" 66. Изведнъж през вратника нахълтва един млад човек. Изкачва се по стъпалата, влиза в стаята и пита: "Къде е господин Дънов?" Учителят отваря вратата и пита: "Какво има?" "Господин Дънов, чувал съм, че сте свят човек. Може ли да ме скриете, че ме гони полицията да ме арестува? Аз съм анархист и ако ме арестува, ще ме убие, защото има заповед да бъдат ликвидирани всички анархисти." Учителят му казва: "Влезте вътре в моята стая и застанете в ъгъла." След малко в двора нахълтва полиция - униформени и цивилни. Влизат при Учителя и питат: "Господин Дънов, има ли у вас един човек, който току-що е влязъл - да се е укрил у вас? Търсим опасен престъпник." Учителят протяга дясната Си ръка и казва: "Моля, може да проверите лично!" Проверяващите оглеждат стаята и не намират никого. После претърсват останалите стаи, двора и си заминават. След малко Учителят се обръща към онзи, който стои изправен в ъгъла на стаята и който остана невидим за полицията, и му казва: "Рекох, вие сте свободен. Можете да си ходите." Младежът се обръща и пита: "А мога ли да идвам при Вас и да Ви слушам?" "Ако искате, можете да идвате." Младежът си заминава. Този млад мъж се казваше Никола Антов. Той беше анархист по убеждение, след това премина към комунистите и накрая също дойде на "Изгрева". Беше си построил барака и в стаята си след заминаването на Учителя беше закачил редом с Неговия портрет и този на Георги Димитров. Според него един комунист можел да бъде едновременно и дъновист и на никого това не пречело. След заминаването на Учителя той взе дейно участие при установяването на новата власт на комунистите в нашия район. Заради негови грешки пред комунистите той беше изпратен за шест месеца в концлагер. Като се върна оттам, ме срещна веднъж и каза: "Сега аз се връщам от затвора. Ваш ред е - вие да отидете в затвора." Дойде време,

някои от нас отидоха в затвора. Но преди това, на процеса пред съда, той каза: "Дошло е време на това Братство да му сложим една надгробна плоча." Наистина, дойде това време, когато "Изгревът" беше разрушен и всички сметнаха, че му е сложена надгробна плоча. Но ние бяхме взели участие в разрешаване на онази задача, когато преброихме космите на анархизма, който се превърна в комунизъм. Това бяха 360 000 косъма и толкова са формите на превъплъщение на онези сили, които дойдоха да прокарват онзи метод - чрез разрушение и сила да променят историята и обществото. Те го промениха, но отвътре не промениха човека и той си остана същият. Учителят даде методи - и те са в Словото Му - за промяна на вътрешния човек, за да дойде времето, когато ще се пробуди неговото съзнание. Учителят бе казал: "Ние не разрешаваме въпросите на света. Въпросите на новия свят, който слиза отгоре като свят на идеи, те са разрешени. Вие трябва да влезнете в този нов свят като работници, които да ги реализират."

Веднъж, в един разговор Учителят спомена: "Анархизмът е дете на аристократизма. Той е незаконното дете на всички монархисти. Той иска да вземе престола на баща си и да царува. Но престолонаследник е този, който идва чрез закона." Ние проверихме това с живота си по време на Школата. Част от тези приятели влезнаха в Братството и по различен начин се проявяваха. Аз разказах само за трима. Имаше и други техни представители. Мнозина бяха избити през онези години като противници на властта и държавата. Други станаха комунисти и влезнаха в новата власт. Те трябваше да си направят своя опит и го направиха. Всички без изключение съжаляваха, че техният идеал за комунално общежитие се бе провалил. Учителят още навремето, на първия младежки събор, бе разрешил този въпрос така, както природата го е разрешила: "Тъй щото, вие ще турите в себе си мисълта, че комуните съществуват в света. Няма какво да ги уреждаме. Тялото е една комуна и същият образ на нашето тяло ще го приложим в обществения свят. Няма друг образ на комуна, освен образа, който съществува в тялото. По същия закон трябва да се организира и обществото на хората." Ето как Учителят разрешава този въпрос с емблемата на житното зърно. Когато се посади една идея като житно зърно, тя се жертвува в името на бъдещият живот. Тази идея възраства и става житен клас. Така една идея, влезнала у човека, дошла в своята чистота от високо идеен свят, може да възрасте и човек чрез делата си да даде емблемата на житното зърно, превърнало се в житен клас. От тези житни класове ние ще омесим онзи хляб, който ще нахрани гладните и жадните. Това е Божественият хляб, слязъл от Небето чрез Словото на Всемировия Учител. В това Слово се намират идеите на Новото човечество. Там е онова житно зърно, което чака да бъде посято във вашата душа. И оттук започва етапът на разцъфтяването на човешката душа.

Учителят и толстоистите

Лев Толстой е роден на 28 август 1828 година в родовото имение на майка си - княгиня Мария Николаевна Волконска, която половин година след раждането му, си заминава. Бащата на Толстой е хусарски офицер, участвувал във войната през 1812 година. Когато умира баща му, той заминава при леля си в гр. Казан и постъпва в университета за източни езици. В края на 1853 година, като офицер в артилерията, взима участие в Кримската война, като е бил в Севастопол, гдето е прекарал цялата обсада на града през 1854-1855 година. След свършването на войната той влиза в столичните литературни кръгове като автор на популярни повести. През 1862 година той се запознава със семейството на московския лекар Берс, за

чиято дъщеря - София Андреевна - той се оженва. Романът "Война и мир" излиза в шест тома през 1868-69 година, "Ана Каренина" - през 1873-76 година. През 1879 година пише "Изповед" и започва нов етап в неговото развитие. Започва да работи върху изучаването на Евангелието. През 1884 година той пише "В какво се състои моята вяра" - това е програмата на неговия живот. През 1901 година той е отлъчен от руската църква. През 1910 година е написан "Пътят на живота" Тези две произведения представляват идеологическата основа на толстоизма, който се стреми да приложи Христовото Учение в неговата истинска същност. През 1910 година, в една октомврийска нощ, той напуска дома си в Ясна поляна. Заедно с домашния си лекар и с дъщеря си тръгва на далечен път. А този път е пътят към България. Но по пътя се разболява и пролежава няколко дни в квартирата на началника на Астаповската станция, където умира в шест часа сутринта, на 7 ноември 1910 година. Лекарят, който придружава Толстой, се казва Душан Маковицки. Дъщеря му, която го придружава, е Александра Лвовна. При публикуван разговор между София Андреевна и бягащите е документирано, че те са тръгнали към Одеса, с цел да продължат за Константинопол, а оттам - за България. Това е публикувано в биографията на Толстой от Бирюков, на стр. 241. И оттук започва една голяма мистерия. Защо Лев Толстой, в тази възраст от осемдесет и две години, тръгва за България?. Започват да се търсят причините. Като млад артилерийски офицер, през време на Севастополската обсада, той взема участие в кампанията срещу Силистра. След освобождението на България, в много вестници и списания има негови статии, като се превежда и "Война и мир". През 1907 година Христо Досев посещава Толстой в Ясна поляна и има много разговори с него. Друг българин, който го посещава, е журналистът Ризов. До 1900 година са преведени повече от двадесет и девет нравоучителни съчинения и статии на Толстой, като преводач е Сава Ничов, а по-късно и Георги Шопов. През юни 1910 Толстой изпраща писмо до II-ри подготвителен славянски събор в София. По това време Толстой е най-четеният автор в България и толстоизмът като учение завладява много хора. В България са създадени три толстоистки колонии за комунален живот, така че влиянието на Толстой в България е много голямо. То навлиза с неговото литературно творчество, както и с идеите, вложени в него. Ето защо, всички се опитваха по този начин да обяснят решението на Толстой да избяга от дома си и да пътува за България. За да пътува към България, Толстой идваше да се срещне с някого. Ето там е въпросът. А кой беше този, с когото трябваше да се срещне и с когото не се срещна?

Лев Толстой бе тръгнал за България, за да се срещне с Учителя. На една от Своите беседи, Учителят се спря за миг и каза: "Лев Толстой бе тръгнал за България, за да се срещне с мен. Но той не можа да стигне до България. Той закъсня, а и други му попречиха. Накрая го задигнаха." По този начин ние имаме категоричното мнение на Учителя по този въпрос. От друга страна, имаме документирано, че Толстой е тръгнал да пътува за България. Така че нещата за тази мистерия се изясняват. Но защо Толстой бе тръгнал да се срещне с Учителя? Учителят бе казал за него, че е ученик на Бялото Братство. След като стана болшевишката революция през 1917 година, Учителят много пъти се спираше върху делото на Толстой и неговия път и върху онова, което след революцията в Русия се извършваше там. На събора през 1922 година. Учителят много пъти спомена за пътя на Толстой - че той е показал на Русия онзи път, по който тя трябва да поеме. Но тя пое по пътя на насилието. Ето какво каза Учителят тогава: "За този глад, който настана сега в Русия, аз преди две години им казах, че ще им дойде. И сега, седем милиона хора умират от глад. Знаете ли защо дойде този глад? - Поради онази анархия в руския ум, който се раздвои и предизвика силите на

природата. Искаха да въведат ред с насилие и по такъв начин започнаха да се избиват взаимно. Биха се, изтезаваха се и досега дадоха седем милиона жертви, а може и десет милиона да измрат. Мислеха да възстановят с оръжие свободата си, но те трябваше не с оръжие, а както им казваше Толстой - с любов. "Не противи се злому", казва Христос. Как ще тълкуват това свещениците? Болшевиците сега са турени да действуват с оръжие. Свещениците казват: "Всяка власт е от Бога." Ами болшевишката не е ли от Бога? Не, ние казваме: "Всяка праведна власт е от Бога дадена." Там, дето болшевиците са праведни и прилагат добри дела, те са прави, там гдето прилагат насилие не са прави." ("Беседи - Обяснения и упътвания", Търново, 1922 година, стр. 42-43) Така че пътят, който показа Толстой на руския народ, бе отхвърлен. А защо? Учителят по този повод казва: "Свещениците в Русия и църквата в Русия са причина за болшевишката революция. Те създадоха анархия в руския ум и предизвикаха разрушителните сили в Русия да се развихрят. Защото те не приложиха Христовото Учение." Ние бяхме свидетели как една милионна емиграция премина през България от Русия. Тя се запъти на запад, а малцина останаха в България. През време на Школата толстоизмът беше разпространен много. Имаше подходяща литература и много наши приятели бяха преминали през толстоизма. Дори в първите младежки събори някои приятели, като Пампоров, изнесоха реферати. Например Пампоров изнесе: "Теософията и Толстой - предвестници на Новото Учение", като искаше да докаже, че теософията на запад и Толстой на изток са предвестници на Учението на Учителя. Искаше да докаже, че теософията на запад подготвя западните народи, а Толстой на изток подготвя Русия за Новото Учение. Тогава всеки искаше да докаже, че учението, което той представя, е предвестник на Учението на Учителя. И че Учителят е минал през тези учения. И че Неговото Учение е резултат на предишни учения. А това е една голяма лъжа. Тези учения са продукт на човешкия ум, а Учението на Учителя е изява и проява на Бога. Ето там е разликата.

Много пъти Учителят в беседите Си е споменавал за Лев Толстой и за него ще намерите много написани неща. Учителят каза, че Лев Толстой е прероденият Сократ. Така че Толстой не беше случаен дух. Много пъти Учителят бе споменал, че жената на Сократ - Ксантипа - със своя активен ум е подтиквала Сократ за работа, понеже той бил много пасивен. И всички комични истории от техния съвместен живот се дължат именно на това. Тя е била активен, а той пасивен принцип. Така, както Сократ навремето не можа да разреши въпроса с жена си, така и по наше време прероденият Сократ, тоест Лев Толстой, не можа да разреши въпроса с жена си - София Андреевна. А коя бе София Андреевна? Тя беше преродената Ксантипа от времето на Сократ. Така че София Андреевна не беше случайна проекция при Лев Толстой. Всички героини, всички женски образи в литературното му творчество и най-вече в романите му имат за прототип София Андреевна. Това е отбелязано дори в кореспонденцията на София Андреевна. Дори тя споменава, че техните недоразумения и кавги, които са продължавали месеци и години, веднага утихвали, щом Лев Толстой е замислял сюжета на нов роман и е започвал да пише. Тогава в дома им всичко утихвало. Толстой е писал с часове и дни, седнал зад писалището си, пресъздавал е първообраза на героинята, която е била в съзнанието му, а тази героиня - това е духът на София Андреевна, която го е водела в лабиринтите на сюжета на романа. Там е било тяхното истинско обединение. Онова, което е написвал Толстой с неговия нечетлив почерк, на следващия ден тя самата го е преписвала със своя красив почерк, така че в редакцията е отивало всичко, което е било написано от нейната ръка. Тогава не е имало пишещи машини и подготвеният материал се е наричал "ръкопис", защото е излизал

от перото и ръката на писателя или преписвача, какъвто в този случай е била София Андреевна. Ето, това е истината и цената на едно голямо творчество. София Андреевна е била запозната много добре с идеите на Толстой, но не е била съгласна с начина на приложението им, защото е знаела много добре като практична жена, че за тези идеи са необходими условия, нови времена, дори и нова епоха. Дори има момент, и то накрая на живота им, когато той иска да даде имота си и литературното си творчество чрез дарение на обществото. София Андреевна се противопоставя като смята, че цялото имущество и всичко написано от Толстой като творчество, трябва да остане за семейството им. Според Учителя, Толстой тук не разрешава задачата си. Той е трябвало да остави имуществото си на рода, а творчеството е притежание на семейството чрез авторския закон по онова време. Така че Толстой избягва от дома, от семейството си и от София Андреевна при неразрешени кармически въпроси. В този живот той не ги е разрешил. Ако ги беше разрешил, може би щеше да се срещне с Учителя в България. Понеже пътят на Учението на Учителя в следващия етап ще мине през Русия, затова аз изнасям онова, което трябва да се знае. Лев Толстой е ученик на Бялото Братство. Апогеят на неговото литературно творчество е романът "Възкресение". А финалът на романа е един истински метод за разрешаване въпросите от житейския път на човека, слязъл на земята.

Ние познавахме много толстоисти в България. Те имаха право на опит. И те го направиха. Всички тези опити излязоха несполучливи. Онова, което те преведоха от руски на български, десетки години внасяше в умовете на българския читател една живителна струя от нови идеи. Но идването на болшевизма в Русия помрачи ентусиазма на толстоистите в България. Те имаха комуни, имаха вегетариански ресторанти и много опити правеха за съдружен труд и живот. В тези опити имаше чист идеализъм. Но те нямаха знанието за разрешаването на онези проблеми, с които се сблъскаха. Това знание бе дадено в Словото на Всемировия Учител.

Когато следващите поколения започват да разучават толстоизма, първо трябва да се запознаят с всичко онова, което е казал Учителят за Лев Толстой, за неговия живот, за неговото дело и за неговото творчество. А този материал не е малко. Учителят се спря на тези проблеми с Толстой и толстоизма в България, за да може да ги осветли и да даде една правилна насока на учениците в Школата, защото мнозина от приятелите в Школата, и то в провинцията, се отклониха и преминаха към толстоистите. Те си направиха своя опит, който бе несполучлив, но си загубиха благоприятните условия и времето, определено от тяхната съдба да се родят в България, само и само да дойдат в Школата на Учителя. А те бяха в Школата Му, но се отклониха и преминаха в толстоизма. Аз не мога да проумея и досега това тяхно отклонение. Защо ли? Самият факт, който е документиран, че Толстой тръгна от Русия за България, за да се срещне с Учителя е категоричен, че окултният ученик Толстой бе тръгнал на път в своите осемдесет и две човешки години да се срещне със своя Учител, който през 1910 година беше на четиридесет и шест човешки години. Това само е достатъчно за проумяване. А другите изказвания на Учителя за Толстой са напълно достатъчни да затворят действителния кръг на Истината за пребиваването на Лев Толстой в Русия. Учителят бе казал, че Толстой отново ще се роди в Русия, но този път за да проповядва Учението на Учителя. А тук в България онези, които бяха в Школата на Учителя, напуснаха Школата и тръгнаха да се кланят на различни ръководители от толстоистките общества в България. Да се чудиш и да се маеш! Това невежество ли бе, отклонение или измяна към Школата на Учителя? Царят на Духа бе тук, на "Изгрева", а те Го напуснаха и отидоха при говедаря, началника на говедата. Аз тук давам този пример не за да обидя някого, но казвам категорично своето мнение по този въпрос.

Царят на Духа бе тук на "Изгрева" и сам Лев Толстой тръгна да се поклони на този Цар, а нашите българи - от умни по-умни, "напуснаха Царя и отидоха при говедаря". Това е типична българска пословица, която е не само пословица, но и окултен закон за отклонението на окултния ученик от Школата на Учителя. Ето така стои въпросът с толстоистите в България. И ако утре тръгнете да се кланяте на толстоисти, то знайте, че вашият път е път на отклонението от Школата на Учителя. Запомнете това много добре!

Богомилското учение и Дървото на живота

Като млада се бях записала във факултета и следвах философия и педагогика няколко години. Не се дипломирах, защото се прехвърлих в консерваторията да следвам музика, в класа по пиано. По време на заниманията ми във факултета бях усърдна и изпълнявах точно заданията, които имахме. На мен ми допадаше този предмет. Изучавах началата на философските системи, през които беше минало човечеството. Бях вече се запознала с Учителя и Учението Му и можех да сравнявам едното познание със знанията от Учителя - това ме обогатяваше, разширяваше погледа ми нашироко и ме препращаше надалеч в миналото. Съжалявам, че не изкарах факултета докрая, за да се дипломирам, а остана само студентската ми книжка оттогава. Учителят ми направи забележка, че съм направила груба грешка, но тогава аз бях млада и смятах, че това е мой личен въпрос и че аз трябва да го решавам.

Във факултета ми бе дадена тема и аз направих реферат за богомилското учение: " Влияние на богомилското учение върху образованието на българският народ". За тази тема се готвих усилено, прочетох всичко, което бе написано от историците до този момент. Имах предвид и някои изказвания на Учителя за богомилите и бях вмъкнала умело тези Негови идеи, бях ги разработила с историческите материали, с които разполагахме. Представянето мина успешно и рефератът беше отбелязан от професора за интересните идеи и самата постановка на исторически паралели, която беше може би първа по рода си в България. А това беше 1923-24 година и в Университета се изучаваха чужди Школи, чужди философски системи и се смяташе, че ние, българите, излизаме сега от праха на забвението и на духовната нищета, предизвикана от петстотин години турско иго. Получих похвала от професора. Аз също бях доволна от положения труд.

Непосредствено след реферата сънувам сън. Сънувам, че Учителят стои пред мен и държи едно двегодишно Негово дете и ми казва: "Това дете беше съвършено във всяко едно отношение и работеше така точно като часовник." Учителят ми показва и аз виждам на самата глава на детето един часовник-будилник. И Учителят в съня ми продължава да говори: "Но имаше само един "мъничък малък" дефект в едното око и поради това не можа да живее." Като ми каза това аз виждам, че върху главата на детето се показва онзи часовник и ми се изписват някакви цифри върху часовника. Накрая сънят свърши и след като се събудих, записах всички цифри на лист хартия. Същия ден отивам при Учителя и Му разказвам целия си сън, като Му подавам и листа хартия, на която бях написала цифрите. Учителят взе листа, взе молив и започна да събира цифрите по онзи ред, по който ги бях записала. След това се яви едно окончателно число. Учителят ми посочи с молив и каза: "Тази е годината на раждането на богомилското учение." После ми подаде листа, като ми даде да разбера, че сънят ми е верен и точен и че е направил връзка между съня ми и онази епоха, посредством цифрата и обозначаваща годината на началото на богомилското учение. А това

богомилско учение бе Негово дете. Аз прибрах листа и той дълго беше при мен, но после се загуби и аз накрая забравих и числото и годината, които дълго време помнех много добре. Бяха изминали петдесет години оттогава. Затова трябва да се записват такива неща. Но тогава умът ми бе на друго място. Сега, през 1972 година, не мога да си спомня коя беше тази година. Тогава Го запитах за поп Богомил. Каза ми: "Поп Богомил е легендарна личност, а Боян Магът е идеологът и основател на учението. Поп Богомил е разпространител на учението." Тогава аз знаех цифрите наизуст, бях получила едно вътрешно прозрение за онази епоха и това ми беше достатъчно. Ако бях запазила листчето, то днес щяхте да имате друго познание за нещата.

Дефектът в едното око на онова двегодишно дете имаше символично значение. Окото на човека е емблема на Истината. Богомилите бяха смели хора, ходеха и порицаваха всички отдолу нагоре до царя включително, за техните грешки и озлобиха царе и феодали, както и духовенството, и църквата. Не случайно първият събор срещу богомилското учение е по времето на Борил, през 1217 година в Търново, и там е запалена първата клада, и първите богомили изгоряха на нея. Тази клада се прехвърли на запад и така започна епохата на Инквизицията. Затова богомилското учение успя, защото много дръзко изнасяха Истината, а с това - и недъзите на управляващите по онова време, след което всички ги погнаха. Голяма част от тях са се увличали в социални борби и предизвикват реакция от страна на болярите. Започва вътрешна разруха. Това е причината , поради която България пада под византийско робство за цели сто и десет години. По-късно, Асен и Петър се облягат на богомилите и освобождават България. Цар Иван-Асен II също се обляга на богомилите и не случайно той освобождава всички пленени византийци да си отидат по домовете им. И когато тръгва на поход на юг, навсякъде богомилите му отварят крепостите, защото той приема тяхната идея за ненасилие. Чак когато цар Петър се оженва за византийката Ирина, което значи на български "мир", то в българския царски двор се вмъква византийското влияние и започват гоненията срещу богомилите. След това се идва до цар Борил и първата клада, на която се горят богомили. Оттогава нататък започват гоненията и това е причината България да падне под турско робство. Турците идват на Балканите като бич Божий да възстановят Божията Правда. Богомилите преминават на запад и те са причина за Ренесанса на запад, а България остава да изплаща под робство гоненията срещу тях.

Ето защо Учителят не позволяваше сега, през Негово време, на приятелите, които искаха да отговарят срещу нападките от вестниците срещу Братството, да сторят това. А тези нападки идваха от обществеността, от политически партии, от журналисти, писатели, църква и държавни служители. Нападките бяха отвсякъде. Той възпираше приятелите и казваше: "Не, не, не!" Може би ще срещнете единични случаи, но те бяха в първите години на Школата. В по-късните години Учителят не даваше на приятелите да излизат срещу нападките явно във вестниците. Той само казваше: "Истината е една и тя няма нужда от защита!" Много от приятелите възприемаха това като възбрана, а много им се искаше да се втурнат в тази борба. Имаше много борбени братя. Имаше интелигентни братя - че с образование, че с перо - и щеше наистина да се разнася перушина от оскубани кокошки. Но накрая перата щяха да се оскубят, а кокошките щяха да останат за хитрата лисана, защото само лисици ядат кокошки, а ние нали бяхме вегетарианци и ядяхме само чушки, домати и картофи. Та хитрата лисана се облизваше понякога, похапваше си и някоя и друга оскубана от нас кокошка, но това бяха единични случаи и затова на стопанина на кокошарника не му се даде повод да пусне псетата и копоите срещу

лисицата. А тя, като хитра лисица, щеше с опашката си да махне ей така и щеше да насочи цялата глутница от псета и кучета върху нас. Ето това имаше предвид Учителят, като казваше, че Истината е една и тя няма нужда от защита. А на мен ми беше показано и нещо съвсем друго - че ние трябваше да се съобразяваме с препоръките на Учителя. А ние не се съобразявахме и тогава идваха противоречията в нас. Веднъж отивам при Учителя, пълна с такива противоречия, като че ли са слезли от въздуха и са ме запълнили като чувал с картофи. Учителят ме смъмри: "Не си създавайте излишни страдания, а само онези, които са ви дадени от Небето." Аз мигам и все пак искам да питам кои са излишните страдания и кои са онези, създадени и дадени от Небето специално за нас като задачи. Обмислям въпроса, за да бъде зададен точно на Учителя. А Учителят ме изчаква да си го оформя мислено и без да ме доизчака да го кажа устно, вдига дясната Си ръка с показалеца напред, прави едно движение, с което иска да каже, че това е Негово нареждане и че това е последното, което има да ми каже по тоя въпрос. "Със силния не се бори, защото ще пострадаш." Научих ли си урока или само ми беше предаден? Разказах го на останалите, но после те го забравиха. А когато дойдоха подобни събития в Школата, този урок беше забравен. Дори поуката от несполуката на богомилското учение също бе забравена. Истината няма нужда от доказателство. Светът на Истината е Свят на Божествения Дух. Неговото проявление е навсякъде, а цялата Природа, целият човешки свят е обективен свят на този Божествен Дух. Можеше ли това да се разбере? Можеше - само от онзи, който можеше да обхване миналото, настоящето и бъдещето, защото връзката между онези епохи беше връзката, създадена от Духа, Който слизаше и Духа, който възлизаше.

В Школата на Учителя имаше представители от богомилите. Учителят даде следните пояснения по този въпрос, които ще намерите в Словото Му и в частните разговори. Учителят даде веднъж такъв образ за трите Окултни Школи, които са съществували в България: "Божественото Учение в България първо бе посадено в Школата на Орфея. След време тези семена възрастнаха и дадоха стъблото на едно дърво, което представлява богомилското учение. Днес Учението на Великия Учител представляват клоните на това дърво, които опират в Небесата на Всевишния. Това е Дървото на Живота - Дървото на Бога, посадено на българска земя. Корените на това дърво са в недрата на земята българска. Стъблото на това дърво се извисява в Духовния свят. Клонищата на това дърво отиват в Божествения свят. Това дърво се храни от Словото на Бога и на Всемировия Учител."

Ето това е Дървото на Живота, това е Дървото на Знанието и Дървото на Словото на Великия Учител за българския народ, за славянството и за човечеството.

Трите клона на Бялото Братство в Школата на Учителя

Всемирното Велико Бяло Братство е давало подтик за създаване на всички минали човешки култури. Ако исторически се проследи пътят, по който са минали тези култури, ще се види, че те възлизат от едно и също място и правят един кръг, като минават от място на място през всички народи, които са обозначени от един Божествен план. Накрая се връщат на същото място откъдето са излезли. Първата култура на петата раса е индуската и тя опира на Хималаите. Пътят минава на запад и започва да прави кръг, като минава през Персия, Египет, Палестина, Гърция, Рим, отива в западна Европа и се връща отново на изток, като минава през славяните, за да стигне до планината Памир, която се допира до Хималаите и е част от

тях. Това е затвореният кръг на тези култури на петата раса. Там, където Бялото Братство е работило и е създавало Школи, там се е създавала култура и начало на нова цивилизация. Това е златният век на тези народи.

Организирането на света и човечеството се дължи на Всемирното Велико Бяло Братство през вековете. Според Учителя в развитието на петата раса досега са произведени четири велики импулса на Бялото Братство, които са дали началото на пет култури. Сега се дава импулс на новата, шестата култура, от която ще се роди шестата раса. При всеки един импулс, Всемирното Велико Бяло Братство е изпращало своя пратеник - Великият Учител. Великият Учител е организаторът, водителят на три клона - това са египетският клон, палестинският и богомилският клон. Каква е връзката между учениците на тези три школи от тези три клона? Връзката е тази, че те са резултат от Божествения план на Всемирното Велико Бяло Братство. Великият Учител, който е управлявал тези три клона през векове и хилядолетия, е един и същ. Този Велик Учител е Всемировият Учител Беинса Дуно. Във връзка с това Учителят каза: "Всички вие, които сте в Братството в България, едно време, преди много хиляди години преди Христа, вие бяхте ученици в една Окултна Школа в Египет и Аз бях там вашият Учител. После бяхте в Окултна Школа в Индия - на Рама - и Аз бях вашият Учител, после бяхте ученици в Окултна Школа на Зороастър в Персия и Аз бях ваш Учител. Вие бяхте в България като богомили и аз бях ваш Учител. Всемировият Учител е винаги един и същ през хилядолетията - на земята, в Духовния свят и в Божествения свят. Затова той е Великият Учител на Вселената, в Божествения свят, в Духовния свят и на физическия свят - слънчевата система и земята. Учениците на Всемирното Велико Бяло Братство днес в България, в Школата на Великия Учител, представляват сбор от трите клона - египетския, палестинския и богомилския. Сега в България работят и трите клона в Школата. В Школата днес в България има представителство и на трите клона. Един е техният Учител. Това е Всемировият Учител Беинса Дуно. Едно е Словото на Бога за тях. Това е Словото на Всемировия Учител. За тях има един закон, един принцип, един Учител, едно Слово, една Школа и един Бог. Това е Школата на Великият Учител, която обединява и трите клона."

На събора през 1912 година в Търново, Учителят каза: "Днес тук присъствуват Мойсей и Христос, за да се учат пред Великия Учител. Глава на Бялото Братство е Христос, а на Черното Братство е Сатан, Велзевул."

По този начин, още в началото на Школата, Учителят определи нейния периметър - че тя обхваща всички преминали култури, цивилизации и Учители на човечеството, които са идвали досега. Учителят обърна внимание, че всички Учители на човечеството до Христа са от човешка еволюция. А единствено Христос е от Божествена еволюция. За да обедини всичко в едно цяло, в един частен разговор във вилата на Лазар Котев в Търново, Той каза: "Онзи Божествен Дух, който бе над Мойсея и който води евреите през пустинята, е същият Дух, който бе и в Христа. Той е същият Дух, който е и в Мене. Божественият Дух е един и същ през вековете. Христовият Дух е един и същ през вековете. Господният Дух е един и същ през вековете. Така че, това е свещената Троица от Божествения Дух, Христовия Дух и Господния Дух, които са връз Мен и в Мен и това е Всемировият Учител, Който е пред вас."

По този начин се определя Космогонията на Словото на Великия Учител. А сега да видим как Великият Учител е работил в тези три клона.

Първият клон - египетският клон

Египетският клон има за цел да подготви съзнанието на човечеството за християнството. Този космически кръг започва така:

1. В древна Индия принципите на Божественото Учение бяха изнесени от седемте велики мъдреци, наречени Велики Риши, които вложиха Божественото Учение и създадоха Ведите. След това дойде Великият Рама, който създаде една мощна култура, като даде Упанишадите. По-късно се яви Кришна и създаде Бхагават-Гита. Оттук тези учения преминаха на запад.

2. Египет. Тук Учител бе Хермес. Той създаде херметизма и свали седемте херметически принципа: на ума, на съответствието, на вибрацията, на полярността, на причинността, на двойствеността, на активното и пасивното начало. Тук се даде наука, знание и бяха построени пирамидите, за да представляват своего рода подобие на Хималаите и да свалят енергии от Космоса.

3. Персия. Тук Учител бе Зороастър или Заратустра, а учението се нарича маздеизъм. Според него, човек трябваше да се бори със Злото, за което се препоръчваше чистота в тяло, мисли и дела. Той твърдеше, че целият живот е единство. Така маздеизмът подготвяше съзнанието на човечеството за християнството. Тяхното мото бе: "Изследвай пътя на душата отде иде и защо е в тялото. Очите ти да бъдат отворени към Небето. Стреми се към Светлините на Отца, от Когото твоята душа е излязла. Душата се стреми да се съедини с Божественото в себе си. Не опетнявай Духа и не го смъквай в низините."

4. Халдейска култура - Асирия и Вавилон. Тук се изучаваха науките, изкуствата, поезия и окултните науки - астрология, хиромантия и магия. Учението се нарича сабеизъм, а създател на астрологията е И-Сабей-бен-Аадес.

5. Гърция. В древна Тракия Учител е Орфей. Неговото учение е орфеизъм. То имало за цел да посвети учениците си в едно висше знание за силите в природата и да посеят своите идеи в готовите за това души. Неговото учение го намираме записано като легенди в гръцката митология, където висшите истини за живота са дадени в символична форма. Като последователи се явяват Питагор, Талес, Платон, които дават подтик на гръцката култура.

6. След като Гърция била завладяна от Римската империя, египетският клон преминава и отива в Рим. И той там се запознава с християнството, като се пресича с втория, палестинския клон. След като се запознава с християнството, представителите му са били изпратени между славяните.

7. От Римската империя този клон отива между славяните и пребивава между българите в един дълъг период. От българите преминава в Русия и стига до Памир. И така първият клон завършва своя първи кръг.

Извод: Първият, египетският клон има своя проекция и представителство в България, защото тракийските земи, където Орфей е създал своята Школа, се намират при Маричините езера в Рила. Всички знания, останали от траките като култура - легенди - се намират в българския народ: те са се пренесли от траките в славяните и от славяните в прабългарите. И оттам първият клон съществува в България и той присъствуваше на "Изгрева", в Школата на Учителя. Всички онези приятели в Школата на Учителя, които се занимаваха с астрология, хиромантия, френология и окултни науки бяха представители на този първи Египетски клон. Техните имена са известни и вие ще намерите тяхното творчество.

Втори клон - палестински

Мисията на втория, палестинския клон, бе да внесе християнството в света.

1. От Индия този клон отива в Египет и от там се създава обществото на терапевтите. Терапевтите са еврейският клон от есеите в Палестина.

Учител тук е Мойсей. Той изучава в Египет знанията на Хермес, от там тръгва и повежда израилтяните през пустинята в Палестина. Неговият живот и път са описани в Библията.

2. От Египет този клон минава в Палестина. Тук учението се нарича есеизъм, а учениците - есеи.

3. От Палестина отива в Израил. Всички еврейски пророци са учили при есеите. Есеите са подкрепяли пророците, защото те са излизали от техните среди. Имало е вътрешен кръг - на посветени - като цар Давид е от вътрешния кръг. Имало е и външен кръг - представител е цар Соломон.

4. След като срещнали съпротива от еврейския народ, те отиват във Вавилон, след което Израил попада петстотин години под вавилонско робство. Като представител тук е пророк Данаил. Тук те учат магията на вавилонските мъдреци. Оттам се връщат в Палестина след освобождаването й.

5. Идването на Исус Христос между евреите и неговата проповед и Учение намира среда между есеите в Палестина. Баща му и майка му са били от есеите.

6. От Израел през Палестина този клон преминава в Гърция, Рим и разпространява християнството чрез апостолите.

7. От Рим преминават през Англия, Германия и Франция.

8. Оттам преминават през славянството, България и Русия.

Извод: Вторият, палестинският клон има своята проекция и представителство в България, защото Мизия и Тракия са заселени от славяни, които са били обект на проповедта на първите апостоли, апостол Павел и първите християнски общини в Солун. Когато идват българите на Балканския полуостров, освен тракийската култура от първия клон, те заварват и представители на християните по тези земи, като проекция от втория, палестинския клон. Тяхното обединение става чрез покръстването на българите и приемането на християнството от княз Борис I през 865 година. В Школата на Учителя представителите на този клон се занимаваха изключително с проучване на Библията и знаеха много добре живота на старите пророци, както и на апостолите и Евангелието. Обединението идваше от това, че те възприемаха Библията като Слово на Господа. Фактът, че Великият Учител винаги започваше с цитиране на един стих от Библията, означаваше, че това бе откровение на Бога за учениците от Школата Му. Представителите от третия клон в Школата на Учителя се движеха и възприемаха Учението на Учителя по дух. За тях Учението на Учителя бе Едно и се изразяваше така: "Един Учител, едно Слово, една Школа и един Бог."

Третият клон - богомилски

Богомилският клон има за цел да реализира християнството в света и да свърже старата епоха с новата, която иде. То започва с начален кръг така:

1. От Индия отива в Египет.
2. От Египет отива в Сирия.
3. От Сирия отива в Мала Азия.
4. От Мала Азия отива в България.

Идеологът на това учение е Боян Магът, който е третият, най-малкият син на цар Симеон. А поп Богомил е разпространителят на това учение. Историята на богомилското учение може да се намери в написаните за богомилството книги. Поради гонението от българските власти, то се прехвърля на запад, преминава през Босна и Далмация, отива в Италия и Франция, а след това в Германия. Българинът Никита в 1167 година отива в Ломбардия, а от 1178 година започва първият кръстоносен поход срещу

френските богомили. През 1200 година папа Инокентий III предприема мерки срещу богомилите. През 1227 година се създава комисия на Инквизицията срещу богомилите. Тази Инквизиция през 1232 година действува във Франция и в Германия. Богомилското движение е унищожено с огън и меч, но идеите му устояват и създават Ренесанса на Европа.

През XIV век от немско семейство на албигойци се ражда Кристиян Розенкройц. Той създава обществото на Розата и Кръста, което е клон от богомилството. Целта му е да се подготви съзнанието на човечеството за реализиране на Божественото Учение. Идеите на богомилството преминават от Германия в Чехия, Полша и Русия и накрая завършват своя кръг до Памир.

Извод: Днес в България и в Школата на Учителя се намираха представители и от богомилския клон. Това са всички онези, които се занимаваха със социални идеи и проблеми, всички онези, които се занимаваха с политически идеи и течения, онези които се занимаваха с организация и ръководство на Школата и които искаха с революционни методи да прилагат и реализират идеите на Учителя - това са все представители на богомилския клон. Както през време на богомилството в България те не се подчиняваха на официалната светска и държавна власт, така и през времето на Школата на Учителя те не се съобразяваха със законите на страната и държавата, в която живееха. По това ще ги познаете.

Заключение: Понеже в Школата на Учителя са представени и трите клона, то взаимодействието им след заминаването на Учителя бе поставено на изпитание. А какво бе то? Сега слушайте внимателно:

Представителите на египетският клон в Школата, както по времето на Учителя, така и след това, основаха групи и започнаха да се занимават с астрология, хиромантия, физиогномия, френология и други окултни науки. Ръководителите на тези групи преведоха много чуждестранна литература. И вместо да работят със Словото на Учителя и да вземат всички Негови идеи за астрологията, за хиромантията и прочие и да работят с тях, то те загърбиха и изоставиха Словото, създадоха групи, подчиниха се на чуждоземно знание и по този начин разбиха Школата отвътре на отделни групи. Ето това е голямата вина на отклонението на този египетски клон от Школата на Учителя.

Палестинският клон в Школата на Учителя направи грубо отклонение. От него се явиха разни спиритисти - духовете от низшите полета ги разиграваха и с това разиграваха и Школата, но всеки показваше и доказваше, че духът който им говори на сеанси е от най-висша категория. Отклониха се много и пострадаха много. Други представители с развити дарби за ясновидство и яснослушание се провъзгласиха за апостоли и пророци и пророкуваха съдбините на човеците по земята българска. Освен това, някои от тях дори си позволиха да кощунстват с името на Учителя, твърдейки, че Той се явява и говори чрез тях. А това бе невежество, защото законът е ясен - един висш дух не може да влезне в един нечист и обикновен човешки проводник. Това бе едно отклонение от Школата. Имаше, но те бяха малцина, верни представители на този клон, които устояваха на живот и смърт делото на Учителя, Словото на Учителя, защото за тях имаше едно Слово, един Учител и един Бог. Те воюваха срещу всички Окултни Школи, които имаха проекция в Школата, както от изток, така и от запад. Те отстояваха Словото на Школата и на Учителя - че тази Школа е Божествена Школа и че Учителят е Всемировият Учител.

Богомилският клон имаше свои представители в Школата. От него произлязоха и нахълтаха в Школата различни социални и политически течения като социализъм, комунизъм, анархизъм. Чрез тях надойдоха различни нови окултни течения като теософия, антропософия, толстоизъм и какви ли не още. Чрез тях нахълтаха и идеите на йогите - те преведоха

литература от английски на български. Тя не нахълта от Индия, а дойде от запад. Чрез тях се почна една идеологическа война на идеи срещу Школата на Учителя. От друга страна техни представители се бореха да въвлекат Школата и да я облекат в различни форми като организация, като институция, като верска общност, да й наложат устав, членски карти, организация, начело с избран Братски съвет, като непременно трябваше да бъде наречен Върховен братски съвет. Ето това беше цената на отклонението по наше време. А онези малцина представители от този клон, които бяха верни по дух на Учителя, се бореха за запазване Словото Му: както през време на Школата на Учителя, с разпространение на беседите Му, така и след заминаването на Учителя, те поеха грижата за съхранение на Словото Му, на всички печатани и непечатани беседи. Техният девиз беше: "Словото на живота да опазим." Ако следващите поколения четат Словото на Учителя, това се дължи на онези верни представители на богомилския клон, които запазиха Словото на Живота, Словото на Учителя, Словото на Бога.

Преди да си замине, Учителят каза: "В бъдеще работете по групи." Мнозина още не могат да проумеят как може да се работи по групи. Много просто. Представителите на тези три клона в Школата на Учителя трябва да работят поотделно на групи, като всяка група представлява съвкупност от представители на даден клон. Те могат да се обединят единствено чрез Словото на Учителя. Всички постановки, методи и знания за работа са дадени в Словото на Учителя. Там ще ги намерите, ще ги проучите и ще ги изпълнявате. Предателството към Школата може да дойде от представителите и на трите клона. Но верните по дух на Великия Учител от трите клона трябва да се обединят. Аз забелязах, че когато представителите на палестинския клон се опитваха да ръководят, то автоматически представителите от богомилския и египетския клон се обединяваха срещу тях, защото палестинският клон иска подчинение на всички към Словото на Учителя. А онези други два клона искат да живеят по закона на свободата, по закона на вътрешната свобода, и така да си създават чрез окултните науки групи в Школата - да създадат Школа в Школата. Освен това, онези чрез външната свобода искат да излязат из под опеката на Словото и да създадат поле на свободна дейност, като създадат организация, институция и общество, ръководено и подчинено на човешки управленски закони. Ето, това искат онези чрез така наречената външна и вътрешна свобода. Школата има свой път. Този път ние го преминахме и ще се запознаете с опитностите на нашия път. А дали те са верни и точни - ще проверите чрез Словото на Учителя, защото нашите опитности са реализирани живи закони от Словото на Великия Учител.

Ето защо, не случайно Великият Учител оприличи Всемирното Велико Бяло Братство на ято птици, прелитащо от народ в народ и създаващо култура след култура и цивилизация след цивилизация. Днес ние сме в България, а утре ще бъдем в Кавказ и Русия. Така ще се завърти и заключи последният кръг от културата на петата раса, защото Учението на Великия Учител е Учение на шестата раса. Словото на Учителя е Слово за шестата раса, за Синовете Божии от идното човечество. Амин.

Философията на йогите и Школата на Учителя

В Словото Си Учителят бе казал, че с идването на Христос започва Еволюция на петата раса. Цялото знание до идването на Христа е знание от инволюционния стадий на човечеството. Учителят даде нови тълкувания на понятието Инволюция и Еволюция на човечеството. Инволюция означава слизане на Духа в материята. А това се вижда най-добре при слизането на

Духа и оформянето на първата, на втората, на третата и на четвъртата човешки раси. При петата, арийската човешка раса, Инволюцията стига до крайния предел с идването и раждането на Исус Христос. Оттам започва Еволюцията. Тези преминали човешки раси са свързани и с различните съзнания у човека. При слизането на Духа в материята, при слизането на човека на земята и обличането му в човешко тяло започва оформянето на неговото съзнание. Първо - на подсъзнанието, което борави с неговия инстинкт за съхранение на човешкия вид. По-късно идва съзнанието, което оформя човешкия ум. След това човек се добира до самосъзнанието, което разработва неговият разум. Оттук трябва да почне Еволюцията като стадий, в който човек ще влезне чрез свръхсъзнанието и ще борави със своята интуиция - така, както днешният човек борави със своите сетива - очи и уши. Когато човек навлезе в свръхсъзнанието и оттам - в Космическото съзнание, тогава той се схваща като душа и ще се движи и работи като дух. Това е Еволюцията у човека при днешната пета раса. Но Учителят съобщава, че през времето на Христа старите и новите пророци са имали пряко съобщение с Невидимия сват. След идването на Христа това съобщение е затворено, защото тогава започва да се организира умственото поле на човека и да се устройват неговият мозък и центровете му. Така че, умственото поле - умът - застава като облак върху главата на човека, покрива неговото небе и не му позволява да има пряко съобщение с Небето. Това ще стане тогава, когато той разработи своите центрове в мозъка и съгради своето умствено поле - както своя ум, така и разума си, които ще задвижат онези центрове в мозъка му, през които ще преминат космически сили, за да пробудят неговото самосъзнание и да му отворят Небето, за да влезе в свръхсъзнанието. Ето, това е пътят на човешката Еволюция от Христа до наши дни. Идването на Учителя и отварянето на Неговата Школа имаше за цел да даде познание и знание, да отвори този отвор, да отвори вратите на еволюционния преход от самосъзнанието на човека към свръхсъзнанието. Учителят уподобява Мировата Любов на закон на Инволюцията, тоест слизането на Божествения Дух от центъра на Вселената към периферията. А Космическата Обич е движението на Божествения Дух от периферията на Вселената към Първоизточника - това е пътят на Еволюцията. Учението, философията и религиите на древния Изток и Индия са резултат от Инволюцията, тоест слизането на човешкия дух на земята. Всемирното Велико Бяло Братство е изпращало своите представители в тези народи и те са били предводители и родоначалници на цивилизации и религиозни учения. Тези учения се намират съхранени в техните тайни писания, тайни книги и паметници на културата.

Учителят споменава, че Хималаите представляват един велик център, в който е складирано знанието на човешката цивилизация и истината за пребиваването на Великите Учители. Но това се осъществява не на физическото поле, а в други полета, където е записано като акашиеви записи.

През 1898 година двама индийски професори Брахман Чатърджи и Йог Рамачарака отидоха в Европа и започнаха да изнасят лекции върху потайната религиозна философия на Индия. Бяха отпечатани на английски език редица техни научни трудове. След като Учителят основа първите кръжоци и събра първите приятели, те започнаха да превеждат тази литература. Пръв я преведе Величко Грьблашев. Той преведе няколко книги. След това в печатниците на нашите приятели Димитър Голов и Лазар Котев започна да се печата литература за религиите и философите на Изтока, както и за йогите. Така че първите приятели от обкръжението на Учителя превеждаха и печатаха тази литература. Тогава единствено се печаташе теософска литература. Тодор Бъчваров също създаде библиотека и започна да издава такава литература. Какво бе мнението на Учителя по тази въпрос?

Тогава Учителят разгледа въпроса и каза, че учението и философията на древна Индия е от инволюционния период на човечеството и че сега европейската раса има друга задача и други методи за работа. Методите от инволюционния период на човечеството не са методи в еволюционния период. Спомням си, Величко Грьблашев тогава преведе книгата "Науката за дишането" на Йог Рамачарака и тя бе издадена през 1914 година в Сливен. Нашите приятели тутакси се хванаха за нея, но Учителят ги възпря, като каза в една своя беседа: "Сега, като говоря за дълбокото дишане, нямам намерение да препоръчвам специалните упражнения на индусите. Те имат специални упражнения за дишане, които не са приложими за европейците. Ако европейците ги приложат, ще се натъкнат на големи противоречия. Затова ви казвам: "Дишайте дълбоко, като се стремите да дишате плавно и ритмично." По-късно, през време на Школата, Учителят даде различни упражнения и обяснения по този въпрос. Ще ги намерите в Словото Му. Някои приятели не послушаха Учителя, започнаха да прилагат методите на йогите и пострадаха. Когато отидоха при Него да търсят помощ, Той каза: "Не слушате това, което Аз ви казвам, а вярвате на това, което другите са казали преди хиляди години за едно друго човечество. Има много начини, методи с които йогите си служат, но ако не ги разбере човек, той може съвършено да се осакати. Аз давам методи с най-малки рискове за човешкия ум. Те са методи на живота, методи на разумната Природа. Методите обаче на йогите са свързани с големи рискове и те не са пригодени за физическото тяло на европееца. Запомнете това добре."

Години по-късно, през 1942 година, Боян Боев издаде една книга "Учителят за дишането". И там могат да се намерят постановките на Учителя. Освен това, Боян Боев бе написал една поредица писма до приятелите и там бе дал дихателни упражнения от Учителя. При това в Словото на Учителя има толкова много неща, записани като закони и принципи, че е непростимо за един ученик от Школата да чете онова, което са писали преди хиляди години Учителите на древна Индия. Защо ли? Защото знанията и методите, дадени на човечеството преди Христа, са инволюционни. Те не са подходящи за еволюционния период, в който е влязло днес човечеството след Христа. Словото на Всемировия Учител е еволюционен процес и наука. То е във връзка с еволюционния период, в който е влезнало човечеството. Словото на Учителя прокарва Мировата Любов от Божествения свят и връща чрез Космическата Обич тази еволюционна вълна от периферията на Вселената към Бога. Всемирното Велико Бяло Братство ръководи процесите в цялата природа и Еволюцията във всички природни царства. А Словото на Всемировия Учител ръководи и управлява това Всемирно Велико Бяло Братство. Така че и дума не може да става за сравнение между ученията на онези пратеници на Бялото Братство, които са слезли преди хиляди години и са дали знанията на Божествената Наука през време на инволюционния период на човечеството. Ние знаем мнението на Учителя за Хималаите като един велик мистичен център, но този център не е на физическото поле, а в други полета, които са незрими за човешкото око. Учителят бе казал, че представителите на Бялото Братство на земята веднъж в годината се събират на един от Хималайските върхове, правят своето годишно събрание и определят съдбините на света. Но това става не на физическото поле, защото там може да се изкачи само алпинист с кислороден апарат. Монт Еверест бе покорен десетки години след заминаването на Учителя и чак тогава стъпи на него човешки крак. Каква е връзката между Хималаите и "Изгрева" в София? "Изгревът", според Учителя, е мистичен център. Той е по-висок в духовно отношение от много високи планини, включително и от Хималаите. Тук, на "Изгрева", са насочени силите на Великите Духове на

Вселената. Така че "Изгревът", не беше случайно място, а Дом Господен, защото Господ Бог бе тук, на "Изгрева".

Инволюцията и Еволюцията, през които е минало и минава човечеството, са колективни процеси и обхващат цели народи и култури. Но те са едновременно и индивидуални процеси и процеси, отнасящи се до човешката личност. Така че всеки един човек до определен момент в своето развитие се намира в инволюционен процес. След това идва онзи момент, когато започва неговият еволюционен период. Това става в мига, когато той започва да изучава Христовото Учение чрез Евангелието, а след това - чрез Словото на Всемировия Учител. Мигът за преобръщение в еволюционен период в неговия живот започва от обръщението му към Христа и Словото на Великия Учител Беинса Дуно. А какво е мястото на философията на йогите? Те тук нямат място. Тяхното място е в историята на миналото човечество. Който иска - там да отиде и там да ги търси. А учениците на Школата се занимават със Словото на Учителя.

Има един закон, според който всичко онова, което е полезно за човечеството в инволюционния му период, не е годно за него в еволюционния му период. Така че всички теории, философии и Школи не могат да се прилагат в еволюционния му период. Те дори му пречат за неговото развитие.

През инволюционния период човешкото съзнание преди потъването в материята е било в пряк контакт с духовната страна на Битието. Инволюционната наука е наука, която е дадена от Духа при неговото слизане в материята. Спомените от миналото, от атлантското ясновидство в древна Индия и връзката й с духовния свят предопределят методите и знанията на тази наука. Те са имали връзка с Невидимия свят, който ги е ръководил. Без тази връзка те не биха могли да съществуват. Тези неща са ясни и неоспорими.

Но през еволюционния период и науката, която се гради въз основа на проучване на материята чрез разширяване на човешкото съзнание, преминава в самосъзнание и оттам - в свръхсъзнание. Ето това е пътят на днешния човек. А знанията за това се намират в Словото на Великия Учител.

В първите години на Школата ние заварихме възрастните приятели, които бяха превеждали и издавали тази литература. А тя не беше малка за онези години. Те бяха се нагълтали и възприели една терминология от философията на йогите. Постепенно Учителят в Неговото Слово преведе и даде друго значение на тази терминология. При някои случаи Той остави същата терминология, но даде съвсем друго значение на тези думи. Това ново значение бе съобразно със знанията на Учителя и това, че те бяха подчинени на закони от еволюционния период на човечеството и на човешкото съзнание. Така например, за обозначение на човешките тела бяха дадени съвсем други наименования. Човек има физическо тяло, след това има чувствено, тоест астрално тяло, има и умствено - ментално - тяло. Учителят разгледа, показа че умственото тяло се подразделя на две нива - на низш ум и висш разум. След това следва причинно тяло, следва духовно тяло, тяло на Любовта, тяло на Мъдростта и тяло на Истината. Така че тези термини, които ще намерите в Словото на Учителя, имаха за задача да се прехвърли един мост между инволюционното знание и еволюционното знание от Словото на Учителя. Ще срещнете много думи като "карма"- "дихарма", като "нирвана", "будическо поле", "акашиеви записи" и още много неща, които бяха запаметени в умовете на първите приятели. В поколението от Школата, ние за пръв път получавахме знанията направо от Учителя и онова, което научавахме от Учителя за тази терминология, беше съвсем различно от онова, което знаеха първите приятели. Затова да не се подвеждате и да смятате, че с тази терминология Учителят проповядва

философските системи на древния Изток. Това не е вярно и е изключено по простата причина, че Всемировият Учител за пръв път слиза на земята и за пръв път в цялата Вселена отваря Школата на "Изгрева", и за пръв път се сваля Словото на Бога от устата на Великия Учител. Това е най-голямото доказателство.

Веднъж по онова време, Учителят бе казал на Савка Керемидчиева да чете книгите на Брахман Чатърджи. И тя ги купи и започна да ги чете. След това започна всеки ден да ходи при Учителя и Го питаше онова, което не й беше ясно, Той даваше Своето обяснение и тя го стенографираше. По този начин, а това бе метод на Учителя, Той я караше да се сблъска с даден проблем и след това, чрез отговора на въпросите си, да даде своето обяснение. И тези обяснения ние ги имаме. Те са част от това, което изложих дотук. Затова идеологически залитания не са допустими.

А сега ще ви разкажа за едно отклонение от Школата. По онова време беше преведена книга на окултиста Мория, който минаваше за Учител на човечеството. Случи се така, че нашите ученици от "Изгрева" бяха причина да се преведе неговата книга и дори да се отпечата. Отидоха при Учителя и Го запитаха кой е Мория. Той отговори, че той е Учител на Черната ложа. Но те не си взеха поука от това. Елизер Коен организира превеждането на тази книга, макар че Учителят бе против това. Дори организира нейното отпечатване при Сава Калименов в Севлиево. Издаде се книга под заглавие "Агни Йога" и започнаха да си я купуват и четат изгревяни. Е, какво ще кажете за това?

А Любомир Лулчев беше в духовна връзка с Мория. Той обичаше да се хвали и да разказва такива неща, които бяха верни. Разказваше как Мория идвал лично при него и как му е давал различни задачи и окултни символи, който той си ги начерта вътре по вратата на бараката на "Изгрева" и бе окачил негови картини по стените. Един ден Учителят извиква стенографката Елена Андреева, която имаше лична връзка с Лулчев и нарежда твърдо: "Иди да кажеш на Лулчев да махне тези картини и символи на Мория, защото чрез тях той ще разруши целият "Изгрев". Какво, той "Изгрева" ли иска да разруши?" Елена отива и предава думите на Учителя. Той се стрясва, но проявява послушание и ги маха. Направо се уплашва от това, че Учителят е разгадал неговата връзка с Мория и знае за дейността на Мория, който, с негови представители в България, се стремеше да унищожи Братството. Връзките на Лулчев с Мория не са били на физическото поле, а на духовното поле. Според разказа на Елена Андреева, Лулчев се е излъчвал, отивал при Мория и получавал указания от него, както и Мория идвал на "Изгрева" със своето духовно тяло. Лулчев имаше тези качества и тези познания да прави такива неща. Защо казвам такива неща, а не постижения? Защото това бе насочено срещу Делото на Учителя. Така че, ако утре някои от следващите поколения рекламират "Агни Йога" и я издадат, да знаят, че те работят срещу Школата на Учителя. Запомнете това добре.

През 1924 година един приятел издаде една книжка "Дъновизмът. Окултизмът. Теософията". Искаше да защити Учението на Учителя. Как ще го защити, когато не знаеше какво представлява. Той се опита да разгледа и да докаже, че Учението на Учителя е взето от теософията и от йогите. За доказателство разгледа четирите главни клона на Йогата и направи сравнение със Словото на Учителя. И накрая дойде до извода, че господин Дънов води последователите си по пътя на Бхакти-Йогата в съчетание с Хатха-Йогата, тоест по пътя на благоговейното поклонение на Личния Бог, който за християните е Христос, че проповядва най-чисто Учение Христово и живее по него. Да, но това не е така. Той искаше да докаже, че учението на господин Дънов излиза от окултизма, излиза от теософията, излиза от

философията на йогите. А това е една голяма лъжа. Името на този автор бе доктор Върбишки.

Учителят е дал песни на санскритски език. Това е един стар език, чрез който Великите Учители са свалили Божествени Истини през време на инволюционния период. Но Учителят ги предаде, свали песните и им даде тласък нагоре, за да завършат своя еволюционен цикъл. Ние ги пеехме, а и вие ще ги пеете, ако сте последователи на това Учение и сте в тази Школа. Разбрахме се, че Школата е със свои вътрешни измерения, параметри и свое поле. Навремето Величко Гръблашев в своята защита на Учителя искаше да докаже, че Великото Бяло Братство е имало две главни Окултни Школи на земята. Едната - западна Школа, а другата- източна Школа. Това не е вярно. Школата на Всемирното Велико Бяло Братство е една и тя за пръв път се откри на земята и във Вселената, и то на "Изгрева", в София - в страна България. Неин Учител е Великият Учител Беинса Дуно. А че на изток и на запад има Школи - това са човешки изобретения. Ние - учениците от Школата - не се занимавахме с тях.

А сега ще ви разкажа и един срамен случай как учениците на Школата, след заминаването на Учителя, целуваха ръце на йогите. След 1962 година в България от властите бяха допуснати да преминат през един промеждутък от три-четири години няколко пътешестващи йоги. Те бяха допуснати да покажат своето умение и изкуство в цирковете, като техният номер беше последен. Ние, които бяхме чели като млади литература за йогите и които бяхме преминали Школата на Учителя, се решихме и отидохме да посетим представленията на цирковете и да видим тяхното умение. Тяхното умение и изкуство беше зашеметяващо и поразяващо за човешките очи. Ние се усмихнахме и казахме, че това е вярно, но е за едно друго човечество от преди няколко хиляди години преди Христа. И това беше така. След няколко дни научихме, че наши приятели от "Изгрева", а той още не беше разрушен, бяха го извикали въпросния йога на поляната в гората, бяха го качили на един стол, за да им говори. Имаше преводач и стенограф. След това проповедта му се написа и се разнесе по целия "Изгрев" и по приятелите в София и провинцията. Всички ахнаха, отвориха уста и ококориха очи, понеже пред тях се изсипва цялото Божие откровение. Показаха ми и прегледах написаното. Онова, което сами бяха напечатали първите приятели през 1914-19 година превъзхождаше стократно онова, което четях. А освен това, там имаше методи и внушения на Черната ложа. Аз захвърлих този свитък и се възмутих от онези, които отиваха и му целуваха ръка. Това бе гавра и кощунство към Школата на Учителя. Вместо да вземат и да четат Словото на Учителя и вместо да вземат да си прегледат всички бележки и тетрадки, които имаха от времето на Учителя и да извадят и напечатат онова, което не е казано досега за Учителя, то те тръгнаха и се юрнаха подир йогите, да им целуват ръка и да бъдат тяхната аудитория. А в града по-заможни приятели ги канеха на гости, че провеждаха духовни разговори и по този начин даваха пример на по-младите за отклонение от Школата. Всички тези през време на Школата бяха на "Изгрева", слушаха Учителя и Му целуваха ръка. А да целунеш ръка на Великия Учител, това значи,че правиш общение с Бога и че правиш Завет с Бога и с Неговото Слово. Този Завет бе Заветът на Словото Му, което бе Третият Завет на Бога за днешното и идното човечество. А тези приятели тръгнаха подир йогите. Срам и позор за всички ни. След години дойдоха други йоги. Пак същото се случи. Дори се увлякоха много други млади българи. И те, вместо да дойдат при нас, защото бяха с духовна нагласа, отклониха се и тръгнаха след йогите. А след време отклонението бе заплатено с жестока цена. Отклонението от Школата се заплаща с изземването на жизнения кредит от човека. Наблюдавах много млади хора, които бяха започнали да се

занимават с Йога и които идваха понякога в моя дом за различни разговори. Винаги разпитвах подробно и винаги се идваше до един и същи извод - при всички случаи тези млади хора плащаха скъпо с увреждане на здравето си и с психическо разстройство. Давах им съвети, но те не възприемаха, защото не можеха да проумеят как е възможно, в една малка страна като България, да се е родил Великият Учител. И тези хора бяха загубени за нас и за себе си.

За следващите поколения искам да цитирам онова, което Учителят каза при отварянето на Школата през 1922 година, на събора в Търново.

"Онези от вас, които са ученици, да знаете че туй изисква сега Великият Учител на Бялото Братство. Той, на Когото Духът раздава всички дарби, всякога изисква абсолютна чистота. Той изисква и абсолютна Светлина и абсолютна Свобода в душите ви. Той иска да царува Неговата Истина, Неговата Мъдрост, Неговата Любов И ако търгувате, ще търгувате заради Него, заради Неговата Любов; ако орете земята, ще я орете заради Него; ако си учител, ще бъдеш учител заради Него. Каквото и да вършите, мъж или жена сте, в каквото и положение да си, ще кажеш: "Заради Него!".

Туй е правило. Сега ще турите туй правило практически, докато сте още в стария живот. Само в Неговото име ще работите и ще излезете от сегашното си положение много по-лесно, отколкото по всеки друг начин." ("Беседи - Обяснения и упътвания", Търново, 1922 год., стр. 322-323)

Това е истината за философията на йогите и Учението на Учителя. Затова ще завърша с цитат от същата книга, стр. 299: "А щом дойдем да кажем истината, приятелство няма. По-голям приятел от Истината няма в света. Най-големият приятел на човека в света, това е Истината."

Аз бях длъжна да кажа истината, а вие сте длъжни да се определите. В Школата на Учителя като основно правило е човек да се самоопредели. Като се самоопредели, след това той се изпитва и полага изпит чрез живота си. Това е най-важното в живота на Ученика - да се приложи Словото.

Бележка на редактора: На 27 април 1991 година в столичния вестник "Демокрация" излезе съобщение, че на 27 и 28 април, в зала "Възраждане" в Габрово ще се проведе първият национален симпозиум за Учителя. Организаторите - Йога-клуб "Свами Шивананда Сарасвати", Бялото Братство в Габрово и националният музей на образованието - имаха за цел да представят Учителя и Неговото Учение. Така че, дойде време следващите поколения да направят първото отклонение от Школата и да работят с други Окултни Школи, нямащи нищо общо с Школата на Учителя. Освен това, в програмата беше изнесен рецитал, в който една столична артистка рецитираше мисли от учителя Мория, заедно с мисли от Учителя Беинса Дуно. Този рецитал беше съпровождан с музика от песните на Учителя. Беше направено второто отклонение от Школата на Учителя. По този начин те вкараха в полето на Бялото Братство силите от Черната ложа. И което беше най-важното, те бяха предварително предупредени да не правят това, защото е нарушение на закони от Словото на Всемировия Учител. Те бяха лично предупредени от редактора на тази книга. Но те си проведоха своето мероприятие, защото бяха подчинени на други сили, които ги управляваха. Какво се случи по-нататък? Няколко месеца след това, над самото Габрово се задействуваха Сили Господни, над Балкана се развихриха бури, мълнии и дъждове и слязлата Небесна разбунтувала се стихия по река Янтра премина през града и го удави. Цялото население на града се бори няколко дни срещу водната стихия. Центърът на града, много предприятия и сгради бяха разрушени и потопени във вода. Вестниците, телевизията и радиото даваха обширни репортажи за това събитие. Всички умуваха и се чудеха каква ли ще е причината, че да се разгневи Небето, Природата и да се изсипят водните стихии от Небето върху земята. А отговорът бе много прост. Бяха

нарушени окултни закони от Словото на Учителя и на Школата, заради което това нарушение можеше да се коригира само с онези закони, които управляват Живата Природа. Така че, представителите на Габрово дадоха възможност да се прояви чрез тях отклонение от Школата.

Този опит е правен още по времето на Учителя от жителите на Габрово по един съвсем сходен начин. Учителят по онези години посещава Габрово, заради което Цанка Евтимова иска от от читалищната управа да се даде под наем за една вечер салонът на читалището, за да може Учителят на следващия ден да държи беседа за гражданството на Габрово. Отговорът е бил следният: "За господин Дънов място в Габрово няма." Само за шест месеца всички членове на управата си заминават скоропостижно, изпратени с тържествени погребения. Какво излезе накрая? Че за тези също няма място в Габрово. Мястото им бе на друго място. Заминаха там, където им е мястото, тоест на онзи свят, за да си научат някои ненаучени уроци от началното училище. Така бе направен първият опит срещу Учителя в Габрово.

Вторият опит бе направен и бяха предизвикани Силите Господни. А беше направен и трети опит срещу Школата на Учителя. В Габрово има издание на Йога-клуб "Свами Шивананда Сарасвати" - списание "Йога". В брой 2 от 1992 година, под заглавието на списанието беше поместен портретът на Учителя, искащ да покаже, че Учителят Беинса Дуно може да се постави заедно, на един кантар с класическите йога-текстове и че те съвпадат със Словото на Учителя, видно от уводната статия. Бяха поместени различни текстове от Учителя, като бяха дадени и дихателни техники от Учителя. В забележка искаха да докажат, че Учителят е взел всичко това от учението на йогите. Бяха поместени спомени, целенасочено преразказани, преиначени и изменени, за да компрометират самите спомени и то без разрешение на онези, които са ги публикували. Накрая са поместени материали на йогите. Най-важното е, че в средата бе поместен голям портрет на Учителя и точно там, където бе носът Му, листът бе прикачен с телче. Това бе копието, с което бе прободен образът на Всемировия Учител. Ето така гражданите на Габрово за трети път разпъват Учителя, разпъват Учението на Учителя и правят отклонение от Школата. Надявам се, че след всяко нарушение на окултните закони от Школата идват други закони, които възстановяват нарушението. Тези неща ги изнасяме, за да се види цената на отклонението и цената на Божието Възмездие. Защото Божието Възмездие възстановява Божията Правда. А ние человеците, след като се запознаем с човешката неправда, винаги дочакваме да видим Божията Правда и Силите Господни, които я възстановяват.

Теософският конгрес и търсенето на Христа

В началото на века, а особено между войните през 1912-1918 година, както и след това, в света се разпространи едно голямо идейно движение, наречено теософско, със свои привърженици в онези интелектуални среди, търсещи да намерят нещо съвсем различно от това, което им предлагаше съвременната наука и религия. То се разпространи и в България, като негов представител и ръководител бе Софрони Ников. Той и неговите сподвижници бяха много дейни и преведоха цялата теософска литература на български и най-усилено я разпространяваха. Миналия век се зароди спиритизмът, който трябваше да прескочи материалната бариера за познанието на света. Негов представител в България бе доктор Георги Миркович от Сливен, който издаваше списание "Нова светлина", а след това и списание "Виделина" и той бе един от главните разпространители на спиритизма в България. По-късно

доктор Миркович бе един от тримата първи ученици на Учителя, заедно с Пеню Киров и Тодор Стоименов. Друго движение, което трябваше да подготви човечеството, като прехвърли мост на познанието на света от миналото, да премине през бариерата на спиритизма и да подготви човешкия ум за новата епоха - това бе теософското движение, което се разпространи с голяма сила у нас. Ние, младите, дойдохме в Школата, когато тя се откри и заварихме възрастните приятели - едни от тях бяха спиритисти, а други бяха дошли от теософските среди, като всеки се стремеше да доказва правотата на своите убеждения. Учителят не застана по средата им, нито застана отпред, за да ги обедини. Той ги прие само като етап по пътя на човешкото познание. За спиритизма Учителят каза, че е дошъл да докаже съществуването на Невидимия свят. А за теософията каза, че е дошла да подготви човешкия ум да възприеме съществуването на връзката между Невидимия свят и човешкото познание, включително и самият човек. По този въпрос може да намерите в Словото на Учителя много написани и казани неща. "Всички религии са методи на Всемирното Бяло Братство. С тях то иска да сближи народите. Пратениците Негови създават и ръководят религиите." ("Беседи - Обяснения и упътвания", 1919 год., стр. 104). А по-нататък на същата страница ние четем: "Спиритизмът и теософията са методи на Бялото Братство. Те подготвят пътя Му." А организирането на света се дължи на Бялото Братство. А Учител на Всемирното Бяло Братство е Учителят - Беинса Дуно. Значи се разбрахме кой къде се намира, кой е в основата, а кой стои на върха.

Така че, когато ние влезнахме в Школата заварихме възрастните приятели, които без изключение имаха познание и опитности със спиритизма, бяха запознати със спиритическите сеанси, като много от тях живо участвуваха, тъй като мнозина от тях бяха медиуми. Освен това много от членовете на младежкият клас при Учителя бяха преди това посещавали сбирките на теософите, ръководени от Софрони Ников, който им издаваше специални грамоти с печати за завършеното си теософско образование. Впоследствие някои, които отиваха при него и едновременно посещаваха Учителя, трябваше да се определят или за единия, или за другия. Много от тях дойдоха при Учителя, но запазиха познанията си от теософите, като през времето на цялата Школа поглеждаха с едно око към тях, а понякога и с две очи. Трудно можеха да се освободят от влиянието на теософите. Дори имаха и някои драматични развръзки на живота си, а трети дълго боледуваха и само благодарение на това, че искаха помощ от Учителя и проявиха послушание към съветите Му, се спасиха от явна гибел.

Ще ви разкажа два интересни случая с двама наши приятели. Единият от тях беше Никола Нанков, който по онова време посещава едновременно сбирките на теософите, ръководени от Софрони Ников, но също и младежкия окултен клас при Учителя. След време се разболява и получава голямо и нетърпимо главоболие, което го сваля на легло. Накрая решава да търси помощ от Учителя. От бараката, в която лежи болен, решава да отиде на петдесет метра от нея - до стаичката, където е Учителят. Решава и тутакси получава сила. Лека-полека става от леглото и с мъка се дотътря до Учителя. Разказва за болестта си и иска помощ от Него. Учителят му казва следното: "Ти едновременно посещаваш на две места две различни Школи. Ту си при едната, ту си при другата. Двете имат различни силови полета и като посещаваш и двете едновременно, тези силови полета и техните окръжности се пресичат у теб. Това е причината за твоето главоболие. И това ще те разруши. Затова трябва да избереш и да напуснеш една от двете Школи. Или ще отидеш при тях, или ще останеш тук при Мен. Имаш право на избор. И когато се определиш към една от двете - ще се освободиш от болестта." Учителят му дава свобода да избира. След дълго

умуване, той се определил за Учителя, след което получава сила, става, сваля дипломата на теософията, която виси на стената му. Отива лично при Софрони Ников и му я връща. Главоболието му веднага изчезва. Той остава в младежкия клас и премина през времето на цялата Школа.

Друг, още по-интересен случай е с брат Тодор Попов от Ямбол. Той също бил член на теософското общество на Софрони Ников и също е имал диплом от теософите, окачен на стената. През 1922 година започва да страда от силно главоболие. Но решава да се лекува с методите на Учителя. Забележете тук добре, че той не отива веднага да търси помощ, както прави това Никола Нанков, а започва да се лекува с методите на Учителя, които са дадени в Словото Му. А това са: дълбокото дишане, пиенето на гореща вода, редовното посрещане на изгревите на слънцето, вегетарианската храна, природосъобразният начин на живот и т.н. Но нищо не му помага. Значи той е едновременно член и присъствува в две Школи - тази на теософите и Школата на Учителя. Не се определя отначало нито за едната, нито за другата, не търси отначало помощта и съвета на Учителя, а започва да се лекува сам с Неговите методи, като едновременно е член и присъствува на две различни места. След това отива при Учителя и търси Неговата помощ за главоболието си. Учителят вижда и знае как е постъпил и нищо не му казва. Защото той си служи с методи на Учителя, а едновременно е и в другата, така наречена "Школа" на теософите. Учителят мълчи, а брат Тодор Попов заминава за Ямбол, но главоболието му се усилва, става нетърпимо. Накрая отново отива при Учителя и споделя с Него, че трябва да напусне и университета, както и Окултната Школа поради заболяването си. Учителят го изглежда строго и казва: "Ти си член на теософското общество, а в същото време членуваш и в Окултната Школа, която Аз съм отворил. Така не може. Ще членуваш или само там, или само тук. Ти попадна на границата между тези две Школи, където се сблъскват техните силови полета. Това е причината за твоето главоболие. Това са закони, които Аз съм дал за обучение на учениците и ти трябва да ги научиш и прилагаш. Знанието на Школата е за учениците и който не го прилага, злоупотребява и проявява своеволие към това знание. Едновременно с това, като членува в Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, ученикът отговаря с живота си. Окултните закони на Школата са строги и неумолими и никого не подминават. Затова трябва да се определиш - или там, при теософите, или тук, при Мен в Школата. А ученикът в тази Школа трябва да знае своите задължения, които съм ги дал и да има послушание към Учителя и към Бога." След този разговор Тодор Попов написва писмо на Софрони Ников, връща му дипломата и съобщава на учениците от младежкия окултен клас цялата история.

Имаше и още няколко подобни опитности на ученици от младежкия окултен клас с теософите. След като преминаха през страдания и мъчения, те бяха принудени да се определят и се определиха - напуснаха теософското общество. Разбира се, Софрони Ников знаеше причината за тяхното напускане. Това, както и други причини, го накара да отиде при Учителя и да Го помоли да работят заедно, дори Му предложи да бъде представител на теософското общество в България, а той - Софрони Ников - да Му бъде помощник. Учителят му казал: "Моят път е друг."

Сега, какво означава всичко това? Пълно невежество и объркване на всички български глави от Черната ложа. Всемировият Учител бе в България, Бог бе слязъл и се движеше по земята, а те Му предлагаха да бъде представител на теософското общество в България. Това бе кощунство към Учителя и Школата Му. Учителят на много места в беседите бе споменал и за теософите. "Даже и писателите, които пишат теософски книги, не разбират както трябва теософията и нямат методи на приложение. За да пишат такива

книги, се изисква голяма напредналост - умът и сърцето да бъдат тъй развити, че да схващат нещата и от най-малко загатване." ("Беседи - Обяснения и упътвания" Търново, 1919 год., стр. 77) На друго място бе казал, че теософите говорят за различни полета на Невидимия свят, а сами не могат да проникнат от умственото поле дори в причинния свят. На друго място бе казал, че тяхното учение е булгур, тоест не е онова истинско жито и онзи Небесен хляб, който трябва да нахрани човешката душа. За Ледбитер бе казал, че той е прероденият пророк Амос, който навремето е бил овчар и пророк и неговите неща ги има в Стария завет. Но за Ани Безант бе казал, че не е светица, а една обикновена жена. Така че мнението на Учителя, че теософското учение има своята роля на запад и се явява етап в обучението на европейския ум, бе категорично. А Всемировият Учител бе дошъл и бе застанал на върха на пирамидата на човешкото познание, духовна култура и еволюция. Защото той не бе от човешка еволюция, а бе слязъл направо от Божествения свят и изпратен от Бога. Това е разликата между Школата на Учителя и теософското общество. Та в началото на века Ани Безант, Ледбитер и други теософи оповестиха на света, че е дошло време да се роди, да се въплъти в плът Всемировият Учител на земята. Те търсиха ревностно Мировия Учител, но Бог не благоволи да им открие къде се намира Той. Самият факт, че Го търсеха, показва, че те бяха налучкали чрез своите контакти с Невидимия свят, че Той се намира на земята. Благодарение на аурата, която излъчваше Учителят Беинса Дуно, те по медиумичен начин бяха засекли със своите вътрешни радари, че Той е на земята. Но къде е - не можаха да разберат. А това е много важно и трябва да се знае, защото това показва техните скромни възможности и смешни познания, които така силно рекламират. Учителят не случайно беше споменал, че теософите още не могат да се качат в причинното поле, а говорят за прераждане и други неща, заимствувани от индуските философски Школи. Така че техните познания бяха само опипване на тъмно. Това трябва да се знае както сега, така и в бъдеще от вас, за да не ви заблудят разни течения, дошли от Изтока или от Запада. Самият факт, че никой - както от Изтока, така и от Запада - не позна Учителя: нито Го познаха вътрешно, нито дойдоха тук, в България, да направят връзка с Него и да Му целунат ръка. Това показва недвусмислено и категорично, че тяхното познание не се доближава дори до причинното поле. Приказки и писаници много от теософите, а накрая се провалиха напълно, понеже не само не познаха и не видяха Всемировия Учител на земята, но за най-голяма изненада те си намериха друг земен човек, когото се опитаха да обявят за преродения Христос. Е, какво ще кажете за това? Не беше ли това позор и провал за теософите? И на всички Окултни Школи от Изтока и Запада?

А сега ще ви разкажа за тази драматична развръзка. В началото на века Ани Безант намира едно индуско момче с име Кришнамурти и през 1910 година издава една негова малка книжка: "При нозете на Учителя". Теософите смятат, че това момче подготвя тялото си, когато дойде време и навърши годините, Мировият Учител или Христос да влезне в него и той да бъде вторият Месия на човечеството. Започва една кампания по целия свят, а тези книжки ги преведоха на български и теософите обявиха, че това е вече Мировият Учител. Започнаха редовни събори на теософите в Холандия. Създадоха си общество, наречено "Ордена на звездата на Изток" и се събираха в гр. Омен - Холандия. На първия събор през 1924 година бяха присъствували 400 души, през 1925 - 1 000 души, през 1926 - 2 000 души, а през 1927 година - 3 000 души. Така че теософското общество набира сила и чака момента, когато трябва да обявят Кришнамурти за Миров Учител и за Христос. През 1932 година в Омен се състоя един от най-големите конгреси

на теософите от целия свят. Тук Кришнамурти трябваше да бъде обявен за Миров Учител и за новия Христос. Тогава е бил на тридесет и седем години.

Разпратени са покани по целия свят и такива дошли в България. Тукашните теософи започват своята подготовка и избират свои депутати за предстоящия конгрес. Но събитията започват да се развиват най-неочаквано - те започват от България, от София, от "Изгрева". Случва се така, че двама представители от Школата на Учителя по различни пътища присъствуват там, на теософския конгрес в Холандия, когато Кришнамурти трябваше да бъде провъзгласен за новия Христос. Единият представител е жена. Това е Магделена Попова, която отива лично там, изпратена от Учителя и която носи писмо от Него, написано на английски - език, който Той знаеше от следването си в Америка - чието съдържание ние не знаехме, а Го знаеха само Учителят и Магдалена. Там тя изпълни своята мисия безупречно. За това ще говорим в отделна глава - за нейната мисия.

Друг, който беше изпратен там, това бе един мъж, един теософ, Атанас Димитров, който искаше да присъствува на техния конгрес. Поради липса на средства той тръгва пеша за Холандия шест месеца преди тава, пристига там в онзи замък, където ще бъде конгресът и понеже знае чужди езици и понеже виждат, че е дошъл пеша и без средства, го правят главен домакин и организатор за посрещането на гостите на конгреса. По този начин той се запознава с всички теософски величия, посреща и Кришнамурти, има много разговори с него и му е разказвал за Учителя и Неговата Школа часове и дни наред, когато двамата са се разхождали в парка на замъка. Атанас за 40 дни пешком пристига преди делегатите теософи, в замъка наречен "Ерде". Понеже е пристигнал пръв, знаел е няколко езика, той е определен да управлява замъка. Дават му средства да се грижи за храната, за посрещането и настаняването на гостите и всичко необходимо за тяхното пребиваване. А това не е малка работа. Тези делегати не са били обикновени граждани, а са представители на аристокрацията от цяла Европа и цветът на интелигенцията, защото това бяха членовете на теософската ложа, събрали се да провъзгласят Кришнамурти за новия Христос. Всяка сутрин Атанас излиза да се разхожда в градината, където на едно и също място и в едно и също време се среща с Кришнамурти и заедно се разхождат. Точно това е времето, определено от Невидимия свят, когато Атанас му е говорил за Учителя и България и той най-внимателно е слушал. Идва денят, когато трябва да се открие конгресът и да се обяви Кришнамурти за Миров Учител и новия Христос. А преди това, нашата приятелка Магделена Попова се среща нееднократно с него и му предава писмото на Учителя. Той вече знае от двама човека за Учителя и за Бялото Братство в България. На третия ден Кришнамурти държи една реч. Думите, които той изрича са следните: "Вие очаквате Мировия Учител и искате да вярвате, че този Миров Учител съм аз. Но това не е истина. Аз съм човек като вас. Имам недостатъци и работя над себе си да се освободя от тях. Истина е, че времето за идването на Мировия Учител е вече дошло. И Той е вече във физическо тяло на земята, но не е тук между нас. Мировият Учител е в България."

Кришнамурти обяснява това, което е разбрал от разговорите си с Атанас Димитров, с Магдалена Попова и след като е прочел писмото на Учителя. Това го слушат всички и остават крайно разочаровани, изненадани и огорчени от неговото изказване. Като вижда това, Кришнамурти добавя: "Аз ще продължа да работя за Божието Дело, обаче наравно с вас и като равен с вас." Трябва да се отдаде заслужена почит на Кришнамурти, че единствен той от всички теософи разбра Кой е Всемировия Учител и че той наистина се намира при нозете на Всемировия Учител - така, както бе озаглавена неговата първа книжка. На третия ден се разпуска конгресът и

всички делегати си заминават. Обаче там Атанас се влюбва в една теософка на име Хилда, оженват се и след това пристигат в България. Те имаха дете, на което сам Кришнамурти бе кръстник. Когато Атанас и Хилда дойдоха в България заедно с дъщеря си, те често ни идваха на гости в малкия ни дом. Атанас тогава нямаше работа и Борис Николов го взе в неговата мозайкаджийска бригада. По този начин Хилда се сближи с нас и Атанас разказваше с големи подробности всички събития от този конгрес на теософите. А Хилда разказваше допълнителни подробности. Имаме много хубави снимки от тези години с тях.

Жалко е, че никой не се сети тогава, а и после, да накара Атанас и Хилда да опишат цялата тази история. Сега я разказвам по изричното настояване на този брат, с когото работя. А защо ли? Ами има и продължение на разказа им. Представете си, в неделя, ние, учениците от Школата, излизаме от салона, където Всемировият Учител е държал своята поредна беседа. Пред салона, на една масичка, един книжар от града беше изнесъл и продаваше окултна литература. Там бяха изнесени всички издания на теософите. И не само на теософите, но и на представителите на Черната ложа, които бяха преведени на български, като Бо Ин Ра и на Мория "Агни Йога". Така че учениците, след като бяха слушали Словото на Бога, излизаха и си купуваха литературата на теософите и на окултистите от Черната ложа. Това беше атака фронтална срещу Бялото Братство. А зад салона беше залепена една кръчма, където се печаха кебапчета, носеше се мириса на печено месо, пиеше се вино и ракия и се пееха пиянски песни. Имаше и свинарник, който вонеше. Това бе атаката на Черната ложа в тил.

А атаката на Черната ложа вътре в Школата се проявяваше главно от непослушанието на учениците към Словото на Учителя. Купува си един приятел една от тези книги, отива и я показва на Учителя и казва: "Учителю, тук се говори за мъжа и жената. Какво ще ни кажете за тази книга?" Учителят строго отговаря: "Ние от 2 000 години говорим за човешката душа и оттогава сме спрели да се занимаваме с мъжа и жената. Днес Христовото Учение, Христос и Бог се излива чрез Словото на Всемировия Учител." Братът се сконфузил, но си запазва книгата като скъп спомен от този ден. Друг приятел взима една книга, където са нарисувани като идеални образи портретите на така наречените Велики Хималайски Учители. Отива, поднася ги на Учителя и казва: "Учителю, вижте какво има тук." Учителят поглежда и казва: "Тук няма нищо. Тук не виждам нищо. А това, което показвате, такива ще бъдат човеците след 2 000 години, но само при условие, че вървят по пътя на Бога и изпълняват Словото на Всемировия Учител." Сега разбрахте ли, че всички писания за Великите Хималайски Учители, които са в плът, са една човешка измислица. А че Учителите съществуват, в това няма и съмнение, но те не се намират на земята във физически тела, а са в етерни тела. И над всички тях, на върха на тази пирамида, стои Всемировият Учител, който бе тук на "Изгрева" в плът и кръв и комуто ние целувахме ръка.

Минаха много години и СофрониНиков, който бе председател на теософското общество в България и който бе присъствувал на този конгрес през 1932 години, при едно посещение в Айтос бе споделил онова изказване, което цитирах, с брат Георги Куртев. А брат Куртев го разказваше на всички останали. Но СофрониНиков не се поучи от доблестта на Кришнамурти. След като дойде в България трябваше да го отпечата в многобройните си издания, за да каже истината. Значи Кришнамурти се определи за истината и призна, че Всемировият Учител е в България. Но забележете, че нито един теософ в Европа и в България, начело със СофрониНиков, не призна това и не го обяви, като изключим изказването на Софрони Ников тайно на ухо на брат Георги Куртев. Но истината така не се казва, за истината човек се бори и когато се добере до нея, той живее за нея. Какво стана по-нататък със

Софрони Ников? Вместо той да разкаже истината за Мировия Учител, да разпусне теософското общество и да дойде при нозете на Всемировия Учител, той замълча и укри истината от всички теософи в България. След 9 септември 1944 година, след като дойдоха комунистите на власт, всички ония, които бяха проводници и проповедници на чужди учения, бяха подведени под един знаменател като разпространители на разни фашистки и буржоазни учения. Така бе подведен под този параграф и Софрони Ников и бе изпратен в концлагер като народен враг, и там намери смъртта си. Някой да ми даде сега тълкуване на това събитие? Много държа на това, защото утре, когато дойдат следващите поколения и когато имате други условия за работа, трябва да знаете, че когато изнасяте концерти от песните на Учителя, когато се събирате да четете Словото на Учителя и да пеете песните Му, то тогава ще се намери някой, който да сложи пред вас маса и отгоре да положи цялата теософска литература, заедно с останалата окултна литература, която според Учителя е рожба на Черната ложа. Това е целта - да ви отклонят от Словото на Учителя, като купувате и четете тази литература. Тогава ще издават вестници и списания под техни заглавия, но ще вмъкнат и нещо от Учителя, с цел да ви отклонят и заблудят. Вие трябва да се определите. Или с тях, или с Школата на Учителя. Този брат или сестра е наш, който чете Словото на Всемировия Учител и го прилага в живота си! Другите не са наши и са свободни да вървят в своя път.

А за потвърждение ще ви разкажа един случай с една наша сестра - Донка Спиридонова. Когато беше млада, беше красива, спретната, изрядно облечена, изпрана, изгладена и цялата лъщеше от белота. Но се свърза с окултната литература на теософите и на разните там йоги и всичко започва да се обърква в личния й живот. Мъжът й изчезна, синът й бе убит и тя помръкна. Освен това тя се свърза с Михаил Иванов и стана негова последователка в България, за което плати с трагична развръзка, като си замина в неописуема нищета, бедност и бе захвърлена като куче в една барака. За нейна чест, тя ни разказваше един случай. Учителят я извиква и казва: "От утре ще прибереш всички книги, които имаш от окултизма, ще ги сложиш в един куфар, ще го заключиш с три катинара и няма да го отключваш никога вече. Ученикът в Школата, тук на "Изгрева", има само един Учител, има само един Бог и този Бог се проявява чрез Словото, което Аз давам. Затова на окултния ученик не се позволява никакво идолопоклонство, чужди идоли и отклонение от Школата и от Словото на Учителя." Това е откровението на тази сестра, която има доблестта да ни разкаже великото откровение за Пътя на ученика в Школата на Всемирното Велико Бяло Братство.

Магдалена и Кришнамурти

Магдалена беше онази, която от време на време прихождаше на "Изгрева" от града и която правеше най-много бели на Учителя и на Братството. Тя бе онази, която бе подкупена от свещениците и носеше една табела на главата си, на която бе написано "Жертва на Дънов" и се разхождаше по целия град. Десетилетия наред гражданите на София помнеха тази табела и когато разбираха, че ние сме от "Изгрева" ни се смееха, че всички сме били жертви на Дънов. Освен това тя бе подкупена от свещениците да говори в Пловдив пред гражданството, да говори срещу Учителя с най-гнусни клевети, лъжи и псувни. Когато бълваше тези хули, беше страшно да я гледаш, като че ли някакъв звяр говореше чрез нея. Лаеше и се стараеше да хапе. Но след всяка беля, тя идваше на "Изгрева" при Учителя, все едно че нищо не е станало и че това не се отнася за нея.

Имало е случаи, когато Учителят й се е карал. Друг път е говорил тихо с поучителни слова, а видях веднъж как Учителят я налагаше с бастуна. Приятелите едвам я търпяха и искаха веднъж завинаги да се разправят с нея, да я изгонят от Братството и да не се позволява да стъпва нейният крак на "Изгрева". Това го бяха решили. Отива една делегация при Учителя и съобщават какво са наумили възрастните приятели. Учителят ги изслушва и казва: "Това, което казвате, е така. Най-лесното е да изгоним Магдалена. Но преди това някой от вас доброволно трябва да заеме нейното място. Защото тя представлява един канал, през който трябва да премине цялата онази зловонна мръсотия, която бълва Черното братство срещу Школата. Тя изпълнява тази роля много добре. Изберете един от вас, който да заеме нейното място и Аз ще я отстраня." Приятелите се споглеждат, уплашват се и направо побягват от страх, без дори да се сбогуват с Учителя. Бягат, уплашени да не би Учителят да посочи някого от тях да заеме мястото на Магдалена. Веднъж Учителят я пита: "Колко лева ти платиха, за да носиш тази табела?" А тя спокойно отговори: "Обещаха ми 3 000 лв., но ми дадоха само хиляда лева." Учителят поклаща глава и казва: "За много малко си си продала душата. Аз струвам милиони пъти повече." А тя допълва: "Ама аз исках повече, но те ми казаха, че ще ме прокълнат и изпратят в ада." Учителят се смее и продължава: "Служителите на ада плащат цената на опорочението, за да могат чрез него да се доберат до светлината на онази светулка, която може да премине през твоите очи и тя е част от Словото ми за служителите на ада." Все пак в нейното съзнание беше останала частица от Словото на Учителя, макар че то се измерваше със светлината на светулка.

Учителят извиква веднъж Магдалена, която е била дошла ей така, да се поразходи и да види какво ново има на "Изгрева". Запитва я: "Ти можеш ли да изпълниш една молба, да станеш куриер - да занесеш едно писмо от Мен до Холандия и да го връчиш на Кришнамурти?" "Как да не мога. Аз ставам едновременно за три куриера, защото знам три езика - английски, немски и френски - и мога в едно изречение едновременно да говоря на три езика." Учителят се усмихва и казва: "Знам, знам, че това можеш. Затова съм те избрал за тази задача. Чакам твоето съгласие." "Съгласна съм, Учителю, и тръгвам веднага." "Приготви си документите, извади си паспорт и купи си билет за там." Учителят я изпраща при Тодор Стоименов, за да й даде определена сума за пътуване и всички други разноски. Като чува за това, Тодор веднага търчи при Учителя, защото не може да повярва на очите си и на ушите си, че онази Магделена, която прави най-големите бели на Братството, сега Учителят я изпраща като куриер и посланик от Негова страна на конгреса на теософите в Холандия. Нямаше човек на "Изгрева", който да не знаеше за този конгрес предварително. А след него тича Магдалена. Учителят му казва: "Тя ще бъде мой куриер, за да занесе моето писмо на Кришнамурти. Всеки куриер е на издръжка и на заплата от своят господар. Затова плати й точно и да разпише разписка каква сума получава, като се включат пътните и всички възможни разноски. А тя, като се върне, ще ми даде точен отчет за парите, които е похарчила. Тодор кима с глава, отива, дава й пари и след това тя замина за Холандия.

Тя пътува, отива там и всички неща така се нареждат, че всички заключени и затворени врати за външни лица се отварят пред нея. Тя беше много пробивна и не се церемонеше с този и онзи. Пристига там и я настаняват в една стая, приготвена за делегати от висшето общество. Гледат я как се държи напълно наравно с аристократите, слушат я как говори свободно три езика и всички врати пред нея се отварят. Накрая тя се среща с Кришнамурти и му предава писмото на Учителя. Отначало Кришнамурти избягва контакта с нея, понеже смята за неприлично един духовен човек да

разговаря с непозната жена. Той едва я изтърпява и се чуди как да се отърве от нея. А тя му казва: "Какъв сте вие такъв кандидат за Учител и за Христос, когато не можете да ме изтърпите и пет минути и се чудите как да избягате от мен? А моят Учител в София ме търпи толкова години, макар че аз Му правя най-големите бели." И тя започва да разказва какви бели е правила на Учителя. Кришнамурти разбира, че тук нещата не са случайни и започва да я разпитва по-подробно за Учителя и за Школата Му. А тя разказва най-подробно. След това той прочита писмото на Учителя и накрая взима своето решение. И когато в онзи ден всички искат да го провъзгласят за Миров Учител, той заявява, че Мировият Учител е дошъл на земята в плът и се намира в България, и Неговото име е Петър Дънов. Една от слушателките при изричането на тези думи е и Магдалена Попова, куриерката на господаря си. Тя се завръща и разказва какво е правила там, какво е казала, къде е била и какви неща са станали. Разказваше какви ли не истории. Ама никой не й вярваше, защото знаеха коя е Магдалена и какви бели прави тук и смятаха, че тя е забъркала какви ли не каши там и е изложила Учителя. Накрая тя отива при Учителя засмяна и Му разказва всичко. Учителят през цялото време я слуша внимателно и накрая казва: "За пръв път и ти да свършиш една работа за Бога така, както трябва. Всеки ученик би се гордял с начина, по който ти изпълни тази задача." Ние стоим и втрещено гледаме ту Учителя, ту Магдалена и не вярваме на ушите си и на очите си.

Но тя изпълни задачата си и двамата представители на Учителя от България предупредиха по два различни начина Кришнамурти, като Магдалена му връчи и лично писмо от Учителя. Ние толкова бяхме озадачени от тази история, като небивалица, че не можехме да повярваме на нейните думи. А трябваше някой да я накара да запише подробно цялата история, разказана от самата нея. По-късно Атанас се върна от Холандия с новата си жена и дете и тогава разказа какво се бе случило в Холандия. Тогава започнахме малко по-малко да вярваме на историята, разказана от Магдалена. А когато накрая СофрониНиков призна истината пред Георги Куртев, тогава целият кръг на тази история се затвори. Ние разбрахме истината и аз сега я предавам на следващите поколения.

Веднъж Магдалена направила поредна беля и глупост и един брат я наругал с лоши епитети и всички възможни изрази, които отговарят на нейната враждебна дейност в Братството. Обаче тя не се стресна, а го заплаши, че ще го предаде на полицията. И беше тръгнала натам. Казаха на Учителя. Той излезе, обърна се към мен и каза: "Отиди и доведи Магдалена, да не ходи в полицията и да не прави глупости!" Аз отидох и й казах, че Учителят я вика и тя отиде при Него. Аз я заведох. Учителят говори с нея, разубеди я. Тя се успокои и се върна на "Изгрева". А щеше да направи нов пожар и щеше да предизвика много по-силно гонение срещу Учителя. Имаше сили, които просто изчакваха такива случаи и ги раздухваха и тогава следваха акции на властта и духовенството срещу Братството. Какви ли не случаи имаше. Един мъж беше набил жена си, че е дъновистка и тя побягва и напуска къщата му, а той отива и съобщава в полицията, че Дънов му е откраднал жената и я закарал на "Изгрева", за да Му бъде слугиня. И полицията почва издирвания, ходят на "Изгрева", търсят Учителя за обяснение. Накрая жена му се намира при техни роднини, където се укрила. Ето така се използваше всеки един случай за нападки и хули срещу Учителя. Такива случаи имаше колкото си щеш и се срещаха под път и над път. Веднъж Магдалена беше коленичила пред Учителя и пред всички искаше Учителят да я благослови. Беше направила поредната глупост и беля, която предизвика голям инцидент, а след това - нападки и гонение срещу Братството. Всички бяха наострени срещу нея и никой не искаше повече да я търпи. Дори един брат беше казал, че той ще поеме нейният кръст да бъде

канал, през който да минава злото, само и само тя да се махне веднъж и завинаги от "Изгрева". Защото смятаха, че по-голямо зло от нея не е раждала земята и не може да има по света. Представете си, Учителят стои, а тя е коленичила пред Него и иска благословия, а не прошка. Всички са настръхнали срещу нея. Картината бе драматична и стигнала до своят финал. Аз гледах и я съжалих. Съжалих това същество, което бе жертва на други сили и за мен беше една жалка човешка черупка. Мислено помолих Учителя да я съжали. Учителят ме погледна лекичко, погледна и другите. Учителят положи ръка над главата й и я благослови. Тя стана и си тръгна. Учителят стоеше и мълчеше. Аз стоях. Братството стоеше и мълчеше. Не съм присъствувала на по-драматична картина и по-възвишен финал. Тя си тръгна и не се върна никога вече на "Изгрева", а останахме ние с Учителя и Бога. Една душа бе оставена от Бога да върви по своя човешки път. А ние, учениците, стояхме пред Учителя и мълчахме пред величието Му. Школата за нас бе път и живот!

Каналът, през който изтичаше Злото

Казваше се Магдалена Попова. Беше учителка и знаеше много добре няколко западни езика, с които боравеше свободно и си правеше "гаргара с тях", както обичаше да казва и в което ние се бяхме убедили напълно. Но тя беше много медиумична, влизаха в нея различни низши духове и я правеха много непостоянна, капризна и своенравна, своеволничеше и правеше много пакости на всички. Особено когато влизаха в нея духове, враждебни на Учението и на Учителя. Тогава елате да гледате - бълваше огън и жупел от устата си срещу Братството и срещу Учителя, навсякъде, където й попаднеше. Тя беше от този тип хора - ако Учителят я изгонеше през вратата, щеше да влезе през комина, само и само да направи пакост. На тази своя медиумична природа тя дължеше различните си залитания ту насам, ту натам. Още през 1925 година тя си позволи да отиде при духовенството. Те я привлякоха при себе си и я наговориха да бъде официална трибуна срещу Учителя. Това имаше много лоши последици срещу Бялото Братство. Започнаха гоненията срещу Братството от страна на властта, от страна на църквата и от страна на обществеността. Магдалена отключи вратата на ада, отвори този ад и чрез нея се изля срещу Учителя, върху "Изгрева", цялата кал, която съществуваше в света. Дълго време поповете я водеха по разни църковни амвони да говори срещу Учителя и срещу Братството. И да говори всичко, което съществуваше в света, защото светът минаваше през нея и чрез устата си тя го избълваше на хули и клевети срещу Учителя. Беше срамно да се слуша. Дори и онези, които бяха противници на Учителя, като я слушаха, си запушваха ушите и се отдалечаваха да не я гледат, защото тя беше преминала всички норми на благоприличието и всички граници. Тя бе преминала през човешката бариера и цялата преизподня се изливаше през нея срещу Учителя. Тя отвори вратата на Злото срещу Бялото Братство и то се нахвърли срещу нас. Тези гонения продължават дори тридесет години след заминаването на Учителя. Цялото това Зло трябваше да се излее чрез някого и в дадена посока. То се изля чрез нея и се насочи срещу нас.

После тя се върна отново на "Изгрева" при Учителя. Представяте ли си? Все едно, че нищо не е било - ни лук яла, ни лук мирисала. Беше играчка на духовете, но на злосторните духове и на онези сили, които бяха враждебни на Делото на Учителя. Това беше най-главното и беше много опасна именно поради това. След като се върна на "Изгрева", братята бяха много настръхнали срещу нея и ако не беше Учителят, щяха да я пребият от бой, тоест да приложат към нея методи, подобни на нейните. Учителят ги

изслуша и им каза: "Магдалена е проводник и канал на Злото. Ако я изпъдите от "Изгрева", то друг ще дойде на нейното място. Но трябва да има канал, през който да изтичат и да се отнасят всички ваши дисхармонични състояния, мисли и чувства. Тя отразява това, което у вас е събрано от всички ви. Та оставете я - по-добре чрез нея да минава всички това, защото я познавате и знаете как вече действува. Ако дойде друг на нейно място, ще си служи с други, по-фини методи, на които не сте свикнали и ще ви увлече и привлече на своя страна. Така е по-добре както за нея, така и за вас, така и за света, защото всички долу в града виждат, че това е карикатура и знаят, че някой е платил за нея". Приятелите останаха изумени от една съвсем нова постановка за света - че това Зло има право на съществуване, щом е продукт и последица от колективната мисъл на всички, от колективните чувства и от колективните дисхармонични състояния. Научиха, че трябва да се даде изход, за да се оттича това Зло, че трябва да има канал, да има човек, поставен на това място, който да върши ролята на канал. Ако не си я върши, то каналът ще се запуши и има опасност всички да се задушим от дисхармоничните състояния, защото нямаше накъде да излязат и да се изхвърлят. Тя беше отводнителният канал на нашата нечистоплътност, тя беше коминът, през който излизаше пушекът от нашите нечисти мисли и нечисти чувства. Тя имаше своето място между нас. Беше много трудно да се разбере това. Този закон го учихме през цялата Школа, през време на гоненията, както и след заминаването на Учителя. Този канал на Злото се заемаше от различни личности, по различно време и всяка личност си изпълняваше задачата отлично - задача на проводящ канал. Ние ги наричахме предатели, изменници на Делото на Учителя, но тях хич не ги беше грижа за това, а си изпълняваха задачата така, както се бяха условили да я вършат - да бъдат канал на Злото. Харесваме ли това или не - това е без значение, защото е факт. Та този закон и вие ще го изучавате, и вие ще се доберете до него, та да знаете, че той започна чрез Магдалена да се изучава в Школата.

След като се върна Магдалена при нас, Учителят я попита пред всички ни: "За колко се продаде на поповете и колко ти платиха?" Тя каза, че са й обещали толкоз, колкото е поискала, но са й платили наполовина, понеже са били мошеници. Ние я слушаме настръхнали, а Учителят продължава: "За много малко си си продала душата. Трябваше да искаш десеторно повече. Аз струвам повече." Магдалена се разплака и обясни, че са я излъгали най-коварно. Този разговор се водеше пред всички ни. Всички стискахме юмруци и всеки имаше желание да отиде при нея и да я хване за гушата, но Учителят стоеше срещу нея и разговаряше спокойно за тези неща. Все едно, че се разправяха за покупка и продажба на круши. Беше наистина невероятно преживяване: от една страна Учителят, от другата страна виждахме изкусителя в Магдалена, а от трета страна - цялото Братство. Да полудееш от тази гледка. Та човек може ли да смели всичко това отведнъж и да го възприеме чрез очите си, чрез ушите си и чрез някакво друго възприятие. Беше невъзможно. Затова този случай остана паметен за нас. Имаше най-различни случаи с нея от този род - те никога не се повтаряха, а бяха различни всеки път.

Тя отиде веднъж в Италия и основа там кръжок, за да се изучава Словото на Учителя. Събират се отначало много хора, но после тя става непостоянна, изменчива като вятъра и хората я напускат. Смятам, че разбирате добре, че онези духове, които бяха противници на Учителя, бяха влезнали в нея и разпилели едно хубаво начинание. Тогава тя се омъжва за един италианец на име Джино, после взема пари оттук-оттам и си развява байрака по Италия и по Европа.

Аз разказах как Учителят я беше изпратил с писмо в Холандия на конгреса на теософите, за да го връчи на Кришнамурти. Сега ще ви разкажа и другата част от нейното пребиваване там. Тя пристига там, поисква да се срещне с него, но не я пускат. Но тя, както беше пробивна, нахална, безогледна към всичко и вървеше направо без задръжки тук, така постъпва и там. Тя влиза в градината и се среща с Кришнамурти там, където той се е разхождал. Той отначало се отклонил от нея и не искал да се среща с жена и да разговаря с жена. Нали е индус? Но тя говори всички западни езици - английски, френски, италиански, немски и като го почва с езиците и той вижда, че няма отърваване от нея, решил да разговаря с нея на английски. Първият въпрос на Магдалена към него е бил следният: "Та ти от жени ли се боиш? Нашият Учител от жени не се бои." А той, след като я срещнал започнал да се връща назад по пътеката, но с лице обърнат към нея - вървял заднешком. Отначало тя му се изсмяла, но като видяла, че той върви заднешком, тогава му креснала: "Спри! Ами че ти какъв си такъв Учител? Та ти ще ми ставаш Исус Христос, когато се боиш от жените? Та Христос пред самарянката, която имаше безброй мъже, там на онзи кладенец, каза най-великите Слова пред една жена и пред човечеството - че Бог е Дух и които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят." Тези две забележки на Магдалена изумяват Кришнамурти. Той вижда, че тук нещата не са обикновени и я поканва да седне на една пейка и да разговарят. Там разговарят два часа. Тя говорила за Учителя и за Школата Му на "Изгрева" направо, категорично, безапелационно и без много да се церемони. Накрая му заявява: "Ти не си никакъв Исус Христос. Христос е в България. И ако искаш да бъдеш ученик на Христа, трябва да се смириш, да слезеш от този пиедестал, на който са те сложили другите, да се разкаеш и да искаш прошка от Учителя." Тя му извадила писмото на Учителя и му го подала. Той поискал портрета на Учителя, който тя носела в себе си и тя му го подарила. Накрая се разделили. Какво е мислил Кришнамурти след това, как е влязъл във връзка със своя духовен ръководител, това никой не знае. Но е бил пред голямо изпитание. Изпитание - да бъде ученик или да бъде лъжец, да си послужи с лъжата. Да се подхлъзне ли по пътя на едно велико изкушение или да отстъпи пред истината. Накрая той се отказа да бъде провъзгласен за новия Христос. Постъпи честно и почтено. Но заслугата беше на Магдалена. Тук на "Изгрева", след като се върна, тя разказваше толкова различни интересни неща за него и обкръжението му, че на нас ни изглеждаха като измислица. Жалко е, че не ги записахме всички неща и сега предаваме това, което сме запомнили. Един брат й каза: "Магдалена, това което разказваш ми е много приятно за ухото, но да знаеш, че нищо не ти вярвам." А тя се смее и казва: "И Кришнамурти там не ми вярваше, но аз отначало не му "цепех басма" и му казах всичко направо в очите. И накрая той повярва." Братът не се отказва, отива при Учителя и иска обяснение за случая. "Учителю, тази наша сбъркана Магдалена ни разправя тук едни врели-некипели за Холандия и за Кришнамурти. Какво да правим с нея?" Учителят отговаря: "Тук Магдалена бе сбъркана, сбъркана заради вас. А там не бе сбъркана и направи това, което трябваше. Там тя измете със своята метла цялата заблуда на човечеството. А тук за вас нейните думи са врели и некипели. Това е защото вашият ум още не е узрял и вашето тесто още не е кипнало и втасало, понеже в него няма вложен от Божествения квас на Словото Ми." Така завърши тази Одисея. Да се омеси, опече Божественият хляб и да се нахранят гладните души, това можеше да се извърши само от Великия Учител.

Завързаното Братство на "Изгрева"

Имаше дни, когато при Учителя идваха и искаха от него такива неща, с които не трябваше да Го занимават, защото си губеше времето. Но Той винаги внимателно изслушваше всички. Ако това тяхно желание беше уместно за развитието им, Той го изпълняваше. Но ако би им попречило на развитието, Той отказваше. По един такъв повод Учителят ми каза: "Да задоволя един човек за мен е най-лесното. Но най-трудното ми е, когато давам изпити на учениците." А ние смятахме, че излитите, които ни поднасяше Учителят, извират направо от Него като извор. Имахме погрешна представа за много неща. А Учителят трябваше да се съобразява с всичко, за да може всеки един изпит да е подходящ и навременен за ученика. Веднъж казах на Учителя, че според мен всички, които са в Школата на "Изгрева" са по-лоши, отколкото ония, които са в света, долу в града. Казах, че онези от света трябва да дойдат в Школата, а ние да бъдем изпратени в света. Учителят се спря и ме изгледа така изпитателно, като че искаше да ме пита откъде ми дойде тази мисъл в моята малка глава. Аз се свих виновно, като че ли съм изказала нещо, което е кощунство срещу Школата на Учителя. Свих се виновно и чаках да ми се отсъди присъдата от Учителя за всичко, което казах пред Него. Той бе станал строг. "Затова държа някои вързани тук в Школата на "Изгрева", защото ако им дам условия, ще забравят Бога, ще се отклонят и ще навредят на себе си и ще направят поразии в света." По-късно, след тридесет-четиридесет години разбрах какво означават тези думи на Учителя - когато видях изгревяни с амбиции по-големи от тези в света без всякакво покритие: невежи, прости, неуки и нахални. И ако им бяха дали условия, особено след заминаването на Учителя, щяха да направят много пакости срещу Делото на Учителя. Затова ние нямаме още условия по мое време, макар че ми се иска понякога да имаме. Затова ни ограничиха, иззеха ни всичко, за да мируват тези хора. Иначе щяха да си разпашат пояса. И ела да гледаш какво значи опошляване.

Та тези, гдето ни направиха процеса срещу Братството, гдето ни иззеха "Изгрева", че пратиха някои в затвора да си учат някои уроци ненаучени, то тези ни направиха най-голямото добро. А какво добро? Първо ни накараха да се определим - кой за къде е и за какво е. Второ, премахнаха всичко, чрез което можеше някой да прояви своето своеволие. Трето, сведоха до минимум възможността някой да вреди на Учението, понеже нямаше условия за това да се разгръща някаква дейност. Та това не е малка работа, извършена от Небето. Веднъж Учителят ни каза: "Този път Невидимият свят е взел всички мерки да не се опорочи нищо и никой да не отклони Школата и изопачи Словото." Та сега сме в този етап. Затова няма условия. Те се пазят за нова епоха, за нови хора с готови души, които ще дойдат и веднага ще се хванат за работа. Защото те ще дойдат не само като готови души, но като знаещи и можещи. Но това е друга епоха, която не засяга нас, защото ние сме от епохата на Школата.

Аз разделям Школата на следните етапи: първи етап - подготовка на Школата от 1900 до 1922 година - двадесет и две години; втори етап - откриване на Школата от 1922 до 1944 година - двадесет и две години; трети етап, етап на пресяване - от 1944 до 1966 година - двадесет и две години; четвърти етап - от 1966 до 1988 година - двадесет и две години. Етап от двадесет и две години за предаване и прехвърляне Словото на едно друго поколение, което трябва да поеме нещата от нас. С това ние завършваме тази епоха, онези които са били при Учителя и са целували десницата Му. Ние няма да имаме дял в една друга епоха. Дори веднъж Учителят се обърна

и каза: "Всички вие, които сте целували ръка на Учителя и които сте били в Школата, няма да имате никакъв дял в следващата епоха, докато не изпълните Волята на Учителя." Смятам, че се повтарят същите неща, като през времето на Мойсея. Ето вече ние, след заминаването на Учителя, тридесет години бродим в пустинята и няма да можем да стигнем до Ханаанската земя - тоест, за нас няма да има благоприятни условия за работа.

Веднъж Учителят нареди да предадат заръката Му до един търговец от провинцията, като идва в София, да се отбие при Него на "Изгрева". Предадоха му думите на Учителя, но той бе казал: "Та аз не познавам господин Дънов и нямам нищо общо с вас. Пък и моят път не минава през София." Казват всичко това на Учителя и той изпраща друг при него: "Учителят Петър Дънов каза, че твоят път минава през София и оттам - минава за друго място." Този търговец се учудва на тези думи. Минава известно време и неговата фирма го изпраща по работа в София. Накрая той решава да отиде на "Изгрева" и да види защо толкова настоятелно го вика Петър Дънов. Пристига на "Изгрева", среща се с Учителя и слуша думите Му: "За теб имам една работа, която трябва да свършиш. Ще ти дам един пакет книги, това са мои беседи, които ще занесеш на посоченият от мен адрес в Истамбул." Търговецът вдигнал рамене и възкликнал: "Ама аз никога не съм се канил да ходя в Истамбул. А иначе ще ги занеса, защо да не ги занеса." Учителят добавил: "След един месец ще заминеш." Наистина, така се наредило, че фирмата го изпраща в Истамбул и той посещава посочения адрес. Застава пред една голяма, голяма къща. На вратата го посреща един слуга. После го въвеждат в голямо помещение. Посреща го един турчин с бяла чалма и с бяла брада, усмихва се и казва: "Много се радвам, че молбата и молитвите ми се сбъднаха и че ми се изпратиха тези книги." Той ги поема, слага ги на бюрото си и след това разпитва госта си за София, за "Изгрева" и за Петър Дънов. Разговора се води на турски език. По онова време не можеше да бъдеш търговец, ако не знаеш турски, гръцки и някой западен език. Търговецът се връща в България. След това отива в София, за да докладва в своята фирма какво е направил. Неговото пътуване било много успешно. После отива на "Изгрева", среща се с Учителя и му казва, че е изпълнил всичко, каквото трябва. Накрая запитва Учителя: "Господин Дънов, не мога да разбера едно нещо. Онзи турчин там не знае нито дума български. Как ще чете вашите книги?" Учителят отвръща: "Словото има универсален език. Един ученик може да чете Словото дори и написано на български, ако да не познава езика. Достатъчно е да прелисти страниците и ако е ученик, то Словото влиза направо в него. А този турчин е Мой ученик." Търговецът продължава да пита: "Ами други ученици имате ли по света, освен този турчин?" "Моите ученици са по света. Те са тези, които прилагат Словото Ми. Те го хващат направо от въздуха, защото Словото Ми се разнася по въздуха по целия свят. Учениците Ми се обединяват чрез Словото Ми - това са ученици от вътрешната Школа на Бялото Братство." Този гост клати глава, недоумява, оглежда ни как ние сме застанали на поляната и запитва: "Ами тези тук тогаз какви са?" - и ни посочва с пръст. А ние сме се строили да играем Паневритмия. Учителят се обръща, оглежда цялото Братство на "Изгрева" и казва: "Това не са мои ученици. Тях съм ги довел от света. Тук аз съм ги вързал. Ако ги развържа и ги пусна, сума бели ще направят по света. Мъжете ще отидат по затворите и ще увиснат на бесилото. А жените ще напълнят вертепите по света. Затова са вързани тук и са под ключ. И всеки може да се развърже, след като си изпълни задачата, за която е доведен в тази Школа."

Гостът изтръпва. Накрая целува ръка на Учителя и си тръгва бързешком, без да се обръща назад. След време той ни разказваше този

случай, дори го накарахме да го напише собственоръчно, та дори да се подпише. Този приятел се казва Желю Байрамов и е от Нова Загора. Имаше снимка - подарък от Учителя с надпис, която ни я показваше, като потвърждение на разказа си.

Спомням си, че след някои трудни моменти в моето семейство и в рода ми, накрая ми отпуснаха като наследница една сума. Тогава родът ми се бореше срещу мен и не одобряваше, че аз отивам на "Изгрева" при Учителя. Аз се чудех какво да направя с тези пари и после седнах да размишлявам. Да я взема ли тази сума или да я не взема? Ако не я взема, щяха да се усложнят още повече нещата у дома. Ако я взема, за какво да я употребя? Виждах, че това е провокация на моя род, за да ме подкупи. После се сетих, че при всички трудни положения с рода ми, винаги ми е помагал Учителят. Тогава реших тази сума да я взема, за да я подаря на Братството. Защо ми се вмъкна тази мисъл, че трябва да я подаря на Братството, а не на Учителя? Тогава аз виждах как идваха приятели и предаваха своя десятък направо на Учителя. Но защо ми се втълпи тогава в главата, че трябва тази сума да я оставя на Братството? Отивам при Учителя и споделям с Него, че искам да предам на Братството една голяма сума пари, която съм получила от рода си като наследство. Учителят се обърна рязко към мен, погледна ме строго и каза: "Рекох, на кое Братство?" Но така строго го каза и ме изгледа, че не посмях да мръдна от мястото си. Дълго мислих върху този въпрос. Но строгият тон и тези думи не само ме опряха, но бяха като вътрешна възбрана. Много по-късно разбрах тези думи на Учителя, особено след като започнаха борбите за ръководство и особено след 1957-58 година, около съдебния процес. Та се дойде дотам, че не можех да разбера ученици на Учителя ли бяха тези, които ни предаваха на милицията, които ни искаха дори смъртта - искаха да бъдем обесени. А се наричаха ученици и се смятаха за такива, смятаха, че правят всичко в името на ученичеството и на Братството. Тогава разбрах какво означават думите на Учителя, че е вързал много хора тук на "Изгрева", за да не правят бели. Но някой ги беше отвързал и тези поразии те ги направиха. А тогава разбрах и думите Му: "На кое Братство?" Тогава разбрах, че "Изгревът" не е тук, а е горе и се отнася за изгряването на човешката душа, за да се огрее от слънцето на Божествения Дух. А Братството е общение на души с Бога и означава единение на човешката душа и човешкия дух в духовна верига от чистота и съвършенство! Само Христовият Дух обединява, но той действува в Чистота, чрез Виделината на Словото Си.

Новата Голгота

Отивам веднъж при Учителя за нещо да Го питам, целувам Му ръка, а Той целият топъл, пареше Му ръката - имаше висока температура. Видях, че Учителят е с много висока температура, а това означаваше, че е болен. Ще питате, може ли един Учител да бъде болен? На този въпрос всеки сам ще си отговори, когато проучи Словото Му. Така наготово някои неща не трябва да се дават. Та Учителят беше с висока температура. Чудя се какво да правя. Аз Го помолих: "Учителю, да Ви разтрия ли с камфор?" Той се замисли и каза: "Може!" Разтърчах се, взех камфор, вдигнах Му ризата и Го разтрих. За мен това беше цяла привилегия да се докосна до тялото на Учителя, да се докосна до тялото, в което е Господният Дух, в което е Христовият Дух и Божественият Дух. Да се докосна с ръце до живата Божа Троица. Обикновено по онова време, при висока температура, ние на "Изгрева" сами се разтривахме с камфор или пиехме топли чайове, приемахме понякога аспирин или хинин. След като разтрих Учителя и Той се облече, аз излязох,

но не си отидох, а постоях долу на двора, да не би да има някаква нужда Учителят от мен и да видя дали ще му подействува тази разтривка. По едно време виждам една възрастна сестра, която мина покрай мен, качи се горе при Учителя и започна да Му говори нещо със силен глас. Аз не посмях да спра долу сестрата при стълбите, защото можеше да стане някакъв скандал, а пък и Учителят не ме беше помолил за това, да не Го безпокоят другите. Чудех се какво да правя. Накрая събрах смелост, качих се горе, приближих се до нея и казах: "Учителю, защо не си сложите нещо върху тялото, топъл сте още." Тогава сестрата се сепна, огледа Учителя, видя, че е потен и че не му е добре, и си отиде веднага. Учителят беше изморен много. Полека-лека се оттегли и си легна на кревата. На следващия ден на беседа Учителят беше оздравял, беше бодър, както преди. Продължаваше да говори и изведнъж вметна едно изречение: "Важно е, когато го разтриват човек, този, който го разтрива, да го разтрива музикално." Това беше определено и казано за самата мен. Нали аз Го разтривах снощи? Та нали аз съм музикантка? Та нали аз сутринта преди беседа свирех на пианото в салона, съпровождайки песните на Учителя, които пееха приятелите? Ако някой външен, страничен човек сега слушаше Учителя и чуеше това вметнато изречение, би Го упрекнал, че тук няма никаква логика и никакъв смисъл. Това е за външните хора. Но ние, които бяхме в Школата, знаехме, че Учителят в тези случаи отговаряше на мислите на приятелите, които бяха насочени към Него. Отговаряше и направляваше различните състояния на приятелите, които бяха състояния на техните съзнания - резултат от дадени противоречия, през които минаваха. И така Учителят отговаряше на въпросите и на онези от невидимата за нашите очи аудитория. Словото Му беше разнообразно, разнопосочно, насочено към душите на учениците на "Изгрева", както и на учениците от невидимата аудитория. Защото Словото Му имаше отношение само към човешките души и беше предназначено за тях. Така че Словото Му гледат и слушат душите от видимата и от невидимата Школа на Бялото Братство.

След побоя, който Му бяха нанесли през 1936 година, Учителят получи отначало пареза, а после парализа на дясната ръка и десния крак, както и на езика. Бяхме се качили във връзка с това на Седемте езера на Рила. Учителят беше поставен в палатка и сестрите се грижеха за Него - всяка с каквото може. По едно време Учителят беше увреден много и не можеше да говори, а само фъфлеше. Тогава ние - сестрите - се грижехме за Него, хранехме Го с лъжичка, а братята Му помагаха да се придвижва до стола вън от палатката или до кревата. Тогава нямаше беседи, а всички горе бяхме в едно тягостно състояние и мъчение. Отивам при Учителя. Бяха Го изнесли на стола пред палатката и Той се печеше на слънце. Застанах пред Него и какво да видя. Както се печеше Учителят на слънце, по тялото Му се бяха накачили и разположили едри мухи, наречени "золници", които, ако те ухапят болеше много. Ние много се пазехме от тях. Хем жилеха, хем пущаха кръв, хем смучеха кръв. И затова носехме дълги чорапи и дълги ръкави, но те някой път ни хапеха и през дебелите пуловери. Значи, Учителя Го атакуваха сега чрез тези мухи. Учителят не можеше сега да се бори срещу тези мухи, не можеше да ги отстрани с ръката Си - тя беше парализирана. Наведох се над Него, видях тези золници и се ужасих. "Учителю, позволявате ли да ги махна тези золници?" Учителят кима с глава. "Учителю, ако ги махна, те пак ще дойдат. Ще мога ли да ги убия?" Учителят пак кима. Аз се приближих и почнах да ги хващам тези золници, а те бяха много трудни за хващане. Аз знаех как да ги хващам. Посягах с ръка и като замахвах към главата им, те политаха напред и се хващаха в шепата ми. И аз с голямо нетърпение след това им откъсвах главата. Така излових и убих десет-дванадесет мухи. Това не бяха малко мухи, които се опитваха да Го жилят и да смучат кръвта Му. Този

случай, ако го разказвам по друг начин, ще кажете, че сестра Мария е вършила убийство пред нозете на Учителя. Моля ви, тук бяха разлнали Господа моего на кръста на Голгота, а вие ще ми говорите за убийство на мухи-золници, дошли на всичкото отгоре да пият и кръвта Му.

После два пъти Му четох пасажи от някои книги. Той ме слушаше внимателно и си даваше мнението. Беше започнал да говори по-малко, заваляше говора и фъфлеше. Още не можеше да си движи добре ръката и крака. Четох Му един разказ от Селма Лагерльоф, после - легендите за Гьосте Берлинг. Учителят си даваше мнението за тях. Жалко, че ни ги записвах тези неща. Но говореше много бавно. Аз имах навик много често да чета пред Него някоя книга или някой пасаж и да Го питам за мнението Му. Това беше един мой навик още от младите ми години, когато бях при него като частна ученичка и Учителят ми даваше книги да чета, а после ме разпитваше за тях. Та Учителят бе заобиколен с грижа и внимание от страна на всички братя и сестри.

Една сутрин виждам, че Учителят слиза сам по стълбите от седемдесет и две стъпала, направени точно по това време от Борис и приятелите и тръгва сам към извора "Ръцете". Аз се приближих към Него, подадох Му ръка и Го подкрепих. Полека-лека отидохме при извора, около нас се събраха вече приятелите и седнахме около извора. Всички бяхме весели, щастливи, радостни. Цялото това смрачено състояние на всички, цялото това мъчително състояние на духа изведнъж се отприщи и се изля изобилно в повдигнато настроение и всеобща радост. Всички запяхме песни - то бе не веселие, а камъните и скалите около нас пееха "Осанна във висините". Тук на извора, от приятелите бяха направени много снимки. После тръгнахме и отидохме на обяд, до мястото, където обядвахме всички. Имаше весело настроение и оживление, изразяващо се в непрекъснати песни и хвала към Бога. Учителят сподели: "Тук имаше повече от Голгота." Та онези, които бяха забравили как навремето, преди 2 000 години, са присъствували на онази Голгота в Йерусалим, сега си припомниха, като присъствуваха на тази съвременна Голгота срещу Учителя. След няколко дни се върнахме на "Изгрева" в София. Тук научихме, че след побоя върху Учителя онзи, който Му го беше нанесъл, по вътрешна подбуда или под чужд съвет и намеса се бе върнал при Учителя и бе поискал отново Учителят да Го приеме. Онзи побойник беше дошъл да иска прошка от Учителя, а Той му казва: "Аз ще ти простя, но окултният закон няма да ти прости." Онзи Го гледа обезумял, защото вижда пред себе си Учителя, който вече носи белезите на побоя, вижда, че е бил инструмент и оръдие на други сили, насочени към Учителя. Вижда, че е направил нещо непростимо. Неговото същество усеща, че има тук неминуема разврътка и отново моли за прошка. Учителят му отвръща: "Аз ще ти простя, но моли се Бог да ти прости!" Онзи нищо не разбира, а малцина от нас проумяха това, което искаше да каже Учителят. За кой закон говореше Учителят? Това беше законът за изявлението и закона за проявлението на Божествения Дух на земята. Божественият Дух се излива непреривно и който посегне върху Него, посяга и върху оная струя, върху онзи лъч, определен от самия Дух и прекъсва връзката си с Него. Прекъсва връзката си с живота на Духа и постепенно секва у него онзи лъч, който съединява всеки човек със слънцето на Духа. Е, това бе законът, който не прощаваше. Защото изявеният Бог, това е проявеният Божествен Дух. Това е единият закон, който е нарушен в този случай. А по-нататък идва следното: изявеният Божествен Дух е проявеният Господен Дух на Силите - ето това е вторият закон, който е нарушен - законът за проявлението. Значи бяха нарушени два закона: закона за изявлението на Божествения Дух и закона за проявлението на Господния Дух. Затова Учителят му беше казал: "Аз ще ти простя, но законът няма да ти прости." И когато онзи продължаваше да се

моли, Учителят добави: "Аз ще ти простя, но моли се Бог да ти прости." А защо Бог да му прости? Защото само Бог може да заличи неговото престъпление и да покрие неговия грях. Защото Бог се изявява чрез Божествения Дух, проявява се чрез Господния Дух на Силите и оживява всичко чрез Христовия Дух на обединението, който събира в едно Небето и земята на Битието. Ето, това бе новата Голгота на земята българска. Не римски войници, а българи по плът, ръце български, посегнаха върху Учителя и сътвориха новата Голгота на човечеството. А на България това няма да се размине току-така, защото тук се издигна Голгота срещу Всемировия Учител.

Нападения срещу "Изгрева"

Хулите, които се изливаха срещу Учителя не бяха безобидни, клеветите не бяха безплодни, беше отровено цялото обществено мнение и бе настроено срещу Братството. Бяха написали на една табела "Жертва на Дънов" и бяха я сложили върху главата на една разстроена психически жена, която я разнасяше по цяла София. Това беше Магдалена, която идваше на "Изгрева", слушаше беседи, но свещениците я подкупиха, заплатиха й и тя се продаде.

По кръчмите и по вертепите се крояха планове как да посегнат върху сестрите, когато отиват от града за "Изгрева". Имаше много случаи, когато някои сестри се отклоняваха от "Изгрева", връщаха се късно пеша през гората и срещаха мъже, които посягаха върху тях, но те получаваха невидимата помощ на Учителя, само като извикваха думата "Учителю". Спомням си, една сестра беше закъсняла от града и се движела по Дървенишкото шосе за "Изгрева". Излизат двама мъже и се насочват към нея с цел да я изнасилят. Те приближават към нея застрашително, тя побягва, а те след нея. Единият я спъва с крак и тя полита да падне на земята. Тогава се сеща и извиква: "Учителю!". Разказваше ми: "Само за миг аз бях на земята, онези, като че ли нещо видяха - така се уплашиха, че побягнаха от мен. Какво видяха не зная. Но когато се прибрах на "Изгрева", Учителят стоеше на балкона и ме чакаше. Аз минах покрай Него и плачех. Учителят ме запита: "Как е, сестра?" "Благодаря Ви, Учителю, за помощта", а Той продължи: "И друг път не закъснявай, за да не изкушаваш другите и да не заангажираш Небето и Бога." Такива случаи имаше много, но нито един с другия не си схождаше. По този път от града за "Изгрева" нито една сестра не пострада, но много имаха различни опитности как Учителят ги е охранявал и пазил. Вие ще ги намерите и проучите, ако - разбира се - бъдат описани от потърпевшите.

В София имаше една религиозна секта "Ангелска тръба", която водеше злостна кампания срещу Бялото Братство и срещу Учителя. Беше явно, че за това им бе заплатено от църквата. Един член от тази секта дойде на "Изгрева", отиде при Учителя, Който бе на поляната и започна разпалено да говори срещу Него и да Го обвинява. Ние с Борис стояхме настрана и слушахме. Изведнъж онзи синковец замахна с ръка да удари Учителя. Борис, който стоеше срещу него, като стрела се устреми, полетя и го хвана за гушата. Ръката, насочена срещу Учителя, остана да виси във въздуха. Онзи падна, свлече се на земята. Борис беше много як и силен през онези години. Учителят наблюдаваше строго и мълчеше. После нареди да го отпратим вън от "Изгрева". Това е един от случаите, когато е било посегнато върху живота на Учителя.

Другият случай - когато предварително заплатени от Александър Цанков агенти нанесоха побой срещу Учителя, поради което Той получи парализа на дясната ръка и десния крак, смущение в говора и синини под

очите. Братята се ядосваха, че не са могли да опазят Учителя. Тогава Той каза: "Рекох, те бяха решили да сложат бомба под салона, за да ликвидират всички ни. Но така се отсрочи, за да пострада един вместо всички." Това беше новата Голгота, за която говорихме вече, че Учителят беше казал: "Тук има повече от Голгота."

Един много показателен случай беше, когато цялото Братство бе на Рила, включително и аз. А Борис Николов беше останал на "Изгрева" - той имаше строителен обект, който трябваше да довърши, да разпусне работниците, а след това щеше да пристигне на Рила. Една вечер на "Изгрева" идват трима пийнали мъже и три пийнали жени. Те вероятно са дошли от ресторанта на Танушев, който бе в гората или от оная кръчма, която беше залепена за салона на "Изгрева" от северната му страна и която бълваше всеки ден пушек от кебапчета и дим, като се чуваха разни пиянски крясъци, песни и викове. Навремето Учителят беше наредил на старите братя да закупят това място, но те умуваха, умуваха, докато го взе един кръчмар, подкупен от свещениците, които му бяха дали пари да купи мястото, да построи кръчма, подпряна до самия салон и тя бе сборище на всички пияници, които крояха различни планове срещу сестрите. Беше голям ужас тази кръчма, но старите братя видяха грешката си, след като кръчмата заработи под пълна пара: бълваше дим и мирис на кебапчета, свиреха грамофонни плочи, чуваха се пиянски съборджийски песни и много, много шум и крясъци. Да се срамуваш, че си българин, да се срамуваш от лекомислието и непослушанието на възрастните приятели към Учителя. И така, тези трима пийнали мъже и жени искат да влязат през оградата на "Изгрева", за да кощунстват, защото знаят, че Братството е горе на Рила и няма никой тук. Вероятно някой ги беше нахранил и напоил, като беше им платил сметката и ги бе насочил към "Изгрева". Друго обяснение не можеше да има. По това време Борис се завръща от работа на обекта и си отива на "Изгрева" в бараката ни. Той излиза, понеже чува врявата и не ги пуща да влезнат. Те започват да псуват, да викат, да ръкомахат и да се заканват. Накрая навлизат в поляната, където играехме Паневритмия. Борис се опитва да ги върне, но тогава единият от тях изважда нож и се насочва към него, който изобщо не очаква, че някой може да извади нож тук, на "Изгрева". Онзи тръгва към него, напълно убеден, че трябва да го намушка и убие. Борис се отмества встрани, като смята че онзи само го заплашва, но той по едно време замахва с ножа, Борис отскача встрани, но е намушкан с ножа в корема. Борис се отдръпва, след малко се нахвърля върху него и започва бой с дългите си ръце. Единият, като вижда кръв по тялото на Борис, изплашва се и побягва. Борис хваща този с ножа, който продължава да го размахва. Борис го държи с дългите си ръце и го бие по врата, като пази лицето му по хуманни съображения - да не го обезобрази. Накрая този с ножа се олюлява и пада на земята. По това време там е брат Ради, който е бил на младини голям пехливанин и който, ако имаше в София някъде борба, отиваше и гледаше, и после дълго време разказваше на Учителя как са се борили, кой каква хватка е правил, и това продължаваше повече от час. Та брат Ради излиза от бараката си, вижда всичко и се затичва да помага на Борис - запрята ръкави и се захваща за втория, прилага му една от неговите хватки като баш пехливанин и го сваля на земята. Прилага му друга хватка така, че забива главата му в земята и от време на време го повдига, па го удари в земята, а онзи само стене и реве. Като виждат това, жените започват да пищят и побягват. Накрая побойниците са освободени и хукват, но Борис е ранен с нож в корема. Точно по това време от Рила към София слизаше една голяма група приятели. Учителят беше пред палатката Си, аз отидох при Него и Му казах, че у мен се е появило едно желание да сляза веднага в София, понеже съм обезпокоена, че нещо става с Борис. Той нищо не ми каза.

Попитах Го мога ли да сляза в София? Учителят ме изгледа продължително и не каза нищо друго, освен: "Хубаво". Слязохме в София и през цялото време бях под непрекъснато напрежение. На "Изгрева" разбрах за скандала, за побоя и за намушкания корем на Борис. Приятелите го бяха завели на хирург и раната беше обработена. Ножът беше разрязал коремните мускули и бяха ги зашили. Хирургът му казал, че е имал късмет, че ударът е бил нанесен косо, тъй като Борис е отхвърлкнал преди това настрани. Ако не бил отхвърлкнал встрани и отскочил, ножът щял да се забие в корема и с Борис щяло да бъде свършено. Един удар с нож в корема през онези години бе смъртоносен за човека, дори и да го закарат в болница, да го отворят и зашият. Спешната хирургия преди войната беше друга и онези с прободни рани в корема умираха от вторични инфекции и усложнения на раните. Умираха като мухи, тогава нямаше лекарства срещу инфекцията, а хирурзите само зашиваха и правеха дренаж. И ако оживееше, то се дължеше на собствените сили на организма. Така бяха нещата тогава. Когато отидох при Учителя да Го питам дали мога да сляза в София, Той също беше много напрегнат, знаеше случая по свой път, беше вероятно лично участвувал в тази разврьзка по Неговите невидими пътища и беше запазил живота на Борис. С Борис ходехме редовно на превръзка и така той не можа да се качи на Рила това лято. А аз останах в София на "Изгрева" с него.

По времето на Школата какви ли не срамни сцени и скандали се предизвикваха от подкупени и настроени срещу Братството лица, които ги изпращаха по различно време. Най-вече обект за нападение бяха сестрите. Учителят им беше дал различни правила и методи, за да се запазят. Освен чрез молитва, освен че трябваше да държат непрекъсната врьзка с Небето и Учителя, когато минаваха през гората, на някои препоръчваше да носят в малка торбичка в джоба си червен лют пипер и да го хвърлят в очите на нападателите. Някои носеха, но не съм чувала да са го употребили. Понякога Учителят изпращаше някой брат да пресрещне и доведе закъсняла по пътя за "Изгрева" сестра. Имаше и друг случай, когато една сестра се бе уплашила от един мъж, който се е опитвал да върви след нея още долу в града. И точно когато вече поема към гората, изведнъж към нея се приближава и тръгва редом едно голямо куче. Върви с нея, гордо и застрашително оглежда наляво и надясно. Онзи преследвач, като видял голямото куче и като видял как то ръмжи застрашително, се отказал да преследва сестрата. Така тя с кучето се прибира на "Изгрева" и то я придружава до бараката, където от благодарност тя му дава един сладкиш, който бил приготвен и нарочен за Учителя. Като разказва това на Учителя, Той се усмихва: "Все едно дали на кучето или на Мене." Сестрата тогава разбира Кой е изпратил кучето в този миг. Благодари Му. Така се развиваха нещата тогава на "Изгрева". Нямаше безобидни неща и случайни събития!

Женитбата на Михаил Иванов и Кръстю Христов за света

Подготовката за съборите в Търново не беше лесна работа. Трябваше да се заангажират приятелите от Търново, а те не бяха малка група. По онова време тяхната работа се състоеше в събиране на молитвени събрания - четяха молитви, после правеха спиритически сеанси: сядаха на масите, търсеха подходящ медиум и търсеха чрез медиума контакт с духовете писмено или говоримо. За тях това беше много интересно - едно е да четеш, че има невидим свят на духове, а друго е да ти се явят чрез медиум гласно или писмено. Учителят по онова време, при Своите обиколки в провинцията, им даваше наставления. Те получаваха писма от Него, имаха преписи от съборите от предишните години, както и излезлите книги "Сила и

живот" от I до V серия, с беседи от Учителя. Но това отиваше на по-заден план и те искаха да се проявят, да бъдат действени и да се изявят пред себе си, чрез себе си и пред другите. По онова време, още на събора през 1922 година в Търново, Учителят недвусмислено каза: "Това учение не е за света. Разбирате ли? Разберете ме! Туй не е учение за света. За света ще ви дам друго. Това учение е за братя и сестри. Никакво извинение няма за онзи, който не е устоял на думата си." ("Беседи - обяснения и упътвания", Търново, 1922 год., стр. 91) Но въпреки това, те се изкушаваха или биваха изкушавани и правеха точно обратното. Почти всички първи приятели се занимаваха със спиритизъм. Учителят бе категорично против тези увлечения. Спиритизмът бе се явил да покаже, че има бариера, която отделя видимия свят на човеците от този на починалите и заминали човеци. Спиритизмът бе едно стъпало, през което минаха първите приятели. Но жалкото е, че това продължи и през време на Школата дори и на "Изгрева". А Учителят бе много недоволен и бе против това, но ги остави свободни и всеки от тях си плати за непослушанието, защото станаха роби на духовете, които ги разиграваха както си искаха и доколкото им бе позволено.

Преди съборите в Търново се правеха приготовления. Някои приятели се възползуваха от случая и отиваха много месеци преди това. Имаше по това време двама младежи, наричаха се Михаил Иванов и Кръстю Христов, които тръгнаха да проповядват от името на Братството и от името на Учителя, без това да им е разрешено от Него. Сами за себе си, сами пред другите, тръгнаха и пристигнаха в Търново. Понеже там имаше спиритическа група и приятелите имаха общение с духовете, смятаха, че те имат много големи познания и покрай многото си познания бяха подведени и прилъгани от тези двама младежи-хубавци. Да се чудиш и маеш - възрастни приятели с бради - едни с черни бради, други с бели бради, приятели с много знания и опит, а да се подведат. А покрай тях се подведоха и сестрите. Това пък какво означава? Означава, че цялата тази работа с тези спиритически групи бе поставена на погрешна основа. Те не изучаваха Словото на Учителя, а изучаваха онова, което им бе давано на спиритическите сеанси от явяващите се духове. Да се чудиш или да плачеш? Та пристигат тези двамата хубавци и започват да се показват пред тях като ясновидци, като хора с видения, като хора, имащи връзка с Невидимия свят. Започват да им говорят това-онова, което са чули оттук-оттам - от другите приятели или от Учителя. Забърква се една такава каша, че се подвеждат всички, без изключение. По онова време Учителят дава отпор чрез един частен разговор от 12 февруари 1921 година пред Костадин Иларионов, Димитър Добрев и Лазар Котев. Учителят упреква възрастните приятели, обвинява ги, че им дават подслон, че ги прибират под покривите си, че им отпущат пари, за да живеят в Търново, за да се подвизават уж духовно чрез Невидимия свят. И което е най-интересното - те биват подслонени в Търново, хранели ги и то не лошо, давали им пари, а те по цял ден се правели на светии и на всичко онова, за което другите мечтаят. За да бъдат по-авторитетни, те се обявяват за преродените свети Кирил и свети Методий. Онези там в Търново ги гледаха със страхопочитание. А за да ви бъде картината по-ясна, тези самозвани светци "братя Кирил и Методий" започнаха да "кръщават" членовете от групата и да ги обявяват за преродени светци от историята на християнството. Така Иларион го обявиха за прероден свети Наум, а една сестра - за света Евгения. Обявиха се и се раздадоха титли на много още светци. Всички братя и сестри от цялата търновска група за кратко време бяха произведени в чин "светец", както това става в казармата от пълководци. И беше много интересно да видиш един брат Иларионов да отива да сяда срещу тях, да отваря очи и уста и с благоговение да ги гледа. И смешно, и тъжно, и трагично. Смешното бе да видиш каква поза заемаха двамата светци и онези новоизлюпените светии,

които бяха удостоени с тези звания, как стояха и гледаха своите благодетели с благоговение. Тъжното бе, че дори в присъствието на Учителя, Неговите наставления по отношение на тези двама братя не се възприеха и не се изпълниха. Дори отиват при Учителя някои от търновските братя и Му разказват каква обич имат двамата помежду си, но тази обич бе една актьорска игра, за да се заблудят другите, а едновременно някой от двамата трябваше да спечели спора кой да бъде главнокомандуващ и да владее над другите. Учителят ги изобличи както в този частен разговор, така и на събора през 1922 година. Той каза: "На тях им липсва милосърдие. И Аз ще ги опитам и ще видите, че това нещо е привидно." И наистина, впоследствие Учителят ги сложи на изпит и видяха много неща не само приятелите в Търново, но и приятелите от другите Братства. Видяха се много неща - прийоми и методи на Черната ложа, които не искам да споменавам, но с тях може да се запознаете чрез думите на Учителя, изречени по този повод, които ще документирам. А защо ли? Защото ще се срещнем с тези приятели по-късно. А и вие, следващите поколения, ще се срещнете с техните методи и действия. Затова трябва да ги знаете. Те имаха да играят роля и трябваше да си я изиграят докрай. И те си я изиграха много добре. Жалкото е, че се бяха хванали на работа за Черната ложа и бяха нейни служители, но онази ложа вероятно трябва да им зачете усърдието. Та в една среща Учителят им каза: "На вас ви липсва милосърдие!" Онези скачат и обясняват, че напротив, много са милосърдни. А на Михаил казва: "Ти си без сърце!" Онзи протестира. Но Учителят продължава: "Въпроса за женитбата трябва да разрешите. Имате двама кандидати: Света или Бога. За един от тях трябва да се ожените." Но минаха много години оттогава - един път двадесет и две години до 1944 година и още двадесет и две години след това, и се видя и разбра, че те се бяха оженили за света. Учителят ги опита и техният опит бе видян по делата им. Ожениха се за света и там останаха. Но което е най-важното, след като се ожениха, се народиха безброй техни последователи. И сега, аз пиша това не за моето поколение, което знае как са нещата, а за следващите поколения, които по дух са верни на делото на Учителя, за да знаят как стоят нещата и да знаят, че ще имат неприятности и проблеми с децата и последователите на тези двама хубавци. А Учителят беше казал на всички: "За света никога не се женете, абсолютно никога, ако се жени някой, за Бога да се ожени." ("Беседи - обяснения и упътвания", Търново, 1922 год., стр. 270) Та това е символичната страна на един закон - че човек трябва да държи връзка с онези вътрешни сили, които свързват човешкия ум, човешкото сърце и човешката душа с Бога. Това са връзки на Мировата Любов, която идва от Бога и на Космичната Обич, чрез която човек се приближава към Бога. Това как става ли? "В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката Душа." Това е законът на ученика в неговия Път.

Ясновидци и светци

Представете си, че сте в онази епоха в Търново, където Учителят започва да организира съборите на Бялото Братство. А защо там ли? За това имаше дълбока окултна причина, основаваща се на едно знание, което идваше от вечността, от времето на зараждането на живота на земята и от времето на организирането на този живот от Духа. На много места Учителят беше споменавал, че в Търново се срещат много земни, електромагнити и електрически влияния от цяла България с влиянията, които идват от Хималаите, Алпите и Америка и че Търново представлява пъпа на земята. Това бяха надземни влияния на електричество и магнетизъм, това бяха подземни съединителни връзки между пластовете на планините от минали

епохи на земята. И това може да го намерите написано в беседите от събора през 1922 година. ("Беседи - обяснения и упътвания", Търново, 1922 год., стр. 39-40) Учителят отиде в Търново да използува онова космическо течение и онова земно влияние на земния магнетизъм и електричество, за да ги закрепи едновременно с изявлението на Божествения и Христовия Дух, изявяващи се чрез Него и да създаде една благоприятна атмосфера в Търново, а оттам - едно омекотяване на атмосферата около българските глави и в българската аура изобщо. Но освен че това не се разбра от обществеността, от духовенството се поде една страшна кампания срещу Учителя, а то повлече и обществеността и тя се обяви срещу Учителя. Това беше един външен фронт срещу Учителя с хули, заплахи и лъжи. Освен този външен фронт имаше и друг, вътрешен фронт в самата Школа - това бяха всички онези, които волно или неволно работеха срещу Учителя в самата Школа с методите на Черната ложа.

Имаше един възрастен приятел, Величко Гръблашев. Той беше много начетен, запознат с много неща, беше превел окултни книги от английски на български за розенкройцерите в Америка. Беше написал и много книги за появата на Учителя и Неговото Учение във връзка с европейския и световния окултизъм. Дотук всичко беше хубаво. Но нали бяха спиритисти, нали желаеха лична опитност с Невидимия свят, нали желаеха да чуят, да видят и да пипнат всичко онова, което не се чува, не се вижда и не се пипа - те сами попаднаха в мрежата на Черната ложа. Онези двамата хубавци Михаил Иванов и Кръстю Христов се свързаха с Гръблашев. Той се подлъга, захапа въдицата им и се хвана от тях, че са ясновидци, че са преродени свети Кирил и свети Методий. И тръгнаха приятелите да ги посещават - да ходят на поклонение там, където бяха отседнали. А те бяха заели вилата на лозето - там, където ставаха съборите. Тогава Учителят каза: "Гръблашев е виновен, той ги разглези. Всички ходеха при тях на поклонение." Тях ги обгърнаха с внимание, предоставяха им същите си, дадоха им вилата на лозето, предоставяха им средства и препитание. А те там не работеха нищо, по цял ден се подвизаваха "на ужким" в Господа. По-късно Учителят заяви: "Аз имам и камшик. Такива светии Кирил и Методий не признавам. Ония бяха титани, а тия са бръмбари."

За да бъдат по-убедителни започнаха да говорят, че имат видения, че очите им са отворени за Невидимия свят и че над групата на търновци, когато се събират при тях, виждат да се играе хоро от лазарки, но то е видимо само за тях двамата. Всички бяха във възторг и в умиление от тях. Когато някои споделиха по-късно с Учителя за това, чуха отговора Му: "За лазарките ли? - те са техни илюзии и фикции." Ето това беше становището на Учителя за тези двамата, но приятелите не се съобразяваха с мнението Му, а продължаваха да се кланят на тези ясновидци и светци. Така Величко Гръблашев им написва писмо, като ги помолва да попитат горе духовете и да се съсредоточат, за да получат откровение, дали той отново да отиде в Америка или не? Онези двамата се чудят какво да правят, защото ако кажат каквото им дойде на ума, то Гръблашев ще го приеме като откровение свише и ще го изпълни. И тогава, ако съветът не е точен, те ще се изложат и компрометират като ясновидци и пророци. А Величко Гръблашев не е случаен човек. И ако се изложат пред него, ще им се наруши авторитетът пред всички. Тогава те отиват при Учителя и по заобиколен път споменават пред Учителя, че на Величко Гръблашев му предстои път, та дали ще бъде сполучлив за него или не. Изпитват Учителя, защото знаят, че каквото каже Учителят е истина и тази изречена истина ще могат да я споделят с Гръблашев и да я разменят срещу верност и подчинение от негова страна. Учителят ги оглежда и казва: "Нали сте светци, нали сте свети Кирил и Методий, нали знаете - кажете му." Онези стреснати, учудени и уплашени

напускат бързо-бързо стаята на Учителя, после се поокопитват и продължават своята работа. А каква ли е тази работа? Ще спомена. Учителят по този случай каза: "Това е едно общо течение, което слиза от Всемирното Велико Бяло Братство чрез Божествения и Христовия Дух в България чрез Учителя на Бялото Братство и те искат да Го използват."

А какво използуваха ли? Отначало дойдоха от Варна и не искаха да работят - да си изкарват хляба и да дават своя труд на обществото, от което получават всичко. После започнаха да използуват приятелите, и то възрастните, да им слугуват, за което още не могат да проумеят всички как стана така. Представете си, та тези хубавци други ги перяха, готвеха им, носеха им храна специално приготвена, даваха им пари за преживяване, защото на всички им бе внушено - и което най-важното - вярваха в това, че от тези двама лентяи щяло да дойде спасението на България. За нас те бяха лентяи, а за тях бяха ясновидци, светци и пророци. Освен това, те си служеха с нещо по-лошо - служеха си с лъжа и заблуждаваха онези, които бяха решили да тръгнат по друг път, по пътя на духовното преобразяване на човека. Това се даваше чрез Словото на Учителя. По този начин те загърбваха Словото на Учителя и подвеждаха, заблуждаваха и лъжеха с единствената цел да привлекат приятелите на своя страна, за да им слугуват. Така започнаха да ги ограбват чрез средства, чрез време и чрез сили. А най-важното бе, че те използуваха това течение на Бялото Братство и онзи вътрешен подтик на всички братя и сестри при откриването на Школата и от идването на Учителя при българския народ, те започнаха в самото Братство да прилагат методите на ложата на Черното Братство. Те бяха се определили вече да се оженят за света и се бяха оженили, и светът се проявяваше чрез тях. Те станаха поданици на Княза на този свят. И си свършиха много добре работата като поданици - това го видяхме ние много добре през следващите десетилетия на Школата чрез делата им, а и след заминаването на Учителя видяхме как опорочават всичко. Във връзка с това Учителят каза: "Който иска да бъде Мой ученик трябва да се откаже от баща, от майка, от своя си живот и да служи на Бога." Това означава да живее в Духа, а Духът се проявява чрез Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта - това е Пентаграмът, това е печатът на Третия Завет на Бога, който Той слага на челата на Синовете Божии. Ето това е Пентаграмът, който виси по стените в домовете на приятелите от нашето поколение, но който трябва да се сложи като дамга върху челата ви - на вас, от следващите поколения, които ще вървите по този път. И тогава ще видите как той ще възкръсне във вас чрез Сила и Живот на Духа.

Котката, която мижеше

Та какви ли не чудесии имаше в първите години от Школата. Казвам чудесии, а не чудеса. Чудесата се отнасят за друга категория от неща и събития. Чудесата са за мене неща и събития, които се подчиняват на окултни духовни закони, съобразно с движението на Духа, което предполага хармония във всичко - хармония горе и хармония долу на земята. Или по Мировия принцип - каквото е горе, такова е и долу. Та ние бяхме свидетели на такива събития, които съпътствуваха Школата и които за мнозина бяха чудеса. Защото тяхното обяснение беше невъзможно с онези познания, които имахме за света. Но със знанията, дадени чрез Словото на Учителя, придобивахме повече светлина, почвахме да оглеждаме някои неща в тяхната външна проява и стигнахме до виждане, че има някаква връзка между тези неща. Тогава стигнахме до онзи етап - да осъзнаем съществуването на тази връзка с нещата, които бяха проекция на духовните

закони. Това бяха чудесата, а опитностите бяха колкото искаш. Постепенно тези чудеса ставаха обикновени неща, ние заживяхме с тях и те навлязоха в нашия бит и живот. Как ли? Някои проблеми се разрешаваха от Учителя след нашата молба и тя вече слизаше от пиедестала на непостижимото и влизаше в нашия живот. Това бяха опитности на ученика, това бяха опитности на цялата Школа. Отначало свидетели на тези опитности бяха старите приятели, които заварихме, а по-късно и по малко се открехваше вратата на това знание и за нас, по-младите. Но възрастните приятели бяха направили грешки - на тези, които ги заобикаляха като младежи през онези години, на тях те им се отвориха и им разказаха всичко. Това беше повече една слабост, която съпътствуваше и нас. Тяхното честолюбие се ласкаеше от онези, които ги бяха заобиколили като слушатели. И те им разказваха много неща. И точно туй беше използувано от много млади, които започнаха от своя страна да злоупотребяват и изкористяват тези разкази. Учителят каза тогава: "Всички приятели да вземат мерки да се отделят от младите и сами да работят. Всичко, което съм ви казал, сте го извадили на пазар. Трябва да се научите да мълчите. На старите съм казал много работи и са ги издали на младите." Тогава младите научаваха от старите тези опитности и тръгваха да ги разтръбяват наляво и надясно. А те още не бяха изработени като личности и останалите, които ги слушаха, можеха да ги причислят към категорията "отвеяни и отнесени дъновисти". Ето там беше опорочаването на нещата. Тези опитности можеха да ползуват само онези, които са влезнали в Школата и вървят по нейния път. За останалите тези опитности са заключени и остават непонятни. А тези опитности, които аз разказвам, ще бъдат отключени за онези от следващите поколения, които по Дух принадлежат към Школата. Те са предназначени за тях. Как ще ги възприемат и как ще се ползуват от тях - те са свободни да направят своя избор. А за останалите тези опитности са заключени с три катинара. Те не могат да влезнат в онова Царство, към което принадлежат тези опитности, защото това е Царството на Духа и има своя охрана и ангел Господен със своя меч охранява границите Му. Този меч - това е Словото на Духа. Словото го имате - четете, проучвайте и Го прилагайте.

И така чудесиите ги видяхме много скоро. Тези двама хубавци Михаил Иванов и Кръстю Христов започнаха да правят различни фокуси. Какви фокуси ли? Ето такива. Започнаха да позират. Вие виждали ли сте как се позира на художник? Ето така - заемат една поза, разбира се, неестествена за тях, изправят тялото си по особен начин, че си завъртат главата наляво и под ъгъл и с лека усмивка те поглеждат, а очите им леко примижават. Не мижат, но с премрежени очи - в позата на съзерцание и съсредоточаване. И те гледат и мижат докато те прилъжат с това, с онова, тоест с приказки за това или онова. Подхванеш се, започваш да ги слушаш, а те майсторски можеха да оплетат всеки един от нас. Започваха да му говорят, че еди-кой си брат е много духовен, че той има много покровители на Небето, че неговата аура била с еди-какви си цветове, че мисълта му била такава или онакава във форма на възвишени краски и цветове. Говорят му, че той има дълъг живот от минали прераждания, че имат връзка от миналото с него и че трябва правилно да си я разрешат. Така постепенно онзи, който ги слуша, влиза в капана, хваща се на въдицата и те почват да му говорят неща, които са чули оттук-оттам от старите приятели. Онзи, който слуша разказаните случки с Учителя и като им слуша и ясновидските предсказания, тутакси отваря очи и уши и става слушател. Следващата стъпка е да се превърне този слушател в подчинен слушател и накрая в слуга. Така се отнасяха към мъжете - към братята. Но ако беше някоя млада сестра, а тогава ние бяхме двадесет - двадесет и пет годишни, то Михаил Иванов започваше със същото, но включваше безброй комплименти по всички

направления и те успяваха. Някои от нас устояваха и се противопоставяха, а някои се изкушаваха и влизаха в клопката. А защо ли? Ето какво казва Учителят за тях: "Те могат да отидат да работят, а не да лежат. Като дойдат, всички искат да мижат, а не да работят. Котката, когато е пред дупката, мижи, но като хване мишката - не мижи вече. Те имат тактиката на Черната ложа. Те гледат и мижат, аз нямам нищо общо с хора, които мижат. Човек, който мижи, не е добър. Той е вечерно време. Това са цели фокуси-опити, за да бъде погледът ти силен. Това не е добрият път. Това е магия. Трябва да се пазите от такива, защото те си служат с киселини и могат да отровят някого." Та това са думите на Учителя за тяхното съзерцаване и подвизаване в онези години. Да не мислите, че това са измислени работи от мен. Това може да се прочете от вас в "Беседи - обснения и упътвания" от събора в Търново през 1922 година, на стр. 268, 269, 270, 271, както и на стр. 278 до 282, 307, 322 за тези събития. Аз ще ви приложа и онзи прословут частен разговор за тези двама хубавци. А вие сте свободни да ги проучите и да се определите кому да вярвате и кому да служите. За мен е важното онова, което Учителят казва за тях: "Слушайте, вас аз ви познавам преди 8 000 години, от тогава датира тази история, в-еди коя си култура държахте изпит и пропаднахте, в еди-коя си - описвам историята им, - сега идвате в света и аз искам да си издържите изпита. Изпити толкоз пъти!" По време на Школата бяха им дадени много изпити и ние бяхме свидетели как ги разрешаваха. Онези, които попаднаха в тяхната рибарска мрежа, всички без изключение се провалиха по всички линии.

А дали издържаха изпитите си? Понеже говорим за котката, която мижеше през онези години, то тази котка продължи да мижи през цялото време на Школата. Ако видите Михаил на някои снимки по време на Школата редом с другите братя и сестри, ще го видите без изключение как навсякъде позира и мижи. И накрая, когато отиде във Франция и основа там общество, продължи да мижи. Как ли ? Дегизира се по образа на Учителя, взе Неговата прическа, взе Неговата брада, Неговата поза, взе подобен на Неговия бастун, започна да позира и си направи много цветни снимки в различни пози. След това той ги изпрати в София, за да се убедим, че той е вече Учителят, защото прилича на Него и ние трябва да му бъдем ученици. Когато аз видях снимките, които ми показа една вярна приятелка, тогава казах: "Котката беше в началото. Сега е ред на котарака, който мишки и наивници лови." За него ние бяхме хора, отживели времето си и без всякакво значение. А за нас той беше точно онова, което бе казал Учителят навремето за него, защото ние проверихме с живота си какво означава Учителят за нас в Слово и Дела. А проверихме и какво представляваше той, особено след заминаването на Учителя. Когато изпрати тези снимки на свои съмишленици тук, той им писал как петнадесет години медитирал върху образа на Учителя и затова приел Неговия образ и това Никола Нанков вървеше и разправяше надлъж и нашир. Това бе изкуството на един фризьор да направи една прическа. Спомням си навремето как той си бе купил черна боя и си бе боядисал косата. Среща го един наш приятел, Методи, и го пита: "Как го направи?" А той му отговаря: "С концентрация и молитви, за една нощ." Методи е възбуден, че онзи го е преварил в духовната си еволюция и отива да пита Учителя как стават тези неща. Учителят се усмихва и казва: "За пет гроша малко черна боя за коса." Методи отдъхва, връща се при Михаил и го разобличава, а онзи му се присмива, че е бил толкова глупав. Та тук сега се получи същото. Бяха изпратени снимки, за да ни заблудят, че в Михаил Иванов се намира Учителят. Някои повярваха и му се възхищаваха. Други видяха заблудата си и се отрекоха от него. Една от тях беше Донка Спиридонова - най-вярната му поддръжница тук. Тя видя измамата и се отрече публично от него. Но заплати скъпо за това, че измени на Школата и

на Учителя. Нейният живот протече драматично. Най-големите застъпници тук бяха неговите приятелки през време на Школата. Той обикновено пристъпваше така: "Сестра, вие сте изключително високо духовно изградена личност. Аз виждам вашите прераждания от хиляди години. Ние с вас имаме връзка от еди-коя си епоха. Ние там сме били тогава съпрузи. И от там имаме съдба и карма. И трябва правилно да я разрешим в дихарма. А от кармата се преминава в дихармата само чрез любовта." И всяка една сестра, която посещаваше Школата беше чувала, че Учителят непрекъснато говори за Любовта и за Обичта. Но Той говореше за Всемировата Любов и за Космичната Обич. А Михаил използуваше това и ги привличаше при себе си с тези слова на Учителя, защото му трябваше тяхната обич и любов. И после ги захвърляше. Та останаха тук много такива нещастници, вкусили от неговата "обич и любов". Веднъж идва един брат и ме пита вярно ли е всичко това, което аз ви разказах. Казах му някои имена, защото тези приятелки на Михаил бяха още живи и да отиде и да провери лично. Отиде той, разговаря с тях, върна се при мен и ми каза: "Не само че е вярно, но те всички най-подробно ми разказаха такива неща, които нито са за говорене, нито са за слушане." Онези са се изповядали пред него и разказали всичко. Но те бяха останали като мидени черупки, бяха изпразнени отвътре чрез методите на Черната ложа. Техният живот протече драматично. Ние бяхме свидетели на всичко това.

След време ние научихме, че той бил подведен под съд във Франция за разни истории с млади момичета. Лежал и в затвора. Неговите поддръжници тука разказваха, че това било клопка на френската полиция и на не знам още кого си и че той бил невинен и чист като Небето. Да, ама това може да го разказвате на онези, които не го познават. А ние го познавахме двадесет и две години тука. Ние знаехме как тази котка мижеше и ловеше сестрите една след друга, защото котката, която мижи, лови мишки и наивници! Ако сте наивници, също ще бъдете хванати. При него няма пропуск. Изпитана и сигурна е хватката на котарака.

Самозванецът

Случиха се нещата така, както трябваше да станат. А те бяха казани още на събора през 1922 година в Търново за тези хубавци. Защо ги наричам така? Друга дума не намирам за тях. Не мога да ги нарека братя - нито черни, нито бели. Не мога да ги нарека приятели, дори и условно в кавички. Мога да ги нарека само "хубавци". А с тази дума означавахме навремето онези, които позираха, които се окичваха външно с разни неща, за да направят впечатление. Не само така безобидно да обърнат внимание, но да привлекат, а после да използуват всичко за лична и користолюбива цел. Учителят беше споменал за тях, че ако искат да гадаят на ръце, на кафе или чрез астрологията, за да печелят пари - да отидат в Англия, да отидат във Франция, но тук Той не позволяваше тия неща. Случиха се такива събития, че Михаил през 1936-1937 година започна да изучава активно френски език и този подтик не беше случаен, а дойде от друго място. После той направи постъпки за заминаване във Франция за Парижкото изложение през 1937 година, замина и там остана. Събитията се развиха така, че той се свърза само с жени, започна да проповядва, направи група - групата се разраства в такива размери, че се образува Братство. Дори това предизвика идването на група французи през 1939 година, която направи контакт с Учителя и с нас. Отначало Михаил изнасяше идеи от Словото и Ученето на Учителя, но по-късно сметна, че френският народ и френският език не са подходящи за Словото на Учителя и че Словото първо трябва да се преразказва и чак

тогава интелигентните французи ще Го разберат. И това бе пътят на подхлъзване - Михаил започна да си дава свои неща, които бяха плод на онези сили, с които беше свързан. Стана проводник на Черната ложа. И той използува хищнически някои от методите на Учителя. Въведе Паневритмията, а чрез нея създаваше поле на сили и аура, чрез която привличаше французите, които играеха Паневритмията малко по французски - малко по-танцувално и по-бързо. По-късно там отиде и Ярмила, която бе балерина и знаеше вече добре упражненията, защото бе участвувала в онази група с Елена Андреева и Мария Тодорова, която записа точно упражненията. А ние с Ярмила и с фотографа Искренов заснехме всички упражнения. Така че, тя бе най-подходящата да предаде точно Паневритмията за французите. Но Михаил я отхвърли, защото не му изнасяше тя да показва и ръководи Паневритмията - тя знаеше Кой е дал Паневритмията и Кой е Учителят. А французите не знаеха Кой е Учителят, те познаваха Михаил, който им даваше Паневритмията и когото смятаха вече за свой "Учител". Затова Михаил изгони и Ярмила.

Михаил въведе пеенето на песните на Учителя на български и това бе също с цел да създаде фокус на едно общо течение от духовна сила и мощ, за да бъде използувана от него за лични цели. Стана точно така, както Учителят бе казал в онзи частен разговор за него и Кръстю Христов през 1921 година - че те използуват течението на Бялото Братство за свои користолюбиви цели. И той го използуваше много добре. Въведе вегетарианството, общите обеди, посрещането на изгрева на слънцето. Дотук добре. Но после? Той не четеше беседите на Учителя, а започна да взима някоя Негова идея и да си я развива както си иска и в каквато посока си иска. Той зае мястото не на проповедник, а на ръководител и Учител на Бялото Братство. Да, точно така беше. Започнаха да се печатат неговите лекции, които изнасяше на френски език. Разбира се, че те бяха изпратени в България и бяха донесени от неговите приятелки, с които той поддържаше връзка, да се покажат пред Учителя. Ние стояхме и наблюдавахме какво ще каже Учителят за тези експозета на Михаил Иванов и за неговата дейност. Бяхме няколко човека. Брошурите бяха сложени върху масата Му. До този момент мненията на някои от Школата бяха противоречиви. Защо ли? Ние помнехме 1922 година и цялата тяхна история. Ние помнехме тяхното подвизаване от 1922 до 1937 година. Ние помнехме всичките им цели и знаехме, че Сам Учителят разреши на Михаил Иванов да замине за Франция. Знаехме за дейността му. Но сега какво ще каже Учителят за него? Издържал ли си е изпита? Ние чакахме да чуем това лично от Учителя.

Учителят погледна нас, погледна експозетата на Михаил на френски език, протегна ръка, докосна ги с два пръста и леко ги отмести встрани до края на масата. Урокът бе даден. Разбрахме, че Учителят не одобрява не само неговите експозета, но и дейността му. Но това не го разбраха онези, които искаха и държаха непременно Учението на Учителя да се разпростре върху цялото човечество и смятаха, че сега е моментът и че Михаил е именно този, чиято мисия е определена за това. Учителят с поглед ни показа, че трябва да махнем тези книги и ние ги махнахме. Но се намериха сестри, които Му занесоха нови експозета и ги оставиха на масата Му. Учителят направо пред тях ги хвърли в огъня на печката Си. И винаги в такива случаи имаше и такива свидетели, които не одобряваха дейността на Михаил и които го познаваха много добре. Това бе втората група от приятели, които разбраха по-категорично мнението на Учителя за лекциите на Михаил и за дейността му. И трябваше дотук да се спре с това. Но кой да слуша? Отново Му занасят от тези експозета - от следващите броеве. Учителят ги захвърля на пода до стената и се обръща към една от сестрите, която се грижеше да почиства стаята Му, с думите: "Махнете този боклук от тук!" "Ама, Учителю,

това са експозетата на Михаил от Франция!" "Рекох, махнете тези трици и този боклук оттук!" Сестрата - стресната, но няма какво да направи друго, освен да ги изнесе навън. Имаше и други истории с тези експозета, което е срамно да го повтаряме, защото другите не ни вярваха и всеки сам искаше да чуе от Учителя мнението Му за дейността на Михаил. Те го получиха, но мълчаха, защото не им изнасяше. И то особено в онзи момент, когато се дойде до фаталната развръзка.

Няколко години след като си замина Учителят, онзи хубавец Михаил се провъзгласи за Учител на Бялото Братство и тръбеше, че Духът на Учителя работи в него и чрез него. Продължи да развива дейността си и за по-голяма правдоподобност, че е Учител, се дегизира и прие образа на Учителя, Когото ние познавахме. Изпрати ни снимки в профил, анфас - така, както се снимат артистите след някоя премиера. А за обяснение беше написал, че той медитирал всеки ден по три часа върху образа на Учителя и е придобил Неговите черти и образ. На това се хванаха много лековерци. А Учителят беше ни казал и го има в Словото Му, че десетилетия са необходими човек да се промени и да удължи с един милиметър носа си или брадата си и че това е едно голямо постижение за проявената воля на ученика. Смятам, че това е отговорът за всичко, изписано дотук.

Дойде у дома един заблуден и ми показва снимка на Михаил артиста, преоблякъл се като Учителя. А аз го питам: "Абе ти с ума си ли си? Че ти, който беше тук, в Школата, и стотици пъти си целувал ръка на Учителя, какво си тръгнал да разнасяш тази снимка на този имитатор и мошеник? Кой е за тебе Учител? Този, когото носиш на снимка тук, артистът Михаил или онзи, Комуто целуваше двадесет години десницата?" Онзи мига, мига. Казвам му: "Да ми отговориш ей сега, веднага, иначе няма да стъпваш в дома ми." И той не дойде повече у дома ми. Не можа да си отговори на въпроса. Този въпрос всеки сам си го разрешава.

Отива брат Методи Константинов при Учителя и Го пита какво ще му каже за дейността на Михаил във Франция. А Учителят му отговаря: "Когато бях студент в Америка, веднъж в града Ню-Йорк наблюдавам една гледка. От дъното на една улица се задава процесия, която се води от музика, барабани и тъпани. Всички се обръщат да видят каква е тази музика. След музиката се движат три коня, а на тях са качени трима индийски махараджи с чалми и с източни носии. Всички гледат и ахват от величието на тази процесия. В момента, когато отминават индийските йоги, факири и махараджи, учудените и възхитени погледи, без да искат оглеждат отдалечаващите се силуети. На гърбовете и на тримата са окачени големи плакати, надписани красиво и убедително - една реклама за кафе. Значи цялата музика, процесия и дандания е да се рекламира кафето на една фирма. Ето, това е ролята и на Михаил във Франция."

Дойде време и ми разказаха този случай. Аз съм съгласна с това неговата дейност да бъде реклама на онази фирма, която го е изпратила от България във Франция. Но той махна табелата, която му бе прикачена зад гърба й вместо да бъде жива реклама за онази фирма, която го е изпратила, той се провъзгласи за Учител, за Махараджа и пожела всички възможни индийски титли. Не стига това, но за да бъде съдбата по-категорична и да бъде разказът на Учителя по-достоверен и да бъде опитността на Методи Константинов още по-достоверна, Михаил Иванов отиде в Индия, прие посвещение от другата ложа и прие друго име - Омраам.

Е, какво ще кажете за това? Той не изпълни задачата на Учителя да носи на гърба си рекламата на онази фирма, която го бе изпратила в Париж. Хвърли табелата с рекламата и се провъзгласи за махараджа. С това той заблуждава всички, които пеят песните на Учителя и играят Паневритмия във Франция. Той печата своите лекции, а ще дойде време, когато неговите

последователи ще донесат в България книгите му и ще ги изложат на обществени места. А за неговите книги вие имате решението на Учителя, Който ги хвърли в огъня! Вие ще се определите сами кому ще служите! Нашето поколение от времето на Школата се определи и ние знаехме кой кому служи. И не можем да бъдем излъгани, нито подведени. В никакъв случай!

Ще дойде време, когато представители на Михаил ще донесат неговите книги в хубави лъскави издания, за да ви изкушават и прельстят. След това ще преведат от френски на български неговите книги и ще му лепнат етикета Учител на Бялото Братство, с цел да ви измамят и да подменят Словото на Всемировия Учител с неговите "трици" и неговия "боклук", както Учителят се изказа за неговите писания пред нас. Вие ще ги четете ли тези негови писания и ще ги замените ли със Словото на Учителя? Ние не се предадохме и се определихме за Учителя, а вие, следващото поколение, сте свободни да направите своя избор. И от този избор ще зависи животът ви.

Ще дойде време, когато представителите на Михаил ще ви изпращат подаръци във вид на пъстри и разноцветни мъниста и огледалца, и разни свирки, с цел да ви подкупят, за да рекламирате неговите писания. А вие имате право да се определите кому да служите. Ние се определихме и останахме верни на Учителя. От нашето поколение мнозина бяха онези, които се подкупиха от него. Някои - за мъниста и огледалца, а други - с ухажване.

Ще ви изпратят билети за влакове и самолети, ще ви приемат на гости и ще ви отрупат с лакомства, ще ви покажат техните разкошни дворци и ще ви изпратят по живо - по здраво в България, за да рекламирате неговата дейност и неговия модел. Всички ще ахнат от блясъка и разкоша и ще го превъзнасят до Небесата. А това са уловки за наивници и невежи. Мога ли да попитам как е спечелено това имущество и кому принадлежи то? То е набирано от наследствени имоти на французи в името на една идеална цел. Този метод е порочен. Учителят забрани да се предава родово имущество на Братството в България и всички такива опити бяха безуспешни и с трагични развръзки, защото зад това имущество стоят родовете и родовите сили, които имат съвсем друга задача на земята. Имущество на французите принадлежи на родовете и на наследниците. Ето, това са методи, които нямат нищо общо с методите на Учителя.

Ще дойде време, когато ще се намерят хора, които ще искат да приложат тук, в София, методите на Михаил. А те нямат нищо общо с методите от Школата на Учителя. И мнозина ще бъдат подведени и ще платят жестоко за това. Тогава ще се види накрая кой кому служи. За нас Михаил бе служител на Черната ложа. Това бяха думи на Учителя. Той дори не е ученик на Бялото Братство. Ученикът на Бялото Братство чете, проучва и претворява в живота си Словото на Учителя. А онзи, който използва Словото на Учителя за свои цели, е представител на Черната ложа. Въпросът е ясен. А за да стане по-ясен на вас, ще ви цитирам една опитност: Отидоха приятели и питат: "Учителю, как да се държим и какво да правим с Михаил и французите?" Учителят ги изгледа и каза: "Не се занимавайте с Михаил. Но посрещнете хората му!" Това са думи на Учителя. Ние трябваше да ги изпълним. Решихме, че това е добре за всички и решихме да посрещаме хората му. Те идваха при нас и носеха в себе си образа на Михаил като Учител на Бялото Братство. Носеха го в себе си и не искаха да го изхвърлят оттам. Ние се хванахме за главата. С това не можехме да се примирим, защото знаехме кой е Михаил и кому служи. Те го носеха не само в себе си, но и извън себе си. Носеха му снимките, книгите и носеха методите му на действие. Ние това не можехме да приемем. А за вас, следващите поколения,

аз имам следния съвет. Вие можете да приемете хората му, когато те дойдат с чисти съзнания, с чист ум, с чисто сърце, с пробудени души, но с единствена цел да търсят и приемат Словото на Всемировият Учител - Беинса Дуно. Само тогава. Това е постановка на Школата и това е Волята на Учителя. Амин!

Отидоха приятелите веднъж при Учителя и питат: "Учителю, как да контактуваме с чужденците и по-специално с французите?" Учителят отговори: "Ще контактувате, когато чужденците, и специално французите, научат български език и четат Словото Ми на български. Друг начин няма. Този път те ще учат български. Това е решение на Небето. Българският език в бъдеще ще бъде езика, който ще изучават всички народи по света, за да могат да четат в оригинал Словото на Бога." Ние се спогледахме и дълго умувахме какво ли означава това. Но когато дойдоха времена да се определим, ние застанахме зад думите на Учителя. А вие след нас как ще се определите - това си е ваша работа. Ние сме длъжни да ви разкажем как стоят нещата. А вие ще си решите сами!

През 1939 година една френска група ни гостува и беше с нас на Рила, на Седемте езера. Французите подариха на Учителя една разкошна палатка. Опънаха я до Неговата палатка, която бе ушита от обикновен брезент, преминала под пръстите на стенографката Елена Андреева и на други сестри. Учителят не пожела да влезне в палатката на французите, дори не пожела и да надзърне в нея. А тя беше вътре цялата окомплектована с походни легла, масички и различни удобства за планински туризъм. Много пъти настояваха някои братя и сестри Учителят да се премести в тази палатка. Накрая Той не издържа на поканите и каза дословно: "Аз не съм дошъл на земята за френския народ. Аз съм дошъл за българите и за българския народ. Словото на Бога днес се предава чрез български език. Това е решение на Бога, а не Мое! И Аз не мога да променя и не искам да променям нито на йота Волята на Бога. Всемировият Учител е дошъл между българите и предава Словото на Всемирното Велико Бяло Братство на български." Това бе категоричното мнение и решение на Учителя. А вие сега ще ми говорите разни врели-некипели за разни чужди страни, за развити европейски култури и за разни Окултни Школи. Ние стоим зад Словото на Учителя и не отстъпваме, а който отстъпва и се продава и предава на чуждоземци, това си е негова работа. Учениците на Бялото Братство изпълняват Волята на Учителя, която е Воля на Бога. Затова ние се определихме зад думите на Учителя. И стоим зад тях и живеем за тях!

Отидоха приятели при Учителя и питат: "Учителю, какво да направим, за да преведем по-добре, по-точно и по-бързо беседите Ви на чужди езици?" Учителят ги изгледа изненадано и каза: "Ще направите по-добре да не се занимавате с това. Това не е лъжица за вашите уста. Чужденците ще дойдат и сами ще си превеждат Словото, но след като научат много добре български език и се запознаят с историята и методите на Школата. А вие си имате друга работа и не трябва да се отклоняване от нея. Вашата работа е да се съхрани Словото и да се предаде на едно друго поколение, което ще дойде след вас." Е, какво ще кажете за това? Аз мога да кажа, че нашето поколение не си свърши работата и не подготви свои представители и заместници, които да осъществят приемствеността между нашето и следващото поколение. Това бе наша грешка и всеки един от нас плати жестоко за това. Защото никой от нас не си свърши работата сам и се изгубиха и пропаднаха много неща, които ние не записахме от живота ни в Школата с Учителя. Имаме голяма вина пред Великия Учител.

От заминаването на Учителя до 1957 година, Михаил не преведе и не издаде нито едно томче с беседи от Словото на Учителя, макар че можеше да направи това и никой не му пречеше. А защо не преведе и не издаде?

Отговорът ще го намерим в неговите лъскави и луксозни издания - заради своите писания. Защото той захвърли и изгори онази табела с реклама, която трябваше да носи на гърба си като реклама на онази фирма от България, която го бе изпратила в Париж. Така той си основа своя собствена фирма, започна да си издава свои неща и освен това се дегизира в образа на Учителя, за да ни заблуди и да заблуди французите, че неговата фирма е истинска. А това е една имитация на великия имитатор Михаил с индуско название и титла "Омраам". Така седят нещата. По-късно те искаха ние да им прехвърлим правото за издаване на беседи. Ние поставихме условие, че всички преведени от български на френски беседи, ще минават през наша редакция. Наши братя и сестри, които знаят френски, ще проверяват дали Словото на Учителя се превежда по оригинала или имитаторът Михаил променя и изопачава нещата така, както той си знае. Те смятаха това за обида, а ние се хванахме за коремите от смях, защото го познавахме. През 1956 година французите на Михаил дойдоха тук в София с неговата секретарка Стела и поискаха да им отстъпим правото за печат. Отначало Боян Боев, Борис Николов и останалите се съгласиха. Но аз скочих, направих скандал и им извадих всички оригинали и изказвания на Учителя за него. Бяха още живи старите приятели, които го познаваха много добре и имаха лични писма от Учителя и нареждане да го изолират от братската работа, понеже е представител на чуждата й Черна ложа. Накрая тук се прие едно решение от Братския съвет, при което, ако той искаше, можеше да издава беседите на френски, но без да му продаваме авторското право и с едно условие - преводът да бъде по оригинала и ако се измени, ще го дадем под съд. Това се сметна за обида от тяхна страна, а ние го приехме като идеално разрешение, защото знаехме с кого си имаме работа.

По това време срещу мен се започна една атака, дирижирана от Михаил, и то от Париж. Бяха ми изпратени към стотина анонимни писма от български податели от София и от страната, които съдържаха различни заплахи. Освен това, започнаха да ми хвърлят в двора и по покрива на къщата различни муски и магии с цел да ме унищожат. Забележете, че те бяха правени в Париж и изпращани по нелегален път. И винаги, когато ми се влошаваше здравето, аз знаех, че има нещо подхвърлено или в двора, или на покрива. Тогава го търсехме упорито, намирахме магията, изнасяхме я навън и я изгаряхме. Много наши приятели се убедиха в това, когато и те самите ни помагаха в търсенето. Какво да кажем? - Каквито са делата, такъв е и човекът. По това спор няма. През 1969 година при мен дойде един брат и ме помоли да му разкажа как стоят нещата с французите. Аз взех и му предадох всички анонимни писма и заплахи срещу мен, за да ги прегледа и чак след това да дойде при мен и да ми каже одобрява ли тези методи на действие. А той, от своя страна, ги занесе на моя личен опонент и личен враг Галилей Величков и му ги представи да ги прочете. Галилей ги разгледал, прочел ги и бил потресен. Тогава му казал: "Това е възмутително, това не се допуска дори и в Черната ложа." Накрая той му отделил десетина писма и му отбелязал авторите на писмата, понеже им познал почерците. За мен тези неща бяха ясни. Галилей след това дойде, за да изкаже пред мен своето възмущение от тези методи, но беше вече късно, защото голямата битка бе преминала и аз я изнесох сама. А никой не ме подкрепи преди това. Така че се водеше битка на живот и смърт за отстояване на Словото на Всемировия Учител. А вие, следващото поколение, ще решите кому да служите. Вие сте свободни да се определите. Това е най-лесното. Трудното идва след това.

Ведньж идват и ми носят фотографирано писмо на Учителя до Михаил, за да ми покажат, че Учителят е имал кореспонденция с него и че се обръща към него с "обични Михаил". Аз ги гледам и се чудя на тяхното невежество. Та първите приятели - онези, които живееха в провинцията -

имаха стотици писма от Учителя. А ние, които бяхме в Школата и бяхме всеки ден с Учителя, на нас не ни трябваха писма, защото общувахме всеки ден с Него. А сега ще отговоря и на един друг въпрос. Да не смятате, че ние тука при Учителя пасяхме трева по поляната или лапахме въздуха на "Изгрева" като шарани, изкарани на брега от рибарската мрежа. Ние тука отстоявахме името си на ученици. И правото да бъдем такива.

Учителят Беинса Дуно е Учителят на Бялото Братство. Школата на това Бяло Братство бе тук на, "Изгрева", и ние бяхме ученици в тази Школа.

Учителят Беинса Дуно е Миров Учител на Великото Бяло Братство, което управлява Битието и Небитието, както и Бялата и Черната ложа. Затова в Школата на "Изгрева" имаше представители и на Черната, и на Бялата ложа. Учителят Беинса Дуно управляваше тези две ложи и затова Михаил бе изпратен от Него във Франция да открие "фирма" и да носи на гърба си "рекламата" на Бялото Братство, макар че трябваше да продава черно кафе и да ги пои с черно кафе, и да им гледа и врачува на черно кафе. Но той не си изпълни мисията и ще отговаря както пред Черната ложа, така и пред Великото Бялото Братство и Мировия Учител, Който управлява и двете ложи. Ние бяхме свидетели как той се провали и се обяви за Учител първо на Бялото Братство, а след това - на Всемирното Бяло Братство. За доказателство, ще прочетете титлите, с които той сам се подписва и наименова. За нас той е самозванец - един голям имитатор и мошеник. Не само мошеник, но и "Велик Мошеник"!

Учителят Беинса Дуно е Всемиров Учител на цялата Вселена, която включва физическия и материален свят на всички планети в Космоса, Духовния свят и Божествения свят. Той е Все и Вся в Цялата Вселена. А тази Школа тук на "Изгрева" е Божествена Школа и се откри за пръв път на земята,за пръв път - в Духовния свят и за пръв път - в Божествения свят. Сега разбрахте ли Кой е Учителят, Кой е Мировият Учител и Кой е Всемировият Учител? Това е нашият Учител, Който бе в плът и кръв между българите и Който даваше Словото Си на български език. Ние бяхме ученици в тази Школа. А какво усвоихме и какво приложихме, това е друг въпрос.

Сега ще ви цитирам това писмо на Учителя до Михаил, за да ви отворя очите и да видите великата заблуда, която сеят Михаил и неговите последователи тук, в България.

"Обични Михаил,

Моите добри пожелания за добрата работа, която вършите за Царството Божие в тоя голям град. Изучавайте усърдно: ценностите на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката душа, на човешкия дух. Това е Човекът. Има три порядъка в природата: Идеален, Реален и Материален. В Идеалния порядък влизат: Бог, Природа, Човек. В Реалния: Народ, Държава, Личност. В Материалния: глава, дробове, стомах. Злото се шири в тоя, последния порядък. Задачата на Мировата еволюция е да се установи правилна връзка между Материалния и Реалния порядък в света и да се свържат с Идеалния. В Идеалния свят няма никакъв дисонанс, в Реалния има само един, а в Материалния - петдесет дисонанса. Моят поздрав вам и на всички приятели.

София, 8 ноември 1937 год., Изгрев *Подпис: С инициалите на Духът Беинса Дуно*

(свещеният подпис на Учителя)

Сега разбрахте ли, че той е изпратен да бъде представител на онази фирма от София и на "Изгрева", а не да хвърля табелата, окачена зад гърба му и да прави своя фирма. Сега, за да разберете добре горното писмо, ще ви представя отговори на въпроси, поставени на Учителя през 1937 година писмено, във връзка с едно съдебно дело, което се води срещу Братството. От Учителя се иска показание и Той собстеноръчни пише. Ето думите на Му:

"Има три порядъка: Идеален, Реален и Материален.

Към първия принадлежат: Бог, Природа и Човека.

Към втория спадат: Народ, Държава и Личност.

Към третия спадат: мозъчната, симпатичната, дихателната и храносмилателната система.

Българската държава е външната страна на българския народ. Тя съдържа всички възможности, в които той може да се прояви.

Държавата е отличен институт, който спомага за външните и вътрешните условия на българския народ да подобри отношенията си към другите народи. Българската държава е едно благо за народа.

Религията представлява вътрешна връзка на човека, която той има с Божествения свят и има за задача да възстанови човешките чувства и постъпки и го държи във връзка с Божественото в този живот. Да обича Бога, ближните си, народа си и да почита и уважава всичко онова, което Бог е създал за благото на човека.

Армията е орган на държавата за запазване на народа и за поддържане порядъка на държавата.

Семейството е образ какъв трябва да бъде народът, каква трябва да бъде религията и държавата.

Бащата и майката са образ на ония, които ще бъдат бъдещи управници на държавата."

С горният цитат, Учителят дава отговор какво представлява Реалният порядък, за който Той говори в писмото си до Михаил.

А за Идеалния порядък, в който влизат Бог, Природа и Човек, обясненията ще намерите в Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно, което е Слово на Бога, изказано е на български и е напечатано на български. То не се намира в измислиците, триците и боклука на писанията на Михаил. Това е отговорът в писмото за първия порядък. А Материалният порядък, в който влизат глава, дробове и стомах - това е човешката личност, която борави с мисловния свят, с чувствения свят и с физическия свят. Това ще го намерите в Словото на Учителя. Словото на Учителя дава знанията, за да се добере човек до чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки. Това е целта на ученика в Школата на Бялото Братство. Когато е такъв ученик, той няма да има нито един дисонанс. А сега да се върнем към писмото и да видим, че Учителят обръща внимание, че в Материалния порядък има петдесет дисонанса за онзи човек, който трябва да борави с мисълта си, с чувствата си и с постъпките си на физическия свят. Като знаем каква е дейността и какви са порядките на Михаил, то можем категорично и ясно да разчетем за кого се отнасят тези петдесет дисонанса. Те се отнасят и за всички онези, които не работят с методите на Школата и със Словото на Учителя, а работят с други методи, противни на Словото.

Сега разбрахте ли как се тълкува писмото на Всемировия Учител - Беинса Дуно до Михаил? Ако някой от неговите хора иска да се занимава с Идеалния порядък в природата, тоест с Бога, Природата и Човека, то трябва да чете Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно и да го прилага в живота си. Който иска да се занимава с Реалния порядък, трябва да бъде онзи човек, който отдава дължимото, както се казва в Писанието -

Божието Богу, кесаревото - Кесарю. Щом си човек, поданик на едно общество, народ и държава, трябва да прилагаш съвестно и с дълбоко съзнание онова знание, което е дал Учителят за този порядък. А в Материалния порядък- който иска да изгражда своята личност в триизмерния свят на чувствата, мислите и постъпките - това знание и тези методи ги има само в Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

Смятам, че съм дала отговора за това писмо. Смятам, че ние не сме пасли патки на "Изгрева", нито сме пасли свине, когато сме правили екскурзии по планините с Учителя, нито сме пасли говеда, когато сме лагерували на Рила. Ние бяхме онези, които слушахме, виждахме и записвахме Словото Му, бяхме свидетели, че това Слово е Сила и Живот на Светата Троица, тоест на Божествения Дух, на Господния Дух и на Христовия Дух, Които бяха в Учителя Беинса Дуно. А това, че разни французи и други чужденци със своето високомерие ни смятат за наивни, прости и глупави, мога да кажа, че те имат хиляди години да се прераждат, докато влязат в Школата на Всемировия Учител Беинса Дуно и докато проумеят и разберат Словото Му! Това го пишем ние - българите и учениците български от Школата на Всемировия Учител Беинса-Дуно.

Бележки:

Търново 12 февруари 1921 год.

Из частния разговор между Учителя и Лазар Котев, Костадин Иларионов и Димитър Добрев:

"Ако някой иска да говори в събранието, да говори от свое име, а не да ангажира Школата и да излиза от името на Учителя. Освен ония, които Учителят изпраща и които се снабдени с особено разрешение, скрепено с инициала на Духа. (Това е подписът на Учителя - Беинса Дуно).

Не е само Каров, а и тия там двамата - Кръстю и Михаил - те са във властта на Черното Братство. Вие сте виновни за всичко. Вие ги извикахте, вие ги прибрахте и вие им отпуснахте пари. Те могат да отидат да работят, а не да лежат. Като дойдат, всички искат да мижат, а не да работят. Котката, когато е при дупката на мишката - мижи. Но когато хване мишката - не мижи вече. Те имат тактиката на Черната ложа. Те гледат и мижат, а после казват: "Ти си Тонко и т.н." Михаил е без сърце. Грьблашев им е писал да ги пита дали да отиде в Америка, а те идват при Мене и по един околен път Аз да им кажа, а те да му пишат, че те са му предсказали. Аз им казах: " Нали знаете, кажете му." Това е общо течение, да използват. Никой не ги е вързал. Свободни са да си отидат. Старите приятели да стоят на постовете си, да си отварят очите, за да не се крият зад гърба им подобни хора. Аз ще ги изкарам на фронта. Вие няма какво да се борите. Това е една мрежа, една борба между Черното и Бялото Братство. Всички приятели да вземат мерки, да се оттеглят от младите и сами да работят. Наруши се едно правило: преди събора ни, никой няма работа тук.

За лазарките - те са техни илюзии и фикции. Всички тия работи стават, за да поумнеете вие. Всичко, което съм ви казал, сте го извадили на пазар. Трябва да се научите да мълчите. На старите съм казал много работи и са ги издали на младите. Ако ги спреш в едно, то в него ще се развие лицемерието. Те са хора, които искат да ви използват. Тях ще ги впрегна, защото зная откъде идва тая работа. За отделното хранене на Кръстю и Михаил в събора, аз ги изобличих с думите: "Кой ви позволи да се храните отделно." Аз имам и камшик. Такива светии Кирил и Методиевци аз не признавам. Ония бяха гиганти, а тия са бръмбари. Те си бяха във Варна много

добре. Още не са за света. Да си отидат там. Като се компрометират, хората ще кажат: "Ето ги, всичките са такива." Трябва да ги изпитвате. Когато някой плаче, остави го да получи опитност. Постави една, две, три години на опит и тогава го приеми. Тях ги разглези Гръблашев. Всички ходеха при тях на поклонение. Нямам нищо общо с хора, които лъжат. Аз зная техните съзерцания. Нека се оженят. Могат да вземат по две-три жени, нямам нищо против това. Не бъдете лековерни и не оставяйте да ви лъжат. Те трябва да се оженят, хората трябва да знаят тази философия: любовта като стремеж, като чувство, като сила и като принцип. Когато някой дойде и представи себе си като Учител, ще му кажете: "Нам са открити много работи, които не ни е позволено да говорим."

Тайно трябва да държите всичко. Те черпят от вас и като си изчерпят всичко, ще капитулират. Затова престанете да им давате и съобщавате онова, което знаете. Черната ложа иска да повдигне вътрешен раздор. Това е тяхната тактика. Духовете ги лъжат. Аз виждам вътре в тях черни като катран сенки. Нас не ни е страх от тях. Страх ни е, когато има грях. Райна Стефанова под тяхно влияние е обсебена. Леглото си да не отстъпвате никому. Когато дойде Христос, ще му отстъпим стаята си, а на Неговите слуги ще им посочим тавана.

Аз никого не съм натоварил с никаква работа. Те са хванати. Аз имам да им чета молитва на тях.Ще им кажа как се служи на Бога. Аз ще извадя своя нож. Трябва да работят на друго ново място. Тук не се позволява. В името Божие ние не позволяваме да се говори лъжа. С Моето Име злоупотребяват, но ще им прекъснем нишките. На всички ще кажете: "Кръстю и Михаил трябва да си отидат във Варна." Двата изпита не издържаха, а сега навън. Това е решението на Бялото Братство. Ония Духове, на които те не се оказаха достойни, ще им намерим друго място, а те да отидат да копаят. Те са дошли за материални облаги. Ако искат да гадаят, да отидат другаде, в Англия, но тук и в Мое Име, Аз не позволявам, защото не искам да огорчавам Господа. Силата Ми не е в тия хора, които ме следват. Те искат да ме повдигнат, за да повдигнат себе си. Недейте гледа каква светлина съм, ами прочетете книгите си на тая светлина. За всичко съм снизходителен, но дойде ли някой да руши Божественото - там съм лош. Ще му смажа главата. Абсолютно нищо няма да им давате, всичко здраво ще се определи в мълчание. Да кажете на всички стари приятели да пазят мълчание.

Който дава живот е от Бога, а не който убива. На старите приятели ще кажете: "Да изпълните Волята Божия - това е силата." Това разделяне е попска работа. Трябва смирение. Да се каже на всички приятели: "Няма да поздравяват никого, който отива при Кръстю и Михаил. Човек, който иде от горе, той е смирен. Това разделение е мисълта на поповете - Черната ложа, която иска да сее раздор. Тия духове тръгнаха от София и сега обикалят всички кръжоци. Бъдете внимателни и всички изпитвайте. Аз няма да позволя в Мое Име да се вършат такива работи. Нека е малко, но чисто. Който иска да бъде Мой ученик трябва да се откаже от баща, майка, от своя си живот. А такива, при които ходят момичета да им гадаят, не са за мене. Моето Име ще им служи като уловка. Като един ключ, с който ще си отключат да обират и ще си заминат.

Олга Славчева е импулсивна и тя скоро ще ги ритне. Тя прескача сто дувара. Те мислят, че аз за слабите не следя. Когато два вълка се борят за една овца, тя да не чака кой вълк ще надвие, ами да бяга. Равенство и братство - привилегии никому. Човек, който мижи, не е добър. Той е вечерно време. Това са цели фокуси - опити, за да бъде погледът ти силен. Това не е добрият път - то е магия. Трябва да се пазите от такива, защото те си служат с киселини и могат да отровят някого.

Давам на всички ви едно правило: "Когато дойде някой, попитай Господа. Отвори Библията, помоли се, не бързай и виж какво ще ти продиктува Духът отвътре. Човек, който не жертвува - дръжте го настрана. Праведни и добри хора не искаме - искаме хора, които да вършат Волята Божия. От младите хора на някои е определено да се жени. Той трябва да се ожени. Това е Волята Божия. Той трябва да я изпълни. А на друг не е определено да се жени.

Те са крадци. А крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби. Те са по-лоши от поповете, защото те вземат и вълната, и кожата. Аз ви давам право да им дадете отпор. Ученици на ученици могат да дадат отпор. Туй, което направиха в събора не бе съобразено със закона на Бялото Братство. Бъдете развързани и вземете мерки против такива. Всички стари приятели ще трябва да се предупредят да вземат мерки. Млади светии не искаме ние. Да влизат по установения ред. Братчета няма - има Братство. Да се внимава някой от младите да не прелазя през плета. Ще го хванем за опашката и ще го смъкнем от плета. Когато някой дойде и каже, че Господ тъй казва, ще кажем: "Както Господ е казал, тъй ще направим." (Това ще кажем в себе си.) Ако на тях говори Духът, то ние живеем с Духът. И аз бих желал, като дойдат, да ни покажат знанието си. А пък тази формула ще се измени (поздравът "Няма Любов като Божията Любов" - Н.Л.К.Б.Л.). За вътрешен кръг ще турим друга формула. Като дойде - брат, сестра, млад, стар - ще се поставя на изпит. "Ама на нас Учителят каза." "И на нас Учителят каза." Ще ги турим на изпит."

Замесени: Олга Славчева, Райна Стефанова, Виктория Христова, Дафинка Казанлъклиева, Цочев, Стефан Цонев, цялата софийска комуна, Динова и пр., Балтова, Савов, Гръблашев, Белева, Р.Петкова, Дончо Попов, варненския ясновидец."

Предоставяме ви оригиналния текст от частния разговор на Учителя във връзка с тези събития. Проучете го добре. И след това решете дали това, което съм говорила, е вярно или е лъжа. Ние се определихме и застанахме зад думите на Учителя зад и Словото Му. Аз първа се противопоставих на цялата михайловистка мрежа, която бе хвърлена тук на "Изгрева" след заминаването на Учителя. Трябваше някой да се противопостави на измамата, лъжата и опорочаването на Школата. Аз скочих първа, а след мен застанаха и други, които бяха верни по Дух, макар че ми бяха опоненти, противници. Но мога да призная, че те прескочиха личната си неприязън към мене, застанаха зад мене и ние дадохме достоен отпор. Беше време, когато всеки се определи кому да бъде служител. От нашето поколение не остана нито един, който да не се определи. Едни отидоха наляво, други - надясно. Но за следващите поколения аз предоставям този материал за проучване. Защото вие ще се сблъскате със същите проблеми, които ние трябваше да разрешаваме. По този начин вие ще имате нашия опит и ви предоставяме Словото на Учителя, което опазихме и ви го предаваме за съхранение. Вие също ще имате дял в тази борба, защото всеки ще бъде принуден сам да се определи и да провери дали ще устои в онази борба, която ние водихме - борбата за съхранение на Словото на Всемировия Учител на Всемирното Велико Бяло Братство.

В името на Учителя ще идват мнозина. Но по делата им ще ги различите - кому те служат и на кого се кланят. Ето, това е най-важното - да ги различите! Това е най-важното в живота ви като ученици на тази Школа. Ще различите истината от лъжата. Ще застанете зад истината. И истината ще в направи свободни по Дух и Сила.

Сватбата на Големия брат

Изнизаха се последните дни на месец декември 1943 година и вече очаквахме новата 1944 одина. Войната бушуваше ожесточено. А софиянци я разбраха чрез американските бомбардировки над града. Но още не бяхме дошли до големите развръзки и историческите преломи в света. Още не беше дошло това време. Една част от нашите приятели бяха достатъчно добре политически ориентирани, но всички се чудеха как ще се развият нещата. Учителят отговаряше символично. И който познаваше Словото Му, можеше да разчита тази символика и да се ориентира. Единствено на наши приятели, които бяха офицери от висшия офицерски състав - полковници и подполковници - и които бяха действуващи офицери тогава, само на тях разкри как ще се развият исторически нещата. Но всички те мълчаха и изчакваха, за да видят как ще се развият и сбъднат пророческите Слова на Учителя. И те взеха, че се сбъднаха така, както ги бе казал и както си ги бяха записали те в тефтерчетата. Техните опитности ще си ги прочетете. Но ние, останалите, не знаехме това и не можехме да го знаем. За нас важното беше, че Учителят е до нас и ние сме до Него, а до Него не можеше да ни се случи нищо опасно. И ако трябваше да ни се случи, то щеше ни прескочи и така щяхме да преживеем. Такова беше убеждението на всички. Около нас цареше пълна неизвестност, освен за онези братя, на които Учителят бе дал правото да узнаят за историческата развръзка на света. Те я пазеха в тайна, а ние се движехме с нашата вяра, че се намираме под покрива на Всевишнаго, Който ни закриля.

Обикновено за Нова година аз се подготвях по един и същ начин. Приготвях обикновените за такъв ден ястия и сладкиши. Понякога бивахме поканени да посрещнем Нова година при някои братя и сестри, където и Учителят присъствуваше и след дочакването на Новата година, Учителят казваше кратко Слово и символично даваше някои прогнози за предстоящата година. Друг път посрещахме Новата година в столовата на "Изгрева", където масата се отрупваше с плодове. Учителят казваше също някое кратко Слово и след подходящи песни и молитви отивахме да спим. За всяка Нова година случаят беше различен и я дочаквахме на различни места, по указание на Учителя.

Беше последният ден, 31 декември 1943 година. Следобед, над вратника на малкия ни дом, който се намираше на ул."Симеоновско шосе" 14, се показа шапката на Учителя, вратичката се отвори и Той запристълва по пътеката. Посрещнахме го както подобава, както му е редът и както сме свикнали в такива случаи. Аз имах опит, защото многократно Учителят беше пристигал в дома ни, отсядаше за няколко часа, разхождаше се в градината, а понякога преспиваше тук. Този път дойде Сам и каза: "Марийке, готви се, ще дочакаме Новата година тук." Аз бях готова, но допълнително стъкмих това-онова. През това време Учителят си почиваше, полегнал на моето легло. Домът ни бе тесен, с една стаичка, антре и кухня. Учителят си почиваше, а през това време наредихме масата и тя се отрупа с онова, което бе народила българската земя. Вечерта премина в разговор, който никой не записа, макар че Борис и аз можехме да стенографираме. Ние знаехме, че това е частно посещение и че Учителят идва тук за почивка, а освен това ни удостоява с такава голяма привилегия да дочака Новата 1944 година с нас. Така че, Учителят, Борис Николов и Мария Тодорова трябваше да дочакат Новата година тук. По-късно, на вратата се похлопа и дойде Милка Периклиева. Ние се споглеДахме всички. Защо ли? Защото в един предишен разговор Учителят ни беше казал, че нашият заминал приятел Жорж Радев

временно е влезнал в нея, за да свърши една работа. Значи Георги Радев беше дошъл при нас, като бе докарал Милка Периклиева. Учителят се обърна към нея и каза: "Жорж, заеми свободното място на масата." Така станахме четирима. След вечерята, аз седнах на пианото и започнах да свиря и заедно с Учителя пеехме песните Му. След това всички си легнахме, като оставих Учителя да преспи на моето легло. Сутринта излязохме всички на разходка и се движехме по шосето бавно. Беше 1 януари 1944 година. Обърнах се към Него: "Учителю, какво ще ни кажете за тази година, която дойде?" Той мълчи. Мълчанието Му бе дълго. Накрая каза: "Тази година Големият брат ще се ожени." Това изречение, като думи, написани на лента, премина през въздуха, със светли букви премина пред очите ми и се отпечата някъде в периферията на съзнанието ми. Това изказване мина и замина. И тримата не можахме да схванем какво каза Учителят. Не можахме да разберем какво се изрече чрез устата Му. Не можахме да схванем каква мисъл имаше в тези думи. Никой нищо не можа да разбере. Но това бяхме го запомнили и тримата - аз, Борис и Милка Периклиева.

На 10 януари 1944 година, София осъмна с големите американски и английски бомбардировки. Населението на града се евакуира в провинцията. Учителят, заедно с една група братя и сестри, замина за село Мърчаево. Много братя бяха мобилизирани като запасняци. Борис бе мобилизиран в противовъздушната отбрана на града. Аз преживявах в малкия ни дом. Войната продължаваше. Настъпваше някаква развръзка, но никой не знаеше каква. Не можехме да предположим, че идва нова епоха, а тая нова епоха Учителят я бе предрекъл още преди десетки години, казвайки, че след 1945 година идва религията на труда. Ние бяхме забравили, като смятахме че това е символика, която се отнася за съвсем други неща, не се отнася до нас и до нашето време. Дойде и денят 9 септември 1944 година, смени се правителството, но ние още не знаехме, че е дошла нова епоха. Откъде да знаем? Трябваше да минат години, за да разберем, че едната епоха си е отишла, а друга е дошла. Сега, тридесет години след това, вече знаем, защото опитахме и разбрахме, дочакахме да се сбъдне всичко това. Тогава никой не подозираше, че идват нови и нови развръзки. Руските войски преминаха през България, преминаха и през Югославия и фронтът на войната се премести на Запад. В Унгария, на страната на руската армия, се биеха вече и български войници. Голямата развръзка на войната не бе дошла. Всички я очаквахме, а Учителят я разреши в Мърчаево, когато се строеше един извор, в който вземаха участие руснакът Владо Николов и Весела Несторова. Учителят там, на извора, се навежда и казва: "Време е да открием втория фронт на запад." И Той собственоръчно прави едно отверстие и вадичка, по която започва да изтича водата на каптирания извор. Следващите дни, на 5 юни 1944 година, съюзниците със своята флота дебаркираха и откриха втория фронт. И попаднахме в тази залисия с проблемите на войната. Това не бяха случайни и маловажни неща в живота на българите тогава, защото милиони умираха по бойните полета, а жертви на фронта даваха и българските войници. Цялата тази залисия ни намери изведнъж напълно неподготвени. За броени дни здравето на Учителя се разклати и Той ни напусна с физическото Си тяло. Тленните Му останки бяха погребани на "Изгрева". Замина си на 27 декември 1944 година, в 5 ч. и 45 мин. сутринта. Всички бяхме в покруса. Изживявахме го тежко. Как стана така и защо стана така? Та Учителят можеше всичко и знаеше всичко? Защо го допусна? Въпроси, а никакви отговори. Не зная как, но изведнъж изплуваха в съзнанието ми - като огнени букви, обхванати от някакъв огън, като лента се плъзнаха пред очите ми онези думи на Учителя, казани на 1 януари 1944 година сутринта, при нашата разходка: "Тази година Големият брат ще се ожени!" На духовен език това означаваше, че Големият брат ще

си замине. Това ще го намерите в Словото, където Учителят казва, че ако някой сънува, че е поканен на сватба и се жени, това преведено означава, че ще си замине от тоя свят. Това аз лично го знаех от Учителя от наши разговори, когато Той неднократно ни е тълкувал някои сънища. Когато някого го женят насън, това значи, че ще си замине. Това е образният език на Духовния свят. Значи се уточнихме - Учителят ни беше предупредил, беше подготвил съзнанията ни за предстоящата историческа развръзка на нещата. Когато се откри Школата, Той бе заявил: "Тази Школа ще просъществува двадесет и две години." И така стана. Духът, слязъл от Слънцето, завърши една Своя работа за един слънчев цикъл от двадесет и две години. През това време, чрез Него се излъчи и се даде Словото на Живия Бог. Завърши този цикъл и Той се оттегли от земята.

През онези години, когато църквата и различните политически сили воюваха срещу Учителя и Го обвиняваха в самозванство, в шарлатания и искаха от Него да напусне "Изгрева", да напусне онази катедра, от която Той държеше Своето Слово, тогава Той каза, отговаряйки на всички хули по Негов адрес: "Вие искате да Ме свалите и да Ме смъкнете от тази катедра. Това не е по ваша воля и вие не разрешавате този въпрос. Съдбините на света се разрешават от Господа Бога Моего. В момента, когато Аз сляза от тази катедра, ще дойдат веднага болшевиките. И когато дойдат, те ще изпълнят Волята на Бога спрямо ония, които хулиха Словото Божие. Защото Бог поругаем не бива." Тези думи бяха изречени, бяха записани и след това дойде време да ги проверим. Сам Учителят пусна руснаците и комунистите в България, по време на пребиваването Си в Мърчаево. Но тогава бе заявил така: "И горе в Невидимия свят се образува Отечествен фронт. И на никого не е позволено да върши убийства в името на този Отечествен фронт. Ако искате да ги накажете - изпратете ги да работят и с труд да изкарват хляба си." Това бе казано, но не бе изпълнено. Развиха се други събития, развилняха се страсти за отмъщения и възмездия. Ние бяхме свидетели на това. Имаше един, който следеше, гледаше и записваше всичко. Името му бе: Карма. А тя се разрешаваше чрез Божествената Правда, за да въдвори Божествената справедливост. Как ще се въдвори, вие, следващите поколения, ще проверите. Ние свидетелствувахме за думите на Учителя, а вие - как се изпълниха Неговите думи като съдба за света!

Учителят и последните Му дни на земята. Сватбата

Вече знаете изказването на Учителя, че Големият брат тази година ще се ожени и че никому не минаваше през ум какво искаше да каже Той за тази символика, която бе образен език на Духовния свят. Ние също не можахме да проумеем - проумяхме го след Неговото погребение.

През онези усилни години в село Мърчаево, Учителят бе зает с приключване на епохата, но ние разбирахме това и, без да искаме, Му пречехме. Около Него имаше братя и сестри, но образно казано, те бяха наклякали наоколо, бяха насадени като на полози и мътеха яйца - всеки си мътеше своите яйца. Затова имаше голямо крякане, ако се снесеше някое яйце, както и много неразбории. Обстановката там беше много трудна за понасяне. В едно малко пространство се бяха събрали много хора. Аз отивах по работа там, престоявах един-два дни и се връщах. Но не знам защо, видях и разбрах, че Учителят не ми обръщаше внимание и че се е заобиколил с други братя и сестри. Тогава това нещо не можах да го разбера защо е така, а схванах, че Учителят не ме иска и че ме отстранява от Себе Си. В Мърчаево Учителят ми каза строго: "Сестра, недей да сядаш до Мен сега." Аз кимнах с глава в знак на послушание и седнах встрани от пейката. Не можах

да разбера защо го направи Учителят това. Сметнах, че Той ме отстранява и се наскърбих. До Него бяха седнали други. Той беше внимателен към тях. Вероятно бе дошло тяхното време да бъдат близо до Него. Аз се учудих какво ли означава това, но после, много по-късно - след двадесет години, разбрах истината. Разбрах, чак когато всички се нахвърлиха върху мен, искаха да ме разкъсат отвън и отвътре. Тогава си спомних как Учителят постъпи с мен в Мърчаево, още тогава, за да ме запази и съхрани за онова време, което щеше да дойде и да бъде моето време, определеното лично за мен време за Школата. Защото за всеки ученик бе определено неговото време и работата, която трябваше да свърши. "В тази Школа всекиму е определена работа от Невидимия Свят. И тъй, ясно е за всинца, които сте тук, е определено какво има да работите." ("Беседи - обяснения и упътвания", Търново, 1922 год., стр. 232) Но това го разбрах по-късно, чрез опит и чрез самата себе си. Тогава се разсърдих, че Учителят ме отстранява и се прибрах в София, а после заминахме с Борис в провинцията, за да мога да се справя с това състояние. Мислех си, че цели двадесет и осем години съм била до Учителя, а сега Той не ме иска. Отстранява ме. Така приех нещата и решихме да заминем на село. Бях написала писмо на Учителя, което по-късно, след заминаването Му, бе намерено и го разнасяха насам-натам и го показваха всекиму - че съм си позволила да се сърдя на Учителя и да изказвам недоволството си от Него за това, че не ме иска и ме отстранява от Мърчаево. Ами вие как бихте постъпили в такъв период. Сега е лесно да се умува и да се правят заключения, но тогава, в онзи водовъртеж на събития и хора, аз само послушах Учителя - взех си багажа и напуснах Мърчаево.

Учителят се беше завърнал на "Изгрева", здравословното Му състояние се бе влошило и Сам Той бе наредил да изпратят телеграма на мен и на Бориса до село, за да дойдем на "Изгрева" незабавно. Получихме телеграмата и пристигнахме веднага при Него. Той ни беше извикал, имаше нужда от нас. Оказа се, че не Той имаше нужда от нас, но ние имахме нужда от Него, защото станахме свидетели на едно от най-малките откровения на Учителя и един от най-великите мигове на тази епоха. Последните три-четири дни бяхме непрекъснато при Него. Около Него имаше и други братя и сестри. Всеки един от тях бе станал свидетел и очевидец на едно от изказванията на Учителя по дадена задача на Братството, която имаше да свърши. Тези, които бяха очевидци, бяха длъжни да опишат и запишат всичко след това. Но не всички сториха това и ще си носят своята отговорност. Ние с Борис останахме свидетели на една цяла вътрешна мистерия на Духа, когато Той трябваше да се освободи от тялото Си. Да се разберем - това го оценихме по-късно. Много неща Борис Николов записа, стенографирайки в едно тефтерче с черни корици. И когато го намери, някой от вас трябва да го разчете и да го покаже на света. Събитията така се развиха, че ние бяхме прибрали това тефтерче и го криехме от последващите гонения и обиски срещу нас. Всяко нещо, което се намираше у нас при обиските, се прибираше и се изгаряше от властите. Така че Борис бе скрил това тефтерче и той лично, въпреки настояването на един брат, който работеше с него, не можа да го намери. След заминаването на Учителя той не смееше да дешифрира това, което бе стенографирал, защото там имаше записани такива неща, които можеха да се предадат само при известно обяснение и разясняване. Така че, това ще го направи едно следващо поколение, ако се намери това тефтерче, стига Небето да съизволи в това. Това е съкровищница на Духа от последните мигове, когато пребиваваше в плът на земята.

Учителят седеше срещу мен и изведнъж каза: "За вас идват светли дни, но за мен ..." и замълча. Аз не можех да разбера какво искаше да каже, но Го записах. Аз също владеех стенография. След няколко дни Той си

замина. Дълги години възприемах че това изказване се отнася за самия ни живот, за нашето поколение и до края на живота си очаквах да дойдат тези светли дни. След процеса през 1957 година и последващите гонения, аз никога не се поколебах в тези думи на Учителя. Сега разбрах, че те се отнасят за епохата на ученичеството - епоха на труд и учение в Школата. Този период е дълъг низ от прераждания тук на земята. Това е работа и тук, на земята, и горе. А това, че Учителят каза за Себе Си: "но за Мен..." и замълча, сега го разбирам така: че Той трябваше да се справи с един въпрос, въпроса за Своето заминаване от земята. Учителят преди заминаването Си каза: "Гледай каквото можеш да направиш за Мен. Постарай се! Предварително съм убеден, че ти ще издържиш пътя си и изпита си." Това също бе записано от мен. След заминаването на Учителя аз се постарах да направя каквото мога за Неговото Дело. Дали го направих както трябва, не зная. И дали въобще съм го направила, също не зная. Само когато издържа изпита си, ще бъда Негов ученик на Школата. А на това държа най-много - да съм Негов ученик.

Ще спомена и други неща. След като се завърнахме с Борис, той - Борис - извика няколко лекари, които прегледаха Учителя. Направена бе консултация на добро медицинско ниво. Но главното, което казаха е, че "господин Дънов страда от сърце". Дори му направиха и инжекции, но какво точно не си спомням. А защо не си спомням - тогава всички се бяхме сбъркали какво да правим. Петър Димков беше започнал да Му прави от неговите дълги-предълги лечебни процедури като природолечител. Учителят отначало не протестираше, но приятелите Го измъчваха със своето настояване за едно такова лечение с разни компреси, хардали и прочие и накрая Той махна с ръка и каза: "Махнете тези заблуди!" Ние всички изтръпнахме. Как така тези заблуди? Та нали Сам Той ни беше дал методи за лечение по природосъобразен начин? Ами онова старание на сестрите да Му направят така наречения "млечен компрес", та дано оздравее! Ние всички искахме да Му помогнем да оздравее, да стане на крака и да продължи да изнася Словото Си и да продължи животът на Школата. Но "Големият брат трябваше да се ожени", сватбарите бяха дошли, младоженецът беше подготвен, булката също беше готова, надуваха се зурли и трябваше булката да преведе едно булчинско хоро по мегдана. Тогава това не разбирахме, но по-късно го разбрахме. А мегданът бяхме самите ние. Затова Учителят каза: "Махнете тези заблуди!" Освен това, на няколко братя и сестри Учителят беше казал по явен начин, че си заминава и че е дошло времето Му за това. Но всички, които знаеха това, които бяха чули това - мълчаха, пазеха го в себе си и не смееха да го кажат на никого. След като си замина Учителят, те тогава се надпреварваха да разказват тези неща - кому, кога и как Учителят е споменал за Своето заминаване. Но тогава, кой можеше да проумее и допусне това, включително и онези, които знаеха от Него, че е дошло време да си заминава. Когато си замина Учителят и когато на 31 декември започна погребалната церемония, старите, възрастни братя на ръце пренесоха ковчега на Учителя през целия "Изгрев" и обиколиха с него цялата поляна, където играехме Паневритмия. Беше тъжна за нас картина. Но Големият брат се женеше и булката поведе хорото, и го зави, и обиколи целия "Изгрев". Накрая обиколи и поляната - мястото, където играехме Паневритмията. Накрая братята отнесоха ковчега с тялото на Учителя и Той бе положен на онова място в градината, където в последните седмици Той почиваше под една лоза. Така Големият брат се ожени и ние присъствувахме като сватбари на сватбата Му. Всички, които участвувахме като сватбари на тази сватба, по-късно се събирахме и си спомняхме какво бе казал Учителят за нея. На когото каквото бе казал - точно това се изпълни и така стана. Всекиму каквото заръча и каквото бе казал, така се изпълни. Накрая всички

разбрахме, че всеки един от нас трябва да изпълни онова, което му бе определено от Учителя. Тези неща се разказваха години и десетилетия след това. Но никой не седна да ги запише както трябва - последователно и с имена и с факти. А това бе необходимо, защото бе дошъл финалът - закриването на Школата на Учителя на земята. Тя бе закрита. Ние тогава още не проумявахме това. Разбрахме го много по-късно, когато "Изгревът" бе разрушен и пометен! И изметен с една голяма невидима за нас метла! Но метла, която се задвижи с Власт и Сила! Безпрекословна!

Последните дни на Учителя

Последните три дни аз и Борис Николов бяхме непрекъснато около Учителя, бяхме се завърнали от провинцията - Той беше наредил да ни извикат с телеграма. На 26 срещу 27 декември 1944 година, в 2 часа през нощта, Учителят отвори очи и каза: "Да, хубаво. Сега всичко хубаво се разреши." И отново заспива и се унася. Вероятно нещо се бе разрешило - нещо, което ние не разбрахме и над което, тридесет години след това, непрекъснато умуваме. Дали бяха политическите събития, на които Той даде Своя насока за разрешение или беше съдбата на Школата и начинът за нейното просъществуване. Ние не го разрешихме. Но вие ще разрешите тази загадка.

По едно време Той отново се събужда, отваря очи и казва, като се обръща към нас двамата: "Благодаря за помощта и нежността, с която се отнасяхте към мене." Аз възприех, че това не се отнася за последните три дни, а изобщо за пребиваването ни в Школата.

Преди това Учителят се унасяше, заспиваше, отваряше очи и изведнъж с будно съзнание леко се повдигна от леглото, подпря се на лакти и каза: "Втори път по този път не искам да минавам." След това заспа. Учителят беше много огорчен от отношението на българите към Него при пребиваването Си в този народ. Много пъти, в беседи и разговори, Той споделяше своята мъка, огорчение и учудване, че този народ не Го прие, а властниците и управниците му всячески се стараеха да Му пречат в Неговото Дело. И когато си заминаваше, новата комунистическа власт изпрати българи да Го арестуват. Но когато дойдоха, те Го намериха положен на смъртното ложе и искрено съжаляваха, че се е измъкнал от тяхното възмездие. По такъв начин могат да се обяснят тези думи на Учителя. Ще намерите и други обяснения, когато проучвате Словото Му. И тогава ще проумеете много неща!

Имаше часове в последните дни на Учителя, когато, със затворени очи, Той разговаряше не с нас, които бяхме около Него и бодърствахме, а с някаква невидима комисия, с невидим генерален щаб горе, в Невидимия свят. Ние стояхме до Него и Борис Николов стенографираше. Разговорът се водеше на руски език. Учителят разговаряше с някого горе на руски език, като му отговаряше на въпроси, както и задаваше такива на комисията. Имахме чувството, че Учителят е извикан някъде в Невидимия свят не на разговор, а на разпит. Това продължи дълго. За нас това бе разпит. Както и по направената стенограма. Борис ползуваше добре руски и като стенограф записа всичко. Учителят не бълнуваше, както някои биха сметнали. Ние сме имали много опитности, особено при нашите екскурзии с Учителя, когато преспивахме в някои хижи в планината и онези, които лежаха на леглата до Учителя, понякога чуваха, събуждаха се и виждаха следното: Учителят е полегнал със затворени очи, но разговаря на чужд, но непонятен за нас език с някого. Когато на следващия ден Му разказвахме това, Той се учудваше: "Ама вие чухте ли всичко това? Значи съм забравил да затворя копчето на

радиото Си." В този случай може би Учителят нарочно не затвори копчето на радиото Си, за да бъдем свидетели на всичко това. Това бяха събития на края на една епоха, която отминаваше. Руските войски бяха отдавна преминали през България, властта бе сменена, а в страната имаше руско комендантство и бяхме под контрола на руснаците. А една част от българската армия бе отправена да воюва срещу Хитлер и Германия. Бяха усилни години тогава. Усилни дни и усилни мигове. Но по начина на разговора на Учителя с онези горе, виждахме, че нещата и събитията бяха дошли до развръзка. Не мога да предам разговора. Той бе стенографиран от Борис Николов, който добре знаеше руски език и смятам, че не са пропуснати думи от него. Тези думи бяха вписани в едно тефтерче-тетрадка с черни корици. Нарекохме го черното тефтерче. След това ние го укрихме и Борис не пожела да дешифрира разговора. А тридесет години по-късно, когато един брат настоя да се дешифрира целият разговор, ние не можахме да открием въпросното тефтерче, което бе укрито и се намира при някои от нашите приятели, които го пазят, но едва ли предполагат какво има записано в него. Това го съобщавам, за да го издири едно следващо поколение, да го разчете и изнесе пред света.

"Идат и има готови души в света, които ще дойдат да работят за Божието Дело". Това бе един израз на Учителя от последните Му дни. Записах го в моето тефтерче и дълго - десетилетия след това - чаках да дойдат тези готови души. Винаги, когато някой пристъпваше и влизаше през портата в малкия ни дом, аз все се питах дали този, който идва не е някоя от онези готови души, които идват за работа? Но не бяха от тези. Дойде само един брат и каза: "Аз съм изпратен при вас за работа от Учителя и от утре започваме." Аз бях смаяна, но след време този брат свърши онова, което аз не можах да свърша. Това бе награда от Учителя - че аз отстоях до края за Делото Му.

"Проучвайте беседите". Беше едно от последните Му завещания към учениците от Школата. С едно четене нищо не става, защото съзнанието на човека е така устроено, че за всеки случай и за всеки ден е различно. Както и блендата на фотоапарата е различна и през този отвор може да влезне толкова светлина върху фотографската лента, в зависимост от това доколко тя е отворена. Човек трябва да отвори по-широко тази бленда, за да може да влезне по-голям сноп от светлината на Словото върху съзнанието му и да се запечата онова Слово, към което е било насочено съзнанието при даден проблем.

Преди да си замине, Учителят изпитваше понякога жажда - искаше вода и пиеше доста жадно с големи глътки. Прибрах се у дома, бях в къщи с Борис и по едно време ми се припи нещо. Влезнах в кухнята, огледах се и видях, че има мляко на печката, но не ми се пиеше мляко. Огледах се, но друго, което да е като течност, не виждах. Изведнъж чух глас: "Марийке, дай да изпия млякото." Това беше гласът на Учителя. И аз изпих на големи глътки млякото така, както Той пиеше в последните часове. После Го чух да казва: "Марийке, трябва да стоиш до тялото Ми една нощ." Аз се върнах на "Изгрева" и стоях една нощ. Винаги съм чувствувала, че когато Учителят си заминава, аз ще бъда до Него. И стана така. На сутринта бяхме една група и се застояхме заедно до леглото на Учителя. Бяха мигове на голямо изпитание за всички. Много братя и сестри имаха опитности с Учителя в това време и те може би са описани. И всяка една опитност представлява само една част, само една страница от тази история. Те трябва да се съберат и подредят хронологически.

Савка Керемидчиева беше много учудена, че ние с Борис се появихме на финала, при заминаването на Учителя. Аз останах при Него една нощ, а тя после ми казваше, че искам да се налагам по този начин. А Учителят лично

ме помоли. Това трябваше да се изпълни, понеже целия си живот знаех, че ще бъда на смъртния Му одър. Това се изпълни. А Савка дойде при мене и ми каза: "Марийке, ти се налагаш." Тя мислеше, че когато седя на стол при Него, се налагам. А Учителят беше ме помолил да седя при Него. Ето, виждате ли какви развръзки бяха със Савка до последния ден и час на Школата. Как изтърпя Учителят това, не зная. В последните два-три дни на Учителя отивам при Него. Савка беше вътре на дежурство и бе много изморена. Учителят, като ме видя, че пристигам, се обърна към нея: "Савке, изморена си, иди да си починеш." А тя не искаше, защото ме видя, че идвам засмяна. Ако беше някоя друга, щеше смирено да стане и да си отиде за почивка у дома. Но като ме видя, реши, че аз нямам право да бъда до Учителя. Аз мълча и изчаквам. Учителят повтори на Савка, че е изморена, да си ходи да почива. Савка не си тръгваше, после се обърна и ми каза: "Ти, Марийке, пак се налагаш". Щеше да стане караница на смъртния одър на Учителя. Но Учителят се намръщи, ядоса се и каза на Савка: "Иди си!" Тя нямаше какво да прави и си излезе. Учителят беше седнал на стола, подпрян на възглавници и аз бях седнала до краката Му на пода. Учителят каза: "Е-е-ех" и въздъхна. Искаше да каже: "Не я хокайте Савка." Аз също си замълчах. Савка по това време също е била болна от рак на матката, но ние не знаехме това. Учителят след три дни си замина, а след пет месеца си замина и Савка. Учителят си я прибра. Беше казал по-рано пред приятели в Мърчаево: "Ще си вземa Савка!" Онези, които бяха там и чуха това, сметнаха, че Учителят ще я вземе да я води на екскурзия на Витоша. Но екскурзията се оказа на друго място и в друга посока. После всички се изумиха от такава развръзка със Савка.

Една нощ Учителят, както говореше, спря, огледа ни - а ние бяхме събрани братя и сестри на различна възраст, млади, стари, с различни професии, с различно образование, представители на различни Школи от миналото, с различна духовна подготовка и духовно развитие - и каза: "В бъдеще ще се групирате и по групички ще работите." Ние го гледаме, слушаме и нищо не разбираме. Като видя това, Учителят добави: "Работете на групи." А ние смятахме, че ще продължим да работим така, както Учителят работеше в Школата. Ние смятахме, че Той ще ни ръководи отгоре, а ние ще вършим долу това, което трябва. Но нищо не се получи. Защото не изпълнихме Неговото завещание да работим по групи. Това означава, че по степента на своето развитие ще се съберат братята и сестрите и ще работят. Това е най-важното, защото не може да се съберат хора с различни образования на едно място и да работят една и съща работа. Това е изключено. Ние го проверихме на опит тридесет години след заминаването на Учителя. И да има хармония, не могат да се съберат на едно място хора с различна духовна нагласа и духовно развитие. Както не могат да се съберат хора от различни минали Школи на едно място и да работят една и съща работа. В Школата на Учителя имаше преродени души - представители на всички окултни Школи на земята. Тях ги обединяваше единствено Словото на Учителя, музиката на Учителя. Това трябва да се знае много добре. След заминаването на Учителя изминаха тридесет години и видяхме, че групите се появяваха и всеки опит да се обединят означаваше още по-големи борби за надмощие и ръководство. Онези, които ръководеха групите, за тях беше най-важното да се обединят и то - като ръководители. И всяка една група работеше онова, което й подхождаше, прилягаше и до където беше стигнала, за да може да възприеме Словото и да направи обмен с Него. Това не беше малко и на този етап бе напълно достатъчно. В бъдеще, вие трябва така да се групирате, че всяка една група да върши строго определена работа и всяка една група да отговаря за свършената работа. И онова, което направи тази група, трябва да го размени с останалите групи. По този начин, при

разменяне на материали, всяка една група ще има онова, което са извършили другите групи. Така ще могат да се коригират някои пропуски в работата им. Тяхното обединение може да стане само в името на Словото на Учителя, чрез песните на Учителя и чрез Паневритмията. По друг начин те не могат да се обединят, защото представляват различни етапи от развитието на човечеството, от неговата история, култура и самобитност.

Ние смятахме, че ние сме онези, които ще прокарат Словото към българския народ и останалото човечество. По този повод Учителя каза: "Вие мислите, че вие ще донесете новото. В Небето има готови души, които ще се преродят, а други ще се вселят в човеците, които са готови за това и те ще донесат новото." А ние смятахме, че ние ще донесем Новото в света. Голяма заблуда бе от наша страна. Във връзка с това Учителят ми каза: "В света има готови души и те ще дойдат, за да работят. Мислиш ли, че тези, които са около нас, ще донесат нещо? Може да донесе само онзи, който в себе си има голям съд и го е напълнил със скъпоценно миро от светилището на храма Господен. Затова очаквайте готовите души - те са работниците на Бога. Вашата задача е да им предадете Словото Ми, което е Слово на Бога." Ето това е разрешението на този въпрос.

Десет дни преди да си замине Учителят, Той каза: "За вас идват хубави дни, но за Мене..." и млъкна. След десет дни си замина. Учителят вече си заминаваше, но ние още не знаехме, не можехме да го допуснем. Малцина знаеха това лично от Него. Ние дежурехме край Него, а това бяха последните ми часове с Него. Тялото Му се беше отпуснало както при всички хора, които си заминават. Аз стоя до Него в едно особено състояние, както почти всички други в Братството. Изведнъж Ме погледна. Беше си отворил очите. Погледна ме и ме гледаше изморен човек. Изведнъж два лъча минаха през тялото Му, през очите Му и ме стрелнаха. Аз подскочих. Гледаше ме онзи Учител, Когото познавах по-рано. Беше влезнал Учителят и Божественият Дух отново в черупката на човешкото Му тяло и след това отново изчезна. Това трая секунди до една минута. Стоях изумена. Това беше реалността на живота. Тук пред мен стоеше Учителят в тялото Си, което изживяваше последните си дни. Това ние още не го знаехме. Смятахме, че е невъзможно Учителят да си замине. И на никого през ум не му минаваше такава мисъл. А ние бяхме предупредени още на 1 януари 1944 година сутринта от Учителя, когато Го изпращахме за "Изгрева", че тази година Големият брат ще се ожени. Но кой можеше да предположи тогава такова нещо? Сега аз стоях пред неговия одър без да схвана това.

Последните дни на Учителя Му беше много зле. Дишаше тежко. Всички искаха да Му помогнат. Преди да дойдем ние с Борис, а това бяха последните три дни, на Учителя Му бяха слагали млечни компреси на гърба и бяха го леко поизгорили от тях. Преди това го бяха лекували по методите на Димков, който също бе взел участие. Учителят беше позволил на приятелите да направят нещо за Него и не беше се противопоставял. Тогава ние не предполагахме, че Големият брат трябва да се жени, тоест да си замине. И понеже не го знаехме, приятелите искаха да направят нещо и Учителят ги беше допуснал, за да освободи съзнанието им от отговорност, че не са направили нищо за Учителя. А сега бяха направили нещо за Учителя - Той не е оставен, без да Му се окаже някаква помощ. Когато с Борис пристигнахме, той отиде и викна най-добрите лекари, които прегледаха Учителя и един от тях бе казал: "Не знам какво мислят другите колеги, но за мен господин Дънов е болен от сърце." А Той беше болен и от бронхопневмония. Та Му слагаха и инжекции. Учителят допусна и това. Тогава се слагаше глюкоза, калций-глюконици и витамин "С" венозно. Учителят допусна и това. Така че Той освободи и лекарите, които бяха около Него и които бяха наши приятели. А по едно време беше седнал на леглото и като видя, че са Му приготвили

поредния млечен компрес, махна категорично с ръка и каза: "Махнете тези заблуди!" Ние не можехме да разберем заблудата. А тя беше тази, че наистина младоженецът се женеше за невестата, тоест Учителят си заминаваше.

Беше неделя, 24 декември 1944 година и приятелите непрекъснато се сменяваха около Него и се стараеха да Му бъдат в услуга кой с каквото може. Всички бяхме замаяни от нещо, което витаеше във въздуха. Още не можехме да разберем, че Учителят си заминава. Нито го допускахме, нито можехме да се ориентираме за онова, което ставаше около нас, в нас и в света. А усещахме, че целият въздух над нас е замрял в едно затишие и като че ли сме под един невидим похлупак. Веднъж, като млада девойка, видях как беше хванал един бръмбар - беше го захлупил с една чаша и го наблюдаваше най-внимателно. Попитах Го какво прави този бръмбар под чашата, а Той ми отговори: "Проучваме се взаимно." Та ние бяхме в тежко положение под невидим стъклен похлупак и някой ни проучваше отгоре. А ние какво можехме да проучваме с нашето човешко съзнание за неща и събития, които трябваше да се случат именно сега и то от Космически порядък. В неделя Учителят поиска да остана около Него. Каза: "Марийке, ти остани." Но приятелите бяха дошли около Него, видяха, че Той не може да стане и да държи беседа. Беше вече зле, но решиха да не се прекъсва животът на Школата и вместо беседата на Учителя, някой от приятелите да прочете някоя беседа на глас, а ние, другите, да слушаме напечатаното вече Слово. До тогава не беше ни се случвало - Учителят да е жив, а ние да четем напечатано Слово от томче. Бяхме свикнали с живото Му Слово, с живата реч, с Неговото живо присъствие. Братските кръжоци в провинцията още от самото им създаване работеха по този начин. Четяха по ред определени беседи в същите дни, когато се даваше от Учителя живото Му Слово. При нас беше живото Слово от Извора, а при тях беше напечатаното Слово. Имаше голяма разлика, но не всички можеха да бъдат на "Изгрева". След като приятелите решиха тази неделя сутринта да се прочете една беседа в салона, на мен кой знае защо ми хрумна да отида в салона и да свиря на пианото. Та нали от основаването на Школата, вече двадесет и две години, аз бях тази, която непрекъснато седеше пред пианото и свиреше. Цели двадесет и две години - това не беше малко време. И аз отидох, свирих на пианото, а приятелите, които бяха в салона, пееха песни, четяха молитви, после се чете беседа. Но аз направих една груба, фатална грешка, която още не мога да си простя. Учителят ми каза да остана при Него, а аз не Го послушах. Той ми каза да остана при Него, защото знаеше, че приятелите ще ме отвлекат от Него в салона с техния мотив, че ще пеят песни за Учителя, ще казват молитви за Учителя и ще четат беседи за Учителя. Та всички, които отиваха в салона, искаха да направят нещо за Учителя по духовен път - с молитви и с песни. Така смятаха всички, така се увлякох и аз. А Учителят ме накара да остана при Него. И аз не Го послушах. Това се казва нещо повече от непослушание и нещо повече от своеволие. Това за мен бе една от най-големите грешки в живота ми пред Учителя. По-голяма грешка не можеше да се направи. Учителят поиска да остана при Него. Той знаеше, че си заминава и искаше само аз да остана с Него. Защо ли? Да Му помогна ли? Съвсем не. Учителят искаше да ми каже още много неща преди заминаването Си. Искаше да каже не неща обикновени, а от исторически и космически мащаби - за развитието на човечеството, за съдбата на България, за съдбата на Братството. Тук щяха да ми станат много неща ясни и много неща щях да запиша и щяха да ни бъдат като ориентири, като светещи фарове в онези бурни времена, които ни очакваха. Те дойдоха и ние не можахме да се ориентираме и да излезем от тях, та чак досега - тридесет години след това. Но грешката бе направена и не можеше да се поправи вече. След като се

прочете беседата на приятелите в салона, след като се молихме, пяхме песните на Учителя и след свършването на беседата, се избраха десет души и отидоха при Учителя. Аз също бях в това число.

Учителят лежеше в леглото и като видя голямата група Той слезе полека и седна на едно малко плетено столче. Приятелите Го заобиколиха и насядаха отстрани - кой където намери по земята. Учителят ни огледа и каза: "Занимавайте се с малките работи, с микроскопичните неща в живота си." Учителят много пъти, в началните години на Школата, ни бе говорил, че трябва да работим с малките величини в живота си. Но това беше за нас една идея, нещо хвърчащо във въздуха - неуловимо за нас, с нашите очи, уши, сетива и не можахме да го приложим в живота си. А ето сега на 24 декември 1944 година, в неделя след беседа, в последните Си дни на земята, Учителят прави равносметка на цялата Школа и ни дава най-важния закон на ученика в Школата. Той искаше да каже, че човек трябва да се занимава с вътрешния си живот, а външният живот е проекция на създадения от него вътрешен живот. Да работиш с най-малките работи, с микроскопичните неща в живота си, това означава, че всеки трябва сега да работи с тях, като ги открие в себе си и чрез тях да гради вътрешния си живот. И човек почва да работи от себе си, трябва да изгради себе си и тогава може да се прехвърли и към живота на себеподобните си, да премине в Космическия живот на съзнанието и оттам - в Свръхсъзнанието на Вселената. Ами тогава разбрахме ли Го какво ни каза? Съвсем не. Само записахме думите Му. Трябваше да минат много, много години, за да разбера в края на живота си, че сме пропуснали важни неща, само и само защото се опитвахме да работим с големите неща, които се оказаха непосилни за нас. Представете си, в тези последни дни Учителят каза: "Една малка работа се завърши." Това бе Неговото определение за работата, която Той свърши на земята при слизането Си в плът и кръв при сегашното човечество от 1864 до 1944 година, като Беинса Дуно. А като проекция на Учителя - от 7 март 1897 година, когато Божественият Дух слезе върху Него? А като Миров Учител - от 1912 година, когато Христовият Дух се всели в Него в Търново? И оттогава Той започна да държи Словото Си на български език в 7 500 беседи, което е един колосален труд. Това е колосално богатство и труд, а Той го определи като една малка работа, която се свърши за Бога. От 1922 година, когато Той откри Школата, Господният Дух на Силите движеше тази Школа. Тук беше всичко - цялата Света Троица на Вселената: Божественият Дух, Господният Дух и Христовият Дух, в едно единно Цяло, което се изливаше в Сила и Живот чрез Учителя. Сега виждате ли величините, с които работеше Бог в Него, в сравнение с нашите представи за Неговата дейност и присъствие. Та това са величини на съотношения. Защото тук, на земята, малката величина се оглежда и се проектира в голямото Единствено чрез проекцията на Словото. Защото тази малка величина тук на земята, тя е един лъч от Божествения Дух, а горе, в Духовния свят, е сноп от Светлината на Христа, а в Божествения свят е слънцето на Духа Господен.

А представяте ли си нашето невежество, когато след като си замина Учителят, смятахме, че ние можем да работим със същите и с всичките величини, с които бе работил Учителят и със същите методи, с които Той работеше? Ние смятахме, че сме определени да завършим Неговото Дело. А Той бе го завършил и Школата на земята бе закрита. Ние смятахме да продължим тази Школа по онзи начин, по който Той я движеше и ръководеше. А това се оказа непосилно за нас и ние се саморазрушихме. А Той беше казал: "Моето Дело не е само тук, то ще продължи и горе." И най-голямата грешка бе, че ние не послушахме Неговите съвети да работим с малки и микроскопични неща в живота си - чрез тях да проправяме своя път и чрез тях да прилагаме знанието, дадено от Словото на Учителя. Това е

целта на Школата: Да се проучи, да се усвои и да се приложи в живота на всеки един от нас микроскопична частица от Словото Му! Амин!

Последни Слова на Учителя

1. *Обичайте всичко, което Аз обичам.*
2. *Радвайте се на всичко, на което Аз се радвам.*
3. *Служете на това, на което Аз служих.*
4. *Любете всичко, което Аз любя.*
5. *Аз си отивам за ваше добро и за доброто на България. Всичко е добро, особено за България.*
6. *Не смущавайте Духът Ми. Радвайте се и се веселете за Мене!*
7. *Не се обличайте в друга форма, освен в тази, в която съм ви облякъл.*
8. *Времето е кратко, бъдете будни, бодри и смели и не отстъпвайте в нищо.*
9. *Работете, докато е ден. Не се отчайвайте. Всички ще тръгнат с по-голяма ревност.*
10. *Моето Дело не е само тук. То ще продължи и горе.*
11. *Верни бъдете на призванието си.*
12. *Мир ви давам на всички. Приемете го!*
13. *Пейте песента "Благост".*
14. *Да се четат псалмите 125, 134, 71, 77, 25, 31 и гл. 5 от Евангелието на Матея.*

    Мотото: *"Това е живот вечен да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си проводил."*

15. *Докато беше болен, Учителят даде следното* ***мото:***

    Да се прослави Бог в Бялото Братство и да се прославят Белите братя в Божията Любов."
    (три пъти)

16. *Една малка работа се завърши! За Бога!*

Последни разговори и откровения с Учителя

В моя бележник има записани няколко разговора с Учителя от моите посещения при Него в Мърчаево. Ще ги приведа за ваше знание.

"Понеже България сега е в златния си век, затова е подпомогната от горе - има кредит. 90% от условията й са благоприятни да излезе от войната ненаказана". По това време България беше обявила война на Англия и САЩ, без да има фронт с тях, след което последваха англо-американските бомбардировки над София. Това беше акт на възмездие срещу България.

"Доскоро България се намираше в крайно тежко утеснено положение. Регентството настояваше да обяви обща мобилизация и да се насочи към Русия. Повикват Багрянов. Той отговаря на Бекерле, че българската войска е нужна да възпре турците. Невидимият свят се намеси в този момент и помогна на България да излезе от това положение. Невидимият свят не разрешава сега на България да воюва и ако воюва, ще бъде фатално за нея." Ние преживяхме всички тези събития много драматично. Десетилетия преди

това Учителят бе казал, че България не трябва да вдига оръжие срещу Русия, понеже Русия освободи България от турско робство. През време на Европейската война през 1916 година, на добруджанския фронт Първа конна дивизия воюва срещу Русия, предвождана от генерал Колев и посече сума руснаци. Учителят бе крайно недоволен от този акт на българите. Затова Той бе категоричен - да не се воюва срещу Русия. По това време Той възложи на Багрянов няколко задачи чрез наши приятели, които се занимаваха с политика. Багрянов бе решил да изпълни всичко, което Учителят каже. Първо: при подходящ момент да сключи мир с Англия и Америка; второ: да уреди въпроса с шумкарите - да няма шумкари, а това бяха комунистите, които бяха излезли в планините за борба срещу правителството, обществото ги наричаше шумкари, а те се наричаха партизани; трето: Да се въведе Паневритмията в българските училища.

От всички тези неща, които бяха предадени на Багрянов, нищо не се изпълни! А защо ли? За това си има причини. До този момент никой от българите, които се занимаваха с политика, не изпълниха съветите и указанията на Учителя. Като се започне с цар Фердинанд, цар Борис и всички политици около тях. На една беседа Учителят каза: *"Колкото първите човеци послушаха Бога, толкова и сегашните хора ще послушат и изпълнят моите думи. Мога да им се наложа, но това е насилие, а насилието не разрешава въпросите. За да приеме Словото, човек трябва коренно да се измени. Защо Бог допусна греха? За да прекара човека през страдания, да отнеме каменното му сърце и да го замести с ново. Тогава всички, от мальк до голям, ще познаят Бога, ще чуят Неговия Глас."* ("Начало на мъдростта", общ окултен клас, год. 11, том III, беседа "Любов, почит и обич", държана на 1 юни 1932 год., стр. 220)

Цитирам тези думи, за да се знае какво бе отношението на българите към Учителя. Учителят ми каза: "Досега имаше борба между Бялата и Черната ложа. Сега вече Бялата ложа приспа Черната и затова няма да идват внушения от Черната ложа между хората." Следващите събития показаха, че онези, които бяха приспани, бяха събудени и направиха поразиите в България.

"Вторият фронт ще затрудни Германия. България, Холандия и други страни ще се освободят. България ще използува момента, за да сключи мир с Англия и Америка и да затвърди отношенията си с Русия. Русия ще бъде уморена от войната и няма да иска в България комунистически строй. В България ще се засили кооперативното дело. Това ще бъде промяната. Хитлер ще падне в Германия и тогава ще се сключи мир." В едно от тефтерчетата на Савка Керемидчиева, което ми бе оставено, аз прочетох следното записано от нея при разговор с Учителя: "Божият план е, руските войски да дойдат до Дунава и да не преминават в България." Но тези събития бяха променени лично от Учителя, защото никой не прояви послушание и никой нищо не изпълни от това, което Той каза. Ако го бяха изпълнили, нещата по друг начин щяха да се развият.

Тогава, в Мърчаево, една сутрин Учителят излезе на балкона, след като за три дни се беше затворил в стаята и никого не приемаше, и с най-строг тон заяви следното пред присъствуващите: "Ние решихме да пуснем руснаците и комунистите в България." Всемировият Учител промени историческите събития в България и в Европа, поради своеволието на всички политици, които не послушаха съветите Му и правеха точно обратното. Тук трябва да добавим, че единствените, които проявяваха послушанието към Учителя, това бяха братята офицери. Те бяха свикнали на военни заповеди, бяха свикнали да изпълняват нарежданията на своите висши началници. Те възприемаха Учителя като едно висше същество и изпълниха това, което Той им каза. Така те успяха да спасят хиляди български войници, както и да

спасят собствения си живот и този на техните семейства при новата комунистическа власт. От тях никой не пострада, дори получиха награди и ордени за военните им подвизи през време на войната, в която те участвуваха, когато България обяви война на Германия и тръгна да воюва срещу нея по заповед на комунистическата власт.

"Индия, Канада, Австралия ще се освободят след войната. В Азия Русия ще бъде ангажирана с война в самата Азия."

Наистина, Индия, Канада и Австралия получиха независимост след войната. А Русия бе заангажирана с войната в Корея през 1951-1952 година, по-късно - във Виетнам (а след това - в Афганистан: бележка на редактора). Вероятно тя ще се ангажира и на други места.

Разговор с Учителя в село Мърчаево, 17 юли 1944 година, понеделник

"Когато хората на земята се обичат, отварят се вратите на Ада и душите се освобождават. Когато те обича един човек, той е едно езеро - в него ти се окъпваш и ще се очистиш в живота. Всеки на свой ред ще влезе в това езеро да се изкъпе."

"Ангелите работят по Любов, те сами се досещат каква е Волята на Бога и я изпълняват веднага. Ангелската държава управлява човечеството. Това, което ангелите направят за една секунда, то човечеството го прави за 8 000 години. Когато ангелите пеят, дърветата цъфтят и плодовете зреят. Любовта, която човек изявява и ангелите не я знаят. Ангелите добиват понятие за нея до известна степен по отражение на Любовта, която човек изявява в причинния свят. Човек изявява Любовта по начин, който и ангелите не знаят. Човек има мисия, както никое същество няма. Във всяко същество Бог е вложил нещо от Себе Си и затова всяко същество е велико."

"Астралният свят ще стане физически тоест твърд, а умственият свят ще стане астрален."

"Мъжкият и женски пол в Невидимия свят не се менят, а на земята се сменяват. Важни са следните възрасти в човешкия живот: 12, 24, 36, 48 и 60 години. На тая възраст стават промени."

"В Америка се строи физическият тип на шестата раса, а в славянството - духовният тип на шестата раса. За в бъдеще Америка и Русия ще се съединят в едно. Тях ги делят само седем километра на север."

"Краските в материалния свят са слаби, а в умственото поле са силни. Ако си отпаднал и искаш да добиеш сигурност, потопи се в едно поле от червен цвят, но да го видиш, като че е реално пред теб. Ако имаш отпаднала нервна система, потопи се в жълтия цвят. Ако имаш отпаднало самочувствие и кураж, тогава потопи се в оранжевия цвят. Ако си развълнуван и нямаш мир, потопи се в синия цвят." Тези съвети се отнасят за работата на ученика с книжката: "Завета на цветните лъчи на светлината". За да се работи с нея, трябва да се проучат правилата, съветите и методите, които е дал Учителят.

"При новораждането на човека има две стъпки: първата е слизането на Святия Дух. Втората стъпка е единението с Христа и слизането на Христа в човека." Това е откровение на Учителя, Той го е дал и в свои беседи. Ние знаем, че Духът слезе върху Учителя на 7 март 1897 година - тогава Той стана Учител. През 1912 година, в Търново, върху Него слезе Христовият Дух - тогава Той стана Миров Учител. И оттогава Той започна да държи първите беседи на приятелите от първото поколение. Това, което каза пред мен, бе една заключителна фаза от Неговата дейност на земята.

"В бъдеще хората ще се раждат само чрез самовъплъщаване. В шестата раса няма да има гробища. Като си заминава човек, ще се дематериализира. Някой казва: Защо Бог е измислил смъртта? Бог не иска

човек да умира, но човек измислил смъртта чрез грехопадението. Затова има един стих, който казва: Бог не благоволи в смъртта на човека." За идването на шестата раса, това ще намерите в Словото на Учителя и всеки сам ще си проучи въпроса. А грехопадението на човека започва със слизането на човека на земята и обличането му в човешка плът. По този въпрос ще намерите осветление в Словото на Учителя.

В последните дни в Мърчаево, на разговор с Учителя е д-р Методи Константинов. На Методи Учителят показва едно тефтерче, в което Той си е вписвал Свои откровения. Учителят държи тефтерчето и показва на Методи, че още през 1902 година там е отбелязано за войната, която ще дойде през 1939-1940 и до 1945 година. Методи ахва и иска Учителят да обърне другата страница на тефтерчето, за да може да разбере какви събития ще последват след войната. Но Учителят затваря тефтерчето и му казва: "Това ще провериш ти самият." Брат Методи непрекъснато търсеше това тефтерче. Затова аз искам да разкажа една трагична развръзка с тефтерчетата на Учителя в Мърчаево. А тя е следната: отворете очи и наострете уши.

В Мърчаево Учителят е в своята стая и работи. По едно време излиза от стаята, отива на верандата и търси някой от братята или сестрите, за да му предаде нещо. В ръцете Си държи опакован пакет. В този момент, за най-голяма изненада, в дома на брат Темелко няма жива душа. Всички братя и сестри са се разпилели насам и натам по своя работа - кой където види. Дори и онези сестри, като Теофана Савова, Мария Савова и други, които непрекъснато висяха пред вратата на Учителя по всяко време, в този момент бяха отишли някъде по своя работа. В този момент около Учителя няма никой. Той се провиква: "Има ли някой тук?" Но няма никой. Оглежда стаите - няма никой. Тогава слиза по стъпалата, носейки пакета и отива в мазето, което представляваше приземният етаж на къщата. Там намира сестра Йорданка Жекова, която нещо работи в мазето, чисти някакви продукти за храна. По това време сестра Йорданка Жекова се грижеше за приготвянето на храната на всички и всеки ден трябва да готви за двадесет-тридесет човека, които идваха на обед. Тогава обедът при хубаво време ставаше на едни сковани маси на двора и там можеха да се наредят тридесет-четиридесет човека. При лошо време обедът ставаше в една голяма стая, която се намираше срещу стаята на Учителя. Учителят се обръща към Йорданка и казва: "Рекох, сестрата да дойде при мен, за да й предам едни неща." Йорданка казва: "Идвам, Учителю" - но продължава да почиства продуктите за храна, понеже смята, че Учителят няма да й избегне, защото Го чува как се качва по стъпалата за Своята стая. Йорданка продължава да чисти продуктите - за нея е по-важно в този момент да приготви храната, защото наближава обед. А пък онова, което Учителят има да й даде, Той ще й го даде след като тя си свърши работата. Така мисли и разсъждава Йорданка в този момент. Учителят през това време я чака, а тя не идва. Накрая, след като си свършва работата, тя решава да отиде при Учителя. Чука на врата и влиза. Казва Му: "Учителю, дойдох да ми предадете онези работи." Учителят е строг и мълчи. Йорданка повтаря думите си. Учителят отсича: "Българският народ не заслужава тези откровения на Бога и Аз току що ги изгорих в печката." "Ама аз, Учителю, исках да свърша моята работа" - оправдава се Йорданка. "Да, българският народ иска първо да свърши своята работа и ако му остане време, тогава ще умува дали да изпълни Волята на Бога. Затова те не заслужават и аз изгорих всичко." Учителят отваря вратичката на печката и там се виждат изгорени и овъглени листа на тефтерчета, които са се превърнали вече на пепел. Йорданка излиза и след това ни разказа какво се бе случило. А аз искам да добавя следното: Йорданка не знаеше да чете и да пише. В този момент, българският народ излъчи като свой представител човека, който бе невежа, за да изпълни

Волята на Всемировия Учител. Ето това бе трагедията на българския народ и трагедията на всички братя и сестри, които бяха край Учителя. Непоправима!

Тази трагедия започваше с невежеството и завършваше със своеволието, непослушанието и безотговорността. И ако българският народ и човечеството, и учениците от тази Школа се лишиха от скрижалите на Бога, то причината не бе в Йорданка, а в това, че в този момент българският народ, човечеството, изпрати своето невежество и своята простотия, да бъде посредник и представител пред Всемировия Учител. Всеки от нас правеше каквото си иска. Затова се развиха събитията по този начин. Ще приведа някои мисли от споменатото томче "Начало на мъдростта", стр. 214: *"Мнозина от вас казват: ние сме окултни ученици, имаме право да мислим и чувствуваме, както разбираме. Нямате право да мислите, както искате. Ще мислите, ще чувствувате и ще постъпвате като мене. Защо? Аз ви посочвам пътя, който води в Царството Божие. Ако искате да влезете в Царството Божие, ще следвате този път. Ако не искате, свободни сте да мислите, да чувствувате и да постъпвате както искате. Помнете! Който не иска да изпълни Божията Воля, ще бъде вън от Царството Божие. Законът е строг и безпощаден."* (Беседа, държана на 1 юни 1932 год.)

При една среща на Начо Петров с Учителя, в последните Му дни, Учителят бе казал: "Причината за моето заминаване ще намерите в беседата Ми от 1 юни 1932 година" По-късно, през 1946 година, тя бе отпечатана под заглавие "Любов, обич и почит" в томчето "Начало на мъдростта" и ще го намерите на стр. 215.

В онези драматични политически събития, Учителят бе много строг и напрегнат. Приятелите непрекъснато сновяха до Мърчаево и се връщаха с известна утеха в София. Но малцина изпълниха онова, което Учителят каза. Единственото, което се изпълни точно навреме и без всякакви умувания бе спасяването на евреите от концлагерите на смъртта по нареждане на Учителя. А някои от тях бяха вече натоварени на влаковете. Други пък чакаха своя ред и час.

В изпълнението на Волята на Учителя участвуваха трима човека. Първият бе Методи Константинов. Той изпълни точно навреме нарежданията на Учителя. Вторият бе Любомир Лулчев, който също за пръв път изпълни нарежданията на Учителя, без да ги променя. И третият човек, който бе и който изпълни точно нарежданията на Учителя, бе цар Борис III, който скъса подписаната заповед за депортирането на българските евреи в Германия. Може да се каже, че това бе единственият пример за послушание в строго определено време и в строго определено място, и със строго изпълнение Волята на Бога. Как стана това ще прочетете в спомените на Методи Константинов.

В тази беседа, на стр. 216, четем: *"Ще кажете, че се трудите. За кого се трудите? За себе си. Какво сте направили за Господа? Какво сте направили за Мене? Аз не искам да ми правите паметници, не искам да правите църква на мое име - нищо не искам от българите. Достатъчно е това, което се прави в името на Бога и на Христа. Бог не обича лъжата."*

По онова време, освен непослушанието на учениците към Учителя, мнозина не знаеха какво представлява Бялото Братство и на какви закони се основава то. Всеки смяташе, че може да взима собствено решение и да прави каквото си иска. Резултатът от тези своеволия ние го проверихме, като преминахме през страдания, мъчения и пред очите ни се разруши онова, което бяхме изградили. Ум царува, ум робува, ум патки пасе - тази народна поговорка я проверихме и в трите положения. Голямо откровение е тя! Голямо и свещено откровение на българския Дух!

Политически събития

През времето на Втората световна война на "Изгрева" бяхме смутени и напрегнати. Бяхме се сгушили около Учителя като пилци около квачка, за да ни закриля под крилете Си. Учителят имаше много работа през този период. Към текущите въпроси на Школата, които Сам движеше, прибавяха се и политическите събития за развоя на войната. Приятелите Го разпитваха, но Той мълчеше. Веднъж Го запитаха: "Учителю, как ще свърши войната?" "Аз зная как ще свърши войната и тя ще свърши така, както Бог е решил. Но ако кажа това сега, около вас има духове-шпиони, които чакат да чуят какво ще кажа, веднага ще отхвърчат за броени секунди и не само ще разкажат на сражаващите се страни, но ще раздухат още повече войната и ще се ожесточат и ще избият още повече хора. Защото едните ще се бият, понеже са обречени, а другите още повече ще се бият, понеже ще са бъдещи победители." Ето това беше едно мнение на Учителя, което не търпи възражение. А трябва да добавя, че по онези времена Учителят лично беше съобщил пред няколко братя офицери с висш чин - полковници, които бяха командири на полкове - как ще завърши войната. Но онези бяха бойни офицери, знаеха какво значи военна тайна, знаеха какво значи и Божия тайна. Опазиха я, но после след войната, разказваха, дори привеждаха и доказателства за това, какво е казал Учителят и какво е станало след това. Но тогава, ако се съобщеше такова нещо, щяха да пострадат офицерите, а властта щеше да се нахвърли срещу Учителя и Братството. Когато ставаше въпрос за Германия, Учителят каза още през 1942 година: "Те сега ще разберат, че по пътя на насилието нищо не се постига." А по това време всички мислеха, че Германия ще спечели войната, защото тя бе в апогея си, а армиите й бяха пред Москва. За цар Борис III каза така пред мен с голямо възмущение: "Този некадърен цар..." Учителят не обичаше Кобургите, от които произтичаха цар Фердинанд и синът му цар Борис III. За тях бе говорил много пъти, че имат тежка европейска карма. И точно те дойдоха, та станаха царе на България, и точно в този определен исторически етап, когато дойде Учителят между българите. Та тяхната тежка европейска карма трябваше да се разреши тук, в София, и с това да се пречи на Школата на Учителя. Това са много неприятни паралели и сравнения. Но са особено поучителни, за да ви се отворят очите за съдбата на България!

Когато България обяви война на САЩ, тогава приятелите запитаха какво ще стане сега, а Той отговори: "Отишъл комарът да се бори срещу слона." За Учителя беше много глупаво човек да се бори със силния на деня, защото може да го смаже голямата силова вълна. Ще си загуби времето, заради което се е родил.

Цар Борис почина на 28 август 1943 год. По този повод Учителят каза: "Когато една царица се отдалечи от кошера си на пчелина - или царицата загива, или кошерът. Цар Борис тръгна за Невидимия свят по пътя на Любовта. Желая ви и вие да тръгнете така. Това беше най-демократичният цар в света." Това бяха думи, изречени по време, когато всички се вълнувахме от едно историческо събитие - цар Борис беше отишъл в Берлин на среща с Хитлер, върна се и след няколко дни умря. Носеха се слухове, че бил отровен от Хитлер, понеже се противопоставил на изпращането на българска войска на източния фронт, за да се бие срещу Русия, която ни освободи от турско робство. Изявлението на Учителя, че една царица, когато се отдалечи от кошера, то или тя умира, или кошерът, разкриваше цялата загадка по смъртта на Борис и за нас беше ясно, че той е бил убит. Другото, което ни интересуваше, бе съдбата на цар Борис - ще отговаря ли той пред

българския народ, защото през негово време много злини се бяха изсипали върху българите, а и се гонеше Учението и Школата. Учителят бе казал: "Цар Борис бе извикан горе, за да даде отчет пред Бога." А че тръгнал по пътя на Любовта - това го беше казал Учителят: този въпрос се разрешаваше по друг начин от Небето. А че бил най-демократичният цер на света - за него ние имахме друго мнение, защото при него ни гонеха, като Школа и като Учение. Но Учителят сравняваше неговата политика с тази на другите царе и спрямо тях той е най-демократичният цар в света. За нас нещата стояха по-иначе, защото ние не можехме да сравняваме. По времето на общонародния траур, ние четиридесет дни не играхме Паневритмия на "Изгрева".

В Мърчаево Учителят каза: "В бъдеще комунистите ще се коригират по отношение на Бялото Братство." За кое бъдеще се отнасяше, не ни се каза. Досега минаха тридесет години и не се коригираха, а проведоха много гонения срещу нас. Видяха в Учението голям съперник по отношение на някой идеи, като смятаха, че това са техни идеи, а тези идеи бяха общочовешки и Божествени. Видяха, че самият живот от една страна, а от друга страна - идеите на Учението на Учителя ще привлекат хората към Него и затова се бояха от нас. И затова ни преследваха, ограничаваха, съдиха ни и изгориха книгите на Учителя. Учителят каза по този повод така: "В бъдеще комунистите ще минат надясно, а капиталистите ще минат наляво и ще се срещнат по средата." До сега тридесет години се променяха много неща, но ние едва ли ще дочакаме, вероятно в следващите тридесет години други от вас ще дочакат това, което каза Учителя. Не може да не Му се сбъднат думите. Неговите думи, Словото Му е закон за онези Висши Сили, които управляват по невидим начин човечеството.

В Мърчаево, в дома на брат Темелко, бяхме се събрали при Учителя, а това беше един-два месеца след 9 септември 1944 година. След като дойдоха комунистите на власт, те се насочиха към своите врагове, но сметнаха, че и ние сме техни врагове и започнаха гонение срещу нас още в самото начало. Един от поводите бе поведението на Любомир Лулчев, неговото германофилство и цялата му дейност като съветник на цар Борис III, дейност, изобличена от Учителя в салона на "Изгрева" пред всички. Но всички комунисти бяха приели, че Лулчев е оръдие на Учителя и погнаха Братството. А това че Лулчев беше оръдие, това беше вярно, но той беше оръдие на другата - Черната ложа, за което Учителят ме беше предупредил лично, че той, Лулчев, работи с черните сили и да се пазя от него, да стоя настрана от него. Та по време на клас, на тази историческа беседа, през цялото време Лулчев стоя прав и не седна на стола си. А Учителят го изобличи пред всички в класа. Накрая завърши така: "Онова, което казах да се предаде на царя, не се предаде! А онова, което казах да не му се предава, то му се предаде. И затова ще се отговаря пред Бога." Всички бяхме изтръпнали и уплашени. По-късно Лулчев беше арестуван, съден и разстрелян от комунистите като съветник на царя. Заради неговото германофилство след това комунистите ни упрекнаха, че сме били фашисти и много гонения ни се стовариха върху главите заради дейността на Лулчев, която Учителят изобличи пред всички. Аз съм свидетел на тези гонения до сега. Чудя се как издържахме. Чудя се как още сме живи.

В един разговор Учителят ми каза така: "Когато комунистите трябваше да дойдат на земята и в България, те дадоха обещание пред Невидимия свят и пред Небето да не закачат Бялото Братство. Но те не удържаха на обещанието си. И затова ще отговарят пред Бога." Учителят замълча. Погледнах Го и в погледа Му успях да прочета, че Божият път е един и че всички пътеки водят към него. След толкова години, вече станаха тридесет години оттогава, виждам как българите вървят по най-кривите и едва забележими пътеки. Но накрая и тази изкривена, залутана и загубена

българска пътека ще отиде при широкия път. Жалко за загубеното време, жалко за многото поколения, които ще се отклонят и ще загубят благоприятните си условия при слизането си и при раждането си при българите на земята. Защото ще изпуснат мисията, ще се отклонят от мисията, заради която са дошли през времето на Учителя. А да се роди човек в България е много трудно. Има много кандидати на Невидимия свят, но малцина са избраните, допуснати да слязат долу и да се родят чрез българите.

Режимът се беше сменил и комунистите заздравяваха властта си. Учителят се беше върнал от Мърчаево и беше дошъл да се изкъпе в банята в малкия ни дом на ул."Симеоновско шосе" 14. На "Изгрева" бяха преградили нещо като баня, но тя беше много мизерна. А нашата се палеше с огън, затопляше се казанче с вода, имаше душ за топла и студена вода. Бяхме приготвили едно помещение три на три метра за баня. След като се изкъпа, Учителят дойде при нас, почерпихме Го с чай и курабии. Разговорът се въртеше около тези бурни години, пълни с неизвестост, след като бяха дошли комунистите на власт. Учителят ме погледна и каза: "Те, комунистите, не знаят да управляват. Те и да искат, не могат да управляват, защото нямат знание. Досега 8 000 години те са чакали в Невидимия свят да бъдат пуснати на земята. Ние ги пуснахме, но те нямат знание. Трябва да мине много дълго време, докато се научат." Това което ни каза, ни смая, защото през този период Учителят се беше облякъл в мълчание. А защо ли? Защото имаше случаи, когато приятели идваха при Учителя и Го поздравяваха с вдигната дясна ръка, свита в юмрук. Това беше емблемата на комунистите. Тогава и те, като поздравяваха Учителя така, показваха, че одобряват новата промяна, като мислеха, че комунистите са техни братовчеди по идеи. Учителят седеше, гледаше и нищо не казваше. По-късно разбрахме това мълчание. А ние си имахме поздрав с вдигната дясна ръка до нивото на дясното ухо с длан напред, като казвахме част от формулите на Пентаграма, защото човек е жив Пентаграм. А тия приятели идваха и вдигаха дясна ръка в юмрук за поздрав. Да се чудиш ли, да се маеш ли, или да плачеш. А Учителят мълчи. Какво невежество и каква простотия. Или с една дума: кой какъвто си беше, такъв си и остана. Вари го, печи го, в Школа го слагай , учи го, но накрая той си показва това, което е в него, защото в себе си носи същината на своето си предназначение. И след това ние наблюдавахме всички онези приятели, които бяха с леви и комунистически идеи, как времето ги накара да се определят. Едни станаха действуващи комунисти, други се отказаха, трети се прикриваха, четвърти ни предаваха, пети ни съчувствуваха и така нататък. А ние трябваше да мълчим и да понасяме всичко това. Трябваше да измине време, докато комунистите се научат да управляват. Изминаха тридесет години и още не са се научили. А кога ще се научат, това само Учителят може да каже. Но знам това, че Той каза: "В бъдеще комунистите ще се коригират." Аз може да не го дочакам, но едно следващо поколение ще го завари и ще се убеди в думите на Учителя. А как ще се коригират, никой не знае! Само Бог знае.

През 1930 година бяхме с една група приятели на южната част на Второто езеро и Учителят каза: "Тук някъде трябва да има извор." Цялата група се разпръсна да търси и после някой извика, че го е намерил. Започна се оформянето на извора, който течеше под една голяма скала. Оформи се улей и корито, направи се преградна стена, донесоха се камъни и така се създаде чешмата "Ръцете, които дават". Един брат изчука ръце на човек като улей, през който изтичаше водата. Отпред приятелите донесоха и поставиха големи камъни от бял мрамор от много далече. Учителят следеше, наблюдаваше и даваше съвети при строежа на чешмата. Нареди да се сложи един голям камък отпред и каза: "Това е царят". После донесоха по-малък

камък до него и за него рече: "Това е царицата". Сложиха един още по-малък и за него рече: "Това е престолонаследникът". Ние смятахме, че Учителят поставяйки камъните, говори символично и се чудехме какво ли означава това. Но когато се върнахме в София, измина не много време и чухме, че царят си довел царица и ще се жени. Дотогава никой не бе споменавал дали ще се ожени царят или не и коя ще бъде царицата. Така че ние присъствувахме на едно историческо събитие горе на езерата, когато то трябваше да се реши, да му се даде насока и път. Учителят понякога пред нас по този начин определяше насоката на бъдещи събития, чрез някаква физическа дейност. Тя се проектираше под форма на градеж, вграждаше се в земята като символ в току що направена форма, излязла от ръцете на братята, които работеха и изграждаха нещо. Така че някое събитие трябваше да се проектира от Небето към земята и трябваше да мине през хората, за да се реализира, като предварително се вграждаше в онова, което ние съграждахме с ръцете си в присъствието на Учителя. А ние бяхме свидетели на много такива случаи. И ако се съберат тези случаи и се подредят последователно, мнозина от вас ще получат истинското знание за това, Кой управляваше съдбините на света по времето, когато бе отворена Школата на Бялото Братство! Това бе Великият Учител!

През месец юни 1942 година, една група с Учителя отидохме на Рила. Първите три дни Учителят престоя в палатката Си, беше замислен, затворен в себе Си и не говореше. През следващите дни Той се разхождаше и ни говореше. Един ден падна голям град - колкото орехи. Изпокъса платнищата и изпочупи всичко, което носехме като чинии, чаши, които не бяхме прибрали. Ние едва се укрихме, за да не ни пребие градушката. Едвам се спасихме. Преживяхме голям страх. През цялото това време Учителят беше строг, но нищо не каза за градушката. Прибрахме се в София и следващата година, когато започнаха бомбардировките върху София, Учителят се обърна към нас и каза: "Онзи град, лани, онзи град миналата година на Рила показваше идването на бомбардировките." Ние си припомнихме всичко - и екскурзията с Учителя, и градушката. Извадихме тогава, разчетохме и разпратихме на приятелите част от едно изказване на Учителя за съдбините на света, което не бе по-късно пуснато за печат и отпечатано, поради политическите събития след 9 септември 1944 година. А Учителят държа и каза това Слово на следващия ден след градушката. Вие не можете да разгадаете символиката в думите на това изказване, ако не знаете за падналата градушка като орехи и за последвалата бомбардировка върху София от английските и американски самолети. Та ние наблюдавахме и разрушенията на града от бомбите, и жертвите, които даваше българският народ и се питахме какви ли са тези съотношения, които съществуват между природните явления и човешките действия, понякога вземащи размери на опустошителни разрушения. Ето аз давам само няколко откъса, за да сравните и да проумеете какво значи съответствие и взаимоотношение между природни явления и човешки действия, между символика и политически събития, между съдбините на света и съдбата на света, която започваше от Дома Господен. А Домът Господен се намираше в България, Дом Господен бе "Изгревът", където се намираше Школата на Всемирното Велико Бяло Братство и където Учител бе Всемировият Учител Беинса Дуно.

Из разговорите на Учителя на Седемте рилски езера
през месец юни 1942 година

"Тук идвам, защото Бог е идвал. Неговите стъпки са стъпвали тук. Нашето пребиваване на Рила се сравнява с историята на цялото човечество: излизането му от Рая, влизането му в гъстата материя и връщането му в Рая.

Когато се покае човек, ще влезе в Райския живот.

Идвам тук, защото Бог е стъпвал с краката Си по тези светли места.

Вие мислите, че като свърши войната, ще дойде Царството Божие на земята. Никакво Царство Божие. Иде огън на земята! Идват страдания! Големи страдания идват на земята. Голям огън иде.

Сега идват на земята Светлите. Техен вожд е Христос. Светлите идват с оръжие в ръка. Едно време те бяха слаби, а сега са въоръжени и са силни. Човекът на Любовта сега ще бъде силен и като го види човекът на злото, ще бяга. Земята ще бъде очистена от лошите хора. Лошите хора ще напуснат земята и ще идат към центъра на земята на изправление. Две хиляди километра има земна кора, после идва две хиляди километра празно пространство. След това идва едно вътрешно кълбо с радиус две хиляди километра. На това кълбо отгоре живеят хора, които се осветяват с магнетизъм. Там ще бъдат изпратени лошите хора за изправление.

Първият помощник на Христа сега е Архангел Михаил, който е активен. И ангелите се сменят на дежурства, което трае няколко века."

Забележка: виж на стр. 61, 62 от "Добри и лоши условия" важно предсказание за човечеството. От 1878 година, дежурството е поел Архангел Михаил, а преди това триста години бе Архангел Гавраил".

"Във времето на пророк Данаил дежурен беше Архангел Михаил. Сега е второто пришествие, сега е краят на века.

Всички тия неща, които са казани в 24 глава от Матея и в 12 глава от пророк Данаила, се отнасят за сегашните времена. Тия дни на страдания, ако не се съкратят, нито една плът не би се спасила. Но заради избраните, тия дни ще се съкратят.

Ще дойдат граждански войни. Те ще бъдат ужасни. Ние не ги желаем. Ще се събуди голяма омраза между двете класи. Масите ще се повдигнат, ще станат големи кръвопролития. В много държави ще има гражданска война. Тогава и самата природа ще се възмути и ще дойдат големи земетресения. Където е било сухо, ще стане вода. И където е било вода ще стане сухо. Тези, които ще се спасят, ще влязат в Царството Божие, дето ще бъде небивала красота. Бъдете будни вие, защото нито косъм няма да падне от главата на праведния. Всички ще минат през изпитания. Будни бъдете, защото които издържат на всички изкушения и изпитания, те ще влязат в Царството Божие. В най-големите страдания, човек да има мир, вяра и любов, да не се обезкуражава.

В 12 глава на пророк Данаила се говори за второто идване на Архангел Михаил. Ще дойдат най-големите страдания, каквито човечеството не помни. Архангел Михаил, понеже има слънчево влияние, културата, която идва ще бъде слънчева. Тогава човекът на Любовта ще бъде силен, ще може да стъпи с крака си на главата на лошия човек и ще му каже: "Ще ходиш ли по пътя на Господа или не?" Това е символично казано. Това се разбира, че лошият човек ще бъде парализиран от силата на човека на Любовта, който ще има силни вибрации.

Сега борбите на земята са отражение на войната, която се води в Невидимия свят, между Бялата и Черната ложа. Бялата ложа ще победи. Тъмните духове ще бъдат вързани и ще бъдат изпратени в бездната. Сега преживяваме най-важната епоха в историята на човечеството. Радвайте се, че живеете в най-важната епоха. Преди Архангел Михаил да вземе дежурството, е владеел Архангел Гавраил. А Архангел Михаил е колективно същество, от цяла армия ангели, които са грамадни.

Човек има четири вида кръв, от която ще излязат четири групи ангели. Три вида ангели са минали. На земята има четири вида хора, които за в бъдеще ще станат четири вида ангели. Тогава ще се отворят вратите на животните да станат хора. Небето си има план.

Който влезе в новия живот - това е възкресение. Тези, които ще се превърнат от гъсеници на пеперуди - това е първото възкресение.

От живота към Любовта, от Любовта към Бога и от Бога към света - да се помага, да се работи.

Ако не искате да страдате, можете да останете в радостта, но ще носите само това, което си придобил дотогаз. Нови неща обаче няма да се придобиват. При скръбта ти придобиваш условия за нови придобивки.

Аз мога да стана художник, поет, музикант моментално, но трябва да сляза в областта на съответното изкуство. Само с Любовта може да се влезе в тия области. Любовта може да те направи всякакъв.

Вие трябва да знаете, че има една Промисъл. Провидението може да се нарече още "Око на Любовта". То бди над всяко същество и върху най-дребните и урежда живота им. Това е "Окото на Любовта". Бъдете уверени, че има Провидение и затова трябва да имате мир и да бъдете доволни от всички.

Никой не може да придобие Любовта, докато за него природата не оживее. Тогава ти ще бъдеш способен да станеш носител на Великата Божия Любов. Когато почувствуваш вътрешния живот на природата, тогава ти ще бъдеш достоен и способен да бъдеш носител на Любовта. Докато природата не оживее във вас, не можете да развиете Любовта."(Виж "Учителят говори" - статията за природата).

"Благодаря Ти Господи, за Любовта, Която си изпратил на света.

Благодаря Ти Господи, за Мъдростта, Която си изпратил на света.

Благодаря Ти Господи за Истината, Която си изпратил на света, за да ни доведеш в Твоя дом на блаженство."

Това е Великият план на Бога, това е краят на Еволюцията. Тази формула показва какъв е Великият план на Бога.

Очаква ни нещо велико. За всеки един от нас са отпуснати големи богатства. Тези богатства не ви се поверяват, защото сте още малки. Когато пораснете, ще ви се дадат тия богатства. Тия богатства са в сигурни ръце, в ръцете на вашия наставник.

Никога не съжалявайте, че сте обичали и никога не съжалявайте, че сте били обичани. Един човек те обича и след четири-пет години не те обича, после пак те обича, после пак не те обича и така нататък. В онзи, който те обича, в него е влязло едно напреднало същество, което те обича чрез този човек. Но това напреднало същество си има работа и те напусне, но после пак идва. Не туряй мисълта, че този човек не те обича. Онова същество, което те обича, то пак ще дойде, за да те обича. Ако те обича един обикновен човек, ти ще станеш обикновен човек. Ако те обича един напреднал, ти ще станеш талантлив. Ако те обича още по-напреднал, ти ще станеш гениален.

Когато ти приемеш Любовта, няма да бъдеш сляп, глух, ням, болен, глупав.

Най-красивото същество в света - това е Бог.

Всичко това, което имате: дарби, способности и прочие, дължите на тия, които ви обичат.

Аз съм дошъл на Рила за една важна работа. Тази важна работа, за която съм дошъл, вие не я знаете и няма да ви я кажа. Нека разумните да ви говорят. Да ви говорят плодовете на тази работа.

В този момент в България има много посветени. Такива има и в другите държави. Те заедно работят, по един план и ръководят човечеството. Те образуват една голяма мрежа и работят за повдигането на човечеството."

Това бе една от последните екскурзии на Учителя на Седемте езера на Рила през 1942 година.

Болшевиките и Всемировият Учител

Учителят живееше на ул."Опълченска" 66, в дома на Петко Гумнеров. От другата страна на тази къща-близнак живееше баба Парашкева със своите деца. Един от синовете й се казваше Георги Димитров. В един от разговорите, Учителят бе казал, че този дух е представител на Третия интернационал, който идва в света да промени общества и народи. Ние живяхме през тези времена и бяхме свидетели на всичко, което Учителят каза за комунизма, което вие ще намерите в Неговите беседи. Всичко се изпълни до последната буква и точка. А дали на нас ни изнасяше или не, това нямаше значение от гледна точка на Онзи, който трябваше да изпълни Волята на Великият Учител. Така че съжителството в онази къща, на Третия интернационал, от лявата страна на сградата, с Учителя, от дясната страна на сградата, не беше случайно, а нещо повече от символика. И това го проверихме, че е така.

Учителят беше заточен от цар Фердинанд във Варна през 1917 година, заради това, че беше казал, че Германия ще изгуби войната, ако не се вземат навреме мерки и не се излезе от войната. Тези съвети на Учителя към цар Фердинанд са известни. Той не ги изпълни и за това българският народ плати жестоко. Освен това бе нарушен онзи Божествен план, според който Великият Учител трябваше да дойде на земята в освободена и обединена България. Балканската война трябваше да обедини всички български земи и българите в една държава и по този начин да се създадат условия на Великия Учител да развие своята дейност и да изпълни Волята на Бога, за което бе слязъл на земята. Но от преизподнята излязоха сили, които противодействуваха на Божия план. И се намериха служители на тези сили, които да противодействуват. Едни бяха вън от България, други бяха вътре в България. Всички се стремяха да ограничат условията, при които трябваше да работи Великият Учител. Това веднъж се извърши на Берлинския конгрес, където България бе окастрена. А Учителят дойде да работи между този народ в границите, определени от Сан-Стефанския договор. Онези сили се прехвърлиха и в България и попречиха този народ да се обедини. През Балканската война не послушаха съветите на Учителя. След това дойде Междусъюзническата война, България бе окастрена и загуби всичко. По-късно дойде Европейската война и отново не бяха изпълнени съветите на Учителя. Злото работеше като разрушителна сила чрез управляващите по онова време в този народ. Учителят беше заточен във Варна от Фердинанд. Намираше се в хотел "Лондон", на последния етаж.

Ежедневно го посещаваха приятели. Една млада сестра, казваше се Елена Казанлъклиева, беше поела грижата да Му почиства стаята и да се грижи за бита Му. Тя бе виждала, че в поведението на Учителя има нещо необикновено и нещо тайнствено. Затова решила да Го наблюдава скришом, за да види какво прави Той през свободното Си време. Една вечер Учителят излязъл пред хотела, застанал по средата на двора, вдигнал глава и се загледал към Небето. Била тиха, лятна, звездна вечер. Небето било чисто, а звездите блещукали, като че ли са запалени свещи и някой ги е закачил на този небесен олтар. Елена Казанлъклиева решила да провери какво прави Учителят на двора в тази звездна нощ и тайно Го наблюдавала през открехнатата външна врата на хотела.

Учителят стоял на двора с вдигната нагоре глава и разглеждал звездното Небе. Бил обърнат с гръб към онази врата, зад която се скривала Елена Казанлъклиева. Както е бил с гръб към нея, по едно време тя чува гласът Му: "Еленке, ела тук при Мене!" Тя се стресва, след това се уплашва;

че Учителят е открил по някакъв Негов начин, че тя Го наблюдава скришно. Тя стои и се чуди какво да прави. Изпитва срам от своята постъпка, че е следила без разрешение Учителя, че е следила личния Му живот. Отново чува гласа на Учителя, който я приканва да отиде при Него. Няма как, престрашава се, прекрачва през прага на вратата, полека-полека застава пред Него и виновно навежда глава. Учителят се обръща към нея и казва: "Еленке, извиках те, за да ти съобщя нещо. Сега внимавай какво ще кажа. Вдигни главата си и ме гледай." Елена си вдига главата и поглежда Учителя. Учителят стои пред нея, главата Му е вдигната нагоре, а очите Му са отправени към звездите. Той леко вдига ръцете Си до височината на гърдите Си с длани, вдигнати към Небето. След малко се чуват думите Му: *"Реших да пусна болшевиките на земята!"* Учителят сваля ръце след малко, сваля поглед от Небето, обръща се към Елена и казва: "А сега е време да се приберем и да оставим Силите Господни да изпълнят Волята на Великия Учител и на Бога." Прибират се в хотела.

След някое време научаваме от вестниците, че след като в Русия е извършена Февруарската революция, на 24 октомври 1917 година, чрез въстание, болшевиките са дошли на власт. Елена това го беше казала на първите приятели. А по-късно го разказваше при някои специални разговори и на нас. На събора през 1919 година в Търново, Учителят каза: "Онези велики народи, които сега разрешават важни въпроси, ако не се подчинят на Божията Воля, ще станат по-малки от българския народ - ще бъдат наказани. Онези, които паднат морално, ще изостанат с хиляди години. Всичко, което става сега, става по Божия план. Болшевиците вършат онова, което е предсказано. Ни повече, ни по-малко." ("Беседи - обяснения и упътвания", Търново, 1919 год., стр. 111-112) През тази година Учителят говори много за болшевизма. От една страна Той каза, че това са бирници на Бога, които са дошли да направят корекция в живота на богатите хора, които не се плащали от 2 000 години своя десятък на Бога. От друга страна Той каза, че болшевизмът, това е камшикът на Бога в Христовата ръка. Така че болшевизмът беше дошъл и имаше своето място в новата история на човечеството. Той дойде да свърши една работа. Той дойде, за да възпре онези, които воюваха срещу Учителя и които отнеха условията на Великия Учител, дошъл на земята и при българите. Тогава болшевизмът и онези от Запад се хванаха гуша за гуша. Тази борба продължи няколко десетилетия - точно толкова, колкото трая Школата - двадесет и две години. Още тогава Учителят бе казал: *"Вие искате Аз да сляза от тази катедра и да не проповядвам Божието Слово. В момента, когато Аз сляза, в България ще дойдат болшевиките."* Точно така и стана. Учителят пусна руснаците в България, когато бе в Мърчаево и комунистите дойдоха на власт. Започна една нова епоха. Словото на Бога бе дадено чрез Великия Учител и Школата бе закрита. Кой помогна за това? Това бе Божественият план и този Божествен план бе свален от Великия Учител в онази звездна нощ, в двора на хотел "Лондон", във Варна, когато, в присъствието на представител на човешкия род, бе изрекъл решението на Бога: "Реших да пусна болшевиките на земята." Ето такава е истината. А вие може да проучите повече за тези неща в Словото на Учителя. А ще го проверите чрез историята на човечеството!

Човек предполага, а Бог разполага със съдбините на света

Учителят предупреждаваше съвременното човечество, че ако ръководителите на големите европейски държави не разрешат правилно онези задачи, за които са поставени на тези постове, то светът ще мине през

нова война. Всички бяха предупредени по различен начин и никой държавен ръководител не можеше да се оплаква. Бяха предупредени англичани, французи, германци и руснаци. Така че никой няма оправдание по времето на Учителя. В България заради Кобургската династия, която управляваше, проникна германското влияние във всички посоки. Онова, което ставаше в Германия, ставаше и в България. В България се създадоха много фашистки организации по подобие на германските. Вестниците започнаха да величаят до небесата Хитлер, който бе дошъл на власт в Германия. Отива Методи Константинов при Учителя, носи Му един вестник и Му Го показва, а в него има една голяма снимка - как Хитлер говори на един грамаден площад на стотици хиляди германци. Учителят казва: "Хитлер е един глупак и всички, които биха наливали вода във воденицата на Хитлер, ще носят същото име." Методи си отива, запомня думите, но ги споделя само с най-верните си сподвижници. Тези думи след време се сбъдват.

На 22 юни 1941 година Германия напада Съветска Русия. Германците настъпват и са пред Москва. Москва е обкръжена и се очаква всеки миг да падне. Всички в България са разтревожени. Има много русофили, които помнят как Русия ни е освободила от турците. Има още живи опълченци и всичко това се помни. Има и много комунисти, които направо са объркани и се питат какво ли ще става. Един от тях е брат Руси Караиванов от с. Ветрен, Казанлъшко. Той е комунист по убеждение, бива много години преследван и бит от полицията, лежал е и в затвора. Но идва един момент и в живота му става промяна. Той се запознава с идеите на Учителя и разбира, че светът не може да се промени отвън, докато отделният човек не се промени отвътре в името на един Висш Идеал. Отива при Учителя на "Изгрева", среща се с Него и Му казва: "Учителю, Вие винаги говорите, че бъдещето принадлежи на славянството и че Русия ще има дял в новата култура, която трябва да дойде чрез Вашето Учение. А сега какво ще стане? Ето - германските войски са разгромили руската армия и наближават Москва. Очаква се Москва да падне и германците да завладеят Русия. Как тогава славянството ще изпълни своята мисия, след като я няма Русия?" Учителят го изглежда от глава до пети и му казва: "Отговорът на този въпрос ще намериш в следващия брой на вестник "Братство". Руси Караиванов се връща у дома на село и поисква с телеграма от редакцията на вестник "Братство" и лично от издателя на този вестник, Сава Калименов, двеста броя. Получава поредния брой и какво да види - уводната статия е озаглавена "Славянството". Тази редакторска статия е подписана от Пламен. Това е псевдонимът на Сава Калименов, с който той се подписва по онова време. С едър шрифт е написано следното: "Славянството трябва да осъзнае своята сила! Тази сила не е човешка, а Божествена. Тя не е външна, а вътрешна. Следователно, тя не може да се унищожи." Руси Караиванов чете вестника, препрочита го, сълзи се наливат в очите му и съвсем се разридава, когато стига до финала на статията: "Славянството е определено от Бога да внесе елемента на новото в живота на цялото човечество. Това иска Бог, а не хората. Нека знаем това. Нека го вярваме, без да се съмняваме. Нека го помним и никога да не го забравяме." Така завършва тази редакторска статия, подписана от Пламен, тоест от Сава Калименов.(вестник "Братство", издаван в гр. Севлиево, брой 281 от 1 август 1941 год., год. 13). Руси Караиванов държи в ръцете си вестника и вече знае отговора на Учителя както за съдбата на Хитлер и на Германия, така и за развоя и свършека на войната, така и за съдбата на Русия. Той отива лично в Севлиево и вместо поръчаните 200 броя, взима 600 броя от вестника, плаща ги и ги разнася по цяла България, като раздава безплатно на своите познати русофили и другари по убеждение - комунисти. Всички четат и искат да вярват, че това точно така ще стане, но нямат сила в себе си да повярват в думите на Учителя. Но Руси Караиванов вярва, защото

лично го е чул от Учителя, а Сава Калименов му е разказвал, че тази статия е писана от него при изключително голямо вдъхновение и е отговор на започналата война на Германия срещу Русия. Руси Караиванов с голямо вълнение разказваше този случай тридесет години след победата на Русия срещу Германия. Той доживя да види как всичко това се сбъдна. И го разказваше на мнозина.

Учителят е в Мърчаево и го посещават различни приятели. Веднъж го посещава съпругът на една наша сестра - Мария Младенова - заедно с дъщеря им Лиляна. Съпругът е офицер с чин подполковник. Той е с военната униформа, с кабриолет, а кочияш е ординарецът му. Той идва при Учителя вече няколко пъти, като си води бележки от разговора, с разрешение на Учителя. Този офицер е Илия Младенов. Той е разтревожен поради това, че германските войски са обкръжили Москва и се очаква всеки момент Москва да падне. Той е боеви офицер. Бил е офицер-артилерист през време на Балканската война и е воювал в Европейската война. Бил е офицер в полка на полковник Минчо Сотиров от Бургас - полкови командир на Бдинския полк - който е от Братството, а жена му Мария Младенова е в Братството още от 1912 година. Така че Илия познава добре Учителя, но като военен е загрижен за изхода на войната. Запитва Учителя: "Учителю, аз съм чувал и съм чел от Вас за бъдещето на славянството и на Русия и че Вашето учение ще намери най-добър прием в Русия. Германците са пред Москва и всички военни очакват, че тя ще падне всеки момент. Тогава какво ще стане с Русия и с бъдещето на Вашето учение?" Учителят го изглежда, после поглежда и дъщеря му Лиляна, ученичка в гимназията, която присъствува на разговора с Учителя. Учителят се обръща към него, посочва му с пръст и казва: "Рекох, пиши: Руснаците ще забият червеното знаме над Райхстага." Илия Младенов е стреснат. Учителят повтаря същото изречение три пъти. Накрая Илия записва съдбоносното решение на Учителя за изхода от войната. Там, пред един български офицер и в присъствието на дъщеря му, Учителят предрешава и дава изхода на войната. Илия се връща у дома, разказва на жена си и строго забранява това изказване на Учителя да се предава някому, защото ще си навлекат много беди от властите, които по това време са на страната на германците. Войната така завършва - двама войни от руската армия забиват червеното комунистическо знаме над Райхстага и Германия бива разделена на две. Берлин също бива разделен на две: под руска окупация и под окупация на Англия, Франция и САЩ. Там бе мястото, където навремето, през 1878 година, България бе разделена на две и разполовен бе българският народ на две чрез Берлинският конгрес, след освобождението на България от турско робство чрез Русия. Дойде това време - 1945 година - когато Русия заби червеното знаме и раздели Германия на две, за да провери как се изменят Божиите решения, защото освобождението и обединението на България бе решение на Бога. Защото Великият Учител се бе вече родил в България през 1864 година. Та сега руснаците изпълниха едно Божие възмездие.

Бележка на редактора: Разделението на Германия на две държави просъществува до 1989 година - цели четиридесет и пет години - толкова колкото Учителят бе предсказал пред онези, които записваха Словото Му. Това се сбъдна!

Берлинската стена падна на 6 декември 1989 година. А на 10 ноември 1989 година падна от власт Тодор Живков, който управляваше България тридесет и пет години начело на комунистическата партия, с комунистическа власт.

Към края на войната, българските политици не послушаха нито един съвет, даден от Учителя. За това си има и причини, защото съветникът на царя, Любомир Лулчев, правеше своеволия. Веднъж Лулчев отива в Мърчаево при Учителя. Отива при вратата на Учителя и иска да се срещне с Него. Но Учителят не го пуска. Идва няколко дни подред, стои с часове пред вратата. Накрая Учителят извиква брат Темелко Темелков и му нарежда да доведе при Него Лулчев, който чака вън. Темелко го въвежда в стаята и вижда как Лулчев пада на колене пред Учителя, за да Му иска прошка за нещо и той, Темелко, излиза навънка, за да не гледа. След известно време Лулчев излиза от стаята на Учителя изпотен, уморен, разбит и разкаян. Темелко го пита: "Брат Лулчев, защо Учителят не ви пуска толкова време, а седите на вратата Му с дни и часове, а сега, като излизате, толкова сте измъчен и измокрен от пот до кости?" Лулчев му отговаря, че в момента не може да му каже, защото няма сили да стори това, но друг път ще му каже всичко. Така, един ден Лулчев сяда на масата при Темелко и му казва: "Слушай, брат Темелко, аз се излъчвам от тялото си, отивам на източния фронт и повеждам германците да се бият срещу руснаците. Аз ги водя и германците вървят след мене. Но като ги гледам, отсреща виждам че идват руснаците. А във въздуха над тях стои Учителят и води руснаците срещу германците. А аз водя германците и те се бият срещу руснаците и срещу Учителя." Темелко го оглежда и казва: "Ти знаеш, че Учителят е Велик Дух. Защо отиваш против Него и защо воюваш срещу Него и руснаците?" А Лулчев продължава: "Защото обичам германците и ще видиш моята присъда, защото Учителят ми не прощава. Ето, всеки ден идвам да се моля, падам на колене, ама Учителят прошка не ми дава. И ще ме видиш каква съдба ще имам. Ти ще си ми свидетеля, та да го разказваш след това на другите, та да знаят какво нещо е Учителят." И така стана. Като дойдоха комунистите в България, арестуваха го, съдиха го, осъдиха го на смърт и най-после го хвърлиха под един руски танк, та да го сгази. Това му беше присъдата от Учителя, защото руската Сила дойде чрез танковете, а Учителят ги водеше в Небесата направо към Берлин, за да забият червеното знаме над Райхстага. В Божиите решения няма обратни действия. Този случай го разказваше брат Темелко на всички, които отиваха при него, дори тридесет години след свършването на войната. А той доживя дълбока старост със запазен разсъдък.

Методи Константинов се занимаваше с политика и познаваше почти всички политически дейци. По това време той непрекъснато снове до Мърчаево, занася новини на Учителя, разпитва Го и търси Неговото мнение. Веднъж Му донася новината, че правителството иска да прави сондажи и преговори в Кайро с Англия и Америка, за да сключат сепаративен мир и да излязат от войната. Учителят му нарежда да предаде на политиците, че могат да изпратят българска правителствена делегация, но само за сондажи, не и за преговори и да нямат пълномощия и право да сключват договори със съюзниците. Методи предава това на Багрянов и другите и те послушват съвета Му. След време всички се питат защо тази делегация, която е ходила в Кайро, не е сключила примирие? А за това си има една голяма причина. А тя е следната:

Чърчил настояваше да се отвори втори фронт на Балканите и войските на Англия и САЩ да преминат през Балканите, тоест през Гърция, България и да пресекат река Дунав, да преминат през Румъния и да атакуват германските войски в България и Румъния. Целта е да се спрат руснаците на тяхната граница и да не се позволи на руските войски да влязат в Европа. Този план на Чърчил би довел до стотици хиляди жертви на български войници и разрушение на България. Освен това, с тях щяха влезнат и гръцки войски, и турски войски. А България отново щеше да бъде окупирана, както

навремето, когато съюзниците й, по време на Балканската война, след грешката на Фердинанд я окупираха. Освен това се нарушаваше и Божият план Русия да забие червеното знаме над Райхстага. А какво се случи по-нататък?

В двора на брат Темелко имаше един извор. С помощта главно на руснака Владо Николов и на Весела Несторова, този извор бе каптиран. Беше направено едно четвъртито корито, което да събира изтичащата от него вода. Един ден Учителят пристига на извора, а там са Владо и Весела. Той се обръща към тях и им казва: "Време е. Днес ще отворим западния фронт." Владо и Весела Го поглеждат учудено. Не разбират нищо. Учителят се навежда, взима един инструмент и на това корито прави изход - отверстие, през което водата да изтича от коритото. След няколко дни - 5 юни 1944 година - по радиото се съобщава, че е открит западният фронт, съюзниците са дебаркирали с флотата си и са ударили в гръб германските войски. Започва освобождаването на Франция и Европа от германците. Чак тогава Владо-руснака и Весела Несторова разбират, че са присъствували на един исторически момент в разрешаване на съдбините на света от Учителя. Този случай Весела и Владо го разказваха години наред на всички.

А е дошъл моментът, когато Учителят излиза на терасата и казва пред всички: "Ние решихме да пуснем руснаците и комунистите в България." Онези, които бяха долу на пейката, бяха свидетели на думите на Учителя. Те станаха също и свидетели, че тези думи се сбъднаха.

В дома на брат Темелко братята бяха донесли едно радио и по него слушахме новините. Тогава всички радиоапарати бяха запечатани така, че стрелката трябваше да стои само на онази вълна, на която предаваше Радио София. Това бе цензура и имаше за цел, да не могат да се слушат новини по други радиостанции. Така веднъж Учителят отива да пуска радиото, за да чуе някаква новина. Точно по това време пред радиото е Крум Въжаров. Учителят му нарежда да включи радиото, за да чуят новините. Седят двамата пред радиото и какво да чуят? Разнася се новината, че руските войски са влезнали в България. Крум се обръща към Учителя и Го пита с поглед какво означава това? Учителят отговаря: "По-добре така стана, че влезнаха руснаците, отколкото турците." Значи ако беше открит вторият фронт на Балканите, тук в България щяха да влезнат турските войски и България щеше да бъде отново окупирана и завладяна от турците. Това бе целта на онези сили, които искаха да се открие втори фронт на Балканите, чийто представител бе Чърчил. Но Учителят промени нещата, защото Божият план трябваше да се изпълни. А той бе от ясен по-ясен!

Руските войски са навлезли в България. Посрещнаха ги с хляб и сол и с цветя. Срещу тях не гръмна нито една пушка. Руските ешелони преминаваха през България. Руси Караиванов, който е железничар по професия, е дежурен на гара Ветрен. По това време спира един влак, пълен с руски войници. Войниците слизат на гарата, за да си налеят вода и да си купят някои неща, като мнозина от тях плъзват по съседните къщи. Влакът трябва да преноцува на гарата. Руси Караиванов отива и поканва един офицер да му гостува. Завежда го у дома си и му предоставя гостната стая. След като се нахранили, след като се разговорили за войната, накрая Руси Караиванов му дава една беседа от Учителя, преведена на руски, за да се занимава, докато заспи. Брат Руси е доволен, защото са се сбъднали думите на Учителя, че славянството е непобедимо и че Русия има мисия в света. Ето горе, в неговата стая, определена за гости сега почива руски офицер и чете беседа от Учителя на руски. Той взима и разгръща отново онзи вестник "Братство", от който той бе научил какъв ще бъде изходът на войната. Препрочита отново статията и плаче от радост. По едно време в стаята му нахлува руският офицер. Пита го: "Какво е това? Кой го е написал? Жив ли е

този човек? Такова нещо аз никога не съм срещал и няма никъде написано по света. Аз съм професор по литература и обществени науки, познавам много неща, но такова нещо досега никога и никъде не съм срещал." Тогава Руси Караиванов му обяснява, че това са Беседи на Учителя и че Той живее в София на "Изгрева". Руският офицер пожелал още утре Руси Караиванов да го заведе в София и да го представи на Учителя. Руси Караиванов на следващия ден тръгва с него, качват се на влака, пристигат в София и го завежда на "Изгрева", въвежда го при Учителя. В момента, когато руският офицер вижда Учителя, пада на колене пред Него и извиква: "Отец мой и Бог мой!" И започва да целува краката и обувките на Учителя. Учителят го вдига и го повежда в стаята Си. След него влиза и Боян Боев. А Руси остава отвън. Цели два часа се води разговор между руския офицер и Учителя. Така руският национален дух изпрати своя представител, за да падне на колене пред нозете на Учителя. Руското войнство, неговият представител, паднаха на колене и благодариха пред Великия Учител, защото Той изрече и даде Божието решение за съдбините на света. Руският народ заплати с милиони жертви - над 20 милиона убити. Руското оръжие спечели войната, защото ги водеше Учителят в Невидимия свят, за да изпълнят Божието решение и да бъдат съвременният бич в ръцете на Бога. Достойно е да се отбележи, че този руски офицер, четейки страници от Словото на Учителя в село Ветрен, в дома на Руси Караиванов, по Дух разбра, че има среща с нещо Велико, което е дошло на света. А там на "Изгрева", когато зърна Учителя, за миг той Го позна и разбра, че се намира пред Бога и затова извика: "Отец мой! И Бог мой!" Ето, това е финалът на тази история, когато съдбините на света се ръководеха от Всемировия Учител в малкото селце Мърчаево, в дома на брат Темелко Темелков.

Тази епопея трябва да завършим с един от разказите на Методи Константинов. В онези дни в Мърчаево, Учителят го приема в стаята Си, изправя се величествено пред него и казва: "Аз си свърших Моята задача тук, на земята. Аз ще си замина. Но вас, духовете, ще ви заключа на земята. Но за да не се ограничa, ще ви оставя ключовете - когато си завършите вашата работа тук, на земята, да си отворите сами и да дойдете при Мене." Методи със сълзи на очи Го напуска. Той е свидетел, че започва една нова епоха. Знае, че преди това трябва да завърши предишната епоха на времето, когато бе с Учителя. Учителят е вече на легло. Методи, заедно с Неделчо Попов и Асен Арнаудов, е при Учителя. Учителят отваря очи и им казва: "Какво е Бетховен, какво е Исус, какво е Дънов? Само Бог е Вечен и Безкраен." Учителят изрича тези думи и запява своята любима песен "АУМ". Тази песен беше последната, която Учителят изля на физическия свят. В тази песен се намират скрижалите на Бога. Тази песен съединява Божията Троица в едно: "Божия Дух, Господния Дух и Христовия Дух чрез Словото на Бога, изречени като скрижали в тази една единствена дума: "АУМ".

След заминаването на Учителя приключи една епоха. Тази епоха бе определена още в началото на века, когато Учителят започва своята дейност в България. Методи Константинов е при Учителя в Мърчаево. Учителят му чете 20 глава от Откровението на Йоа́на и му обяснява, че то съответствува на сегашните времена. След това му изважда едно малко подвързано тефтерче и му го показва, че то е писано преди четиридесет години - някъде около 1903 година. Учителят го разгръща и от избледнелите страници му прочита следните думи, които са написани в тефтерчето: "От север 1944 година ще дойдат руските войски. В България ще се смени строя." След това Учителят Му показва тефтерчето и страницата и Методи вижда, че там има някакви цифри и чертежи и с това разбира, че Втората световна война е астрологически и исторически определена. Методи пожелава Учителят да му прочете по-нататък и нещо от следващата страница. Но Той затваря

тефтерчето и му казва: "Не, ти ще го видиш." Както Методи, така и ние бяхме свидетели на всичко това и го записахме, за да се знае, че това е било и е станало, когато Великият Учител бе на земята между българите!

Ние бяхме на земята между българите в плът и кръв. Защото Великият Учител бе слязъл в плът и кръв между българите.

Защото Великият Учител бе Светата Троица - в Дух, в Сила и в Живот - чрез Словото на Бога.

В Него бе Божият Дух - Изяви се чрез Духа на Словото Му.

В Него бе Господният Дух - прояви се като Сила на Словото Му.

В Него бе Христовият Дух - претвори се като Живот на Словото Му.

Ние бяхме при нозете на Великия Учител.

Ние бяхме с отворени очи, отпушени уши и зрящи духове, и жадни души и се пояхме от Извора на Неговото Слово.

Ние трябваше да засвидетелствуваме с живота си за пребиваването на Великия Учител и Неговата Школа.

Ние затова дойдохме, затова живяхме и затова описахме част от това, което беше, за да се знае от вас, човеците на петата раса.

А за човеците от шестата раса оставяме Словото на Великия Учител - Беинса Дуно.

Това Слово е на Бога.

Защото:

То е Духът Божий на Славата.
То е Силата Господня на Виделината.
То е Животът Христов на Светлината!
Амин!

Опитностите на Мария Тодорова бяха записани между 1969 и 1975 година от д-р Вергилий Кръстев с право на печат.

МАРИЯ ЗЛАТЕВА

Любовта е извор

Родена съм на 20 март 1905 година, стар стил, в Русе. Баща ми е бил музикант, следвал е в Одеса една година, работил е в Стара Загора като музикант - хоров диригент. Той е един от съоснователите на операта в Стара Загора. Дядо ми е бил певец в църквата на дядо поп Константин Дъновски в с. Николаевка. Майка ми е от Трявна, учителка. След 1910 година тя учителствува в софийските села, придружена от мен, от сестра ми и от баба ми. Там сме учили.

През 1921 година бях ученичка в Музикалното училище в София. Между съучениците ми имаше един, който ми правеше особено впечатление и постепенно се сприятелих с него. Казваше се Харалампиев. Веднъж той ми се довери, че неделен ден ходи да слуша сказките на един Мъдрец. Това ме много заинтригува и пожелах да ме заведе. Следващия неделен ден ние се срещнахме на уреченото място и малко преди десет сутринта, отидохме на ул."Опълченска" 66. Дворът, в който влязохме, беше пълен с народ. Едни седяха на пейки, други бяха прави. Пред насядалите на пейките видях млад човек. После научих името му. Беше брат Симеон Симеонов. Той дирижираше песента "Любовта е извор", а всички пееха. Бях изненадана, че песента се пееше от хор на четири гласа. Може би необичайната обстановка, може би прекрасното изпълнение на песента, а може би, което е най-вярното, самата песен проникнала дълбоко в душата ми ме пренесе в някакъв чуден свят и аз се изпълних с нещо безкрайно хубаво. Сърцето ми откликна на това безкрайно хубаво чувство със свещен трепет.

След свършването на песента се загледах в отворения прозорец на едноетажната бяла сграда, намираща се в двора. В стаята се имаше жени, мъже, насядали, а други прави. На третия прозорец, считано от входа на къщата, застана мъж на средна възраст в сив костюм. Косите и брадата Му бяха леко прошарени, а очите - меки и топли. Запяха нова песен. След нея последваха още няколко. След това настана необикновена тишина. Всички се изправиха и зашепнаха молитва. След свършването й, някои отново седнаха на пейките. Тогава мъжът, стоящ на прозореца, заговори меко, тихо. В думите Му имаше сърдечност, топлота, която проникна дълбоко в душата ми и събуди някакъв отдавнашен, хубав, но сякаш забравен живот. Това беше Учителят. Колкото повече Го слушах, толкова повече Словото Му внасяше живителни струи за самата ми същност. Да отивам да слушам това Слово за мен стана самата необходимост, защото то се превръщаше в светлина, сочеше ми верния път в живота.

Всякога, когато намерим или видим нещо хубаво, ние пожелаваме да го видят и хората, които обичаме. Затова заговорих на майка ми с възторг и ентусиазъм за неделните беседи на големия Мъдрец. Заинтересована, тя също пожела да дойде да Го чуе. Никак не се учудвах, че на нея, която бе по природа духовна и добра, й допадна това, което слушаше на "Опълченска" 66 и с преголям интерес започна да идва всяка неделя. Точно по това време, за

наша голяма радост и щастие, тя беше преместена в едно по-близко до София село. Сега когато годините са се изминали, аз виждам, че не случайно, а по някакъв невидим план, майка ми е била преместена именно в това село, където две от нейните колежки - Елена Григорова и Спаска Перифанова - са били вече от дълго време последователки на Новото Учение. Тези две колежки на майка ми създадоха много приятни часове на разговори за духовните възможности на човека чрез Учението на Учителя, възможности, скрити дълбоко в него, чрез които може да се влиза в контакт с големите светли същества, ако се разработят и станат духовни ценности.

За пръв път бях посрещната от Братството с песента "Любовта е извор". Тази песен задвижи всичко в мен, а чрез мен - и в майка ми, и така ние пристъпихме с трепет в един нов свят - света на Словото и на песните на Учителя. Има един закон в Школата на Учителя. С каквото те посрещнат в първия момент в Братството, това определя твоя път в него. Мен ме посрещнаха с тази песен и целият ми живот премина с песните на Учителя.

И ето - сега, след толкова много години, аз отново разказвам за онзи вълшебен миг, когато моята душа срещна чрез Словото Великия Учител.

Любовта е извор, тя живота ражда. Любовта носи изобилието. Любовта е в Божествения свят. Тя е великият закон, който изпълва душата на ученика. Ученик е онзи, който чрез душата си може да се докосне до този закон и да го свали на земята, а чрез живота си - да го претвори в Благо за другите и за себе си. Да, тогава Любовта става извор и тя живота ражда.

Моят Висок Идеал

По онова време съборите на Братството са ставали в Търново и аз научих, че през лятото ще има такъв. Имах голямо желание да отида, но нямах никакви парични средства. По това време ние се бяхме преместили в новата ни къща в квартал "Подуене", която трябваше да доплащаме. А аз още учех и не разполагах със собствени средства. Тогава реших да помоля брат Бертоли да работя при него мозайка. Това беше през 1922 година. Той, като разбра, че искам да спечеля пари, за да отида на събора в Търново, погледна ме, позамисли се и каза, че мозайката е груба работа, не е за мене, защото аз трябва да си пазя ръцете за цигулката. Но за да ми помогне, изпрати ме за известно време да помагам в домакинската работа на жена му. Тя имаше четири деца и работа много: пране, гладене, кърпене, миене на пода, чистете и така нататък. За мен всичко това беше страшно уморително, защото никога дотогава не бях работила толкова много. Понякога едва издържах, но мисълта че ще отида на събора, вливаше в мене нови сили за работа. И макар да се прибирах в къщи преуморена, душата ми беше изпълнена със странно вдъхновение и когато започвах да свиря, сякаш прекрачвах от земята в Небесата, пълни със светлина. Изпита, на който бях поставена чрез брат Бертоли, положих успешно и бях възнаградена със средствата, необходими за отиването ми на събора. Учителят винаги е казвал, че парите, спечелени с труд, са благословение. Затова ще бъда винаги благодарна на брат Бертоли за услугата, която тогава ми направи, защото отиването ми на събора беше непрекъснат празник за душата ми.

С какво вълнение, с какъв възторг пристигнахме в Търново! Ето ни в голямата градина извън града, в която имаше къщичка. Бяха построени от бързи и сръчни ръце на братя много палатки, в които трябваше да се настанят още толкова много сестри и братя, дошли от цяла България. Всички бяха чисти, спретнати, защото за всички съборът беше свещен. Но в това красиво чувство не липсваше веселост, а и хуморът от страна на тези, които го притежаваха, бе на висота. Така брат Симеон Симеонов, винаги весел и шеговит, зарадван, че ме вижда, взе кальфа на цигулката ми, започна да ме мери колко съм висока и със своя силен глас обяви пред всички, че съм достигнала кальф и половина височина. Безброй братски и сестрински очи ме гледаха с умиление и устните им се усмихваха приветливо.

Отново изпъкват в съзнанието ми утрините, изпълнени с мистика, молитва и Словото на Учителя. Едва се зазорява. Братята и сестрите, наредени в редици, чакат с трепет изгрева на слънцето. В десетки редици смирено са застанали сестрите с бели воали на главите. До тях - изправени - братята, вперили поглед в хоризонта, за да не изпуснат първия лъч на изгряващото слънце. Някакъв тих повей докосва белите забрадки и стройно изправените братя, повей като милувка на тези, които са отвъд, в Невидимия свят, за които Учителят казва, че са много повече от нас в градината, дошли да чуят Божественото Слово, което Той снема от Небесата. Един от най-свещените моменти е този, когато учениците влизат тихо в горницата на вилата. Цялото ми същество трепти в най-чуден и свещен трепет. Имах особено чувство, че стаята, в която влизахме да се помолим, сякаш бе изпълнена с невидимото присъствие на големи светли същества. Един от най-красивите моменти на този събор беше разучаването на песента "Фир-Фюр-Фен". Беше 21 август 1922 година. Бяхме насядали на тревата под сянката на голямо дърво. Учителят беше ни подредил в редици. Близо до нас беше бялата къщичка, а зад отворения прозорец седеше Учителят. Обикновено Учителят изпяваше един мотив и ние го повтаряхме. Така Той ни даде песента на части, а после, след като я научихме, Той прибави и движенията й. При *"Фир-Фюр-Фен"* ръката се разгръща встрани, а при *"Тао Би Аумен"* се прибира на гърдите. При *"Благославяй"* ръцете се разтварят встрани и се движат като криле на птица, която лети.

По онова време Учителят изнесе беседа и в търновското читалище. Естествено, всички ние присъствувахме. То беше претъпкано с народ. Бяха дошли и попове, които седяха на няколко редици. После се разбра, че са дошли с намерение да предизвикат Учителя на диспут. Но, завладени от Силата на Учителя чрез Словото, което изказваше, никой от тях не проговори - всички спяха. Когато беседата свърши, те като че ли се пробудиха и поискаха да се съберем отново в два часа след обед, за да изкажат своето отрицателно мнение към Учителя чрез диспут. Учителят тогава каза категорично: "Не ще се състои!" Ние всички, които бяхме там, запяхме песента "Братство, единство" и така - с песен - напуснахме читалището и града и отидохме на градината. Когато се наобядвахме, Учителят обиколи някои от палатките и каза да се окопаят много добре и то - колкото се може по-бързо, макар че времето беше слънчево. Не се мина много време и като по чудо изникнаха тъмни облаци. След малко ливна проливен дъжд. Беше наближило два часа. Буря от дъжд и гръмотевици се

изсипа над града. Така никой не отиде в читалището - то остана празно и диспутът на поповете не се състоя. Това раздвижи целия град и всички коментираха случилото се като Божия поличба. А ние бяхме в палатките от два до четири часа, когато над градината също се изля проливен дъжд. Ние седяхме вътре, пеехме песни и славехме Бога и Господа на Силите за Неговите чудни дела и преизобилни блага, с които ни даряваше. Моята мечта се сбъдна. Аз дойдох на събора и успях да съзра Високия Идеал, изразен чрез Слово, песен и чрез Делата Господни. Пред мен остана задачата да се добера чрез моя живот до Високия Идеал. Словото и песните на Учителя сочеха пътя.

Учение и служение на Високия Идеал

След като завърших учителския отдел при Музикалната академия през 1922 година, бях назначена за учителка по пеене в Мездра. Благодарение на това, че частно учех пеене и предавах уроци по цигулка, справях се добре с всичко. Разпявах учениците, излъчвах солисти, самата аз им свирех на цигулка и пеех. Успях да ги накарам да обикнат музиката и оттам да ме слушат. Образувах голям смесен хор. Преподавах на десетина ученика по цигулка. Третата година образувах малък оркестър от учениците си. Между номерата, с които се представихме, бяха "Първият ден на пролетта" и "Евера" от Паневритмията, акомпанирани на китара.

С всичко се справях много добре, но мен самата това не ме задоволяваше. Много пъти вечер плачех. Имах желание да уча и да постигна нещо много повече в цигулковото изкуство. На четвъртата година ме назначиха учителка в Свищовската смесена гимназия. За моя преголяма изненада, дадоха ми седемнадесет часа физкултура и само седем часа пеене. Влязла в клас, в първия учебен ден, разпитах учениците си за музикалния живот в Свищов. Накрая ги наредих в редици, изиграха "Аум" и часът завърши, понеже звънецът удари.

Върнах се в София, отидох при Учителя и Му се оплаках, че не мога да се справя с гимназиални ученици по физкултура, от която нямах понятие. Но преди да отида при Учителя, отидох и гледах оперетата "Паганини", която се даваше по това време в София. Недялка Симеонова изпълни солата за цигулка. Като я слушах, нещо трепна в мене и ме запита защо страдам, а не се боря да уча. И така, аз съм пред Учителя и след като Му се оплаках от часовете по физкултура в Свищов, казах Му, че имам голямо желание да продължа да уча. Затова съм дошла при Него за съвет. Искам да напусна учителствуването, да се явя в Академията на изпит за следване в специалния отдел по цигулка, а за да се прехранвам ще давам уроци по цигулка. Учителят ме изслуша и ми каза, че най-хубавата професия е учителската. Поговори ми доста и завърши: "Ти тук ще станеш едно нищо!" Отговорих Му, че съм съгласна с Него и че това, което ни учи трябва да го разпространяваме сред народа. А като учителка ще вземам много пари, защото освен учителската заплата, ще вземам толкова от уроци по цигулка. Но дълбоко и чистосърдечно заявих, че мен ме влече повече духовното.

Учителят затвори очи и дълго мълча. В това време знаех, че Той разглежда със своя вътрешен взор зигзагите на моя живот, не само досегашния, но и моя бъдещ жизнен път. Като си отвори очите, каза: "Всеки човек, като разрешава някои въпроси, нека се вслуша тук." - и посочи с ръка слънчевия възел. "Там има един глас, който ще му каже правото. Ти забрави това, което ти казах. Вслушай се във вътрешния си глас и каквото решиш, направи го. Ако учителствуваш, ще имаш Моето благословение, а ако решиш да учиш, ще поздравиш Сашо Попов от Мене."

Така може да ми каже само Учителят, Който никога не настояваше и не ограничаваше, а даваше свобода на всекиго, както Бог я дава. Той само казваше, а всеки от нас решаваше свободно какво да направи. Аз не зная какъв щеше да бъде моят път в живота, ако учителствувах, може би щеше да бъде най-добър, като път благословен от Учителя. Но в мен желанието да уча беше по-силно от всичко. На другия ден казах на майка си, че желанието ми е да уча. Може би Небето и чрез нея искаше да ми каже, че като работя като учителка, ще бъда по-добре и че ще мога да си изкарам пенсия. Но този неин довод, който бе малко материалистичен, ме накара да мисля, че тя не може да разбере голямото ми желание - да уча. Затова прескочих нейния съвет и на следващия ден мълчаливо отидох в Музикалната академия. Намерих там Сашо Попов, поздравих го от Учителя и му казах за съкровеното си желание да продължа да уча. Той беше прочут цигулар и диригент. Познаваше Учителя отдавна. Той много се зарадва на поздрава на Учителя. Веднага се разтича, за да уреди приемния ми изпит. Още на другия ден се явих пред комисията, която бе съставена от него и професор Абаджиев. Изсвирих "Испанска симфония" от Лало. Като я изсвирих, професор Абаджиев се произнесе, че съм много изостанала и че не могат да ме вземат като студентка. Аз отговорих, че през трите години на учителствуването ми не съм имала възможност да свиря, но сега съзнателно искам да уча, затова ги моля да ме приемат. Сашо Попов каза: "Хайде, хайде, тя ще се оправи, нека я вземем". По този начин бях приета в специалния отдел при Сашо Попов. Отново видях голямата милост и любов на Учителя и Неговата благословия в новия ми път - чрез поздрава, който Той изпрати на Сашо Попов. Без този поздрав не зная какво щеше да бъде. Зарадвана, че бях приета като студентка в Консерваторията, аз разказах на Асенчо Арнаудов за сполуката си. На другия ден той ми разказа, че Учителят, като го срещнал, запитал го какво съм направила. Асенчо Му казал, че съм приета. Тогава Учителят казал: "Много хубаво е направила."

Думите на Учителя ме успокоиха. Отново пред мен изпъкна образът Му и затворените Му очи. Навярно тогава, виждайки моето минало и бъдеще, е видял моите възможности в предстоящия ми изпит и затова именно е изпратил поздрав до Сашо Попов. Неговата бащинска милост и грижа ми стоплиха душата. Така продължих да следвам и да задоволявам силното си желание да уча в специалния отдел по цигулка, да слушам беседи и да свиря на Паневритмия.

Всичко за материалната ми издръжка се нареди много добре. Сестра Маркова ме изпрати да преподавам уроци по цигулка на внуците й. А дъщеря й от своя страна ме препоръча на едни бургазлии - да предавам на двете им деца. Те пък - на други и така можех да изкарам прехраната си, да следвам

Академията, да слушам беседи и да свиря на Паневритмия. А след заминаването на Учителя, се нареди да постъпя на работа в Пионерския дворец. Получавах заплата заради работата ми и още толкова от частни уроци по цигулка. Можах да се обзаведа, да си купя мечтаното от мен пиано, впоследствие се пенсионирах и получих добра пенсия. Диригент на Пионерския оркестър бе Влади Симеонов. Аз работех там при него. Влади Симеонов беше влюбен в дъщерята на Бертоли - Мариета - и заради нея идваше на "Изгрева". Ето ви един пример как работи Небето. Той не искаше да дойде, но съществата от Небето го накараха да се влюби в Мариета и заради нея той дойде на "Изгрева". Дори сам той дирижира два пъти камерен състав в салона, където присъствуваше и Сам Учителят. Така че аз не работех в чужда среда, но бях много внимателна и дискретна, за да не навредя на себе си и на Влади Симеонов, понеже в ония години Братството се преследваше.

Веднъж Учителят ми каза: "Вие, сестра, не очаквайте от нашите деца да ви бъдат ученици. При вас ще идват от града, а нашите ще ходят в града, за да става обмяна. Вие, рекох, сте наблюдателна. Потърсете да откриете белезите, по които се отличават музикалните деца. С тях работете. Да не се мъчите с немузикалните." Съветът на Учителя се оказа точен и аз самата проверих това. Работех като цигуларка с пионерите от двореца, които идваха от града десетки години. Имах успех с тях и получавах похвали от ръководството.

Аз избрах своя път - път на служение и учение. Онова, което учех в Школата на Учителя, трябваше да го приложа в собствения си живот и в отношенията си с другите. Доколко съм постигнала това, не зная, но се стараех много през всичките тези години. Онова, което добих в себе си от Словото на Учителя и от музиката Му, бе вътрешен стимул в мен да работя за Божественото. Да работим за Божественото значи да служим на Високия Идеал на човешката душа - за да се съединим с Бога чрез общение с Божествения Дух!

На Рила с песните на Учителя

През 1927 година предприехме екскурзия до Рила, до връх Мусала. От София тръгнахме с камиони до Чамкория, сега Боровец. По това време камионите не бяха така изправни като сегашните. Разваляха се много често и трябваше да чакаме с часове докато ги поправят. Разбира се, трябва да кажа, че тава много не ни смущаваше. Време имаше много и ние го използувахме най-вече за пеене. С песен тръгвахме от София, насядали един до друг в камиона. Още в тъмни зори запявахме. С песен пристигахме в Чамкория, откъдето тръгвахме пеш за Мусала. Пътят ни се виждаше много дълъг, затова по средата на пътя младите ентусиазирани братя сръчно събираха дърва и до една голяма скала, извисяваща се над десет метра, пиехме чай. Камионът, с който аз пътувах, закъсня много поради повреда в мотора му. Групите бяха потеглили вече нагоре. И ние тръгнахме, но започна да ръми дъждец и когато наближихме Мусаленската хижичка, падна гъста мъгла - нищо не се виждаше. Чуваха се някъде далече гласове. Очертанията

на пътеките се губеха, пък и ние не ги знаехме. Тогава аз и приятелката ми Стефанка Марчева, с която бяхме съученички в Музикалната академия, се спряхме да се помолим. И стана чудо. Мъглата се вдигна и ние видяхме, че сме съвсем близо до първото Мусаленско езеро, едва не нагазили в него. Започнахме да викаме. Братята, които бяха вече напред, чули виковете ни, дойдоха и ни отведоха да второто Мусаленско езеро. Там бяха накладени буйни огньове. Учителят и много братя и сестри ги бяха наобиколили и сушаха дрехите си на тях. Дъждът беше спрял, но всички бяха мокри. Чайниците кипяха, всички пихме гореща вода и на никого не идваше на ума за простуда. Учителят беше с нас, а където беше Той - там имаше радост и песен. Това е едно небивало преживяване - пред теб е огънят и Учителят, а до теб са приятелите и всички пеят. Песента тихо се разнася, прониква навред в пространството, ти чрез песента навлизаш в него и чувствуваш в себе си неговата необятност. Ти си едно с песента, едно с планината, едно с въздуха и водите на езерата. Ти си едно с всичко, защото песента на Учителя те издига и носи към безкрайността и величието на Духа. Такива преживявания ученикът може да има само при Учителя и то - когато е с Него на Рила. На сутринта, при голям студ и суграшица, по-ревностните братя и сестри се изкачиха на връх Мусала. И днес, когато си спомням за тогава, душата ми се изпълва с благодарност за хубавите, изпълнени с радост дни и часове на Рила, прекарани с песните на Учителя.

През 1929 година Братството предприе екскурзия до Седемте рилски езера. Минахме през Сапарева баня и оттам - през Паничище нагоре. Пътят беше стръмен, но върволицата от братя и сестри вървеше след Учителя. От Паничище нагоре пътят беше вече по-приятен, макар и да се изкачваше, защото минаваше през гористи пътеки, докато стигне до високия хребет при хижа "Скакавица". Тясната пътека се изкачваше стръмно нагоре и ни караше често да се спираме и да поемаме дъх. Но погледите на всички бяха устремени нагоре и все нагоре, докато стигнахме езерата. Свечеряваше се. Първата вечер прекарахме на открито край Първото езеро, край големи огньове. Гледахме звездите, дишахме чистия въздух и песните ни се възнасяха към върховете. На другия ден потеглихме за Второто езеро, където се установихме. Ние се учудвахме и малко негодувахме в себе си - защо отиваме на Второто езеро, а не останем на Първото, което бе по-красиво. Учителят бе заявил впоследствие, че влиянието и теченията от магнетизъм на Второто езеро, са по-добри от тези на Първото. Тогава местността беше обрасла с клекове до самите води. Времето беше още топло. Аз и сестра Стойна Христова завързахме клековете така, че направихме тунел. Закрихме със зебло отгоре, а долу постлахме едно парче черга. Върху тази постеля, облечени с палтата си, спахме сладък непробуден сън. Така прекарахме там десет дни. Времето продължаваше да бъде топло и тихо. Вечер кладяхме големи огньове и пеехме песни до девет часа. Сутрин ставахме рано и отивахме на изгрев слънце и молитва на височината, която се намира между Второто и Третото езеро, в дясно. Това е първият Молитвен връх, който се намира от дясната страна, когато се изкачим на Второто езеро. Има снимка от онова време, на която Учителят държи Слово на това място. От тогава започнахме да излизаме на Рилските езера всяко лято. От година на година ние отивахме все по-добре екипирани и белият

град от палатки започна да расте и де се изкачва от лявата страна на езерото по високия хребет. Това днес може да го видите на снимките от онова време. Идваха братя и сестри от цяла България, а впоследствие - и от чужбина. Стана необходимо построяването на голяма кухня, където бяха поставени казаните за приготвяне на общите обяди и големите чайници, в които винаги кипеше вода за всички. Учителят препоръчваше на Рила да се пие само гореща вода. За покриването на тази голяма кухня носихме големи плочи от Шестото езеро на ръце. Нашите приятели фотографи са заснели и това. Предвождани от Учителя, направихме мостчета и оформихме каменистата пътека, слизаща към Първото езеро, по която се изкачваха конете, носещи продукти за лагера. Ние вече не идвахме през Сапарева баня и Паничище, а през село Говедарци, откъдето пътят беше по-лек и по-приятен. Учителят беше открил още първата година извора, изтичащ изпод голямата канара, но отпосле водите на този извор, за да бъдат огрявани от слънцето, се прекараха през малко корито, постлано с бели мраморни и кварцови камъчета и оградено с големи мраморни късове, защото Той препоръчваше да се пие вода от извори, изложени на изток. Затова се направи това корито. Братята издялаха и сложиха мраморни ръце, от чиито шепи струеше водата. Те бяха изкусно изваяни, но години по-късно злосторници ги изпочупиха. Бяха направени други, които не се доближиха с изяществото си до оригиналните.

По-късно, през 1931 година, място за утринна молитва стана високият скалист връх вляво от Второто езеро, когато приятелите откриха тази пътека, водеща до скалистия връх. От там се разкриваше широк простор - излегнатите хребети на Рила, котловината с трите села в нея и погледът безпрепятствено стигаше до хоризонта, отгдето блясваше първият лъч на слънцето. Този връх, наречен тогава още Молитвен връх, остана и досега да се нарича така. На него Учителят говореше утринните Слова, а ние, насядали по скалите, Го слушахме и записвахме това, което успявахме, но четирите стенографки записваха всичко. И досега изпъкват в съзнанието ми ранните утринни часове и изкачващите се ученици - стари, млади, дори и деца - нагоре по скалистата пътека. Стигнали върха, всички вперват погледа си на изток, за да не изпуснат първия лъч. Отначало, докато изгрее слънцето, всички сме в мълчание и съзерцание. Чакаме всички, заедно с Учителя. И ето - за миг на хоризонта блесва първият лъч. Всички ставаме на крака. Учителят казва коя песен да изпеем. Някои от музикантите дават тон и песента се подема от всички. Каква неизказана красота в този ранен утринен час - да се чува хорът, пеещ песните на Учителя на този скалист връх. Учителят е изправен. Всички са станали на крака. Започва молитва: сливане на душата с Първоизточника на живота. След молитвата идва беседа. След Словото на Учителя завършвахме пак с песен и молитва. Започва слизане от върха по скалистата пътека. А след това се отиваше направо на гимнастика при Второто езеро, след което се правеше закуска. Понякога правехме гимнастиките след като закусим, понеже отивахме по-надалеч - към Третото езеро и там ги правехме. Първо започвахме с шестте упражнения, а след тях идваше Паневритмията. Искам да добавя, че през времето на Учителя не се свиреше на Молитвения връх с цигулка, защото беше много студено, пръстите се вкочанясваха и не можеше да се свири.

След заминаването на Учителя, аз започнах да свиря на цигулка на Молитвения връх, макар че беше студено и пръстите ми бяха изтръпнали от студа.

Паневритмията я играехме на Първото езеро, когато имахме нужда от дърва - на връщане оттам всеки от нас носеше дърва за кухнята. Тогава там имаше много сухи дърва. Играехме и на Второто езеро, но теренът не беше равен и кръгът беше малък. Понякога играехме Паневритмия и покрай спиралата с охлюва. А спиралата и охлювът бяха направени от камъни със съдействието и по идея на Учителя. Те трябваше да символизират еволюцията на съвременното човечество чрез Божествения Дух. На Третото езеро най-много играехме Паневритмия, защото имаше голямо пространство и не беше далеч от лагера. Разгръщаше се един огромен кръг от ученици, а в средата имаше многочислен струнен оркестър. Играехме и на Петото езеро, наречено "Бъбрека", както и на поляната под връх Харамията, който Учителят нарече "Харно ми е". Гимнастики играехме според условията и задачите. Често се съкращаваха някои номера от упражненията. Помня един път изиграхме "Пентаграма" само два пъти и прекратихме. Сестрите се обадиха, че два пъти е противоречие, но Учителят каза: "Достатъчно - може два, може и един път".

Концертите с музика на Учителя бяха най-често по обед. Свършваше обедът и ние музикантите се нареждахме да свирим. Освен музика на Учителя, свиреше се по ноти и класическа музика. Имаше даже и други сола, включително и народни песни. Аз бях намерила албум с класически песни, бях го занесла горе и ние свирехме от него. Така че обедите бяха винаги музикални. Вечер, насядали край буйния огън, изнасяхме литературно-музикални номера. Брат Кирил Икономов записваше песните, които ние пожелавахме да пеем вечерта, като ги подреждаше така, че мистичните да останат накрая, за да се слеят с вечната молитва "Отче наш", произнесена накрая от всички ни. Лягахме си в девет часа, за да можем да станем сутрин в четири часа по тъмно, когато аз ги събуждах с песента "Събуди се, братко мили".

Вечерният концерт обикновено започваше с песни, в които участвуваха всички присъствуващи - пееше се хорово. След това почваха сола - на цигулка, от певици и певци и накрая - декламации. По онова време имаше много наши сестри, добри певици, които изпълняваха песните на Учителя. Това бяха Катя Грива, Кичка Вълчанова, Веса Несторова, Емилия Михайловска, Таня Икономова, Дора Карастоянова. Невена Капитанова свиреше и акомпаниираше на китара. Понякога нощите биваха тъмни. Искри изхвърквят от някой клек, хвърлен в огъня и, на фона на далечния шум на водопадите, се открояваше в нощта ехото на хубавите гласове. С притаен дъх слушахме песните "Скитах се по гори и планини" - каква мистика, каква красота и сливане с планината, с Небето над нея и с Вечността. В девет вечерта ставахме на крака за молитва и след това всички се прибирахме в палатките за почивка и сън. Но докато стигнехме до палатките и ако нощта бе светла и лунна - ако луната бе обляла цялата планина, то неминуемо се обръщахме да видим сребърната пътека долу, обсипана със звезди от Небето, отразяващи се в сребърните води на Второто езеро.

Най-тържествени бяха съборните дни на Рила. Датата за съборните дни предварително се определяше от Учителя - понякога бе 17 август, друг път - 19 август, според началото на новолунието. Това зависеше от Космическия календар и часовник на Всемирното Велико Бяло Братство, което управляваше Вселената и от Всемировия Учител, Който лагеруваше на Рила с нас. Радостта и песните не стихваха през съборните дни. Те бяха тържествени празници за душите и сърцата ни. В тъмни зори се чуваха цигулките на ранобудни братя, което показваше, че часът за ставане е дошъл. Всички бързо ставаха, подготвяха се и тръгваха към Молитвения връх. Но когато стигахме там, виждахме, че най-ревностните ученици, дошли от най-далечните предели на страната ни и, насядали по скалите, бяха вече заели първите места.

В определения час пристигаше и Учителят и сядаше на определеното място, постлано с одеало. Той бе загърнат с пелерина и потъваше в съзерцание. Ние се опитвахме да правим същото. Вглъбявахме се в себе си и навлизахме в един свят на звезден мир, където земята и Небето ставаха едно, обличаха се в пурпурна позлата и с тая позлата започваше зазоряването на първия съборен ден. Съборните дни бяха общение на онези ученици, които бяха тук - на този Молитвен връх и на онези ученици от Невидимата Школа на Бялото Братство, която беше в Невидимия свят, но стоеше над нас и присъствуваше на събора в този миг. Това бе звезден миг на Школата, това бе звезденият миг на Бялото Братство, управляващо Вселената и живота на тази Вселена. Този звезден миг бе изявен като Слово от Всемировия Учител, защото това бе Слово на Живия Бог, дошъл на земята и проявил се чрез Словото и Живота на Всемировия Учител. Съборните дни за нас бяха звезденият миг в живота ни, събрал песните в нас, звезденият полет на душите ни чрез Паневритмията, която свирехме и играехме край езерата на Рила!

Песните на Учителя и вселяване на Духа Божий

На събора в Търново през 1922 година, аз с очите си видях, разбрах, че Учението на Учителя и Школата, която Той откри същата година, има големи противодействия от страна на църквата и определени сили в обществото и държавата. Това го описах. Но през време на Школата ние самите изпитвахме на гърба си атаките на сили, които противодействуваха на Делото на Учителя. През май 1936 година враговете на Братството бяха решили да ни унищожат всички, като поставят адска машина под салона на "Изгрева", където Учителят държеше Своите беседи и сваляше Словото на Бога. Военни били дошли през нощта и искали да ни унищожат, като поставят адска машина. Учителят доловил идването им, когато, укрити в гората, очаквали удобния за тях час да сторят това. Затова запалва всички крушки в салона, пред салона и в трапезарията, както и на поляната. Като видели, че "Изгревът" изведнъж се осветил през нощта, помислили че са открити и се върнали в града, без да приложат плана си. Това го научихме по-късно, когато се развиха драматичните събития. Научихме също много по-късно и от Самия Учител, че Той е измолил от Небето да се отмени това

ужасно престъпление срещу Братството, като Сам Той поема да заплати за всичко чрез кръста на страданието. Планът на заговорниците бил готов, но по-късно те променили решението си и след като минало известно време, двама подкупени мъже пристигнали на "Изгрева", издебнали един момент, когато Учителят бил Сам в салона, влезли при Него и започнали да Го бият. Точно в това време минава брат Иван Кавалджиев, музикант-цигулар. Като видял това, развикал се, побойниците се изплашили и избягали. Но побоят бе нанесен. Доста време след това Учителят не беше добре. Разказваха някои от приятелите, че един от побойниците на следващия ден дошъл да се извинява на Учителя. Но идва време за тръгване на Рила. Всички се приготвили и потеглили. По пътя от хижа "Вада" към езерата, като вървяла и беряла ягоди Стефка Няголова, една пепелянка я ухапала и тя изгубила съзнание. Казали на Учителя. Той се забързал към нея, наредил да й дадат гореща вода за пиене и казал как да я лекуват. Тя повърнала и по един чуден начин се оправила. Обаче останала да нощува долу, на хижа "Вада". На другия ден, седнала на кон и пристигнала на езерата.

Братята и сестрите, които придружавали Учителя, бавно и мъчително стигнали до Второто езеро. Когато се изкачили горе на езерата, състоянието на Учителя се влошило.

Стойна Христова и аз нея година отидохме по-късно на езерата. Носим пъпеши и плодове и се радваме, че ще Го видим. Когато отидохме при палатката Му да Му целунем ръка, Той не можеше да говори, нито да си подаде ръката. Тогава ние я хванахме и повдигнахме, за да я целунем. Много се умъчнихме и плакахме. Научихме, че сестра Савка Керемидчиева Го е хранила с лъжичка като малко дете. През това летуване Учителят не излизаше на върха за изгрев и не слизаше на огъня вечер. Само последните дни отиде до чешмичката и слезе до огъня.

След това на групи се завърнахме в София. След няколко дни съобщиха, че на 19 август 1936 година ще имаме събор. Много се изненадах, като имах предвид, че Учителят едвам говори. Гледах и се чудех отначало как Учителят ще говори, когато едвам произнасяше думите. На сутринта на съборния ден се събрахме в салона. Дойде и Той. Ние пяхме - пяхме доста време и много песни изпяхме. Учителят стана и изведнъж започна да говори съвършено, като че ли нищо не е било, а преди това говореше завалено. Тогава явно видях как Духът влезна в Него и развърза езика Му. Учителят изнесе много хубава беседа. След беседата всички запяхме, просълзени от радост. Това бе голямо чудо - да се види как се вселява Духът в Учителя и как развърза езика Му, и как чрез Него отново започна да тече Словото на Бога. След беседата отидохме на полянката и изиграхме Паневритмията. След това Го заобиколихме и, плачейки от радост, целувахме ръката Му. Той също плачеше. Бяхме потресени от станалото пред всички ни чудо и благодаряхме на Бога. За мен остана паметно да видя вселяването на Великия Божи Дух в Учителя и свалянето на Словото на Бога чрез устата на Учителя. За мен, в този момент, песните на Учителя означаваха извисяване към Духа Господен и призоваване на Силите Господни да се проявят в Сила и Живот чрез Учителя. Песните на Учителя за мен означаваха в този миг възвисяване към Духа Божий, а Духът Божий означаваше вселяване в Учителя, идване и втичане чрез Него на Словото на Бога. Това бяха два

момента на един звезден миг - възвисяване чрез песента на Учителя към Бога и вселяване на Божествения Дух в Учителя. Следващият звезден миг бе втичането на Божието Слово в Него, Слово, което се изля чрез устата Му и чрез българския език и думи в Слова на Своето Божествено Слово. За нас, учениците от Школата, това вече не беше чудо, а истинското Възкресение чрез Духа Божий и чрез Силата на Духа Господен. Ето това е Възкресението чрез песента на душите и чрез вселяването на Божия Дух и Божията Светлина в Словото на Всемировия Учител.

Паневритмията чрез Духа Божий се оживотворява в Сила и Живот

Паневритмията се изучаваше на части в салона и вън от него на малки групи. Учителят отделно от другите показваше на Катя Грива и на още няколко сестри отделните упражнения , за да Му бъдат в помощ при общото разучаване. "Пентаграмът" от Паневритмията се изучаваше на поляната. По това време тя беше окосена и ухаеше на сено. Щурците свиреха, луната обливаше цялата поляна със сребристата си светлина. На средата на поляната имаше стълб със силна електрическа крушка. Около него имаше пейка. Ние музикантите свирехме под стълба с електрическата крушка, а другите играеха. При такава поетична обстановка се разучаваше "Пентаграмът". Брат Симеон Симеонов, със своя нетърпелив нрав, понякога избързваше при свирането. Учителят каза: "Слушайте сестрата, тя има развито ритмично чувство" - и посочи мен.

След като научихме Паневритмията и я играехме на полянката, Учителят каза на Кирил Икономов да вземе и един метроном и както играем, да отбележи темпата. Кирил изпълни казаното и отбеляза темпата, както сме ги свирили. Често пъти ние още неулегнали, поразвеселени или разсеяни, забързвахме или забавяхме свирането. Но като поглеждахме стъпките на играчите в кръга, виждахме погрешките си и се коригирахме. Темпата се определят най-добре като наблюдаваме стъпките на играчите - да бъдат бавни, равномерни и пластични. Но най-важното мерило за темпото е онова което Кирил Икономов бе отбелязал с метроном и хронометър, като за всяко едно упражнение бе отбелязано от него, колко секунди трае, засечено чрез хронометър. Обикновено музикантите свиреха в средата на кръга. Учителят играеше Паневритмията в средата на кръга до музикантите. А ние се учехме от Него. Гледахме как Той играе. Каквото Той правеше - това правехме и ние. Учителят препоръчваше, когато дойдат нови хора, първо трябва да погледат, след това да се научат, и тогава да влезнат в кръга и да играят. Той не обичаше новите, които идват, веднага влизат в кръга и поради незнанието бъркат и нарушават темпото, ритъма и самата хармонична обстановка, която идва чрез Паневритмията. Учителят беше определил и един критерий - по това кой как се справя с Паневритмията, по това се определяше интелигентността му. Като свършехме Паневритмията, събирахме се около Учителя и Му целувахме ръка. В тези случаи понякога свирехме "Химн на Великата Душа". Веднага запявахме една братска песен "На Учителя покорен". По лицето на Учителя се явяваше недоволство от тази песен.

Сметнахме, че Той не я обича и не е доволен от нея. Не Му беше много приятно и то заради текста й.

Понякога утринната лекция биваше по-дълга, а много от учениците бяха служащи, работници, студенти и времето от един час, определено за Паневритмия, караше тия, които отиват на работа, да напускат кръга. Затова Учителят препоръчваше да се съкратят някои от гимнастическите упражнения, според случая, именно по тези съображения - да не закъснеят приятелите за работа. Брат Симеонов прескачаше "Първият ден на пролетта", като най-дълга.

Една сутрин бяхме заобиколили Учителя да Му целуваме ръка. Той потърси Симеон Симеонов да му каже нещо, но последният разговаряше с някои сестри. Тогава Учителят се обърна към мен и ми каза: "Ще свирите винаги първите три номера от Паневритмията: "Първият ден на пролетта", "Евера" и "Скачане" и после ще прескачате през един номерата. Един ден ще свирите чифт, а един ден - тек от номерата на Паневритмията. Като дойде празник, тогава ще свирите всички номера подред и ще я изпълните цялата. Когато Учителят ми каза кои упражнения трябва да се играят, аз Го запитах дали трябва да се дават сигнали кое упражнение ще се играе. Учителят каза: "По-добре без сигнали. Те трябва да са будни и да следят." После продължи: "Вие, музикантите, трябва да се разпределите на групи. Едни да свирят, други да играят. И всеки, като играе, да наблюдава - да види какви подобрения могат да се направят. Това се отнася и за тези, които свирят."

Понякога, на 22 март - деня на пролетта, който е празник на Братството, утрините биваха ясни и слънчеви. Но понякога бяха мразовити и снежни. Така, на един 22 март беше завалял дълбок сняг. Наложи се да се почисти снега по поляната, за да може да се играе, а ние оркестрантите свирехме под навеса до един мангал. Той ни служеше, за да можем от време на време да си стоплим замръзналите пръсти на разгорените дървени въглища, за да свирим с цигулките си. Тогава казах: "Колко хубаво ще е при такива случаи на мразовити дни да имаме един грамофон, а Паневритмията да е записана на грамофонна плоча." "Не! - каза Учителят. - По-добре е живо свирене". Тогава у нас нямаше магнетофони, затова казах за грамофона. Но явно е, че музиката от живите хора е много по-различна от тази на плочите. А аз доживях да играя Паневритмия, слушайки магнетофонен запис. Това бяха годините, когато на нас музикантите не ни позволяваха да свирим Паневритмията на вече затворения и разрушен "Изгрев", а играехме на една поляна в гората.

Беше към 20 декември 1944 година. Аз и сестра Ярмила Менцлова се разхождахме по кръга на поляната, гдето сутрин играехме гимнастиките. Бяхме приятно изненадани, когато видяхме Учителя - блед, но заметнат с пелерината Си - да се приближава към нас. Когато бяхме съвсем близо, Той каза на Ярмила: "Вие, сестра, ще оправите гимнастиките!" "Учителю, аз не мога да ги дам правилно. Ще ги играя като балерина." "Не! - прекъсна я Учителят.- Вие ще се допитате до тези сестри, които бяха край мен - Катя Грива и другите. Вие ще оправите Паневритмията!" След това се обърна и си отиде. Наистина, както е сега, така и по-рано Паневритмията не се играеше съвсем правилно, затова се налага да има един образец на правилното изпълнение на гимнастиките. Тогава Учителят е избрал сестра Ярмила, тъй

като тя самата е балерина - би могла да бъде добър образец за правилното изпълнение на упражненията. Но преди това тя трябваше да ги усвои много добре от Катя Грива и другите сестри, които разучаваха Паневритмията в онези летни вечери, когато Учителят им ги показваше. Това Му поръчение чух само аз. Но то не можа да се изпълни, тъй като сестра Ярмила замина за чужбина. Учителят й каза, че тя трябва да работи тук, за България, а не в чужбина. Тя напусна България, защото тук не можа да си изработи пенсия, а се намесиха и някои други причини от личен характер.

Години по-късно научих, че била създадена една работна група от Елена Андреева - стенографка на Учителя, Мария Тодорова - музикант и Ярмила Менцлова - балерина, която е дала ново, подробно и точно описание на упражненията от Паневритмията. Така те изпълняват поръчението на Учителя. Бил извикан фотографът Васко Искренов, който заснел всички упражнения, показани от двойката Ярмила и Мария. По този начин вие днес имате точен текст и имате документирано на фотографии изпълнението на упражненията от Паневритмията. Освен това имате, отбелязани с метроном и хронометър от Кирил Икономов, темпата и времетраенето но отделните упражнения. А от мен имате онова, което Учителят каза за Паневритмията - кога и как да се съкращават някои упражнения, при положение, че времето е малко и онези, които играят трябва да бързат, за да не закъснеят за работа. От мен имате и доказателство за това, че Сам Учителят нареди на Ярмила да оправи гимнастиките, но не сама, а с помощта на онези сестри, които ги бяха научили лично от Него и ги знаеха безупречно. Аз мога да засвидетелствувам също как Божественият Дух като сноп светлина се всели в Учителя и развърза езика Му в онзи паметен ден - 19 август 1936 година, след побоя, нанесен Му от злосторници и след получената парализа. Божественият Дух тогава развърза езика Му и се изля Божието Слово чрез устата на Учителя. Час по-късно, когато играехме на поляната Паневритмия и ние музикантите свирехме в средата на кръга, явно усетих как онази небесна светлина слиза върху кръга, оживява онези, които играят Паневритмията и ги оживотворява чрез Сила и Живот. Това е незабравимата ми Паневритмия, сляла за мен всичко в едно: музика, песните на сестрите, които играеха и пееха, и онази небесна Светлина, идваща от Духа Божий, Който развърза езика на Учителя, Който даде Словото, Който внесе Сила и Живот и чрез хармония олицетвори живота на Паневритмията. Това бе второто възкресение на всички ни - Възкресение чрез Дух и Сила в живот вечен на човешката душа. Ние свирехме в кръга на Паневритмията, братята и сестрите играеха и пееха, а Учителят, на десетина метра от нас, играеше Паневритмията и нашите души се възвисяваха и се рееха във висините, за да потърсят общение с онази небесна Светлина, която слиза в Сила и Живот като изява на Духа Господен. В този ден ние видяхме как Силите Господни се проявиха чрез думи в Слово и Сила - в дела Благоугодни Богу. Словото на Всемировия Учител отново потече от Божествения извор. Паневритмията продължаваше да се движи във своя кръг от Светлина, за да изрази живота на учениците в Школата в музика, движение и хармония с Вечния извор на Мирозданието и Миротворчеството.

Ученици - музиканти в Школата на Учителя

Когато в София идваше някой голям музикант от световна класа, целият "Изгрев" отиваше на концерт да го слуша. Учителят често ходеше на концерт и почти не пропускаше да чуе големите цигулари. Най-често беше придружаван от Неделчо Попов. В София беше дошъл на концертно турне от Италия цигуларят Чомпи. Брат Бертоли, който беше италианец, се свързал с Чомпи и му разказал някои неща за Учителя. Това заинтересувало цигуларя. Накрая го докара на "Изгрева". Всички бяха поканени на вечеря в дома на сестра Балтова. Учителят също присъствуваше. При разговор с Учителя, Чомпи Му се оплака, че не може да се отърве от жени след концертите си. Учителят Му каза: "Ожени се! Жена ти ще те пази!" След като си замина за Италия, научихме, че се е оженил. След година-две, той отново дойде на концертно турне в България, изнесе концерт в София и след това дойде на гости на "Изгрева", но вече придружен от жена си. Ние знаехме целия случай и се усмихвахме дружелюбно.

Един брат при разговор с Учителя Му казал, че иска да се ожени. "Е, ожени се - му казал Учителят. - Но как да разбера коя е по-добра?" Братът имал две кандидатки за женитба. "Ти как познаваш коя цигулка е по-добра?" "Ами по тона, по гласа й." "Е, тогава и ти по гласа ще я познаеш." От двете възлюблени избрал тази с по-хубавия глас и не сбъркал. Една дарба не се дава даром. Тя е резултат от труд и постоянство, докато стане качество. Необходими са години, докато се превърне в добродетел. Добродетелта е онзи бисер, който украсява човека.

Преди много години, когато ведньж бяхме на поляната, Учителят каза: "Хубаво е да се направи голямо двуетажно здание, построено в полукръг, за да е огряно от слънцето през целия ден. Всеки да има по една стая и отделение за гости. А долу да има салон за концерти, музикални стаи, библиотека и трапезария. Наоколо, около зданието, да има малки магазинчета и дюкянчета, за да могат всички наши братя да работят и да си изкарват прехраната." Учителят каза това пред свидетели. Каза го, но никой не го направи. Братски пари имаше, но ги нямаше онези, които да изпълнят думата на Учителя, която е Воля на Бога. Ако това беше направено, нещата на "Изгрева" по друг начин щяха да се развият. Това се разбира от само себе си. Защото, когато ученикът не изпълни думата на Учителя, Той го оставя да се движи сам в пътя, без Неговата подкрепа. Послушанието на ученика към Учителя е първото условие за ученичеството, което е състояние на свръхсъзнанието, където любовта на Учителя пребивава и се изявява към ученика със светли мисли и чистота в сърцето му и с праведни дела.

Много по-късно бяхме на вечеря у сестра Балтова. Беше дошъл на вечерята големия цигулар Чомпи. Беше дошъл и директорът на Държавната печатница Пенков. Там бяха Неделчо Попов, Долапчиев и много други. Съвършено естествено се поде разговор за окултните школи на запад. Спомена се за Школата на Рудолф Щайнер и каза се как са подредени къщите им. Нашите братя, изпълнени с жар и готовност да се направи тук нещо образцово, запитаха Учителя как да се подреди "Изгревът". Какво да се

направи? Да се построят малки бели къщички с градини или да се построи една голяма сграда. Учителят затвори очите Си, помълча малко и после отговори:"Така ще минем незабелязано." След този отговор всички утихнаха. Интересно беше, че когато навремето Учителят нареди да се построи двуетажно здание в полукръг и даваше пари за това, никой от братята не се зае да изпълни Волята Му. А сега, като чуха за чуждия опит и за чужди школи на запад, решиха тутакси да направят същото и да им подражават. Но Учителят ги спря.

Имаше много причини за това. Той е виждал бъдещето много ясно. Разбрахме това много по-късно, когато "Изгревът" беше разрушен и изметен до шушка от една незнайна и мощна ръка. Ето ви материал за размишление за десетки години. Учителят не обичаше да се налага и да изисква, и да командува. Той действуваше по закона на Свободата и оставяше човешките души да се изявят по закона на Любовта. Законът на Любовта действува като сила само в свръхсъзнанието на ученика, когато светлината на неговото съзнание може да схване Светлината на Словото на Учителя и да Го приеме в ума си като светла мисъл. Това е пътят. А това, че приятелите не изпълниха думите на Учителя значи, че светлината на тяхното съзнание е толкова малка, че не може мисълта на Учителя да се побере в техния ум.

В двора, до горичката, бяхме заобиколили Учителя и разговаряхме. Мина група малки ученици. Едно момченце се отдели от групата, отиде до Учителя и Го запита: "Вие ли сте Учителят?" Наведе се и Му целуна ръка. След това се завърна при групата си. Учителят каза: "Това дете утре ще си замине. Дошло е на земята, за да направи връзка с Мене. Майка му ще плаче, ще се чуди защо си е заминало, без да знае защо е слязло детето й на земята." Неведоми са духовните пътища и закони. Незнайни са човешките пътища и необясними са подтиците у човека. Само човешката душа търси своя възлюблен - Божествения Дух. Защото човешката душа търси общение с Бога.

Много братя и сестри, освен къщите си в града, имаха дървени бараки на "Изгрева", където нощуваха обикновено след школния ден. Ние с майка ми също пожелахме да си направим дървена барачка. Както на много други, така и на нас, със строежа на бараката се залови брат Николай Дойнов. Той накова скелята. На гредите, които бяха в четирите кюшета, той накова по две странични полегати бичмета, за да ги опаянти. Учителят мина и се спря, за да види как се работи. Като погледна, каза: "Тук тези две бичмета не са заковани на еднаква височина. Ще се учите да не се лените. Всичко, което правите, да е от Високия Идеал. Ще разковете бичметата и ще ги наковете на еднаква височина." Този урок остана да го помня за през целия си живот. Веднъж напомних този случай на Николай, а той не си спомняше за него. Барачката бе голяма - два на три метра. Майка ми, сестра ми и аз, когато ходехме на клас, преспивахме там. А после пристроихме към нея къща от етаж и половина. Този случай остана в съзнанието ми - всичко, което се работи, трябва да се прави и да се сравнява по Високият Идеал на ученика. Високият Идеал на ученика е свят, където пребивава човешката душа. Това е свят на Чистота, свят на Виделина и свят на хармония. Ние трябва да го свалим на земята чрез постъпките и праведните дела в живота си. Това означава законът за Високия Идеал.

Веднъж вървя към къщата на сестра Балтова. Насреща се зададе Учителят. Спря се и ми каза: "Има още много непробудени между вас. Молете се за тях, защото докато те не се пробудят, вие не можете да вървите напред. Ще ги чакате, защото сте едно цяло." Върху казаното от Учителя много пъти съм мислила и разсъждавала. Всеки има добри и лоши качества. Ако в едно си напреднал, в друго може да не си пробуден. Затова трябва да се молим един за друг, да си помагаме, да се обичаме, да си прощаваме, да се подкрепяме. Ние сме верига от души, слезли от Невидимия свят на земята в Школата на Учителя. Има закон за веригата: ако се повдигне един - той повдига и другите от веригата, с която е свързан. Ако падне един - той завлича и другите. Законът на духовната верига на Школата е свещен и неприкосновен. Това е Христовият закон: Един за всички и всички за един.

Друг един път минавах край масите пред салона, на които се правеха общите братски обеди. Учителят беше там и ми каза: "Те всички народи ще се въоръжават и приготвят за война, но ще стане такова земетресение, че не ще помислят за война. И война няма да има повече." Но никак не ми дойде на ума да Го попитам кога ще стане това. Ние преминахме през Втората световна война. Доживяхме още четиридесет и пет години след това. Беше една епоха на въоръжение и противопоставяне. Вероятно едно друго поколение ще провери думите на Учителя.

При една екскурзия до Витоша, когато бяхме към сипеите, Учителят се обърна към мен и ми каза: "Сега предстои заминаване от огън. Преди потопът беше от вода, а сега - от огън." Тези думи на Учителя останаха загадка за мен. За кой огън Учителят говореше? Дали за този огън, през който ние всеки ден преминавахме, този вътрешен огън, който ни изгаряше всеки ден, за да ни пречисти? Защото в Духовния свят човек може да влезе само с Чистота в мисли, чувства и дела. Или пък говореше за оня, външният огън, който бележи влизането на човечеството в една нова епоха, когато ще то остави физическата дреха на сегашните си човешки тела и ще влезне в Новото човечество с Духовното си тяло. Ето това е една загадка за мен. А вие, следващите поколения, които четете Словото на Учителя, проучвате го и живеете по него, ще може да разрешите тая загадка.

При друг случай Учителят бе казал, че от Невидимия свят всякога ни гледат и следят за всичко, което правим. Нашите мисли, нашите чувства, нашите постъпки за тях са физическата почва, която те орат със своите рала и посаждат идеите на Новото Човечество. Както човек посажда семената в почвата и се старае да възрасте всичко това в плод, като резултат на неговия труд, така и Невидимият свят работи в нас и използува средата на нашия ум, на нашите чувства и постъпки, за да посее и отхрани семена на Високия Идеал за идното човечество.

Школата на Учителя бе условие за Него, за да свали Словото. Ние бяхме предметно обучение на учениците в Духовния свят, където бе истинската, Вътрешната Школа на Всемирното Велико Бяло Братство и на Учителя.

Ученици в Школата на Учителя бяхме ние, долу на земята, на "Изгрева, в Школата, където се сваляше Словото на Бога. Ученици в Школата на Учителя бяха и онези светли същества в Духовната Школа на Учителя, която бе в Невидимия свят и чрез която се творяха законите на Школата

горе. А ние на земята проверявахме тези закони с живота си. Това беше нашата привилегия в нашия Път на ученичество. Вашата привилегия ще бъде да се ползувате от нашите опитности, които са реализирани закони на учениците от Духовната Школа на Учителя. Но това може да направите само, ако имате Светлината на Словото във вашето съзнание.

Любовта е песен, но бракът е изпитание и съдба

В онези години бяхме млади, хубави и красиви. Имах осемгодишно приятелство с Митко Сотиров - син на един от старите братя, Минчо Сотиров. Приятелството премина в любов - обичах го силно, а естествено бях уверена, че и той ме обича. Учителят казва, че бракът се явява като кармично разплащане на миналото. Щом се запознахме с Митко, той се привърза към мене и станахме неразделни другари. Грижеше се за мен, помагаше ми във всичко. Сутрин ми свиреше с уста да ме събужда за Школата и гимнастиките. В къщи аз се грижех за майка си и сестра си. Те и двете уповаваха на мене. А аз бях слаба. Той ме подпомогна много. Като станах учителка в Мездра, пишеше ми писма и в тях цитираше мисли от Словото на Учителя - редовно, при всяко писмо. Пращаше ми и колети. За благодарност аз му помагах да учи музика. А той се радваше и напредваше бърже, защото обичаше да пее. Когато през 1937 година отидох да получа благословението на Учителя, Той ми каза: "Хубаво е, когато два коня се впрегнат в колата. Те могат много работа да свършат, стига да не се ритат." Освен това каза: "Когато два потока се съединят - единият бистър, а другият мътен - бистрият не може да измие тази мътилка." Кой от нас бе мътният и кой бе чистият поток - така и не разбрах. Тези две изказвания имах възможност да ги проверявам цели десет години в съпружество с Митко, а и още десетки години след това. Учителят каза за Митко: "Той има къс живот, няма да живее много." Уплашена от думите Му, аз спонтанно Му възкликнах: "Ами дайте му от моя живот, ако може." Учителят ме погледна и замълча. После добави: "Сега ще работите, ще учите, ще пеете, ще свирите и за друго няма да мислите." Минаха десет години. Любовта на Митко угасна и неговите стъпки ме отминаха. Тогава разбрах смисъла на думите на Учителя, че любовта му няма да живее дълго, но виждайки голямата ми обич към него, Той ми каза само да уча, да чета, да пея, да свиря и да не мисля за друго. Не е искал предварително да ме огорчи.

Моята майка не го харесваше още от самото начало и не го обичаше до края - вероятно тя по интуиция е схващала как ще се развият нещата. Освен това, на "Изгрева" имаше няколко добри астролози. Иван Антонов беше направил моя хороскоп и хороскопа на Митко. Сравняваше ги пред мен и ми доказваше чрез аспектите, че бракът ми с Митко не може повече да продължи. Така че аз имах интуитивното предубеждение на майка ми, думите на Учителя за брака ми и категоричното становище на Иван Антонов, основано на астрологичните ни аспекти. Освен Иван Антонов, също и Влад Пашов, и Михаил Иванов ни направиха хороскопи на двамата, но те казаха, че отначало ще имаме силно привличане, а по-късно ще имаме раздяла. И ние тогава двамата с Митко се разплакахме. Имахме съдба кармическа.

Въпреки всичко, аз не бях съгласна с това, че той ме отмина и ме остави, защото обичта в мене продължава и до днес да е същата, както в онези години. Така че ние на "Изгрева" не бяхме беззащитни и Небето се грижеше за нас. Само онзи, който беше разумен и се съобразяваше с повелята на Небето и думите на Учителя, можеше да се справи със задачите си в личния си живот. Все пак, аз търсех обяснение пред себе си за раздялата ми с Митко. Спомням си един разговор с Учителя, когато бях приета в стаята Му: "Никой не е господар на сърцето на другия, но когато при семейните се случи някой да обикне друг, той трябва да бъде честен и да каже на другаря си: "Сега ще ме извиниш, става промяна в мен. Ако можеш, изтърпи ме докато се справя със себе си." Това бе отговорът на Учителя на моите вътрешни въпроси. Аз можех да изтърпя, но другият дали би могъл да се справи със себе си? Времето след това показа, че той не можа да се справи със себе си и премина през още два брака. Съдби човешки...

Когато попитах Учителя за рожба, Той ми каза: "Душите отгоре ви помагат. Няма защо да слизат. Какъв смисъл има да родиш дете и след пет години то да си замине." Ето, в това отново виждам голямата милост на Учителя. Той е виждал болката и страданието, което ще преживея при раждането и отглеждането на едно дете, което трябва да си замине след пет години. И за да ми спести тези страдания, Той определи по-добре душата да остане горе и да ми помага оттам. Веднъж за Митко Учителят каза: "Той с тази къдрава коса показва, че е нервен и сприхав. Музиката, пеенето ще го тонират. Планината също. Карайте го много да пее. Като се връща от работа, вие му говорете и отговаряйте оперно - с пеене." Наистина това нещо аз го спазвах и години наред с него пеехме и изнасяхме концерти в салона на "Изгрева", пред Учителя. Обикновено другите музиканти-певци се стесняваха, но ние винаги бяхме готови с песни от Учителя и ги пеехме заедно. Имаше случаи, когато трябваше да се изнесат концерти. Приятелите запитваха кой ще изнесе концерт? Тогава отговаряха: "Митко и Мария." На следващия път отговаряха по малко по-друг начин: "Мария и Митко". Ние с него бяхме едни от най-постоянните участници в тези концерти. Това бяха дивни години и за двама ни. Той имаше хубав глас. Веднъж той пееше една народна песен. Учителят харесваше народната музика, защото има много хубав ритъм, но беше казал, че трябва да се променят думите на тези народни песни, за да събуждат те хубави картини в българското съзнание.

Бях се омъжила, бях млада булка и отидох за съвет при Учителя. "Учителю, имам желание да се уча и превъзпитавам." Учителят ме погледна, усмихна се и каза: "Е, той - Митко - ще те научи!" Той започна да се смее, извади кърпичката от джоба на сакото Си, приближи я до устата Си и прихна да се смее в захлас. Аз също започнах да се смея. Разбрах, че порядъкът у човека е вътрешно качество, то се изработва с много труд и усилие и не се предава отвън дори и със съпружески връзки. Но това бяха моите най-хубави години и пеехме с него, и свирехме с него, и всичко това бе предназначено за Учителя, за братята и сестрите. Спечелихме Неговото благословение и, макар че се разведохме, и двамата доживяхме до дълбока старост и със запазени ум и сили. Отношенията ни се запазиха дружески и досега.

През време на Школата въпросите за човешката любов, човешката обич и брака, бяха теми, които изискваха много знание, което ние

получавахме от Словото на Учителя. При един разговор Учителят ми каза: "Момците трябва да бъдат честни и да не лъжат момите. Сестрите трябва да са внимателни, да не изкушават братята. Низшите енергии трябва да се препращат горе в главата с постоянно занятие с научна, умствена и духовна работа." При друг разговор каза: "Когато видите двама души да се обичат, не мислете лошо за тях, защото вие сте силни в мислите си, а се помолете Бог да ги благослови и укрепи и да се прояви висшето в тях."

Години наред с него пеехме песните на Учителя пред приятелите в салона и пред лицето на Бога. Това бяха незабравими изживявания чрез песен и чрез Духа на общението, който ние правихме с песните на Учителя, за да се извисим в онзи свят, който бе сътворен от музика и хармония. За нас любовта ни бе песен, но дойде определеното време, когато аз разбрах, че бракът освен изпитание е и съдба!

Начало на музикалния живот на "Изгрева"

Когато влязох в Братството, заварих четиригласен смесен хор, дирижиран от брат Симеон Симеонов. А това беше 1921 година. Преди и след беседа песните се пееха от четиригласния хор. Останалите пригласяха кой как @можеше. Отначало пеехме без съпровод. По-късно се яви цигулката. Пианото и хармониумът дойдоха много по-късно. Имаше напечатана песнарка в две части, разработена за четиригласен хор. Това е изданието "Братски песни" от 1921 година. Това бяха първите песни, които се пееха. През втората година на общия окултен клас се дадоха най-много песни. И в беседите от това време ще намерите много мисли на Учителя за окултната музика. Той беше казал на един брат, Асен Арнаудов, да събере и подреди дадените чрез Него песни, но той беше небрежен, не обърна внимание и така не направи нищо. После той беше казал на една сестра Мария Тодорова. Но тя бе заангажирана с разни работи и също не изпълни поръката Му. След това Учителят каза на Кирил Икономов. А той, като по-амбициозен и волеви, веднага събрал и подредил песните. След като ги бе подредил, с тях той дойде у дома и ми ги показа. Аз ги свирих с цигулката и заедно с Кирил Икономов отидохме при Учителя. Там, пред Учителя, аз също ги свирих с цигулката, гледайки музикалния текст, който бе изписал Кирил. Кирил каза, че ги е подредил по реда на създаването им. Тогава Учителят го запита, дали сам ги е преписал и подредил или това е направил с Асенчо Арнаудов. Кирил Му отговори, че сам е сторил всичко. Навярно Учителят е искал и Асен да вземе участие, затова се понамръщи малко недоволен, но после каза: "Тъй както са, могат да се напечатат." "Но няма ли нещо да се коригира или да се поразмести редът им?" - запита Кирил. Учителят допълни: "Не, рекох, тъй са добре. Дайте ги да се отпечатат!" По този начин, през 1938 година се създаде първата песнарка в сини корици. Как е станало издаването на втората от 1942 година, не зная. По тези две песнарки се пееха братските песни при Школните лекции, при беседите и при даването на концерти. Трябва още да добавя, че като музиканти, Асенчо и Кирил си завиждаха и се ревнуваха. Но Асен не записа песните и не направи песнарката, а Кирил стори това. Кирил беше изпълнен целият със свещено чувство пред Учителя.

Колко пъти е плакал пред мен и съпруга ми Митко за някои грешки, които бе направил. Но беше малко нервен и това му пречеше понякога.

Постепенно се започна разработка на дадените песни за хор. Пръв започна тази разработка даровитият наш брат Христо Дързев, дошъл от Казанлък, за да следва музика. Той много сполучливо разработи за четиригласен хор песните: "Сила жива", "Скръбта си ти кажи", "Благост" и "Духът Божий". Христо Дързев създаде смесен хор тогава, когато бе построен братският салон на "Оборище" 14. Самото строене на салона беше някакво постоянно празненство. Всички вземаха участие, особено младите студенти. Всички носехме материали и тухли. Изобщо, всеки с каквото можеше помагаше и салонът бързо се построи. Той имаше балкон и малък подиум. Концертите, започнати в германския клуб Турн Ферайн с двама-трима музиканти, продължиха и в салона на "Оборище" 14 при всички празненства. Най-импозантен бе хорът, дирижиран от Христо Дързев. Желанието на Учителя бе да пеем Неговите песни с нужното вглъбяване към Духа на песните. Той искаше с този смесен хор, дирижиран от Христо Дързев, да изнесем голям концерт в концертната зала на Военния клуб. Но поради различни причини, това не се осъществи. Продължихме да пеем и свирим в салона на "Оборище" 14, където имаше специален подиум, който бе за музикантите. Беседите бяха вечер, защото приятелите работеха през деня в града. По това време имаше голям музикален подем, спявките на хора се правеха в салона на "Оборище" 14 в различно време. Хорът стана многочислен. Дирижираше го Христо Дързев, подпомогнат от Кирил Икономов. След това Кирил Икономов започна да разработва някои от песните за хор и оркестър. Ирина Кисьова също даде много добри разработки за хор и оркестър. След години се присъединиха и Филип Стоицев, Весела Несторова и Лиляна Табакова. Така репертоарът се разшири. Радвахме се на красиви разработки. Много често, при наши празненства, имахме концерти. От града идваха да ни слушат. Салонът винаги биваше препълнен. Музиката на Учителя се ценеше, защото въздействуваше много благоприятно. Музикантите, които даваха концерти в града, започнаха да идват в салона на "Изгрева", за да правят генералните си репетиции пред нас и пред Учителя. Това бяха незабравими дни за нас като слушатели, а и за самите изпълнители, получили благословението Му. Всички те след това преуспяха като музиканти.

Веднъж Учителят се обърна към мен и каза как да се пеят песните. За "Химн на Великата Душа" каза: "Отначало да се пее бавно, разказвателно. Като се дойде до "Всичко се движи... Хвъркат птиците, бягат сърните..." - ще се раздвижите, ще ускорите темпото. Като се стигне до "Велик си Ти, Господи" - тържествено. Същото каза и за песента "В начало бе Словото": "Темпото, изразът да се мени според съдържанието."

Бях в салона, когато се създаваше песента: "Аз ще се подмладя". Учехме я на части. Повтаряхме я, пеехме я. Учителят ни я изпя с топъл, широк глас и израз, който рисуваше съдържанието. Аз слязох за малко от сцената, за да послушам песента отдалеч. Когато погледнах Учителя, останах поразена. Той изглеждаше като млад момък. И докато ахна от учудване, Той се преобрази - стана пак такъв, какъвто Го знаехме. Обърна се към мен и се

усмихна. Видях как нагледно Учителят ми показа подмладяването - точно и ясно, чрез окултния език, който ние сега всички учехме.

Учителят ходеше на всички по-добри концерти в града. Публиката беше свикнала да Го вижда и се радваше. Особено много се радваха изпълнителите. Като Го виждаха, Неговото присъствие ги вдъхновяваше. Върнали се след концертите, ние се събирахме пред вратата Му и дълго коментирахме върху музиката и нейното изпълнение. Приятно ни беше да слушаме впечатленията и обясненията на Учителя. Той често ни черпеше. Тези часове бяха изпълнени с красота, вдъхновение и много радост. Окултните начала в музикалния живот на Школата бяха заложени още през 1922 година. Изминаха години и ние вече жънехме плодовете на нашия труд и се радвахме на преизобилието, което се вливаше в нашите души чрез музиката на Учителя. Оттам то преливаше и преминаваше в нашите сърца, създаваше възвишени чувства и светли образи в мислите, минаващи през нашите умове. Музикалният живот в Школата бе задвижен и течеше като Божествен Извор чрез Словото и песните на Учителя в живота на учениците.

Музикалните опитности на учениците

Животът на Школата течеше естествено чрез Словото на Учителя и чрез Неговите песни. Братският живот естествено се самоорганизира чрез Словото Му. След години, когато се огледахме, видяхме, че Школата има свой облик, свое лице, свой живот - беседите на Учителя, Паневритмията, екскурзиите на Витоша, летуванията на Седемте езера на Рила - съпровождани винаги с песните на Учителя. А музикалният живот течеше в своя естествен порядък - и индивидуално, и колективно.

Веднъж дадохме вокален концерт с Митко Сотиров, тогава мой съпруг. След концерта Учителят каза, че имало присъствие от Невидимия свят. Ние двамата с него го усетихме като необикновено вдъхновение и пяхме така, че бяхме прехласнати в необикновено изживяване. А слушателите в салона го усетиха освен като успешно наше представяне, освен като вдъхновение, но и като общо радостно състояние, което нахлу в салона, създаде радост в сърцата на всички, оживление и подтик в душите им за нещо хубаво и възвишено. Ето така се изрази едно Небесно присъствие чрез Музиката на Учителя.

Веднъж беше изпълнена песента "Идилията". Застанах пред Учителя и Го запитах за нея. Той каза: "Идилията още не е снета отгоре". Аз ахнах от почуда - "Как така, Учителю? Ами тази, която свирите Вие, тази която свири брат Петър Камбуров, ами разработката на Кирил Икономов, която той свири?" Отначало сметнах, че Учителят има предвид точно и чисто изпълнение по оригинала, който Той бе свалил отгоре и познат като "Идилията". Но Той продължи: "Не, тя още не е снета отгоре!". Въпросът за мен бе изяснен. Трябваше да се чака друга епоха, при едно друго човечество, когато щеше да дойде Онзи, Който трябва да свали истинската "Идилия" за онова истинско човечество, което трябва да дойде. Това го разказвам на младите приятели, за да получат подтик и да знаят, че нещата не са крайно ограничени. Затова, който иска и може, нека я снеме отгоре. За

в бъдеще ще имаме духовни музиканти, които ще имат ръководство отгоре и пряка връзка с Небето. В това съм убедена. Тогава ще се оправят онези грешки при записа на песните, които ние допуснахме. Те ще имат ръководство отгоре, от Небето, но дали тогава ще им вярват другите? Ето, това е въпросът. Отговорът ще го намерите в Словото на Учителя, което Той даде за песните Си. Той свали онази "Идилия", която можеше да се свали и да премине през българското индивидуално и обществено съзнание, през българската душа и през българския народ, за да бъде идеал не само за Школата, не само за този народ, но и за сегашното човечество, в което ние днес пребиваваме като ученици на Школата. "Идилията" е песен за човешката душа, тя е Високият Идеал на един свят от Светлина. Тя е Божествена Идея на един свят от Виделина, тя е Божествен извор от Слава, чиято Божествена Светлина е създала Божествения Свят. Това е "Идилията" за днешното човечество. "Идилията" за утрешното човечество още не е снета отгоре. Чака се Онзи, Който да я свали от Божествения Свят.

След прекратяване на въздушните бомбардировки над София, след като сирените бяха дали отбой, бях отишла в салона, където от хора се разучаваше песента "Мирът иде", разработена и дирижирана от сестра Кисьова. В това време Учителят излезе развълнуван от салона, където Той наблюдаваше разучаването на песента. Изненадана Го запитах: "Какво има, Учителю?" "Когато се хармонизират окултни песни, - заговори Той - снети от висшите светове, този, който ги хармонизира, трябва да се моли, да се концентрира, да търси да долови такава хармония, която да отговаря на окултната мелодия. Не долови ли такава хармония и сложи ли дисонансни тонове, той спъва развитието си, слиза надолу." Много по-късно разбрах, видях и научих какво означава да се нарушат тези окултни закони и как ученикът заплаща за нарушението им. Сестра Ирина Кисьова бе дъщеря на военния капелмайстор Спауст. Тя свиреше на пиано, пееше и композираше. От всички ни, тя най-много стоеше в салона и присъствуваше при записването на песните.

Обикновено Учителят изпяваше песента или изсвирваше някоя мелодия в клас или в салона пред малка група. Всички се стремяха да я запишат, пееха, повтаряха, докато я научат. Някои музиканти записваха, доколкото можеха. След като се научеше и запишеше песента, Учителят питаше: "Дойде ли Кирил от града?" Когато той дойдеше, Учителят му подаваше нотния лист с песента да я прегледа и казваше: "Кириле, ей тази песен се даде." Кирил преглежда нотния лист и току каже: "Учителю, тука не схожда ударението на текста с ударението на музиката." И тогава той ще раздроби две четвъртинки на осминки, за да схожда. Това му бе корекцията. Това е малка работа и не пречи на песента. Така често пъти Кирил обръщаше внимание и казваше, че на някои места ударението на музиката не съвпада с текста и правеше малки корекции, които се одобряваха. След като песента преминеше през малките корекции на Кирил Икономов, тя се преписваше на чисто и се предаваше на Учителя. Той даваше листа на някоя от сестрите да го препишат в един голям албум на чисто, като документ за съхранение. По-късно този албум стана известен под името "Тефтер". В него са вписвали Асен Арнаудов, Ирина Кисьова, Катя Грива и други сестри. Учителят беше наредил на сестра Кисьова Тефтерът да се препише в още един албум, за да

се съхрани на две места. Но тя не направи това. После съжаляваше, защото се развиха много събития около този Тефтер. Когато си замина Учителят, той бе предаден на мен и на Митко Сотиров, за да го съхранявам. С него бе предадена и една папка, в която на отделни листове имаше записани от приятелите песни или техни хармонизации, които те бяха подарили на Учителя. Имаше и други песни от приятели, като тяхно творчество, които бяха подарили на Учителя, съответно подвързани. Но дойдоха един ден Борис Николов и Мария Тодорова и взеха Тефтера със записаните оригинални песни на Учителя. Така той остана у тях - Мария след време работи с него и издаде своята песнарка след заминаването на Учителя. Когато излезе песнарката на Мария, станаха много спорове за песните на Учителя. Според мен тя трябваше да издаде тази песнарка още по времето на Учителя и тогава нямаше да има никакви спорове. Но след като излезе нейната песнарка, според мен най-умното и най-правилното беше Мария да напише в нея: "Така се дадоха от Учителя песните в началото, а така се пеят днес в клас - с корекция." Така трябваше да се напише, за да няма спорове сега. Тези спорове продължават и днес, четиридесет и пет години след заминаването на Учителя. Опорочаването е в лошото пеене. Учителят веднъж каза: "Ще ускорявате или ще забавяте според текста на песента". При един разговор Той каза: "В бъдеще музиката ще бъде безмензурна". Да, в бъдеще, когато музиката бъде безмензурна, тогава няма да има разлика между старите песнарки на Кирил Икономов и новата на Мария Тодорова. Когато музиката стане безмензурна ще има пряко съобщение на музикантите с Невидимия свят. Музиката е свят на хармонията. За да стане музиката реален израз на Истината, както казва Учителят, тя трябва да се свали от по-горен свят - от Божествения. Божественият свят е Свят на Истината, Свят на Свободата, там пространството е безпределно и времето безконечно, там музиката е безмензурна. Тази музика там вече е безмензурна, защото пространството е безпределно и времето безконечно. Да се свали тази безмензурна музика е във възможностите само на Божествения Дух, Който бе в Учителя. Ето там е разликата между безмензурната музика на висшите светове и на онази музика, която слиза и се облича долу на земята в мелодия, ритъм, текст.

Кирил Икономов беше усърден в работата си. Учителят му даваше музикални задачи да разработи, да довърши, да сложи музика на даден текст и прочее. Кирил със свещено чувство търсеше да долови и изпълни това, което Учителят искаше, като се вглъбяваше и молеше. Но не във всичко сполучваше. Това бе естествено за нас простосмъртните. Спомням си как Кирил Икономов направи разработка на песента "Вехади". Аз съм присъствувала, когато Учителят му говореше и го напътствуваше как да я разработи. Той я разработи за два гласа и ние я пяхме двамата с Митко Сотиров. Обаче имаше някакви вариации - солово изпълнение на цигулка, което не се одобри от всички ни.

През 1942 година Учителят беше дал един мотив и текста на песента "Мога да те любя". Към тази песен има една прибавка, която е от Кирил Икономов: "Аз мога да те любя, слуга да стана". Тук има един си бемол, за който Учителят беше казал на Пеню Ганев, че заради него Кирил ще има да плаща. След време, когато Кирил се разболя и легна на легло, ние се

питахме, това ли беше причината, която го повали и прикова с години на легло, та измъчи и себе си, и семейството си. Аз самата съм виждала как Кирил се разхождаше по поляната на "Изгрева" и търсеше музикално вдъхновение, молеше се и съзерцаваше нагоре към небесата. Но човек не винаги може да се добере до онова вдъхновение, което ще го възвиси и до онзи миг, когато Небето ще се отвори и небесната хармония ще се излее върху него като благодат от музика и хармония.

Един от любимците на Учителя между музикантите беше Асен Арнаудов. Той беше един от най-музикалните. Свиреше на цигулка, на пиано, а впоследствие - и на арфа. Когато седнеше на пианото даваше акомпи на всяка мелодия. Създаваше приятна атмосфера по време на музициране и беше приятен събеседник. Веднъж Асенчо се оплака на Учителя, че когато отиде на концерти и слуша големи изпълнители, им завижда и след това не може да спи. Учителят го поправи: "Така ти се спъваш. Напротив, ти трябва да им се радваш, да се вдъхновяваш от тях и да им пожелаваш още по-добре да напредват. Така ти се свързваш и черпиш от тях." Значи човек трябва да има съзнание, което да е полифонично спрямо съзнанията на другите музиканти. А това е много трудно. Това изисква музикална подготовка, музикална култура и висша духовна култура. Във връзка с това ще спомена как веднъж Учителят се обърна към мен и каза: "Око не е видяло и ухо не е чуло какво се готви за тези, които свирят!" Това е един нов закон, изведен от онзи цитат, който казва: "Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Господ е приготвил за ония, които Го любят."

За цигуларите Сашо Попов и Недялка Симеонова Той каза, че са дошли с мисия на земята. При един разговор с Него споменах, че Недялка Симеонова се развежда. Той каза: "Тя обича повече цигулката си, отколкото мъжете." На един концерт тя беше облечена в рокля с бананов цвят. Учителят каза, че тя е избрала хубав цвят за рокля. "Този цвят привлича слънчевата енергия." - допълни Той. Малко преди да започнат бомбардировките над София, Недялка Симеонова се върна от Германия, където беше на специализация при професор Хавеман. Тя дойде, за да вземе сина си със себе си и да се върне обратно в Германия, тъй като бе научила, че може да бомбардират София и така той можеше да загине. Тъй като се познавахме добре с Недялка Симеонова, тя дойде при мене и след като се поразговорихме за музиката и нейната специализация в Германия, тя сподели, че свири в оперния оркестър, за да може да се издържа. Тя ми каза, че е дошла със специална молба при мен - да я заведа при Учителя. Веднага тръгнахме към салона и за щастие срещнахме Учителя. Представих му я. Тя почтително Му целуна ръка и Му каза, че отдавна е имала желание да се запознае с Него. Каза Му, че сега е на специализация в Германия и запита дали в тези неспокойни времена може да вземе сина си в Германия. Учителят замълча и каза: "По-добре е да остане тук." Тя благодари и си замина успокоена. Не след дълго започнаха бомбардировките над София. Като чула за това, тя тръгнала веднага от Германия, като оставила цигулката, нотите и дрехите си, за да дойде веднага в София и да го вземе, за да могат заедно да се върнат обратно. Това било малко преди 9 септември 1944 година. Като идва в България, разбира, че е най-добре да се евакуира за известно време с него и така я сварва 9 септември. Тя остава

в България заради сина си, който бе тук и избегна затварянето си в концлагер в Германия, измъчването си, ако бе останала там. След като завърши войната и след като беше сключено примирието, тя направи постъпки и й върнаха цигулката, нотите и багажа. След заминаването на Учителя от земята, Недялка Симеонова изнесе специален концерт в салона на "Изгрева" в знак на благодарност към Него заради съвета Му. Но тя прояви и послушание към него, защото остави сина си тук и, връщайки се заради него в България, си спести ужасите от края на войната в Германия, а може би и по такъв начин беше спасила и собствения си живот. След тези събития, тя остана в България, а за нас остана като пример на проявено послушание към Учителя.

Сестра Ярмила беше оформила една група от братски деца на "Изгрева" и ги учеше да играят балет. Дори има една снимка - как всички са се качили на чешмата, на която бе написано: "Мисли добре, храни се добре и работи добре." и на чиято стена бяха направени различни символични фигури.

На Ярмила Учителят беше казал за някои песни, когато се пеят да се съпровождат с движения, които да отговарят на текста. Беше казал кои песни да се дадат с подходящи движения. Но това за съжаление не се записа.

В салона бе поставена черна дъска, на която, по текст даден от Учителя, музикантите бяха записали някои песни. Фотографите направиха снимки на тези песни и ние притежаваме две такива. Но имаше повече песни записани там.

Има няколко снимки, на които Учителят е застанал с цигулката. По молба на фотографа, Той позира с цигулката, поставил върха на лъка върху нея, което е изненада за всеки цигулар. Но Учителят така и свиреше. Той свиреше с върха на лъка си тихичко, чисто и ритмично.

Веднъж Учителят ме извика и ми подаде да изпитам една цигулка. Той ми подаде цигулката, вероятно искаше да ми я подари, но ръката ми е малка и свирех на дамска цигулка. Затова не я пожелах.

Някой път Учителят идваше в клас с някоя мелодия и ни я изсвирваше. Друг път се събираха двама-трима младежи и те изпяваха песента, а трети - път при пианото - Учителят пред нас сваляше мелодията, изпяваше ни я и ни я изсвирваше. Имаше песни много трудни. Тогава Учителят ни изсвирваше височините на своята цигулка, за да можем по-добре да ги усвоим. Някой път Учителят сваляше някой мотив. Често, когато изпееше една песен за втори път, можеше да я измени. Това бяха творчески моменти. Но нямаше музиканти подготвени, които да я запишат веднага. Затова днес човек не трябва да се захваща за малките работи, които ни попречиха да запишем съвършено песните на Учителя, а трябва да се стремим към другото: важно е чрез песента да се свържеш с онова поле, от което тя иде и да привлечеш чрез нея светлите същества, които тя ни носи и аурата, която тя създава.

Учителят свиреше и на пиано, освен на цигулка. Веднъж го видяхме да свири и на арфата. Учителят пееше много естествено. Имаше баритонов глас. Имаше много ясна дикция - ясно произнасяше думите. И даваше израз

на съдържанието на песните, нещо естествено, без да има престореност в Него.

Учителят имаше желание да се научат хубаво песните Му - да се изпълнят от четиригласен хор и да се изпълнят с умение и вдъхновение, като се даде концерт в зала "България", за да се види въздействието на Неговата музика върху слушателите. Но ние, поколението от Школата, не изпълнихме това. Остава друго поколение да поправи нашия пропуск.

В неделя беседата започваше сутрин в пет часа, като ние бяхме половин час преди това в салона и се разпявахме с песните на Учителя. На пианото обикновено беше Мария Тодорова. Песните създаваха съответна аура и психическа нагласа у нас. Учителят идваше, ние ставахме на крака, започваше молитва, след това изпявахме някоя песен, която Той посочваше и започваше беседа. Беседата завършваше също с молитва и песен. Паневритмията започваше в 7.30 ч. сутринта. През време на Паневритмията, ние музикантите свирехме на два гласа. Беше съставена група от дванадесет души. Сестрите бяха облечени с рокли, чиито кройки бе дал Учителят - с дълги и широки ръкави и поли, препасани с шнур и свободно пуснати до глезените. Братята бяха с бели панталони и бели ризи. Тази група бе научила най-добре Паневритмията. Ние гледахме от тях и се учехме. Неделната беседа бе от десет часа. След нея всички присъствувахме на общ обяд. Преди да се сложат ястията на масата, ние пеехме. Учителят идваше, ние ставахме на крака, правеше се молитва и сядахме да обядваме. След обеда имаше концерт. Правеха се концерти и следобед.

Сутрин заставахме на поляната и посрещахме изгрева. След това правехме молитва. После се разпръсквахме сред борчетата и правехме гимнастика. Така започваше денят на ученика в Школата.

Последният концерт пред Учителя

През време на бомбардировките през есента на 1943 година, една група от братя и сестри, заедно с Учителя, ходихме пеша до полянката над горичката в Симеоново. Сега на това място се намира почивен дом "Верила". При един разговор Учителят чертаеше по земята с бастунчето Си и каза: "Комунизмът ще залее света. Молете се да мине най-напред през Франция и други страни. Най-после да стигне до България. Защото, където дойде най-късно, там ще бъде по-рафиниран, с по-малко жертви." Но уви, не бяхме достатъчно будни да се молим усърдно за това и молитвата не бе произнесена от нас. Ние изпитахме на гърба си всичко, което каза Учителят. А този народ даде хиляди жертви, след като те дойдоха и взеха властта в България. Този народ опита всичко това.

При един разговор, друг път, каза следното: "За Мен има три пътя: или да остана - да подгонят и Мен, и вас и да си навлече българският народ карма както евреите, или Аз да си замина и вие да останете, или те да не дойдат." Учителят си замина и остави нас и Словото Си - да Го прилагаме в живота си. А руснаците и комунистите дойдоха на 9 септември 1944 година, така че от трите възможни положения Учителят избра онова, което беше казал двадесет и две години преди това. "Когато Аз сляза от тази катедра,

тогава ще дойдат болшевиките в България." Той каза това при отварянето на Школата през 1922 година. След всичко това дойдоха нови четиридесет и пет години - един цикъл, който Учителят бе предсказал и ние бяхме свидетели на всичко това, което нашето поколение преживя, а следващото поколение може да го проучва по исторически материали.

Над Симеоново има няколко езера. На последното езеро - "Тиганя" - имаше изворче, което приятелите направиха като чешмичка. Неговата вода беше лековита. Учителят обичаше да пие от нея. Когато Му донесоха вода от изворчето, Той каза, че тя минава през минерални пластове и е леко лаксативна, тоест разхлабва онези черва, които са лениви и склонни към запек. Друг път каза: "За в бъдеще, дотук да идвате, ще ви е достатъчно."

След като Учителят се завърна от Мърчаево, аз се въртях край салона. Често, седнали на пейките до масите пред салона, се събирахме около Учителя и водехме разговори. Веднъж Той каза: "За ръководител пред властта трябва да се намери такъв брат, който да е запознат с комунистическите идеи, за да бъде мост между нас и тях. Подходящи за това са брат Антов и брат Желю Ганев." При друга група Учителят бе казал същото: "Ще намерите един от вас, който добре разбира комунизма и той ще бъде връзка между вас и властта." Много хора го чуха и много го запомниха - но това не се изпълни. Послушанието на ученика е първото условие на ученичеството. Ние проверявахме на гърба си цената на непослушанието цели четиридесет и пет години. Думите на Учителя към ученика са свещени. Ученикът има право да избира и да прояви свободата си в това как най-добре да изпълни Волята на Учителя. Но няма право да използва свободата си, за да реализира своето непослушание към Учителя. Ако направи това, той вече не е ученик.

Дойдоха приятели да искат от Учителя съвет, а Той отговори: "Отсега нататък ще се събирате по десет души. Помолете се и така ще решавате въпроса." При сходен случай Той заяви: " В бъдеще ще работите по групи." Но ние сме свидетели, че това не се изпълни. Това беше чуто, това беше написано, това беше разказвано на другите - всички знаеха, че това са думи на Учителя и никой не се съмняваше в тях. Но не се намери някой, който да изпълни Волята на Учителя, която е Воля на Бога. Аз бях свидетелка на непослушанието на учениците към Учителя, бях свидетелка и на това какво донесе това непослушание върху главите ни четиридесет и пет години след заминаването Му. И ако вие, следващите поколения, не проявите послушание към думите на Учителя, през следващите четиридесет и пет години ще проверите колко струва и вашето непослушание. В това съм убедена, защото ние го проверихме, ние го изпитахме чрез живота си тук, на "Изгрева".

Когато веднъж Му казахме, че новата власт ни вика да излезем на бригада и да работим безплатно, Учителят се засмя и каза: "Те, комунистите, ще ви научат на работа." След години, когато редовно ежегодно отивахме на бригади по селскостопански работи, винаги си спомнях тези думи на Учителя. Беше започнала една нова епоха. Той тази епоха още в самото начало на Школата я бе нарекъл "Епоха на труда"! Ние не можем да осъзнаем това дори и до днес. Ще го преценим след време.

Един-два дни преди да си замине Учителят, сестра Савка Керемидчиева изпрати една сестра да повикат майка ми. А ние живеехме тогава на ул."Гълъбец" 21 в Подуене и майка ми оттам се запъти пеш към "Изгрева". Отначало тя не посмя да тръгне. Чак когато я извикаха повторно, чрез друга сестра, тя отиде при Савка. След като се върна, ми разказа, че са я завели при Учителя, Който бил на легло и тя Му разтрила пъпа, който бил нещо поизгорен. Цялата треперела от стеснение и вълнение. Има няколко обяснения на това: или е било причинено от вендузи, или от млечен компрес, или от хардал - методи на лечение, които Учителят препоръчваше. Приятелите бяха прилагали тези методи. Учителят бе допуснал това. Майка ми разтрила пъпа на Учителя, препасало го с чист плат, а Учителят казал: "Бавно завършва процесът" и заспал. Тогава никой не се досещаше, не предполагаше какво значат тези думи. Чак след като си замина Учителят, разбрахме техния смисъл.

Във вторник, на 26 декември 1944 година, разбрахме, че Учителят не е добре. Сестра Стойна и аз стояхме до късно в салона и плачехме. На сутринта рано пристигнахме отново. Мария Тодорова и Борис Николов ни повикаха да видим Учителя. Влязохме долу в стаичката Му, където беше приемната Му и там Го видяхме - полулегнал и дишаше тежко. Взехме си мислено сбогом и плачейки отидохме в салона. След известно време казаха, че Учителят си е заминал. Като се разсъмна Го поставиха в салона, облечен в бели дрехи. Ние стояхме пред вратата на салона, до прозорчето. Беше 27 декември 1944 година. Тогава пристигнаха с джипка двама униформени от милицията, за да Го арестуват. Запитаха ни: "Где е Учителят Петър Дънов?" Ние намерихме сили в себе си да им Го покажем и с ирония да изречем думите: "Ето Го Учителят! Вземете Го!" Бяха двама човека униформени и въоръжени. Влезнаха в салона, видяха, че е облечен и поставен на смъртното ложе, изненадаха се, а след това ни огледаха как всички ние плачем, наскърбени от заминаването Му. Един от тях се изпусна да каже: "Ето един, който се измъкна от възмездието!" Ние чухме това и изтръпнахме, защото се разкри тяхното намерение да арестуват Учителя и да извършат физическа разправа и насилие върху Него. Тогава времената бяха такива, че се убиваха хора и със съд, и без съд. Припомних си оня ден, когато Учителят беше казал, че има три пътя за Него. Единият от тях беше да остане на земята и на "Изгрева", да подгонят Него и нас, учениците Му и тогава българският народ да си навлече карма хилядократно по-голяма от тази на евреите. И ако това беше станало, както войната не бе свършила и както Чърчил предлагаше на американците да се направи Южен фронт на Балканите и съюзническите войски да ударят България, която бе съюзник на Германия, тогава софийските бомбардировки щяха да бъдат нищо пред онова, което го чакаше този народ. Той щеше да бъде изтребен, унищожен и сринат до земята. Съюзническите армии разполагаха с такова оръжие и с тази сила. Щеше да се случи същото, което направи навремето Римският император Тит със своите легиони, като унищожи и срина Йерусалим и разпъна евреите на кръстове от Йерусалим до морето - от двете страни на пътя. Тогава евреите бяха разпръснати по света. И до днес те плащат кармата си от разпъването на Христа. С този народ щеше да се случи същото, но Учителят още преди отварянето на Школата беше казал: "Този

път Христос няма да бъде разпънат. Бог не желае това." Но ние бяхме свидетели как онези служители на новата власт, на комунистите, дойдоха да Го арестуват и да Го вземат с военната кола, за да извършат върху Него своето "възмездие" както умееха и както знаеха. И те бяха българи - българска майка ги бе раждала, бяха учили българско четмо и писмо и говореха същия език, онзи език, на който Всемировият Учител сваляше Словото на Бога за идното човечество. И това беше същото четмо и писмо, на което се напечатаха неговите беседи. Изминаха четиридесет и пет години оттогава. Ние преживяхме много, а вие, следващите поколения, ще проверите верността на моите думи. Не само ще ги проверите, но и ще прецените истинността на тази епоха. А ние я преценихме така, както трябва.

Времето беше студено. Имаше дълбок сняг. Много народ бе дошъл от всички краища на страната. Много други хора, които Го уважаваха и почитаха, дойдоха да се сбогуват с Него. Тялото на Учителят, в бели дрехи, бе поставено в салона. То престоя пет дни, без да замирише. А сам Той, както бе казал с последните си думи преди заминаването, че е завършил една малка работа за Бога, бе отминал в света на Светлините. Пеехме общо преди погребението Му. Бяхме в салона. Асен Арнаудов свиреше на арфа. Катя Грива пееше, а аз свирех на цигулка. Изпълнявахме песента "Аин фаси". Бяхме недалеч от тялото на Учителя. Точно пред нас имаше маса, върху която беше сложена пълна с ябълки чиния. Пеехме, свирехме, сърцата ни бяха препълнени със скръб, горещи сълзи течеха от очите ни. Всяка раздяла по човешки носи скръб. Но раздялата със Всемировия Учител, преживял с нас толкова години на земята, беше вече неземна скръб, а Космическа скръб. Това бе Мировата скръб на човечеството, чиито представители бяхмее ние тук - в салона на "Изгрева" - като българи и ученици на Школата на Бялото Братство.

Отведнъж, една ябълка се отдели от другите в чинията, търкулна се по масата, слезе на пода, упъти се към Асен Арнаудов и спря пред него. Не мина много време, и втора ябълка се отдели от чинията, търкулна се по пода, отправи се към Катя Грива и спря пред нея. Най-после, трета ябълка се отдели от чинията, отново се търкулна по пода и се отправи към мен - като че ли някой я буташе с пръст и я спря точно пред мен. Всички занемяха от учудване. Наведохме се и си взехме ябълките, с които Учителят бе изказал Своята обич и внимание. Това беше последният концерт пред Всемировия Учител. Това бе финален акорд на Божествената Симфония на земята. Така завърши тази епоха - времето, когато Всемировият Учител слезе на земята и предаде Словото Си и песните Си за идното човечество. Ние присъствувахме на финалния акорд на тази Божествена Симфония на земята. Защото Вечната Симфония, която идва от Целия Всемир е Славословие на Бога като Любов. Неговото Учение е Учение на Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина.

Така, чрез този последен концерт, за мен завърши музикалното ми обучение в Школата на Учителя. Започна един период на служение, продължил четиридесет и пет години. Посветих живота си да раздавам чрез песен и цигулката си това, което бях научила. Написах тези слова за онези, които идват след нас, защото ние сме верига от души. Едни слизат и се обличат в плът, а други си заминават. Едните слизат и приемат Словото, а

другите го предават и си заминават. И едните, и другите са длъжни да прилагат Словото и да изживеят живота си в служение на Живия Господ, Когото ние имахме привилегията да срещнем, облечен в плът, да чуем Словото Му и да пеем песните Му. Словото Му бе изявление на Божествения Дух, музиката му бе отзвук на Божествената Душа - Велика симфония, която иде от Вселената и славослови Бога като Любов. Амин.

Музикална пауза в живота на ученика

Обикновено, когато отивахме в планината, пеехме песните на Учителя една след друга. Веднъж Той ни каза, че трябва да правим пауза след всяка песен - да оставим да отзвучи едната и тогава да продължим с другата песен. Трябваше да се спрем, да мине малко време, след като свърши песента, защото всяка една песен идва от строго специфично поле и сфера от Невидимия свят. А нашите души се извличаха чрез песните Му, реехме се в простора и търсехме висините, откъдето слизаха песните. Затова бе необходимо да се направи малка пауза - за да можем да слезем и да преминем от едното поле в другото, откъдето идваше новата песен.

За да се ръководи правилно общото пеене, този, който свири, трябва да пее и свири. Ако не може гласно да пее, поне наум да пее, но да пее.

Не мога с думи да изразя семплото, красиво, чисто, ритмично и тихо свирене на Учителя на цигулка. Той обичаше да свири при "понтичело" - магаренцето на цигулката Си. Целият салон притихваше. А ние, изтръпнали, унесено слушахме. Тогава нямаше магнетофони. Музикантите около Него не бяха с идеален слух, затова много неща, които ни свиреше се пропуснаха да се запишат.

Гласът на Учителя беше естествено поставен, мек, дълбок с приятен баритонов тембър. И сега още ми звучи как изпя песента "А бре, синко", как естествено, с бащинска топлота, предаде упрека и съвета на любещия баща.

Много задълбочено е свирил и търсил музиката, която въздействува на човека и природата. Учителят сам разправяше как със свирене на цигулка е прогонил пияниците от една кръчма, а след това кръчмата била затворена. "Но повече не ще свиря тази мелодия!" - заяви той. Ние бяхме свидетели как не веднъж Учителят е спирал валежи от дъжд, от сняг или буря с вятър, вдигаше мъгли на планината, за да бъдем огрени от слънцето.

В новия салон, който ние построихме на "Оборище" 14, един-два пъти, застанал прав, заедно с цигуларя Киселков, Учителят е свирил в дует песента "Мирът иде". И двамата свиреха хубаво, правеха разработки на мелодията. Единият изсвирва един мотив, другият ще му отговори. Чуваха се и акорди от единия, а после - от другия. Много сполучливо правеха това, за общо учудване на всички ни. Този брат се появи в Братството за известно време, а после замина някъде и изчезна. Когато прочетох преди години за този концерт - случаят бе разказан от Николай Дойнов - се изумих и разбрах всичко. А вие ще прочетете това и ще си направите своите изводи.

Един ден бяхме на двора до масите, на които ставаха общите обеди на "Изгрева". Учителят донесе една цигулка. Разглеждахме я - нали всички бяхме цигулари. Беше дошъл на гости цигуларят Влади Симеонов. Учителят

му я подаде и го покани да изсвири нещо, за да опита цигулката. Влади Симеонов изсвири "Шансон Инду" от операта "Садко" на Римски-Корсаков. След като я изсвири, Учителят каза: "Свирете тази пиеса. Тя е свалена отгоре."

Спомням си нещо от времето, когато Учителят даде първите шест упражнения по гимнастика. Когато ги учехме, брояхме по шест за навеждане и шест за изправяне, съпроводени с дишане и то бавно. По-късно започнахме постепенно да избързваме. Една сутрин, след беседа, пак излязохме както обикновено на поляната - наредихме се за гимнастика. Зададе се Учителят, застана пред нас и почна много набързо да играе упражненията, обърна се и си отиде. Ние останахме посрамени от урока, който, без да ни говори, ни предаде.

За упражнението "Пентаграм" от Паневритмията Учителят се обърна към оркестрантите и каза, че музикантите трябва да свирят ритмично, за да могат и ритмично да се вдигат и свалят ръцете, когато се играе упражнението. Обърна внимание и каза за края на последното упражнение, когато с ръцете се прави кръг, да подчертаваме ритъма, за да правим кръга едновременно. При *"Ето"* - ръцете се движат нагоре, при *"веч"* - надолу, при *"идем"* - нагоре и така нататък. При "Лъчите", накрая при "летенето", когато се пее: *"Туй"* - ръцете летят надолу, а при *"Рай"* - нагоре: всички едновременно. И според музиката да се движат ръцете.

При един разговор запитахме Учителя - като се молим, къде и как да застанем и към коя от четирите посоки на света да се обърнем. Той каза: "Рекох, ако ви вържат с главата надолу, как ще се молите?" Отговорът бе даден. Значи, съдържанието е по-важно, а не формата. Важен е Духът на нещата, а не буквата.

През време на бомбардировките се оплакахме на Учителя, че от големия страх забравяме думите на "Деветдесет и първи Псалом". Тогава всеки от нас със собствения си почерк бе написал на лист хартия думите на "Деветдесет и първия Псалом" и "Добрата молитва". Носехме ги в себе си, а някои ги бяха зашили в дрехите си. Още по време на Балканската и Европейската война Учителят беше дал задача на приятелите да ги четат винаги. И всички те се съхраниха и се върнаха живи и здрави от войните. Но сега самолетите и бомбите над София бяха ни завързали и ума, и устата. След като чу оплакването ни, Учителят каза, че е достатъчно да отправим мисълта си нагоре към Небето, достатъчно е и една дума да произнесем от молитвата, защото е важна връзката, която ще направим с Небето - по тази връзка към нас ще потече помощта от Небето. Това и нашето поколение го изпита, както го бе изпитало и предишното поколение.

Веднъж, когато летувахме на Рила, на Седемте езера, брат Никола Нанков намери една много голяма печурка - като тепсия - и я поднесе на Учителя. Той я посоли и я опече в огнището. Разчупи я и даде по парченце, голямо колкото пръст на всички, които бяхме около него. Тогава никому не му хрумна, не му направи впечатление, че с такава гъба, с такива малки парчета Учителят почерпи толкова много хора. Как можа с една гъба да нахрани всички ни. Сега си спомням и се чудя как можа да стигне тази гъба за всички. Не е ли това чудо? Това не е ли по закона на множението, както бе при Христа, с петте хляба и двете риби?

Като спомен от общото летуване на Рила с Учителя ми е останало, че Той не обичаше еднообразието. Постоянно ни даваше различни задачи: да направим или да почистим пътеки, да почистваме изворчета, да правим мостчета, чешмички, да носим вода от чешмичката, да не готвим с езерната вода, да носим сухи дърва отдалеч, но да не сечем живи клекове. Да построим и да направим кухня, да носим мраморни камъни, да украсяваме и да направим с тях охлюва на спиралата и чешмичката. Всеки се впускаше в нещо, с което да е полезен за общия живот на планината.

Имаше един случай на "Изгрева", когато трябваше да се посее една нива с жито. Дойде един брат от провинцията и се нае да посее житото и да изоре нивата. Дадоха му един шиник жито и той започна да сее. По едно време отива при Учителя и Му казва, че житото е на привършване. Учителят му казал само една дума: "Сей!" Братът се върнал, взел шиника, взел жито и започнал да сее. Колкото пъти бръкнал, толкова пъти имало жито в шиника. Житото не се свършвало, нито даже намалявало. Изорал цялата нива и останало също толкова жито, колкото в онзи миг, когато отишъл при Учителя, за да иска още жито за посев. Този брат беше жив дълги години и ние го срещахме до 1972 година, когато идваше на Седемте езера на Рила. Той казваше: "Аз съм този, който с една трета от житото в шиника посях цяла нива." Младите го гледаха, учудваха се и се питаха дали това е вярно. Този брат беше свидетел и очевидец на това време, защото чудото стана чрез него.

Учителят много обичаше искрените, естествените, откровените ученици и с разположение разговаряше с тях. Едни от тях бяха дядо Благо, Николай Дойнов и Пеню Ганев. Понякога с нашето вироглавство и непослушание създавахме големи неприятности на Учителя. В такива случаи Той ни поглеждаше развълнувано и казваше: "Какво да ви правя? Толкова можете."

Това беше около 1930 година. Учителят препоръча да се напишат и изиграят малки пиески, които да покажат примерно постъпките на стария и на новия човек, да се покаже нагледно новото разбиране за живота. Имаше една пиеса - аз бях артистка и играех "Новата любов", а един брат Пантелей играеше "Старата любов". Това беше символика - да се покаже стария начин на постъпване и новия начин как де се постъпи съгласно новите идеи, дадени чрез Словото на Учителя. По този повод и други братя и сестри изиграха няколко сценки, надвечер, на полянката на "Изгрева".

Спомням си например сцената от една пиеска за стария и новия турист, изиграна пред Учителя. Този със старите разбирания, като отиде на извора да се напие със студена вода, ще си натопи краката в него - ще се измие, но ще го размъти, после ще се нахрани, но ще разхвърли разни книги и кутии и ще си отиде. После ще дойде другият турист, с новите разбирания. Той застава пред извора, ще го погледне с благоговейно чувство, ще се помоли, ще го изчисти, ще направи вадичка, за да отведе водата, ще почисти наоколо, после ще се измие настрана от извора, ще отпие няколко глътки от хубавата, чиста вода, която ще утоли жаждата му и ще благодари. Това бяха сценки по идеи на Учителя, взети от братския ни живот, а приятелите ги написаха и ние ги изиграхме пред всички на поляната. Учителят се стараеше,

освен чрез Словото Си, но и нагледно да ни предава онзи подтик, който може да задвижи живота ни в пътя на ученика.

Имаше моменти, които са записани в съзнанието ни като очевидци на онази епоха. Но те идват понякога спонтанно и ни връщат назад във времето на Учителя. Те се явяваха като музикална пауза в живота на ученика.

Затова ние се спираме пред тях - защото те бяха част от нашия живот, те са уловени мигове от онзи миг на Вечността, когато Божественият Дух се изля чрез Всемировия Учител, дошъл между българите в Сила и Живот.

Фрагменти от музикалния живот на "Изгрева"

През 1923 година нашите братя и сестри от селата и студенти построиха салон на "Оборище" 14. Всички вземаха участие. Салонът бе голям. Имаше сцена и балкон. Създадоха се условия за концерти. Тогава Иван Христов Кавалджиев, който се занимаваше с народна музика и Христо Байданов, дошъл от Стара Загора да свири в софийските оркестри уреждаха концертите с участие на Стефанка Марчева от Карнобат, следваща в Музикалната академия, и от мен - Мария Златева - също студентка в Музикалната академия. Иван Кавалджиев обичаше много Учителя и Учението. Той беше един от първите музиканти, с когото почнах да свиря в Братството. Христо Байданов свиреше на цигулка и то много хубаво. А в онези години нямаше радио и затова всичко ни се виждаше така прекрасно и вълшебно.

Иван Кавалджиев беше предан наш брат. Жена му беше учителка. Нямаха деца. Подхвърлиха им от някъде някакво дете пред прага на къщата и те решиха да го отгледат. В такива случаи бе задължително да се пита Учителя, но те смятаха, че това е техен личен въпрос. Това дете се оказа бавно развиващо се. Създаде им големи грижи и усилия на новата си майка да го обучава и възпитава. На 18 години то заболя психически и се помина. Така че, в разстояние на двадесет години, те сами си създадоха грижите, които по една или друга причини ги отклоняваха от Школата на Учителя. По този повод Учителят каза да не се вземат подхвърлени деца, а такива, на които родителите са починали, защото те от Невидимия свят ще помагат на детето. Имахме няколко такива случая на осиновявания на подхвърлени деца и почти всички братя и сестри съжаляваха, че не бяха питали Учителя, преди да направят тази стъпка. Уроците се оказаха горчиви. Създадоха се условия приятелите да се отклонят от Школата и оттам много музиканти си изгубиха добрите условия при Учителя за работа с музиката Му.

По-късно дойде от Казанлък един младеж, Христо Дързев, с желание да следва в Музикалната академия. Докато престоя в София, разработи за смесен хор няколко песни. Това създаде голямо оживление. Тогава се присъедини и следващият в Музикалната академия Кирил Икономов и започна да помага за разучаване песните на Учителя. Имаше още един студент - Стоянчо Джуджев, който се ориентира към народната музика. Впоследствие се издигна, стана преподавател по народна музика в Музикалната академия и по-късно получи голяма музикална награда.

Правеше впечатление, че всички онези музиканти на "Изгрева", които спазваха като ученици на Школата точно съветите на Учителя, преуспяха в музикалната си кариера. А онези, които размишляваха и умуваха, и постъпваха така, както си искаха - всички те, без изключение, изгубиха благоприятните си условия и времето им изтече, като си останаха обикновени музиканти и съжалява за непослушанието си години след това. Надареният Христо Дързев беше с няколко години по-стар от другите кандидат-студенти и не бе приет в Музикалната академия. Това го съкруши, той заболя от туберкулоза и се помина в Казанлък. А беше способен музикант - в това можете да се убедите от неговите разработки на песни от Учителя. Аз пазих досега неговите разработки. Сега ги дадох на младите, за да ги изпълняват с братския хор.

След като се преместихме на "Изгрева", в построения през 1927-1928 година нов голям салон със сцена, музикалният живот и концертите продължиха усилено. Брат Симеон Симеонов, който бе нотариус в съда - едър на ръст, енергичен, гласовит мъж, деен - започна да ръководи концертите и почти всички мероприятия на "Изгрева". Учителят, когато искаше да се проведе нещо, съобщаваше на него и той гръмогласно разгласяваше на всеослушание. Това много му хареса и допадаше на неговия нрав, ето защо той не позволяваше на друг да го измести. Това от своя страна доведе и до конфликтни положения с приятелите в следващите години. В салона той свиреше песните на Учителя на цигулка, имаше хубав баритонов глас. Но в него се загнезди желание да командува и много пречеше на другите също така да вземат участие. Ето защо, веднъж Галилей Величков отива при Учителя и се оплаква от Симеон, че ни спъва работата и че иска само той участие, като ни спира във всички наши начинания, ако не излизат от него или ако той не ги ръководи. Учителят го изслушва и казва: "Ако знаете колко музиканти преди вас той прогони! За мен е много лесно да го сменим и да го свалим долу в града, но с това ще загубим една душа!" Така били прогонени Георгиев, Ковачев и други музиканти. Но ние разбрахме закона, казан ни от Учителя, за нас Симеон остана предметно обучение и се примирихме. Трябваше да се запази една душа, дошла в Школата на Учителя, защото много души бяха изпратени от Невидимия свят за ученици в Школата, но те не дойдоха. Те се загубиха по широкия друм на живота в България, други дойдоха, но се отклониха и се загубиха, като вината си беше тяхна и те си понесоха последствията за това. А ние бяхме свидетели през дългите години по време на Школата и още четиридесет и пет години след това, как се заплаща отклонението от Школата. Но аз не се примирих - веднъж казвам на Симеон Симеонов, че ние всички сме студенти, учим в Музикалната академия и напредваме с нашите инструменти, а той остава на същото си място и вече едвам го търпим, че е редно и той да вземе да учи, за да се изравни с нас. Дали се стресна, че може да изгуби мястото си на ръководещ, но той започна да взема уроци по цигулка. Така аз разреших този заплетен възел от противоречия. Учителят беше казал за него следното: "Ако трябва да покажа пътя на някого - ще го покажа. Но самият той няма да го извърви и няма да отиде по тоя път." След като си замина Учителят и взеха салона на "Изгрева", Симеон събираше приятелите у дома си и четяха беседи в онези години, когато това беше забранено от властите - за такова нещо се правеха

обиски и имаше санкции от властта. След години той се помина. Но като човешка душа бе съхранен от Учителя и от нас, другите музиканти, които знаехме как Учителят разреши този въпрос.

Един от любимите музиканти при Учителя беше Асен Арнаудов. Беше завършил Музикалната академия, свиреше в Царския симфоничен оркестър на цигулка. Сдобил се с арфа, подарена му от Учителя. Асен пожела да следва арфа в Германия. Беше измолил разрешение от Сашо Попов за стипендия. Споделил това с нашия брат Неделчо Попов. Той се учудил, че при тези бомбардировки в Германия ще следва, какво ще прави там, щото, когато падат бомбите, заглушават всичката музика у човека. Запитал го: "Сподели ли това с Учителя?" Асен му отговорил, че не е сторил това. Тогава отиват двамата при Учителя и му разказали всичко. Учителят помълчал, казал да размислят и ако твърдо е решил, да дойде утре сутринта да му отговори. На другия ден Асенчо дошъл и Му съобщил, че иска да замине. Учителят казал: "Ти свиреше на Паневритмия, акомпанираше песните Ми, помагаше Ми при записването безвъзмездно, тъй че имаш кредит там горе. Отиди и аз ще те пазя." Асен отива в Германия. Учи две години и не му се случва нищо. Връща се жив и здрав. Ето как отгоре помагат на тези, които работят безвъзмездно.

Така че, по препоръка на Учителя започна да учи арфа, след като замина в Германия и усвои арфата. А след като се върна, продължи да свири в оперни и симфонични оркестри. Учителят нареди да се купи братска арфа и му каза: "Учи да свирят на арфа братските деца!" Но той не направи това, а си присвои арфата и тя изчезна от "Изгрева" и от хоризонта. В момента тя ни трябва. Една от дъщерите на старите сестри вече тридесет години свири на арфа в операта и многократно му е искала тази арфа, като знаеше думите на Учителя, но той не я даде, а я продаде на чужди лица и си присвои парите. Една арфа струва скъпо. Няма по-хубаво изпълнение от цигулка, придружена с арфа. Имаме цигулар и цигулка, както и арфистка, но я няма арфата, която Учителят купи за братски цели. Какво непослушание от негова страна! Впоследствие той стана преподавател по арфа в Консерваторията, но след заминаването на Учителя, се загуби в своето ежедневие. Асен Арнаудов беше голям талант и музикант. По това няма спор и всички му го признавахме още по времето на Учителя. Като седнеше на пианото, даваше акомп на всички песни. Създаваше приятна атмосфера около себе си с умелата си разговорчивост и свирене. Доверяваше на Учителя своите любовни преживявания. След заминаването на Учителя, той бе привлечен от Мария Тодорова да работят двамата по издаването песните на Учителя, като второ, преработено издание. Тази песнарка докара много спорове и разправии в братския живот на "Изгрева". И според мен, от този момент Братството се разцепи вътрешно и повече не можахме да намерим общ език за братска работа! Тогава нямаше свободен печат и затова всичко се работеше скришом. Както извика Асен Арнаудов за работа, така Мария Тодорова трябваше да извика и Ирина Кисьова. Но тя не я извика, поради лични съображения. Ние знаем от Учителя, че личните съображения трябва да отпаднат, когато се работи за Делото Му. Но тук това не бе направено. А защо ли? Защото Кисьова бе тайно влюбена в Борис, а Мария, за която нямаше тайни неща, схвана това много добре и поради тази причина изолира

Ирина Кисьова. Ако бяха работили тримата, щяха да се избегнат много проблеми, които впоследствие взривиха Братството. След като излезе песнопойката, веднъж Асен Арнаудов дойде при мен и сподели следното: "На мен много ми тежи, защото много песни, които се напечатаха сега, ние ги коригирахме с нея. Не съм съгласен с нея, тоест с Мария, но понеже тя беше много нервна и за да няма кавги, аз си замълчавах. Това ми тежи много и аз искам да се коригирам." Тази идея ми хареса и след много години, по този повод, аз събрах у дома си следните музиканти: Асен Арнаудов, Митко Грива, Галилей Величков, Йоанна Стратева и моя милост - Мария Златева. Разгледахме двете песнарки. Един от нас държеше песнарката на Кирил Икономов, а друг - песнарката на Мария Тодорова. Сверявахме ги и където не одобрявахме - коригирахме. Означихме погрешките, но не довършихме. Например, в "Химн на Великата Душа", така, както е записано - не го изпълняваме така. Там е записано така, само за да се запълни тактът.

Според мен Мария Тодорова направи голяма грешка, че не издаде песнарката по времето на Учителя. Втора грешка е, че тя, ако искаше да бъдат записани така, както са снети песните отгоре, можеше да напише в книгата: "Така са дадени от Учителя, а така се пяха в клас". И да се напишат песните на две петолиния. Тогава нямаше да има кавги и разправии. Но ние не можем да се отървем от личните чувства, които ни пречат на всички. В края на краищата, да изпеете песента с изживяване, да дадете израз на съдържанието на песента - това е най-важното. А това, че била с четвъртинка или две осминки - това не е толкова важно. Важна е идеята. Учителят искаше да види какво ще бъде въздействието на музиката върху изпълнителите и слушателите. Искаше Неговата музика да въздействува, да създаде нови образи, картини, да повдигне човека и да го възвиси в един идеен свят. Днес, когато пея и свиря песните на Учителя, аз с песента заминавам за онзи свят, който песента ми разкрива като свят на светлина, красота и свобода на Духа.

При създаването на Паневритмията, Асен Арнаудов и Ангел Янушев вземаха участие, особено в "Слънчеви лъчи". Ангел Янушев също беше завършил Музикалната академия. Той се беше прехвърлили от цигулка на виола и свиреше в симфоничния оркестър. Разбираше от добри цигулки. Колекционираше музикални инструменти. Имаше богата сбирка. И той си замина, но какво стана със сбирката му? Мога да кажа, че се намира в сина му Валентин.

А. Д. Ковачев беше военен капелмайстор. Той написа няколко братски песни, като "Милосърдието" и "Сърдечен зов". През 1917 година той идва при Учителя, преди да замине за фронта. Учителят му подава текст на една песен и му казва: "Напишете мелодия на този текст!" И му дава мотива на песента. Ковачев си отива в полка, влиза в палатката си и започва да пише мелодията на песента. В този момент става пробивът при Добро поле, наоколо падат шрапнели. Идват да го викат да се махне от това място, но той продължава да пише музиката на песента. Така е написана музиката на "Сърдечен зов". Той идва в София и я занася на Учителя, Който я разглежда, остава доволен и казва: "Тази песен те спаси от шрапнелите!" Това е едно невероятно преживяване, показващо окултното значение на песните, дадени от Учителя, което Ковачев съхрани до края на живота си. Но когато издаде

голямата песнарка, Мария Тодорова измени доста неща, което доведе до протеста на брат Ковачев. Той отиде при нея и потърси обяснения. Мария изнесе доводите си, но Ковачев не бе доволен от обясненията. Той заяви: "На мен е дадена тази песен и тя трябва да остане така, както ми е дадена." Остана огорчен, защото пред него беше образът на Учителя, Който Му дава текста и мотива, палатката на фронта, разпръскващите се гранати, отстъплението на войските и силата на песента, която го спасява, защото тя бе влезнала у него, идваща от Небето като откровение и спасение.

В концертните изпълнения в салона на "Изгрева", доколкото си спомням, вземаха участие тенорите: Иван Славов, Симеон Арнаудов-Дякона, Димитър Сотиров, Иван Атанасов. Димитър (Митко) Сотиров вземаше частни уроци по пеене, също и жена му Мария Златева, тоест моя милост. Двамата пеехме оперни арии и дуети, както и братски песни и дуети, разработени от Кирил Икономов. Много често се случваше така, че нямаше кой да изпълнява цигулкови сола, тогава и аз свирех и пеех заедно с Димитър Сотиров. Давахме и самостоятелни концерти. Не се смущавахме от Учителя. Имахме Неговото одобрение и подкрепа. Даже след един концерт каза: "Имаше присъствие!" Имах за това някои опитности, които ми даваха сила да превъзмогна всички препятствия.

Веднъж Учителят в клас каза: "Никой от вас досега не е дошъл да ме пита за духовния си път". Аз възкликнах в себе си: "Ох, аз толкова искам да Го питам, а ме е срам!" Веднага реших да отида при Него и да се възползувам от поканата, отправена към всички. На другия ден отидох при Него, седнах на стола в стаята Му и Той ме запита: "Е, какво има, рекох?" "Ами, Учителю, което казахте в беседата, че никой от нас не е дошъл да Ви пита за духовния път на ученика... За това дойдох при Вас." "Е, какво искате, рекох?" Тогаз ми се замъгли главата и не знаех - не се сещах какво да питам. Той дълго мълча. Вероятно през това време ми разглеждаше живота. И аз мълчах. Накрая малко се разговорихме и Му казах: "Учителю, обичам природата, обичам музиката, обичам Учението!" Казах това и спрях, не можех да кажа нищо повече. На тръгване Учителят ми каза: "Добре си. Добре си. Работи!" Тази една дума стана програма на моя живот и сега, четиридесет и пет години след заминаването на Учителя, аз продължавам да работя. Ето, това е важното.

Учителят се намираше в салона и тръгваше да излиза, а аз точно в този момент влизах в салона. Пресрещнахме се, а Той ми казва: "Ти, сестра, вече можеш. То преградите са книжни." Трепнах от радост, но пропуснах да Го попитам за какво ми Го каза. Има една беседа на Учителя, в която Той разказва как двама момъка обичали едновременно една мома и тя им рекла: "Който мине през тази преграда - прескочи я с коня си, него ще взема за мъж." Един от момците яхнал коня, препуснал, но стигнал до стената, уплашил се и се върнал. Другият момък не се уплашил, прескочил с коня и чак тогава видял, че преградата е книжна. Така взел момата за жена. Преградите са книжни за този, който има подтик в себе си, има висок идеал, има желание да учи. Като малка свирех на цигулка народни хора, пеехме в къщи и мечтаех да свиря на явно място и пред хора. Дойде това време, когато свирех в салона на "Изгрева", пеех пред Братството и Учителя, а след това работех години наред за създаване на симфоничния оркестър на Влади

Симеонов в Пионерския дворец. Бях преподавател на учениците-цигулари - момчета и момичета. Оттам се пенсионирах. Когато бях малка, бяхме бедни, бях дрипава, живеехме в неуредена къща. Като си полегнех на леглото със забит поглед в тавана, си представях, че имам стаичка с пиано и библиотека. Това бяха мечти, но на края на живота си постигнах това. Имам апартамент с пиано и библиотека. Когато бях момиче, мечтаех си да пея песните на Учителя хубаво, защото, когато пеех, все си стисках гърлото. Молех се така: "Господи, да ми се отвори гърлото!" След време то се отвори, но след голям труд. Вземах уроци по пеене от Божана Димитрова, която бе ученичка на Морфова. Тя ме научи да пея една позиция и да не си стискам гърлото. И накрая, до осемдесет и пет годишна възраст мога да си пея без да си стискам гърлото. Онова, което си пожелах на младини, го имам накрая на живота си. Но нищо не дойде даром, а вследствие изпълнение поръката на Учителя: "Работи!" Аз работих усърдно и досега работя по същия начин.

Друга съпружеска двойка бяха Кирил Икономов и Таня Камбурова - сестра на Петър и Марин Камбурови. Тя имаше много хубав глас и пееше много добре. Хубава беше тази гледка на езерата на Рила: той свири на цигулка, а тя пее до него. Прекрасен дует.

Катя Грива имаше красив сопран. Тя се беше завърнала от Италия, където бе учила пеене. Нейните изпълнения бяха изключителни - с вътрешна мистика и вглъбеност.

Весела Несторова беше се завърнала от обучение в САЩ. Имаше неподражаем глас. Учителят много обичаше да разговаря и да музицира с нея. Тя свиреше на пиано, правеше акомпи и композираше песни.

Дора Карастоянова, завършила Музикалната академия, имаше също красив драматичен сопран. Беше хористка в народната опера. Тя запази гласа си до дълбока старост - една вечер бе пяла до късна доба с необикновено вдъхновение и с прекрасен глас, а на следващия ден си замина от този свят.

Ирина Кисьова беше също сопран. Тя най-често присъстваше в салона и изпълняваше това, което Учителят даваше. Каквато и песен Учителят да дадеше, тя веднага я изсвирваше на пианото, понеже беше пианистка. Тя е записала някои от песните на Учителя, много неща е хармонизирала, дирижираше хора и оркестъра, когато се изпълняваха онези песни, които сама бе разработила и хармонизирала. Свиреше на цигулка и често беше с нас, музикантите, в кръга на поляната, когато свирехме Паневритмията. Много от нейните разработки се изпълняваха от братския оркестър. Аз съм пяла сола, акомпанирани от братския оркестър и дирижирани от нея. Познаваше много добре музиката и Духа на песните на Учителя, затова Той одобряваше и поощряваше нейните хармонизации. На нея лично Учителят бе наредил да препише албума с песните в друг албум, за да го има на две места и така да може да се съхрани. Но тя не направи това и после - след време - се каеше и упрекваше за това.

Емилия Михайловска, след като се завърна от Италия, гдето бе учила пеене, даде концерт в салона пред Учителя.

Божана Димитрова, ученичка на Морфова, също изнесе концерт в салона.

Кичка Вълчанова се отличаваше с красив мецосопранов глас и имаше хубава фигура. Учителят настояваше тя да стане оперна певица, но тя беше стеснителна и не изпълни поръката Му. Във връзка с това, Той заяви: " В другия си живот тя няма да има този хубав глас, защото не го е използувала досега." Какъв окултен закон за дарбите у човека! Тя по-късно се увлече по любовни истории и провали таланта си. След време се ожени, но след това дойде и друго време - да се развежда. Отиде при Учителя за съвет. Той й каза: "Няма да се развеждаш. Ако се разведеш, няма да спрат разводите и в идните поколения, които идват след тебе." Тя не послуша Учителя, разведе се и по тоя път тръгна и нейното поколение. Разведе се дъщеря й, разведе се внучката й, остава да се развеждат и правнуците.

Тошо Маринчевски имаше мек баритонов глас, запазен и досега. Вече няколко пъти изнася концерти пред братята и сестрите през последните две години.

Лиляна Табакова - оперна певица - даваше концерти, пееше братски песни и особено онези, които Учителят беше дал чрез нея. Тя ги изпълняваше като истински професионалист, духовно прозрение пред Учителя и пред Братството. Няколко пъти изнесе концерти на Седемте езера на Рила.

Сестра Дафинка пееше много чисто. Беше приятелка на Асен Арнаудов. Разболя се от туберкулоза и си замина.

Мария Славова също вземаше участие. Беше школувана певица и стана преподавателка в Музикалното училище.

Разработваха се песни за хор и оркестър, както и различни сола от: Кирил Икономов, Ирина Кисьова, Димитър Грива, Лиляна Табакова, Филип Стоицев, Весела Несторова и други.

На Паневритмията акомпанираха на китара: Невена Капитанова, Верка Куртева, Гита Стратева и други. Втори глас цигулки свиреха: Асен Арнаудов, Галилей Величков, Станка Йорданова, Филип Стоицев. Първа цигулка свиреха: Симеон Симеонов, Мария Златева, Ангел Янушев, Кирил Икономов, Игнат Котаров и много други, които желаеха. Диригент на оркестъра за Паневритмията бе Матей Калудов - военен капелмайстор.

На някои от концертите в салона диригент на камерния оркестър бе и Влади Симеонов.

Асен Арнаудов бе записал много от песните на Учителя. Учителят работеше с него и оценяваше таланта му. Но след заминаването на Учителя, той се загуби в ежедневието си. Накрая ми разказваше, че у дома си имал един куфар със записани от него песни на Учителя, както и негови разработки. За мое голямо учудване, той сподели, че не знаел къде го е сложил и не можел да го намери. Това дали беше ирония на съдбата или пък беше истинската му съдба - не мога да кажа. Но не мога да се примиря с това, че ето - изминаха четиридесет и пет години от заминаването на Учителя, а той нищо не написа за Него, нито публикува свои разработки на песните на Учителя, при положение, че имаше условия, имаше възможност

да стори това. Коментарите са излишни, защото се предхождат от непослушанието на ученика към Учителя.

През всичкото време, докато бях в Братството, аз преподавах уроци по цигулка на братските деца. Помагах им да влязат в Музикалното училище и да продължат да учат. Сега младите братски музикални деца израснаха. Станаха добри музиканти и продължават музикалния живот на Братството.

През времето на Школата непрекъснато съм била на всички екскурзии с Учителя на Витоша и на Рила и непрекъснато съм свирила на Паневритмия.

Изминаха много години, младите братски деца израснаха, станаха добри музиканти и сега те осъществяват музикалния живот на Братството. Настоящите бележки, които предоставям, имат за цел да подтикнат младите музиканти в техния път към изучаване песните на Учителя, за да могат от своя страна да ги предадат на следващите поколения.

Моите заключителни думи за Школата на Учителя и Словото на Всемировия Учител са следните:

Словото Му бе Дух на Бога Живаго.
Песните Му бяха отзвук на Божествената Душа.
Музиката Му бе творчески акт на Божествения Дух и творение на Божествената Душа.
Амин.

Записвал между 1976 - 1980 година д-р Вергилий Кръстев

Уважаема сестра Мария Златева,

След последната ни среща, аз продължавам да умувам и смятам, че Вашият материал е от изключително историческо значение за Школата, отнасящ за музикалния живот на "Изгрева". В това съм убеден. Освен това съм убеден, че освен мен няма друг, който да го изнесе както сега, така и след време. Ако не се изнесе този материал сега, ще трябва да се чака още най-малко десет години, като не се знае тогава дали ще има условия за печат. Затова аз смятам, че вашият материал може да се помести със всички забележки, които ми дадохте и допълнения,' но с моята редакция, като отдолу, накрая на материала ще има забележка, която ще бъде предадена дословно така, както я отбелязвам тук пред вас, без да се промени нито една дума от мен. А тя е следната:

Забележка: Този материал бе записан и след дълго умуване бе преразказан от д-р Вергилий Кръстев. Всички тълкувания от редакторска намеса остават за сметка на редактора, а всички похвали отиват и се записват на името на Мария Златева, които тя безспорно и изключително заслужава. Изнесеният материал е автентичен и достоверен, както и исторически ценен за следващите поколения. Той е изваден от направени магнетофонни записи на Мария Златева, както и от оригиналния й ръкопис, като са включени всички нейни забележки, които тя направи при прегледа на предоставения материал за печат от редактора. Нейното възражение се състои в това, че редакторската намеса ще покаже, че друг е обработвал материала. Нейното възражение не се отнася за това, че изнесените факти, събития и лица са променени от редактора, а същите са останали достоверни и правдоподобни. Редакторът смята, че именно така трябва да се представи този материал, поради което той поема цялата отговорност върху себе си.

София, 20 март 1992 год.

Редактор: д-р Вергилий Кръстев
Съгласна съм с горната забележка: Мария Златева
Свидетел: Марийка Марашлиева

БОРИС НИКОЛОВ

(1900-1991)

Песнопойката на Мария Тодорова с песните на Учителя

Дойде време да реализираме едно поръчение на Учителя, дадено на сестра Мария Тодорова - да се издадат всички песни на Учителя в едно ново пълно издание. Мария работеше усърдно върху изданието. Трябваше да се намери хартия и то много хубава. А бяха едни времена след 9 септември 1944 година - бедни следвоенни години, нямаше почти нищо. Освен това постепенно, но сигурно, държавата в лицето на комунистическата партия, която бе взела властта започна да контролира всичко. Нейното отношение към Бялото Братство бе повече от отрицателно, дори и враждебно. Затова си има и причини.

Имаше един печатар, който закриваше печатницата си, беше принуден да стори това, защото всички частни издателства се закриваха. Случайно Неделчо Попов, който бе експедитор в държавната печатница, научи, че при този печатар се намира луксозна хартия, която му е ненужна и иска да я продаде. Отидохме с него, видяхме я, одобрихме я, защото бе луксозна хартия, около 1 500 кг и заплатихме една огромна сума за времето от 450 000 лв. - толкова колкото струваше един двустаен апартамент в София. Хартията не бе закупена с братски средства и ще разберете след малко защо. Прибрахме хартията на "Изгрева" през една нощ и трябваше да я пазим две-три години. Затова на две места при верни нам сестри, на тавана на техните бараки, бяхме сложили хартията, като предварително ремонтирах покривите им, за да не текат и да не се намокри хартията. Обикновено покривите на всички бараки течаха, защото все не се намираше онзи, който да ги поправи и смени керемидите. Веднъж дойде някаква милиционерска проверка, правиха обиск по всички бараки, търсеха нещо, но не казваха какво. Вероятно наши "доброжелатели", които бяха научили по някакъв начин за закупената хартия, чрез властите искаха да я намерят, да я изземат и да ни лишат от евентуален бъдещ печат. Така тази група от проверяващи властници и техните служители се насочи към една от бараките, където бяхме скрили хартията. Значи доносът беше верен и точен, а това не можеше да стане от случаен човек, вън от "Изгрева" и вън от Братството. "Доброжелателят" беше тук, в нашите среди. Провериха долу в стаичката, където спеше сестрата, не намериха нищо. Това беше молитвената стаичка на сестра Сийка Динова. На отиване, онези решиха да проверят малкото таванче с малко отворче, където беше скрита хартията. На гърба на бараката бе подпряна една стара дървена стълбичка. Онези, които проверяваха, взимат стълбата, подпират я на прозорчето на таванчето и тръгват да се качват по нея, за да проверяват на тавана. Но онзи е малко тежък, стълбата е стара и тя се счупва. Онзи едва не се утрепва. Другият му казва: "Остави, не виждаш ли, че ако някой се е качвал горе, щеше да счупи стълбата, а тя е здрава, значи никой не се е качвал." Логическо разсъждение

- поне три години никой не бе се качвал горе. Аз бях добре опаковал хартията, покривът беше сигурен и не течеше и така ние изчаквахме удобен за печат момент. Сестрата през това време е в непрекъсната молитва към Бога. Така те прескочиха и другата, съседна барака с останалата хартия, защото онзи, който се бе покатерил по стълбата и падна, беше се ударил здравичко и реши, че е по-важно да е жив и здрав, отколкото да търси нещо, което я го има, я го няма. Така Невидимият свят ни запази хартията. Ако я бяха намерили, двете сестри щяха да пострадат и накрая аз и Неделчо Попов трябваше да отговаряме пред властите.

Издаването на песните беше една смела акция. Ние рискувахме живота си. Ако бяха намерили хартията, веднага щяха да ни изпратят в концлагер без всякакъв съд, а тогава, непосредствено след 9 септември 1944 година, малцина се връщаха живи от тези концлагери. По тази стълба преди това бе качена цялата хартия - 1 500 кг - на двете таванчета на двете съседни бараки, понеже беше използувана една и съща стълба. На другата вечер след тази проверка, през нощта ние изнесохме хартията и я прибрахме на още по-скришно място.

Когато дойде време да се печатат песните на Учителя, Неделчо Попов организира нещата така, че хартията бе закарана нощно време и се печаташе в полиграфическия институт - там, където се печатаха топографските карти на военните власти - това беше секретна печатница. Беше заявил, че това са песни на Синода и понеже бяха с религиозен текст, те не можеха да различат дали това е така. При печатането беше паднал един стих и печатарят го беше залепил не както трябва и затова излезе от печат погрешно. Там отпечатаха колите и очаквахме там да ги подвържат. Но по редовен график печатницата трябваше да се ремонтира и боядисва и спряха всякаква дейност. Тогава Неделчо Попов изкара колите от печатницата, натовари ги бързо на една каруца с кон и ги премести при себе си - там, където работеше и стояха доста време там, непосредствено зад гърба му, на работното му място, натрупани на купища по коли. Когато го питаха какво е това, отговаряше, че са песни, религиозни песни на Синода. Една нощ Неделчо Попов ги пренесе с няколко каруци у нас - на "Симеоновско шосе" 14 и ние ги вдигнахме на нашия таван. Искам да спомена заслугата на един наш приятел, благодарение на който можахме да отпечатаме песните на Учителя. Това е Борис Рогев, който беше директор на военната печатница. Той подписа заповедта да се отпечатат песните на Учителя. Благодарение на него се получи това разрешение. Той бе наредил печатането на песнопойката да става през нощта. И така тя бе напечатана през нощите. Борис Рогев беше верен брат, имаше много срещи и опитности с Учителя, които за съжаление не описа. Но той написа и за пръв път даде на българите един голям свой труд за прабългарския календар, от който водят начало всички днешни календари по света. Така че той има две заслуги: едната - към Братството, за издаването на песните, а другата - пред българския народ, с която му отвори очите за славното му минало, за това, че в онази епоха българите са дошли със знание, което е превъзхождало знанието, намиращо се в Европа.

След като напечатаните материали бяха укрити на нашия таван, дойде време да организираме група от верни братя и сестри, които да ги

свиват на коли. Направиха отделни книжки. По-късно ги дадохме на верни братя от "Изгрева" да ги подвържат. Стана хубаво издание за онези години. Пък и сега, двадесет и пет години след това, то не е по-лошо от изданията, които сега се печатат.

Вместо всички с радост да посрещнат изданието - получи се точно обратното. Надигна се буря и врява до небесата срещу него. Стана голям инцидент. Братският съвет и просветният съвет вдигнаха врява срещу онзи погрешен стих, който навремето бе изпаднал при печатането и печатарят го бе залепил погрешно на друго място. Те не знаеха какво е положението, как и къде бе печатано и че не можеше Мария да прави корекции на шпалтите, защото това бе най-секретно място за печатане в България. От там нищо не можеше да излезе, нито можеше да влезе без специална и свръхсекретна цензура. Та там се печатаха военните карти на Министерството на отбраната! Затова в песнопойката има малки грешки - именно заради това, че не беше правена коректура. Как можеше да бъде направена там тази коректура, като в тази печатница пиле не можеше да прехвръкне, камо ли някой да изнася и да внася шпалти за печат. Там се печатаха военните топографски карти, това бе военен секретен обект.

Главно Кирил Икономов, който ревнуваше, че има ново издание на песните, защото той бе осъществил предишните две издания, организира голям скандал, който се разрасна и обхвана цялото Братство. Антов, който ръководеше финансовия съвет на Братството и контролираше паричните средства, под въздействието на Кирил Икономов спря да финансира. А Кирил и Антов бяха македонци и заедно с още няколко македонци се обединиха и направиха македонски фронт срещу Братството. Да, точно така стана. Каквото бяха направили македонците през времето на апостол Павел и той мина през най-големите гонения на своята апостолска дейност, така и тук, през време на Школата направиха почти същото. Те не можаха да си научат урока и то по времето на Учителя, по времето на Школата Му. Това значи, че ги очаква много тежка карма в бъдеще. Според Учителя, затова, че гонеха апостол Павел през онази епоха, македонците имат такава тежка съдба, която трябва да изплатят. Тук на "Изгрева" те направиха най-голямата пакост на Школата и на Учителя. Затова тяхната съдба е предопределена и те ще разберат сега и в бъдещите векове как се противодействува на Божието Дело. Това го казвам, за да знаят онези поколения българи, които ще дойдат след нас и да не се учудват, а да не се захващат изобщо с македонци. Те са бита карта още от времето на апостол Павел и досега носят последствията, а сега направиха най-големия провал за Школата. И ще платят за това - както те, така и техните потомци!

Председателят на финансовия съвет Никола Антов не даде пари за печат. Пари имаше, но той не даде само и само да угоди на Кирил Икономов. Тогава решихме да препечатаме онази кола, която беше погрешно напечатана. Реших аз да финансирам. Имахме радио, което продадохме. Аз свирех на флейта - продадох и нея. С получените пари отпечатахме въпросната кола. Братският съвет беше срещу нас, подведен от Кирил Икономов. Ние дадохме пари, извадихме колата допълнително, донесохме я у нас на листове и ги сгънахме. Така успяхме да издадем песнопойката. Голям труд беше и големи изпитания. После пък критикуваха песнопойката заради

други неща - повечето от лични амбиции. Сестра Мария имаше желание да я преиздаде и да коригира допуснатите грешки, поради това, че тя не можа навремето да направи корекцията на шпалтите. Тя не доживя да го направи, защото си замина през 1976 година, но беше си отбелязала на песнопойката, с която работеше всички необходими поправки.

Навремето ние отпечатахме 4 000 екземпляра от песнопойката. А това не беше малко. При обиска на 7 декември 1957 година на "Изгрева" бяха иззети шестстотин броя от нея. Тогава от "Изгрева", от нашите складове, беше иззета цялата литература - беседи на Учителя. Бяха натоварени деветнадесет камиона с книги, които бяха закарани за претопяване - от тях направиха хартиена каша, от която си направиха хартия да си печатат разни неща. Унищожиха беседите, които ние бяхме напечатали, за това ще отговарят пред Бога. Не само това - с този акт, според окултните духовни закони на Школата, те поеха задължение пред Бога държавата да отпечата Словото на Учителя. Не стори ли това, тази власт и тази държава, и този народ не го очаква нищо добро. Вие ще проверите това в следващите години чрез поколенията българи, които ще дойдат след нас. Непременно ще проверите. Но и тоз народ ще провери, защото българи ги унищожиха!

През времето на Школата на Учителя, беседите Му се печатаха много трудно, защото се ползуваха печатници от цяла България. По-късно ние намерихме и откупихме една печатарска машина - американска. Беше малка, но ни служеше добре. За шест години на нея се отпечатаха към шестдесет тома от Словото на Учителя. Доволен съм за това, защото аз движех тези неща като председател на Братския съвет. Останаха неиздадени още 1 500 беседи от Словото - това прави петдесет тома по тридесет беседи. Значи, остават още петдесет тома да се напечатат. При печатането на беседите на Учителя всички работеха всеотдайно и много добре. Паша Теодорова и Елена Андреева бяха стенографките, които дешифрираха стенограмите от времето, когато Учителят говореше. Паша Теодорова вземаше дешифрираната стенограма, напечатана на пишеща машина и редактираше текста, след което го подготвяше за печат. Печатари бяха Димитър Стоянов и Влад Пашов, както и Кирчо-Лъвчето (Кирил Михайлов), а също и някои други братя и сестри. Аз бях организирал и книговезница, където беседите се подвързваха. Директор на печатницата беше Никола Антов, за което получаваше заплата. А жена му работеше в книговезницата. Така че той беше осигурен със заплата за препитанието си. В книговезницата работеха и други братя и сестри, които получаваха минимално възнаграждение.

На процеса срещу Братството през 1958 година, прокурорът Руменов заяви, че ако не бил премахнат член 39 преди няколко месеца, щял да ни издаде присъда смърт чрез обесване. Той много съжаляваше за това, повтори го много пъти на делото пред съда. Да, но Невидимият свят бе взел предварителни мерки за това. Ние бяхме осъдени - аз, Борис Николов, и Жечо Панайотов - получихме присъда дванадесет години затвор, от която излежахме четири години. Чрез работата си в затвора, чрез моя занаят - мозайкаджийство - аз успях да намаля тази присъда и излежахме с Жечо четири години. Освободиха ни от затвора на 1 януари 1963 година.

Както бе казано по-горе, издаването на песнопойката на сестра Мария Тодорова бе свързано с големи трудности и перипетии. Но тя излезе и

вие я имате. След години, когато има условия за нов печат, необходимо е да се вземе песнарката, с която работеше сестра Мария, в която тя лично е отбелязала и коригирала пропуските от първото издание, както и оригиналите от двете папки и оригиналната тетрадка. Да се прибавят и някои други песни на Учителя, които не бяха прибавени в онези бурни за нас времена, когато се издаваше песнарката. Така ще се приключи една работа, която нашето поколение, поради различни причини, не можа да довърши. Това е работа за Бога. Това е работа за Школата на Учителя. Това е работа за Делото на Учителя. Ние дойдохме като съработници на това Дело и трябваше да станем служители на това Учение. Всеки стана онова, което можеше и което обстоятелствата и условията му позволиха. Всеки стана онова, което можеше и което чрез живота си успя да отстои и да претвори в дело. А това не е малко!

Теориятя на музиката и Учителят

Когато Учителят даваше някоя песен, то беше едно особено състояние на Духа, което проникваше навсякъде в нас - въздухът трептеше по особен начин и светът около нас се отразяваше иначе в съзнанията ни. Ние ли бяхме в друго състояние, или Светлината около нас се променяше, или Виделината у нас ни преобразяваше - това не можехме да си обясним. Важното бе онова, което преживявахме с онези наши сетива, с които се докосвахме до музиката на Учителя. Учителят даваше тези песни с цигулката си. А понякога започваше да ги пее пред нас неочаквано и естествено и ние имахме усещането, че тази песен, като сноп Светлина слиза от Небето, минава през Учителя и се претворява чрез Неговия глас в песен, която нашите уши долавят.

Учителят сваляше и ни даваше песните. Ние ги заучавахме. Но трябваше да се запишат. И тук дойдохме до най-големите затруднения, защото съвременните правила на музиката се подчиняват на закони, които определят теорията на съвременната музика, а музиката на Учителя се подчинява на изявлението на Духа чрез музика. Е как ще запишеш онова безгранично изявление на Духа Божий, Който се проявява чрез музика, с днешните правила и съвсем ограничения нотен правопис? Питам: как ще го направите? Невъзможно е! Вашият запис може да бъде само приблизително точен до оригинала.

И така възникна въпросът как да се запише тази музика на Учителя, съобразно теорията на музиката. Ако се спази тази теория и се записват песните на Учителя, ще се промени мелодията, ритъмът и още много неща. А онзи, който за пръв път вижда песен на Учителя записана на нотен лист и я изпява или изсвирва, установява разлика с онова, което Учителят бе пял и свирил. Ние, от поколението, което беше в Школата при Учителя, правихме много пъти този опит. Извиквахме музиканти-професионалисти от града, които свиреха в Симфоничния оркестър, давахме им записани на нотен лист песни на Учителя и те ги изсвирваха така, както бяха записани. Онова, което свиреха по ноти, не беше същото, което ние свирехме и пеехме. Тогава правехме следващия опит: ние от Школата на Учителя свирехме и пеехме, а

те, музикантите-професионалисти от града, слушаха и наблюдаваха нотния текст. Те също виждаха разликата между онова, което ние изпълнявахме и онова, което бе записано с ноти. Но нямаше как да се прескочи теорията на музиката и да се запише това, което бе дал Учителят и което за нас бе оригинал. Музиката на Учителя е безмензурна, а ние искахме да я запишем и да я направим строго определена чрез нотния текст. Беше трудно, беше невъзможно. Оттам дойдоха всички спорове за чистотата на музиката на Учителя.

Ето един случай, на който аз присъствувах. Кирил Икономов, който беше издал песните на Учителя и не беше ги предал точно поради причините, които изложих, беше застанал пред Учителя. Ние също стоим и чакаме да видим как ще протече разговорът между двамата. Кирил държи учебник по теория на музиката пред Учителя, разгърнал го, чете нещо и коригира Учителя, защото не излизало точно, съгласно теорията на музиката: "Учителю, тук не трябва..." и посочва нотен текст на песен на Учителя. Учителят стои, гледа го и мълчи. Как да му обясни, че тази музика идва от безграничната вечност като Слава, като Виделина и накрая като Светлина, минава през Учителя и се облича в музика, която се е самоограничила и сега тази самоограничила се Небесна същност трябва да се вмъкне, да се осакати в нотен текст. Затова Учителят мълчи. Аз му викам на Кирил: "Да се махаш оттук с този учебник. Ще го изгоря!" Учителят мълчи, Той не казва нищо. Ако каже нещо, гръм ще падне - Кирил Икономов ще го лорази гръм и светкавици ще го изгорят, заради това, че иска да коригира изявлението на Божествения Дух като Слава, Виделина и Светлина и проявлението им чрез песента на Учителя. Учителят затова мълчи, Той не казва нищо, Той е дошъл по закона на Свободата - тя е в Него и извън Него. А ние тук, учениците от Школата, сме в закона на необходимостта и сме подвластни нему, макар че сме в Школата на Учителя. Защо ли? Защото сме човеци пред лицето на Учителя, пред нозете на Великия Учител и пред лицето на Бога. Затова аз се обръщам към Кирил и го гоня: "Махай се оттук с този учебник, с него ще учиш учениците си в гимназията, а не Учителя!"

Да, според мен теорията на музиката трябва да се съобрази с Учителя, а не Учителят да се съобразява с теорията на музиката!

Мария Тодорова трепереше всичко, което беше дал Учителят, да се запази в своята същност. Като орлица бдеше. Минахме през големи борби за запазване на чистотата на песните на Учителя. Само онзи, който е живял с тази музика, може много точно да каже, като чуе изпълнение на една песен, дали се пее и изпълнява в Духа на песните на Учителя. Защото този, който е бил в Школата и познава Учителя, и познава Духа, Който се е излял в песен и мелодия, той знае Истината на това проявление на Духа чрез музика. Този ученик познава Духа и чрез Него различава кой как изпълнява песните. И точно оценява. И казва: "Тази песен не се пее в Духа на песните на Учителя. Тази песен не е изпята по Учителя." Това е казано точно и категорично. Затова е необходимо знание, усилие за работа, за да се добере всеки един до Духа на тази музика. За това трябва да се доближиш до Духа, Който се е излял в Словото на Учителя. Първото условие е да се познава Словото на Учителя. Второто условие е да се усвои и приложи това Слово в живота на всеки един. Трето условие е да влезнеш във Вътрешната Школа, която е

съградена и се движи от Духа на Всемировия Учител. Четвърто условие е да бъдеш добър музикант, за да можеш чрез музиката на Учителя да се добереш до Духа на тази музика, а чрез нея - до Словото Му. Защото Словото на Учителя предхожда музиката Му. Словото на Бог предхожда всичко. То е Началото! В начало бе Словото!

Златните копринени нишки на Димитринка Антонова

В Школата на Учителя навлязохме и дойдохме като една голяма група млади хора още през 1922 година. По-късно дойдоха още млади хора, а старите братя и сестри си заминаваха. Такъв бе кръговратът на живота в Школата - онези, които бяха дошли по-рано при Учителя, трябваше и по-рано да си заминат, а ние младите трябваше да останем през цялото време на Школата. Вероятно такъв бе планът на Небето. И ние останахме. Бяхме млади, здрави, хубави. Какви братя и какви сестри имаше тогава! Всичко трепти във въздуха от младост и светлина, трепти навън от тебе, трепти отвътре в тебе. Общият стремеж на всички се извисяваше към Високия Идеал. Високият Идеал е Словото на Учителя в Сила и Живот!

Имаше една сестра, казваше се Димитринка Антонова. Тя бе поетеса. Добра поетеса. Нейни творби се печатаха в списание "Житно зърно". Но тази сестра се беше влюбила в Асен Арнаудов. Под напора на чувствата си беше написала едно стихотворение, сложила го бе в плик и го бе адресирала до него. Изпратила го по пощата. Асен Арнаудов получава писмото, отваря го и го прочита. То носи заглавието "Нишки". Ето какво съм запомнил от това стихотворение, тридесет години след това. Ще го издекламирам:

"Вие, нишки, от мене до него прострени,
Вие, златни, копринени нишки,
Недейте се счупва, недейте се къса,
О, златни копринени нишки!

Основа красива на тъкан вълшебна,
Където душата е бдяла;
От много години, където тъче се
одежда красива и бяла."

Получил писмото Асен Арнаудов и след като го прочита, цял ден стои затаен на мястото си, без да мръдне, под впечатлението на тези чувства, вложени и облечени в стихове и написани в това писмо. Потънал в чувството на Димитринка, той взема арфата и свири цялата нощ - до сутринта. Така създава симфонията "Нишки". Отива сутринта на "Изгрева" с арфата, натоварена на една лека кола и изсвирва цялата симфония на Учителя. Той го изслушва, поглежда го и му казва само една дума: "Работи!" Асен се връща у дома, зашеметен от това писмо и от музиката, която се изляла от Небето под влиянието на стиховете на Димитринка. Той работи десет години върху симфонията "Нишки". Той беше ревнив към нея. Един път в годината той си я свиреше. Затваряше се сам и си я свиреше на самия себе си и на душата си.

Неговият живот след заминаването на Учителя, премина много бурно - той опита от всичко, което му предложи светът. Но никога не можа да се

успокои от това писмо. Като музикант премина през всички стъпала на кариерата, стана и професор по арфа в Консерваторията. След време замина за Персия и стана придворен арфист на шаха.

Обаче симфонията "Нишки" не е записана. Не пожела да я запише. Искаше да остане само негова - за душата му. Каква вълшебна тъкан у него се бе изтъкала чрез тези "нишки", ние само можем да гадаем. Но той казваше накрая така: "Когато прочета на стари години това писмо, чак сега разбирам какво нещо е любовта." А Асен бе опитал много неща, които предлага светът. Не беше се лишил от нищо. Както по времето, когато бе на "Изгрева", така и по времето, когато отиде в света, потъна в него и работи за него. Но "нишките" на Димитрина бяха изтъкали в него вълшебна тъкан. Благодарение на тази вълшебна тъкан и на тези "нишки", той създаде тази симфония, която не записа. А трябваше да я запише. Учителят му бе казал само една дума: "Работи!" А човек, когато работи, той сътворява, съгражда и чрез творчеството си представя нещо на себе си и на ония, за които работи. Създаденото от него трябва да се сподели с останалите. Това е смисълът на творчеството и цената на неговия труд. Но Асен работи, създаде нещо и не го остави за следващите поколения. Ако бе оставено, вие щяхте да имате освен прекрасните "Нишки" на Димитрина, и прекрасната симфония на Асен, която той сътвори благодарение "Нишките" на Димитрина:

Ето това е творчеството! То е колективно! Единият е отгоре, в Невидимия свят и сваля творчеството чрез поезията, която е горе на Небесата. Друг, който е на земята, приема творчеството на поезията и чрез нея се изкачва в онези Небеса, които са създали и сътворили хармонията на песента. И той я сваля и претворява в едно. Сливат се поезия и музика в една симфония на радостта от обединението на Небето и земята чрез поезия и музика.

Ето това, което Димитрина написа и му го връчи в писмото, Асен претвори в музика и симфония. Но той трябваше да го запише чрез нотен текст, да го издаде и това щеше да бъде отговорът на писмото и на стихотворението "Нишки". Така че накрая писмото на Димитрина остана без отговор. Ако беше написал отговора и беше отпечатал симфонията, вие днес щяхте да имате един бисер, сътворен от поезия и музика. Ще се сърдите на Асен, който прояви непослушание към поръката на Учителя: "Работи!" Който работи, създава блага за себе си и за другите.

Благата трябва да бъдат достояние за всички. Благата идват от Небето, слизат на земята и чрез хората се претворяват в дела, угодни Богу.

Нишки

Вий нишки, от мене до него прострени,
Вий, златни, копринени нишки,
Недейте се счупва, недейте се къса,
О, златни, копринени нишки!

Основа красива на тъкан вълшебна,
Където душата е бдяла,
От много години където тъче се
Одежда красива и бяла.

Под моите пръсти потрепвате вие
И пеете под моите длани,
В безмълвна мъка - безмълвното бдение,
О, нишки, от слънце облени.

"Аз искам да видя одеждата бяла -
Говори и пее душата, -
Аз искам да видя как там се прелива
С безсмъртните багри душата."

"Аз искам" - говори и пее душата
И пръстите странно смълчани,
Отново докосват вълшебните нишки
От мене до Него прострени!

Димитрина Антонова

Как се записваха песните на Учителя

Учителят даваше някои песни на беседа. Други песни Той ги изсвирваше пред нас, като слизаше от стаята Си с цигулка в ръка. Обикновено те се научаваха от нашите музиканти и след това се записваха на нотен лист, който се предаваше на Учителя за проверка. А Той от своя страна Го предаваше на Боян Боев, който го слагаше в една папка. После към тази папка се прибави още една. Така папките станаха две. После този нотен лист се предаваше на една от сестрите-музикантки, която го преписваше в една тетрадка, която трябваше да остане като неприкосновен оригинал. Почти всички сестри-музиканти са писали в нея: и Мария, и Катя Грива и други сестри. Целта бе да се препишат песните на чисто и да бъдат точни и верни, за да могат да се съхранят. А за да се съхранят, Учителят нареди да се препишат в два тефтера, в две тетрадки, така че да бъдат на две места запазени, за по-сигурно. Но това не беше направено и остана само една тетрадка. Оригиналната тетрадка, още по времето на Учителя, бе предадена на Мария Тодорова да я съхранява. Но един ден я среща Симеон Симеонов, който също бе музикант - цигулар още от самото начало на Школата, и я помолва да даде тетрадката, за да си сравни нещо и да си запише нещо. Мария се съгласява, защото смята, че доводът му е разумен. Но нещо я гложди отвътре, тя е неспокойна и разбира, че не е постъпила както трябва. Затова отива да сподели с Учителя всичко. Той я изслушва, но едновременно й се скарва и с много строг тон й казва: "Да отидеш и да вземеш обратно тефтера!" Не знам защо, но тази тетрадка с оригиналите беше наречена "тефтер". Мария отива при Симеон Симеонов, казва какво й е наредил Учителят, споделя с него, че Учителят й се скарал за това, че е дала тефтера, защото той трябва да се съхранява, а не да се разнася насам и натам. Симеонов си бил направил справките, но точно в този момент бил се явил и друг брат, който също искал да си преписва нещо. Онзи другият кандидат също стоял при Симеон и очаквал от него да получи тефтера. Ако Мария бе се забавила няколко минути, тефтерът щял да тръгне да се разнася насам и натам. Мария го взима и го прибира. Отива при Учителя и разказва всичко, което се е случило. Учителят й нарежда: "Да се пази добре!" И така

ние го пазихме и го пазим до този момент. Според мен, трябва да се поправи грешката на сестрите, които не го преписаха на две места. Този тефтер трябва да се преснима на негатив, да се прехвърли на фотохартия, да се направят няколко албума и да се раздадат на верни хора, за да се съхраняват на няколко места. Може да се постъпи и по друг начин - със съвременните технически средства за копиране на оригинали. Целта е една - да се направят няколко екземпляра, за да се съхраняват от следващите поколения. А когато има условия за печат, да се вземе песнарката на сестра Мария, която лично е коригирала пропуските, да се вземат оригиналите както от двете папки, така и от тефтера и да се подготви ново издание на "Песни на Учителя". Освен това, трябва да бъдат добавени и други песни на Учителя, които не бяха включени по различни причини. Трябва да се прибавят всички песни на Учителя, дадени чрез певицата Лиляна Табакова. Това ще го направят приятели от едно друго поколение след нас, които, освен че трябва да бъдат добри музиканти, трябва да познават и Словото на Учителя, Духът на песните Му и, разбира, се да знаят много добре всички събития, през които мина Школата на Учителя и нашето поколение от времето на Школата. Това е пътят. Друг път няма.

Певицата Лиляна Табакова

Учителят беше в село Мърчаево, където беше отишъл след голямата бомбардировка на София от 10 януари 1944 година, като заяви: "Тук на "Изгрева" вече няма условия за връзка с Бога." В Мърчаево Учителят продължаваше да работи и да дава Словото Си.

Всяка сутрин, в девет часа, както на "Изгрева" в София, така и в Мърчаево, Учителят е викал понякога Лиляна Табакова, която бе оперна певица и Сам Той, на своята цигулка, е свирил новите песни, които Той е свалял. Лиляна ги е пеела пред Него, с Него, заучавала ги е и ги е запаметявала. Тя била оперна певица от кариерата и като такава е трябвало да има музикална памет, музикално ухо и музикална култура. Паметта й била феноменална. След като научавала песните, тя ги нотирала с един диригент от операта, като му ги е пяла, а той ги е записвал с помощта на пианото. След това, тя занасяла записаните песни на Учителя и Той ги проверявал. Когато Мария Тодорова включи песните на Табакова в своята песнопойка като песни на Учителя, много от приятелите се съмняваха в това, дали наистина са песни на Учителя. Но ние имахме доказателства за това. Текстовете на песните намерихме в тефтерчетата на Савка Керемидчиева, която си бе заминала вече, значи това бяха думи на Учителя, записани собственоръчно от нея. Така че, това са песни на Учителя, дадени чрез Табакова, това са песни свещени, с дълбочина и с мистична вглъбеност и откровение на Духа. Това не са обикновени песни.

Освен това, Табакова имаше много добра документация. Всичките й неща бяха много добре подредени, което ние бяхме видели нееднократно. Но понеже тя имаше връзка с Кръстю Христов - ние знаехме кой е той от думите на Учителя по времето на Школата, но тя нямаше представа с кого се бе свързала - той я подведе в друга посока. Тя стана мнителна, подозрителна и

тъй като беше с ореола на голяма певица, не можеше да се сработва с приятелите от "Изгрева". Тя не можа да се смири, да слезе на нивото на нашите приятели и да работи с нас. Това бе голямо изпитание за нея, изпитание и препятствие и за самите нас. Имахме много неприятни сцени с нея, породени от нейното чувство и съзнание на примадона. Но "Изгревът" не бе театрална сцена, той беше друга сцена, в която всеки имаше своята роля и своята задача, поставени лично от Учителя. "Изгревът" бе Школа на Бялото Братство. Ние правихме много опити с нея да работим след излизането на песнопойката, но всичко се оказа безуспешно. Затова се търси онзи човек, който да работи с нея и да свърши онова, което тя не може да направи - да се издадат песните на Учителя, дадени чрез нея, както и Неговите разговори с нея за музиката Му. Който го направи - поклон пред него!

Песните на Учителя

За песните на Учителя ще се говори в бъдеще време. Всяка песен има темпо. Това е пространството на музиката, в която тя пребивава, а мелодията е пътят по който слиза тази музика, това е колоритът, това е начинът, по който тази мелодия слиза и се движи. Песните са образци на новата музика. Това е непознато за човечеството, те скоро няма да му се дадат, но един ден, при едно друго човечество, ще бъдат дадени.

Кога се пеят песните на Учителя?

Песните на Учителя са дълбоко духовни. Те не бива да се пеят по всяко време и на всяко място. При нас, в мозайкаджийската бригада, където работехме, някой бърка цимент с лопатата и си подсвирква с уста от мелодиите на Учителя. Не е редно. Това е извращение. Но как да му кажеш да не прави това, когато той ще се разсърди и ще ти цитира нещо от Учителя, че музиката Му трябва да бъде в кръвта ни, в живота ни и така нататък. Казах веднъж на един: "Не! Ти знаеш ли къде се намираш? Пеенето е свещенодействие, а ти кощунстваш!" Онзи се стресна и ме намрази - вече не му се пеело и свирело като работел, а като работел и пеел, времето му минавало по-бързо. Обяснение за невежи. Пеенето е акт на свещенодействие, трябва да се настроиш индивидуално, трябва да си в особено състояние на духа, за да изпълняваш тези песни. А всяка изпята от тебе песен никога не се повтаря вече. Всеки път се пее различно, защото това е пулсът на Космическото Съзнание, което трепти, пулсира, движи се и се развива.

Химни на слънцето

Тази песен е любимата ми песен. Защо ли? С тези химни, идващи от слънцето, аз слизам тук на земята, те ме довеждат тук, защото аз не съм тук, но с тях идвам тук. Те могат, тези химни, да ме извикат от слънцето като душа и да ме доведат тук на земята. Това е особено състояние. Ти си тук, на земята, в тяло, а усещаш, че си половината горе във висините. За да дойде другата половина, тя трябва да слезе по някакъв начин. Тя може да слезе по пътя, прокаран от звуците на химните, тя ще се качи на тяхната слънчева

колесница от лъчи на светлината и ще слезе. Тогава те - звуци и лъчи - ще влезнат в теб, човешката душа ще бъде в теб и ще направи съединението между теб и слънцето.

Амриха

Това е свещено име. Означава "безсмъртие". Кое е безсмъртното у човека? Човешката душа. Амриха, това е безсмъртната човешка душа. Това е същевременно състояние на съзнанието на ученика. Едно от състоянията на съзнанието му се нарича Амриха. Това е едно от стъпалата за възлизане на човешката душа към Бога. А като песен, дадена от Учителя, означава много. В каква красота я е облякъл Учителят, какви дрехи й е дал! В бъдещето човечеството ще разговаря с музика. Но това се отнася за идното човечество. Засега музиката на Учителя ни подготвя и отваря дверите на непознат свят за нас.

Мелодия - 15

Веднъж сестра Паша Теодорова, стенографката на Учителя, стои разплакана, омъчнена в стаята на "Опълченска" 66, където Учителят живееше. Преминавала през такова състояние - имала причина, имало е и повод за състоянието й. Учителят влиза в стаята и като я вижда така разстроена, не я разпитва нищо, само взема цигулката и й изсвирва няколко пъти тази мелодия. Състоянието й се трансформира, превръща се в успокоение, в състояние за възприемане на света спокойно и нормално. Тя заобичва тази мелодия и често си я тананика и пее. Използувала я при нужда за същия лек. Когато съставяхме песнопойката, аз казах на сестра Мария Тодорова за тази мелодия, а тя, от своя страна, я включва в изданието. И сега ще я намерите там.

Ме-хейн

Какво означава ли? Това е химнът на Небесната Родина. Текстът е особен:

"В дни на борби, в дни на печал,
далеч от теб, мой роден край,
аз всякога мисля за теб,
аз всякога мисля, мисля за теб."

Това е връзката между Небесната Родина и човешката душа, която е слязла в плът. Това е зов за възстановяване на пътя на човешката душа към Небесната Родина.

Мелодия - 31

В тази мелодия има много елементи на ученици, например на Кирил Икономов. Учителят даваше някаква музикална тема и те я разработваха. Даваше мотив и те работеха върху него. Това е метод за творчество на Учителя.

Песента за двете сестри

Тази песен я записа Весела Несторова. Но в песента има и нейни елементи - Весела внесе свои мотиви в нея. Всеки по различен начин пречупваше песните на Учителя. Не само онези, които трябваше да ги запишат, но и другите, които ги научаваха, след време ги пееха и внасяха свои елементи. Това вече не е музиката на Учителя! Това е вече големият въпрос за чистотата на песните на Учителя.

Как се даде песента "Странник съм в този свят"

Бяхме на Витоша, заобиколили Учителя, насядали около Него. По едно време всички разговори помежду ни някак си неусетно застинаха и настъпи внезапна тишина. Има моменти, когато, след гълъ и разговори, настъпва тишина - приятно е и е необходимо за човека, за да може да се съсредоточи в себе си. В този момент Неделчо Попов изневиделица се обърна към Учителя и каза: "Учителю, изпейте ни нещо, което не сте ни пял никога досега." Ние се споглеДахме и изтръпнахме. И се уплашихме - и от тишината, и от гласа на Неделчо. "Сега ли точно, в тая тишина да кара Учителя да пее?" Но Учителят помълча, пък запя тихо, но гласът Му навлизаше между нас, в душите ни и оттам - в планината. Това беше песента "Странник съм в този свят":

"Странник съм във този свят.
Никого не познавам, освен Тебе.
Ти, Господи, Боже Мой, си създал всичко за мене.
Аз отправям своята благодарност към Тебе.
На тебе, Господи, възложих своето упование.
Да възлезе молбата ми към Тебе."

Дързост в Христа

Текст и мелодия, дадена от ученик. Но е евангелска песен. Ние с евангелистите сме братя. Аз не правя разлика. Не е речено с щампа да се определят нещата. Някои песни са от Иван Видинлиев - капелмайстор. Други песни са от Матей Калудов - капелмайстор. Учителят даваше мотив, а те го обработваха. После дойде Школата. Преди Школата беше животът на песните - при всяко събиране само пеехме. А като дойде Школата, братският живот се организира чрез Словото на Учителя.

Текстове за песни от дядо Благо

Дядо Благо бе поет и даде думите на песните "Сине мой" и "На Белия цвят". Казваше се Стоян Русев - беше добър поет.

Страдна душо

Песента "Страдна душо" е първата песен, която Учителят е дал. Дотогава са се пеели евангелски и черковни песни. Текстът на тази песен е даден от писателя Михалаки Георгиев, по идея на Учителя. А мелодията е от Учителя.

Шуми

Учителят обичаше много тази песен.

Напред да ходим

Това е химн на Бялото Братство. Енергия, воля и красотата на братския живот.

Сърдечен зов

Гледай да почувствуваш живота и след туй да намериш начин да го изразиш. С тези песни е свързан братският ни живот през Школата. Когато ги пеем, ние се свързваме с тях.

Време е да вървим

Съдържанието трябва да мине през сърцето ти, за да преживееш песента.

Сине мой, пази живота

Мелодия и текст от ученик от 1922 година. Това е първата песен, която се даде в Школата, след като аз влязох в нея. Лично аз много я обичам.

Фир-Фюр-Фен

Това е химн на ученика. С този химн Учителят изпраща ученика в света.

За Небесния цар

Мелодия и текст от Учителя. Дадена е през 1888 година. в село Хотанца, Русенско, където Учителят е бил назначен за учител в местното училище и където е учил децата на четмо и писмо.

Закони на музиката

Музикални закони направляват света

Виж красотата на цветята! Тя не е преходна. Това е красота в движение. Красотата не отминава безвъзвратно, а се възвръща по законите за работа на своето време и ние пак се срещаме с нея. Долавяме я като музика.

Учителят пее и свири

"Ние знаем че във всички бури на живота победата е наша. Нас нищо не може да ни победи, защото Истината е с нас. Ние не се борим и не се страхуваме, а смело вървим напред в първите редове" - казва Учителят в една песен.

(Из неиздадените мисли: "Свещени думи на ученика")

Ултразвуковите гами

Някои птички, животинки и насекоми издават звуци, пеят. До известно място ние слушаме звуците им, песента. Оттам нагоре не чуваме нищо, но виждаме, че продължават да пеят. Те преминават в свръхзвукова тоналност. Това има в бъдеще да се изучава.

Музиката стимулира

Нашите дръвчета на "Изгрева" виреха отлично, понеже всяка сутрин им свирехме и пеехме, играехме Паневритмията. Престана да се играе Паневритмията. Забраниха я. И дръвчетата почнаха да съхнат. За в бъдеще Братството ще има стопанства, където растенията ще се отглеждат по новия начин. Ще участвува при отглеждането им и психическият елемент. Ще отглеждаме жито, плодове, зеленчуци. Психичната обстановка ще бъде нова. Ще се прилага и музиката при отглеждането на растенията.

Силата на музиката

Музиката стимулира растенията. Следователно добрите чувства и мисли, добрите постъпки стимулират растенията. Същото важи и за хората. За животните пък средата е важна. Всяка сила, която служи на Божественото Начало, има музика. Всяка сила, която служи на себе си, в нея няма никаква музика.

Симфонията на сферите

"Божественото Учение е вечно. То звучи в целия Космос, в цялото Битие като симфония на сферите. Божият Дух твори с песен" - казва Учителят.

Новата музика ще внесе съдържание и смисъл в онези музикални форми, които са дадени през периода на класиците през XIX век. Новата музика ще бъде идейна музика, ще бъде музика на добродетели, музика на хармония и красота. В новата музика, с всеки тон, който ще се изпълни, ще се въздействува на хората. Тогава, ако двама се карат и някой свири, те могат да млъкнат и да се примирят. Ако се свири на болния - той може да оздравее. Музиката е винаги Божествена и следователно всички онези, които се занимават с музиката трябва да бъдат същевременно жреци на Божественото!

Божествения живот търсим във всичко. Него изучаваме, него искаме да проявим. В милувката на майката, в добрата и силна ръка на бащата, в помощта на брата виждаме Божествения живот. Ето малкото, скрито птиченце, ето розичката, която цъфти, ето толкова цветя около нас. Божественият живот струи през тях. Животът е едно непреривно течение - от Бога излиза и към Бога се възвръща. Животът не се прекъсва. Животът продължава непреривно.

Животът е Дух Животворящ чрез симфонията на сферите на Небесата Божии!

Тръбите Йерихонски

Това е метод от времето на Исус Навина. Ние приложихме този метод и стените на затвора паднаха - 4 000 затворници излязоха на 1 януари 1963 година заедно с мене на свобода. Чрез музиката ще рухне старото. Какво се иска от нас? Да пеем! Музиката е изкуство, което хармонизира човека с Бога. То може да се изрази чрез тонове, но може да се изрази и чрез живот, чрез движение, мисъл, чувство и постъпки.

В Мърчаево Боян Боев стенографираше ежедневните разговори на Учителя с учениците. Впоследствие той ги дешифрира и ги напечата с пишеща машина. Те бяха дадени в още неотпечатан труд "Изворът на Доброто". Там има написани много страници с изказвания на Учителя за музиката.

Орфей

Френският посланик Карменен през 1621 година разправя, че местните жители наричали седемте Маричини езера "Седемте Орфееви извора". Дали не се отнася това за Седемте рилски езера? Или за Мусаленските езера? Дубровчани, които през XVI век са пътували по търговия из България, разправят, че са намерили при главата на Марица седем топли извора с бистра вода, която Орфей, чрез магията на песните си, притеглил от земните недра. Далматинският поет Гундуша споменава това в песните си. А Едуард Шюре в книгата си "Великите Посветени" казва, че Школата на Орфея била при изворите на Еброс (Марица), при подножието на върха Калкайон (Мусала). За тези седем Маричини езера споменава и Иречек в книгата си "Българското княжество". Овидий, в своята книга "Хероиди", споменава за Хелбрус (Марица), която извира из стръмните, голи стени на ледовитите Родопи. Това показва, че в старите времена, са смятали Мусала и изворите на река Марица за част от Родопите. Действително, нашите географи и историци доскоро спореха дали Мусала е към Родопите или към Рила, но го зачислиха към Рила. В старите географии е част от Родопите. Ние няколко пъти сме летували на Маричините езера - там, където според думите на Учителя е била Школата на Орфея. Беше невероятно летуване и мистично изживяване - вглъбяване в онези Начала, от които идва Духът на Орфея, който сътвори Школата си, дала подтик на гръцката цивилизация чрез неговия ученик Питагор. Направете и вие същия опит и летувайте на Маричините езера. Ще имате подобно преживяване като нас.

Старинна песен

Учителят даде на 20 декември 1932 година следната песен на старинен език.

1. МЕР ХАИНЗИ
2. ВЕХЕР ДЕ ХАНЗИ
3. СИЛМЕН ВЕ ХАНЗУ
4. ХИДАР КОНЗУ
5. ТИЛ ШИАМЕН ХАРЕНЗУ
6. ЗИА КУК МЕХРЕНЗУ
7. ТИА ЛУ ФАР ДАРУ
8. ШАНТАЛИ МЕР БЕХУР.

В превод от Учителя, това означава: "Всичко в живота е постижимо, когато времето е добро и ние сме разумни. В Доброто е основата. В разумността е целта, в която Божият Дух гради далечните бъднини."

Това Учителят даде и облече в мелодия.

Бялата магия на песните на Учителя

Има песни, дадени ни от Учителя, които могат да изменят и да превърнат едно отрицателно състояние в положително. Например песенчицата "Аз в живота ще благувам" или "Да имаш вяра", или "Благост" и много други. Тези песни имат магическа сила. Те са здравословни. Заслужава да се разгледа музиката на Учителя от това гледище. Има песни, които са зов - те призовават добрите сили, които могат да ни помогнат в труден момент. И музиката на Учителя иде от същият онзи възвишен свят, от който иде и неговото Слово. "Търсете първом Царството Божие и тогава всичко ще ви се приложи" - в музика и Слово.

Веднъж Учителят каза: "Вие не сте свирили още. Не знаете какво нещо е свиренето. Аз съм правил опити с музиката. Свирил съм на дръвчета, на животни и на растения. Зная при какви музикални гами какво жито ще се роди. Прилагал съм песента и сега я прилагам. Когато сте болни, изпейте песента "Господи, колко Те обичам. Обичам Те, Господи. Обичам Твоите дръвчета, обичам Твоите цветенца, обичам Твоите рекички, обичам Твоите планини, всичко, което Ти си създал. Обичам Те, Господи."

Тази песен пейте и при други беди и страдания. Няма по-силно лекарство от Любовта."

Учителят повдигна леко цигулката и тихо ни изсвири песента. След това ни я изпя. Ние стояхме онемели от магията на песента и извисени към един друг свят, от който слизаше тази музика.

Паневритмията на слънцето за "Изгрева"

През времето на Школата в София идваха големи музиканти, които изнасяха концерти в зала "България". Музикална София не беше голяма, но музикалният елит беше на височината на онези музиканти, които идваха на гастроли тук от цяла музикална Европа. Тогава приятелите купуваха билети, поканваха Учителя и с Него пристигахме на концерт. Той бе личност и фигура в очите на софиянци. Ние купувахме билети на първия балкон.

Учителят е седнал, облечен е официално със светъл костюм, а до Него сме ние. Софиянци ни оглеждат, но не могат да кажат нищо. Ние сме официално облечени като тях и смирено седим и слушаме концерта. Само чувахме шепот: "Виж, там горе Дънов и дъновистите". Но това бе обикновено любопитство.

Понякога аз и Мария Тодорова вземахме билети и водехме Учителя на концерт. Веднъж взехме билети за балет и Го поканихме. Тогава идваха много добри чужди състави. Отново седяхме на балкона, на първия ред и наблюдавахме. В онези години да се гледа балет не бе нещо обичайно - това си го позволяваше само аристокрацията. За обикновеното гражданство това

не бе благоприлично, разни балерини да си показват голите тела. А за тукашните окултисти да не говорим - те смятаха, че голотата е свещена и не трябва да се показва. Но когато ние заведохме Учителя на балет, Той прие нещата естествено. След балета ние Го запитахме за много неща. Той така естествено ни каза някои неща и направи някои забележки за балета, че за нас бариерата за голото женско тяло падна. Отвори се друг свят на хармония на съчетание от музика и движения, търсещи да се изявят в единство. А имаше много забавни и комични моменти от живота на приятелите, които за пръв път посетиха балета и видяха "живи балерини" - голи жени. Беше голямо изпитание за много приятели, макар че много от тях бяха женени, имаха семейства и деца.

На "Изгрева" веднъж, както се бяхме събрали около Учителя, Той ни изпя една малка песенчица. Обърна се към нас каза: "Можете ли да ми изиграете едно хоро?" Наредихме се, хванахме се "ръка за колан", както се играеше хорото в Софийско и зачакахме. Тогава нямаше българин, който да не може да играе хоро. Не можеш ли да играеш, няма да можеш и да се ожениш - така стояха нещата тогава. Момите и момците се избираха на селския мегдан на хорото. Ако си мома и ситниш добре с краката, значи си сръчна, работлива си и можеш да въртиш домакинство. Това бе точна преценка, проверена от българина в живота на село. Тогава Учителят ни изпя една малка песенчица и каза: "А можете ли на тази мелодия да сложите подходящи движения?" Опитаха се някои, но несполучливо. Нищо не ставаше - да е хоро ще го изиграеш. А това е мелодия и не става за хоро. За тази песенчица Учителят ни показа едни движения, след като видя, че ние няма да можем да я изиграем, хванати за ръце и наредени в кръг с българско хоро. После ни изпя друга мелодия и пак ни попита дали можем да й сложим движения. Опитахме се, но не можахме да сложим нищо, само виновно вдигахме рамене. Учителят не каза нищо повече. После се прибра горе в стаичката Си и с цигулката Си цяла нощ до сутринта свири някаква мелодия, непозната за нас. Сутринта Той изсвири мелодията пред нас и показа движенията на няколко сестри, които бяха музиканти - имаха музикален слух и музикално чувство за ритъм и движение. Така Учителят започна да предава първо на една сестра - Катя Грива. После Учителят показа и на други сестри и така се оформи една група от няколко сестри да заучават мелодиите, които Учителят даваше, както и съответните движения. Така за един месец се роди пред очите на всички ни Паневритмията, в която взехме участие всички. По-късно, тази група от сестри започна да обучава другите. Музикантите нотираха и изучиха музикалния текст. Накрая всички се събираха на полянката и под наблюдението на Учителя всички мелодии с движение бяха сглобени. За пръв път се изигра Паневритмията - първом на части, а после и цялата. За Паневритмията Учителят е казал много неща. Написани са също много неща. Играехме я на полянката на "Изгрева", на бивака Ел-Шадай на Витоша, на Седемте рилски езера, играеха я приятелите по Братствата в провинцията.

В София бе пристигнал един немски професор по хореография, който обикаляше света, за да изучава фолклора на народите. Той имаше съвършена система за записване на движенията - нещо подобно на стенография. Беше записал много от хората, които се играеха в Софийско, а

те, както знаете, са много динамични и трудно се усвояват от българи, а камо ли да се проумеят от чужденци и да се запишат. След като записал някои от тях с помощта на своята стенографска азбука, един журналист, за да се пошегува с него и да се подиграе с така наречените "дъновисти", му казал: "Иди там горе, край гората извън града, в местността "Баучер" и ще видиш едни смахнати, които правят някакви упражнения." Това заинтересувало професора, защото тонът на журналиста бил особено подиграателен. Сутринта той пристига на "Изгрева", след като е разпитал насам и натам, от този или онзи гражданин по пътя към "Изгрева". Професорът присъствува на Паневритмията и след като си записва всичко, накрая отива при Учителя, целува Му ръка и казва: "Господин Дънов, аз съм обиколил целия свят, познавам фолклора на всички народи, сега проучвам фолклора на българския народ, но по-прости и по-съвършени движения от тези тук при вас не съм виждал." Учителят се усмихва. Брат Боян Боев, който беше следвал в Германия, превеждаше и записваше разговора между двамата. Ето един прост пример: оценява този, който познава материята. Невежите не могат да оценят - те могат само да опорочат нещата. Затова Паневритмията е отключена за човешките души, изпратени в Бялото Братство и е заключена за човешките души отвън, в света. Всеки ще има ключа в себе си, когато се запознае и проучи Словото на Учителя и го приложи. А дотогава ще се чака. Столетия му предстоят на този народ да работи и да се повдига чрез Словото на Учителя. Ние се движим във верига - едни слизат на земята, други си заминават. Кръговрат има и в природата и в живота, и в движенията на онези, които са ученици и се движат по Пътя на ученика. Учениците създават условията и средата, за да се прояви Словото на Всемировия Учител в музика и движение, за да се създаде Паневритмията.

Паневритмията - това са танци на слънцето и на слънчевите лъчи, прости и съвършени. Учителят каза веднъж в Мърчаево: "Ако не беше Паневритмията, много лошо щеше да бъде на света и на българите."

"Ако не бяхме играли Паневритмия, положението на българите щеше да бъде много по-тежко от сега. Ние сме свързани с българския народ, ние сме свързани с човечеството. Каквото правим - отразява се върху Цялото" - допълни друг път Учителят.

Един разговор в Мърчаево Учителят завърши с думите: "Трябва да има специално училище за изучаване движенията на Паневритмията."

Един ден към Братството ще има хореографска школа, ще се изучава изкуството на движенията и музиката."

Това е една идея на Учителя за бъдещата работа на учениците със Словото Му, песните и Паневритмията.

С песните и музиката на Паневритмията, чрез слънчевите лъчи, които ги носят, с които те пристигат, ние на земята я играем като танци на слънцето. Ние пеем песните на Паневритмията като песни на слънцето. Чрез песните и танците на Паневритмията ние слизаме от слънцето и създаваме Школата на Бялото Братство на земята. Това е Паневритмията за нас.

А Пентаграмът, който Учителят ни даде, е емблема на Пътя на ученика.

За да влезете в този Път имате всичко: Паневритмията, песните на Учителя, Словото на Учителя и Пентаграма като емблема на вашия Път.

Затова учете, работете и прилагайте Словото на Учителя!

Песни и танци на слънцето

Слово от Братския съвет по случай Празника на пролетта - 1970 година

"Пейте и възпявайте на Господа с душата си, с ума, със сърцето си. Животът ви да бъде химн на Господа...

Твоето слънце изгрява всяка заран като младенец и тича в пътя, който си му начертал, като донася и раздава Твоите благословения, които си ни отредил. То в Твоето име оживотворява всичката земя с нейната природа - въздига и донася облаците, напоява лицето и с дъжд и влага изважда всеки стрък изпод черната й обвивка - украсява полските цветя с всичката им хубост, която отначало си им дал. Развеселява всички животни и човека, когото си направил по образ и подобие Свое."

Учителят

Слънцето е емблема на Бялото Братство.

Слънцето е изворът на живота.

Учителят започна Делото Си с изгревите на слънцето.

Псалмопевецът казва: "На ранина Те очаквам, Господи".

Учителят освети утринните часове с размишление, съзерцание и молитва.

Той препоръчва да се излиза сутрин рано на открито сред природата.

Така Той привлече онези, които обичаха и търсеха този живот и положи основите на Братството.

По-късно Учителят даде ред упражнения и песни в съгласие с този вътрешен стремеж.

Паневритмията - това са песни и танци на слънцето.

Те носят неговия живот, красота и сила. Те подкрепят дълбокия вътрешен копнеж на душата към този живот.

Движенията са естествени. В тях се чувствува ритъма на Всемирния Живот. Паневритмията е метод, чрез който човек може да съгласува своя малък живот с Големия Живот на Природата и да бъде здрав, щастлив и радостен. Румънският професор Попеску, в статията си "Хигиена на труда" препоръчва: "Добре е сутрин да се правят леки гимнастически упражнения. Ако се правят на открито - по-добре и ако са придружени с музика - още по-добре." Не е ли това Паневритмията?

Паневритмията се изпълнява на открито, на някоя хубава поляна или в планината на някой връх: слънцето е вече огряло, въздухът е затоплен, от върховете слиза ароматен ветрец.

Паневритмията се изпълнява в кръг, по двама, в средата има малък оркестър - няколко цигулки, китари, акордеон или друг някой инструмент.

Когато Учителят беше с нас, играеше вътре в кръга.

Мелодиите са живи, първично чисти, като мелодиите на планински извор. Движенията са плавни, ритмични, естествени, свободни. Разбира се, не е въпросът само до външните движения и музика. Тук е важна мисълта, съсредоточението, вътрешното състояние. Човек трябва да възлюби този живот, да протегне ръце към него, както детето към майка си.

Човек е свързан със слънцето. От него той получава всичко. Небесната механика казва, че енергиите, които получаваме от Космоса, минават през слънцето, после през луната и тогава идват на земята, тоест минават през ред трансформатори. От огромната енергия, която слънцето излъчва в пространството, земята получава едва една два и половина милиардна част. И тази енергия поддържа живота на нея, създава неговите форми. Всъщност, формите на живота разкриват вътрешното съдържание на Светлината. Като изучаваме тях, можем да изучаваме живота на слънцето.

Някой оспорват, че има живот на слънцето. Щом има на земята, има и на слънцето. Нали земята е произлязла от слънцето. Веднъж запитали Учителя: "Вие откъде сте?" Той отговорил просто: "От слънцето."

Учителят откри слънцето на учениците и даде знание и методи как да се използват неговите сили. Това е наука.

Паневритмията е един от методите, които Той е дал. Това са песни и танци на слънцето.

Спомняме си как започна създаването на Паневритмията. Като че бе случайно. Учителят не обичаше да чертае предварително планове. Той работеше естествено, просто, но не пропускаше момента на вдъхновението - вслушваше се във вътрешния подтик.

В онази пролетна привечер, Учителят и няколко сестри бяха на поляната край боровете и разговаряха. Ставаше въпрос за народните хора и танци. Учителят изпя малка мелодия и каза: "С какви движения ще изразите тази мелодия?" Направиха опит да намерят стъпки и движения, но не бяха сполучливи. Тогава Учителят показа движения - плавни, естествени, ритмични. Те отговаряха на мелодията. Така се роди първото упражнение на Паневритмията, като че случайно, но то послужи като подтик. Учителят хвана идеята, оттегли се в стаичката Си и започна да работи. Упражненията се раждаха едно след друго.

Творческият огън се разпалваше и усилваше. Той тъй се увлече в работата Си, че нощем до късно можеше да се чуе цигулката Му в неговата стаичка. На сутринта Той опитваше с учениците новите упражнения. Те заучаваха мелодиите, стъпките, движенията. Учителят уточняваше, поправяше, разработваше. Той беше съсредоточен, вдъхновен - лицето Му беше като пламък. С каква любов работеше Учителят и с какво увлечение. Той пак отиваше горе и дълго време търсеше с цигулката Си да долови и предаде мелодиите на Паневритмията - движенията, стъпките, ритъма. Така един възвишен свят слезе при нас и ни се изяви.

Учителят го облече във форми, даде му израз чрез музика и движения. Той вложи съдържание в тях - живота на онзи свят, от който ги сне.

Зад явленията на живота седи един възвишен, Разумен Свят. С него трябва да търсим връзка винаги. Но човек е упорит в своя скептицизъм. Той

не иска да види зад ябълката ръката, която му я подава, която я е създала, направила я е привлекателна, придала й е вкус, сладост, хранителност, аромат, целебност.

Малкото цветенце също е говор на Великия Разумен Свят, който ни обича.

Ние сме оградени от Любовта. Тя е която ни храни и пази. Тя се грижи за всичките ни нужди. Обичта прониква във всичко. За нея няма препятствия. Всичко има нужда от обич, даже и вещите, с които си служим.

От цялата Вселена иде към нас **живот** - животът на милиарди слънца и планети. Човек приема този живот и отговаря на него. Да, човек разговаря с Всемира.

Животът е Един и Знанието е **Всемирно**. То се предава през неизмеримото пространство - по видими и невидими пътища.

Учителят създаде песни и танци на слънцето. Те са снети от онзи възвишен свят, в който Той живее.

Преди години, на "Изгрева" дойде немски професор-хореограф. Той пътуваше по света и изучаваше танците на народите. Някои журналисти, които го придружаваха, му споменали малко иронично: "Има едни, там горе край гората, които играят сутрин." Професорът пожелал да ги види. Довеждат го на "Изгрева". Неделя - свежа пролетна утрин. Ябълките нацъфтели, а наоколо са боровете. Витоша, още в снегове, блести огряна от слънцето. На "Изгрева" е празнично, чисто, светло. Във въздуха се носи дъх на цъфнали ябълки и бор. На поляната играят двеста-триста души. Професорът е учуден. Той за пръв път се среща с живота на Братството. Записва някои от упражненията със своята стенография, следи с интерес упражненията, ритъма, движенията. Той разбира този език. След Паневритмията, представят го на Учителя. Разговарят. Професорът казва на Учителя: "Обиколил съм света, изучавал съм танците на народите - по-прости и по-съвършени движения от Вашите не съм намерил."

Песните и танците на Учителя са израз на един Висш Живот, който Той направи достъпен за нас.

Много песни създаде Учителят за слънцето. Те са издадени в книгата "Песни на Учителя".

Той създаде *"Марш на Светлите Сили"*, които пристъпват със своя победен ритъм;

Песента *"Грее, грее Светлината"* - в нея е предаден ритъмът на Светлината, която работи и обновява живота;

Песента *"Грее слънцето, светло е навсякъде"* (Химн на Великата Душа) - песен-картина, която има дълбок символичен смисъл.

"Химн на слънцето", за която Учителят казва: "С тази песен посрещайте изгревите на слънцето. Тя е молитва при **изгрев** - химн на всички слънца."

Цялото творчество на Учителя е **слънчево** - и Неговото Слово, и Неговите песни и танци. То е израз на Светлината на онзи възвишен свят, от който Той иде.

Малцина знаят, че Учителят е създал повече от сто и двадесет песни - едно голямо музикално творчество с изключителна красота, дълбочина и сила.

То събужда силите на душата, подкрепя я в трудния й път на земята, напомня й за нейната далечна родина и й посочва пътя към нея.

София, март, 1970 година.

Братският съвет: Борис Николов

Музикални мигове в Пътя на ученика.

На концерт с брат Руси

Учителят поддържаше широка връзка и с външния свят, особено с хората на изкуството. Такива често Го посещаваха, обичаха да разговарят с Него, да Му искат съвети и упътвания, понякога Го канеха да присъствува на техните концерти, като Му изпращаха и билети.

Веднъж донесоха на Учителя два билета за концерта на цигулар в зала "България". Учителят казва на сестрите: "Идете и поканете някой брат да дойде с мене." Тръгват сестрите да търсят по "Изгрева" брат, но случило се тъй, че по това време братята отсъствували - било по работа, било в града, не се намира нито един брат. Връщат се сестрите и Му казват: "Учителю, няма брат." Учителят казва: "Има брат, потърсете!" Тръгват пак сестрите от барака на барака - никого няма. Само в барачката на брат Руси се чува че свири цигулчица. Но Руси е гърбав, непредставителен, неподходящ да придружава Учителя. Тъй си мислят сестрите. Връщат се при Учителя и Му казват: "Има брат, само брат Руси е тук." Учителят казва: "Поканете него." Сестрите, макар неохотно, отиват и чукат на барачката. Излиза Руси. "Учителят те кани да отидеш с Него на концерт." Руси остава като гръмнат. "Ама мене ли ме кани?" "Тебе, тебе кани." Руси пак мига, не се доверява. "Ама наистина ли мен кани Учителят?" Сестрите казват: "Тебе кани да Го придружиш. Стягай се по-бързо, че няма много време!"

След малко Руси пристига облечен в новите си дрехи и както е стеснителен, срамежлив и несигурен, не смее да се приближи. Може ли Учителят тъкмо него да покани? Но Учителят му кимва с глава, усмихва се и казва: "Да вървим!" Файтонът чака. Сядат и отпътуват. Сестрите гледат след тях, очите им се наливат със сълзи.

Блудният син

В някои от Своите беседи Учителят разказва следния спомен: "Когато бях студент в Америка, студентите решиха да дадат концерт. Поканиха и мене да изсвиря нещо с цигулката. Изсвирих им импровизация в момента "Блудният син". Публиката следеше с най-голямо внимание и като свърших, остана в мълчание доста дълго време. След това, като се опомниха, бурни аплодисменти заляха салона. Студентите идват при мен, поздравяват ме и питат: "Какво беше това парче? Откъде го вземахте? Дайте ни го да го препишем, да го имаме и ние." Аз им казвам: "То не е записано още. Импровизирах го сега, в момента."

Учителят ни е свирил тази мелодия два-три пъти в клас. Много сложна, трудна и драматична пиеса, в която се очертават образите на бащата и синовете - големият и малкият. Жалко, че не можахме да я запишем.

Запустялата кръчма

Когато Учителят живееше във Варна, трябвало да е било скоро след завръщането Му от Америка, наблизо до квартирата му имало кръчма. Там, в тая кръчма, до късно през нощта пияници свирели, викали, пеели, вдигали скандали, че и побоища имало. Пречели Му да работи. Учителят ги търпял, търпял, пък една вечер Му додеяли, взема цигулката Си и свири дълго, дълго време. Какво е свирил Учителят и как - не знам, но от тази вечер кръчмата опустяла и наскоро след това била затворена.

Такава сила има мисълта, особено, ако е придружена с музика. Този случай ще го намерите в една от беседите на Учителя.

Най-малкото добро

През 1924 година една сестра заболява тежко. Залежава се, не може да става. Болки големи. Питат Учителя: "Какво да се прави?" Учителят казва: "Да пие плодовете на ружата." Но лекарството не помага. Сестрата става все по-зле. Повикват Учителя. Идва Той, присяда до сестрата, разговаря за това, за онова, после казва: "Имате ли цигулка?" Донасят Му цигулката. Учителят настройва цигулката и почва да свири. Свири Той "Благославяй, душе моя, Господа". Като свършва песента, сестрата се повдига и сяда на леглото. "Учителю, оздравях, преминаха болките. Някаква нежна ръка отне болестта ми. Мога сега да стана и да шетам." Сестрата извиква: "Господи, благодаря Ти! Учителю, как да благодаря на Бога за изцелението си?" Учителят казва: "Направи най-малкото добро!" Сестрата се казва Толева - съпруга на Иван Толев, редактор на списанието "Всемирна летопис".

Благославяй, душе моя, Господа

След време друга една сестра е болна. Лекуват я с всички средства, които знаят сестрите по Учителя, но болестта не преминава. Казват на Учителя: "Не преминава болестта й!" Учителят казва на брат Боян Боев: "Ще отидем да вдигнем сестрата, но вземи цигулката си!" Сестрата лежи, не може да става. Учителят я поразговаря, после взема цигулката Си и почва да свири "Благославяй, душе моя, Господа!" Три пъти изсвирва песента и сестрата се почувствувала по-добре. Сяда на леглото, а след малко става и почва да шета из къщи. Учителят си тръгва. Брат Боев върви до Него, с една ръка носи цигулката, а с друга държи тефтера, в който е описал случая.

Първият закон

"Ученикът първо трябва да поиска, тогава Учителят ще му даде." "Искайте и ще ви се даде." Това са закони за Пътя на ученика.

Беше жестоката зима на 1920 година. Един брат идва от провинцията в София. Снеговете са големи - преспи, виелици. Влаковете се движат с голямо закъснение. Наместо в десет часа сутринта, влакът пристига в два часа през нощта. Малкото пътници се изгубиха и братът остана сам на

перона. Той знаеше само къщичката, където живееше Учителят - на ул."Опълченска" 66 и се запъти натам. Пъхна дълбоко ръцете си в джобовете на износеното палто, стегна се като камък и тръгна. Снегът пищеше под стъпките му отчаяно, в носа му бодяха иглички, клепачите заплашваха да замръзнат, дъхът излизаше на гъста бяла пара от устата му. Градът беше като мъртъв. Пристигна братът в къщата на Учителя. Тъмно, няма светлинка. Бутва външната врата - отворена. Влиза в двора, застава пред вратата на Учителя, не смее да се движи, да не вдига шум. Не смее и да почука, но усеща, че замръзва. Приближава се до вратата, вдига ръка, помахва към вратата на Учителя. Само помахва, не почуква. В това време в стаята на Учителя светва. Отваря се вътрешната врата, после и външната и Учителят застава пред него: "Влезте, влезте!" Братът едва се вдига, влиза, но не може да говори - лицето му като ледена маска. Учителят се разшетва, разпалва печката, туря чайника. Приятна топлина се разнася из стаята. Братът започва да се размразява, възвръща се способността му да говори. Чайникът завира. Учителят поставя две чашки, отрязва лимончета, изважда и хлебец и сиренце, запича филийка. Братът оживява. Като изпива първата чашка, той пита Учителя: "Учителю, Вие не можехте да не знаете, че аз съм отвън. Защо не ми отворихте веднага, ами ме оставихте да замръзна?" Учителят помълча малко и казва: "Законът е такъв: "Ученикът трябва да поиска - тогава Учителят ще му даде." Ти, макар че не почука, но помахà към вратата - поиска!"

Така братът научи и първия закон: "Искайте и ще ви се даде!"

Този брат беше Петър Камбуров.

Как Учителят даде "Идилията"

След случая, който разказах, Петър Камбуров остава няколко дни да нощува на "Опълченска" 66 - долу, в трапезарията. На втората вечер Петър трябва да спи в кухнята. Сестра Янакиева мие чиниите и си тананика песенчица. А Петър си мисли: "Ех, хубаво е сега да имам една цигулка - ще науча тази песенчица. Но като нямам цигулка - нищо не става." Петър взема лопатката и машата, които са до печката, поставя машата като лък върху лопатката - представя си, че това е цигулка, движи машата като лък върху лопатката и започва да си тананика и да пее. Обаче в този момент по стълбата слиза Учителят, бутва вратата, а Петър бързо натиква инструментите под печката. Учителят отваря вратата, подава си главата от вратата, гледа Петър и му казва: "Искаш ли да свириш на цигулка?" Сестра Янакиева казва: "Учителю, той досега свиреше с лопатата и машата!" Учителят й казва: "Ела да ти дам една цигулка за брата." Отива сестра Янакиева и се връща с цигулката. Петър от вълнение не може да говори, само подръгква струните, не смее да свири. Часът е вече десет вечерта. След малко идва Учителят, влиза в кухнята долу. Той носи своята цигулка и казва на Петър: "Ела сега да свирим заедно." И започват да свирят. Учителят изсвирва някоя мелодия, а Петър изсвирва друга. Учителят го кара да изсвири няколко български мелодии - народни мотиви. Тъй, те свирят до късно - става вече дванадесет часа през нощта. Накрая Учителят изсвирва на Петър песента "Идилията". Това са пречистени български народни мотиви. За тях Учителят казва: "Аз съм работил двадесет години върху българската

музика, за да я пречистя". След това Учителят започва да го учи да я свири. Предава му как да я изсвири пасаж по пасаж, докато Петър я научава цялата. Чак тогава Учителят си отива горе. Отдавна минава полунощ.

В "Идилията" са дадени мотивите на една пасторална симфония. За в бъдеще ще се роди майстор-музикант, който ще я разработи. Онова, което Учителя е посял, ще принесе плод за благото на цялото човечество.

Цигулковото изпълнение на Петър бе изключително и най-близко до оригинала на Учителя. В Песнарката тя не бе записана правилно от Мария Тодорова и от Асен Арнаудов, понеже не я знаеха добре. По-късно аз лично изисках Петър Камбуров да ни направи магнитофонен запис и да ни го предаде, за да можем от него най-правилно да я прехвърлим на нотен запис. Но се случи така, че това ще остане да се направи от следващото поколение.

"Идилията" и брат Георги Куртев

Около два месеца преди да си замине брат Георги Куртев, Петър Камбуров получава писмо: "Брат Петре, като си замина, моля те, ела, и преди да вдигнат тялото ми в колесницата, изсвири ми "Идилията". През 1920 година, когато Учителят за пръв път ми я изсвири, каза: "С тази песен ангелите водят душата на праведния при Бога".

Петър, като получава телеграма, че брат Георги си е заминал, отива в Айтос и му изсвирва "Идилията". Това беше по времето на пълното слънчево затъмнение през 1961 година, на 14 февруари.

Съществуват връзки в живота, които ние не познаваме.

"Идилията" в село Тополица

Няколко дни преди ежегодната сбирка на Братството в село Тополица, Петър Камбуров получава телеграма: "Ела". Петър отговаря: "Ако не съм болен, ще дойда". В събота вечерта взема влак за Тополица, но бързият влак за Бургас не спира на гара "Тополица", а на гара "Черноград" - една спирка преди "Тополица". Слиза Петър на перона. С него слизат само двама или трима младежи. А времето е зимно - студ голям, сняг дълбок, виелица, нощ непрогледна. Петър пита младежите: "Няма ли някой да отива в Тополица?" Никой не отива. Казва: "Покажете ми поне пътя." "Къде ще вървиш в такова време бе, човече, вълци ще те изядат."

Остава Петър сам в зимната нощ, всред виелицата - ни пътя знае, ни посоката. Но като се ориентира накъде да върви - тръгва. Казва си Петър: "Господи, Ти напред, а аз след Тебе." Върви, върви и идва до един завой на пътя. Гледа - напред фенер блещука, люлее се на една и на друга страна, чува се, че някой свири песенчицата: "Напред да ходим смело". Петър се провиква: "Ехей, тази свирка ми е позната". Оттатък се обажда глас: "Тази свирка търсим ние". И фенерът почва да се приближава. Скоро пристигат братята. Те тръгнали да го посрещат. Пристига и талигата - тя минала по другия клон на пътя, да не би да се разминат. Сядат в колата и пристигат в Тополица. Старият братски салон вие го знаете - нисичък, задушен - е препълнен със седемдесет души, чакат с молитва, за да дойде Петър благополучно. Казват му: "Извикахме те само да ни изсвириш "Идилията". Петър започва да свири, песните се разнасят, а след това братските разговори се проточват до другият ден. Какви чудни връзки съществуват

между душите - те са Сила. Невидимият свят чрез тях се проявява и той е, който ги устройва.

Сбирката в Тополица става всяка година на Никулден, тя е традиция. На тази сбирка братята от селото канят приятелите от цяла България. И тогава се събират по няколкостотин души. По-рано салонът беше малък - обикновена селска стая. Сега си построиха нов салон, който може да събере двеста-триста души. Тази сбирка и сега става точно на Никулден и каквото и да е времето, там има посетители преизобилно. Братята и сестрите отиват там на сбирка - човешките души търсят да направят общение помежду си, а чрез песните на Учителя търсят да направят връзка с Духа на Словото Му и с Бога.

Краят на войната е близо

Годината е 1918. Европейската война, или както я нарекоха по-късно - Първа световна война, се проточва няколко години. Тя взема милиони човешки жертви. Българските войници са в окопите вече няколко години. Жените по селата заместват мъжете. Те орат, сеят и вършеят. Положението на народа е от тежко по-тежко. По това време Учителят държеше Своите беседи в дома на Петко Гумнеров на, ул."Опълченска" 66, от прозорчето на стаичката Си. А приятелите слушаха отвън в двора, изправени на крака, в студ и мраз, в пек и дъжд. Веднъж една женица, като минава покрай къщата, вижда, че в двора влизат хора. Тя се нарежда заедно с тях и попада на една беседа на Учителя. Като изслушва беседата, тя идва при Него, хваща ръката Му с двете си ръце и я целува. Тогава казва: "Не зная как да те нарека: господин докторе ли, господин професоре ли, господин Учителю ли, Господ ли да те нарека? Но като Те слушам, виждам, че много знаеш. Като знаеш толкова много, кажи ми кога ще дойде мирът, защото е много тежко положението ни." Учителят казва: "Когато едно положение става много тежко, ще знаеш, че краят му е близо." Женичката се навежда доземи, прегръща нозете Му и ги целува. После става и си тръгва. Излиза през вратника и се загубва по своя път в града. Ние останахме и бяхме свидетели на думите, изречени от Учителя - те станаха думи Господни, които по-късно се облякоха в песента "Мирът иде!". С нея Учителят спря войната, защото Силите Господни слязоха от Небесата, за да въдворят мир между человеците.

Войната

Във физическата война хората се убиват едни други. В духовната война духовете могат да обсебят хората и те да станат техни слуги, техни роби. Това е много по-лошо от физическото убийство. Затова Христос казва: "Повече се бойте от онези, които тялото и душите могат да убият." Виждаш човек върви добре из пътя, изведнъж се промени, стане враждебен на доброто, на правдата - стане насилник и грабител, застане на страната на злото. Това е обсебване. Формата е същата, но съдържанието е друго. Всички човеци са участници в духовната война. Едни - на страната на доброто, други - на страната на злото. Човек трябва да се огражда с молитва и да се свързва винаги с Бога. Бог пази душите, а чрез молитвата човек поддържа единството с Бога. Тогава той е неуязвим. Земята е бойно поле.

Някои говорят за мир. Има едно поле, където войни всякога ще има. Има област на Мира - това е висок свят, свят на Синовете Божии. Казано е: "Блажени миротворците, защото те Синове Божии ще се нарекат."

Материалният свят е свят на войната. Онова, което считат хората за свят, за безкрайно голямо, в духовния свят е безкрайно малко. Безкрайно голямото и безкрайно малкото - това са отражения на реалността. Има една област в живота, където се води непрестанно война - това е обширен свят. Като минава през него човек - ще воюва. Тук се изпитват силите му и човек се определя, определя своя път.

Войните подготвят бъдещето на човечеството. На земята човечеството трябва да мине през тях. Но когато Учителят отвори Школата, каза: "Който мисли отсега нататък да прави зло, късно се е родил."

По злото можем да съдим за величието на Доброто. Не се страхувайте, Доброто е господар на планетата. Ние се убедихме в това, когато Учителят приложи един метод пред нас и с него спря войната през 1918 година. Спря я с една песен.

Мирът иде вече!

През 1918 година онази невзрачна женица от народа пристъпи към Учителя, изплака мъката си и Го попита кога ще дойде мирът, защото на всички бе дотегнала войната. Учителят бе дал отговора с едно изречение - че когато едно положение, като това с войната, стане много тежко и трудно поносимо, значи краят му е близо и ще дойде всеки момент. И краят на това тежко положение на народа дойде. На следващия ден след срещата с тази женица от народа, Учителят слезе долу в трапезарията на дома, в който живееше на ул."Опълченска" 66 и в присъствието на група братя и сестри, които бяха седнали на скромен обед с варени картофи, Учителят донесе цигулката и почна до свири една песен: "Мирът иде вече, тъй Господ Бог наш рече." Приятелите научиха песента и започнаха да я пеят. Пяха я три дни подред. На третия ден Мирът дойде неочаквано за всички ни. Мирът дойде за цяла Европа и за света.

Който вярва в Единния Бог, в Живия Бог, той не тича подир много богове. Той само Него търси. Онази невзрачна женица от народа потърси само Него, повярва в Единния Бог и попроси от Живия Бог, в името на Живота и от името на всички человеци на земята. И Мирът дойде, като бе проправен пътят му чрез песента, която Учителят свали от Небесата, където Божият Мир царува в Светлина и Слава. Там горе е Божият Мир. И само миротворецът може да възкликне: "Колко е хубав Божият Мир. Само в Божието Царство са Истината, Правдата и Свободата."

Човек не знае какво да цени. Той поставя на първо място своята личност и тук е неговата трагедия. Тук са противоречията и борбите. Човек трябва да постави Бога на първо място, тогава всичко друго ще заеме естественото си място и човек придобива Мирът. "Мир ви оставям. Моя мир ви давам" - казва Христос.

Мирът не е между човек и човек. Мирът е между човека и Бога. Когато настане тоя мир, който Христос ни оставя - ще има Мир и между човеците. Казано е: "Мир има в мене. Духът на Бога моего си почива в мене от своите дела."

Божият Мир е около нас. Той прониква във всеки камък, огряван от слънцето и всеки листец, разклащан от ветреца. Песента на птичките е хваление на Господа. Господи, неизказан и хубав е твоят мир. Дивата лозичка цъфти, усеща се нейният дъх. Песента на водите се чува - това е музика и говор. Небето лазурносиньо се усмихва снизходително. Великият свят гледа на нас благосклонно. Всичко ни вдъхновява и укрепва с една мисъл: Да вършим Твоята Воля. Служението на Бога - това е важното.

"Мирът иде вече!" Години наред ние пеехме тази песен през време на Школата. Дойде и Втората световна война. И тя приключи, като взе милиони жертви на човечеството. Светът отново трябваше да се прекроява в нови одежди. Ние също трябваше да се прекроим и да се облечем в нови дрехи. Продължихме да пеем тази песен и продължихме да изпяваме чрез душата си молитви към Господа. "Господи, душата ми тихо уповава на Тебе!"

Господи, добре ме постави Ти в Твоя свят. Даде ми да се радвам на неизброимите Твои Дела. Всичко Те славослови! Всичко пее химни за Тебе! Радва се душата ми, светло и празнично е наоколо. Много неща искаха да ме откъснат от Тебе, да ме лишат от Свободата, която си ми дал, ала душата ми тихо уповава на Тебе. Господи, Ти всичко си ми дал преизобилно. Господи, Твоят Мир е над мене и в мене. Божият Мир превъзхожда всяко знание - земно и небесно!

Божият Мир на земята идва с песента на Учителя "Мирът иде вече!"

Диригентската пръчица

Брат Калудов, който бе военен капелмайстор, бил подложен на тежка операция. Раната не заздравявала, измъчвала го толкова много, че се отчаял. Тогава отишъл при Учителя и Му кавал: "Учителю, искам да си замина, тъй и тъй положението ми е тежко." Учителят го погледнал продължително и казал: "Още дълго време ще размахваш ти диригентската пръчица." След тази среща, като се връща в къщи, брат Калудов започва да се подобрява и не след дълго оздравява напълно. След този случай, той дълги години беше военен капелмайстор и накрая се пенсионира като такъв. А след това дойде, премести се на "Изгрева", настани се в една барака, дълги години живя там и дирижираше оркестъра, който свиреше Паневритмията на поляната. Има много снимки, направени по онова време, където могат да се видят многото приятели, играещи на поляната, сред тях са музикантите, а сред музикантите се откроява бялата глава на възрастния диригент, който държи своята пръчица и дирижира. Това е брат Матей Калудов, застанал сред младите музиканти на Школата и размахващ диригентската пръчица, така както му бе казал Учителят.

Господи, дивни са Твоите дела: песни и танци на слънцето, които Ти свали на земята и ги даде в Школата на "Изгрева".

Сламената шапка и общественото мнение

Учителят често посещаваше концерти. Понякога самите артисти Му изпращаха билети или приятелите Му вземаха за някой хубав концерт. Винаги Го придружаваха няколко братя.

Веднъж двама приятели взели билет за Учителя за концерт в зала "България" на един голям цигулар. Разбира се, че те ще Го придружават. При

това, тези братя държаха много на общественото мнение и на външността си. А това обществено мнение не беше много благоприятно - нито за Учителя, нито за Братството. Но те бяха решили да придружат Учителя. Вземат кола, тогава файтон, и идват навреме. Пък е зима - сняг до колене и виелица. След малко излиза Учителят готов, с бастуна, но за най-голям ужас на приятелите, Той си е турил на главата сламена шапка - панама. Как да Му кажат сега, че зимно време сламена шапка не подхожда? А Учителят е спокоен, като че ли тъкмо тъй трябва да бъде. Няма какво, преглъщат хапа приятелите, тръгват. Във фоайето Учителят грее със сламената шапка и очите на всички са обърнати към Него. Братята с голямо стеснение бързат да предадат на гардеробите дрехите си. После, на излизане от концерта - пак същото - Учителят грее със сламената си шапка. Казва ми един от братята: "Посред зима, в студа, се изпотих." На другия ден братята питат сестрите, които обслужват Учителя: "Няма ли Учителят други шапки, че дойде със сламената панама?" Сестрите отговарят: "Учителят има три-четири шапки от най-хубав велур, но защо взе сламената шапка, ние не знаем." Казаха на Учителя на другия ден, колко са се смутили братята на концерта. Учителят отговорил простичко: "Е, какво има от това, че съм бил със сламена шапка? Общественото мнение ли? Важно е, че урокът е предаден на учениците."

Общественото мнение е тиранин. Учителят иска да ни освободи от него. Първите години ние се хранехме при Учителя в трапезарията в къщата на "Опълченска" 66, в приземния етаж. Всеки ден, пет-шест души млади братя студенти сядаха в трапезарията и получаваха блюда с храна. Учителят също сядаше при нас и се хранехме заедно. Бяхме горди от това, че Учителят разделяше трапезата Си с нас. Но завидяха възрастните приятели, че Учителят ни приема така радушно. И те започнаха да идват и да сядат на скромната трапеза. Изместиха бедните студенти от нея. След това Учителят преустанови тази обща трапеза - както за нас, така и за гостите от града. Това беше урок за нас и за онези, богатите братя от града, които имаха семейства и заможни домове. Но понякога се случваше да ни поканят в София в един от братските домове до паметника Левски на обяд. Идваха възрастните братя - ще вземат най-официално Учителя и ще Го закарат у тях. Но яденето - тенджерите, гозбите, хляба - трябваше да се пренесе от "Опълченска" 66, където се готвеше, до дома на този брат. Тази работа я извършвахме обикновено ние младите. Напълнят тенджерите с яденето от "Опълченска" 66, ние ги хванем за дръжките, а те - големи тенджери, събират от десет до двадесет литра храна.И така вървим ние един след друг през града. Няма къде да се скриеш. Всички ни оглеждат, усмихват се и накрая ни се подиграват. На първо време много ни беше срам, едвам издържахме - що подигравки бяха само от гражданството. Но постепенно привикнахме, особено след като тези тържествени обеди за Учителя се учестиха. В момента, когато свикнахме с общественото мнение, когато привикнахме на смеха и подигравките и ни стана безразлично какво носим в ръцете си, за какво го носим и през какви улици минаваме - случи се най-неочакваното: че Учителят изведнъж преустанови да ходи на обеди по братските къщи. Ние си отдъхнахме. Вероятно бяхме си научили урока за общественото мнение. Общественото мнение е голяма сила. И понякога една сламена шапка, дори върху главата на Учителя, може да преобърне света в нас и света около нас.

Зависи от това дали ще се справим със задачата си, дали можем да научим урока, който ни е предаден. Ние бяхме Школа и в Школата трябваше да има ученици, защото Учителят на тази Школа бе дошъл на земята в Слово и Дух Животворящ!

Българската народна песен

Българският народ е прекарал петстотин години под турско робство. Минал е през големи страдания и под тяхно влияние българската народна песен се е изменила, влезнали са в нея отрицателни образи, горчиви чувства, скръб, отчаяние. Някои песни са просто плач. Учителят е работил дълги години върху българската народна песен. На едно място Той казва: "Аз съм работил повече от двадесет години, докато изчистя българската музика, за да обърна отрицателните образи в положителни и лошите чувства в добри. Много време ми е вземало това, докато възстановя чистотата на българската музика."

Учителят даде образци на очистена българска народна песен. Тази песен е един от опитите, които Учителят прави. Думите са положителни, както Учителят ги е предал:

"Светли дни, мамо, настанаха за млади момци.
Не момци бащин имот да делят и баща си да наскърбяват,
А житно зърно да сеят, богата жетва да жънат
И да се учат братски да живеят и баща си да радват.
Светли дни, мамо, настанали, настанали
за млади моми и момци."

Колективно творчество

Учителят и няколко братя и сестри - музиканти - са в салона при пианото. Учителят казва: "Я изсвирете нещо ваше." Един от братята изсвирва малка негова работа. Това е брат Галилей Величков. След малко в същата тоналност Учителят започва песента "Иде, иде, Сам Той иде".

Изсвирват я няколко пъти с цигулката, записват я. За втората част на песента изпращат да извикат брат Асен Арнаудов. Учителят и той работят заедно до късно, песента все не се поддава. Нощта напредва. Учителят изпраща Асен да спи, като му казва: "Утре в осем часа ела тук!" Учителят продължава да работи цялата нощ, търси мелодията. Сутринта, като идва Асен, Учителят дава втората част на песента - "Ние ще работим с любов".

Тъй беше създадена и завършена песента. Това бе един от методите на Учителя за колективно творчество. Той, Мощният, Силният, идеше да помага, а ние трябваше да работим с Любов. Бог е в Слово и в Сила! Духът слиза в Сила и Мощ чрез Едного, а се проявява чрез множеството. Бог е Любов чрез Едного и Бог е Любов за множеството! И за всички!

Таксата

От далечната провинция дойдоха двама братя - млади. Те бяха скромнички, стеснителни, срамежливи. От село, изведнъж попаднаха в столична среда. Единият от братята имаше голямо желание да постъпи в Музикалната академия. Подаде документи, приеха го. Но трябваше да внесе

таксата, а той нямаше пари. Срокът наближаваше, той от никъде не виждаше възможност да намери. Не смееше да поиска от братята. Още беше непознат и стеснителен. Дойде последният ден. Братът ходеше разтревожен, отчаян. Идва на "Изгрева", посреща слънцето, участвува в общата молитва и гимнастическите упражнения, но умът му е зает само с таксата. Днес е последният ден за записване, а той няма пари. Ходи навесил глава - приятелите се разотидоха по работата си, не остана човек на "Изгрева". Ходи братът по поляната, не вижда, че слънцето грее за него и за всички. Решава да слезе в града, но каква полза от това? Минава покрай салона. На балкончето се подава Учителят и му помахва с ръка да отиде при Него. Братът се изкачва, целува ръка на Учителя, а Той му подава едно пликче и затваря вратата. Слиза братът, отваря пликчето, а вътре - пари, точно колкото за таксата. Братът се трогва до сълзи - откъде знае Учителят колко пари са му потребни? Братът постъпи в Музикалната академия, завърши я и сега работи като музикант. Той се казва Атанас Минчев и е рожден брат на Гради Минчев.

Има една жива среда, изтъкана от човешки мисли, чувства и желания. Който може да вижда, да слуша и да разчита тази писменост - той има виждане. И знание. А за да се приложи това знание е необходимо да се познават Духовните и Божествените закони, които управляват света и Вселената.

Ще се развеселя премного заради Господа

През 1917 година цар Фердинанд заповяда да интернират Учителя във Варна, защото беше казал, че германците ще загубят войната. Докато беше интерниран във Варна, в онази студена зима през 1917 година, Учителят живееше в хотел "Лондон". Горе на четвъртия етаж, в една малка стаичка - Учителят се отопляваше с мангалче с дървени въглища, които Той Сам си разпалваше. Там, на онова таванче, Учителят създаде песента "Ще се развеселя премного заради Господа." Посещаваха Го от време на време приятели от Варна. Сутрин излизаха на "Ташлъците" за изгрев слънце. Идваха и много братя и сестри от провинцията, отпускари от фронта и от селата. При тази скромна обстановка при мангалчето се водеха разговори - изливаха жалбите си, споделяха мъчнотиите си - тогава бяха тежки времена: Европейската война продължаваше.

Учителят пееше на приятелите новата песен "Ще се развеселя премного заради Господа". Отначало Той им я свиреше на цигулка, пееше им я, докато те я научаваха. Но някои от приятелите пожелаха да се нотира песента, за да я изпратят и на другите приятели. Учителят, макар и малко неохотно, се съгласи и записаха песента. Той я изпълняваше свободно, пееше я според вдъхновението, а с него идваше и ритъмът на песента. А сега като я записаха, Той ги накара да Му я изсвирят по нотите и се оказа, че мелодията е ограничена. Учителят изрази отношението си към нотния запис образно тъй: "Ушихме й дрешка, но тя малко я стяга, ограничава я." Той не беше много доволен, че мелодията е стегната в тактове и ноти. Разбира се нотното записване не е съвършено, то подчинява мелодията на правилата - мъртви правила. Вдъхновението, вдъхновеното изпълнение е именно отклонение от тези правила и закони в музиката. Изкуството седи в това - то

не е геометрия. Вземи линеала и тегли една линия или вземи пергела и опиши една окръжност - това са правила и закони. Я опиши окръжността или правата линия със свободна ръка. Изкуството е именно в това нарушение на правилата и законите на науката. При отклонение от геометричните форми в изкуството се чувствува свобода. С помощта на вдъхновението тя се доближава до висшите измерения на реалността, чрез образите и формите на преходното човешко измерение.

Учителят свали новата песен и я изпълняваше с вдъхновение, с широта и висота, отиваща до Небесните Селения, откъдето бе дошла. Ушиха й дрешка, нотираха я и я ограничиха. Това може да направи днес теорията на музиката с истинското вдъхновение. При другото човечество, което ще дойде, човек няма да бъде ограничен и ще борави със свободата и с вдъхновението си така, както изисква подтикът на неговата душа.

Войната завърши така, както предсказа Учителят - германците загубиха и заедно с тях и България претърпя втора национална катастрофа. Не послушаха и този път Учителя - толкоз можа да направи този народ. Колко пъти го спаси Той от нещастие. Българите не знаят какво дължат на Учителя.

"Изгревът" и Бялото Братство

Трите велики закона на Бялото Братство

Закон Първи: Люби Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. В Него ще намериш своето здраве, своето щастие, своето блаженство.

Закон Втори: Люби ближния си като себе си. В него ще намериш основите на своето повдигане.

Закон Трети: Бъди съвършен, както е Отец твой съвършен. В Него ще намериш връзките на вечния живот - извор на всички блага.

"Изгревът" и Бялото Братство

Учителят отвори Школата на Бялото Братство. Тя просъществува чрез Словото Му в Сила и Живот от 1922 до 1944 година. "Изгревът" бе създаден заради Школата. Тук, в салона на "Изгрева", учениците слушаха Словото на Всемировия Учител, което бе Слово на Бога. Бялото Братство и "Изгревът" съжителствуваха. Бялото Братство свали Школата на земята и създаде "Изгрева", за да я съхранява и пази. Всемировият Учител - Беинса Дуно - е Глава на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, което сега присъствуваше между българите и славянството на планетата земя. Школата работеше чрез Словото на Учителя. Той си замина и Школата бе закрита. Остана Словото Му, което е Слово на Бога, Слово на Всемирното Велико Бяло Братство. Учителят си замина и дойде време след това "Изгревът" да бъде разрушен. А защо? "Изгревът" бе Дом Господен. От него започваше съдбата на света! Разрушиха "Изгрева" и от него тръгна съдбата на света! Разрушиха "Изгрева" и съдбата на света тръгна по земята, за да се изпълнява чрез Силите Господни! Българският народ, човечеството трябва отново да провери закона за Дома Господен. Защо? Защото съдбата на света започва

от Дома Господен. "Изгревът" бе Дом Господен, защото тук Всемировият Учител - Беинса Дуно - свали и създаде Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. И тук на "Изгрева" ние видяхме лицето на Бога в Слово и в Сила. А за вас, следващите поколения, оставяме Словото Му, което е Слово на Бога. Само чрез Словото Му вие ще се доберете, ще застанете със смирение пред лицето на Бога. Тогава Бог ще ви се изяви чрез Светлина, чрез Виделина и чрез Славата Си. И ще се прояви чрез Сила и чрез Живот. Амин.

За Братството днес

За Братството, неговото положение днес, през 1972 година, и след десет години, и след двадесет години, и след сто години, и след хиляда години, до векиковъ: защо му е на кончето юларът? По-добре му е да си тича свободно по ливадите. Турят ли му юларя, ще го впрегнат да тегли талига. По-добре е да си е свободно кончето и да си припка където иска. Сега тъй Братството е по-добре. Бялото Братство няма нужда от Устав. Няма нужда до го утвърждаваш. Ние съществуваме по законите на Братството, по закона на Духа Божий. Кой може да ограничи Духа Божий? Затова нека си тича кончето на воля, нека си пасе в зелените ливади.

Когато искаха да съставят Устав и да отидат да се кланят в Комитета по вероизповеданията, аз бях против. Идвали са от старите братя, от възрастните приятели да ме канят да отида да преговарям с комунистите. Аз винаги съм отказвал. Какво ще преговаряш с комунистите? Те искат да те изядат. Те са вълци. Няма какво да преговаряш с тях. Стой настрана. Няма защо да ги привличаш към себе си. Добро от тях няма да има. Няма защо да търсим връзка и контакт с тях. Не! Аз по този въпрос съм категоричен и неизменен от началото! Виждам много ясно какви сили действуват. Ние нямаме нищо общо с тях. Нека си вършат работата. Не им желаем злото. Обаче връзка с тях не правим. Който иска да прави - да върви. Свободен е.

Уставът на Братството

Получихме съобщение: "Представете Устава си за одобрение, дата: 18 март 1949 година." Братството Устав няма! То има един закон, който гласи: "Всички души, които любят Бога образуват едно Велико Братство. То е в този или в онзи свят, на земята или на Небето. Всичките взаимно си помагат, помагат си всички да се повдигнат."

Това е Братството. Братството е в Словото на Всемировия Учител и може да се прояви в Сила и Живот на земята чрез человеците, които любят Бога и живеят по Неговите закони. Затова тук няма място за никакъв Устав!

Уставът - вън от Школата! Уставът е необходим за света и той, светът, се нуждае от него. А ние се нуждаем от Словото на Всемировия Учител, което е Небесният Хляб за душите ни! Ето това е разликата между Словото, което е хляб за душите ни и Устава, който е необходим да живеят по него и чрез него человеците в света. Защото ние сме Школа и Школата на Бялото Братство се управлява от Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно! Това е.

Утвърждение на Бялото Братство и "Изгрева"

Кой ви е казал, че някой трябва да утвърждава Бялото Братство? Няма никаква нужда от такова нещо. Божественото Учение е като светлината, въздуха, водата и хляба. Който има нужда, ще го потърси сам. Точка.

Кой ви е казал, че някой трябва да утвърждава "Изгрева"? Ами сега - като го няма, като го разрушиха и построиха на негово място разни там посолства и легации? Хайде, утвърждавайте го! Да утвърждава може само Кесарят - със своите закони и със силата на меча да провежда своите решения. Ние видяхме как той си служи с меча. Опитахме го. Но и вие може да го видите и да го опитате, ако не се ползувате от нашия опит, ами сами искате да опитате. Аз нямам нищо против - вижте и опитайте! Аз съм опитал!

И Учителят бе опитал и видял всичко. Затова веднъж, когато бяхме застанали двамата с Него до една ограда, а на двадесет метра от нас се чуваше караница и врява - две сестри се караха за два метра от неправилно сложена ограда, която разделяше дворните им места - Той ми каза следното: "Виж им акъла? Карат се за два метра от "Изгрева". А "Изгревът" още не е свален на земята! "Изгревът" е още в Божествения Свят! Той още не е свален и в Духовния свят! Ние сега го сваляме чрез Словото на земята, за да може човечеството чрез него, като отиде и замине в Невидимия свят, със знанията, които ще отнесе от земята чрез това Слово, с него да организира и Невидимия свят. А тия двете се карат за два метра земя от "Изгрева". "Изгревът" е в Божествения свят, той е онзи Извор, от който извира и слиза Словото на Бога. Това е изгревът на Всемирното Велико Бяло Братство."

Е, сега, като го няма "Изгревът", какво ще утвърждавате? Като ни няма утре нас и заминем за онзи свят, кого ще утвърждавате? Какво остава? Остава Словото на Всемировия Учител, него утвърждавайте в себе си чрез Сила и Живот! Ето това е утвърждение за Бялото Братство!

Ето това е утвърждение за Небесния "Изгрев". Само така той може да се свали на земята чрез вашия живот посредством Словото на Всемировия Учител. Аз съм за такова утвърждаване на Бялото Братство. Аз съм за такова утвърждаване на Небесния "Изгрев", който трябва да се свали на земята чрез Словото във вашия живот! Точка.

Важен закон за Школата

Каквото искаш да узнаеш, каквото искаш да направиш, каквото искаш да постигнеш - свържи се с Божествения Център и оттам чакай упътване, светлина, знание, сили, помощ. Искаш да помогнеш на някой човек - свържи се с Божествения Център - чрез Него изпращат своята помощ. Искаш да знаеш нещо - искай от Божествения Център, направи връзка с Него и очаквай тихо и спокойно. Кажи: "Господи, Ти ми помогни! Ти бъди с мене!" Това е важен закон за ученика. Първо връзка с Учителя и чрез тази връзка - с всички други.

Важен закон за Бялото Братство

Искаш да помогнеш на някого. Първо се свържи с Бога, чрез Него ще отправиш помощта си. Искаш да знаеш нещо - първо се свържи с Бога. Чрез

Него ще знаеш. В Бога всички живеем. Чрез Него търсим връзка с всички души. Много важен закон. Да знае как да работи човек. Искаш да присъствуваш някъде. Минавай през Божествения Център. Каквото предприемеш, първо търси съгласието на Бога, Неговата помощ и Неговото участие. Тогава тази работа ще успее.

Кои са в Бялото Братство

Вярата идва от Любовта към Бога. Който има вярата, зад него стоят всички любящи души. Затова той е силен. Всички, които любят Бога са едно с Него. Те образуват Велико Цяло. Това е Всемирното Велико Бяло Братство. Учениците на Божествената Школа, ако и да принадлежат към някоя църква или общество, не са прикрепени към такава- те са свободни. Защото любят Бога и живеят в Него и Бог съизволява в тях. Те съставляват едно Велико Цяло. Това Цяло е Бялото Братство!

Учениците на Бялото Братство

Ние познаваме учениците на Бялото Братство всред всички народи, сред всички обществени слоеве. Има признаци, има мерки на ученика. Челото, после очите, ушите. Има признаци, има пропорции, има музикалност във формите. Който има това знание прави различие. Синовете Божии имат звезда на челото си. Зад временното, което виждаме, има нещо вечно, което не виждаме. След време, когато временното премине, Вечното ще създаде пак нови форми, по-съвършени от първите. Има закони за това, има закони, които определят времето. Живей с Вечното, а не с временното! От временното се ползувай, но живей с Вечното!

Що е Братството

Всички онези, които могат да доловят Божествената Мисъл, която сега слиза на земята в умовете на човеците, всички онези, които се отзовават на Божиите повеления, които сега проникват чрез живота на праведниците - образуват Бялото Братство, независимо от това учени ли са или са прости, богати или бедни, верующи или неверующи. Това е идея за Братството, когато Словото на Всемировия Учител трябва да слезе като Светлина в умовете на човеците и да се претвори в Сила и Живот чрез делата им!

Школата на Всемировия Учител и учениците

Учителят казва: *"Защо съм ви събрал в Школата?*

Първо: *Да образуваме едно ядро от хора, които имат Велика Любов един към другиго. Да се образува тук една среда на Любовта, за да може оттук да се изпрати мощна вълна по целия свят, да се излее тази Любов по света, за да достигне до душите и да ги събуди.*

Второ: *Защо съм ви събрал тука? За да ви подготвя за проповедници за в бъдещето. Кои идеи ще проповядвате? Идеите на шестата раса. Къде са вложени те? В беседите. Затова проучвайте беседите, за да се подготвите за тази ваша мисия през бъдещите векове.*

Трето: *Защо съм ви събрал тук? За да образувате, когато дойде време, първата ядка на шестата раса. И да бъдете основатели на Шестата раса, която после ще работи в човечеството."*

Учителят за българите

В едно писмо на Учителя до Пеню Киров от 1913 година. четем: *"Накрая на жътвата Аз ще имам думата - казва Господ. - Аз познавам душата на този народ. Тя е страдала много от своите учители, проповедници и управници. Тя има още малко да пострада, след което тя веднъж завинаги ще се освободи от старото робство."*

"Осем хиляди години"

В своите беседи и разговори Учителят често споменава числото 8 000 години. Цифрата осем, написана хоризонтално, е знак за безкрайността. При цифрата 0 тя означава благоприятните условия в Божествения, Духовния и физическия свят. Тези благоприятни условия се дават на човека за неговото усъвършенстване. Учениците на Бялото Братство водят началото си от тези 8 000 години. Учениците на Бялото Братство винаги вървят и следват Учителя си.

Къде ще се прероди Бялото Братство?

В един частен разговор на Учителя с брат Боян Боев в Мърчаево ние четем: *"Бялото Братство от векове се преражда и прелита като ято птици от една страна в друга страна. Днес ятото на Бялото Братство се е приземило в България. България е в златния си век. Но утре, в двадесет и първия век, цялото наше Братство, което сега е родено в България, ще се прероди в Русия, в Прикавказието и Учителят на Бялото Братство ще бъде с вас."*

Борбата на Силите

Борба на Силите съществува и в природата. Съществуват Сили, които са градивни и такива, които рушат. Освен тези Сили на земята, съществува и борба на Силите в Духовния свят. Борба на Силите става и у човека. Същата борба на Сили става и в обществото. Както е разрешено в човека, тъй ще се разреши тази борба и отвън. Човек е барометър. Тревожни признаци има днес за това общество и за този народ. Голямо бедствие идва за този народ. Титанични сили се надигат в недрата му и той може да ги впрегне в работа единствено чрез методите и знанието, дадени чрез Словото на Учителя. Ако не приеме Словото, онова, което се надига в този народ, ще го разруши. Ние, учениците от тази Школа, сме от онези хора, които са сключили мир с живота. Такива хора са готови да посрещнат всичко. Ние знаем, че силен е Бог и ако Той е с тебе - ти също си силен. Не е ли с тебе - нищо не си. Ние сме проверили това по времето на Школата и още толкова години след нея чрез собствения си живот. Ние го проверихме. За вас оставяме опита и знанието в нашите опитности. Ако сте готови, можете да се ползувате от тях и това ще ви помогне да се справите със задачите си. Ако не сте готови - ще се разминете с нас и тогава ще дойдат други, които ще бъдат готови да се ползуват от нас, а вие ще останете отритнати и отстранени като ненужни за следващата епоха вещи.

Властта

Тези хора на властта днес знаят на кого служат. И ние знаем на кого служим. Всеки, комуто се е давала власт на земята, е обещавал, че ще има към човека такова отношение, каквото Абсолютният Дух има. И нито един от властвуващите досега не е устоял това обещание.

Онези, които имат днес власт, дават същото обещание и пак тъй лесно го нарушават. Само Бог е верен и истинен. Той устоява и изпълнява всякога. А хората все се съмняват в Него, властниците все ги лъжат и хората все им вярват. Ето къде е безумието на човека.

Князът на този свят туря препятствие на Делото Божие и на Школата. Но ние вършим работата си и сега нямаме нищо общо с него.

Комунистите взеха властта в България и сега те са тези, които управляват. Комунистическата власт искаше още от самото начало, когато дойде на власт, да тури свое ръководство на Братството, за да го превземе отвътре и да го управлява. Прави много опити, кога успешни, кога безуспешни. Накрая реши да разсече гордиевия възел с меча на властта. Разряза го, посече го, разруши "Изгрева" и на негово място построи дом на своите идейни предводители. Разруши Дома Господен и построи дом человечески на своя господар. Да видим сега как ще се развият нещата? Те ще се развият така, както е казано в Писанието: "Съдбата на Света започва от Дома Господен." Дом Господен бе "Изгревът". И вие, следващите поколения, ще проверите много добре как действува този закон, защото нашето поколение си заминава. Оставате вие да поемете щафетата - да запазите Словото и да проверите всичко, което сме казали за думите Господни и за съдбата на света.

Комунистите не ни пречат нито да живеем, нито да мислим, нито да работим. Те не могат да спънат работата на учениците. Работата на ученика е вътрешна - духовна, тя е недосегаема за чужди и скверни ръце. Който върви в пътя на Истината, той не се обръща назад. Той не се интересува следват ли го или не. Чак когато излезе на върха - оглежда изминатия път. Пътят на ученика е път на претворяване на Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно - в Сила и Живот на земята чрез собствения си живот.

Как съм действувал в Братството

В Братството аз, брат Борис, всякога съм действувал като брат, но никога като член или като председател на Братския съвет, какъвто бях след заминаването на Учителя и ще бъда такъв до края на живота си.

Когато се доближи до мене един човек, аз искам да разбера, да доловя какво Бог иска да ми каже чрез него. Бог ми говори чрез всички хора, чрез растенията, чрез животните, чрез цялата жива природа. Не пренебрегвайте никой човек. Всеки човек е частица от Божествения организъм. Щом е дошъл при теб - имаш нужда от него. Ти вземаш само онова от него, което ти е необходимо.

Ръководителят не се избира! Ръководителят се ражда! Ръководителят се ражда от Духа! Защото ръководител може да бъде само онзи, когото Духът Божий ръководи и над когото са Силите Господни! Защото над него трябва да бъде Духът! Иначе не е ръководител. Той не се

избира от общото събрание с гласуване, защото Божият Дух е този, който полага ръка върху главата му и го определя за водител. Другото е човешка измислица. Аз, след заминаването на Учителя, застанах като ръководител. Учителят ме определи за това. Аз имам доказателства. А преди да си замине, Учителят лично нареди на Савка Керемидчиева да ми се предадат всички неща - и непечатаните беседи, и архива на Братството. И тя го направи. Случайно ли бе това? Ръководителят бе определен. А времената след това определиха неговата съдба!

Записал през времето от 23 януари 1972 година до 20 май 1972 година д-р Вергилий Кръстев.

Жабата, която донесе материализма

Отначало Учителят пребиваваше в дома на Петко Гумнеров на ул."Опълченска" 66. Това бе мястото, където всички отивахме - там се срещахме и разговаряхме с Учителя. Когато бях там, аз винаги исках да свърша някаква работа, която веднага ми се даваше. Обикновено работех в градината или нещо друго - това, от което имаше нужда.

Един ден аз бях там и работех нещо в градината. Изведнъж вдигам глава и виждам Учителят как минава покрай мене. Запъти се към оградата. Аз спрях да работя и го загледах. Той спря до оградата, огледа се, намери една пръчка, вдигна я и започна да налага с нея една жаба. Пристъпих и аз към оградата. Видях една голяма жаба с големи изпъкнали очи. "Ти, материалистка такава, тука си се загнездила!" Повтаряше Той и вдигаше пръчката да я наложи силно, но когато стигаше до нея, я потупваше леко-леко, като че ли се докосва до цвете. Повтори го няколко пъти. После си отиде и аз останах да си върша моята работа. Не можах да разбера какво означава тази символика. Бях чул в беседите Му, че жабата е символ на грубия материализъм. Но каква връзка имаше тук този случай и то в този дом? А имаше връзка. Разбрах я не след дълго. След като свърших работата, която ми бяха дали, поканиха ме на обяд в трапезарията, която бе в приземния етаж. Обикновено по обяд там отиваха всички бедни студенти, сядахме на скамейките, сипваха ни по една супа с парче хляб и за нас това бе голяма помощ. Учителят така ни подпомагаше, а продуктите се изпращаха от приятелите в провинцията и особено от онези от комуните, които имаха да дължат като продукти за положения през лятото от нас труд. Така че това бе една студентска трапезария. Учителят слизаше, казвахме си молитвите, обядвахме и след това започваха разговори с Него по разни теми. Това беше чудесно преживяване - хем се нахранвахме физически, хем и преизобилно получавахме духовна храна чрез тези разговори. Но това не трая дълго. Възрастните приятели като научиха, че студентите отиват на обяд при Учителя, започнаха и те да идват и да се хранят с нас. А те имаха богати домове, пищни трапези и прислуга с готвачки и слугини. Оставиха всичко това и дойдоха да ядат студентската супа. Дойдоха и седнаха, ядяха и чакаха разговори. Но разговори нямаше. Учителят след обяд ставаше и се прибираше в стаята. Ние се поогледахме и също си тръгвахме. Тръгваха си

и възрастните приятели, след като бяха изпапали нашата супа. Това се отрази на снабдяването на студентската трапеза, защото те идваха, но не носеха със себе си богатите трапези и не оставяха тук никакви продукти. Смятаха, че това е братска кухня и всеки може да яде както си иска и колкото си иска. Един ден аз седя срещу Учителя. Той се храни. Поглеждам към чинията Му. В нея Той постави един голям залък. Взе лъжицата, после я вдигна на височината на носа си и я докосна до залъка. Аз проследих движението Му. После отново вдигна лъжицата и- рязко свали ръката Си и когато доближи до хляба, леко го докосна. Беше същият жест, когато разговаряше с онази жаба, която се бе загнездила в този двор. Да, материализмът и грубата сметка се бяха загнездили тук. Учителят след това съобщи на Гина Гумнерова, че от следващия ден общата трапеза се закрива. Една идея бе опорочена и трябваше да се спре. И тя бе спряна. Учителят ми показа причината. А по-късно, през време на Школата и след това, когато една идея се опорочаваше поради нашето несъвършенство, тя се спираше. Това бе метод на Учителя. Ние го проверихме през време на цялата Школа, та дори и след това. Учителят спираше опорочението, а след това се явяваха служители, които да изпълнят Волята Му. Ние бяхме свидетели как тези служители изпълняваха стриктно Волята на Учителя, въпреки нашето неодобрение и несъгласие. А служители на Учителя бяха онези, които по всяко време, на всяко място, при различни условия можеха да изпълнят Волята на Бога.

Салонът на "Оборище" 14 и свинете

Малката къщичка на Петко Гумнеров на "Опълченска" 66 бе тясна за нас. След като митарствахме по чужди салони, бе предложено да си направим сами салон за Братството. Речено - сторено. Брат Иван Радославов отпусна мястото пред къщата си, за да се построи салон. Дойдоха братя от провинцията - дюлгери, майстори - а около тях всички младежи-студенти помагахме. За кратко време се построи салонът. Започнаха да се държат беседите на Учителя в центъра на града. Отзад бе построена една барака, където се набираха буквите за печатане на поредното томче, след това по коли се откарваха с количка в Земеделския дом на "Врабча" 1 да се печатат. После отново се връщаха, разваляха набора и със същите букви се правеше нова кола. Така се работеше тогава поради липса на букви. Трудна работа бе. Много трудно и бедно минаваха нашите печатари - само с една супа от картофи и много бедничко бяха облечени. Но беседите на Учителя се печатаха. Печатари бяха Влад Пашов и други братя около него. Ние бяхме радостни, че се събирахме в този наш салон. Но тук стана нещо, което бе една невероятна загадка. Иван Радославов се свърза с един предприемач на къщи, онзи го примами, подлъга го и той ипотекира своята къща и мястото. След това, този предприемач фалира и за да се платят дълговете му, банката сложи ръка върху къщата и мястото на Иван Радославов и му ги отне. Салонът бе построен в неговото място, но тъй като ние нямахме никакъв документ, и той беше изгет. Бяхме принудени да се изтеглим разочаровани от "Оборище" 14 и да се прехвърлим на "Изгрева"

през 1927 година, когато бе построен салонът там. Учителят бе предвидил всичко - както непослушанието на Радославов, така и мошеническите похвати на предприемача. Бяхме огорчени всички.

А какво стана със салона? След като ни го отнеха, той бе преграден на три стаи. Едната стая бе направена на касапница и там се продаваше месо. Втората стая бе направена на кръчма - продаваше се вино, ракия и се пееха пиянски песни. А третата стая бе направена на клуб на Българската комунистическа партия. И така на мястото на салона, където Всемировият Учител бе давал Божието Слово пристигнаха тези духове, за да заграбят, обсебят и унищожат всичко. Повтори се онова написано в Писанието, че първо върху свещените места идват и ги тъпчат свинете, а после се обръщат и разкъсват когото докопат. Тази истина я проверихме на "Оборище" 14. А след това я проверихме на "Изгрева". Зад салона на "Изгрева" бе долепена една кръчма. Тя съответствуваше на същата онази кръчма от "Оборище" 14. Оттам се носеше непрекъснато дим на кебапчета върху "Изгрева". Това съответствуваше на онази стая с месарницата от "Оборище" 14. До кръчмата бе построен свинарник - с храната, оставаща от кръчмата, се угояваха свине. Вятърът разнасяше воня и смрад върху "Изгрева" всеки ден. Пред салона на "Изгрева" един книжар бе сложил маса, на която продаваше окултна литература на Черната ложа и учениците от Школата я разглеждаха и си я купуваха. Това съответствува на онази стая, която бе направена като клуб на комунистите на "Оборище" 14. Салонът на "Оборище" бе иззет по мошенически начин и поради груба грешка на Радославов, който изобщо не се допита за никакъв съвет до Учителя. Салонът на "Изгрева" също бе иззет от властите според закона за едрата градска собственост, след като бе запечатан. Накрая бе разрушен. На мястото на "Изгрева" бяха построени легации на комунистическа Русия. Смятам, че всички сравнения пасват едно с друго и могат да се направят изводите, че това са методи на Черната ложа, която намери свои служители както в Братството, така и извън него и изпълни своя план за унищожение на "Изгрева". Какво ще стане сега с тези духове? Навремето Христос ги изпрати в свинете и те се удавиха в морето. Тук ще бъде приложен същият метод - Христос ще ги изпрати в свинете. Свинята е символ на грубата алчност, на грубото разрушение и на материализма, който се саморазрушава. Вероятно едно друго поколение ще провери метода на Христа и тогава ще имате поуките от разрушаването на двата салона, където Всемировият Учител е държал Словото Божие и тогава ще видите, че Бог поругаем не бива. А това ще се сбъдне в определеното от Учителя време.

Забележка на редактора: СССР или Съветска Русия, или нейната съветска комунистическа империя, се разруши отвътре през 1990 година - четиридесет и пет години след заминаването на Учителя от физическия свят. Толкова - четиридесет и пет години - колкото Той бе предсказал, което бяха записали учениците му за поука за следващото поколение. Това е истината за тази Епоха.

Мястото на Баучер се изкупува за "Изгрева"

Централното място на "Изгрева" е една нива на английския журналист Баучер, който я подарява на своя слуга-българин, а той пък я продава на нашите приятели. На няколко пъти е изкупувано това място, което беше четири-пет декара. После братята купиха останалите места - към двадесет-тридесет декара. Учителят беше наредил на старите приятели да се купи цялото това поле. Тогава те имаха пари, но смятаха, че знаят много повече от Учителя, когато се отнася за материалните неща. Ние тогава бяхме младежи и нямахме думата. Старите приятели казваха: "Учителят се занимава с духовните работи, а с материалните работи ще се занимаваме ние. Ние ги разбираме по-добре." Така не изкупиха всички места и не изпълниха нареждането на Учителя. Чак след двадесет-тридесет години тези, които останаха живи до дълбока старост видяха резултата от непослушанието си. Защо ли? Защото местата започнаха да се изкупуват от други хора от града и в Братството се вмъкнаха чужди хора, които не само пречеха, но се оказаха проводници на враговете на Братството. Разби се онзи план на Учителя - "Изгревът" да бъде селище само на Братството, обхващащо цялото това поле от Дървенишкото шосе до линията на гара "Пионер". Обходете пеша това пространство да се убедите сами. След първата грешка беше направена втората. Учителят препоръчваше да се купят парцели от един декар, Той имаше идея да се парцелира цялото това поле на ниви по един декар и да се разгърне селището по друг начин, така че във всеки парцел, освен за дървена къщичка, да има място и за овощна и зеленчукова градина, за да може да се правят онези опити, които Учителят даваше, а освен това, произведените продукти да ни служат за храна в онези бедни за нас години. Но се намесиха вечно знаещите и всичко можещи възрастни приятели и всичко обърнаха наопаки, като започнаха да купуват парцели от по 100 до 400 квадратни метра. Да, купуваха по сто квадратни метра - само да се постави къщичка и толкоз. А след това дойдоха неприятностите и разправиите с оградите на тези малки къщички, сложени върху 300 или 400 квадратни метра. Аз лично съм наблюдавал това. Учителят бе крайно недоволен от това тяхно деяние. После всички видяха и опитаха на гърба си резултата от неизпълнението на съветите на Учителя.

Отначало, от 1924 до 1926 година, младежите се качихме на "Изгрева" да живеем на палатки. Брат Бертоли ни беше дал една голяма палатка и там седем-осем братя спяхме в студените зими. Приятелите идваха от провинцията, идваха на "Изгрева" и отсядаха в тази голяма палатка. После започнахме да строим бараки. Тогава нямахме пари да си купим място. Бяхме бедни студенти. Наехме мястото, за да си построим барака. И така, на това място, взето под наем, ние си направихме бараката. Селянинът беше добър човек и ни каза: "Вземете го под наем, щом нямате пари, а после, като спечелите пари, тогава ще видим." Беше нива от три декара. В първото съдружие се включихме: аз, Борис, Димитрий, Никола Нанков и Георги Радев. Това бе първата барака, но тя бе много примитивно направена. Отвътре бе облепена с хартията от чувалите за цимент, за да не ни духа.

Първите години нямахме пари за дърва. През 1928 година бе люта зима - минус 20 градуса. Вечер и сутрин - лед. Нямахме печка, влизахме в завивките и не мърдахме оттам, докато се затопляхме. Сутрин се събуждахме премръзнали. Много сняг имаше - бе до кръста ни и трябваше да бягаме през този сняг, за да се сгреем, чак до Подуене, където работехме в едно мазе. Тогава си простудих и стомаха, защото пиехме ледена вода. После сложихме печка и направихме кухня. Забием няколко кола, сложим бичмета и отгоре дъски - това ни бяха наровете, на които спяхме, а отдолу под тях духаше вятър. Така прекарахме няколко години - добре че оживяхме. После сложихме дюшеци пълни със слама. Когато направихме нашата барака, ние се прочухме, че можем да строим. Приятелите видяха майсторлъка ни и започнаха да ни викат да строим и на тях бараки. Те не ни плащаха, а ни даваха грошове за хляб и за чорбата, която правехме от картофи и лук. Немотия и беднотия до шия. Така направихме около дванадесет бараки на "Изгрева". Учителят препоръчваше да се правят къщи от дърво, като по-хигиенично, а не от тухли и камъни. Това дойде добре за нас, защото дървените бараки ги правехме сами и не струваха много пари. Само плащахме за дървеният материал, който купувахме на старо и на ниски цени оттук-оттам. Така се построиха тези бараки, които вече ги няма и можете да ги видите само на някои снимки за поука от нашите неволи.

Ето, аз сега пазя един нотариален акт за закупена на "Изгрева" нива от два декара и шестстотин квадратни метра от 1931 година. Всички сме купили тази нива по следния начин: Борис Николов и Славчо Печеников - по 500 квадратни метра, Райна Захариева - 502 квадратни метра, Гена Палазова - 608 квадратни метра, Никола Антов - 300 квадратни метра, Стоянка Илиева - 300 квадратни метра, Йорданка Писинова - 300 квадратни метра. Ето така се дробеше "Изгревът" на парчета през 1931 година - както и преди това, и след това. Моето поколение няма вина за това раздробяване, защото бяхме младежи и не бяхме допуснати от старите приятели да движим и да се занимаваме с тези неща.

Своеволия на "Изгрева"

На "Изгрева" ставаха необикновени неща. Когато Учителят казваше на възрастните приятели да се направи нещо, те не изпълняваха това, което им казваше, а започваха да умуват, да разсъждават защо да се прави, когато няма смисъл. Тогава те бяха изкарали една своя теория, че Учителят е вещ по духовните въпроси, но по материалните хич не Го бива. За това пък ги бива тях и то деятелните братя и сестри. Понеже живеят в материята и в света, та са вещи в нея, защото е тяхна среда. Тази теория на възрастните приятели направи големи поразии. Ще разкажа за някои от тях. Ние тогава бяхме младежи и нямахме право да се месим в тези неща, а и не ни допускаха. Чак след заминаването на Учителя бяхме допуснати отчасти в решаване на някои проблеми, а тогава наближавахме към петдесет години.

Разказах, че Учителят беше наредил да се откупят местата и да се раздаде по един декар на човек, за да има място както за къща, така и за зеленчукова и овощна градина. Стана така, че се насякоха парцелите по на

200 - 300 квадратни метра. Така много от приятелите не можаха да си получат нотариални актове, поради това си имаха много големи неприятности десетки години. А когато отчуждаваха "Изгрева" се оказа, че тези места нямат нотариални актове. Чак тогава приятелите разбраха цената на своеволието си.

Учителят нареди да се купят местата около салона, за да няма други чужди хора. Но Петко Епитропов и Тодор Стоименов умуваха, разсъждаваха и не изпълниха заръката на Учителя. Имаха си съображение: че защо ни е толкова много имот? А парите не ги даваха те - даваше ги Учителят. Не изпълниха. И какво стана ли? Ето какво: поповете, в своята омраза към Братството и Учителя, направиха така, че накараха и финансираха един кръчмар, да вземе под наем мястото, което опираше в северната страна на салона и там направиха кръчма и кебапчийница. Тук печеха вечерно време кебапчета, носеше се дим, който отиваше към салона и направо към стаята на Учителя. А всички бяхме вегетарианци. Носеха се шум и викове на пияниците, провлечени звуци на грамофонни плочи, виеха зурли и кларнети и биеха тъпани. Цяла дандания. Цялото Братство след това се нахвърли върху Епитропов и Стоименов, че не са изпълнили думата на Учителя. Те се оправдаваха. После се направиха опити да се закупи мястото, но собствениците не го продаваха, защото печелеха повече от наема, а плюс това и поповете им даваха допълнително възнаграждение за кръчмата, за да бъде точно на това място. Така те си отмъщаваха на Учителя и воюваха срещу Братството. Тези срамни сцени продължиха и след заминаването на Учителя, докато дойде онова време, когато целият "Изгрев" беше разрушен и пометен заедно с онази кръчма. Там, на гърба на салона се развъждаха животни, свине, кокошки, лаеха кучета, които се изхранваха от храната, останала от пивницата. Беше голяма ужасия. И то бе последица от непослушанието на учениците към думите на Учителя. Имаше една кокошка, която се промъкваше през тарабите на оградата, качваше се по стъпалата, които водеха до стаята на Учителя и снасяше по едно яйце пред вратата Му. Така тази кокошка снесе четиридесет и три яйца за един сезон. Учителят накара да се платят яйцата на кръчмаря и ние ги заплатихме. Кръчмарят бе много изненадан, че кокошката снася пред вратата на Дънов. А там, на прага, ние бяхме направили едно сандъче със слама, за да бъде полог на кокошката. Но той накрая помисли, че ние го лъжем за яйцата, че не плащаме толкова, колкото тя снася и я закла. И я изядоха напук на господин Дънов. Докараха и специална музика за това и пиха, свириха и думкаха цяла нощ по случай заколването и изяждането на тази кокошка, за да не може повече да Му снася яйца. Ние всички бяхме ужасени и огорчени от тази история с кокошката.

Кръчмарят имаше и едно куче. Казваше се Дог. То започна да идва при нас. И в момента, когато дойде при нас, престана да яде месо и кокали, дори и кебапчета. Кръчмарят го бе взел да пази кръчмата и да го храни с кокали и с изхвърляните кебапчета. Но проклетото му куче бе престанало да яде месо - ядеше само хляб и мляко. Кръчмарят все го хулеше, че ако месото му се ядеше, щял да го заколи, както бе направил с кокошката. Така кучето остана неизядено и читаво. Непрекъснато бе около нас на "Изгрева".

Същото куче един ден бе застанало до беседката, клекнало на задните си крака, отворило уста, изплезило език - гледа Учителя и леко скимти. Учителят го изгледа, стана от пейката, отиде в стаята Си и донесе половин козунак, един такъв зачервен, с лъскави кори, голям, дебел, че очите на всички останаха в него. Очаквахме Учителят да ни отчупи на всичко по залък. Беше около Великден. Това нещо Го е правил много пъти, като е отчупвал залъци и ни е давал по един. Но Той се доближи до кучето Дог, спря се пред него и му даде половината козунак. Ние онемяхме, защото устата ни бе вече изпълнена със слюнка. Учителят видя изумлението ни, усмихна се и каза: "В него беше влезнал един католически кардинал. Трябваше да го нагостя. Трябваше да опита от българските козунаци." После Учителят обясни, че за някои души е благословение да им бъде разрешено да пребиават и да влезнат в едно животно. Затова човек трябва да бъде внимателен към животните - не знаем в това животно коя душа временно пребивава.

След като видяха грешката си, че допуснаха кръчма, дим на кебапчета и дандания, старите приятели решиха да я поправят. Заедно със Славчо Печеников решиха да направят вила на Учителя - Той да ходи там, да диша чист въздух, а не този от дима на кебапчетата тук. Намериха архитект, направиха план и всички тържествено отиват при Учителя. Той беше намръщен. Смръщен ги гледаше, бутна с ръка плана настрана и каза: "Няма нужда от такива работи." Те си отидоха разочаровани. Ето тук се вижда и още нещо. Те не отиват при Учителя да Го питат, а искат да Го поставят пред свършения факт на едно човешко хрумване и решение. Те не го разбраха тогава, а някои от тях до края на живота си не го разбраха.

Учителят нареди на старите приятели да построят общежитие на "Изгрева", за да има по една стая и кухня за всеки брат и сестра, като им даваше пари, но те не направиха пак нищо. Имаше пари и Учителят ги даваше. Имаше и хора, които щяха да строят и щяхме сами да си построим. Но отново не Го послушаха. Цели петдесет години всички бяха в бараките. Накрая дойде времето, когато се явиха онези служители, които трябваше да изпълнят Волята на Учителя. Те дойдоха, разрушиха бараките, пометоха целия "Изгрев" и накрая построиха бели и големи здания. Но понеже бяха служители на други господари, тези бели здания ги построиха за своите си господари. Е, за нас остана утехата, че думата на Учителя не се прекърши, не се забрави, а се намери онзи, който има власт и пари, за да изпълни Волята Му. Изпълниха Волята на Учителя и построиха дворци за своите си господари. Кажете ми сега, каква е разликата и поуката? Това е много важно. За нас, които бяхме около Учителя,това бе един голям урок. А за следващите поколения е една голяма поука, един окултен закон, който трябва да знаете: "В Божиите решения няма обратни действия." Е, сега някои могат да ми се разсърдят за това, което казвам, но такава е истината за Божиите решения и за онези, които изпълниха Волята Му.

Имотите на богатите братя

Веднъж Учителят стоеше на полянката и около Него в този момент имаше много възрастни приятели. Обикновено младежите се събирахме около Учителя, ние отивахме при Него много по-непринудено, особено младите сестри, които веднага Го наобикаляха. Казваха: "Учителю..." и всеки задаваше по някой въпрос или търсеха съвет и помощ. Възрастните приятели, които бяха сподвижници на Учителя от преди войните - 1912-1918 година - имаха приет някакъв в себе си порядък, според който знаеха кое се позволява и кое е неприлично. Нашето, на младите, присъствие около Учителя за тях бе неприлично. Но сега, тази вечер, около Учителя бяха само възрастни братя и ние като видяхме, почтително се отстранихме - разбрахме, че това не е случайно. Беше вечер с много звезди по небето... Те говореха с Него. Аз стоях встрани, защото знаех, че разговорът е за възрастните, но усещах, че нещо ме държи на такова разстояние, та да мога да слушам. И това, което ме държеше, не смяташе, че е неприлично да стоя точно там, на това място, от което може да гледам и да слушам. Възрастните приятели бяха много заможни - повечето от тях бяха с различни професии, които носеха много пари. Имаше чиновници, адвокати, учители, търговци. Държаха много имот и пари, докато ние, бедните студенти, ходехме по строежите да работим, за да си изкарваме прехраната. Това бяха онези богати братя, които смятаха, че Учителят разбира само от духовните неща, а не разбира от материалните неща. Така смятаха всички. Беше за учудване. Ако днес отворите беседи, държани от Учителя по онова време, ще намерите Неговото становище за материалните блага и за духовните блага. Има закони, по които се движат онези сили, които носят духовните блага и материалните блага. Това го има в Словото на Учителя. Но едно е да слушаш, друго е да го разбереш и трето е да го приложиш. Но най-важното е дали ти изнася това, което ти говори Учителят. Ето това е разковничето. Обърнаха се възрастните братя към Учителя и Го запитаха: "Учителю, какво да правим с имотите си?" Учителят ги изгледа строго и каза: "Ще ги оставите на държавата!" Този израз като че ли с нож разряза звездното небе над "Изгрева" отгоре надолу и го разполови на две. Разполови и възрастните приятели. Те изтръпнаха и се ужасиха. Как така на държавата, та те имаха деца, наследници? Някои от тях бяха бездетни. Те смятаха, че с отговора Си Учителят ще им даде някакъв съвет как да си запазят имотите, как да ги съхранят и в знак на благодарност за тази услуга от Учителя ще отпуснат някакви пари за братски нужди. Но в случая отговорът бе категоричен: "Имотите да се оставят на държавата!" Те изпаднаха в паника и се разотидоха. Аз стоях безмълвен. Учителят ме погледна сериозно и строго и нищо не каза, после се отдалечи. Минаха много години - повече от десет. На 9 септември 1944 година дойдоха комунистите на власт. Учителят си беше заминал. Излязоха новите закони на новата власт. Един от тях бе законът за едрата градска собственост. Според него всеки имаше право на едно жилище. Властта взе всичко, национализира го и го направи държавно. Възрастните братя изведнъж обедняха. А на онези, които си бяха заминали - техните наследници обедняха. Всички негодуваха и упрекваха комунистическата власт за извършеното от нея беззаконие. А пред мен беше погледът на Учителя в онази звездна вечер на "Изгрева" и

думите Му, които разполовиха нощта, както и съдбините на света на две. Понеже възрастните братя доброволно не оставиха имотите си на държавата, държавата си ги взе насила под различни форми, като си изкара съответни закони за това. А защо ли стана това? Ами много просто - за да се изпълнят думите на Учителя. Някой трябваше да изпълни Волята на Учителя. Понеже на възрастните богати братя това не им изнасяше и те не предадоха доброволно имотите си на държавата, то дойдоха други служители, които да изпълнят Волята на Учителя и Волята на Бога. Ама били служители на властта или на държавата? Това няма значение. Има значение само това - да се намери онзи служител, който да изпълни Волята на Учителя. И се намери. Това бе урок за възрастните братя. Това бе поука за нас младите, които преминахме през цялата Школа на Учителя. А като вземете онзи урок и нашата поука, и като прибавите знанието от Словото на Учителя, ще имате един метод за разрешаване на проблемите от този порядък, с които ще се сблъска вашето поколение. Знайте, че има само един порядък в света - това е Божественият порядък. Него ще намерите в Словото на Учителя. Ученик е само онзи, който чете, изучава и прилага Словото на Учителя в своя живот на земята. Това е Пътят на ученика в Школата.

Никакви места

Бяхме на "Изгрева". Около Учителя сме и се води разговор. Приятелите задават всякакви въпроси, а Той отговаря. Една сестра запита: "Учителю, какви места в София да си изберем и закупим?" Въпросът се зададе, защото сестрата искаше от Учителя отговор и съвет за това кои са най-ценните места в София, кой квартал е най-подходящ, къде точно слънцето, въздухът и водата са най-подходящи за окултния ученик. Тя търсеше полезен съвет, защото искаше да си купи място и знаеше, че ако Учителят посочи даден квартал, това означава, че Той дава своето благословение. А веднъж Учителя даде ли своето благословение, всички прегради падат и всичко съдействува за добро. В това имахме опит - това бяха опитностите на учениците от Школата, които ние познавахме много добре. Нали изучавахме духовни и окултни науки, затова купеното място трябваше да отговаря на новите познания, които имахме. Но Учителят отсече: "Никакви места! Те ще станат без пари." Всички изтръпнахме, заковахме се на място. Това не беше изненада, а нещо повече. Не можахме да разберем тогава какво ни казва Учителят. Не Го разбираме и сега, тридесет години след това. Много десетилетия живот преминаха през мене, но чак сега се досещам, и не напълно, какво искаше да ни каже Учителят. Дали искаше да ни предпази да не се забием в неща, които щяха да ни отнемат сили и време и щяхме да пропилеем годините и условията за духовна работа.

Един път Учителят ме извика и каза: "Тук на "Изгрева" вече няма условия за духовна работа на Школата. Затова трябва да преместим Школата и "Изгрева" на друго, по-подходящо място. Отиди към Бистрица, огледай и потърси подходящи места. След време ще ги закупим и ще се преместим там." Аз веднага изпълних поръката на Учителя. Отидох, разходих

се, разгледах и избрах подходящи слънчеви места около Бистрица. Върнах се и казах на Учителя. Предложих Му да Го заведем там, а Той каза: "Когато има условия ще ги закупим и ще се пренесем там." Това бе краят на войната. Над София бяха започнали бомбардировки. След 10 януари 1944 година Учителят с приятелите отиде в Мърчаево. А няколко месеца след това Той си замина. Но думите Му, че тук на "Изгрева" няма условия вече за духовна работа, останаха в мен. След заминаването Му на "Изгрева" се развихриха големи борби. И те погълнаха онези сили, онази енергия на всички нас, които бяха определени от Небето за духовна работа. Така че тук нямаше условия за духовна работа. Имаше условя само за борби. Нашето поколение нямаше условия да закупи онези места на Бистрица и да се премести там. Учителят каза, че в бъдеще местата ще станат без пари. Това се отнася за епохата, когато ще дойдат готови души, носещи в себе си онези условия от Небето и онези възможности, които са вложени в тях. Тогава за тези души местата ще станат без пари, за тях няма да има нужда от места, защото за тях Небето ще бъде салон, а земята, по която ще вървят, ще бъде подножие, по което ще крачат техните добродетели и добрите им дела ще ги следват. Ето това е разрешение на задачата.

Къде е "Изгревът"?

Седим на пейката до чешмичката и разговаряме с Учителя. Наоколо - дървета, които хвърлят приятна сянка. Навън е топло, а тука прохладно. От чешмата от време на време идват приятели, след като са утолили жаждата си със студената вода. Времето е тихо, а въздухът трепти от слънчевите лъчи. Чистота е наоколо - и на поляната, и във въздуха. Изведнъж се чу говор, той се засили и се превърна в караница. Две сестри се караха за оградата, която делеше мястото им, където бяха техните бараки. Карат се, че пушек се вдигна. Голяма врява. От тяхната караница цялата тишина се превърна в дим и смрад наоколо. Учителят намръщи вежди и каза: "Виж им акъла. И за какво се карат? Те мислят, че туй е "Изгревът" на Бялото Братство". Той посочи с ръка целия "Изгрев", поляната, салона и малките дървени къщички и продължи: "А "Изгревът" още не е слязъл на земята!" Ние седяхме стреснати от тази караница и изведнъж тези думи на Учителя ни освободиха вътрешно от цялото това подпушено състояние - ние задишахме свободно. Небето над нас отново се бе изчистило от караницата и ние можехме да дишаме свободно. По-късно Учителят си замина, а сестрите продължаваха да се карат, по едно време се сдобриха, после пак се караха, за да да дойде онова време и онази сила, която да ги махне от бараките и да ги настани в апартаменти, а бараките да разруши. Та по-късно някои от нас разбраха какъв е Духовният "Изгрев" и какъв е Божественият "Изгрев". Божественият Дух е този, който изгрява в душите на хората. Христовият Дух е този, който изгрява в сърцата на хората. Та "Изгревът" е мястото, където Божественият Дух и Христовият Дух се срещат. "Изгревът" на Бялото Братство е онова място, където Божественият Дух и Христовият Дух обитават. Ученикът трябва да създаде условия в себе си и да създаде, и сътвори "Изгрева " в себе си. Това е мястото, където Словото на Всемировия

Учител ще влезне в него и ще сътвори новия "Изгрев" на ученика. Ученикът само чрез Словото на Учителя може да се добере до "Изгрева" и оттам да дочака изгрева на слънцето, тоест изгрева на Божествения Дух, да го огрее Виделината, която е сътворение на Христовия Дух. На физическото поле "Изгревът" е мястото, където слънцето изгрява, където слънцето и Светлината от Словото на Учителя влизат в човешкия ум. Духовният "Изгрев" е мястото, където Словото на Учителя влиза като Виделина в душата на ученика. Божественият "Изгрев" е мястото, където Христовият Дух и Божественият Дух чрез Силите Господни сътворяват новия човек на земята. Това са Синовете Божии, които се кланят в Дух и Истина. Ето, това е "Изгревът" на Всемирното Велико Бяло Братство. Той е недосегаем за човешките ръце.

Възрастните приятели и нарядите

Старите приятели обичаха много парадността. Така бяха устроени. Идваха от едно време и от една епоха преди войните, където се държеше на етикета, на обществени правила за възпитание и място в обществото. А ние бяхме млади, когато се откри Школата през 1922 година - около двадесет-двадесет и две годишни. И всичко това за нас бе смешно и старовременно. А ние за тях бяхме невъзпитани и искаха да ни възпитават, както те си знаят. Но добре, че Учителят ни взе под своя закрила, отвори младежкия окултен клас и ни отдели от тях, така че ръцете на старите приятели, които искаха да ни вкарат в пътя увиснаха във въздуха. С мъка преглътнаха този урок на Учителя. Тогава те Го караха да прави наряди и да ги подписва. А после ги умножаваха и ги пращаха в провинцията. Искаха да създадат организация в Братството, подобно на много други, които съществуваха в света. Учителят, който живееше по закона на Свободата и не ограничаваше никого, ги оставяше да действуват, но не одобряваше постъпките им в това направление. Ето, че дойде време за един урок. Приятелите веднъж направиха наряд за един събор - доста надут и с пищна програма. Предварително беше разгласен и програмата бе подготвена до подробности. Учителят дойде, огледа ни и каза само: "Добрата молитва". Тогава всички хорово я произнесоха. И Учителят веднага пристъпи към беседата Си. Старите братя се спогледаха, изненадаха се, но не можаха да кажат нищо. Не бяха доволни от Учителя, защото Той не бе зачел трудът им. А те отделиха много време в спорове и предложения и умувания как да направят такава програма, че всички да бъдат доволни и никой да не остане обиден. Така че в тази програма влезнаха почти всички предложения, изказани от всеки член на комисията. Затова се наду програмата и стана обемиста, след което се отпечата и се раздаде на мнозина, та да се знае и да не се пропусне нещо. Ние младите, като видяхме това, се усмихнахме. Бяхме вече тридесет-тридесет и пет годишни. Учителят не позволи да бъде вкаран в правила, изработени от обикновени човеци. А ние бяхме освободени от Учителя от същия този капан от правила, измислени от човеци. Затова Той бе казал: "Не се обличайте в друга форма освен в тази, която съм ви дал." Просто, ясно и категорично.

Друг път брат Петко Епитропов, който беше много деен - движеше външната организация на Братството - и беше съвременник на Учителя от първите събори, беше направил наряд за събора. И най-отдолу беше написано: "От ръководителите на Бялото Братство." Поднасят наряда на Учителя. Той го гледа и казва: "Я да махнете това!" "Кое, Учителю" - пита този, който го поднася. "Махнете това - "ръководителите". Те не са още кандидати за ученици, а ми се пишат ръководители." Това избухна като бомба на "Изгрева". Тази вест се разнесе нашир и надлъж за броени минути. Настъпи суматоха между възрастните приятели, която предизвика много смях при нас младите. Този наряд беше го поднесъл на Учителя Методи Константинов и той разказваше този случай много забавно и поучително. Днес, като архив можете да срещнете някъде някой от старите наряди с подписа на Петко Епитропов - от преди и след заминаването на Учителя. Писаха ги и след 9 септември 1944 година. Има няколко, написани от Тодор Стоименов. Вече имаше Братски съвет, на който бе председател Тодор Стоименов. А след неговото заминаване, аз станах председател на Братския съвет. Аз възстанових тези наряди. Аз започнах да ги пиша като председател на Братския съвет и ги подписвах от името на Братския съвет. Дойде време и аз да бъда упрекнат от младите в същото, в което упрекваxме навремето възрастните приятели. Нещата започнаха да се повтарят. А това означаваше, че има някакво разминаване с думите на Учителя по този въпрос. После научихме къде е това разминаване. Навремето възрастните приятели искаха да им се дадат специални привилегии в Братството, срещу което аз въстанах и не позволих. Не ме обичаха за това. Искаха да създадат съсловие от старши братя и сестри. Това означаваше началото на йерархия. Аз бях против това и не позволих.

Дълги години писах тези послания. Започнаха да ме упрекват, че били много дълги. А дойде и това време, когато искаха да не ги подписвам от името на Братския съвет, а от името на брат Борис. Гледам и се чудя. Та това е едно и също. Та аз съм ръководител на Братството след заминаването на Учителя и аз нося цялата отговорност за това. Учителят ме постави на този пост. Аз го знам лично от Него. А другите дали вярват в това е без значение. Нека си направят опита. И те го направиха. Те искаха да си изберат друго ръководство, което да си издава собствени наряди, а моето послание да го подписвам с "брат Борис". И това го искаха моите съвременници от времето на Школата. Аз реших да направя опит и да им дам един урок. Съгласих се - започнах да подписвам нарядите с моето име. А онези приятели започнаха да умуват какво ръководство да си изберат и накрая, от много умуване, сложиха жена да ги ръководи и управлява цели петнадесет години. И така влезнаха в стълкновение с вътрешните закони, които управляват Школата. Според правилата на Синархическата верига на Школата, жени не се допускат да ръководят Школата. А защо ли? Първо - жената, влезнала в Школата, трябва да стане сестра. Вторият етап - тя трябва да стане духовна сестра, да работи за повдигане на жената и да стане "Новата Ева". Третият етап е, когато духовната сестра започва да работи за делото на Учителя и на Бога. Тогава тя престава да се грижи за организацията на света извън себе си, а започва да се грижи за организацията вътре в себе си. Учителят дава един закон: "Повдигането на

света започва от повдигането на жената. Повдигането на жената започва от поучаването на Словото на Бога и приложението Му в Школата." Това е Пътят на жената-сестра, духовна сестра и съработница на Бога!

Така моите връстници и по-младите ме отхвърлиха, поискаха от мен да не подписвам моите послания и накрая си избраха жена да ги ръководи. И всички се провалиха. Проверете кой какво е направил от моето поколение, тридесет години след заминаването на Учителя. Нещо някой да е написал за времето на Школата? Написаха само онези, които по Дух бяха верни на Учителя и на Словото Му, защото те бяха ученици от вътрешната Школа на Учителя. Аз проверих това чрез живота си и чрез Словото на Учителя, а вие също можете да го проверите, ако желаете това.

Търпението на Учителя

В онези години, когато ние бяхме млади, възрастните приятели недоволствуваха от нас за различни неща и по различни поводи. Ние бяхме недоволни от тях, а и те бяха недоволни от нас. За да се справят с това общо недоволство на "Изгрева", няколко възрастни сестри отиват при Учителя и започват да критикуват младежите. Той ги изслушал внимателно и накрая строго им казал: "Такива ми ги е пратил Господ и с такива работя." Те замлъкнали, били недоволни от отговора Му. Учителят ги изгледал и продължил: "И вас Господ ви е пратил тук при мене такива, каквито сте. И вас приемам по същия начин, както младите." Сестрите се спогледали, но искали по-конкретен отговор от Учителя за това как да се държат с младите и как младите да се държат с по-възрастните. Учителят ги изслушал и добавил: "Търпя всички ви. Щом Господ ви търпи и аз ще ви търпя. Каквото Господ ми е пратил, с това работя, с това се изпитва моето търпение от Бога. И Аз съм на изпит пред Него." Накрая сестрите посърнали от тези три отговора и разочаровани си отишли, защото не могли да намерят от отговорите на Учителя най-доброто разрешение на въпроса какво да правят с младите, които са им се качили на главите. На следващия ден една от стенографките дешифрира целият разговор и го пусна на "Изгрева". Всичко го четат и умуват. Старите приятели също го четат и казват: "Търпението на Учителя е толкова голямо, че не можеме да го проумеем". А сестрите, които бяха на разговор при Учителя казаха: "Чудно нещо, когато Учителят ни го каза, всичко чухме, но нищо не проумяхме. А когато го четем сега, всичко ни става ясно." Словото на Учителя става Сила и Живот в Пътя на ученика само тогава, когато влезе в ума му като Светлина, и в душата му като Виделина и в духа му като Свобода.

Учителят, Стамболийски и анархистите

Годината 1922 бе знаменателна. Тогава се откри Школата, която продължи двадесет и две години, така както каза Учителят. Това ние го проверихме, защото бяхме живи свидетели. През август 1922 година се състоя съборът на Бялото Братство. Той също бе знаменателен. Там се

развихри Черната ложа и нападна Бялото Братство, но природните стихии укротиха свещениците, които водеха война срещу Учителя. Развихрилата се с гръм, светкавици и дъжд буря попречи на владиците да организират търновското гражданство в борба срещу Учителя. Ние бяхме свидетели на тези събития.

Сега ще ви разкажа едно предисловие. На власт в България бе правителството на Александър Стамболийски от Земеделската партия. Църквата, обществото, гражданството бе се нахвърлило върху Учителя чрез вестници, списания, от амвоните на църквите, от улицата и от обществени места. Но България тогава бе демократична и всеки имаше право на собствена воля и изява. Случи се така, че Учителят с една група приятели излезе на екскурзия в Рила. Министър-председателят Александър Стамболийски по това време бе на почивка в Чамкория - днешен Боровец. Стамболийски научава, че Учителят е на планината, понеже войниците, обслужващи и охраняващи Царска Бистрица срещнали групата на Учителя в Чамкория и му докладвали. Той решава да поиска среща с Учителя в Чамкория. Изпраща своя адютант, подпоручик Бакърджиев, на кон с един допълнителен бял кон за госта му и един за придружителя на Учителя. След като групата на Учителя, в която бях и аз пренощува в Чамкория, тръгнахме нагоре и се отправихме към Соколец - летовището. Там ни догони пратеникът на Стамболийски - неговият адютант, водещ два коня. Пристига адютантът при групата, предава молбата на Учителя, Той се съгласява и възсяда белия кон, изпратен специално за Него. Петко Епитропов и адютантът яздят кафяви коне. Пристигат към пет часа. Провежда се разговор между Учителя и Стамболийски. Той е записан (26 юли 1922 година). Стамболийски лично има възможност да чуе и да види Учителя и остава доволен. И което е най-важното съгласява се с Учителя. Това е една от причините правителството му да не предприеме действия срещу Него. Тук той спечели, за тази 1922 година, защото съборът на Братството през 1922 година не беше спрян така, както искаха свещениците и други обществени среди. Но той загуби на друго място. Това бе фатално за него. Той лично, като министър-председател на правителството, разреши конгреса на анархистите в Ямбол. Допусна конгреса, на който се събраха около двеста души, а след това заповяда на полицията и войската да ги обкръжи, нападнаха ги и избиха мнозина от тях на площада. Така той си създаде карма с тях. Учителят недвусмислено заяви после, че такова действие е недопустимо. "Когато се отнеме животът на идейни човеци, извършителят ще заплати за това с главата си." И така стана. На 9 юни 1923 година беше направен преврат и Стамболийски беше убит, като му отрязаха главата и я поднесоха на тепсия на онези, които организираха преврата. Когато казаха това на Учителя, Той каза: "Стамболийски сам произнесе смъртната си присъда. Не се убиват идейни хора." Ние бяхме свидетели на тези събития. Стамболийски бе изкушен и направи едно нарушение към Братството. Учителят по този повод каза: "Каквото трябваше, Аз му казах в Чамкория. Който не се вслушва в думите на Бога, сам се подлага под закона на кармата. Кармата сега е тази, която разрешава неговата съдба." И това го проверихме. Под внушение на чужди сили - на църквите и на определени обществени среди, правителството на Александър Стамболийски забрани събора на Бялото Братство през август

1923 година. А на 9 юни 1923 година той бе свален от власт чрез преврат и бе убит. Приятелите бяха направили постъпки през месец май за разрешение на събора в Търново - така, както се получи разрешение предната година. Стамболийски отказа и нарече дъновистите с много обидна дума, която не можем да напишем. На 9 юни стана превратът, той бе убит, бяха убити и много земеделци. Минаха няколко седмици и приятелите поискаха разрешение за свикване на събор на Бялото Братство на 9 септември 1923 година. Защо на тази дата? Защото по стар стил 9 септември се равняваше на 22 септември - началото на есенното равноденствие и начало на учебната година на Школата. Но новата власт забрани събора. А той трябваше да стане на 9 септември. Тогава, точно на 22 срещу 23 септември 1923 година, избухна Септемврийското въстание, повдигнато от комунисти, като участвуваха и много земеделци, които бяха свалени от власт няколко месеца преди това. Въстанието бе жестоко потушено от правителството на Александър Цанков и бяха избити хиляди българи. И още толкова се спасиха чрез емиграция, като преминаха през границата на съседна Югославия. Ако беше допуснат съборът на Братството на 9 септември, нямаше да се случат тези събития от 1923 година. Какво стана по-нататък? Ами изминаха точно двадесет години и на същата дата - 9 септември - дойдоха комунистите на власт. Тогава дойде възмездието за онези, които избиваха през 1923 година. Всички те бяха хванати и без съд и със съд бяха избити. Така ние бяхме свидетели и на това, което казва Учителят: "Сега светът се съди. Всеки ще отиде на своето място." Така стана. Ние бяхме свидетели. Ние също отидохме на своето място.

След 9 септември 1944 година комунистите бяха написали следния лозунг по стените на дуварите и къщите: "Помни 9 юни, пази 9 септември!" Беше много интересно, че ние помнехме тези събития, свързани с тези две дати. Защо се яви първата дата 9 юни 1923 година? Това го знаехме. Беше забранен съборът. А защо се яви и втората дата - 9 септември 1944 година? И това знаехме. Бяха забранили събора на 9 септември 1923 година, което предизвика събитията от 22-23 септември 1923 година и бяха избити толкова българи. Така че трябваше някой да си научи урока от нарушаване на окултните закони. Ето вече тридесет години след заминаването на Учителя, ние проверихме думите Му - онова, което каза тогава. А то е следното:

"Българите не могат да се убедят още в Силата Божия. Но ще се убедят. Ще се убедят, че има други закони, които направляват нещата. Със спирането на събора тук (9 септември 1923 година) дойде земетресението в Япония. Една връзка има. Всякога, когато не се допусне една Божествена идея, в противоположната страна на физическия свят ще се появи известна реакция. Това показва, че цялото човечество е като един организъм. Може един ден да стане следното: В Америка да откажат свикването на събор и да дойде земетресение в България. Българите, които са в астралния свят, те сега треперят при земетресението в Япония. За да се намерят причините на земетресението в Япония, трябва да се види в Божествения свят. Българите ще бъдат викани на съд. От сега българите ще са натясно. Българите са хора материалисти. Защо българите отказаха събора, има си други причини. Други същества са причина българите да не приемат събора. Причините са в държавата на Черното Братство. Цялото Черно Братство се подвежда под

съд, понеже има доста углавни дела. Разпнаха Христа, светиите избиха и пр. и ще ги осъдят. Ще вземат властта от тях, тяхното небе и тяхната земя. Ще дойдат Белите Братя с Ново Небе и Нова Земя. Сега светът се съди. Всеки ще отиде на своето място."

Ние бяхме свидетели на всички тези събития и преживяхме това време, за да засвидетелствуваме с живота си, че думите на Учителя се сбъднаха, защото Словото Му за нас бе Сила и Живот, а за света бе съдба! Всички, които направиха съдба с Школата и нарушиха окултните закони, направиха съдба и с Дома Господен, който бе на "Изгрева". Така че ние видяхме как действуваше Божията Воля като съдба за света!

В Русе бе образувана комуна на Бялото Братство. Първият ден на комуната в Русе е 8 юли 1923 година. Преди това заварихме анархистите - към десет човека - които бяха направили комуна в Русе. Между тях и нас имаше добра дружба. Те имаха къща срещу местността "Свирчовица" където беше тяхната база за преминаването им в Румъния, защото имаше моменти, когато властта ги преследваше за техните анархистични идеи и действия. Анархизмът, като течение, бе доста внушителен тогава. Ние тук бяхме богато семейство, имахме повече блага и им помагахме - обслужвахме ги с продукти и храна и разни други неща от бита. Имахме дълги разговори с тях. Това беше идеен живот. По това време в Русе дойде Учителят и отседна в дома на братя Маркови. Там всичко беше уредено, докато комуната в село Ачларе бе жива трагедия - колибата на брат Жечо Вълканов, където бяхме отседнали, бе бедна. Нямахме даже пари да си купим захар и пиехме само топла вода. Тук в Русе бе цяло богатство. Братя Маркови имаха най-големия образцов магазин в града. Там имаше всичко и то най-хубавото. В нашата комуна тук имаше изобилие от всичко. Имаше две сестри, които готвеха. Учителят дойде да ни посети, да ни види и да прекара тук два-три дни на "Свирчовица". Тогава най-интересното бе, че анархистите от съседната комуна пожелаха сами да се видят с Учителя. Ние ги поканихме на обяд, а Учителят разговаря с тях на масата - богата, пищна трапеза с големи бели хлябове и други лакомства, специално изпратени за Учителя. Водихме общ разговор. Анархистите питаха Учителя по разни въпроси, които ги интересуваха. Учителят им отговаряше. А те бяха интелигентни хора - бяха студенти, учени хора с висши образования - и повече задаваха въпроси на философски теми. Разговорът бе сериозен и философски. Жалко, че не го стенографирахме този разговор. Те останаха много доволни от срещата си с Учителя и не го скриваха. След този разговор те се промениха много. Дотогава правеха много атентати и убийства, защото смятаха, че това са методите чрез които ще променят света. Учителят им говори много и достатъчно добре им обясни последствията от техните методи на атентати и убийства. След този разговор те преминаха към други методи и не искаха да налагат идеите си със сила и убийства. Самите им водачи бяха в тази комуна, самите водачи на анархистите в България седяха на тази трапеза с големите бели хлябове и това беше за тях Тайната им вечеря с Христа и с Христовия Дух. Но те не знаеха, че седяха на масата с Христа и че големите бели хлябове са приготвени специално за тях. Това беше за тях тяхната Пасха. Това беше Живият хляб на Словото на Учителя и на Христа, което се изливаше пред тях. Но тогава те не можеха да осъзнаят това. Дойде време да се проведе

истинската Пасха. Имаше два пътя - да се проведе Пасхата както по времето на Мойсея или както по времето на Христа. Истинската Пасха сега беше направена в наше присъствие. Завъртя се времето на тяхната Голгота. Тогава Стамболийски разреши конгреса им в Ямбол, след което върху тях се извърши живо заколение и Стамболийски плати за това с главата си. Задвижи се законът на кармата, която той сам си създаде чрез тях.

От тази връзка между анархистите и нас в Русе до събитието в Ямбол се запази едно истинско уважение към идеите на другите. След това те минаха в нелегалност за дълги години. Някои от тях преминаха към комунистите. Ние ги пазехме и криехме в нашите квартири като студенти - приемахме ги нощем да спят при нас. Подкрепяхме ги в бедата им. Някои от тях преминаха към Братството. Примери за това са Методи Константинов и Сава Калименов. Друг пример е Никола Антов, който премина към комунистите. Та имахме всички видове представители в нашите среди. И всеки един от тях накрая се определи кому да служи. А ние доживяхме дълги години, за да ги изпитаме и проверим чрез делата им. Техните дела се знаят от съвременниците ни. Трябва да се знаят и от вас.

Годината 1922 е паметна. Това е годината на откриване на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство в България. Ние видяхме Силите Господни, които отвориха и дадоха Път на Школата. И Словото на Бога започна да се излива чрез думите на Учителя и стана Слово на Школата.

Учителят за цар Фердинанд и Балканската война

Учителят живя между българския народ, когато управляваше династията на Кобургите. Една от най-големите грешки на Стефан Стамболов бе, че отиде в Европа и измъкна от един вертеп, от едно кабаре Фердинанд и го доведе, та го направи княз на България. И от тук започва цялата трагедия на българския народ след освобождението му от турско робство чрез Русия. По този случай Учителят каза: "Фердинанд води много тесногърда политика. Изхожда от личната си политика и амбиция. Иска целият свят да загине, но да я осъществи. Той е много лош гений. Където стъпи и където отиде - никой не прокопсва. Това е злият гений на Европа, дошъл в България". Ние съвременниците на тази епоха проверихме, че думите на Учителя са верни.

Балканската война се водеше за обединението на българските земи, разделени от Берлинския конгрес. България имаше помощта и съдействието на Небето. Всемировият Учител беше дошъл да работи между българите в границите на Сан-Стефанска България. И България имаше всички условия да се обедини. Но Фердинанд проигра всичко. Защо ли? Ще ви обясня:

На 5 октомври 1912 година България и Гърция обявяват война на Турция. А на 7 октомври Сърбия също обяви война на Турция. На 18 октомври българските войски преминават границата. До 25 октомври 1912 година е превзет Лозенград, но поради груба грешка на командуването спират настъплението и турците се укрепяват в Люлебургас. От 27 до 31 октомври войските настъпват и на 1-2 ноември са превзети турските позиции. Но отново по вина на командуването се спира преследването. На 8 ноември 1912 година българските войски се устремяват към Чаталджа и на

12 ноември пристигат и застават срещу укрепените турски позиции. На 11 ноември турското правителство се обръща с телеграма към Фердинанд за сключване на примирие и предварителен мир. Турция иска мир. Фердинанд укрива предложението. Учителят изпраща да се съобщи на Фердинанд да приеме мира. Но Фердинанд отказва и заповядва да се атакуват турските укрепени позиции на Чаталджа на 17 ноември 1912 година. Завършва без успех с 1 486 убити, 1 400 безследно изчезнали, 13 000 ранени и 1 600 починали от холера. На следващия ден след отхвърлянето на мира, на фронта избухва холерата, която посича със смъртоносната си коса българските войски. От холера са загинали 75% от жертвите на войната. Злият гений на Европа Фердинанд действуваше срещу българския народ. Избухването на холерата не бе случайно явление. Имаше причина за нея - това бе отказът да се приеме мирът. Ако беше приет мирът, България щеше да получи земите на Сан-Стефанска България и щяха да се избегнат хилядите жертви и последващите трагични събития за нея. На 20 ноември 1912 година започват преговори за мир с Турция, но те се прекъсват. Защо?

Фердинанд имаше адютант, казваше се генерал Алекси Стоянов. Неговата жена, Мария Стоянова, бе последователка на Учителя. Чрез нея и чрез мъжа й, който бе генерал-адютант на Фердинанд се занасяха някои съвети на Учителя - казваха се онези неща, които трябваше да се изпълнят. Тя бе придворна дама и лично имаше достъп до Фердинанд в двореца му. Учителят бе казал това, което трябва и трябваше да се изпълни онова, което бе казал. Но не се изпълни. Тогава в главата на Фердинанд се загнездва една безумна идея - че трябва да влезе като цар в Цариград, тоест Истанбул, който бе столица на Турската империя. Той нареди да му се построи златна каляска. Бяха приготвени шест чистокръвни коня, които чакаха времето да бъдат впрегнати в каляската и да вкарат с нея Фердинанд като победител. Предадоха за тези неща на Учителя. А Учителят, чрез Мария Стоянова, каза да се предаде на Фердинанд следното: "Аз не виждам тази каляска да влезне в Цариград." Предадоха думите на царя, а той отговори:"Аз от ясновидци не вземам съвети!" Злият гений на Европа го тласкаше към катастрофа за България. На 26 октомври 1912 година Одрин е обсаден. На 13 март 1913 година българските войски превзеха Одрин. Паднаха 2 354 убити, 13 123 бяха ранени, а 827 - безследно изчезнали. Пленена е осемдесет хилядната турска армия на Шукри паша. Общо в Балканската война бяха убити 83 000 българи.

На 17 май 1913 година в Лондон се сключва мирен договор. На 30 май се подписва. Според този договор Турция трябва да предаде всички земи на запад от линията Мидия-Енос, като цяла Одринска Тракия трябваше да се присъедини към България. На България се оставя малък излаз на Бяло море между реките Марица и Места. Всички смятаха, че Балканската война е приключила. Но нещата се развиха в друга посока съвсем неочаквано. Тогава Учителят каза: "Линията Мидия-Енос е най-хубавото нещо, което Небето им дава на българите, това е Божият план, за да може да се обедини този народ и да има излаз на Бяло и Черно море." Но какво стана? Този съвет бе занесен на Фердинанд по същия канал чрез генерал-адютант Алекси Стоянов. Фердинанд пак не послуша. Той тръгна подир политиката на Австро-Унгария и император Франц-Йосиф, след което загуби всичко.

Австрия се намеси срещу балканското споразумение за разделяне на Турската империя. Тя искаше да вземе своя пай от нея, като задържи Босна и Херцоговина. Учителят тогава каза: "Австрия наруши Божия план за България и съсипа себе си като империя. Денят Господен е ден на ликвидация на греховете и страданията." Ние сме свидетели, че стана това, което каза Учителят: "Фердинанд вървеше слепешката подир Австрия и българите пострадаха за нищо и никакво за Австрийската империя. По-късно българите нарушиха Божия план, когато им даваха територията западно от линията Мидия-Енос. А те не я взеха, защото германците им казаха, че това ще бъде само за шест години и те им повярваха и загубиха условията. Фердинанд не послуша и загуби всичко. И накрая България изгуби условията дадени от Небето. Не послушаха Мировия Учител, а послушаха злия гений на Европа."

Австрийската политика бе завладяла Фердинанд. Злият му гений му подшушна да нападне съюзниците от Балканската война, та чрез сила да си вземе старите територии. Учителят изпрати отново сестра Мария Стоянова да му предаде да не напада съюзниците си, но той не послуша. Думите на Учителя бяха: "България да не напада съюзниците си. Ако не нападне, ще получи Дедеагач и Кавала и излаз на Бяло море." Но Фердинанд не послуша. На 19 май 1913 година Сърбия и Гърция сключват договор срещу България. На 16 юни Фердинанд дава фаталната заповед за настъпление на българските войски срещу съюзниците. Започват драматични развръзки. На 27 юни се намесва Румъния, навлиза в Северна България и войските й идват чак до София. Турция напредва и идва чак до старата си граница. Гърция и Сърбия навлизат в българските земи и ги окупират. България е разгромена. Това е първата национална катастрофа. На 28 юли 1913 година България, Сърбия и Гърция сключват Букурещкия мирен договор. Румъния взема Южна Добруджа с територия 7 527 квадратни километра. Пълен провал - хиляди жертви и разруха за страната. Какво велико страдание и какво велико непослушание към Мировия Учител, който е на земята и е между българския народ. Учителят каза: "Румъния дойде - нахлу в България да умиротвори бесовете. Това бе Божията Воля, но тя не трябваше да взема Добруджа като адвокатски пай, защото това е човешкото. Трябва чиста политика, а не лъжа. За това нарушение Румъния в бъдеще ще плати жестоко. Божиите закони действуват в света сега и то много бързо."

Учителят не беше се срещал с Фердинанд. Чрез Мария Стоянова му се задаваха въпросите и чрез нея се занасяха отговорите. Чрез своите хора Фердинанд искаше съвети за предстоящите исторически развръзки през 1912 - 1913 година. Всички съвети бяха занесени, но нито един от тях не бе изпълнен. Накрая България изгуби всичко. Ако го бяха послушали, друга щеше да бъде историческата съдба на България. Така че Учителят никога не се е срещал с цар Фердинанд, нито му е бил съветник. Никога! На зададените му въпроси за предстоящите политически събития, Учителят отговаряше точно и ясно. Неговите думи не се изпълняваха, а се правеше точно обратното. Злият гений на Европа властвуваше над Фердинанд. А българите изпитаха на гърба си какво означава зъл гений и колко струва непослушанието към Учителя.

Учителят и Духовната верига на Бялото Братство през Балканската война

По онова време, всяка година през месец август се осъществява събор на Духовната верига на приятелите и съмишлениците на Учителя. Всеки от членовете на тази така наречена Духовна верига получава лична покана от Учителя с името Му, написано на една малка картичка. На тези събори Учителят държи Своето Слово. Така на събора на Духовната верига през 1912 година в Търново присъствуват всичко седемдесет души. Съборът продължил три дни. Когато всички си тръгват и си вземат сбогом от Учителя, Той ги изпраща, като им казва: "Сега, като си отидете в къщи, първата ви работа е да си купите дърва и брашно за през зимата." Това го повтаря три пъти. Всички са учудени, защото е месец август, какви дърва и брашно посред лято, когато за това се мисли чак през есента? Накрая запитват: "Защо, Учителю? Война ли ще има?" Учителят отговорил строго: "Война ще има. Всички ще отидете и всички ще се върнете." Тогава те един по един Му целуват ръка и се разотиват по домовете си, а след един месец се обявява войната. Никой до този момент не е знаел за нея, но Учителят е знаел и е предупредил нашите приятели за предстоящите събития. Всички, които са били на събора, всички без изключение са участвували във войната и всички са се върнали живи и здрави. Те донесоха със себе си невероятни опитности, които са имали по време на Балканската война, опитности, които говореха за силата на Духа, Който ги бе проводил на война и Който стоеше над тях. Това бе Христовият Дух. При раздялата на събора Учителят бе препоръчал всеки да носи в себе си собственоръчно написана и преписана "Добрата молитва" и "Деветдесет и първи Псалом", зашити във военните куртки. Войнишката форма тогава се състоеше от войнишко кепе, куртка, брич с ботуши и шинел. Войната между България и Турция е обявена на 5 октомври 1912 година. Всички приятели без изключение заминават на фронта и започват да пишат на Учителя и да споделят всички войнишки неволи и теготи. В едно писмо-отговор на Учителя от 9 януари 1913 година, София, до Константин Иларионов, който е офицер с чин майор, четем следното:

"Любезни К. Иларионов,

Получих писмото Ви. Вярата е сила и Господ е крепък в живота. Всички, които са се водили от Духа на живота, са излизали победители. Във време на мъчнотии човек само там може да пребъде за подкрепа. Зная, Вий сте придобили нова опитност в тази война. На бойното поле се показва и човешкото геройство и неговата материална нищожност. В един миг могат да изчезнат там неговите световни въжделения. Но вярата, че човек е дух, който не умира, дава надежда и свежест на човешкото сърце. При това пълната вяра, че без Волята на Небесния Баща нищо не става. Когато Господ пази човека, наоколо му може да има хиляди злини, хиляди неприятели - той остава невредим. А когато Небето е престанало да го пази, и в къщи да е, пак го намират. Вий вървете по начертания път и ще опитате, че тия които слугуват от сърце на Бога, Той ще ги въздигне и ще ги съхрани в своята Любов. Макар и невидимо и да не присъствувам на бойното поле, обаче Духом съм там. За постигането на добрите неща в тоя свят все трябва да се дадат жертви в каквото и направление да е. Бъдете мъжествени, бъдете

смел, бодър и весел духом. Онзи, Който води съдбините на този народ, Той ще го изведе на видело и ще възтържествува, в това няма никакво съмнение. Господните дела не търпят отмяна.

Моето благословение на теб и на всички ратници на бойното поле.

Ваш верен П.К.Дънов (подпис)"

Приятелите са на бойното поле. Над тях е Божието око и закрилата на Учителя и на Христовия Дух. Учителят пише: *"Аз съм ви следил през цялото време на войната - виждам доволно ясно как се развиват събитията. Минахме през доста големи мъчнотии и опасности, но Бог на Силите е бил верен на Своите обещания и е превърнал всичко за добро." (Писмо от 11 април 1913 година)*

Води се война за освобождение на българските земи от турците. Приятелите запитват за смисъла на тази война и за смисъла на хилядите жертви. Той отговаря чрез писмо: *"Вие сте зрител и участник при ликвидирането на сметките от миналото. Турция плаща за своите неправди, а България прилага закона на Божествените Права... Няма случай в историята, гдето народ опровинил се в неправда да не е платил скъпо. Едно време на това място бяха Българите, гдето сега са Турците. Те платиха скъпо. Сега Господ ги помилва и Той плаща на техните неприятели. Радвай се, че ти си в оная струя на живота, която носи този народ нагоре към доброто, към Духовната свобода на Духът." (Писмо от 20 март 1913 година)*

Обсадата на Одрин започнала на 26 октомври 1912 година и битката за него е ожесточена. Падат хиляди убити на бойното поле. На 13 март 1913 година българските войски превземат одринската крепост, Учителят отново пише и отговаря на въпроси. *"Ти си видял и знаеш сега що е човек. Колко струва на бойното поле. Той отлетява като цвете Остава след него само неговото добро и зло, което е вършил. Само когато всеки извърши своя дълг, тъй както го разбира, може да се благославя. Най-после Одринският дявол се върза и силите на тъмнината отстъпиха. Така ще се вържат и другите и ще настане ред и правда на земята. Турция упорства и не иска да се учи, но ще й се даде да разбере, че правдата е Закон в Живота и този Закон е неумолим в своите действия. Сега остава да дойде мирът. Ако Турция не склони, ще го приеме в Цариград." (Писмо от 20 март 1913 година)*

На 17 май 1913 година в Лондон се сключи мирен договор.

През време на войната всеки един от приятелите изпитва на гърба си нейния бич. Всеки един от тях има реални опитности за силата на Христовия Дух, Който ги закриля и съхранява живота им. Техните опитности бяха разказвани десетилетия наред, като някои от тях бяха записани.

"Тази война на всинца ви ще ви даде обилна опитност и осезаеми доказателства за общия промисъл. Велики са пътищата на провидението. Сегашното е резултат от миналото. А сега се сеят семената на бъдещето. Вий се намирате в една струя, която носи сега този народ нагоре, която го въздига и се стреми да развие неговите заспали добродетели, да приведе умът, сърцето му и силите му в действие, да го освежи с нови мисли и желания за бъдещето. Вие сте в епохата, когато се ликвидират сметките на миналото. Сега схващате как се решава източният въпрос, понеже сте свидетели на това което става. Общите намеци през миналите години се пояснявят обективно." (Писмо от 11 април 1913 година)

След сключването на мирния договор, приятелите от фронта, развълнувани и пълни с въпроси, питат Учителя.

"Навярно очаквате за пълното уреждане на въпросите, които вълнуват България. Мирът с турците се сключи. Но остават още малките недоразумения между съюзниците и те да се уредят. И те ще дойдат към края на своят финал. Което Господ е наредил, никой не може да го отмени. И който сега гради, никой не може да го развали. От всичко това ще излезе след време добро. България и българският народ трябва да се научи на кого да разчита най-вече в трудни времена. Друг е, Който разпорежда съдбините на народите. Велик е Господ в своите замисли! Пред Неговите очи стоят вековете на миналото, а така също и на бъдещето." (Писмо от 27 май 1913 година до К. Икономов)

Това са думите на Мировия Учител. Това е решението на Невидимия свят. Тази война се води за освобождението на българите от турската империя и тяхното обединение в границите на Сан-Стефанска България. Но злият гений на Европа влиза във Фердинанд и на 16 юни 1913 година той дава заповед за настъпление на войските срещу Сърбия и Гърция. Те са отблъснати, разбити и отстъпват. България е разгромена, а на 28 юли 1913 година в Букурещ се сключва мирен договор за нейната капитулация.

Всички надежди за обединението на българите отиват на вятъра. България изгубва благословението на Небето и добрите условия за осъществяване на Божия План. Този Божи План трябваше да се реализира в присъствието на Мировия Учител, в Който бе Божественият Дух и Христовият Дух. Но българите проиграха този исторически случай. Силите на разрушението действуваха чрез управниците на този народ. Те му бяха най-големи врагове. Събитията и времената след това доказаха това. А ние бяхме свидетели на всичко казано тук.

Учителят за Фердинанд и Европейската война

Австро-Унгарският престолонаследник Франц Фердинанд и съпругата му София на 15 юни 1914 година отиват в Сараево и той бива убит чрез атентат. На 15 юли 1914 година Австро-Унгария обявява война на Сърбия - това е началото на Европейската война (Първата световна война). Воюващите се разделят на два лагера. В Централните сили влизат: Германия, Австро-Унгария и Османската империя. В лагера на Антантата (Съглашението) влизат: Англия, Франция, Русия и САЩ. На 29 септември 1915 година княз Борис донася в Министерския съвет манифеста за влизане на България във войната на страната на Централните сили. Манифестът за обявяване на войната е публикуван на 1 октомври 1914 година.

Преди това отиват при Учителя и Го запитват какво да се прави. Учителят казва: "България да не влиза във войната. Трябва да пази строг неутралитет. За цената на своя неутралитет, тя ще получи всички земи на Сан-Стефанска България." Отново чрез сестра Мария Стоянова и чрез мъжа й - личния адютант на Фердинанд - занасят съвета на Учителя. Фердинанд чува съобщението, после вдига и свива десния крак, обръща си задника към този, който му донася новината, плясва се с ръка отзад и казва: "Това може

да се говори само на моя задник." Така той приема съвета на Учителя. Когато занасят думите му на Учителя и неговата грозна постъпка, Той казва простичко и ясно: "Този задник скоро ще бъде изпроводен вън от България и никога няма да стъпи вече тук." И това се сбъдна впоследствие. Ние бяхме свидетели.

Не послушаха Учителя и Фердинанд въвлече България във войната на страната на Централните сили. Учителят каза: "Австрия със своите обещания подкупи България да вземе участие във войната на нейна страна. Фердинанд върви слепешката след Австрия и ще си счупи главата. България ще пострада. А Австрия ще плати жестоко за това." Това се сбъдна. Фердинанд не послуша и България изгуби войната. Австро-Унгария като империя се разруши и от нея се създадоха няколко държави: Австрия, Чехословакия и Унгария.

Българските войски бяха по фронтовете - мръзнеха, гниеха и гладуваха окъсани и голи в околите. Мъжете бяха по фронтовете, а жените трябваше да орат и сеят по нивите. Конете и добитъкът бяха мобилизирани на фронта. Гениятна злото като похлупак бе затиснал България. Отидоха и запитаха Учителя какво ще стане по-нататък. Той отговори: "Германия ще загуби войната и България трябва да побърза и да вземе мерки." Занесоха това на Фердинанд, а той вместо да благодари, че може да се измъкне от войната, взе че нареди да се интернира Учителят във Варна. Той бе интерниран във Варна и отседна в хотел "Лондон" в една малка стаичка на тавана. Когато дойдоха двама стражари да го отведат, Той каза: "Аз ще замина за Варна, но този, който ви изпрати, ще замине от България и няма вече никога да се върне." Тези, които чуха това, доживяха да видят как се сбъдна изгонването на Фердинанд от България.

Събитията на фронта и положенията на войските беше плачевно. Донасят на Учителя за всичко най-подробно. При Учителя е изпратено официално лице да питат за съвет. Учителят каза: "България трябва да излезе шест месеца преди да свърши войната. Ако Фердинанд стори това, ще може да се измъкне. Но ако не го стори, ще провери колко струва неговото непослушание." Думите на Учителя са занесени отново на Фердинанд, но неговото вироглавство е толкова голямо, колкото е голяма силата на злия гений в него. Идва 15 септември 1918 година и последва пробива на Добро поле на силите на Антантата. Фронтът е пробит и България капитулира. Отново идват и питат Учителя какво да се прави. Той отговаря с едно изречение: "Фердинанд да абдикира в полза на сина си Борис." Занасят новината но царя. Казва му я същият, който навремето бе видял как Фердинанд си бе вдигнал задника и бе го плеснал с дясната си ръка по повод съвета на Учителя. Така че задникът на Кобурга напусна България. На 3 октомври 1918 година Фердинанд абдикира в полза на сина си Борис, който се възкачи на престола под името цар Борис III. На 27 ноември 1918 година в Парижкото предградие Ньой бе подписан договор между България и държавите победителки. Клаузите на този договор са изключително тежки за България - репарации и контрибуции в размер на 2 милиарда и 250 милиона златни франка. Румъния окупира Южна Добруджа, отрязан е излазът на България на Бяло море, като Западна Тракия се предава на Гърция. На Сърбия се предават земите на Струмишко, Царибродско и Босилеградско.

Турция си запазва старата граница. Пълен провал и втора национална катастрофа.

Какво става по-късно с Фердинанд? Замина за Германия и остана там. Но той не бе случайна фигура. Той занесе там своите идеи и неговото присъствие се оказа пагубно за Германия. Учителят по този случай каза, че Фердинанд е едно шило. Шило в торба не стои, а винаги излиза навън и боде. Фердинанд като отиде в Германия, от неговото присъствие там всички пощръкляха. На говедата и кравите като им се пусне муха-щръклица, тя хапе и всички говеда пощуряват и пощръкляват. Та Фердинанд е тази муха-щръклица. И от него пощръкляха всички в Германия. Той занесе там бацила на заразата. Занесе своите идеали и своите амбиции и ги предаде на Хитлер. Идеалите на Хитлер, амбициите на Хитлер са донесени от Фердинанд. Така стоят нещата според Учителя.

Ние през време на Школата на Учителя 1922-1944 година проверихме, че тези неща, които каза Учителя, бяха верни и истинни и те се сбъднаха. А когато Германия присъедини Австрия към себе си със своя Аншлус, Учителят каза: "Сега Фердинанд си отмъсти на Австрия чрез Хитлер за униженията, на които го бе подложил Франц Йосиф и за лошото му третиране от него. Сега Австрия ще заплати за това." Австрия бе присъединена към Германия и взе участие във Втората световна война на страната на Германия. Тя трябваше да плаща с милиони жертви и разрушения, я след войната и с репарации като победена.

Така че в политиката на Хитлер и на Третият райх имаше много Фердинандовщина. Учителят каза: "Политиката на Фердинанд се прилепи и влезна в Хитлер и няма да може да се отърве от нея. Германия ще заплати скъпо за това." Ние бяхме съвременници, че това стана. Германия загуби войната и даде милиони жертви по фронтовете, а Германия бе разделена на две, за да се провери как се изпълнява Божията Правда. Защото в Берлин Сан-Стефанска България бе разделена на две. Сега Германия бе разделена на две, защото се изпълняваше Божията Правда, която идва да изтрие човешката неправда. Така стояха нещата и съдбините на света по времето на Всемировият Учител.

Забележка на редактора: Германия бе разделена 45 години - до 1989 година, когато двете Германии се обединиха по мирен начин, така, както се обедини през 1885 година по мирен начин разделената България.

Учителят и Английската империя съгласно Божия план

Учителят даде тълкувание - ,открехна завесата на вековете пред нашите очи и показа някои съдбини от историята на българския народ - така, както Той ги виждаше. За османското владичество над България Той каза следното: "Непослушанието на българите и гонението на богомилите, които носеха едно Божествено Учение от страна на тогавашните български власти - феодали и царе - доведе до вътрешна разруха и до падането на България под турско робство за петстотин години."

"Освобождението на България от турско робство се дължи на Бялото Братство. То подготви условията и внуши на руския император Александър II да обяви война на турците. Александър II послуша гласа на Бога и обяви своя манифест за Освобождението на България през 1877 година, а Небето помогна да се осъществи този Божи План чрез другите държави. Белият цар освободи България. Руският цар Александър II бе един велик дух на славянството. Той бе ученик на Бялото Братство. Той първо освободи собствения си народ от крепостничеството и помещичеството, разкрепости селяните и им даде земя. Така той стана Цар-Освободител на руския народ. Ако не беше освободил руския народ от крепостничеството, нямаше да може да изпълни Волята на Бога да освободи България от турско робство. Така че Александър II е двоен освободител. Веднъж за руския народ и втори път за българския народ. Чрез освобождението на България Русия се въздигна като народ и държава. Това бе наградата за Русия от Невидимия свят."

Беше сключен Сан-Стефанският мирен договор и бяха определени границите на България. Но Англия се намеси и предизвика Берлинския конгрес през юли 1878 година. Там България бе разделена на пет части: Княжество България, Източна Румелия, Македония, Одринска Тракия и Западните покрайнини. Това бе неочаквана развръзка за всички.

Учителят по този повод каза: *"Англия наруши Божествения План като наруши границите на Сан-Стефанска България и предизвика Берлинския конгрес и разделянето на България. А това бе най-хубавият Божествен акт на земята. Англия се уплаши от Русия, че ще се увеличи влиянието й. Тя сбърка. Напротив, щеше да се увеличи английското влияние. Тя не трябваше да се меси. Раздели България на две, за да не стане България случайно руска губерния и да не би да се завардят и блокират проливите и Черно море. Но Англия сбърка. Ако беше оставила България в границите на Сан-Стефанския мирен договор, то Сан-Стефанска България щеше да бъде в услуга на Англия. Но те не можаха да предвидят това и сбъркаха. Но онези сили, които противодействуваха, не сбъркаха, а сполучиха. Това са същите сили, които направиха атентат на двойния освободител цар Александър II и го убиха. Тези сили не се шегуват."*

"В Берлин Англия раздели Сан-Стефанска България на две и те попречиха. Никой човек не трябва да коригира Божествения План и затова Англия ще плати с разрушаването на Английската империя."

"На Англия се даде да поправи грешката си през 1914 година спрямо България. Но тя не се поправи. Страданието на България се дължи на Англия. В 1914 година, в началото на Европейската война, България искаше да тръгне с Англия, но Англия я тикна да върви с Германия, за да бъде бариера между Русия и Цариград. Тя е причината България да тръгне в друга посока с Германия и след това да загуби войната. Ако навремето бе се постарала да създаде обединена България, щеше да има благословението на Небето. Но сега вече няма да го има. Тя се намеси срещу едно Божие дело и ще плати накрая. Божията правда раздава всекиму заслуженото."

"Англия не се коригира през 1918 година Тя воюва заедно с Русия. Накрая Англия постъпи лошо с Русия. Не й дадоха нищо, а й закараха и оставиха в Русия болшевизма в наследство. Англия е причина за болшевизма в Русия и да се дадат три милиона жертви през време на революцията.

Руската революция прехвърли тия три милиона човека в Невидимия свят и те сега са проповедници в онзи свят и те са връзката между онзи свят и физическия свят. Тъй стоят нещата!"

"Така че Англия е виновна за падането на Руската империя. Ако Русия не беше искала Цариград и проливите и досега щеше да е империя. Англия повдигна Япония, та през 1905 година смаза Русия в Далечния Изток. Но сега, през 1940 година, Япония е враг на Англия. Няма случайни неща в политиката."

Според Учителя английската политика се състои в следното спрямо България:

1. Разделянето и разцепването на Сан-Стефанска България.

2. Детронирането на Александър Батемберг, първия български княз и изгонването му от България.

3. Изпъждането на Фердинанд от България.

4. Спъна работата на Бялото Братство между българския народ, като разцепи българите и те не можаха да се обединят в една държава.

5. Англия трябваше да коригира грешката си спрямо България през 1918 година, но това не го направи. Всеки народ трябва да бъде оставен да изпълни Божествената си мисия. А българският народ има такава мисия, защото Бялото Братство е в този народ. А те Му попречиха и спънаха работата на Бялото Братство в България и на Великия Учител. И за това ще си платят.

6. Англия има предназначение за сближаване на народите. Но тя попречи на американския президент Томас Уилсън, който издаде прочутата декларация с 14 точки. А той беше ученик на Бялото Братство, който трябваше да създаде Обединените нации и да приложи тези 14 точки. Те се противопоставяха на това и унижиха Уилсън и САЩ. А те се заклеха от своя страна да си отмъстят на Англия и да я разрушат като империя. Ако бяха изпълнили тези 14 точки, нямаше да се стигне до тези грешки и несправедливият Версайлски договор спрямо победените. Чрез този договор най-много се отрязаха територии от България. И това не бе случайно. Те искаха да попречат на Великия Учител, като Му отрежат условията да работи между този народ. Но те не знаеха Божиите закони, че Духът създава условията и възможностите на този народ.

7. Избиването на комунистите в България бе тяхна английска политика.

8. Учителят нареди през 1936 година да се каже на цар Борис III, а той да го предаде на английския министър-председател Макдоналд: "Върнете на Германия колониите в Африка, които взехте чрез Версайлския договор през Първата световна война." Съгласиха се. Но не го направиха. Едуард VIII също обеща, но не направи нищо. И той бе принуден да абдикира през 1936 година заради това. Не послушаха. А сега е век на ликвидация на миналите методи и кармата на народите. На всичко отгоре те тикнаха Германия да воюва срещу славянството и Русия. По-голяма грешка не можеше да се измисли.

9. През 1938 година Учителят каза да се предаде на царя, а той да предаде на английския крал Джордж VI да се уредят с мир нещата. През септември 1938 година Чембърлейн ходи при Хитлер. Той му занесе една

основна идея: Благото е благо за всички народи. Така в Мюнхен се отложи войната за две години, но Англия изневери на тази идея че "благото е благо за всички народи" и тикна Германия да воюва срещу славянството и Русия. Така отново Англия наруши Божествения План и проигра тази основна идея за благото на всички народи.

Започна Втората световна война. Русия бе нападната от Германия, а Англия и САЩ бяха нейни съюзници. Те спечелиха войната - така, както бе определил Учителят. Ще разкажем това на друго място. Английската империя след войната се разпадна и се ограничи на Британския остров. Точно така се развиха нещата, както бе определил Учителят. САЩ си отмъстиха на Англия за унижението на американския президент Уилсън през 1918 година, като взеха водачеството на света след войната. Те се въздигнаха в мощ и сила. Тридесет години след войната ние наблюдаваме как се изпълняват думите на Великия Учител. А вие, които идвате след нас, ще разучите още по-подробно какво означават думите Му. Защото в Божиите решения няма обратни действия.

Британската империя и германския парен котел

През януари 1936 година кралят на Великобритания Джордж V умира. Едуард VIII е коронясан на 12 май 1936 година.

Не се знае защо и как дойде в София на приятелско посещение бившият английски престолонаследник, а сега крал на Британската империя - Едуард VIII. Той беше първороден син, бе обявен за престолонаследник, а сега бе крал на Англия. Посрещането в София през септември 1936 година бе голямо. Учителят вика Методи Константинов и му нарежда да извика Любомир Лулчев да дойде лично при Него. Учителят нарежда на Лулчев да отиде в двореца и да предаде лично на цар Борис III, а той да предаде на английския крал Едуард VIII следните думи: "Англия да върне колониите на Германия в Африка, за да се отпусне кранът, защото ще се пръсне котелът на парната машина на локомотива." Лулчев предава всичко на Борис III, а той го предава на Едуард VIII. След Първата световна война англичаните изместиха германците от Африка, взеха техните колонии и заеха тяхното място. След като Хитлер дойде на власт в Германия, той започна да търси жизнено пространство и разширение за Германия. Тук в София Едуард VIII схваща всичко много добре, разбира, че това е много разумно, връща се в Англия и го споделя с правителството на Балдуин, който е министър-председател. Британското правителство е разтревожено, защото изказването на краля ще измести британската политика в друга посока и може да разтърси английската империя. Затова министър-председателят и другите около него смъкнаха Едуард VIII от неговия пост като английски крал само заради това, което им каза. Те приеха, че кралят е под чуждо влияние - не можеха да знаят, че това са думи на Учителя. Смъкнаха го по един необикновен начин. Намесиха се други сили. Кралят завърза голяма любов с една обикновена американка и поиска да се ожени за нея. Те използваха този случай, че не може да се ожени за обикновена жена, а ако иска да се ожени, трябва да се откаже от кралската корона. Разрасна се скандал и

Едуард VIII бе принуден да се откаже от короната, като английската върхушка го отстрани, защото тя не искаше крал с такива идеи. Крал Едуард VIII абдикира на 10 декември 1936 година. А тази идея бе дадена от Учителя. Ако я бяха изпълнили, Германия щеше да си вземе бившите колонии и по този начин кранът на парния котел на локомотива щеше да изпусне излишната пара и германският влак щеше да върви в онзи коловоз, в който стрелочникът щеше да го насочи. Но Англия не пожела да изпълни съветите на Учителя. Едуард VIII се ожени за американката. Той бе посрещнат в Америка като герой, че се е отказал от кралството на Британската империя заради една обикновена жена и то американка. Беше пример за рицар в любовта и човек с мъжество и доблест. Но това е така, защото той защити с живота си думите, предадени от Учителя. И прекара един щастлив живот с тази жена. За крал бе избран брат му и той доживя да види как се пръсна германският котел, а след това как от същата пара на котела се пръсна и Британската империя.

Аз лично отидох при Учителя, след като Той изпрати Лулчев до цар Борис и до Едуард VIII. Той ми извади една Библия, изядена от молците, цялата на дупки и каза: "От Англия ще остане същото." След години, след като започна войната, когато английските самолети започнаха да бомбардират София, аз бях пак при Учителя. Той отново извади оная голяма Библия, която през тия години беше вече проядена от кора до кора от молците и ми каза: "С Британската империя ще стане същото!" Доживях да видя изпълнението на думите на Учителя след 1945 година. Така и стана. Британската империя се разруши. Заради непослушанието си към Учителя и за изменянето на световния порядък от един Божествен План за историята на човечеството, тя трябваше да заплати. Тя трябваше да заплати и за изпращането на своите самолети, които бомбардираха София и се опитваха да бомбардират "Изгрева", където бе Школата на Учителя. Развръзките и драматичните събития на света се определяха тук в София при нозете на Всемировия Учител, защото тук бе Дом Господен и съдбата на света започваше от Дома Господен. "Изгревът" бе Домът Господен. Ние знаехме това, ние проверихме тридесет години след това думите на Учителя и видяхме как светът се промени. Пред мен още стои като жив символ онази Библия, в името на която Британската империя се създаде, за да разпространи и разнесе библията по целия свят. Тя не изпълни ролята си да разнася библиите по света, а разнесе силата на своето оръжие, предизвика Силите Господни и те предопределиха съдбата ѝ.

Учителят за Втората световна война

Беше януари 1939 година. Войната беше започнала. Въздухът над България предвещаваше неочаквани събития. Отидохме и запитахме Учителя. Той каза: *"Провидението е турило Германия и Италия като съдебни пристави, за да се оправят грешките на Англия и Франция от несправедливия Версайлски договор. И сега ако не се поправят тези грешки, после ще бъде два пъти по-сериозно за тях."*

"Сега Англия работи за Германия косвено, за да стане ревизия на Версайлския договор, който е несправедлив, за да се поправят грешките."

"Хитлер е съдебният пристав на настоящето. Бог съди света. Божиите решения трябва да се изпълнят. Съдебният пристав е този, който въдворява Божието решение. Войната е последно средство. Германия е съдебният пристав. Бъдещите закони са на разумната свобода. Тогава всеки индивид и народ ще зачита свободата на другия. Защото всеки народ обработва отделни черти на човечеството и тези народи са уд от общочовешкия организъм." Има такава дума "уд", която означава: част, орган, дял, съставна част, съставка от някакво цяло.

През лятото на 1939 година Бялото Братство направи своя ежегоден лагер на Седемте езера на Рила. Това бе най-многолюдното летуване на Братството. Учителят каза: *"Бог съизволи и даде условия да се съберем тук на Рила през 1939 година. Настъпва нова епоха за човечеството. За втори път ще имате такива благоприятни условия чак през 1999 година. Онези, които днес са тук, ще пренесат благословението на Бялото Братство за следващите поколения, които ще дойдат, за да могат да ги реализират тези идеи, които днес се дават, чак през 1999 год."*

На следващата година - 1940 - Учителят каза следното:

"Днешната война се дължи на източните братства, които натикаха европейските народи във война, за да могат да се отърват техните народи от европейския гнет. Но това са методи на Черната ложа на тези източни братства. Сега е борбата между двете ложи - между Бялата и Черната ложа. Адептите на източните народи са причина за раздухване на войната между европейските народи. Те действуват чрез методите на Черната ложа - чрез внушение. Те предизвикаха стълкновение на интересите на европейците и предизвикаха войната, за да ги омаломощят. Сега се лее кръв. Невидимий свят ще тури контрибуции за пролятата руска и пролятата германска кръв."

"Ако Германия спечели войната, ще спечели насилието. Ако Англия спечели - ще спечели лицемерието и лъжата. Но Бог ще избере този народ, който да проведе Божиите решения и да бъде бич Божий. И вие ще разберете скоро кой е този народ. Трябва да се оправдае доверието на Невидимия свят над България с разумна политика от Българите и да спазват строг неутралитет. Защото тази война е духовна. Тя се води в Духовния свят. Духовете на тъмнината и духовете на светлината си дават сражение сега. Светлите духове искат светлината да е за всички, а тъмнината - да е отчасти за всички. А тъмните сили искат обратното - тъмнината да е за всички, а светлината да е отчасти за всички. Само че не знаят и двете ложи, и двата лагера, че тъмнината не може да работи без светлината на земята. Защото Принципите освобождават, Законите ограничават, а Фактите принуждават. Тази война е на духовете. Духовете воюват чрез хората, обществата и народите, като влизат в тях и ги обсебват и ги правят инструменти и машина за ликвидация на световната карма."

"Навремето Румъния отряза Добруджа от България. Ако не беше гонено Бялото Братство от властите, нямаше да се дойде до това. Светът сега има два съдебни пристава - Германия и Русия, които трябва да ни върнат Добруджа. Ако навремето българите бяха съдействували на Бялото Братство, то светът щеше да си промени мнението за България, което е

много лошо. Провидението е турило сега злото да работи отвън, а доброто отвътре, за да не се види, иначе останалите лоши хора ще реагират. Сега доброто иде под маската на злото. Никой човек не трябва да коригира Божият План. Ако не бяха правили спънки и скандали на Бялото Братство, още през 1939 год.щяха да имат Добруджа. Но цар Борис нищо не направи за Бялото Братство и за този народ. А ние го подкрепяхме. Той трябваше да се моли и уповава на Бога, а не на този или онзи. Накрая Бог реши да върне Добруджа на България. А съдебните пристави - Германия и Русия - трябваше да проведат това Божие решение."

Така на 7 септември 1940 година в Крайова между Румъния и България бе подписан договорът за връщане без война на Южна Добруджа на България. Така се изпълни едно Божие решение. Колко пъти Учителят е помагал на този народ, но очите на този народ са още затворени и тежки люспи и конски капаци не му позволяват да прогледне, да се огледа и да види истината за Великия Учител и за времето, когато Той бе между този народ. Дано дойде това време.

Учителят и царуването на цар Борис III

Школата на Учителя и на Бялото Братства от 1922-1944 година премина през царуването на цар Борис III. След Европейската война през 1919 година имаше голям подем в Братството, в този народ се родиха онези, които трябваше да дойдат в Школата на Учителя. Но едновременно с това изскочиха и онези тъмни сили, които Му се противопоставяха. Тогава Учителят каза: *На Бялото Братство не трябва да му се пречи и противодействува, защото ще има тежки последствия, както за управляващите, така и за народа. Това изпита Фердинанд, това ще изпита и синът му Борис, ако върви по стъпките на баща си."*

Учителят не обичаше Кобургите и неведнъж бе изказвал това пред нас: *"Кобургите имат много тежка европейска карма. И вместо да си седят в Европа и там да си я разрешават, дойдоха в България, че заангажираха и Бялото Братство и за тяхното непослушание и вироглавство трябваше да плаща и ще плаща българският народ."* Ние като представители на този народ опитахме всичко това на гърба си. Разбрахме какво значи тежка европейска карма. През 1929 година, когато лагерувахме на Седемте рилски езера, беше построена една чешма, на която за чучур издялахме от мрамор две ръце изкусно направени, през които течеше водата. Бяхме направили каптаж, донесохме камъни от бял мрамор и оградихме каптажа. Учителят взе един голям камък, сложи го отгоре и каза: "Това е Царят." После взе друг, по-малък, и каза: "Това е Царицата." Взе трети, още по-малък, сложи го при другите два камъка и каза: "Това е престолонаследникът." На следващата, 1930 година, царят си доведе царица от Италия и след време се роди и престолонаследникът Симеон, след сестра си Мария Луиза. Така Учителят разреши този въпрос пред нас горе на Рила.

Какво стана по-нататък. Майката на цар Борис III се казва Мария Луиза. Тя идва от клона на Бурбонската династия, която е владяла векове наред италианското херцогство Парма. Борбите за обединението на

Италия довеждат до премахването на местните династии. Начело на обединението застава Савойската династия. Представител на тази династия е крал Виктор Емануил II, чиято дъщеря, принцеса Джована Савойска, става съпруга на българския цар Борис III под името Йоанна. Така че династията на царица Йоанна бе свалила династията на майката на цар Борис III. А тук в България, Борис III бе господар и цар и тя трябваше да му се подчинява. Ето това бе една кармична развръзка на две европейски династии, смъртни врагове, дошли тук в България, за да разрешат кармата си чрез българския народ. И вместо да проявят послушание към Учителя за разрешаването на кармата си, те Му създадоха куп неприятности. И двете династии пречеха на работата на Учителя и на Бялото Братство. А пък династията на баща му Фердинанд Кобург-Готски също заемаше своето място тук чрез цар Борис III, като най-тежка карма в Европа. Така че тук в България се събраха на едно място три династии, които воюваха за надмощие и то на гърба на българския народ. Всичко това се стовари върху България и тя пострада заради това. Борбите между тези три династии развързаха сили, които се насочиха срещу Бялото Братство и срещу Великия Учител. По този повод Той каза: *Цар Борис е занят със своя си престол и няма никакви идейни подбуди. Той не мисли за бъдещето на България, а мисли само за бъдещето на себе се и на династията си."*

Учителят беше предал да се каже на цар Борис да се приложи Паневритмията в основните училища до упражнението "Евера", а в прогимназията да се приложат и останалите упражнения. "Това е за доброто на този народ." Но това не се изпълни.

При друг случай Учителят предаде да се каже също на Борис: *"Паневритмията, това са разумни линии в живата природа, които са живи, хармонични и действуват на човека - на тялото му, на чувствата, на мислите, на волята му, да твори добро. Другите държави ще вземат модел от България. България с друго не може да се похвали, както днес така и утре, освен с Бялото Братство. Един народ е уд в общочовешкия организъм. И чрез Паневритмията този народ ще се развие. Ако Паневритмията се приложи в училищата, ще остане в историята на човечеството, че по време на неговото царуване - на Борис III - е приложена. Иначе, ако не се приложи по негово време, ще се затрие както той, така и династията му."* Тези думи бяха предадени на Борис III, но не бяха изпълнени. Ние бяхме свидетели, че той затри както себе си, така и династията си. Той почина през 1943 година. А след войната се дойде и до референдум за република. Нашите бащи, които бяха воювали през войните от 1912-1918 година и бяха преживели две национални катастрофи заради Кобургите, гласуваха за република. Бащите ни бяха воювали, гладували, умирали за една идея, за обединението на този народ, а Кобургите провалиха всичко. Ние, синовете на този народ, преживяхме царуването на цар Борис III и също гласувахме за република. Всички въздъхнаха, че се отърваха от династията на Кобургите. Царското семейство с престолонаследника бяха изпроводени вън от България.

Тук в България при нозете на Всемировия Учител беше дошло най-голямото зло на Европа. Тук бе и най-голямото добро, идващо чрез Бялото Братство. Учителят казва: *"Злото и доброто са в едно дърво. Това са две противоположни течения в природата. Злото е в корените на дървото, а*

доброто е в неговите клони. Злото отива към центъра на земята, а доброто отива към слънцето. Доброто туря злото на работа."

Тук в Школата на Учителя бе направен опит да се приложи това знание - злото да служи като слуга и да работи за доброто. Но всичко се обърка, защото всички проявиха непослушание и своеволие към съветите на Учителя. Ние бяхме свидетели и проверихме на гърба си как изглежда и колко струва това непослушание. А сега ще ви разкажа няколко такива примера.

Учителят никога не се е срещал с цар Борис III, както и с неговия баща - цар Фердинанд. Отначало чрез сестра Мария Стоянова, която бе от Братството, царят се е допитвал за някои въпроси. Учителят предаваше съветите си, те се занасяха, предаваха се на Борис III, но той не ги изпълняваше. Сестра Стоянова беше придворна дама още по времето на Фердинанд и продължи да бъде такава и при царуването на Борис III. Така веднъж Учителят открито заяви пред всички на беседа: *"Досега никога никой цар не е изпълнявал това, което Великият Учител казва. Дори и когато идват да Му искат съвет за даден случай. Всички съвети, които съм ги давал са били за доброто на България, но те нищо не изпълниха и по този начин изкушиха Бога и Неговото Слово. Такава е истината. Тя трябва да се знае и помни от българите. Защото българите ще отговарят пред Бога заради това!"*

Сестра Мария генерал Стоянова имаше две дъщери-близначки и един син. Двете дъщери, Надежда и Вяра, бяха изпратени в чужбина и изучени с чужди езици - френски, немски, английски. След като завършиха, те се върнаха и постъпиха на служба в двореца. Вяра беше голяма красавица, русокоса и беше секретарка на княгиня Евдокия - сестрата на цар Борис III. И тук станаха най-драматичните развръзки. Надежда бе секретарката на канцеларията на цар Борис и трябваше да му препредава някои съвети, получени писмено от Бялото Братство на "Изгрева", но тя си наумява, че тя е лицето, което трябва да определи кое трябва да се предава на царя и кое не. И много неща тя скъсва със собствените си ръце и ги хвърля в печката за изгаряне. По-късно тя заболя от ревматоиден артрит. Пръстите на ръцете й се деформираха, подуха се и тя стана инвалид. За нея се грижеше Донка Проданова, която бе прислужничка на семейството на генерал-адютанта Алекси Стоянов. Та онези ръце, които не предадоха писмата и поръчките на Учителя, се деформираха - тя стана пълен инвалид и трябваше тяхната семейна слугиня да я обслужва и храни с лъжица. Нейният път премина през невероятни страдания.

Другата близначка, красавицата Вяра, която също не предаваше там каквото трябва да предаде, като писма за царя от "Изгрева", трябваше да научи също един урок. През време на английските бомбардировки над София, тя се укрива в тяхното мазе на къщата, което трябва да послужи за скривалище от бомбите. При експлозията на една от бомбите, през малкото прозорче на мазето преминава шрапнел и я убива на място.

По-късно Любомир Лулчев стана съветник на царя, но той си провеждаше своя политика и освен това беше голям германофил. Учителят накрая го изобличи пред всички ни в салона на "Изгрева", а той стоеше прав през цялото време. Учителят говореше строго за това, което той по своя воля бе направил. С една дума, той не предаваше думите на Учителя, а ги

преобръщаше така, както той мислеше и по свое усмотрение. Учителят заяви тогава: *"Това, което трябваше да се каже на царя, не се каза, а се каза онова, което не трябваше да му се казва. И онзи, който предаваше бе предупреден за това."* Ето там бе цялата трагедия, както за царя, така й за българския народ, защото непослушанието на Лулчев към Учителя доведе от своя страна и до непослушание от царя към Учителя. И накрая царят заплати с живота си и с короната си, а българският народ плати с драматична развръзка в своята история. А след това дойде и трагедията за Братството, защото заради Лулчев комунистите подгониха Братството, защото Лулчев беше съветник на царя и германофил и защото комунистите смятаха, че зад Лулчев стои Учителят. А зад Лулчев стояха други сили, които бяха противници на Бялото Братство, на славянството и на България. Такава е истината. Друга истина няма. Тази трагедия се стовари върху Братството и то бе унищожено, съсипано - гонеха ни заради Лулчев, понеже ни отъждествяваха с него. А ние нямахме нищо общо с него. Школата на Бялото Братство нямаше нищо общо с него и неговата дейност като политик. Според Учителя Любомир Лулчев беше представител на Черната ложа и негов духовен ръководител бе Мория, който бе Учител на Черната ложа и противник на Бялото Братство. Лулчев даде идеята да се преведе и публикува книгата "Агни Йога" от Мория и тя се отпечата в издателство "Братство" в Севлиево, въпреки забраната на Учителя. Освен това в бараката си той бе написал символи от Мория, поради което Учителят извика стенографката Елена Андреева, която бе близка на Лулчев и нареди: "Кажи на Лулчев да свали всички онези символи и чертежи на Черната ложа. Той какво иска - да разруши "Изгрева" ли?" Това му бе занесено и той бе принуден да ги махне. Така че Черната ложа действуваше по два начина и воюваше на два фронта. Черните окултни братства от Индия разпалиха духовната война - насъскаха европейските народи и така се отвори Втората световна война. От друга страна те имаха свой представител в лицето на Любомир Лулчев, чийто духовен ръководител бе Мория. Така чрез него те действуваха в "Изгрева" срещу Бялото Братство и срещу Учителя. Каква бе ролята на Мировия Учител на "Изгрева"? Мировият Учител управлява двете ложи - Бялата и Черната. Но нито един от представителите на "Изгрева" от Бялата и от Черната ложа не изпълни съветите на Учителя. Така те не изпълниха Волята на Бога, която идваше чрез Учителя. Така Всемировият Учител бе принуден да ги остави да изпитат цената на своето непослушание. За непослушанието си към Учителя и за политическите си грешки, които бе направил, Лулчев бе оставен на кармата си и съдбата го изпрати към драматична развръзка. Той бе осъден на смърт и убит заедно с управниците на предишния режим. А ние, които оставахме на "Изгрева", трябваше да плащаме за неговите грешки и досега носим последствията за това, защото комунистите никога не можаха да разберат, че той - Лулчев - няма нищо общо с Учителя. Той имаше свои последователи, които, всички без изключение обърка - те се отклониха от Школата и всеки си тръгна по своя път.

Един пример: беше краят на август 1944 година. Софиянци забелязват, че от няколко дни от двореца и от неговия двор се вдигат големи кълба дим от запалени огньове. Всички знаят, че дворецът гори всички свои архиви, защото наближава нова историческа развръзка. Германците губят

войната, отстъпват от Румъния и се чака съветска Русия да навлезе с войските си в България. Тогава една сестра - Невена Неделчева - като вижда запалените огньове в двореца и че там се горят царските архиви, отива в Мърчаево, където е Учителят и Му казва: "Учителю, вече три дни от двореца се вдига пушек, защото се горят царските архиви. Брат Лулчев също има архив на "Изгрева" и свои дневници. Какво да правим с тях?" Невена Неделчева е близка с Лулчев и е от неговата група на "Упанишадите". Учителят я поглежда строго и с много строг тон й нарежда: "Няма да пипате и да изгаряте архива на Лулчев и неговия дневник. Нека сега да видим дали неговият дневник ще му спаси главата. Нали за това го написа, да му спаси главата и да му донесе слава!" Разговорът приключва, но Невена изпълнява Волята на Учителя. На 9 септември 1944 година руските войски навлизат в България и комунистите вземат властта в страната. Започват арести на всички управляващи. Арестуван е и Любомир Лулчев. Започват разпити. Още при първия разпит, за да докаже, че е невинен и че е работил за доброто на България, казва, че има написан дневник по всички въпроси и който се интересува, може да отиде и да го вземе от бараката му на "Изгрева". Отиват на "Изгрева", влизат в бараката му и намират дневника му на лично място. Но вместо да бъде оправдан, заради този дневник Лулчев бе осъден на смърт като съветник на царя и като човек, взел участие в управлението на страната през време на предишния режим. Новата власт беше създала народен съд. Оказа се, че само трима души са водили дневници. Това са още генерал Никола Михов - министър на войната от 1942 година и регент, както и Богдан Филов - министър-председател, също регент. (След смъртта на цар Борис III за невръстния му син Симеончо бе направено регентство, в което влизаха трима човека: княз Кирил Преславски, Генерал Никола Михов, Богдан Филов - министър председател.) Третият дневник бе на Любомир Лулчев. Тези три дневника бяха вещественени доказателства за тяхната политика и те бяха осъдени на смърт. Така че ние проверихме думите на Учителя дали този дневник ще му спаси главата и ще му донесе слава.

През 1946 година ме викнаха да ремонтирам бараката на Любомир Лулчев. Поправих покрива, заковах някои дъски и когато трябваше да подменям една изгнила дъска, там за моя изненада намерих един вързоп. Бараките бяха сковани отвън и отвътре с по един ред дъски, като между двата реда имаше пространство около 10-15 сантиметра. Понякога там се слагаха разни материали за изолация от студа. Като изваждах изгнилата дъска, отвътре се отвори пролука от 15 сантиметра и там намерих този вързоп. Развързах го и какво да видя. Това бе дневникът на Лулчев. И понеже Невена Неделчева бе ме извикала да ремонтирам бараката, аз предадох дневника на Лулчев на нея, за да го съхранява. Защото това бяха разговори с Учителя, записани от него. С Лулчев аз не съм имал никакви отношения, както и вземане-даване по времето на Учителя. По-късно не минаваше година във вестниците и в различни списания да не се атакува Братството и то заради Лулчев. Поставяха ни на една плоскост с него и гонеха Братството заради него. Години след това започнаха да публикуват части от неговия дневник. Оказа се, че Лулчев е имал два дневника - единият бе изъет от милицията от неговата барака, а другият бе потънал в вдън земя. Аз намерих и предадох за съхранение на Невена Неделчева вероятно втория

дневник. Към личността на Лулчев аз нямам отношение, защото знам какви бели докара на Братството - гонеха ни и преди и сега ни гонят, и в бъдеще ще ни гонят заради него. Но не бива да се отхвърлят записаните разговори с Учителя, защото те се отнасят за някои политически събития в света от онова време. След време този народ трябва да види кой е бил Великият Учител, да види и да узнае имената и лицата на онези, които не изпълняваха съветите Му и работеха срещу Бялото Братство и срещу българския народ. Защото Бялото Братство бе дошло в България заради идването на Всемировия Учител, Който трябваше да предаде Словото на Бога. И този народ трябваше да го поеме и да се въздигне с него, като го приложи в живота си. Затова трябва да знаете имената на тези, които съдействуваха, както и на тези, които пречеха за това. Трябва да знаете също и за силите, които противодействуваха и за онези проводници от личности, които чрез делата си провеждаха разрушителните сили сред този народ.

Учителят не обичаше Кобургите. Беше казал: *"Кобургите имат тежка европейска карма. Те дойдоха в България, за да я разрешат и смекчат при нозете на Великия Учител. Но поради неизпълнение на думите на Великия Учител, тяхната карма не само, че не се смекчи, а се задълбочи и те ще плащат за това!"*

Това са думи на Учителя, които изнасяме и които българският народ трябва да знае, защото сега България е република. И ако някой български политик и умник реши да докарва отново тук наследниците на Кобургите за царе, то трябва да знае, че тяхната карма е жестока и предварително определена. Тя е предопределена поради непослушанието към Великия Учител, което доведе до драматични развръзки в историята на този народ. Техните деяния бяха насочени срещу Бялото Братство и срещу бъдещето на този народ. И тяхното бъдеще е предопределено. България никога повече не трябва да се свързва с Кобургите. Ако нямате послушание за това, което разказваме, ще го проверите и ще го изпитате на гърба си чрез мъчение и страдание. Нашите бащи го провериха. Ние, техните синове, също проверихме, колко струват Кобургите. Затова бащи и синове гласувахме на референдума за република. А вие имате право да проверите това по два начина: или чрез послушание към нашите опитности и думите на Учителя, или да проверите колко струва вашето вироглавство. Ние проверихме всичко с главите си, чрез ръцете си и чрез гърбовете си, преминахме през няколко поколения българи и доживяхме да го опишем така, както е. А вие ще си прецените сами с умовете си, които носите в българските си глави. Дано умът, сърцето и волята ви са на място и защитавате българската кауза, за да станете съработници на Бога.

Учителят и владетелите на България

Ще ви цитирам една стенограма от Словото на Учителя:

"През време на Балканската война казах, че не трябва да се воюва със съюзниците от Балканската война. На 16 юни 1913 година Фердинанд обяви война на съюзниците си. Ако не бяха воювали, щяха да получат Дедеагач и Кавала.

Когато започна всеобщата война - Европейската война, Аз казах да предат на Фердинанд България да не се намесва във войната, а да пази строг неутралитет. Ако беше запазила неутралитет България, щеше да получи много повече земи. Затова през 1914 година казах на Фердинанд: "България да не се намесва, а да пази неутралитет, защото България така ще спечели повече, ще получи земя за цената на своя неутралитет. Ако се намеси - ще изгуби." Те не ме послушаха. След като се намеси България в Първата световна война, Аз казах в 1917 година, че Германия ще изгуби войната. Затова да се вземат навреме мерки и да се оттеглят от войната. Аз исках доброто на България. А те какво направиха? Интернираха ме във Варна. После казах на Фердинанда и на Бориса, че трябва да имат добри отношения с всички държави. А дали те ме послушаха, ще проверите сами. Ще проверите сами какво ще стане с България." И българите след това провериха с две национални катастрофи.

Учителят изпраща един брат при министъра на вътрешните работи да му каже: *"Ние имаме методи за разни области в живота. Методи за възпитание на детето, на младежта, методи за музиканти и бих дал грамаден материал. Също така имаме и Паневритмия. Нека те сега ги приложат. Това е грамаден материал - опитан от Мене. Няма какво да се търсят други методи, защото методите, които Аз посочих са единствените методи, които трябва да се приложат. И ако противодействуват управляващите тук в България - то във всяка друга страна може да се работи. И ние ще напуснем България. Но българите тогава ще изгубят. И България ще се превърне в пустиня на живота. Ако Всемирното Велико Бяло Братство се оттегли сега от България - то тогава България няма никакво бъдеще."*

Ние бяхме свидетели как управляващите и властниците на тази страна, наречена България, противодействуваха на Делото на Учителя през време на цялата Школа и направиха съдба от това. Дойде време да отговарят и да се задвижи кармата като закон и като Божия Правда.

Ние бяхме свидетели и след заминаването на Учителя как следващите тридесет години управляващите и властващите на тази страна и тоз народ направиха съдба и си направиха карма, като противодействуваха през цялото време на Делото на Учителя и накрая разрушиха "Изгрева". Вие, следващите поколения, ще проверите как действуват окултните закони, как действува Божият Закон, за да възстанови Божията Правда и да въдвори Божието Царство на земята чрез Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно - в душите на човеците. Божието Царство царува чрез Божия Дух в душите на праведниците! Амин.

Продавачът на Библии

В началото на века, когато Учителят започва своята деятелност, Той обикаля градовете и селата и събира ученици. Отначало те били трима - доктор Миркович, Пеню Киров и Тодор Стоименов, но постепенно с годините се приобщават и другите. Това може да го видите от протоколите на първите събори. Тогава всички са смятали, че на всеки един от тях е определено и вменено в дълг да привлекат колкото се може повече съмишленици. Но така

лесно съмишленик не се става, защото той трябва да бъде съидейник. Да бъде съидейник, това означава да бъде идеен човек - да бъде духовен човек, но да бъде насочен към определена идея. Кои са били духовните човеци по онова време? Онези, които имат и четат Библията.

Така се нареждат нещата, че Тодор Стоименов, най-младият по възраст от тримата, отива при Учителя и Му съобщава: "Учителю, аз намерих един духовен идеен човек. Може ли да го доведа на нашата сбирка?" "А кой е той и какво работи?" "Ами той е един много образован човек, той е книжар, продава книги и най-вече Библии." Учителят мълчал дълго време. Тодор бил нетърпелив, ето един подходящ човек. Хем ще ходи да продава Библии по страната, хем ще преподава Новото Учение. Какво по-хубаво от това? Едното с другото ще върви по мед и масло. Накрая Учителят му казва: "Този въпрос Аз сега не мога да го реша. Довечера ще отида при Бога и лично ще Го питам какво мисли Той по този въпрос и утре ще имаш отговора." Тодор си отишъл опечален. Какво означава това да отиде Учителят довечера при Бога, че да Го пита, че да се чака до утре. Какво ще му мисли толкова? Щом човекът продава Библии и разнася Словото Господне, значи е духовен човек, защото няма случайни неща. Да се разпространява Библията в България през онези години това не е шега работа. Изисква труд, лишения, убеждаване и търсене на купувачи. Да не смятате, че тогава българите през глава търчаха да купуват Библии? Във всяко село Библията се притежаваше от попа и някои учители и някои по-заможни селяни, които знаеха да четат и пишат. По онова време имаше много неписмени мъже, а жените по право се изпращаха да учат само основно образование и след това ги омъжваха и ставаха домакини. Българите тръгнаха масово по университетите след войните. Така че да се продава Библия в София и страната не бе лека работа.

На следващия ден Тодор Стоименов отива при Учителя и чака Неговия отговор: "Ходих при Бога и Го питах за този човек. Бог ми каза: "Не е от нашите!" Тодор мига, мига. Как така не е от нашите? Учителят му повтаря само това: "Не е от нашите!" Тодор не можа да привлече този така наречен духовен човек към духовната Синархическа верига на Учителя, за най-голямо негово съжаление.

След години този продавач на книги и Библии, се опълчи срещу Учителя и пишеше статии във вестниците срещу Него. Този книжар се казваше Козлов. По-късно замина за Америка и не се върна оттам, а се затири по широкия и далечен свят. Така Тодор не можа да доведе съмишленик на Учителя. Но научи един закон за разпознаване на Духа на Истината от Духа на заблудата. По време на Школата ние проверявахме този закон на вътрешната Синархическа верига. Онези, които приемаха Словото на Учителя и Го изповядваха чрез живота си, бяха от нашите. Други, които не Го признаваха, не бяха от нашите. Онези, които слушаха Словото на Учителя, които Го приемаха, но не Го изпълняваха и не живееха по Него, също не бяха от нашите. Те с годините отпаднаха, а някои станаха противници и врагове на Братството, макар че бяха идвали на "Изгрева" и бяха целували ръка на Учителя. Защо ли? Защото Христовият закон е един и същ от памтивека до сега. Той е даден в Първо Послание на Йоана, гл. 4, ст. 6: "Ние сме от Бога: който познава Бога, нас слуша, който не е от Бога, не ни слуша. По това

познаваме Духа на Истината и Духа на заблуждението." Този Христов закон царуваше и в Школата. Онези, които признаваха, че Словото на Великия Учител е Слово на Бога, бе от нашите. А който не бе от нашите, а от чуждите, той не приемаше Учителя, не възприемаше Словото Му и не изповядваше, че Словото на Учителя е Слово на Бога. И ние се разграничихме, разделихме се, защото Духът на Истината има свой път - това е Пътят на ученика в Школата на Учителя. А Духът на заблуждението иде от света. Той за света говори и светът него слуша и всички, които слушаха този Дух на заблуждението напуснаха Школата и се затириха в света. Това го изнасям, защото няма да ви подмине през следващите поколения. И трябва отсега да се определите - или сте за Словото на Учителя, че е Слово на Бога и сте от нашите и сте ученици на Бялото Братство или не сте от нашите и принадлежите на света. Учениците на Учителя са в Школата, а учениците на Духа на заблуждението са в света. Така стоят нещата!

Окултна литература на "Изгрева"

Бях свидетел на големи недоразумения и голямо неразбиране на нашите приятели, когато търсеха да вместят Словото на Учителя в окултната литература от Запад или от Изток. Тогава тя се внасяше в оригинал и се превеждаше много в България. Школата бе отворена, в нея имаше ученици, имаше Учител, Който даваше Своето Слово. Учениците си Го записваха на тетрадки, а приятелите Го отпечатваха в томчета. Случи се нещо необикновено. Почти всички четяха окултната литература, внесена отвън и преведена на български, за да проверят дали Учителят казва същото, което е напечатано в тези преведени от чужди езици книги. Така, някои искаха чрез тази чужда литература да претеглят и да измерят колко тежи и колко е висок в Своите знания Учителят. Искаха и да Го проверят. А още през 1922 година на събора в Търново Учителят заяви, че всичко написано досега по окултизма и издадено в книги, е работа на Черната ложа. А това, че всички книги се превеждаха на български и дори се носеха на "Изгрева" да се продават, това бе работа на Черната ложа. Така бе заблуден и моят пръв приятел Георги Радев, който преведе на български език три книги на Бо Ин Ра още в началото на Школата и след това те се отпечатаха в различни печатници в София през 1932 година. Той не попита Учителя. Когато приятелите запитаха Учителя, Той каза, че този автор е от Черната ложа. Книгата бе напечатана и разпродавана и на "Изгрева". Преведоха и отпечатаха с помощта на Елиезер Коен и книгата на Мория "Агни Йога", без да питат Учителя. Когато Учителят научи, че ще се печата тази книга при Сава Калименов, Той им забрани да правят това, но никой не Го послуша. Елиезер Коен, който беше най-деен в Братството тогава, накрая се обяви срещу Учителя и срещу Братството и се отказа от Него. За кратко време той си замина от рак на черния дроб в големи мъки. Та Духът на заблуждението пробиваше на "Изгрева" чрез тази окултна литература. Тя пробиваше и чрез непослушанието и своеволието на учениците към думите на Учителя. Мория бе Учител на Черната ложа, според думите на Учителя.

Имаше един брат, доктор Мавров, който имаше богата окултна литература. Той си замина и нашите приятели бързаха да не изпуснат тази чудна за тях литература. Отидоха при Учителя и искаха от Него пари да я закупят. Не питаха какво е мнението Му по този въпрос, а направо искаха да я закупят. Той им даде пари без да каже нищо - остави ги свободни. Те закупиха част от тази окултна литература, донесоха я и я сложиха по опис в библиотеката на "Изгрева". Това беше голямо изпитание за Всемировия Учител. Той не каза нищо, остави ги свободни да си направят опита и те го направиха. Всички онези, които закупиха тези книги, по-късно се отклониха от Учението, от Учителя и от Школата по различни причини. Запомнете това добре. Те извършиха отклонение и нарушение на окултните закони, които управляват тази Школа - защото Словото на Учителя е Слово на Бога - и внесоха окултната литература на Черната ложа в библиотеката на "Изгрева". Така те внесоха разрушението отвътре, което след време ги разруши отвън и те се отклониха. След време те заплатиха жестоко за това. А тази литература стоеше по опис и мнозина смятаха, че това е литература на Учителя, от която Той чете, учи се, усвоява знания и по нея държи Своите беседи. Това смятаха онези, които бяха под закона на Духа на заблуждението. Останалите знаехме как стоят нещата. Тази окултна литература изчезна след десетилетия, и по-точно след 1957 година, когато бе описана и препродадена чрез заложна къща на приятели от "Изгрева". Никой вече не съжаляваше за нея. Парите за закупуване бяха дадени от Учителя, отклонението приятелите го направиха и накрая си платиха за това. И ако след време някой ви поднесе такава книга с печат "Братска библиотека" и някакъв номер на нея, то знайте, че тя е продукт на Духа на заблуждението и няма нищо общо с Учителя. Това е от брат Борис, а другото е от вас.

Друг пример: Професор Янко Тодоров имаше богата окултна литература. Той изучаваше астрология и направи хороскоп на сина си, който му е единствено дете и е на десет години. Прави го и вижда, че има един фатален аспект и му е определено да си замине по хороскоп. Детето си заминава в определеното от астрологичния аспект време. Той остава потресен от окултното знание, съкрушен събира всичката окултна литература, опакова я в сандъци и я оставя в мазето си. След кратко време и той умира. Жена му иска да се освободи от литературата и я продава. Методи Константинов и Неделчо Попов отиват при Учителя и Му предлагат да я купят. Не Го питат какво е мнението Му, но Му казват, че трябва да се купи. Учителят ги пита колко струва, а те отиват при жената, отделят подходящите книги и ги пазарят. Учителят им дава пари. Те вземат две раници, пълнят ги до горе със закупените книги и ги носят на "Изгрева". Влизат при Учителя и Му отварят двете раници доволни, щастливи и горди. Най-отгоре има книга на Папюс: "Бяла и черна магия". А той е от Черната ложа, Учителят няколко пъти ни е казвал това. Но кой да слуша! Та така, те или не знаят кои са Папюс и останалите автори, или не искат да знаят. Вадят книгите от раниците и искат да ги сложат на масата Му. Учителят ги кара да ги сложат на пода до вратата Му. Двамата умници чакат похвала. Учителят седи и мълчи. Вероятно говори с нечуто от тях Слово на душите им. Те стоят прави. Накрая Учителят смръщва вежди. Протяга дясната Си ръка с

показалеца напред и отсича: "Изнесете навън тези трици! От толкова време аз говоря за житното зърно и за Божествения хляб, който е Словото на Бога, което ви говоря. Какво научихте досега? Нищо." Приятелите стоят като попарени. Навеждат се, слагат книгите в раниците и ги изнасят навън. Седят долу на пейките и разсъждават. Започват да изваждат книга по книга и да ги разглеждат. След думите на Учителя те започват да виждат вече с други очи. Ами какво да правят с тези книги? Нали Учителят е дал пари за тях и по тяхно настояване са купени. Накрая ги оставят в библиотеката. Там те стояха до 1957 година, след което заложната къща ги продаде. Ако след време ги намерите на някой таван, знайте, че Школата няма нищо общо с тази литература. Общо с нея има само Духът на заблуждението.

Учителят, Георги Димитров и Третият интернационал

Къщата на Петко Гумнеров на "Опълченска" 66 бе къща-близнак. Двете половини бяха симетрично разположени и имаха еднакви стаи. От едната страна живееше баба Парашкева със семейството си. Синът й Георги Димитров, който се бе оженил за сръбкинята Люба Ивошевич също живееше при нея. Той бе представител на Третия интернационал на комунизма в Европа. От другата страна бяха семейство Гумнерови и Учителят. Така че в този дом случайни неща не можеше да има. От едната страна бе Трети интернационал на комунизма, а от другата страна бяхме ние, тоест Учителят и Братството. През дясната вратичка при Учителя непрекъснато влизаха и излизаха посетители. Двата дома и семействата им дружаха и нямаха проблеми. Баба Парашкева бе евангелистка, така че не бе черковница и бе по-свободна в убежденията си. И понеже бяха слушали и знаеха, че при нас се разглежда и чете Евангелието и че Учителят говори върху Евангелието, те възприемаха с разположение нашето съседство. От своя страна, и нашите се отнасяха към тях по същия начин.

В онези години за комунистическа пропаганда и действия Георги Димитров е заплашен с арест от полицията. Направен е кордон от полицаи около квартала и го търсят. Претърсват първо дома на баба Парашкева, а той се прехвърля през общия таван, слиза от другата страна и отива при Учителя за помощ. Учителят се облича, слага шапката Си, взима бастуна Си, слага на главата на Георги една шапка от Неговите и излизат през вратника, който води към "Опълченска". На петдесет-шестдесет метра полицията е завардила улицата, като претърсва съседните къщи, но не е влезнала в дома на Гумнерови, защото знаят, че там е господин Дънов и че той не се занимава с политика. Освен това Учителят е направил така, че отклонява съзнанието им в друга посока на търсене. След като излизат от къщата, веднага към тях се присъединява едно голямо полицейско куче вълча порода със специален полицейски навратник - навирва опашка и върви гордо-гордо, редом с тях. Вървят тримата: Учителят, Георги Димитров и полицейското куче. Двамата са облечени официално и са с меки шапки. Приближават се към полицейския кордон - всички им козируват, защото мислят че това са техни хора, техни началници, защото редом с тях гордо върви с вдигната муцуна и опашка полицейското куче, което познават много добре. Така

Учителят извежда Георги Димитров извън блокадата и му дава възможност да се спаси. Имаше и други случаи, когато Учителят му бе спасявал живота. Има един случай със сестрата на Георги Димитров - Елена Баръмова, която е търсена от полицията. Тя преминава през капандурата на тяхната къща и през приемната на Учителя отива при Него и Го моли да я спаси. Учителят извиква Василка от Братството, която я облича като сестра от Братството - с бяла рокля и бяла кърпа на главата и заедно с нея излиза през портичката. Минават през насрещния кордон от полицаи, без някой да ги спре - всички смятали, че това са дъновистки и ги пуснали да минат. И през тези години и събития нашите хора винаги им съдействуваха. Тези неща се знаеха от семейството им.

След 9 септември 1944 година комунистите дойдоха на власт и сестрата на Георги Димитров зае голям пост. Накрая беше директор на Партийната школа в София. Това бе голям пост. Когато погнаха Братството и скалъпиха процес срещу него, Василка отива при нея да иска съдействие и една услуга за Братството. А тя като чула за Братството, казала: "За тях никога, но за теб може. Ако искаш, ще ти дам един апартамент да живееш в него." Василка отказва и обяснява, че тя я е спасила затова, че Бог живее в нея, а не за облаги и си тръгнала. Та до последните си дни Елена бе настроена срещу Братството. А Георги Димитров имаше добри чувства към Учителя и Го уважаваше. Той не бе забравил добрините Му. Той лично даде разрешение от Москва за погребението на тялото на Учителя на мястото на "Изгрева" - тогава не се разрешаваше на частни лица да се погребват извън гробищата. Георги Димитров се завърна в България и стана министър-председател. Веднъж на съвещание на правителството неговите министри искали да се вземат мерки на ограничение срещу Братството, защото всички действия на Лулчев се отъждествяваха с Учителя и Братството. А Лулчев бе осъден на смърт. На една и съща плоскост бяха поставени Лулчев и Братството. Това не беше вярно. Учителят много пъти беше изобличавал Лулчев за неговите действия. Но това не се знаеше от комунистите или пък когато им съобщавахме това, на тях не им изнасяше да го знаят. Тогава Георги Димитров им казал следното: "Оставете ги тези хора. Те са добри хора." Всички скачат и искат да бъдат разгонени дъновистите от София. А той продължил: "Малко ли врагове имаме сега, че да си правим и от тях врагове?" Това ги успокоило. Но по-късно те ни погнаха и разрушиха всичко. Не се отказаха от своите намерения. А защо ли? Те видяха в Учението на Учителя голям свой съперник, защото и те идваха в името на идеи и бяха ревниви - да няма други идеи, освен техните. А тяхното идване на земята и идването им в България се дължеше на Учителя. Той ги пусна в България, но те не знаеха това. Откъде ще знаят? Само ние го знаехме това и го пазехме в тайна. Защото тогава това бяха свещени неща, касаещи съдбините на човечеството и Волята на Невидимия свят в лицето на Всемировия Учител, Който бе на "Изгрева".

Веднъж комунистът Кофарджиев бяга от полицията и решава да се укрие при Учителя на "Изгрева", Който го приема, държи го три часа при себе си, докато обсадата на полицията се вдигне. Накрая идва при Учителя офицерът, който командва хайката за залавяне на комуниста. Влиза при Учителя, козирува Му, след това Му се кланя и си отива. А Кофарджиев в

това време седи на стол до Учителя, но офицерът изобщо не го поглежда, а само се покланя на Учителя. Така се спасява и той. Но после, след като дойдоха на власт, поискаха да ги забравят тези неща и не си ги спомняха вече. И не смееха да си ги припомнят. Но аз ще ги припомня не заради тях, а заради вас, за да знаете как стоят нещата.

Печатницата на комунистите бе на "Изгрева" и тук те печатаха своите позиви. Хартия набираха от нашите запаси. Защото при нас се пишеше едновременно на няколко пишещи машини, имаше циклостил, с който се правеха резюмета на беседите и всичко това бе свободно у нас, на "Изгрева", и не правеше впечатление на никого, че тук се печата нещо нелегално. Тук на "Изгрева" освен, че всеки имаше цигулка, имаше бележници, тетрадки, листове и моливи за писане. Това бяха необходими учебни помагала на учениците в Школата. Та затова на никого тук не му идваше на ум, че се върши нещо нередно. Учителят виждаше и знаеше всичко това, но мълчеше. Понякога се намесваше и спасяваше неразумните от полицейска разправа, защото ако полицията ги откриеше тук, щеше да се нахвърли върху Братството и Учителя. Това никой не желаеше да стане.

Тук, в нашите бараки, идваха да пренощуват комунисти, които бяха в нелегалност. През деня се криеха в гората, промъкваха се и идваха на общите обеди, защото бяха гладни. Посещаваха събранията ни в салона, защото при нас всеки беше свободен когато си иска да идва и да си отива. Но дойдоха на власт и дойде онова време, когато забравиха всичко, което получиха от "Изгрева". А това случайно ли беше? Не бе случайно, а се подчиняваше на строги окултни закони. И сега ще ви разкажа финала на този закон.

Веднъж аз бях на "Опълченска" 66 при Учителя. Той ме извика и ми заръча да направя ограда там, където дворът се разделя на две - от едната страна бяха баба Парашкева и Георги Димитров, а от другата страна - Петко Гумнеров и Учителят. Бяха закупени колове, дъски, пирони и започнахме работа. Аз съм млад, як, здрав и мога да работя. Отмерихме мястото и опънахме канап. Забихме колове в земята и заковахме напреко дъски, които да ги свързват, като върху тези дъски щеше да се накове истинската ограда. Оградата се очертаваше да бъде повече от солидна. Започнах да кова дъските по нея. Направих цялата ограда. Това не бе малка работа, защото не бе малко и разстоянието. Цял ден ковах. Завърших. Изправих се и бях много доволен от свършената работа. И точно в този момент пред мен застава Учителят. Оглежда я. Аз Го следя. Учителят е строг и смръщил вежди: "Оградата не е направена както трябва. Ще разковеш отново всички дъски, ще извадиш пироните от тях и ще ме извикаш след това." Учителят си тръгва. Аз съм изненадан. Оглеждам оградата и виждам, че тя е направена под конец, права е и дъските отгоре са подредени под конец. Гледам, че това е ограда за чудо и приказ. Гледам как всички дъски са заковани една до друга, като между тях има по два пръста разстояние. Специално спазвах това разстояние, за да бъде по-красива и да стигнат дъските до края. Тогава така се правеха дъсчените огради - да бъдат на разстояние една от друга от поне два сантиметра. Нищо не разбирах. Нямаше как, разковах всички дъски и извадих пироните. Извиках Учителя. Той дойде и застана до мен. Каза ми: "Закови по конец първата дъска." Аз я заковах. "Ха сега, вземи втората

дъска". Взех я. Учителят я пое от ръцете ми и я сложи под конеца, но я допря плътно до другата дъска. Бяха долепени една до друга. Каза ми: "Кови сега!" Аз я заковах. "Ха сега, другата дъска." Заковах и нея. Вдигам поглед. Клекнал съм долу на земята. А Учителят стои над мен и казва: "По този начин ще заковеш всички дъски. И да няма никакъв аралък между нас и Третия интернационал." Аз се изправих. Бях висок на ръст и стърчах над оградата. Можех да видя онова, което бе отвъд тази ограда. Но Учителят беше нисък на ръст и не можеше да види какво има зад тази ограда. Тази картина ми се запечата в ума. Значи аз, със моя висок човешки ръст, можех да огледам какво има там отвъд, в двора на Третия интернационал, а Учителят, с Неговия нисък ръст, не можеше да стори това. Между Него и Третия интернационал щеше да стои оградата, в която не трябваше да има никакъв аралък. "Аралък", това е турска дума и означава разстояние. "И да няма никакъв аралък между нас и Третия интернационал" - означаваше оградата да бъде направена така, че онзи, който стои откъм страната на Учителя да не може да поглежда през оградата какво има там, в другия двор - двора на Третия интернационал. Това бе целта на оградата. Който искаше, можеше да прескочи оградата и да отиде в онзи двор. А най-лесно бе да се излезе от двора на Учителя, да се отиде на улицата и оттам, през вратника, да се влезе в двора на Третия интернационал. Значи имаше два изхода към двора на Третия интернационал: през оградата или през вратника. В Школата имаше приятели с леви убеждения, имаше анархисти, имаше и комунисти. Много от тях минаха официално през онзи вратник към двора на Третия интернационал, а някои прескочиха и оградата. Но за другите, между Школата на Учителя и Третия интернационал, беше поставена ограда без аралък.

Аз започнах да кова дъска след дъска и да си повтарям думите на Учителя: "Никакъв аралък между нас и Третия интернационал." Ковах дъска след дъска и изричах тези думи на Учителя. Дъските не бяха малко. Накрая бяха заковани така, че бяха плътно долепени една до друга, без никакъв аралък между двата двора. След това извиках Учителя. Той дойде, огледа оградата и каза: "Много добре. Оградата е вече сложена. И ние можем да продължим работата си." Запомних това, но още не проумявах какво значи това. Но дойде време да го проверя. Чрез една задача Учителят ми даде да науча един закон.

След заминаването на Учителя аз влезнах в Братския съвет. Учителят ме определи за тази работа. За това знаеха само някои приближени до Учителя, но другите не знаеха. И отначало те нямаха нищо против това. След заминаването на Тодор Стоименов, който бе председател на Братския съвет, аз бях определен да поема този пост. Но след като дойдоха комунистите на власт, дойде онова време, когато те искаха да превземат Братството отвътре и отвън. Искаха отвътре да сложат свои хора в ръководството. Между нас имаше комунисти и те не бяха малко - около двадесет-тридесет човека. Нямаше защо да се търсят отвън. Техните имена ги имате вписани в протоколите на събранията на комунистическата им група на "Изгрева" след заминаването на Учителя. Ние бяхме свикнали с тях, познавахме ги добре и за нас те бяха братя и сестри. Искаха освен това да ни ограничат отвън. Да ни сложат в техния калъп, да ни поставят на тяхна страна и да им служи за

тяхната политика. Някои от Братството бяха съгласни, а някои не бяха. И ето, трябваше да се вземе решение от онзи, който знаеше как стоят нещата и от онзи, който има право да взима решение. Тогава някой подхвърли: "Да знае някой от нас какво е мнението на Учителя по този въпрос?" Аз станах, разказах им целия случай с оградата и накрая свърших с думите на Учителя: "Никакъв аралък между нас и Третия интернационал." Това е Воля на Учителя! И аз я изпълних!

След заминаването на Учителя, много от комунистите на "Изгрева" правиха различни опити за сближение с властта и сраствене с нейните организации. И властите правиха открити опити за сближение с нас. Искаха да ни сложат юлар върху братския живот, за да теглим след това тяхната кола. Аз не се съгласих. Противопоставих се. Някои бяха уредили официални срещи между ръководството и властите без да ме питат. Аз не отидох на тези срещи. В тези уречени дни аз и сестра Мария Тодорова отивахме на екскурзия на Витоша и се разхождахме по поляните на свобода. Там бяхме свободни. А долу, в града, искаха да ни сложат юлар, да ни впрегнат и да теглим чужда кола. Така навремето конете или воловете теглеха колите на господарите си. Аз исках свобода за себе си и за Братството. Човек не може да бъде слуга на двама господари. Това е окултен закон, разглеждан подробно от Учителя в Неговото Слово. Трябваше да изпълня Волята на Учителя. И аз я изпълних. Упрекваха ме дълго за това, че съм направил фатална грешка. Ха да видим сега каква е тази фатална грешка, която съм направил?

Комунистите взеха всички братски имоти от провинцията, както и местата на "Изгрева", според закона за едрата градска собственост, закон - който бяха си изковали сами. След като ни взеха салона и ни го даваха отначало под наем, дойде време, когато го запечатаха и го дадоха под наем на други. Дойде време, посегнаха върху Словото на Учителя. Обраха цялата литература от "Изгрева" и я претопиха. След това направиха показен процес срещу нас и ние с Жечо Панайотов престояхме в затвора цели четири години. Вероятно там трябваше да науча някакъв урок, а приятелите, които останаха на "Изгрева", трябваше да научат друг урок. Минаха години и нас с Жечо Панайотов ни пуснаха от затвора, излязохме навън и що да видим? През това време приятелите не си бяха научили урока. Дойде време, някои искаха да вземат разрешение от властите, да им отстъпят някои от техните партийни клубове, за да може Братството да се събира там на братски събрания. Бяха решили и щяха да го направят, защото властите бяха съгласни с такова съжителство. Щяха да ни дадат някакъв партиен клуб около "Изгрева" и нашите щяха да се събират там, да четат Словото на Учителя и да пеят песните Му. Но Небето ги спря. Как ли? Точно по това време се взе решение да се разтури "Изгревът" и да се направят там легации и посолства на Съветска Русия и на други страни. Това обърка приятелите, понеже всеки започна да се спасява кой как може. Много от тях нямаха нотариални актове за местата и къщите. Накрая властта разреши този въпрос великодушно, като разруши "Изгрева" и измете всичко оттам, а за сметка на това им даде апартаменти в съседните квартали. Минаха години и отново се повдигна въпрос да се иска някой партиен клуб на комунистите, за да се събира Братството в него. И щяха да влезнат в него. Дойдоха при мен и

ме питат. Аз казах: "Не! Това е Волята на Учителя! Аз не разрешавам. А вие сте свободни да си направите опита и ще отговаряте за това пред Учителя." Те си отидоха крайно недоволни от мен и несъгласни с мен. Някои от моите противници изнесоха една теория, че аз съм осъден от съда и лишен от граждански права - да гласувам и да бъда избиран. И според решението на съда аз не мога вече да бъда нито председател на Братския съвет, нито да влизам в някакво ръководство на Братството и да взимам участие в него. А това решение на съда бе вярно. И те размахваха нашир и надлъж това решение на съда. Въпросът е друг. Това Братство не е на съда, нито на властите, нито на комунистите, нито на българския народ, нито на никого. Това Братство, това Учение е на Учителя и това Слово е на Учителя и на Бога. Само Учителят и Бог може да взема решение. А Учителят го взе това решение навремето, когато каза: "Никакъв аралък между нас и Третия интернационал." Аз им го разказах, те го знаеха, те не оспорваха това, което казвам и което е най-важното, те знаеха, че това са думи на Учителя. Но не им изнасяше. Защо ли ? Ами защото някои от тях вече се бяха прехвърлили през оградата и бяха преминали в съседния двор на Третия интернационал. А други си бяха свободно влезнали от улицата през вратника в същия двор. Учителят ме избра да накова тогава тази ограда и чрез мен Той даде това Свое решение. Аз го провеждах досега и не се отклоних. Учителят бе този, който ме постави на този пост да ръководя Братството след Неговото заминаване. Учителят определя кой каква работа да върши и кой каква воля да изпълнява. Ръководството на Братството не се определя от човеци, не се определя от властите и управляващите в даден исторически етап. Духът е този, който избира ръководителя и го ръководи. Това го разказвам за онези, които ще дойдат след нас, защото приятелите от моето поколение правиха много опити да съжителстват с Третия интернационал. И точно когато правеха опити, тогава комунистите започнаха да правят обиски, да издирват и да пленяват и унищожават малкото останали от времето на Учителя беседи. Това ги стресваше, те спираха и се чудеха какво ли става пък точно сега?

Учителят бе казал, че в бъдеще комунистите ще се коригират. Аз също вярвам в това. Но как ще стане това аз не знам. Те са свободни да се коригират към нас. Но между нас и тях е направена ограда лично от Учителя, в която няма аралък. Защо ли? Та утре те ще решат да се коригират, ще решат да ви дадат някой техен партиен клуб, за да влезете в него и да провеждате своите събрания там. Ще ви определят един-два дни в седмицата да се събирате и ще ви определят да плащате наем. Така направиха и с нас. Взеха ни салона на "Изгрева" и ни накараха да си плащаме наем за него. После в този клуб ще бъдат окачени плакати, лозунги, портрети на техните партийни вождове. Ще ви кажат, че можете да провеждате събрания в този салон, да четете беседите на Учителя, да пеете песните Му и то пред лицата на техните вождове и пред техните партийни програми. Така те ще искат да ползуват, да вземат сили и енергии от онова поле, което вие създавате чрез братските молитви и песни. Ще отбият една вадичка, един канал от това поле, което вие създавате, за да си поливат тяхната градина в техния двор, двора на Третия интернационал. Така че вие ще четете Словото на Учителя, ще правите молитвите на Братството, ще

пеете песните Му, ще създавате духовно и силово поле, с което да храните душите си и накрая, в този салон, тоест в този партиен, клуб вие ще вършите всичко това пред лицата на техните партийни вождове, залепени по стените на клуба. Така те ще отбият тази Божествена храна и този Извор към техния двор. А онова, което не успеят - ще дойдат в онези дни, когато се събират на своите партийни събрания и ще изпият и изядат това, което е останало от вашето събрание като духовна аура и духовна светлина. А вие ще минете през този етап. Не може да не минете. Ние минахме през тези етапи и вие ще минете. Онези, които останаха в двора на "Опълченска" 66 и не прескочиха отвъд, в другия двор на Третия интернационал, останаха верни докрай на Школата. Аз не зная как комунистите ще се коригират. Но те могат да се превъплъщават по различен начин и да приемат различни форми. Те знаят това много добре и го правят отлично. Ние от опит го знаем. Тези духове имат знание и опит за това. Защото се ръководят от Духа на заблуждението. Има два пътя за вас. Или ще ви управлява Духът на Истината, или ще ви управлява Духът на заблуждението. Изберете си сами пътя!

Ако ви управлява Духът на Истината, вие ще бъдете свободни по Дух и по Форма. Ще можете да прилагате Словото на Учителя чрез живота си и ще бъдете свободни отвътре и отвън. Духът на Истината ще ви създаде условия за работа според вашите възможности. На някои ще отреди повече, а на други по-малко, съобразно техните способности и усърдие.

Ако ви управлява Духът на заблуждението, ще ви вкара в своя калъп и излизане оттам няма. Припомнете си какво направиха със салона на "Оборище" 14. Разделиха го на три и направиха касапница, кръчма и клуб на комунистите. Спомнете си какво направиха от салона на "Изгрева"? Отзад зад салона лепнаха кръчма, където се пиеше и се печеха кебапчета, а отпред беше поставена маса, на която се продаваше окултна литература на Черната ложа с цел да се отклонят учениците от Школата. Спомнете си какво стана след заминаването на Учителя. Взеха ни всички имоти, разрушен бе салонът, разрушен бе "Изгревът", унищожено бе Словото на Учителя. А какво ще направи по-нататък Духът на заблуждението, аз ви го разказах по-горе. Това ще го проверите. Не се заблуждавайте, че за вас има друг път, различен от нашия. Различните поколения представляват стъпала на онзи път, по който върви ученикът на Школата. Ако искате да вървите по този път, трябва да преминете през нашите опитности, знания и патила. Трябва да преминете през нас, друг път нямате. Ние ще наведем глави и ще поставим гърбовете си да минете през нас и ние да ви бъдем мост. Ние ще бъдем в Невидимия свят, но ще минете през нас само, ако вървите в пътя на Школата, ако изпълнявате Волята на Учителя и на Бога. Това ще го намерите в Неговото Слово. А дали ние сме свършили както трябва нашата работа, това ще го откриете сами - дали сме изпълнили това, което го има написано в Словото на Учителя. Школата на Бялото Братство е Школа на Всемировия Учител. Тя не се побира в някакво малко партийно клубче или малко салонче, или в някакво малко и голямо събрание от последователи на Учителя. Школата на Учителя се побира в Неговото Слово. Школата на Учителя е Сила и Живот само за онези, които четат, изучават и прилагат Словото Му в собствения си живот. Това е Школа за Духа на Истината. Това е Школа на Божествения Дух, на Христовия Дух и на Господния Дух на Силите. Как можете да

вместите всичко това в една ограничена форма на земята? Това е изключено! Затова се казва: "Бог е Дух и тия които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят." Ето това е Школата на Всемировия Учител - Беинса Дуно.

Всички души, които се движат и живеят в Духа на Истината, се обединяват от един център - това е Словото на Учителя, на Великия Учител и на Бога. Общението на тези души става чрез Словото на Учителя, чрез песните Му и чрез онези форми, които Той ни е дал за работа. Всяко едно поколение идва със свой жизнен кредит и със свой духовен капитал, защото има да върши строго определена работа. Формите за всяко едно поколение са различни. Ами ако вие сте много малко останали и се броите на пръсти, необходим ли ви е салон, имоти и богатство. Ами ако останалите от Братството са прелетели като ято птици и вече са преродени в други страни или там, където трябва да се преродим, за да направим втория център на Всемирното Велико Бяло Братство? Този втори център ще бъде Русия и Учителят посочи мястото, където ще бъде. Това е за онези, които ще дойдат след нас и на които ще предадем Словото на Учителя. Въпреки всичко, ние опазихме Словото и ви Го предаваме, за да работите с Него и да го прехвърлите на друго поколение през следващите векове. А това, което ви разказах за Третия интернационал - това са сили, които лично Учителят допусна, за да свършат една работа на земята. Това ние го знаем и знаем каква работа имат да свършат. И нека си я свършат както трябва! Ние не им пречим, защото знаем, че това е Волята на Учителя. Но техните методи не са наши методи. Затова Учителят постави онази ограда, в която да няма аралък, промеждутък, вход между Школата на Учителя и Третия интернационал. Това е от мен. Аз изпълних Волята на Учителя. Другото е от вас. Ако сте ученици на тази Школа, ще изпълните Волята Му. Ако не сте ученици на тази Школа, ще изпълните волята на Духа на заблуждението. И тогава ще се разграничим, защото по делата ще ви познаем кому служите. Ние ще се разграничим, защото имаме ограда. Онези, които са в Братството изпълняват Словото на Всемировия Учител! По това различаваме учениците - кой къде е записан и в кой двор се намира. Ученикът е този, който чете и прилага Словото на Учителя. Онзи, който чете Словото на Учителя, много добре знае какво е казал Той по даден проблем и не само го знае, но го разказва насам-натам, за да сее заблуда, че е ученик на Школата, а след това прави точно обратното онова, което не е по Волята на Учителя, а е по волята на Духа на заблуждението, такъв човек къде се намира, в кой двор стои и чия градина копае? Отговорете си сами. Не си ли отговорите, Духът на заблуждението ще влезне във вас и ще ви отклони. Тогава ще прескочите оградата и ще идете отвъд и след това ще ви хване окултният закон на Школата и ще си платите за отклонението.

Как бе открит Бивакът на Витоша

Още през 1921-22 година Учителят започна да извежда приятелите веднъж в седмицата на Витоша. Това ставаше близо до Драгалевския манастир, на юг от него и там се разполагахме върху тревистите ливади. Тогава се ходеше пеш от София и за да не се уплашат приятелите от трудностите, Учителят започваше от най-малкото. Затова първите излети бяха на по-ниско в полите на Витоша. Понякога в първите години на Школата Учителят ходеше сам на Витоша. Тогава Той беше и по-млад, към петдесет и осем човешки земни години. Идваше отначало Сам, искаше да бъде Сам и се качваше по високите склонове на Витоша. Тук Той идваше и по Своя работа, за която ние можем само да гадаем. Той споменаваше в Своите беседи, че Учителят работи с целия разумен свят на Небето и на земята. Идваше тук обикновено преди да ни доведе, запознаваше се с местата, после ни довеждаше на групи и накрая излизаше цялото Братство. Такъв бе методът на Учителя - постепенно, бавно, започва се с малките величини, защото Бог и Учителят така работят. Следващият етап бе намирането на бивак на Витоша. Учителят го нарече "Ел-Шадай". Това стана през един мъглив зимен ден. Голяма група се спря при Драгалевския манастир. Бяхме смутени и объркани. А Учителят и няколко братя тръгнаха през снега, газещи до коляно на юг от Драгалевския манастир, минаха хоризонтално, пресякоха една долина с рекичка, преминаха от другата страна на една горичка и така стигнаха до поляната с един скалист връх. "Ето едно хубаво място" - отсече Учителят. След тези думи мъглата постепенно се разсея - задуха вятър и тя се вдигна - слънцето огря и ние видяхме, че се намираме на една поляна. Така се откри Бивакът на Витоша. По-късно тук уловихме ручей и аз направих чешма, която четиридесет и пет години след заминаването на Учителя още работи. А сестра Мария Тодорова посади тогава няколко борчета, които сега са високи дървета. До една скала Учителят се облягаше. За да се запазим от вятъра, защото тук бе доста ветровито, решихме да направим ограда. Донесохме камъни, наредихме ги на височина един метър и направихме каменна стена - дувар - във вид на дъга, дълга около тридесет-четиридесет метра. Тази ограда ни пазеше от вятъра и така бяхме на завет. А вятър имаше и тогава, когато времето бе слънчево.

Учителят даде правила за излизане в планините. Забрани ни да пием студена вода и винаги младите отиваха по-рано, наклаждаха огньове, завираха чайниците. Когато основната група пристигаше, чайниците вряха, ние се преобличахме, сваляхме изпотените ризи и си надявахме сухи, които носехме в раниците си. Това ни предпазваше от простуда. И чак тогава пиехме гореща вода. Веднъж на Бивака бяхме петдесет-шестдесет души и един брат запита: "Учителю, ако няма топла вода, как да пием студената?" Учителят ни изгледа: "На глътки и после може да се сложат няколко капки вино." А един приятел с големи мустаци, като чу думата "вино", му се ококориха очите и запита: "Ама можем ли да пийнем и малко вино?" Учителят го погледна, видя голямото му желание да пие вино с разрешението и благословението на Учителя и отсече: "Не, не може!" И с и жест Учителят отсече въздуха. Мустакатият подскочи настрани от жеста Му и изведнъж помръкна. Ние всички се смяхме до насита на тази случка. Накрая и Учителят се засмя, мустакатият приятел нямаше какво да прави и той се засмя непринудено и звучно.

Друг път на Бивака пет-шест братя решихме да се надбягваме. Бяхме млади, с буйна кръв и тя не ни даваше мира. А пък и трябваше да покажем пред младите сестри, кой какво може и колко струва. Отмерихме по права линия едно разстояние и застанахме един до друг. Дойде един възрастен брат да даде сигнал за надбягването. Но ето че дойде и Учителят и каза: "И

аз ще тичам!" Като дойде при нас, застана до нас, застина и се вкамени като статуя. Вероятно се съсредоточаваше. Даде се знак. Ние полетяхме с буйната си кръв и млада плът. Но Учителят изхвърча като тапа и пристигна пръв на финала, застана и се огледа, а ние едва бяхме преминали половината разстояние с буйната си кръв и млада плът. Как стана това, не можахме да разберем тогава, а и сега. Ние бяхме по на двадесет и пет години, а Учителят беше шестдесетгодишен. Видяхме само как Той изхвърча, как се движеха краката Му като спици на колело - така бърже, че всичко ни се премрежи пред очите. Накрая Го видяхме там, отсреща, с усмивка да ни посреща. Каза ни: "И аз обичам да се надбягвам..." След малко добави: "Да се надбягвам с времето и с живота на земята."

Когато вървяхме с Учителя, Той така се движеше, като че ли вървеше не по земята, а на десет сантиметра над нея. Стъпваше отмерено, имаше красота и хармония в движенията Му. Движеше се по земята, като че ли стъпваше на нещо меко. Стъпката Му беше еластична и Той се движеше много бързо - така, че ние подтичквахме край Него. Беше забавно да се гледа как ние, младите, пъхтяхме запотени и решени да не отстъпваме от Учителя, а Той се движеше с лекота. В последните Му години на земята вече възрастта даде своя отпечатък. Той започна да се движи бавно и да се изморява. Но това беше вече 1942-44 година - Той бе седемдесет и осем - осемдесет годишен.

Някой път се изкачвахме с една лека кола "Форд" - Учителят и петшест души заедно с Него. Тази кола я управляваше един белогвардеец-руснак. Изкачвахме се с колата до паметника на скиора. Слизахме и отсядахме в една малка хижа. След кратка почивка се запътвахме нагоре в планината.

Често се изкачвахме с Учителя на Черни връх. Пазач там бе един добър, гостоприемен българин. Казваше се Гошо. Той отстъпваше на Учителя стаята си. Тя бе чиста и уютна. Ние се настанявахме в общото спално помещение. Майката на Гошо-хижаря бе така благосклонна към Учителя, че често ни посрещаше с топъл хляб една педя дебел и го поднасяше с тавата, в която бе опечен. Казваше се баба Мария. Познаваше по дух Учителя и благоговееше пред Него. Нито бе чела нещо от Него, нито някой й бе говорил за Словото Му, но го разпозна по Дух и това за нея бе достатъчно. Своето разположение тя предаваше на сина си, пазъчът Гошо. Така че ние бяхме приемани като чакани и любими гости. Имахме много интересни опитности с тях и с Учителя.

През време на войната приятелите направиха от камъни една землянка на Бивака, за да се подслоняват при лошо време. Накрая нещата се изопачиха и там в нея се събираха, там палеха огън и всички се опушваха около този огън, на който трябваше да заври един голям чайник с вода. Седят вътре опушени, като че ли някой нарочно ги е натикал в тази лисича дупка и ги опушва, за да ги принуди да излязат от нея и след това да ги натика в онзи чувал, с който ловците ловят опушени лисици чрез запалени пред лисичи дупки огньове. Така навремето се ловяха лисиците - пред лисичата дупка се запалва огън и се чака тя да излезе или отпред, или от някоя резервна дупка. Във всички случаи лисицата влиза в чувала. Така приятелите седяха в тази землянка и се опушваха. Навън времето е хубаво, слънчево, а те се заврели вътре в нея. Аз никога не съм влизал в тази дупка. Другите говореха, че тази землянка представлява нещо като катакомба на първите християни. Хайде де, къде са първите християни, а къде сме ние и къде е Школата на Учителя! Учителят не позволи такова извращение и опорочаване на нещата. Тогава властите видяха в тази землянка място, където се събират дъновисти, място, където не могат да ги контролират, затова взеха едно неочаквано решение. Докараха войници-трудоваци,

наредиха им и те за часове разтуриха землянката, "катакомбата", "лисичата дупка", пренесоха всички камъни на петдесет-шестдесет метра, като ги захвърлиха надолу по склона. Освен това те разградиха онзи дувар, който ние бяхме направили през време на Школата, за да ни пази от вятъра. Всички камъни бяха пренесени от войнишките ръце на българските синове, родени от "българска майка юнашка" и бяха захвърлени на петдесет-шестдесет метра надолу по склона. Така дуварът също бе разрушен. Властите приеха, че чешмата която бе построена е нещо разумно и полезно за туристите. Ние бяхме разгонени оттам. Кои "ние"? Онези, които влизаха в лисичата дупка. А за нас какво остана? За нас остана да се движим по пътеките на Витоша, да бродим по ливадите и склоновете й да се качваме по върховете, да дишаме свободно въздуха и да дочакваме изгрева на слънцето там, където желаехме и можехме да отидем. Така някои бяха освободени от онази форма, която ги опорочаваше. А Учителят говореше за Чистота и за Свобода на духа и на човешката душа. Та кой изпълни Волята на Учителя? Ето това е най-важното. След това приятелите се прехвърлиха на други места по Витоша. Бяха освободени от онази катакомба и лисича дупка. А кой ги освободи? След време те пак започнаха да посещават Бивака, но вече палеха огън навън, стояха на открито, както през първите години с Учителя и всеки можеше да пие вода от онази чешма, която бе направена преди. Така се върнаха не по собствена воля към първоизточника. Върнаха се чрез друго решение, чрез друга власт, която бе упражнена върху тях. Това също е интересно да се запомни, да се сравни и да му се отдаде заслуженото.

Тук, на този Бивак, имахме много срещи с Учителя, много разговори и много случки за разказване. Стенографите стояха до Учителя и записваха. Брат Боян Боев бе неотлъчно до Учителя. След време дешифрира и записа стенограмите си, и след време те ще бъдат включени в отделна книга: "Разговорите с Учителя на бивака Ел-Шадай". Какво означава думата "Ел-Шадай"? Това е стара дума, която ще намерите в Писанието. Коренът й е санскритски и се употребява и в еврейския език. "Ел-Шадай" означава "Вратата на Бога". Да, "Ел-Шадай" бе вратата на Бога. Това бе мястото на един от входовете на Агарта на Витоша. При тази врата стоят ангели с меч и не допускат опорочаване, опошляване и извращение на това свято място. Те са пазачите на тази врата - в ръцете си държат мечове и се подчиняват на върховния пазител на този храм. Те се подчиняват и изпълняват Волята Му. Кой е този върховен повелител на Агарта? Това е Всемировият Учител на Всемирното Велико Бяло Братство - Беинса Дуно. Той управлява цялата Вселена. Амин!

Отклонението

Той се казваше Михаил Иванов, а с него имаше един негов приятел - Кръстю Христов. Ние ги познавахме още от 1922 година от Търново. Отначало те създаваха много неприятности на Учителя и на Братството. За тях Учителят бе казал много неща. Те са записани и не смятам да прибавям нещо към това. С една дума, бяха големи пакостници. Но трябва да се отбележи, че те вършеха много добре работата на мястото, където бяха поставени от онези сили, които противодействуваха на Учителя. След време ще четете мнението на Учителя, ще се запознаете с писмата Му и нещата ще ви бъдат ясни.

Но сега ще ви разкажа нещо от времето на Учителя. Михаил Иванов бе заминал за Парижкото изложение през 1937 година и остана там. Създаде група, създаде общество и започна да издава окултна литература от свое име като автор. Това бяха експозета на онова, което е говорил пред

французите на френски език. Тези експозета бяха отпечатани в една поредица и той ги изпраща на "Изгрева", за да ги покаже на всички и да се похвали с това, че не е случаен човек. Че не беше случаен - ние знаехме това много добре от опит. Сестрите, които се грижеха за стаята на Учителя вземат получените книжки на Михаил Иванов и искат да ги покажат на Учителя, но се чудят как да направят това. Тогава онази сестра, която в този ден е дежурна да чисти стаята на Учителя, слага няколко броя от книжките на Михаил на масата Му. Учителят влиза точно в този момент, когато сестрата завършва с почистването. Обръща се към нея и казва: "Ела тук". Сестрата се приближава, а Учителят хваща с два пръста - с палеца и показалеца - книжките на Михаил, така, както се хваща мръсен парцал или мръсна вещ, повдига ги и ги подава на сестрата. "Махнете ги тези непотребни и излишни неща." Сестрата е гузна, взема ги и ги прибира. Тя е очаквала от Учителя да я похвали за инициативата й и да похвали едновременно и Михаил за неговото творчество. Но понеже е гузна и понеже е извършила своеволие и без да пита Учителя за тези книжки, че ги е сложила на масата Му - тя не съобщава на другите две сестри, които чистят стаята на Учителя, когато им дойде ред за това. А след тази случка, другите две сестри, без да я знаят, също решават, че трябва да се покаже цялото творчество на Михаил в Париж. Затова до вратата на горницата, отвътре, нареждат книжките на Михаил накуп, за да може Учителят да ги види колко са много. Същия ден става така, че и двете сестри са там. С пръста на дясната Си ръка Учителят посочва купа с книгите на Михаил на пода пред тях и изрича: "Изнесете тези трици оттук!" Те се навеждат и бързо-бързо изнасят купа с книгите. Много пъти Учителят е говорил в Своите беседи, че съвременната окултна литература представлява булгур, трици за човешките умове и че е дело на Черната ложа. Човек трябва да се храни с Божествения хляб, който е Словото Господне. Ние знаехме, че Словото Господне е Словото на Всемировия Учител, Който бе на "Изгрева" и ние бяхме при Него. Първата сестра, която бе гузна и която си премълча, бе сестра Мария Тодорова. А другите две бяха Савка Керемидчиева и Паша Теодорова. Накрая трите сестри се събраха и разказаха подробно цялата история на всички. Чуха всички. Но на някои това не им изнасяше и си правеха оглушки. Тези оглушки си ги правят и до днес. Така те работят срещу Учителя. А ние сме длъжни да им се противопоставим с истината. "Глава на твоето слово е Истината!"

До 1937 година Михаил бе в България и след това замина за Париж на Световното изложение. Тогава се даваше виза на всеки гост на изложението. Учителят не желаеше такива личности в България и според мен по този начин Той го отстрани оттук, като му съдействува да замине и накара приятелите да му дадат пари за път.

Бертоли, когато тръгна за Париж, беше с Михаил Иванов и го защитаваше. Аз се спречках с Бертоли, защото бях го виждал в друга светлина, а той ми каза: "Вие му завиждате!" Бертоли отиде в Париж, за да издаде на френски книгата "Учителят", за което му бяха осигурени и пари за издаване, и средства за преживяване. Но там той се сблъска с Михаил, много добре разбра какъв е, но не направи нищо, а парите се похарчиха. Освен това, тук наши доброжелатели му помогнаха със съвети да не издава книгата. Когато се върна отново в София, той дойде лично да се извини пред мене и заяви, че ще се коригира. Но беше вече късно, защото беше изпуснал времето и условията, за издаването на книгата. После ние я издадохме чрез други приятели.

Михаил изпрати своята секретарка Стела на гости с една делегация. Пристигнаха и ги посрещнахме добре. Уредих да тръгнат на обиколка по Братствата в провинцията. Отличен прием. Но като се върнаха отново в София, за втори път поставиха въпроса да се даде на Михаил пълномощно с

право за печат на беседите на Учителя. Ние бяхме твърди и не се съгласихме. Познавахме го като непочтен човек и мошеник. После всички ни упрекваха защо не сме му дали разрешение. Някои не го познаваха. А тези, които го познаваха и му бяха сърбали попарата, стояха настрани и се правеха на разсеяни. Ослушваха се, правеха се, че нито чуват, нито виждат това. А от своя страна те сами наливаха масло в огъня. Голяма борба беше. Изобщо преминахме през големи борби, но опазихме Словото на Учителя. Накрая Братският съвет реши, че ако той иска да печата, никой не го спира, но ние няма да му дадем право на печат. След това нашите отношения с Париж се скъсаха по всички линии. Но преди това се размениха много писма, написани от онези възрастни братя, които го познаваха, на които Учителят лично им бе наредил да го отстранят от братската работа, които пазеха писмата на Учителя и ги показваха на неговите привърженици тук. Но те ги вземаха, разглеждаха ги, прочитаха ги и накрая казваха така: "Да, ама това се отнася за онова време, а сега времето е друго и нещата са другояче." Така се опитваха да се измъкнат. Те не знаеха, че времето е едно и също за Христовия Дух! Вчера, днес и утре е едно и също! Времената са различни за човеците и Божественият Дух се проявява чрез настоящето само чрез Духа на Истината. А тези приятели бяха обсебени от Духа на заблуждението. И какво стана по-нататък? По време на процеса срещу Братството, следователят и прокурорът ми заявиха: "Ние проверихме по нашите канали и разбрахме, че вие нямате никаква връзка с чужбина и с чужди централи. Ако имаше и най-малкото съмнение, ние щяхме да ви окачим на бесилото като чужди агенти и предатели." Освен на мен, казаха това и на Мария Тодорова, а и на други свидетели по делото. И щяха да направят това без да им мигне окото, защото така се разправяха с всички, които имаха връзка с чужбина. Защото тогава по такъв начин се бореха със своите врагове тук и с онези, които бяха в чужбина. Тогава се убедихме, че има Божие око, което гледа и отмерва времето на Истината и Заблудата. Това око ни предпази от тази предстояща развръзка, развръзка на живот и смърт. Това бе развръзка, която и разполови нещата в Братството на две. Едните отидоха наляво, а другите надясно. Овците бяха отлъчени от козите и бяха оформени две стада. Всеки пастир си пое своето стадо - едните отидоха да пасат овцете, а други отидоха да си пасат козите. Тази символика стана реалност и ние трябваше да я преживеем.

Михаил Иванов имаше свои последователи тук сред братята и сестрите. Тяхната цел бе да разединят Братството и те сполучиха. Още навремето Учителят бе казал: "Сатанаил работи тук срещу Мен с някои сестри: Милева, Иванова, Спиридонова." Наистина тези сестри бяха много активни и направиха много поразии. Накрая Спиридонова се осъзна в онзи миг, когато видя как Михаил Иванов се е дегизирал като Учителя - фотографирал се на цветна снимка и изпратил портретите си на своите съмишленици тук. Тогава Спиридонова си спомни едно изказване на Учителя за нея: "Ти три пъти си била в Школата на Христа и трите пъти си се отстранявала и си работила срещу Него. Сега е последния ти, трети път. Внимавай, защото прошка и връщане няма да има." Тя си спомня това, вижда му фотографията, с която той имитира образа на Учителя и казва: "Край на измамата!" И се отхвърли от него. Всички се чудеха на този неин обрат, като знаеха активната й поддръжка за каузата на Михаил. Но тя бе направила своето отклонение. Замина си от този свят отхвърлена, забравена и накрая едва се намериха сестри, които да намерят родините й, за да се погрижат за нейното заминаване. Беше трагично за нея и поука за останалите. Но не всички си взеха поука. Трудно е за човек да се измъкне и да изтръгне от себе си Духа на заблуждението. За това са необходими много неща. Необходимо е прозрение, необходимо е разкаяние, необходима е сила да искаш прошка и

да прекрачиш от този път, да излезеш извън неговия обхват. Трудно е, защото това са вътрешни връзки и външни връзки, които като с въжета държат и обхващат онзи, който върви по пътя на заблуждението. И те си имат свой път. Ние нямаме нищо общо с тях, защото ние сме Школа и Духът на Истината е Учител в тази Школа. А Словото Му е Слово на Бога!

Не наливайте вода в чужда воденица

Бяхме младежи и по цяло лято се кълехме в реката, скитахме по горите на Габровския Балкан. А какви рекички имаше! За чудо и приказ! Габровци бяха построили по течение на реките воденици и водни стругове. Използуваха водите и чрез тях движеха водни колела, които задвижваха воденични камъни и стругове. Обикновено ставаше така: отбиваха някъде водата, правеха вир, след това я насочваха в дървен улей, а тя задвижваше дървени перки и колелета и под напора на тази сила се задвижваха два тежки водинични камъка. Така се мелеше житото и ставаше на брашно. Това не бе лесна професия. А други хващаха водата и движеха с нея водни стругове, с които работеха и майсторяха чудни неща: гаванки, паници, лъжици и какви ли не неща за бита на човека.

Баща ми реши да използува водата, за да движи станове, които щяха да тъкат платове. Извика един инженер, той направи изчисление, после купиха машини от чужбина, докараха ги, сглобиха ги и пуснаха да ги движи водата. Но машините не тръгнаха. Моят брат Николай се видя в чудо и не знаеше къде е причината? Понеже беше математик, започна да изчислява какъв е дебитът на водата и дали може този дебит да задвижи тези машини. Накрая той изчисли и видя, че инженерът е направил фатална грешка с една десетична точка. Трябваше десет пъти по-голям дебит и десет пъти повече вода, за да се задвижат машините. Ами откъде да намерим толкова вода? Така на брат ми Николай за една нощ от притеснение му падна косата и оттогава той е плешив, а баща ми за същата нощ фалира. Тези машини бяха ненужни и никой не искаше да ги купи, а в тях бе вложено цялото състояние на баща ми. Затова като следвах, работех, за да се издържам. Брат ми също следваше и се издържаше сам по същата причина. Иначе бяхме заможни и ако имаше десет пъти повече вода, ако беше дошла отнякъде другаде, по друг начин щяха да се развият нещата. Така че научихме един урок - за да се построи воденица, да се въртят воденичните камъни и да се мели житото, трябва да има достатъчно вода!

През време на Школата имаше една сестра, която обичаше да ходи насам-натам, да посещава разни окултни общества, които се бяха намножили толкова много в България, че ние, учениците на Школата, в сравнение с тях бяхме капка в морето. Тя посещаваше разни религиозни секти, които наброяваха дузина в София и страната. Върви тук, върви там и проповядва. Никой не я слуша. Но се намира едно място, където я заслушват. Дори я накарват да им пее песните на Учителя. А тя е толкова вдъхновена, толкова възторжена и с такова въодушлевление им пее, че всички я гледат и слушат със зяпнали уста. След това започва да им чете формули от Словото на Учителя и да им декламира онова, които знае от Словото на Учителя. Онези са се превърнали на слух и жадно гълтат всяка нейна дума. Били жадни, затова гълтали. Казват й: "Много хубаво пяхте и много хубаво ни говорихте. Искаме да дойдете и следващия път!" Отива си сестрата в къщи, ляга си да спи, ама не може да заспи. Мисли, че това е заблуждение, че е успяла да пробие онзи бент на недоверие към Учението на Учителя. Не мигнала цяла нощ, както и следващата нощ. Отива следващия път на същото място, където са я поканили да пее песните на Учителя. Но

вече няма предишното разположение и въодушевление. Едвам издържа да приключи с програмата си. Викат я трети път. Тя отива отново, но вече няма сили, с мъка и воля успява да им изпее песните и да каже някоя и друга формула от Учителя. През цялото време не може да заспи през нощта. За една седмица време се изтощава, получава силно главоболие, без сили и безпомощна се строполява на леглото си. Лежи така два-три дни. Не може да яде, не може да се движи, става й от зле по-зле. Минава при нея една наша сестра от "Изгрева", вижда я в какво положение е, взема една кола, качва я и я закарва на "Изгрева", за да търсят помощ от Учителя. Той я пита: "Сестра, с какво се занимавахте досега?" "Учителю, вървя по света и прибирам изгубените овци на Израиля." Учителят я поглежда под вежди: "Не виждам тук никакви загубени овце на Израиля. Всички овце са си на мястото - в стадата и в кошарите. Ако има една загубена овца на Израиля, това сте вие, сестра!" Но сестрата не може да разбере още какво й говори Учителя. "Учителю, но аз им проповядвам Вашето Слово и им нося и пея Вашите песни. Аз искам да ги вкарам в пътя." "Сестра, там, където ходите, онези, на които пеете, в онази кошара са си точно на мястото. Тази кошара и тези овце си имат свой овчар и той им е господар. Та, сестра, друг път не наливайте вода в чужда воденица, защото тогава тяхната воденица мели брашно за тях, а ние оставаме без Живата вода на Словото!" Сестрата мълчи. Но нещо не разбира и отново пита: "Учителю, нали трябва да се обединим с останалото човечество?" "Човечеството си е точно на място. Христос дойде само за загубените овце на Израиля. Ти си тази загубена овца. Останалите са си точно на мястото." Накрая Учителят й дава метод за лечение. Тя оздравява. След това се върна в Божието стадо на "Изгрева". Често, като виждаше други, които тръгваха на път да проповядват в света, казваше: "Внимавайте да не наливате вода в чужда воденица." И им разказваше своята опитност. Някои я слушаха, а други, на които не им изнасяше, си правеха каквото искат, но след това дойде време и останаха без Живата вода на Словото, понеже онази вода, която бе определена за тях, те я наляха в чужди воденици. След това пострадаха и платиха жестоко за непослушанието си. Какъв е изводът?

Не наливайте от живата водата на Словото на Учителя в чужди воденици. Ние сме Школа. Ние си имаме собствена воденица. Водата, която движи воденичните камъни на тази воденица е Живата вода от Словото на Всемировия Учител. Воденичните камъни представляват: единият от тях - собствения ви живот на земята като ученици на Школата, а другият воденичен камък - вашата съдба. Вие се мелите между тези два воденични камъка. Житните зърна, които трябва да смелите са в Словото на Учителя. Брашното, което ще смелите, това са вашите опитности и знание от Школата. Хлябът, който ще омесите и опечете, това са вашите дела като ученици на Школата. И чак тогава можете да раздадете на гладните от хляба на живота. Това е Божественият Хляб на Словото на Бога, Който е преминал през вас, претворил се е в дела и вие го раздавате с Любов. Затова не наливайте в чужда воденица от Живата вода на Словото на Школата, защото утре жадни ще ходите, гладни ще бъдете и ще си изгубите условията за работа в Школата, защото Небето ще спре крана на Живата вода, която тече от Словото на Учителя у вас. Тогава ще изсъхнете, ще изгорите и ще бъдете непотребни никому. И ще носите отговорност и ще направите съдба с Небето и с Школата на Учителя. Ние бяхме свидетели - видяхме всички тези случаи как завършиха. Завършиха така, както описах по-горе. А този случай да ви е за урок.

Ще дойде време, когато ще ви поканят да пеете песните на Учителя в чужди събрания и в чужди кошари, като ви заблудят, че така прибирате загубените овце на Израиля. Тези овце са си точно на мястото, както казва

Учителят. Ще ви поканят в техни салони, ще ви включат в техни програми, само защото тяхната воденица няма вода и не може да се задвижи. А ще търсят чрез вас да получат от Живата вода на Словото, да задвижат собствената си воденица, да мелят собственото си жито и да си вършат своята работа. Тогава вие ще се отклоните от пътя на Словото и кранът Му ще бъде затворен за вас. Вие ще го опитате и ще разберете цената на отклонението. Ще ви ограбят, ще ви изсмучат, ще ви изпият и вие ще останете като мидени черупки непотребни и изхвърлени на брега на морето. Запомнете това!

Ако искате да работите за Школата, ние си имаме воденица. Школата има методи, има знания, има опит. Ние имаме Живата вода на Словото и всеки един от вас може да задвижи тези два воденични камъка в себе си и да мели онези житни зърна, които ще получи от Словото на Учителя. Това е методът. Ще разнасяте Словото на Учителя със собствения си живот и песните на Учителя с вашите красиви дела. Кой ви пречи да четете сами Словото и да пеете сами? Кой ви пречи да пеете по двама, трима или на група песните на Учителя в някой дом или на някоя екскурзия на Витоша или на Рила? Кой ви пречи да общувате по този начин? Ние преминахме през най-големите ограничения, но никой не ни спря да пеем поединично или на групи в някой дом или на планина. Ако имате условия, наемете си салон, подгответе си програма, изнесете си концерт, но за овците на Израиля, тоест за нашите братя и сестри. Учителят бе казал: "Това Учение и това Слово е за вас, които сте в тази Школа. За света аз ще ви дам друго нещо. За света ще останат вашите дела, които да благоухаят на Чистота и на Съвършенство, защото само чистите по сърце ще видят Бога и Бог се проявява в човека само чрез Чистота и Съвършенство в малките дела." Ето това е Пътят. Друг път няма. Това е Пътят на Школата.

Вие сте свободни да си направите опита. Но ако се възползувате от нашия опит, ще спечелите време и ще се поучите от нашите грешки. А ако тръгнете сами да търсите загубените овце на Израиля по света, за да им проповядвате Словото на Учителя, може да се каже със сигурност, че вие сте тази загубена овца на Израиля. И ако не се върнете навреме, вълци ще ви разкъсат или някой друг овчар ще ви намери и ще ви прибере в неговото стадо да ви стриже, да ви взема млякото и накрая ще ви заколи и така ще отнеме живота ви. По този начин ще си загубите благоприятните условия - че сте се родили между този народ, че сте се добрали до Словото. Затова не наливайте от Живата вода на Словото на Учителя в чужди воденици!

Учителят пуска руснаците в България

Учителят беше в село Мърчаево. Бе отседнал в дома на брат Темелко. Беше Му предоставена една малка стаичка, а другата по-голяма стая служеше за столова. Вечерта на пода се постилаха черги и там спяха сестрите. В третата стая живееше семейството на Темелко. В зимника бе складирана храната. През лятото се готвеше навън. Тук имаше голямо множество от хора. Идваха от София, престояваха по един-два дни и след това се връщаха обратно. Други се бяха заселили на различни места в освободени и взети под наем от местните селяни стаи. Животът на Школата течеше при крайно неблагоприятни условия, но също така интензивно, както на "Изгрева" в София. Освен това, времената бяха усилни, историческите събития се движеха бързо и всички бяхме напрегнати от неизвестността за утрешния ден. Беше август 1944 година, войната между Германия и Съветска Русия се водеше с пълна сила. Отдавна германците бяха отхвърлени от Москва. Сталинград бе гробница за тяхната армия и руснаците вече ги

отблъскваха от границите си. Всички очакваха как ще се развият събитията. Нямаше хора, които да бъдат безразлични. В Братството имаше представители от всички професии: офицери, политици, общественици, хора, които вземаха участие и решаваха чрез своето мнение и намеса събитията в страната. Тези неща може да ги прочетете в спомените на братята, които са взели участие в тези събития. Но всеки един от тях е присъствувал в строго определено време, на строго определено място и е бил свидетел на едно определено историческо разрешение от Учителя. Като се съберат в една последователност тези опитности на приятелите, ще се възстанови и веригата от всички исторически развития през времето на Учителя. А те се определяха не къде да е, а в село Мърчаево в дома на брат Темелко. Тук в това време бе Всемировият Учител и Той разполагаше с времена, събития и съдби на хора, страни и държави, както и на цялото човечество.

В Мърчаево Учителят се затваря за три дни в стаята Си. Не приема никого. Връщат всички приятели, които идват от София, за да се срещнат с Него. Казват им: "Учителят не приема никого! Затворил се е и не приема никого." В такива случаи всички знаят, че Учителят има важна работа и че се решават важни неща за съдбините на човечеството. Това го знаем ние, които сме били на "Изгрева" цели двадесет и две години през време на Школата. На третия ден Учителят излиза на терасата, оглежда небето, а то е сиво и мрачно. Учителят е с палтото Си и с бял шал около врата. Долу приятелите са седнали на масите и разговарят за едно или друго. Всички стават на крака и вторачват очи в Него. Той замахва с ръка и с показалец сочи напред, показвайки категорично решение. Този жест ние го познавахме от "Изгрева". Ние знаехме, че този жест определя съдби на хора и събития. Той изрича следните исторически думи: "Ние решихме да пуснем руснаците в България. Да пуснем комунистите в България!" След това Учителят ни изгледа и се прибра в стаята Си. А след това Учителят присъствува на общ обяд, но е мълчалив, затворен в Себе Си и не разговаря с никого. А ние долу под терасата, след изричането на тези думи, стоим, мълчим и не знаем какво става, защото бяхме обикновени човеци пред решението на Всемировия Учител и пред лицето на Бога. Едно Божествено решение не се отменя! Ние бяхме свидетели, че това стана. След това почувствахме решението на Учителя като Божие наказание над нас, заради нашето, както и на българския народ, непослушание към Него, към Думите и Словото Му. Убеден съм, че това е така.

Аз имах едно видение три години преди това, преди да дойдат руснаците в България. Идват на коне, застават на "Изгрева". Учителят излиза и ги посреща. Дава им благословение. Това го видях в своето видение преди да дойдат руснаците. Но го видях и наяве на "Изгрева", след като те дойдоха. И видях наяве още много неща. Видях как руснаците дойдоха на "Изгрева", как влезнаха с бойните си униформи и ботуши в салона, как си прожектираха военни филми и правеха своите военни събрания там. Учителят бе горе в стаичката Си и не бе доволен от това разрешение на нещата. Но братята-комунисти от "Изгрева" ги поканиха. Ходиха да искат разрешение от Него. Той им разреши, но само за един път. Но те се събираха много пъти. Учителят тогава каза: "Затова, че оскверняват "Изгрева", ще бъдат наказани жестоко." Чудехме се как ще стане това. Изминаха над тридесет години и тогава видяхме как те разрушиха "Изгрева", изметоха всичко и си построиха легация. Кой бе виновен за това? Кой ги покани за пръв път на "Изгрева"? Това бяха братята и сестрите, които членуваха в комунистическата партийна група. Те ги поканиха. А имената им ще намерите в техните протоколи. Та доживяхме да видим, освен как Учителят пусна руснаците-комунисти в България, но и как за благодарност те разрушиха "Изгрева" и си направиха своя легация там. Аз знам, че за това тяхно деяние те ще бъдат наказани. Но

още не е дошло времето за това. Думите на Учителя не могат да се преиначат и прескочат. Веднъж Той каза: "Те, комунистите, не знаят да управляват, защото от 8 000 години никога досега тези духове не са допускани в управлението в никоя страна в света - в цялата история на човешката цивилизация." Така седят нещата. А ние ги проверихме и ги проверяваме вече тридесет-четиридесет години. Ще ги проверите и вие.

А защо ги допусна в България? За това си имаше причини. Когато навремето политици, властници, църковници, общественост воюваха срещу Учителя и искаха Той да се махне от "Изгрева" и от София, Той каза: "Вие искате Аз да сляза от тази катедра, от която проповядвам Словото на Бога. В момента, когато Аз сляза от нея, ще дойдат болшевиките в България и тогава вие ще научите техния урок." А онези, които воюваха срещу Учителя и искаха да слезе от катедрата, те си научиха урока от болшевиките. Една част от тях бяха избити, друга част бяха хвърлени в затвора, а трети - изпратени в концлагери и там си научиха урока, който им предаваха болшевиките.

И ние си го научихме. А какъв е нашият урок, ще го прочетете в нашите спомени от това време. Какъв ще бъде вашият урок, когато четете това? Времето ще покаже по кой път ще тръгнете. Ако вървите в Пътя на Школата, Словото на Учителя ще ви храни, закриля и пази. Ние опитахме това!

Учителят е болен

Преминахме цели двадесет и две години години в Школата на "Изгрева" с Учителя. Когато дойдохме, бяхме млади. След двадесет и две години бяхме на Неговата възраст. А Той беше отхвърлил още толкова човешки земни години. Ние бяхме четиридесет и пет - петдесет годишни, а Учителят бе достигнал до осемдесет години. Имаше много заблуждения между нас, дошли с окултната литература от Изтока и Запада, че Великите Учители живеят вечно, с вечни физически тела на земята. А тук при нас на "Изгрева" Учителят стареше по тяло заедно с нас. Какво можехме да кажем на западните и на източните окултисти и на техните привърженици в София и на "Изгрева"? За тях ние бяхме нищо. Нашият Учител за тях не бе истински Велик Учител. Ние преживяхме Школата на Учителя, ние знаехме Кой е Той, откъде е дошъл и за какво е дошъл. За нас Той бе Мировият Учител на човечеството - на миналото, на сегашното и на бъдното човечество. За нас Той бе и Всемировият Учител на Вселената. Учителят, тук на "Изгрева", имаше тяло, физическо тяло и то се подчиняваше на законите на Битието. В Него бе онзи Дух, онзи Божествен Дух, Който бе слязъл върху Него още на 7 март 1897 година. В Него още през 1912 година се бе вселил и Христовият Дух. Оттогава Той беше Мировият Учител. А с отварянето на Школата през 1922 година, Господният Дух на Силите се изля и Светата Троица бе в Него - Отец, Син и Дух. Той бе вече Всемировият Учител! Тогава разбрахме какво означава, че "Бог е Дух и онези които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят!"

Дотук толкоз, а по-нататък идваше голямата съблазън. Дали тялото на Учителя се подчинява на земните закони или не? Нали Неговото тяло е одухотворено чрез Сила и Мощ. Учителят имаше физическо тяло и то бе пред нас, но това тяло стареше с годините. Учителят имаше и Духовно тяло - ние долавяхме излъчването Му, но не Го виждахме. Знаехме от личен опит каква работа вършеше това Духовно тяло. Учителят имаше и Божествено тяло - за Него можехме само да гадаем по онова, което Той казваше в Словото Си. Учителят разполагаше със Силите Господни и ние бяхме свидетели за тази

Божия Сила и за нейното изявление. Това видяхме чрез нашите опитности с Него. Бог не е в Слово, но в Сила! Този закон ние го познахме, видяхме и опитахме през време на Школата с Него. Ние имаме опитности за това. Вие ще ги прочетете от нас и ще ги сравните със Словото Му.

Последните години Учителят често се спираше, за да си отпочине. Това го виждахме най-добре по екскурзиите до Витоша. Особено през есента на 1943 година. Понякога се залюляваше, след това спираше и си почиваше. Налагаше си и воля и вървеше. Това не е кощунство спрямо Него, но самата истина. През последните години по Негово настояване направихме няколко екскурзии до планините. През 1942 година посетихме за последен път Седемте рилски езера. Посетихме Черни връх на Витоша. Посетихме Мусала, а през 1944 година, когато Учителят бе в Мърчаево, посетихме хижа "Еделвайс" и връх Острец. При тези излизания с Учителя в планината времето винаги беше хубаво и, след като прекарвахме определеното за престоя време, Учителят винаги намираше начин да го удължи. По-късно разбрахме, че Учителят си е вземал сбогом с планините на България. При тези излизания в планината с Учителя ние бяхме свидетели на всичко това, което описах. Учителят се изморяваше, често спираше за почивка, залюляваше се понякога, но Сам тръгваше и вървеше. Тези групи от приятели, които придружаваха Учителя, не бяха големи, а от по няколко души - толкова, че да се осигури пътят ни дотам и да се осигури пребиваването ни. Защото се изискваше да носим храна, която се изкачваше на гръб в раници, трябваха завивки, подслон, чайници, топла вода, топла храна. Не беше лесно да се осигури всичко това. Винаги имаше с нас братя и сестри, които се грижеха за бита и обходата на Учителя. Ние донасяхме дърва, вода, храна, палехме огън, белехме картофи, а сестрите готвеха супите и се справяха с други неща, които вършеха много добре. Те се грижеха за Учителя, за целия Му бит и обслужване.

Учителят се завърна на "Изгрева" от Мърчаево, а с Него и цялата група. Той беше отслабнал и дойде онова време, когато заболя. През цялото време докато боледуваше, Той държеше беседи и беше на своят пост. Но дойде и това време, когато легна на легло. Аз и Мария Тодорова бяхме в провинцията и ни извикаха с телеграма. Учителят бе наредил: "Извикайте Марийка и Борис!" Ние пристигнахме и заварихме суетня около Учителя. Той беше на легло и ставаше от време на време. Приятелите бяха извикали лекари, за да Го прегледат. Аз отидох лично, извиках и докарах с лека кола на "Изгрева" доктор Тодоров - лекар на финансовата служба, изискан и изтъкнат лекар. Учителят се остави да Го прегледат. Не се възпротиви. Аз присъствувах лично заедно с доктор Тодоров, а и други лекари присъствуваха там. Накрая, след като свърши прегледа, той каза: "Аз не зная какво мислят другите колеги, но за мен господин Дънов боледува от сърце." Каза това и си отиде. Бяха останали онези лекари от "Изгрева". А това бяха доктор Кьорчева, доктор Борова и доктор Кадиев. Те бяха удостоверили, че Учителят има висока температура, след това бяха Го прегледали и намериха, че страда от бронхопневмония. Бяха започнали да Го лекуват. Сложиха Му венозна инжекция глюкоза за подсилване. А други братя и сестри решиха да Му сложат млечен компрес на гърба за бронхопневмонията, метод с който ние се лекувахме. Учителят остави да Му го сложат. След като го махнаха от гърба Му, Учителят каза: "Махнете тези заблуди!" А преди това ги бе допуснал да Му сложат компреса. Всички се втрещиха, защото Учителят каза точно това, а Той беше препоръчвал много пъти този метод на онези, които боледуваха. Ние не можехме да осъзнаем тогава, че Учителят си заминава от този свят. А Той знаеше и за Него това беше заблуждение за нашите умове, но ни остави да направим компреса. Така Той ни освободи

вътрешно, че сме направили за Него всичко, което знаехме и можехме. Това е Негов метод.

Дойде и това време, когато Учителят лежеше на кревата, беше се извлякъл от тялото Си и говореше. Ние слушахме всичко. Това като че ли беше някакъв разпит срещу Учителя. Учителят се беше извлякъл горе в Невидимия свят и там вероятно имаше някаква комисия от генерали и маршали, защото Учителят отговаряше на руски език. Онези горе Го питаха за военното положение, за изхода на войната и за събитията в света. Ние не чувахме техните въпроси, но съдехме за тях по отговорите на Учителя на руски език. Той отговаряше точно и определено. Това продължи дълго. Аз стенографирах всичко това, както и последните дни на Учителя, в една тетрадка-тефтерче с черни корици. Това тефтерче тогава го прибрах и го укрих от многото обиски, които бяха правени срещу Братството и срещу мен. Но сега не зная къде се намира то. Скрито е някъде. Та ако го намерите, да знаете, че то е мое и че аз съм стенографирал в него. Моята стенограма е много правилна и чиста и всеки стенограф може да я разчете спокойно.

В последните дни преди да си замине Учителят, ние дежурехме и се сменяхме пред леглото Му. Последните три дни аз бях почти непрекъснато при Него. Бях дежурен и стоях тихо, не мърдах, а до мен тефтерчето бе отворено. Записвах всичко, което се отронваше от устата Му. Това тефтерче е укрито. Не можах да го дешифрирам, защото остана укрито и от мен самия и ще дойде време, когато онзи приятел, който го съхранява ще го извади. Така следващите поколения ще го разчетат и ще научат много неща за последните дни и за последните думи на Учителя. Това трябваше да го направя аз, но времената бяха такива - страхувахме се от постоянните обиски, при които властите изземваха литературата на Учителя и я унищожаваха.

Така, както лежеше на леглото, по едно време Учителят решително се надигна, стана, величествен, с особен израз на лицето и с огромна сила и енергия, въпреки болестта си и немощта на тялото Си. Той гореше от температура, но аз не можех да Му помогна и не смеех да Го докосна. Изправен, каза следното: "Едно е важно: Любов към Бога, Любов към Бога, Любов към Бога!" После свали издигнатата Си в поздрав дясна ръка, легна полека и сложи умореното Си тяло на кревата. Каква голяма разлика имаше при произнасянето на тези думи и сега отпуснатото, болно и изнурено тяло на Учителя в леглото. Той беше много болен и си заминаваше. Никой от нас не можеше да проумее, да допусне, че Учителят си заминава. По едно време започна да диша учестено и тежко. Аз Го взех в прегръдката си. Той бе полуседнал. Направи няколко тежки вдишки и си замина. Тялото Му остана в моите ръце. Така Учителят издъхна в ръцете ми. След това Го положих бавно на леглото. След като си замина, много приятели си спомниха много случаи, когато Учителят ги беше подготвял символично или беше казал направо за предстоящото Му заминаване. Но всичко беше като че ли забравено и никой не можеше да предположи, че това се отнася за този момент, за това време, което трябваше да дойде и да се случи всичко това. Той ни подготвяше от дълго време, но ние не бяхме с будни съзнания и се оказахме неподготвени, като смятахме, че Учителят ще бъде вечно с нас, като смятахме, че Той ще живее най-малко сто и двадесет години. Веднъж, при един приятел, Той бе казал: "Аз съм дошъл за сто и двадесет години на земята." След това бе замълчал за малко и тихо бе добавил: "Ако си замина на осемдесет години,о останалите четиридесет години ги оставям за Братството." Наистина, Той ги остави тези четиридесет години за Братството. Онези, които можеха да ги използват, трябваше да свършат онова, за което бяха дошли на земята, за което бяха дошли в Школата. От това време идват нашите опитности - от времето на Школата. Така че нашите спомени и опитности от времето на

Школата са резултат от тези четиридесет години, които Учителят ни остави. Това бяха години, които Учителят определи като вътрешни условия за работа. И който можа - работи. Който имаше какво да даде - написа го и го остави за следващите поколения. Това е част от онези четиридесет земни години, за които Учителят бе дошъл и които остави на нас.

Ето защо има един закон: "Опитността на един ученик е опитност за цялата Школа." Ето защо аз изнасям и ви давам тези опитности от времето на Школата. Те са опитности на нашето поколение, но те са закони на Школата. Ние преминахме през тях като опитности и изпитахме чрез живота си тези закони. Вие можете да се запознаете с тези опитности и да проучите тези закони. Ако се съобразявате с тях, ще имате подкрепата и знанието на Школата, която има корени на земята, чието дърво е в Невидимия свят и чиито клони и разклонения са в Божествения свят. Това е Божественото дърво на живота. Това е Школата на Всемирното Велико Бяло Братство.

Ето едно хубаво място за почивка

На "Изгрева" понякога Учителят отиваше в овощната градина. Обичаше да се застоява на едно и също място. Като видяхме това, ние Му сложихме стол. После посадихме лоза на това място. Веднъж брат Боян Боев си наумил да отиде при Него и специално да Го пита защо седи точно на това място и си почива тук, а не другаде. Това му беше хрумнало да Го пита. Боян Боев бе така устроен, че понякога запитваше Учителя за най-обикновени и елементарни за нас останалите неща. И понякога ние го упреквахме за това, че пита Учителя за неща пределно ясни и с това Му губи времето. Но тогава той си бе наумил да Го пита точно това, а не нещо друго, защото знаеше, че при Учителя случайни неща няма. Запитва Го и Учителят си вдига главата. Бил е уморен и казал: "Ето, едно хубаво място за почивка!" Боян си го записал в тефтера. Той записваше всичко.

След като Учителят си замина и се постави въпросът да се погребе тялото Му на "Изгрева", докато получим разрешение за това, решихме да умуваме къде да се определи мястото за гроба. Не смеехме да казваме "гроб". Казвахме: "Къде ще бъде мястото на Учителя?" Всички се чудеха. Изведнъж Боян Боев скочи и каза: "Какво се чудим? Учителят и за това е помислил. Помните ли столът и лозата, където Учителят почиваше?" После той извади тефтера и прочете думите на Учителя, които бе стенографирал. Всички въздъхнаха с облекчение. Всички знаехме, че това е мястото, където Учителят обичаше да седи и почива. Там бе Неговият стол и лозата до него. По-късно и други приятели се удариха по челата и си спомниха, че Учителят по различно време, когато са Го посещавали в градината, бе им казал същото, което Боян Боев бе записал. Вече никой не се съмняваше къде ще бъде Неговото място за почивка. Там изкопаха гроба и там бе положено тялото Му.

Аз също Го заварих там веднъж. Беше замислен. Седеше сам, концентриран и съсредоточен и гледаше, вперил поглед към земята. Аз се приближих. Изведнъж Той каза: "Неща страшни се подготвят под земята!" Какви неща - не каза. Земетресение ли, човешки съдби ли, съдбините на човечеството или съдбините на човешкия род на земята? Не можах да си дам отговор тогава. Но от това, което преживяхме над тридесет години след заминаването на Учителя, мога със сигурност да кажа, че някои неща, които се подготвяха тогава под земята, излязоха над земята и се стовариха върху човечеството и върху нас на "Изгрева". Разрушаването на "Изгрева" за мен не е нещо случайно, а един Космически процес, един завършен цикъл от

историята на човечеството на земята. Дали това е така, вие ще проверите сами през следващите векове.

Телеграмата-отговор, която трябваше да дойде

След като си замина Учителят и след като бе определено мястото, където трябваше да положим тялото Му, се сблъскахме с неразрешим проблем. Мястото за погребване на умрелите бе строго определено - гробищата. А Учителят бе избрал вече мястото за почивка на Неговото тяло. Тогава само на висш църковен глава се позволяваше да се погребе в двора на някоя църква. Приятелите ходиха и питаха как може да се получи разрешение, за да се погребе тялото на Учителя на "Изгрева". Отговориха ни, че разрешението трябва да дойде от най-високо и от най-горно място, така че по-високо от това място никой да не стои. Значи, разрешение от онзи, който е с висша власт. Кой имаше висша власт тогава? Отговор: комунистите, които бяха дошли на власт три месеца преди това. Знаехме, че Учителят пусна комунистите в България чрез Своята власт на Всемиров Учител. Но те не знаеха това. Не го знаят и до днес. Тогава решихме, щом е такава работата, да искаме разрешение от най-главния български комунист. А такъв бе Георги Димитров, който тогава бе още в Москва. Брат доктор Иван Жеков се нае да свърши тази работа. Написа телеграма със следното съдържание. Ето тя е в ръцете ми в неговия ръкопис и подпис и ще ви я прочета:

"Москва - Георги Димитров - Български болшевик

Великият Учител - Дънов предаде Богу Дух. Съдействувай да бъде погребан в братското място, за да не осъди бъдещото поколение в невежество днешното поколение. Близките ти дължат много Нему.

Д-р Иван Жеков "

Трябваше да се занесе и предаде в Централната поща, за да се препредаде по телеграфа. Това беше направено.

Там, като служител на гишето за предаването на телеграмите, работеше един есперантист на име Симеонов. Есперантистите бяха много дейни в онези години. Много наши братя и сестри владееха есперанто. В София есперантистите се познаваха помежду си. Освен това, брат Пампоров превеждаше беседи на Учителя на есперанто и бяха напечатани немалко книги. Чрез есперанто с идеите на Учителя бяха запознати всички есперантисти, дори пееха песни на Учителя, преведени на есперанто. Така че, есперантистите ни познаваха. Ние дружахме и си сътрудничехме. Нашите приятели използуваха есперантските среди у нас и в чужбина, за да изпращат беседи на Учителя на есперанто. Този, който печаташе, бе есперантистът Атанас Николов, а се печаташе в печатницата на Сава Калименов в Севлиево. Там излизаше на есперанто вестник "Фратецо" (Братство).

Този служител-есперантист е дежурен в пощата на телеграфа този ден и трябва да препредаде подадените при него телеграми. Но му съобщават, че телеграфната връзка между София и Москва е прекъсната. В Украйна имало много снежни бури и телеграфната линия била повредена. А в София тогава също бе люта зима - голям мраз - и беше паднал дълбок сняг. Затова телеграфистът-есперантист не се учудва много на прекъсването на връзката и на натрупаните непредадени телеграми пред него. Изведнъж връзката се възстановява от Москва му съобщават, че може да предава телеграми. Той посяга с дясната си ръка към купа от телеграми и взема

първата, която е върху купа и която случайно му попада. Можел е да вземе и друга телеграма. Но ръката му взима онази, която е адресирана до Георги Димитров. Предава я веднага. Получава сигнал, че телеграмата е приета. И тутакси връзката отново се прекъсва. Зима е това - страшни бури, снегове са блокирали Румъния, Украйна и Русия. От целия куп телеграми, в този ден той препраща само тази. Изведнъж разбира какво се е случило и защо се е случило. Той не беше чужд на идеите на Учителя. Но беше само наш симпатизант. А сега свърши една работа за Учителя.

Минават четири дни. През това време тялото на Учителя е положено за поклонение на одър в салона на "Изгрева". Приятелите всеки ден ходят при своя познат есперантист в пощата и чакат отговор на телеграмата. Но няма никаква връзка с Москва и затова няма и никаква телеграма-отговор оттам. Ами сега? Ще се чака. Няма как. На "Изгрева" ние сме обезпокоени. Учителят вече четвърти ден е поставен на одъра за поклонение. Тялото Му е запазено - има нюх на чистота и на пролетна свежест. Никакъв белег, че е тяло на мъртвец. Непрекъснато при Него има дежурни - през деня и през нощта.

Идва четвъртият ден. Изведнъж на телеграфа връзката с Москва се възстановява. Първата телеграма, която се получава оттам е отговорът на Георги Димитров, който съобщава, че разрешава погребението на Учителя да се извърши на "Изгрева". След като получава тази телеграма, връзката отново се прекъсва за няколко дни. Това е първата телеграма-отговор, получена в този ден от Москва. И единствената телеграма за цели седем дни.

Един брат веднага донася на "Изгрева" телеграмата-отговор. С нея трябваше да се получи разрешение от властите. Ами как да стане това и кой да го вземе това разрешение? Изведнъж се явява един брат от Видинско и казва: "Дайте ми телеграмата. Аз ще свърша тази работа." Взема телеграмата и отива веднага при Антон Югов. Тогава той беше министър на вътрешните работи. А този брат, когото ние не познавахме, дори и не му запомнихме името, е бил ятак на Антон Югов и го е укривал от предишната власт. Тогава комунистите живееха и работеха в нелегалност. Братът се среща с него, подава му телеграмата, онзи я прочита, веднага разпорежда и се написва разрешение с печата и с подписа на Антон Югов. Така можахме на следващия ден да извършим погребението на тялото на Учителя. Ето така дойде този непознат и безименен брат, свърши си работата и си отиде, откъдето е дошъл. Чудни работи, нали? Да, ама той беше брат и трябваше да свърши една братска работа за Делото на Учителя. Това разрешение на Антон Югов, нашите приятели го пазят и до днес. А когато разрушиха "Изгрева", новите власти искаха да преместят гроба на Учителя, понеже им пречел за построяването на легациите на "Изгрева". Тогава ние написахме изложение и приложихме копие от телеграмата и копие от разрешението на Антон Югов. Защото това бяха събития, станали преди тридесет години. Сегашното поколение не ги знаеше, а трябваше да докажем на властите, че имаме разрешение от най-висшата комунистическа власт от онова време. И го доказахме. Намериха се разумни управници, пък и Небето се намеси, така че оставиха гроба непокътнат.

Какво стана с Антон Югов, след като даде с подписа си това разрешение? Той се издигна като партиен и държавен ръководител. Дори стана председател на министерския съвет - стигна до най-високия държавен пост. По тогавашната конституция той заемаше най-високия пост в държавата. Това му бе предсказано. Когато бил в нелегалност и се укривал от полицията, тогава една наша сестра му гледала на кафе и му казала, че над главата му имало царска корона и щял да стане цар. Тогава той казал, че комунистите са срещу царете. "Е, тогава ще станеш най-главният, на най-

високото място, ще даваш нареждания и ще управляваш." Това се сбъдна. После го смъкнаха от този пост и неговите съперници във властта го изпратиха в пенсия. Но противниците му от неговата партия не го закачаха повече. Той се движеше свободно по улиците без охрана. И да искаха, не можеха, защото той имаше вече кредит от Невидимия свят. С неговия подпис бе дадено разрешение за погребване тялото на Учителя на "Изгрева." И то точно там, където Учителят беше посочил пред нас с думите: "Ето, едно хубаво място за почивка!"

Да, ето една хубава история за поучение и подражание.

Забележка на редактора: Антон Югов дочака 10 ноември 1989 година, когато бе свален от власт Тодор Живков, който, като генерален секретар на Комунистическата партия, беше управлявал тридесет и пет години. Дочака да види, че е свален този, който преди това го бе отстранил от държавния пост, който заемаше. Дочака, но не след дълго си замина от този свят в почетна възраст.

Времето на Доброто и времето на Злото

Учителят бе в Мърчаево. Там Той отново се затвори за три дни в стаята Си. Не излизаше и не приемаше никого. Ние бяхме свикнали с такива отсъствия на Учителя, знаехме от опит на "Изгрева", че при такива случаи Учителят Го няма, че Той отсъствува, че има някаква важна работа в другите, непонятни за нас светове - в Духовния и Божествения свят. Ако някой случайно по непослушание се вмъкваше в стаята на Учителя, заварваше Го строг, вгльбен в Себе Си, седнал на стол. Чуваше думите на Учителя: "Рекох, сега имам работа!" И напускаше виновно стаята. След три дни Учителят излезе на терасата. Беше завалял сняг. Той беше с балтона и с бял шал около врата. Махна с ръка и каза: "Свърши се времето на Злото! Започва времето на Доброто. Досега все Доброто е служило на Злото, но отсега нататък Злото ще служи на Доброто. Този, който е решил да прави Зло, късно се е родил. Свърши се времето на Злото!" Ние седяхме на пейките долу и разговаряхме помежду си. Това се заби у нас. Като че ли някой с длето изчука каменни букви в нас. Учителят се прибра в стаята. Ние седяхме приковани на пейката. Тогава годините и събитията бяха бурни. В Европа се воюваше, умираха по фронтовете милиони хора. Злото косеше с косата на смъртта всеки, който му се изпречи. Ние бяхме свидетели как Учителят обяви една нова епоха, която идваше. Това е епоха, когато Злото ще служи на Доброто и ще изпълнява Волята му. Ние доживяхме това време. През тези тридесет години след заминаването на Учителя, ние видяхме много злини, които се стовариха върху Братството и върху "Изгрева". "Изгревът" бе разрушен и ние - пръснати като пилци. Питахме се защо стана това. Нали още през 1944 година в Мърчаево Учителят обяви пред учениците си, че отсега нататък Злото ще служи на Доброто. Ами тези злини, които се изсипаха върху нас, това разрушение около нас, разрушеният "Изгрев" - какво означаваше всичко това? За нас Силите на Злото бяха, които рушаха. Чия Воля изпълняваше Злото в тези времена? Ето това е въпросът, на който нашето поколение не можа да си отговори. Не бяхме готови за такъв отговор. Но вашето поколение непременно ще си отговори, защото в Божието решение няма обратни действия! Амин!

Кой спаси българските евреи?

Хитлер беше дошъл на власт в Германия и една от първите му задачи бе да създаде чиста арийска раса, за което трябваше да изличи от лицето на земята всички евреи в Германия, както и в окупираните от Германия страни. Това негова решение се провеждаше и дойде време да се проведе и в България. Направени бяха списъци на всички евреи, означени бяха изходните пунктове за събирането и транспортирането им в специални влакови композиции за Германия. Евреите бяха получили вече заповед да се приготвят - на коя дата и на коя гара да чакат влака, който щеше да ги отведе в полските лагери, за да ги претопяват и да правят от тях сапун за пране. Това става през лятото на 1943 година. Министър Габровски, който бе тогава министър на вътрешните работи, извиква нашият брат Методи Константинов и му показва заповедта за изпращането на евреите в Полша, подписана от царя. Казва му: "Изпращането на евреите е предстоящо и решено. Ето указа, който е подписан от цар Борис III. А ти си определен да водиш евреите в Полша." Методи се стресва и пита: "Защо именно аз?" "Защото знаеш полски. Ти си учил в Полша, завършил си международни отношения и имаш докторат за това, както и защото работиш като чиновник в Дирекцията на пропагандата." Методи свива рамене и се измъква тихомълком от кабинета на министъра. Уплашен е, отива право при Учителя и Му казва: "Царят е подписал указа за изпращането на евреите в Полша, за да ги ликвидират." Учителят изслушва целия разказ. Лицето Му придобива строг израз. Той нарежда: "Иди, повикай Лулчев!" Методи отива при него, извиква го и той пристига тичешком. Като бивш военен, той беше много дисциплиниран. Учителят е застанал пред него едновременно ядосан и строг и му нарежда: "Ще намериш царя и ще му кажеш, че ако изпрати евреите в Полша, от династията и от царството му помен няма да остане!" Лулчев разбира, че тук нещата са много спешни и тревожни и бегом тръгва да търси царя. Отива в София, в двореца, но никой не знае къде е царят. Царят е заминал инкогнито. Отива във Враня - и там го няма. Отива в Чамкория - и там го няма. Обикаля с кола всички дворци и никъде го няма. Никой не знае къде е. След два дни се връща и казва на Учителя: "Царят е заминал някъде инкогнито и никой не го знае къде е. Обиколих всички дворци и никъде го няма." Учителят се отдръпва за миг в стаята Си, съсредоточава се. След малко отваря вратата на приемната, произнася само една дума: "Кричим!" и затваря вратата. Лулчев веднага запрашва с леката кола за Кричим, пристига там и намира царя. "Кой ти каза, че съм тук?" Лулчев казва: "Изпрати ме Учителят, а за теб господин Дънов, който ми каза да ти кажа, че ако изпратите евреите в Полша, то от царството и от династията ви помен няма да остане." Какъв е бил видът на Лулчев и как всичко това е подействувало върху царя, но той веднага тръгва с Лулчев за София. Пристигат в министерството, извиква министър Габровски, изисква указа и лично пред министър Габровски и пред Лулчев го скъсва. Така българските евреи бяха спасени, за да не бъдат изпратени в полските лагери, да не бъдат избити и след това претопени за сапун.

Лулчев се навежда, взема от пода парче от скъсаната хартия на указа и го слага в джоба си. Отива на "Изгрева", намира Методи Константинов и му го показва за доказателство, че царят е скъсал указа. Лулчев обичаше, когато свърши някаква работа, да се похвали на другите. Методи вижда парчето и казва: "Да отидем и да го покажем на Учителя!" Тръгват и ето - двамата се намират в стаята пред Учителя. Лулчев разказва целия случай, а Методи държи парчето от скъсания указ. Учителят се обръща към Методи и го пита: "Методи, ти какво завърши в Полша?" "Завърших международни отношения и защитих докторат за външните политически

връзки и отношения на държавите по течението на река Дунав. Полша не граничи с Дунав, но понеже съм българин, одобриха тази тема." Учителят го пита: "А къде е твоят докторат?" "Окачил съм го в рамка на стената." Учителят го поглежда строго и казва: "От утре ще свалиш от стената своя докторат от Полша. Днес ти защити своя докторат пред мен. С него се спасиха хиляди хора и не се позволи да се скверни името на Великия Учител и на Бога. А сега изгорете това парче хартия от указа." Методи и Лулчев се отдалечават и всеки отива в своята барака.

След няколко дни посланикът на Германия, Бекерле, съобщава на външното министерство на Райха за решението на царя, но казва, че този ход е тактически правилен за него. Доктор Делиус, шефът на нацисткото разузнаване, също съобщава, че България не желае да поеме върху плещите си еврейската ненавист и проклятия.

А изпратеният германски съветник по еврейските въпроси, Данекер, през месец август 1943 година е отзован.

Така Учителят спаси евреите. Тъй седи въпросът.

След заминаването на Учителя, новата комунистическа власт си приписа заслугата за спасяването евреите. Това е лъжа. Наистина, имаше обществеици, които протестираха. Но те бяха малко и нямаха никакво влияние върху царя, който управляваше България чрез своя послушен кабинет. Никой по това време не можеше да се добере свободно до царя, освен Любомир Лулчев. Никой не можеше да му говори направо, освен Любомир Лулчев. И царят можеше да се вслуша единствено в думите на Лулчев. Той не се вслуша в думите на Учителя, но се уплаши от тях, понеже знаеше, че неговият баща Фердинанд направи два погрома на България, поради непослушание и неизпълнение съветите на Учителя. Той знаеше защо баща му Фердинанд абдикира. Сега бе поставено на карта бъдещето на неговия престол и на неговата династия. Той знаеше, че ако не послуша и не изпълни нареждането на Учителя, всичко това ще се случи. А единствено той имаше власт да отмени това решение. И той го отмени в присъствието на двама свидетели - Любомир Лулчев и министър Габровски.

Може би ще дойде ден, когато и други политически сили ще претендират за това, че са спасили евреите в България от германските концлагери. Ако това стане, ще означава, че този народ и неговите представители не са се отучили да лъжат. Това ще означава, че този народ, докато не измени отношението си към Учителя, светът и Небето няма да си измени отношението към него в една по-благоприятна насока за развитието на обществения живот в тази страна! Тъй седи въпросът. Вярно, истинно и правдиво.

Забележка на редактора: След промените от 10 ноември 1989 година, чрез личности, в България излязоха и започнаха да се проявяват други сили, които искаха да задвижат някои обществени събития.

Всички без изключение започнаха да се надпреварват и да изтъкват, че те били тези представители, които са спасили евреите. Това бе една голяма, предварително скроена, изтъкната и изписана лъжа, за да се заблуди този народ.

Затова ние изнасяме цялата тази история. И тогава историята ще осъди лъжците и крадците и непочтеността.

Защото Духът на Истината, който бе във Великия Учител няма нужда от защита. От защита имаме нужда ние, простосмъртните от този народ.

На 21 април 1993 година, по случай тържествата за откриване на паметника на жертвите на нацизма по време на Втората световна война 1939-1945 година, във Вашингтон присъствува правителствена делегация на България, начело с президента Желю Желев. Бяха се навършили петдесет

години от въстанието на евреите във Варшавското гето, потушено от хитлеристите с разрушение и смърт.

На откриването, в списъка на държавите, запазили живота на евреите, името на България не бе споменато. В Европа само България и Дания запазиха евреите. Президентът Желев напусна тържеството и по този повод бе издадена декларация. Вицепрезидентът но САЩ Ал Гор поднесе своите извинения и българската делегация присъствува на тържествата. На официалната церемония, президентът на САЩ Бил Клинтън спомена имената на Дания и България, спасили евреите.

Какво излезе накрая? Тук, в България, управниците на този народ не признават заслугите на Учителя за спасяването на евреите. По същия начин светът отвън не ги признава за представители на този народ и не ги зачита. Дори още на Парижката мирна конференция през 1946-1947 година, САЩ, заедно с другите три страни-победителки: Англия, Франция, СССР, подписаха клауза спрямо бившите германски съюзници и в защита на евреите. Тогава името на България също не бе вписано, макар че имаше изрично допълнение, че тя е спасила еврейската общност. Нещата се повтарят и сега.

Учителят бе казал: Каквото е отношението на българите към Мене, такова ще бъде отношението на света към тях". Това се изпълни!

Диамантите на евреите и скинията на Мойсея

През време на войната Хитлер реши да се разправи с евреите и започна изселването от тяхното местожителство по цяла Европа и препращането им в концлагерите за тяхното пълно унищожение. Но преди да научим за това се случиха други събития, които ни озадачиха и граничеха с чудеса.

Еврейската община в София бе подушила как ще се развият нещата. Техният съвет на синагогата и управата на еврейската община вземат едно решение, което ни озадачи всички. Идват трима техни представители на "Изгрева", търсят среща с Учителя и в присъствието на брат Боян Боев Го запитват дали може да им запази няколко диаманта, които се явяват като символи при тяхното богослужение в синагогата в София. Тази синагога е най-голямата от всички синагоги в Европа. Това не е случайно - да се построи такава голяма и висока синагога в града, където е Великият Учител. Тези трима представители бяха поставили тези пет-шест камъка в една епруветка. Те можеха да бъдат лесно укрити на всяко място. Но ги донесоха на Учителя, Той да ги пази. Не е ли това мълчалив зов за помощ? Учителят ги прие и каза: "Добре, оставете ги, ще ги пазя!" Най-чудното е, че Учителят прие да ги пази. Даването на упоменатите диаманти представляваше една безмълвна молба към Учителя да ги закриля. А това, че Той ги прие означава, че ги взема тях, евреите, под Своя закрила. Трябва да се знае, че Всемировият Учител бе в България и то на "Изгрева". Това означава, че представителите на евреите в София и техният равин не бяха случайни хора, а бяха от подходяща духовна йерархия в Невидимия свят. Същият този равин след войната отиде в Израел и започна да проповядва идеите от Словото на Учителя, тоест евреите да приемат Учението на Христа, за което бил гонен много от тамошните евреи. По този въпрос Учителят бе казал: "Докато евреите не приемат Христа, те няма да получат право на Отечество. Чак тогава ще се помирят с арабите и с целия свят." Какво стана по-нататък с този равин ще ви разкажа след малко.

А какво стана с диамантите? Известно време след заминаването на Учителя, когато се беше оформил Братският съвет, в един обикновен ден

пристигнаха същите трима евреи, които навремето бяха оставили диамантите при Учителя. Те бяха уплашени и разтревожени, защото чули от членовете на Братския съвет, че никой не знае за тази епруветка с диамантите на евреите. Братският съвет се събра и изслуша цялата история, разказана от еврейските представители. Тогава Никола Антов ги пита: "Имате ли разписка за диамантите?" Отговарят: "Нямаме." Антов добавя: "Тогава няма да ги дадем!" Евреите посърнаха и наведоха глави. Каква разписка може да се иска от Учителя? Това беше смешно, глупаво и нахално. Тогава брат Боян Боев стана и каза: "Аз бях там и присъствувах, когато евреите предадоха тези диаманти в епруветката на Учителя да ги пази." Евреите се посъживиха и ободриха. Тогава аз станах и казах: "Щом каза това брат Боян, значи е истина и трябва да върнем диамантите. Не трябва да се хвърлят върху името на Учителя лъжи и клевети заради нас, че не ги връщаме. Значи заради нас хулите ще отидат върху Учителя." Но само аз и брат Боев бяхме за връщането на диамантите, другите, които не искаха да се връщат, бяха Никола Антов, Коста Стефанов и Емануил Иванов. Накрая нашите доводи, че трябва да се застане на страната на истината и да не се хвърля кал върху Учителя заради нашите недостатъци, надделяха. Евреите слушаха нашите разправии. Бяха навели глави и мълчаха. Тогава наредиха да се донесе епруветката и ние всички за първи път разгледахме тези диаманти. Надвесихме се да ги оглеждаме, като ги изсипахме в една чиния. Еврейската делегация стоеше настрана и беше примряла. Не знаеше как ще се развият събитията. По едно време, както ги разглеждахме, Никола Антов запита: "Колко струват тези диаманти?" Боян Боев се обади с неговия гръмогласен глас за първи път. Обикновено в Братския съвет той само мълчеше и не проговаряше нито дума. Само накрая казваше своето мнение за или против. Но тук гласът му затръбя: "Няма значение колко струват, защото са символи за тях в тяхното богослужение. Бог поругаем не бива. Бог Йехова, Бог Саваот, поругаем не бива." Думите на Боян Боев бяха силни, а неговият силен глас ехтеше в стаята. Евреите трепереха от гласа му и за пръв път слушаха неща за онзи Бог, комуто те се молеха и се кланяха. Боян Боев продължи: "Това са диаманти-символи. Това са техни символи и скрижали от скинията на Мойсея тук в София. Нали си спомняте заповедите от скрижалите с десетте Божи заповеди? "Не лъжи!" Аз не излъгах, казах истината, че Учителят ги прие да ги пази в мое присъствие. Другата заповед е "Не кради!" Аз не мога да крада, а вие, ако ги задържите, значи крадете и сте престъпили и газите тези десет заповеди и сте противни на Йехова, на Саваот, на Бога, което е едно и също. Бог поругаем не бива. Амин!"

Евреите стояха като гръмнати. Те плачеха на глас от тази проповед на Боян Боев и неговото застъпничество. След малко и Боян заплака. Тогава разбрахме, че друг говори чрез него, за да се застъпи за символите от скинията на евреите, които бяха донесени и оставени при нозете на Всемировия Учител. Това бе най-чудното явление, което ни се случи след заминаването Му и което засвидетелствуваме в Дух и Истина!

Диамантите с епруветката бяха предадени на еврейската делегация. Те се поклониха и си тръгнаха. На сбогуване ни казаха, че когато имаме нужда от нещо и ако е в тяхна власт да сторят това, винаги могат да направят услуга на Братството в името на онзи Бог, който запази и спаси техните символи и скрижали от скинията на Мойсея в София.

Ние се разделихме и нашите пътища се разделиха. След войната евреите масово се изселиха от България и отидоха в Израел, в своята нова родина.

Еврейският равин в София става християнин

В София имаше голяма синагога, построена от евреите в България. Еврейската община тук бе голяма и много богата. За равин на синагогата в последните години беше назначен Даниел Цион. Как се случи така - не зная, но той дойде на "Изгрева", срещна се с Учителя, направи контакт с Него и присъствува на няколко беседи. Много пъти той идваше на "Изгрева", провеждаше разговори с Учителя и четеше Неговите беседи. Дори се качи на нашия лагер на Рила, престоя известно време и взе участие в общия братски живот. Най-важното е, че благодарение на Учителя, Даниел Цион прие християнството. Прие го от Учителя в Дух и Истина. Той продължаваше да изпълнява службата си на главен равин в София, но в своите проповеди вмъкваше идеи от Словото на Учителя. В последните години той написа и няколко книги, в които вмъкна идеи от Словото на Учителя. След 1945 година, когато всички евреи се изселваха доброволно в Израел, те продаваха имотите и къщите си на безценица и много българи ги изкупиха. Тогава и Даниел Цион замина за Израел, за Обетованата земя. Като се прибра в Израел, макар че по титла бе равин, започна да проповядва Учението на Христа.Използуваше главно идеи на Учителя от беседите. Но старите идеи, идеите от Стария Завет, чрез техните днешни представители в съвременен Израел го погнаха и преследваха. Последваха мъчителни дни и той трябваше да премине през вътрешната Голгота на Христа в себе си. Премина я с успех. Не се отказа от Христа. Наистина, той изпълни думите на Учителя, Който каза: "Еврейският народ трябва да приеме Христа. Докато не Го приеме, ще бъде разпъван на римските кръстове." А ние сме свидетели, че точно това става сега. Последните тридесет години има непрекъснати войни между евреите и арабите. Този, който разпъва Христа отвътре, ще дочака да дойдат римските полкове и да го разпънат отвън. Такъв е законът и евреите трябва да го научат.

По времето на Школата на Учителя в нашите среди имаше евреи. На тях Учителят нареди официално да приемат християнството и да се покръстят. Някои послушаха и го сториха. Имаше една сестра Буча Бехар, учителка по професия и писателка. Тя официално се покръсти и прие името Божанка.

Друга сестра беше Лилия Аладжем. Тя също изпълни нареждането на Учителя, покръсти се официално и прие християнството. Същото стори и нейната рождена сестра.

Тези сестри бяха запознати с Учението и за някои ще бъде чудно, че те трябваше да преминат през този ритуал. Тук няма нищо чудно. Еврейската религия е едно поле, което има своя охрана и свой егрегор. Християнството е друго поле, което също има свои пазачи и егрегор. Както човек не може да премине от една държава в друга без паспорт и без виза, така също един поданик от едно религиозно поле не може да премине в друго без съответно разрешение и без тайнството на покръстването. Учението на Учителя е друго поле, създадено от Словото на Всемировия Учител. Това е нов свят за Синовете Божии! Амин!

Кой е ръководителят на Братството в България

На "Изгрева" един брат попита Учителя: "Учителю, какво да кажем на ония, които ни питат кои сме, какви сме и защо сме тука дошли в България?" Учителят отговори: "Питат ни: кои сте и колко сте? Ние сме едно Велико Братство, каквото светът не е виждал. Едно Братство, което има членове и на земята и на Небето, и в целия свят. Който служи на Бога, той ще бъде

гражданин на това Велико Братство, което наричаме Братство на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Ще кажете, ние искаме да станем членове на това Братство. Аз пък искам да станете ученици на това Братство."

Бялото Братство обединява ония души, които вършат Божията Воля. Братството не е външна организация, макар че може да има и такава. Братството е преди всичко Идея. Като такава, тя съществува в цялото човечество, във всички народи. Христос казва: "Не ви наричам вече раби, но приятели." В какви форми ще се изрази братският живот, това е второстепенен въпрос. Идеята е важна. Тя създава формите, но не е подчинена на тях. Божията Любов е живот. Тя трябва да се опита. Тя е небесният цвят. Човек трябва да покаже Царството Божие с живота си.

Учителят казва: "Ние не се кланяме на никакви религии, защото религиите са създадени от човека. Ние не се кланяме на никакви култури, защото те са създадени от човека. Ние не се кланяме на никакви идоли. Ние се кланяме само на една Висша Разумна Сила, която направлява всички хора, като им посочва светлия път на бъдещето." Ние вярваме в Божественото Начало в човека, което не може да бъде подчинено, ограничено и покварено.

Духът е важен. По-добре е външната форма да бъде скромна и да не бъде съблазън. Важно е Духът да присъствува. Светът е пълен с мъртви форми - храмове, дворци, академии. Защо ви е всичко това, щом Божият Дух не присъствува?

Във всяко общество има хора, които са духовни центрове, те са центрове на духовен живот. Божият Дух се проявява чрез тях. Независимо дали говорят или мълчат - те вършат своята работа. Те са, които привличат душите, пробуждат ги и ги просвещават - те вършат работата си главно с присъствието си. Те трябва да присъствуват, за да се извърши един процес правилно. Влиянието им е подобно на онова на катализаторите в химията, елементи, които само с присъствието си улесняват една реакция. Те са необходими, за да може Божият Дух да се проявява. Те са, които образуват вътрешната верига. В Духовния свят в това седи организацията. Там няма друга управа, друго ръководство. Там Духът управлява и се проявява чрез когото си иска, но не чрез случайни хора, неподготвени, незнаещи, неможещи и невежи. Ученикът познава проявите на Духа чрез Светлината, която огрява ума му със светли мисли от Словото на Бога. Бог ръководи човечеството чрез душите, които е подготвил, само чрез тези, които са подготвени за тази работа. Навремето апостолите на Христа искаха да си изберат на мястото на Юда друг апостол и си го избраха чрез жребие. Но Христос избра Савел и го превърна в Павел, като вкара в него духа на апостол Стефан, онзи, когото евреите пребиха с камъни, защото ги обвини, че не изпълняват нито Мойсеевия закон, нито Божия закон. И апостол Павел свърши онази работа, която никой не можа да свърши. Той създаде вътрешната духовна верига на първите християни. Имената на всички други апостоли бледнеят пред делата на апостол Павел. Духовната верига съществува и днес в Бялото Братство в България - това са всички души, които Божият Дух обединява чрез Словото на Всемировия Учител. Всяка външна управа, каквато и форма да взема, не може да подражава на вътрешната верига. Наивно е да се смята, че могат да се съберат ученици на Школата в едно събрание и да си изберат чрез явно или тайно гласуване ръководител и ръководство. Те ще си го изберат. Но ако Божественият Дух, Христовият Дух не съизволи в техния избор, а си избере друг, който да върши и да организира работата на вътрешната Синархическа верига? Е, тогава как ще се справите с тази задача? Не можете да се справите. Може

да се справи само онзи, чрез когото Духът работи. Запомнете много добре всичко това.

Ученикът на Божествената Школа е един светъл център, където душите, като се срещнат, чувствуват живота на Царството Божие. Условия за работа ученикът всякога има. Ако външните условия не са благоприятни, той ще търси да създаде вътрешни условия в себе си. Тук няма нужда от ръководство - всеки ще търси вътрешното ръководство на Духа и ще бъде свободен. Братството не седи във външните форми. То не се изразява в масови шумни прояви. Важно е всеки да пази братските чувства в сърцето си и да съхранява Словото Божие на Учителя като Светлина в ума си.

След заминаването на Учителя, на "Изгрева" се избра Братски съвет и за председател бе избран Тодор Стоименов - един от тримата първи ученици на Учителя. Беше избран просветен съвет, финансов съвет, домакински съвет. Вместо да ни улесни в нашата работа, цялата тази форма ни ограничи, постави ни в рамки, в правила и трябваше да се подчиняваме на закони. А какво направиха всички тези членове на тези избрани съвети в следващите двадесет-тридесет години може да съдите по делата им. Ако има някакви дела - значи те са направили нещо. Ако няма никакви дела и следа - не са направили нищо. По делата им ще разберете кой кому е служил и на какъв господар се е подчинявал! Затова няма да вземам отношение по този въпрос, а го оставям, след като проучите нещата, вие да се определите. А сега ще ви разкажа една много интересна история от времето на Учителя. Слушайте внимателно и още по-внимателно я проучете, защото това е финалът на моя разказ досега за следващите поколения!

Много примери ни е привеждал Учителят и много приказки е създал, за да изясни някои неизяснени и трудни въпроси. В онези тревожни времена към края на Втората световна война, когато Българите бяха обявили война на целия свят, приятелите се обръщат към Учителя загрижено и Го питат: "Учителю, какво ще ни кажете за бъдещето, което ни очаква и което е неясно за нас?" Тогава Учителят разказва една приказка. Това е последната приказка, която Той ни разправи. Ето самата приказка:

"Живял в планината свят човек. При него идвали хора отвсякъде за съвет, за изцеление, да изповядват погрешките си и да се моли за тях, защото молитвата му се чувала надалече и нависоко, чак до Бога. При него идвали всякакви хора - и бедни, и богати. Една разбойническа банда научила за това и започнала да причаква на връщане и да залавя богатите хора, които отивали при него и ги обирала до шушка. Така работата на разбойниците вървяла добре. Те даже започнали да забогатяват от обирите на богатите поклонници. Веднъж главатарят на бандата казал на разбойниците: "Ще отида да послушам този свят човек. Толкова време живеем около него и забогатяхме от онези, които отиват при него. А срамота е, че не го знаем какво проповядва и защо толкова се трупат при него бедни и богати." Отишъл главатарят при светията. Слушал ден, два, три. Накрая се приближил при него и му казал: "Чух твоите проповеди. Искам да отида в света да опитам твоето учение, право ли е, че носи богатство за душата и мир на духа. Но на кого да оставя бандата? Нямам доверие на никого, освен на тебе, понеже си свят човек, както виждам и чувам. Ако се съгласиш да ръководиш бандата, докато се върна, аз ще отида в света и ще пробвам твоето учение дали го бива или не го бива. Трябва да се опита." Святият човек му казал: "Хубаво, аз ще те замествам!" Отишъл главатарят в света да прилага учението на светията, а светията се предрешил като главатаря, така че заприличал досущ на него и застанал пред разбойниците. Нито един от тях не могъл да види разликата и не познал, че това не е техният истински главатар. Първата заповед, която издал, била следната: "Досега хващахме само богатите хора и ги обирахме. А отсега нататък ще хващаме и бедните."

Тази заповед не била много угодна на разбойниците, защото увеличавала работата им без полза - какво могат да вземат от бедняци и голтаци. Но нямало какво да правят, защото думата на главатаря била закон. Знаели, че който не му се подчинявал веднага, му хвръквала главата. Затова започнали да хващат и бедни, и богати. Какъвто се паднел.

Първият, когото хванали, бил богат човек. Довеждат го при главатаря, а той го пита: "Ти как забогатя? С правда или с неправда?" Правят разследване и се оказва, че богатият забогатял с неправда. Наредил им: "Вземете му всичкото богатство, набийте го хубаво и го пуснете." Разбойниците изпълнили заповедта. А на обрания богаташ казал: "Иди си сега и гледай да забогатееш пак, но с правда. Инак, ако те хванем, ще ядеш отново бой."

Вторият, когото хванали, пак бил богат човек. Питат го: "Ти как забогатя, с правда или с неправда?" Оказало се, че забогатял с правда. Главатарят заповядал: "Вземете му всичкото богатство, но не го бийте. Пуснете го миром." А на обрания богаташ казал: "Иди в света и гледай пак да забогатееш, но с правда. Ако не забогатееш, ще ядеш голям бой, защото няма да ти се размине тогава, както сега се откупи."

Третият, когото хванали, бил беден човек. "Ти защо не си забогатял?" "Трудих се, работих, но все не ми вървеше." Главатарят наредил: "Набийте го хубаво и го пуснете". А на човека казал: "Гледай да забогатееш, но с правда. Иначе, ако те хванем, лошо ще патиш!" Пуснали бедняка, отървал се само с боя!

Така постъпвали и така управлявали разбойниците от бандата, когато святият човек им бил главатар. Това се случва и с хора, и с общества, и с народи, и с човечеството - да минат през същото положение, когато ги управляват разбойници и когато главатар им е свят човек! Тогава се разбира, че и разбойници могат да направят една добрина, когато Бог им заповяда!

Върнал се главатарят на бандата от света, отишъл при святия човек и му казал: "Проверих учението ти. Право е. Досега не сме били човеци, а сега ще станем човеци с твоето учение. Ще разпусна бандата и ще дойда при тебе да се уча." "Хубаво - казал святият човек, - ела да се учиш при мене." Отишъл главатарят при бандата и се разпоредил, че от утре я разпуска. Но разбойниците не се съгласили. Казали му: "Тази работа тук на нас ни много харесва." Тогава главатарят им разказал истината - че той е бил в света да проучи дали учението на светията е вярно, а на негово място бил оставил светията, който се преобразил в негов образ и подобие и че той ги е управлявал досега. А те му казали: "Неговото управление е по-добро от твоето. Отиди при него да се учиш, а ние ще останем на служба при него и той ще ни бъде главатар." Така и станало. Главатарят отишъл при светията да се учи, а разбойниците останали под командата на светията до ден днешен и до ден утрешен."

Това беше последната приказка на Учителя за нас. А сега да се прехвърлим от царството на приказките към живота тук на "Изгрева." На "Изгрева" идваха и бедни, и богати и слушаха Словото на Учителя.

Дойде онова време, яви се бандата с главатаря и отне на богатите братя парите, имотите - обраха ги, както се казва, до шушка. Станаха бедни като другите. Тогава главатарят дойде да слуша Учението на Учителя. Тук между нас на "Изгрева" дълги години имаше представители от негово име. След това те отидоха в света да проверяват Учението. Бяха чули, че Царството Божие със сила се взема. Решиха чрез сила да създадат Царство Божие на земята. Затова със сила ни отнеха "Изгрева" и ни изпратиха като последни бедняци да вървим по света и да забогатеем чрез правда. Нямаше как, тръгнахме бедни и боси да търсим правдата, за да забогатеем чрез нея.

Още се лутаме бедни и боси, досущ последни голтаци. И просяци - просим за Божията Милост. А забравихме, че тя се раздава чрез Божията Правда!

На нас, учениците от Школата, ни взеха "Изгрева" и ни натириха по света. А главатарят на бандата дойде на "Изгрева" да слуша Словото на Учителя. Но понеже Учителят вече го нямаше, вместо да стои празен, главатарят реши да си направи дворец на Царството Божие на "Изгрева" с парите, които бе спечелил от обирите на богатите хора. И понеже ние знаем тази приказка - че светията е взел образа на главатаря, знаем, че светията действува и управлява, но не знаем точно за какво управлява и за кого управлява. Нещата за нас сега са сбъркани и не можем да познаем при двата случая кой е главатарят на бандата и кой е светията, който се е преобразил и е взел образа на главатаря. Нашето поколение не можа да различи, не можа да се справи и да разгадае тази приказка. Затова я оставяме на вас, следващите поколения, да я разгадаете. Това може да сторите само чрез Словото на Всемировия Учител. Защото Светията е онзи, в който е Святият Дух на Бога и Господният Дух на Силите го движи. А Христовият Дух го претворява в Сила и Живот.

Има един Господар на този свят и на Небето! И Неговата Воля ще се изпълни! Името му е Всемировият Учител - Беинса Дуно! Амин!

Записал през годините 1970-1980 д-р Вергилий Кръстев

НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

Концерт

На срещите на младежкия окултен клас дойде един младеж, който, както разбрах, беше следвал във Виена. Казваше се Киселков. Той всякога носеше със себе си цигулката си и единствени теми за разговор с него бяха музиката и цигулковото изкуство. По това време Учителят държеше Своите беседи на "Оборище" 14. В сряда беседите бяха за общия окултен клас, в петък - за младежкия, а в неделя от десет часа - за всички, включая и гражданството.

Много често, когато Учителят излизаше на малката катедричка, от която говореше, носеше със Себе Си Своята цигулка. Тогава ни свиреше с нея чудни мелодии и песнички, които изучавахме.

Една сряда той пак дойде с цигулката си на катедричката. След обичайната молитва Той се обърна към Киселков и го помоли да отиде при Него с цигулката си. И двамата извадиха цигулките си, настроиха ги и почнаха да свирят. Нещо вълшебно беше то, едни бързи вариации, много подобни на тези, които Паганини е създал. Никога не бях слушал Учителя да свири така, нито пък съм слушал такава музика. Дуетът продължи доста време и двамата прибраха цигулките. Учителят започна Своята беседа. На другата сряда се повтори същото. Учителят извика Киселков и отново зазвуча вълшебна музика. Тези два концерта оставиха в мене много дълбоки следи и всякога, когато слушах музика, си мислех за тях. По това време често ходех на концерти, давани от знаменитости на цигулковото изкуство, но никога не чух от тях музика, която да остави такива следи у мене.

Един ден, след като беше минало доста време от това събитие, група приятели сме се събрали около Учителя. Стана въпрос за музиката. Бях близо до Него и след като използувах една малка пауза, Му казах: "Учителю, такава музика, каквато чух от вас и Киселков в салона на улица "Оборище" 14, преди да почнете лекцията си на общия клас, не съм чувал никога след това". Той ме погледна и ми каза: "Ти ще имаш възможност да чуеш и по-хубава музика от тази, която тогава си чул, но този, който свиреше с Мене не беше Киселков". Това ме изненада и разбрах какво искаше да каже с това Учителят. А кой беше тогава цигуларят, който бе влязъл в Киселков и свиреше с Учителя?

Още тогава реших да намеря Киселков и да го запитам как е преживял и какво ще каже за този концерт. Търсех доказателство.

По това време този приятел се беше оттеглил от Братството и не го виждах да идва при нас. Много често, обаче, като отивах на работа сутрин, го срещах на една от софийските улици да носи мляко и други продукти. Разбрах, че е задомен.

Още на следващата сутрин след разговора с Учителя го срещнах, спрях го и му припомних за себе си. Много се зарадва, като му се обадих.

Поговорихме малко на обичайните за такива случаи теми и след това му казах: "Помниш ли концерта, който дадохте с Учителя в салона на улица "Оборище" 14 преди беседата Му?" Той ме погледна с изненада, замисли се, дълго мисли, ясно беше, че ровеше в съзнанието си за тази случка и най-после каза: "Николай, аз нищо не мога да си спомня за такъв концерт". Разбрах, помълчахме малко, сбогувах се приветливо с него и си отидох на работа, мислейки за целия този случай.

Наистина, той нищо не можеше да си спомни за това изключително събитие, защото не е участвувал в него. Друг беше цигуларят, който бе влязъл в него и свиреше заедно с Учителя. Името на този цигуларски дух остана в тайна. Но остана случаят, а той говори вече много и за всичко. Говори на тези, които познават тази епоха и живота на Словото на Учителя, и живота на Школата.

Кой измисли песните на Учителя

Много често се събирахме вечер на полянката на "Изгрева", където играехме сутрешните гимнастически упражнения с Учителя, а след това играехме и Паневритмия. На тази поляна имахме приятни и полезни разговори с Учителя, а най-често пеехме песните, които Той беше ни дал. В една такава вечер, когато много братя и сестри се бяхме събрали там, пеехме Неговите песни. Учителят също беше там. Създаде се чудна хармония, настроение, пълно със светлина и съвършенство. Пеех и аз, но през цялото време мисълта ми беше ангажирана с въпроса за начина, по който са създадени такива песни, такива чудни мелодии. Откъде и как идват те? Как се създават такива съвършени музикални творби, които поставят човек в чуден, извънземен свят? Мислех по този въпрос без да достигна до разрешение. По начало за всеки въпрос, който се изпречваше пред мене, обичах да имам, да намеря ясния смисъл и определения отговор. Общите фрази, каквито се поднасят за изящното творчество като вдъхновение, присъствие на музи, ми бяха познати. Но тези общи, неясни и неопределени фрази не ме задоволяваха. Търсех яснотата, конкретността - определено, точно как става това и как се създава това творчество.

Бях недалеч от Учителя, Който също пееше. Реших да отида при Него и да Го запитам как е създал такова творчество. Тихичко се приближих до Него и когато песента, която пеехме привърши, без да подбирам подходящи за случая изрази, Му казах: "Учителю, как измислихте тези песни с тази чудна хармония?" Той се обърна и тихичко ми каза: "Аз не съм ги измислил". Исках да Го разпитам повече, да искам пояснение, но започнахме нова песен и остана сам да търся изворите на тази чудна хармония.

Изминаха няколко дни. Отново бяхме пред Учителя и пеехме заедно с Него Неговите песни. В ума ми кръжеше тази мисъл: "Ако Учителят не ги е измислил тези песни, тогава кой ги е измислил?" Случи се така, че отново застанах до Учителя и без да Го питам, Той се наведе към мен и ми каза: "Моите песни идват чрез Светлината на Слънцето. Моите песни идват чрез Виделината на Духовното Слънце. Моите песни идват чрез Славата на Божественото Слънце. В песните присъствува Светлината на физическия

свят, Виделината на Духовния Свят и Славата на Божествения Свят. Това е Свещената Троица на моите песни. Затова аз не съм ги измислил. Аз само ги свалям чрез Светлината, Виделината и Славата от тези три свята". Аз кимнах с глава, че съм разбрал. Отдалечих се на една-две крачки и Го погледнах. Пред очите ми се свали една завеса и аз виждах образа на Учителя, светещ със светлината на Слънцето. Това трая няколко мига. Завесата отново се спусна пред очите ми и аз отново виждах образа на Учителя, Който най-лъчезарно ми се усмихваше. Огледах се встрани - приятелите продължаваха да пеят. Никой освен мен не чу този разговор и не бе свидетел на онова, което аз видях и чух. Един от нас трябваше да засвидетелствува за истината.

Паневритмията на Учителя и българският народ

Почти всички от младите братя и сестри, които живееха на "Изгрева", следваха разни дисциплини. Голям дял от тях, обаче, следваха в Музикалната академия. Музикалният живот тук беше особено интензивен. В салона имаше хармониум и две пиана. След Словото на Учителя, този живот беше една от най-ярките изяви, които имахме от Него. Учителят имаше към музиката едно много високо отношение и в изказванията си за нея Той всякога е подчертавал грамадната роля, която тя играе както за развитието на отделната личност, така и за обществото и народите. И казваше Той: *"Съзвучието е изявление на Божествения свят. То внася Висш Идеал в човешката душа. Всички народи, които са дали по-голям простор за разцьфтяването на музикалната култура, са допринесли повече за възхода на човечеството. Расите се различават по степента на своята музикалност. От всички раси досега, е най-музикална бялата раса. В новата раса, която иде, музиката ще дойде до своя висш разцвет".*

Особен изблик и интензивен израз получи музикалният ни живот, когато Учителят даде нови двадесет и осем гимнастически упражнения, които се играят в кръг, съпроводени с чудна по своя израз музика и плавни движения. Тези упражнения Той нарече "Паневритмия". За нея Учителят каза: *"Паневритмията е обширна наука и велико изкуство, което за в бъдеще ще се изучава и прилага в своята пълнота. Това, което ние сега извършваме от 22 март на открито при изгрева на слънцето за паневритмични упражнения, това е подготовка за Паневритмията".* Паневритмията се основава на:

1. Взаимодействието между природата и човека.

2. Зависимостта между физиологичните и психологичните процеси в човека.

3. Съответствието между идеята, мисълта, музиката и движенията. Всяко упражнение си има свой вътрешен смисъл.

4. Всичките упражнения представляват един непрекъснат процес на движение на съзнанието към съвършенство.

5. Основната идея, която трябва да занимава съзнанието ни през всичкото време на изпълнението, е идеята за Бога, за Великото, Вечното, Разумното.

6. Нейните опорни точки са: природата, изгряващото слънце, пробуждането на душата.

"Паневритмията носи Хармония и възпитание. С нея постепенно се развива мекота. В Паневритмията са впрегнати силите на Ума, Сърцето и Волята, за да работят в Хармония. Ние правим тия упражнения сутрин, понеже тогава има най-благоприятни условия. Ако държите ръцете си хлабаво през време на упражненията, тогава няма никакъв контакт със силите на Природата. Ръцете трябва да се държат обтегнати. Когато правите упражненията, мисълта ви трябва да бъде концентрирана. А вие мислите за обикновени работи: за къщи, за сметки и пр. При упражненията мисълта трябва да я прекарвате през ръцете и краката си. Те трябва да се правят бавно, с участието на ума. Съзнанието привлича енергиите. Като вдигнете ръката си нагоре, тя трябва да образува ъгъл 45 градуса. При играта се стъпва първо на пръстите, а после на петите. Ако стъпвате на петите си, става сътресение на гръбначния мозък."

За Паневритмията Учителят също е казал: "Ако българският народ приеме и прилага Паневритмията, ЩЕ БЪДЕ СПАСЕН. Както се разбира, Учителят е смятал, че това приемане и прилагане на Паневритмията ще стане най-добре като се въведе в училищата. Тази идея бе дадена от Учителя. Но за да се осъществи, беше необходимо специално време в тези размирни години и хора, които трябваше да я осъществят до края. Проводници на тази идея за приложение на Паневритмията в училищата стават Милка Периклиева и Любомир Лулчев.

Милка Периклиева е била една от най-изтъкнатите учителки в детските градини в София. В педагогическите среди тя се е ползувала със значителна известност, тъй като е издала и свои трудове в тази област, като например "Възпитанието и заниманието на децата от предучилищна възраст". Тази й популярност дава възможност през летните месеци да бъде назначена и за учителка на детската градина при "Близкоизточната фондация". Милка проявила особен интерес към Паневритмията, тъй като упражнения от такъв род са в най-голяма близост с нейната професия, особено с тъй интересното съчетание на движение и музика. Тя много добре проучила както самите упражнения, така и музиката, която ги съпровожда. Това я прави подходяща за провеждането на тази идея.

Любомир Лулчев е бил висш офицер от авиацията и от инженерните войски. Още като такъв е слушал беседите на Учителя и е бил запознат с идеите на Новото, което се изнася в тях. По изява беше един честолюбив и амбициозен човек, много начетен и със задълбочена мисъл. Имаше и други качества и работеше с окултни сили. Мнозина изгревяни се убедиха в това, понеже в един или друг случай се запознаха с тях, както в положителната, така и в отрицателната им страна. Тези негови способности бяха известни и на обществото в града. Той обичаше да ги демонстрира като човек, който не само знае, но и умее да работи с такива сили.

В 1926 година, вече като пенсионер, той иска среща с цар Борис III и я получава. В разговор при тази среща, между другото Лулчев казва на цар Борис: "Вие не сте цар за мене. Щом сте цар на българите, защо убивате комунистите? И те са българи!" Царят му отговорил: "Знам, знам, за теб е цар само Христос". Този разговор съм го слушал лично от Лулчев, който обичаше да разказва такива неща, ако около него имаше подходящи за това слушатели.

Адютант на цар Фердинанд, а по-късно и на Борис, за известно време е бил генерал Алекси Стоянов. Жената на генерала е била последователка на Учителя. Казваше се Мария, а ние я назовавахме "генерал Стоянова". Лулчев е бил близък на семейството на генерал Стоянов и често е посещавал неговия дом. При тези посещения, той водел разговори по най-различни въпроси. Много начетен човек със задълбочена мисъл и опит, той правел силно впечатление със своите знания и трезви изводи по всички въпроси. Много по-късно от първата среща на царя с Лулчев, генерал Стоянова, която често е била в двореца, защото е била и придворна дама, го препоръчала на цар Борис III като съветник. Генерал Стоянова имаше две дъщери-близначки. Едната беше секретарка на царя, а другата - на царицата. Като секретарки, те не си изпълняваха задълженията както трябва, а се поддадоха на различни изкушения от различни страни. Така писмата и новините от "Изгрева", които трябваше да се предават на царя, не се предаваха, а се отклоняваха и прикриваха. През време на бомбардировките в София, един шрапнел премина през малкото прозорче на скривалището и уби едната секретарка. Другата секретарка след заминаването на царя се поболя, като двете и ръце се подуха и тя не можеше да си служи с тях до края на живота си. Така че случайни неща нямаше както в двореца, така и извън двореца, а всичко си беше на мястото.

Наистина, царят, припомнил си вече за Лулчев, приема съвета да се срещне отново с него. В следващата среща Лулчев успява да спечели доверието и разположението на царя и той го приобщава като свой съветник. Когато срещите между царя и Лулчев започват да стават по-редовни, той споделя това със стенографката Елена Андреева. "Ти за това нещо пита ли Учителя?" - уплашено го пита Елена. Лулчев отговорил: "Да, за това нещо казах на Учителя". А Учителят му отговорил: "Не те съветвам. Той ще те послуша толкова, колкото баща му послуша мене. Аз зная колко струват Кобургите". Като чула това, Елена възкликнала и упрекнала Лулчев: "Тогава ти с кой акъл отиваш там?" Лулчев се оправдал: "Аз искам да опитам". Този опит му струваше живота. Лулчев след 9 септември 1944 година бе осъден на смърт от тъй наречения Народен съд и убит като царски съветник, заедно с още много от предишните управници.

Цар Фердинанд е познавал Учителя и се е срещал с Него. В 1913 година Учителят изпраща генерал Стоянова при Фердинанда да му каже да не отваря война на сърбите в никакъв случай. Фердинанд отговорил: "Аз не слушам ясновидци!" Накрая, поради непослушанието му, проявено към съветите на Учителя, българските войски нападат сръбските, след което идва погромът по време на Междусъюзническата война и окупацията на българските земи от Сърбия, Гърция, Румъния и Турция. Така че съветът на Учителя бе проверен както трябва.

Когато Фердинанд искал да тласне България в Европейската война, решил да се срещне с Учителя. В разговор с него по този въпрос, Учителят му казал следното: "България трябва да остане неутрална. За неутралитета си тя ще получи онова, което и бе отнето несправедливо след Балканската война". В отговор на това, Фердинанд се обърнал, вдигнал си десния крак, обърнал си и задника към Учителя и с дясната ръка се потупал по дирника. По онова време това беше една селска шега, която искаше да каже, че

онова, което се чува от човешките уши е достойно само за задните части на човека, там, където е неговото отходно място - за неговите извержения. Учителят погледнал задника на Фердинанд и казал: "Този задник, гдето сега го виждам, в скоро време ще замине там, откъдето е дошъл". Така завършила тази среща. След катастрофата при Добро поле, където войниците напускат фронта и тръгват към България, Фердинанд пак поискал съвета на Учителя, виждайки, че казаното от Него се е изпълнило. Учителят му казал: "Стягай си куфарите и бягай! Ще абдикираш в полза на сина си - Бориса". Този път Фердинанд Го послуша и вече никога не видя България.

Любомир Лулчев живееше скромно, като пенсионер, в една малка дървена къщичка в покрайнините на "Изгрева". Явно беше, че от връзките си с царя нито е имал, нито е търсил материални изгоди. Беше човек с достойнство. Той седеше някак си по-настрана от братските среди на "Изгрева". Някаква гордост, честолюбие като че ли не му позволяваха да се слее с общата маса, с братята и сестрите. Имаше амбицията да бъде своего рода център и наистина успя да образува около себе си групичка от почитатели. Тази група бе наречена "Упанишадите". Учителят не одобряваше дейността на групата, ръководена от Лулчев. По всяка вероятност при отиване и връщане от срещите си с царя, но не всякога, Лулчев отиваше при Учителя, навярно за да се посъветва и да сподели впечатленията си от царя. Пишещият тези редове по-късно чу един път в клас по тоя повод Учителят да казва: "Тези, които предаваха моите думи, не ги предаваха както трябва и тези, които ги слушаха, не ги изпълняваха точно." Това означаваше много и за това отклонение бе платено. След завръщането на царя от последната му среща с Хитлер, той слязъл от самолета и след няколко дни се разболял. Тогава, в присъствието на сестра Донка Проданова, която беше домашна прислужничка на семейството на генерал Стоянова и имаше безпрепятствен достъп в двореца, каза следното за болестта на Борис: "Ако има някой, който да даде на цар Борис да изпие само една чаша гореща вода, той ще оздравее!" Но се случи така, че тя не можа да се добере до цар Борис и да му поднесе тази гореща вода и той си замина. Освен че това бе истина,но бе и една символика, която трябваше да стигне до онези, които управляваха България. Всяка една човешка душа, която е зажадняла за Божествената Правда, може да се напои само с чашата, която е вместила в себе си истината за Словото на Всемировия Учител. Така че, никой не се намери и не му поднесе тази чаша топла вода и той си замина от този свят. На България й предстоеше съвсем друга политическа развръзка.

Горното описание и действуващите лица в него имат една непосредствена връзка с историята за направения опит за въвеждане на Паневритмията в българските училища. Тази история е много интересна и поучителна. За да бъде разказана от мен, аз трябваше да се срещна по настояване на един млад брат с някои действуващи лица от "Изгрева". Тогава аз посетих дома на Милка Периклиева и се срещнах с нея. Тя беше будна с ума си и помнеше всички личности, събития и свързаните с тях подробности, макар че от години беше болна от Паркинсон и лежеше на легло. Тя не можеше да пише, но можеше да разказва и аз записах нейния разказ, като го предавам дословно.

Милка Периклиева бе активна участничка в опита за внедряване на Паневритмията в българските училища. Ето нейния разказ: "Имах - започва Милка - приятелски връзки с една близка на Лулчев, която живееше в съседство с него. Там много често го срещах и водехме разговор. През време на тези разговори той всякога е подчертавал, че Учителят много държи на Паневритмията, допълвайки, че когато преди срещите си с царя е отивал при Учителя за уточняване, Той между другото е настоявал да се каже на Бориса следното: "За спасението на България и за българския народ, трябва да се приеме и въведе Паневритмията в училищата. Трябва да се вземат най-бързи и сериозни мерки за българския народ. Само Паневритмията ще свърши тази работа!" След като го разказваше на своите слушатели, трябва да приемем, че Лулчев е казал точно това на царя. Той обичаше да казва нещата направо, без заобикалки и не се съобразяваше с това кой стои срещу него, какъв пост заема, дали той е пъдар или цар. Нещата ги изстрелваше направо в упор. Така че, ние приемаме, че царят е бил уведомен от Лулчев за настояването на Учителя за приемането на Паневритмията. А какво е било мнението на царя по този въпрос, ще видим по-късно от развитието на събитията в тази история.

Милка разправяше, че по това време е била учителка в детска градина в София. Един ден тя получава бележка, в която е написано изрично да се яви при секретаря на министерството на просветата Борис Йоцов. Тази бележка събужда в нея тревога и опасение, че ще й се искат обяснения във връзка с нейните убеждения като последователка на Учителя Петър Дънов. Кога точно, в коя година, Милка бе получила тази бележка, тя не можа да си спомни. Но аз направих справка,като се има предвид, че на 23 октомври 1939 година Георги Кьосеиванов, който преди това, в продължение на пет години е министър-председател, е съставил новия си и последен кабинет. В този кабинет министър на просветата става Богдан Филов, а за секретар на това министерство е назначен Борис Йоцов. Оттук следва да се приеме, че Милка Периклиева е получила тази бележка някъде към края на 1939 или в началото на 1940 година. Защото на 15 февруари 1940 година имаме нова министерска промяна, при която Богдан Филов става министър-председател, а секретарят на просветата Борис Йоцов става министър на просветата. А всеки един кабинет се назначава от цар Борис III. Тези данни са от значение, за да се види кога е започнало осъществяването на този велик план и колко време е пропиляно в колебание, нерешителност, отлагане и умуване от страна на Милка, за да се дойде до това, че да не се реализира това велико дело. Тези паралели са много важни.

В обозначения в бележката ден и час тя отива в министерството, изчаква реда си и се явява при Борис Йоцов, който по това време е секретар на министерството. "За голяма моя изненада, той ме посрещна много добре - казва Милка. - Любезно ме покани да седна и ме запита къде съм учителка, как работя и прочее. Аз отговарях предпазливо и внимателно, защото не знаех защо съм извикана и бях много уплашена. Казах му, че съм учителка в училището "Стефан Караджа", намиращо се на улица "Пиротска" и допълних, че през летните месеци, когато сме във ваканция, съм учителка и в детската градина при "Близкоизточната фондация". Там има и игрище. На това игрище идваха учители от цяла България, където изкарваха курсове за ръководители

на детските градини, а аз бях определена за ръководител на тези курсове. Тези учители бяха насочени за там от министерството на просветата. След обясненията, които дадох на секретаря Борис Йоцов, той ме запита: "Какви гимнастически упражнения знаете, с какви игри занимавате децата?" Аз изредих програмата, която прилагам на игрището си, като изтъкнах авторите, от които съм ползувала, а също и онова, което аз съм изнесла в своите трудове - мои лични методи, придобити от опита и творческия порив в тази област. Най-после, като ме видя, че не съм подготвена и заобикалям въпроса, който го интересуваше, ме запита: "Нещо друго прилагате ли?" Аз не отговорих. Мълчах. След минутка мълчание, той ми каза: "С Паневритмията не се ли занимавате? Знаете ли за нея?" "Да, зная за Паневритмията, но в училище не работя с нея" - смело казах аз и започнах да разбирам накъде бие работата. Въздъхнах с облегчение, като разбрах, че за добро съм повикана и отговорих: "Досега не съм прилагала тези упражнения". "Помислете като как може да се приложи в българските училища и ми донесете доклад за тази възможност при пръв удобен случай." Разбрах задачата си, станах и напуснах министерството, изпратена любезно от главния секретар.

Оттам като с криле се озовах на "Изгрева" при Учителя. Явих се при Него и с възторг Му разказах за случилото се в министерството със секретаря Йоцов. Учителят ме погледна и каза: "Можеш ли да изпълниш задачата си като ученичка? **Трябва да се бърза**". Учителят сериозно допълни следното: "От Паневритмията зависи бъдещото положение на България. Направи доклад и ми го донеси." Аз възкликнах: "За Слава Божия, Учетелю, с Ваша помощ, аз ще бъда само проводник на Волята Божия". Това издекламирах аз с гордост и загрижена, с чувството на голяма отговорност, която поемам, гледах Учителя в очите. След това се прибрах в къщи, отправих молитва за помощ и написах доклада ръкописно. След това го преписах на пишеща машина в четири екземпляра".

От този доклад на Милка, за съжаление, днес не можахме да намерим нито един екземпляр. Но в него, доколкото Милка си спомняше, първо е написала няколко реда за значението и силата на Паневритмията. След това е пояснила пътя, начина, по който тези упражнения ще могат да се въведат в училищата. Препоръчала е най-напред да се започне в едно училище като утринна гимнастика преди започването на училищните занимания на учениците. А впоследствие да се разшири и до всички училища в България. За тази цел било необходимо да се организира курс за учителите по физкултура от цялата страна. Учителите от курса щели да имат за задача да усвоят цялата Паневритмия и начина, по който тя се предава, за да могат да я предадат на учениците.

"След два дена занесох доклада на Учителя, прочетох Му го и Той го одобри. Оставих Му един екземпляр. Втори екземпляр занесох на Лулчев и той го одобри. От него разбрах, че той е задействал главния секретар Йоцов със съгласието на цар Борис III. Трети занесох в министерството при главния секретар Борис Йоцов. Той го прочете пред мене и като свърши, нареди да извикат началника по физкултура за цяла България - Петър Петров. След като Петров дойде, подавайки му доклада, Йоцов каза: "Дайте ход на тази работа. Госпожицата е дългогодишна учителка. Гимнастическите

упражнения, които тя ще ви предложи, да се проведат масово във всички училища". Аз отидох с началника Петров в неговия кабинет и му предадох доклада, като уговорих с него в най-близките дни да донеса описанията на упражненията, както и музиката, която ги съпровожда.

След като се прибрах в къщи, помислих, подбрах и подготвих осемнадесет от всичко двадесет и осемте упражнения на Паневритмията, които се съдържаха в нейния оригинал. Причината за този подбор беше желанието ми да дам по-динамичните, по-подвижните и да не бъдат дадени изведнъж толкова много. Написах описанието им. А за нотите, които съпровождат всяко упражнение, отидох при брат Калудов - наш съмишленик и специалист по музика - който ги преписа грижливо и прегледно. Така приготвените и подбрани от мене осемнадесет упражнения занесох на Учителя. В момента Той се връщаше от малкото лозе, което имахме на "Изгрева". Посрещнах Го и Му казах: "Учителю, приготвих описанието и музиката на осемнадесет от всичките двадесет и осем упражнения на Паневритмията". Той ме погледна и много сериозно ми каза: "Българският народ трябва да разбере: или да приеме Божественото Учение точно, изцяло, без заобикалки, или ще си счупи главата и Аз ще си отида. Аз повече няма да се занимавам с него." Аз Му отговорих: "Тогава, Учителю, да занеса на началника цялата Паневритмия". Сконфузено казах това, виждайки вината в себе си и си тръгнах. След малко бай Ради от "Изгрева" ме настигна из пътя и ми каза, че Учителят му казал да предам в министерството само тези, които съм приготвила.

Тези подготвените и подбрани от мене осемнадесет упражнения занесох в министерството на началника Петров. Той ги прегледа и одобри. Тогава ме заведе при Йоцов, така че двамата ми възложиха да намеря начин за тяхното практическо внедряване. Така че, главният секретар на министерството и началникът по физкултура разрешиха да се въведе Паневритмията в училищата, дадоха бяла улица за това."

По това време стават неочаквани министерски промени. До този момент министър на просветата е професор Богдан Филов. При новия кабинет той става министър-председател, а секретарят на министерството Борис Йоцов става министър на просветата. Тази промяна, както вече отбелязах, става на 15 февруари 1940 година. Това още повече улесняваше осъществяването на това красиво дело, тъй като Йоцов вече беше запознат и бе дал ход на тази работа. А сега беше станал вече и министър. При един разговор Лулчев бе ни казал: "Ние му обещахме да го направим министър, ако той даде ход на приложение на Паневритмията. Той си удържа на думата и ние си удържахме на думата. Значи сме квит". Така завърши един подготвителен етап. Оставаше най-лесното. Да се съберат учители от цяла България, да се проведе курс и да започне да се играе Паневритмията в българските училища. И понеже цялата бъдеща организация за провеждането на курса на Паневритмията в училищата е подвластна на министър Борис Йоцов, то не трябваше да има никакви пречки за това. Но се случва най-неочакваното.

"На мене - поясни ми Милка в разговора, който имахме с нея - задачата ми се видя доста сложна за практическо осъществяване". И както разбирам, започва един период от нейна страна на колеблива и плаха

нерешителност, както и протакане за осъществяването на това Велико и Красиво Дело. Едно ново събитие, според нея, също донесло усложнение. В първата половина на месец март 1942 година, Видин и Видинско са потопени от едно катастрофално наводнение на Дунава, при което са разрушени много сгради и се наложи голяма евакуация на тамошното население. По-голямата част от тях идват като бежанци в град София. Едни от тях са настанени и в училището, където е работела Милка. А децата от училището били разпръснати по други училища. "Мен като учителка и моите деца бяхме изпратени в училището "Константин Фотинов". Там, като гостенка, намерих за неудобно и нямах смелостта да искам от директора на училището да ми разреши да играя сутрин Паневритмията с децата от цялото училище. От своя страна, не се сетих, че упражненията може да ги проведа и с моите ученици. Пък, от друга страна, въздържанието ми беше и за това, че моите ученици бяха шестгодишни, а пък аз исках да направя опит и с по-големите - от прогимназията, дори и с гимназистите.

През това време често идвах на "Изгрева" и се срещах с Учителя. Той, разбира се, винаги ме запитваше загрижено: "Какво става, Милке, с работата?" А Лулчев, с когото също се срещах, доста сериозно ми се скарваше, че работата се протака, като ми напомняше, че Учителят е казвал: "Да става по-бързо". За причината на това забавяне аз, разбира се, давах своето обяснение - липсата на помещение и на деца. Така се загуби ценно време. Един ден получавам писмо от министерството, че ме назначават да преподавам физкултура на един клас ученици от четвърто отделение в училището "Тодор Минков". Учителката на училището, госпожа Величкова, доста възрастна жена, много се зарадва, че ще я замести млада учителка, каквато бях аз. Учителят сдържано, но сериозно изчакваше резултата от моята работа.

Най-после започнах работата в салона по физкултура на това училище. Учениците с радост приеха упражненията и с нетърпение очакваха всеки час по физкултура. Стигна се дотам, че много често и майки идваха да гледат как играят децата им. Най-напред музикалната част се изпълняваше от сестра Ирина Кисьова, наша съмишленичка, която добре свиреше на пиано и имаше известен дар за композиране. След около месец упражнения по този начин, учениците усвоиха Паневритмията отлично. Сега оставаше да поканя министър Борис Йоцов и началника по физкултура Петров, за да видят упражненията. За този случай увеличих музикалния състав с кларинет, цигулка и китара. Привлякох кларинетиста Данко Симеонов, цигуларя Симеон Симеонов и китаристката Верка Куртева. В уречения ден дойде обаче само началникът по физкултура към министерството. Когато след това казах на Лулчев, че само началникът е дошъл там, той каза: "Страхливец!" Явно беше, че Йоцов, станал вече министър на просветата, беше сметнал, че ще се изложи, ако присъствува на такава детска демонстрация и покаже публично, че има връзка с дъновисти. И Лулчев добави, че Йоцов е станал министър само заради това, че е дал ход на Паневритмията, когато е бил главен секретар. Така че събитията се развиваха по начин, който никой не предполагаше.

Децата бяха облечени празнично - момиченцата в бели роклички, а момченцата с бели блузки и сини панталонки. Играеха великолепно и с

настроение изпълниха пред началника тези осемнадесет упражнения. След като упражненията свършиха, той ме покани да отида с него в министерството на конференция. Помолих го това да стане след два дни, тъй като баба ми беше починала и аз трябваше да тичам по погребението й. Той се съгласи. След два дни бях на разговор с него в министерството и разбрах, че той вече знаеше, че това са упражнения от Паневритмията на Бялото Братство. Той ги одобри. Направи само забележка, че са много бавни и малко - търсеше дума - "малко вегетариански" и че не са като другите гимнастически упражнения отсечени, отривисти и бойки. Отговорих му, че ние в училищата няма да подготвяме войници, а тези игри хармонизират силите на тялото и духа. Те внасят бодрост, настроение, те носят живот. В този дух ги защитих. Казах, че възпитаваме разумни същества с разумни характери и че хармоничните движения изграждат и хармонични личности. Докато още бях при началника Петров, той се свърза с министър Йоцов по телефона. Министърът ме повика при него в кабинета му и ми каза: "Първият опит е излязъл добре. Сега остава да се повикат на курс учителите от цяла България, за да научат Паневритмията и да я предават всяка сутрин на учениците". Този ход на работата беше добър. "Но кой ще им предава?" - попитах аз. Аз отново и отново умувах. "Вие" - отговори натъртено министърът. Аз се замислих и казах: "Известна съм сред учителските среди като детска учителка, но да предавам на висшисти учители! Дали ще бъда авторитетна пред тях?" Министърът ми отговори: "Ще ви изпратим на специализация в Чехия или Унгария. Помислете по този въпрос и ми докладвайте". Аз се страхувах. Страхувах се не за себе си, защото от фондацията имах опит да ръководя деца и учители в курсовете. Но тук мислех, че случаят е по-специален.

По този въпрос говорих няколко пъти с Учителя и с Лулчев. Учителят предлагаше да поема аз работата. И тук пак сгреших, защото умувах и не съобразих, че щом Учителят казва да бъда аз, Той ще поеме отгоре грижата за моя успех в този курс и за успеха на Делото по Паневритмията. Този мой страх, тази ми неувереност в себе си споделих с Учителя и тогава Той ми каза: "Въпреки това - ти трябва да бъдеш!" Аз обаче не се съгласих, смятайки, че сама ще проваля делото, защото бях детска учителка, а в учителската йерархия има начални учителки, после - прогимназиални учителки и след това - гимназиални учителки. Всички учители по физкултура в гимназиите бяха със завършено висше образование. Те бяха висшисти, а аз - начална учителка на детски градини. Това колебание го споделих с Учителя. Тогава отново ми каза: "Ти как мислиш?" Аз предложих да имам помощник и то по възможност - с висше образование за по-голяма авторитетност и за мое успокоение. Тогава с Учителя почнахме да изреждаме имената на братята и сестрите, подходящи за тази работа, но не се спряхме на никой. Най-сетне са сетих за една наша сестра с висше образование, музикантка, певица и преподавателка по английски език, макар да знаех, че тя не е физкултурничка. Имах чувството обаче, че с нея ще можем да работим и е подходяща именно за тази задача като моя помощничка и в моя подкрепа. Познавах я още повече като много музикална, певица. Тя бе написала думите на "Слънчеви лъчи" от Паневритмията и бе взела дейно участие в работи с Учителя, когато Той ги даваше. Тази сестра беше Весела Несторова.

Спряхме се с Учителя на нея. Тогава Той ме запита: "Ти хармониращ ли си с тази сестра и бихте ли могли да работите заедно?" "О да, Учителю, много ми е приятна! Тя е при това тъй музикална! Би свършила задачата по-добре от мене даже!"

Докладваха на министъра за решението, което бяхме взели с Учителя. Сега главният въпрос бе да се организира курс по Паневритмията. Само след няколко деня получих писмо, че съм назначена за преподавателка в курса за учителите за летните детски училищни игрища. Срещнах са веднага с Учителя и Му казах за това назначение. Той от своя страна нареди да кажат на Весела Несторова да ме потърси. При срещата ми с нея тя изрази своята голяма радост. Подадохме си ръце за обща радост. Двете застанахме пред Него и Той ни каза: "Сега вие като две свещи ще светите в едно!"

Курсът се водеше на открито в училището в Борисовата градина, в Дианабат. Там бяха на пансион шестдесет млади учители от цяла България. Ръководители на курса бяха двама специалисти с висше образование по физкултура - Кирил Петров и Кънчева. Явих се и аз като трета ръководителка по ритмични игри. Тези двама специалисти ме познаваха от игрището на Фондацията и ме посрещнаха много добре. Моите часове се определиха два пъти седмично - от седем до девет часа преди обед.

В първата ни среща, в първите ми определени два часа, говорих на курсантите върху теорията за ритмиката и музиката. И то ритмиката като стимул в живота. Следващият път пристъпихме към практиката. Курсантите възприемаха много лесно и с радост всичко, което им се показваше. Като свърших първия час от определените ми за този ден два часа, предложих им почивка, но курсантите спонтанно изявиха желание да се продължи без почивка. И така, определените за занимание два часа бяха взети без прекъсване. Работата тръгна много леко. Курсантите заявиха, че това са най-приятните им часове и споделиха също, че вечер в салона на училището ще ги играят, като пеят мелодиите.

Един ден моите колеги Кирил Петров и Кънчева, слушайки от курсантите похвалите за игрите, пожелаха да присъствуват на някой час. Поканих ги и те дойдоха още на следващия ден. Заниманията започнаха, засвири оркестърът и всички започнахме да играем. Свириха - на цигулка Симеон Симеонов, на кларинет Данко Симеонов и на китара Верка Куртева. Петров седна настрана и почна нещо да си записва, а колежката Кънчева възторжено се включи в кръга да играе. Беше красиво, хармонично и приятно. По утринните лъчи усещах, че се сипеха светли пътеки от Висините. Всички музиканти и аз усещахме, че има присъствие от Невидимия свят. Това нещо го знаехме и го усещахме, когато играехме Паневритмия на "Изгрева" с Учителя. Всички играеха съсредоточено с тиха радост и жадно поглъщаха небесната благодат. След определените два часа, урокът свърши. Петров и Кънчева възторжено ме поздравиха, като Петров каза весело: "Какви чудеса се правят тук! При мене курсистите бягат и гледат по-скоро да свърши часът, а тук се работи без прекъсване два часа, като при това искат да им се увеличават часовете при тези игри". Изразиха своето възхищение и за това, че е могло така добре да се съчетае движението с музиката. Кънчева, от своя страна, се изрази, че всичко й много харесва, само че, ако

може, обръщането на упражнението "Евера" да бъде с подскачане. Отговорих, че упражненията не могат да се изменят, тъй като друг е авторът им. Накрая Петров предложи музикантите да посвирят някои от мелодиите и на упражненията, които той преподаваше. Разбрахме се, че така не може да се смесва музиката на Паневритмията с други упражнения.

Наближи краят на курса, а след няколко деня, в неделя, курсът щеше да се закрие. Курсантите щяха да получат удостоверение за завършен курс за летни детски игрища и да се разотидат. Трябваше да им се раздадат нотите с мелодиите на Паневритмията, които щяха да бъдат разучени по места от учителите по пеене. Тогава всеки учител по пеене можеше да свири на някакъв инструмент - цигулка, пиано или акордеон. Но... това не стана. Защо? Кои са причините да се спъне това тъй красиво и с възторг прието дело? Не разбрах. Навярно беше вече много късно.

Скоро след това започнаха бомбардировките над София. Учителят беше в Мърчаево, когато за първи път след всичко това можах да отида при Него. Тогава Той ми каза: "Времето изтече! Сега ще гледаме какво ще стане!" Така разбрах, че времето, определено за въвеждането на Паневритмията в българските училища е изтекло. Затова когато отидохме да искаме от Учителя нотите на Паневритмията за летния курс през 1943 година, Той не ги даде. Той ни посрещна, изслуша ни и само мълчеше. Неговото мълчание беше някакъв отговор, който аз не разбрах. Тогава разпуснахме курсантите, без да им дадем нотите. Причината за това разбрах в Мърчаево - че за всяко нещо има строго определено време!"

Като се има предвид, че първите нападения на американските бомбардировачи над София станаха на 14 ноември 1943 година, а по сведения, самолетите са били около 170 и са хвърлили около 200 бомби, то бомбите изравят онзи ров, който отдели от нас времето на Школата, онова време, което бе изтекло и никога не би могло да се върне назад. При това нападение са били убити 58 граждани и около 187 сгради са били разрушени. Следващите бомбардировки през тази годна са били на 24 ноември и на 20 декември 1943 година. Бомбардировките продължиха и през 1944 година, през деня и нощта.

Направената проста сметка показва, че в протакане, колебливост, плахост, нерешителност и ред други спънки от психологическо естество Милка Периклиева е загубила за осъществяването на това дело около четири години - от края на 1939 година, когато е била повикана от секретаря на министерството на просветата до началото на бомбардировките. Тази история с внедряването на Паневритмията в българските училища, която Милка ми разказа е от особено значение за Делото на Учителя и Неговата Дейност в България.

Внимателно преглеждане на тази история не може да не повдигне у всекиго, който я проследи, въпроса какво би станало, ако Милка е действувала по-активно, по-смело, по-самоуверено, с по-голям устрем, без страх и с упование в себе си. Ако не беше проявила още в самото начало тази критичност към самата Паневритмия, която я навежда на мисълта да даде само 18 от двадесетте и осем упражнения. Това е грубо нарушение на онези окултни закони, по които е построена Паневритмията, затова Учителят остро е възразил, че българският народ трябва да приеме цялата

Паневритмия. Това е урок и за всички останали, които ще се занимават с Паневритмията и ще решат някога да предават Паневритмията на българския народ осакатена или преиначена. Милка е виждала и аз вярвам, че тя е разбирала добре, че Учителят не току-така е бързал. Тук времето е било от особено значение и въпреки това тя не се е активизирала. Ако тя не бе допуснала тези грешки, тогава това начинание би успяло. И всеки сам ще си извади заключението за отражението, което Паневритмията би имала върху България и българския народ. И историческата съдба на този народ би била друга. Защото Учителят бе споменал, че според Божия план руснаците е трябвало да стигнат до Дунава и да не преминават в България. Но понеже Паневритмията не се предаде и не се игра в българските училища, Учителят промени Божия План и пусна руснаците в България. Дойде една нова епоха от четиридесет и пет години, за която бе говорил Учителят преди двадесет години и ние станахме очевидци и изтърпяхме всичко онова, което донесе тази епоха, когато властта в България бе дадена на комунистите.

За непослушанието си към Учителя и за неизпълнението на тази задача, поставена от Учителя към ученика, ние бяхме свидетели, как всички платиха както трябва. Всички участници, които противодействуваха за внедряването на Паневритмията в българските училища платиха според окултните закони. Ние бяхме свидетели, видяхме как стана това. А Милка Периклиева осем години беше закована на легло, въпреки че нейният ум и разсъдък бяха на място. Беше много трудно да се намери човек, който да се грижи за нея, макар че нейният рожден брат заплащаше добре за това. Трудно се издържаше да се наблюдава как бе прикована на легло. Беше мъчителна и тягостна картина за всички. А беше поука за останалите и разбраха какво означава, когато един ученик обещае пред Учителя да изпълни една задача и накрая я провали. Милка беше с ясно съзнание, че трябва да си свърши работата до края. Затова написа своите спомени за Школата с Учителя. Тя ги прие като частица от онзи неизпълнен дълг, който трябваше да изпълни пред Учителя. Днес ние приемаме нейните опитности като откровение на една душа пред Учителя и към Бога. А това не е малко както за нея, така и за нас, така и за следващите поколения, защото урокът от Учителя е предаден, а ученикът трябва да издържи изпита си. Независимо кога и при какви условия. А българският народ трябваше да изпие чашата на горчивата си съдба, която последва четиридесет и пет години след това.

Другото действуващо лице в тази история е Весела Несторова. Тя завършва Американски колеж в България, след това бива изпратена за четири години на специализация в САЩ и завършва висше образование. Завърнала се в България, тя е една от малкото високо интелигентни и образовани сестри. Тя е отличен музикант, певица с неподражаем глас, композитор и притежава изключителна дарба за поетично творчество. Тя посещава редовно "Изгрева" и взема дейно участие в братския живот. Веднъж тя присъствува на една беседа, която Учителят завършва със следния стих:

"Зора се чудна зазорила,
тя животът нов е проявила."

По това време Учителят е започнал да дава новите паневритмични упражнения "Слънчеви лъчи". Той дори ги показал и изсвирил музиката към тях. Тогава Весела решила да напише думите към мелодията "Слънчеви лъчи". Отива при Учителя и той дава своето разрешение. Следват дни на творчески подем и висше откровение на Духа. Така са дадени стиховете на "Слънчеви лъчи", които са одобрени от Учителя и след това бяха отпечатани в отделна книжка. Весела е взела живо участие при разучаването на "Слънчеви лъчи", както и при оформянето на книжката. Така че Весела Несторова не бе случайна проекция на "Изгрева" в онзи момент, когато се даваха "Слънчевите лъчи" от Паневритмията. Това показва, че тя има отношение към създаването на Паневритмията в нейния последен етап.

Ето защо Милка Периклиева не случайно се спира върху Весела Несторова, защото знае за нейното участие в "Слънчеви лъчи" така, както познава и нейните възможности. След като Учителят одобрява Весела Несторова за помощник на Милка Периклиева за обучение на учителския курс в Дианабат, тогава една сутрин Учителят извиква Милка и Весела на разговор. На този разговор Учителят им казва да бъдат две свещи, поставени една до друга, които да осветяват наедно пътя, по който трябва да премине Паневритмията от "Изгрева" към българското училище. Освен това им казва, че те двете заедно трябва да преподават Паневритмията на учителите по физкултура.

След като напускат Учителя, те заминават за Дианабат и започват работата с учителите по физкултура. Но тук се случва най-неочакваното. Милка изведнъж се стъписва от педагогическия похват, умението и качествата на Весела Несторова и започва да ревнува, понеже усеща, че ще бъде изместена на втори план. А разрешението на министъра за провеждане на този курс е на нейно име. Тогава тя решава да отстрани Весела Несторова и не пожелава да играят заедно с нея вътре в кръга. Курсистите по това време играят в кръг своите упражнения, а вътре в кръга вървят и играят Весела Несторова и Милка Периклиева. Тогава Милка нарежда на Весела да отиде да играе в противоположния край на кръга. А трябвало да вървят заедно двете и да играят едновременно Паневритмията, макар че са в кръга. Но Милка усеща и разбира, че погледите на курсистите следят как играе Весела Несторова. Това я вбесява. Тя отива при Весела и й казва, че те играят като два центъра в кръга и вниманието на курсистите се раздвоява, а освен това, според окултните правила, в кръга не трябва да има два центъра, защото вече не е кръг, а елипса. Милка забравя, че Учителят е наредил да бъдат две свещи, които да светят заедно и да осветяват пътя на Паневритмията от "Изгрева" към българските училища. Милка нарежда на Весела да излезе извън кръга на Паневритмията и да играе вън от него. Весела се подчинява и така те играят Паневритмията. Свидетели на цялата тази история са музикантите от "Изгрева", които свирят на този курс безплатно. Освен това се намира един фотограф, който заснима цялата тази история. Когато отивах да разпитам Весела Несторова за тази история, за доказателство тя ми показа своя албум и онези снимки, в които се вижда как Милка Периклиева играе в кръга на Паневритмията, а Весела Несторова играе три-четири метра вън от него сама-самичка. Така че, това е едно

доказателство за верността на разказа на Весела Несторова. А освен това, ние чухме музикантите да разказват почти същата история. Били са трима: Данко Симеонов - кларинетист, Симеон Симеонов - цигулка и Верка Куртева - китара.

Курсът по обучението приключва. Весела Несторова разбира, че тук се намесват други сили и знае кой е виновен в случая. Тя знае, че Милка Периклиева е от групата на Лулчев и на "Упанишадите". Затова отива при Учителя и се оплаква, че причината за провала на Паневритмията е Лулчев. Тя иска разрешение от Учителя да отиде при Лулчев и да му каже всичко в очите. Учителят се съгласява, но я предупреждава, след като свърши своя разговор с Лулчев, непременно да мине при Него. Тя отива при Лулчев и го обвинява, че е виновен за провала на Паневритмията. Лулчев се оправдава. Накрая Весела се връща при Учителя и му разказва какво му е казала. Учителят я изслушва и после я освобождава. По този начин, Учителят я освобождава и съхранява от онези окултни способности, които имаше Лулчев и използуваше често към ония, които му възразяваха и не му се подчиняваха. Така бе опазена Весела за следващите четиридесет и пет години.

Ето защо, когато идва мигът на курсистите да се предадат нотите на Паневритмията, Учителят не ги дава. Причината е ясна. Опитът е провален. Той е провален от онези сили, които работеха срещу Школата на Учителя. Когато Весела отива при Учителя и Го пита защо се случи всичко това, Той й отговаря: "Определеното за Паневритмията време изтече".

Весела Несторова си отива у дома напълно съкрушена. Тя си спомня как на 25 юли 1942 година Учителят й казва, че започват курсовете по обучение на Паневритмията на младите учители по физкултура. Спомня си с каква радост Той й предава тази новина. Спомня си също с какъв възторг и преданост всички са почнали работа първия ден. Спомня си как се развихрят онези сили, как я изгонват от кръга и как я изхвърлят навън от онази работа, която лично Учителят я бе поставил да свърши. Така че Весела Несторова присъствува на един етап от несполучливия опит за приложение на Паневритмията в българските училища. Тази история тя ми разказа лично и аз я предавам с моя разказ. Весела Несторова доживя четиридесет и пет години след заминаването на Учителя в отлично здраве, със запазен ум и разсъдък, с изключителна работоспособност и със запазени сили и възможности за творческа работа. Това означава, че Учителят оцени по достойнство нейната работа.

Така завърши тази история, поучителна за "Изгрева" и за вас - следващите поколения.

Мория и Кут Хуми

След Първата световна война, човечеството беше преживяло безсмислието на егоизма, чудовищната лакомия, вкостенелите и назадничави идеи, че силният трябва да ограбва благата на мирния и работлив човек, за да живее охолно и безгрижно, за да командува и управлява. Хората, които бяха проводници на тези идеи не знаеха един велик

и основен закон в природата, който беше изнесен от Учителя: "Колкото и голяма да е дадена сила, ще дойде друга, по-голяма сила, да я ликвидира". Историята по блестящ начин е показала правотата на този закон. Къде са великите империи на миналото: Вавилонската, Персийската, Египетската, Римската, империята на Чингиз-хан и коя ли още не? Тези разбирания бяха хвърлили човешкия род в една безумна кървава баня, в която загинаха милиони хора, съпроводена с чудовищни разрушения, мъки и страдания. В човечеството след това се събуди подтикът за търсене на смисъла в порядките на този свят, жаждата към нови идеи, нови мисли, които като резултат да дойдат до едно по-ново и по-съвършено човешко общество. Всичко това създаде условия за раждането на ред идейни течения, които бързо намираха почва в жадния за нещо по-ново и по-съвършено човешки ум.

Едно от тях беше и теософското движение, което водеше своето начало от Индия. То намери добра почва у нас и неговите последователи пълнеха страната ни с преводна и оригинална литература, в която се излагаха идеите и схващанията на това движение. Между другото те прекарваха мисълта, че учението се ръководи и вдъхновява от двамата Велики Учители с надчовешки качества, имената на които бяха Мория и Кут Хуми. Казваха, че живеели някъде в Хималаите, но не казваха къде, както не се поясняваше дали тези Учители са във физически тела или в някакви други тела, за каквито те тъй много говореха в своята литература. Пишеха и говореха за тела, които могат да се видят само от избраници. Образите на тези Учители бяха отпечатани на картички с обикновен пощенски формат и се разпространяваха от последователите им в България. От гледище на естетиката, образите бяха безупречни, красиви. От френологично гледище бяха напълно издържани, отговарящи на образи, имащи наистина високи качества. Беше много приятно да ги гледа човек. Освен това, онзи, който ги бе нарисувал - известният и талантлив художник Николай Рьорих - с много тънък усет, с разбиране за съвършенство и с рядко умение беше изобразил тези два човешки образа. Всякога, когато съм имал случай да наблюдавам тези портрети, съм се запитвал, че ако наистина това са великите създатели и ръководители на теософското учение, защо тогава имаше смисъл тези, които първи изнесоха пред света това учение - Блаватска, Ани Безант, Ледбитер и други - да вземат и да издигнат човека с име Кришнамурти и да го обявят за Миров Учител и за един нов Христос? Щом като не е един, а двама или трима са тези Учители, то тогава кой е техният истински Учител? Този въпрос така остана в мене без никакъв отговор.

Един ден, когато теософското движение беше вече много нашумяло у нас, група братя и сестри се бяхме събрали в салона на трапезарията, в която се хранехме. Някой беше донесъл картичките с образите на тези Учители. Всички с голям интерес и оживление започнахме да ги разглеждаме и то най-вече - от френологично гледище и отношение. Изведнъж, както бях се навел над тези образи, вдигнах глава и гледам през прозореца на салона, че Учителят излиза от стаичката Си. Веднага блесна в мене идеята да отида и да го попитам за тях и какво Той ще ми каже. Грабнах картичките и тичешком - право при Него. Пред Учителя всякога бях свободен, естествен и непринуден. Показах Му картичките и казах: "Учителю, какво ще кажете за тези двама Велики Учители?" Той ме погледна, усмихна се и каза: "Такива ще

бъдат хората след две хиляди години". Погледнах отново картичките, но вече с други очи след изреченото мнение на Учителя. Това бяха идеални образи, нарисувани по всички френологични правила за идеалния образ на човека. Разбрах, че това са идеалните образи на хората от далечното бъдеще, които един много способен и с разбиране художник като Николай Рьорих беше нарисувал. Но нещо ме караше да попитам още веднъж Учителя: "Учителю, тогава защо се продават тези портрети?" Обръщам се назад и Му показвам една малка масичка, поставена пред салона, където един човек продаваше освен тези картички, но и окултна литература и то главно на теософите. И което бе най-интересното, в същия този момент двама ученика си купуваха от тази литература. Учителят погледна строго и каза: "Те се продават тук, за да отклоняват учениците от Школата, защото Мория и Кут Хуми са Учители на Черната ложа. И този, който ги е нарисувал, е ученик от същата Школа и е техен ученик". Пред мен се раздра завесата на едно голямо заблуждение и на едно опорочение. Една заблуда беше издигната в неоспорима истина и дори бе нарисувана с ликовете на двама така наречени "Учители".

Учителят леко се отдалечи, а аз останах сам на поляната. Двете картички се изплъзнаха от ръцете ми и паднаха на земята. Аз ги прескочих и тръгнах след Учителя към беседката, където се бяха събрали братя и сестри. Те бяха Го вече наобиколили и разговаряха с Него. И денем, и нощем тук беше Школа и то - на Бялото Братство.

Един ден Учителят извиква стенографката Елена Андреева и казва: "Иди и кажи на Лулчев да махне всички онези знаци и символи на Мория, които е изрисувал на вратата и прозорците. Какво, той "Изгрева" ли иска да разруши?"

Елена разтреперана отива при Лулчев и му предава думите на Учителя. Лулчев се оглежда, показва й онова, което е нарисувал и се съгласява да ги махне. Имаше и портрет на Мория, който, като го погледнеш, веднага изпитваш ужас. Така го описваха тези, които го бяха виждали. Елена вдигна скандал на Лулчев. Само тя можеше и имаше сила да му възрази. Имаше си причина за това - бяха много близки. Но Елена тук послуша Учителя. А Лулчев беше принуден да се съобрази с решението Му.

Случи се така, че един от "Изгрева" даде идеята да се преведе на български една книга от Мория, със заглавие "Агни Йога". Намери се втори човек, който да организира превода и подготовката за печат. Трети финансира издаването на тази книга. Четвърти я отпечата в издателство "Братство" в Севлиево. Още в самото начало Учителят им забрани да правят това, но никой не го послуша. А рядко Учителят забраняваше. Той оставяше учениците да се проявяват свободно, защото Духът в Него бе Духът на Истината, а този Дух на Истината създаваше Света на Свободата.

След години, онзи, който бе дал идеята, бе осъден на смърт от комунистите, защото бил съветник на цар Борис III. Това бе Любомир Лулчев. Вторият, организаторът на превода бе Елиезер Коен. След заминаването на Учителя, той се обяви срещу Него, най-официално се отказа от Него и дори обяви на всеослушание, че Учението на Учителя било фашистко и че Учителят бил фашист като Хитлер. А тогава, по онези години, за едно такова обвинение направо се разстрелваше без съд. Елиезер Коен се разболя от рак на черния дроб и след няколко месеца си замина при адски мъчения. На

онзи, който финансира книгата, впоследствие комунистите му национализираха всички финансови средства и той остана без пукнат грош. Нашият приятел, в чието издателство се издаде книгата, бе Сава Калименов. Но понеже той беше подведен и смяташе, че щом тази идея идва от "Изгрева", значи е съгласувана с мнението на Учителя. А той не знаеше за възбраната от Учителя за тази книга. Но всяко нарушение, дали е изпълнено със съзнание или с незнание, се заплаща. Книгоиздателство "Братство" на Сава Калименов бе национализирано и иззето от комунистите. А той стана продавач в местната книжарница, с което си изкарваше прехраната. Така че развръзките бяха много драматични и поучителни. Сава Калименов доживя досега - четиридесет и пет години след заминаването на Учителя. Аз също доживях. В Школата на Учителя има едно правило, че при всяка една развръзка, някой трябва да остане да засвидетелствува за истината. Аз доживях да опиша този случай за следващите поколения, а Сава Калименов също доживя да потвърди тази история. Така че няма нищо случайно, а всички действуващи лица бяха живи и се движеха в "Изгрева" по времето на Учителя. Но да целуваш ръката на Учителя, това означава да се докоснеш до десницата Му и да направиш общение с Бога като ученик с Учител. А ученикът изпълнява волята на Учителя, която е дадена в Неговото Слово през време на Школата.

Цената на заблудата, цената на отклонението и на опорочението е много висока. Тя бе заплатена с живот. А случаят на развръзката бе ви описан като поука за следващите поколения.

Школата на Великия Учител е Една! Словото на Великия Учител е Едно! Неговото име е Беинса Дуно!

Бог е Един и Въздесъщ! Всемировият Учител Беинса Дуно е Един и Въздесъщ! Амин!

Забележка на редактора: Според Стефка Калименова, дъщерята на Сава Калименов, печатницата на баща й е национализирана на 23 декември 1947 година, а национализацията на печатниците в България е станала през 1950 година. Това е извършено по инициатива на местните власти и е било незаконен акт в това време. Според нея преводът на книгата "Агни Йога" е извършен от баща й, като текстовете са били изпращани от Белград, от едно дружество симпатизанти на Николай Рьорих. Предговорът на книгата е също от Сава Калименов. След като книгата излиза през 1935 година, той получава писмо от латвийката Амелия Вайланд, която му цитира мнението на Учителя за Мория. Тогава Сава Калименов напечатва това писмо и го разнася по всички приятели, за да го прочетат и да се запознаят със становището на Учителя. По този начин той иска да се коригира, да изправи една своя погрешка. Това допълнение не противоречи на онова, което бе изнесено и което се е знаело по това време на "Изгрева". То е едно доказателство, че сме в началото на проучването на онази епоха. Този проблем ще бъде изнесен по-подробно, когато се публикуват спомените на Сава Калименов за времето на Учителя и на Школата.

Записал през 1975-1980 година д-р Вергилий Кръстев

НЕСТОР ИЛИЕВ

С арфа под бомбите в града Мюнхен

Сега ще ви разкажа един случай от времето на Втората световна война. Исторически се знае, че ние бяхме окупирани "доброволно" от Германия. Тогава германските фондации решиха и даваха стипендии на българи желаещи да отидат в Германия и да се усъвършенстват, да придобиват знания в областите, които ги интересуват. Това беше един тактически и стратегически ход на германците по отношение на българите, в случай, че войната завърши в тяхна полза. Да, но Германия бе денонощно бомбардирана от американските бомбардировачи и, специално Мюнхен, който беше център и седалище на национал-социалистическата партия и на нацизма изобщо. Това, което ще ви разкажа, ни го разказа нашият брат, един от най-добрите, най-способните музиканти, които имахме в нашето Братство в София. Той ми разказа своя случай подробно. Като цигулар, той свиреше в Симфоничния оркестър и се казваше Асен Арнаудов.

Асен, като научава, че германците дават стипендии, без да изразходва той средства, решава да отиде в Германия и да се научи да свири на арфа. Тогава той помолва диригента на Царския симфоничен оркестър Сашо Попов да му съдействува пред министерството на просветата, за да може да отиде за две години да учи арфа в Мюнхен. И всичко се разрешава благополучно. Министерството му дава разрешение и командировъчно и той трябва да замине. Но преди да замине за Мюнхен, той разказва всичко на нашия приятел доктор Методи Константинов: "Методи, аз вече заминавам за две години да уча арфа". Методи му казва: "Ти луд ли си? Денонощно бомбардират Мюнхен и цяла Германия. Къде ще отиваш там? Да отидем да питаме Учителя". "Да отидем" - съгласява се Асен. Отиват при Него. А Той винаги приемаше радушно, особено музикантите и особено Асен Арнаудов. И Той ги пита: "Какво има?" Методи говори: "Учителю, Асен е луд човек, ще заминава за Германия за две години да учи арфа. А Мюнхен е денонощно бомбардиран и разрушенията и жертвите са страхотни. Това го слушаме всеки ден по радиото". Учителят им казва: "Страх ли ви е?" "Страх ни е, Учителю. Та бомби са това!" "Добре - казва Учителят. - Елате в петък, в три часа след обед." Защо им казва така - това на знаем. Но казват: "Добре, Учителю. Довиждане, Учителю". Отиват си, а в три часа в петък са отново при Него. А Учителят ги пита: "Продължава ли да ви е страх, че Асен отива при бомбите в Германия?" "Да, Учителю, страх ни е. Денонощно бомбардират Мюнхен, ние слушаме редовно радиото"- казва Методи. Учителят добавя: "Асен ще отиде там. Аз съм зад гърба му". И Асен разбира, че има закрилата на Учителя. Той заминава.

По-късно, той ми предава своя разказ така: "Аз отидох в Мюнхен сред денонощни бомбардировки и разрушения, но две години, докато аз учех арфа, до мен бомба не падна. Жертви, разрушения имаше навсякъде. Но тресчица до мен не падна в течение на тези две години, когато аз учех арфа. Жертви и разрушения имаше навсякъде, а хазайката постоянно с тревога ме канеше да отида и да се скрия от падащите бомби в скривалището. Аз непрекъснато я успокоявах: "Бъдете спокойни, аз тук ще остана". Така че покрай мене и къщата остана здрава и читава и стърчеше сред развалините и разрушенията като някакъв паметник. Това учудваше всички и всяваше

ужас в хазяйката и нейните роднини и познати. Това беше ужас, който изпитваха пред необикновеното и непознатото явление, поради което не можаха да се радват, че само тяхната къща е останала незасегната."

По този начин Учителят бе казал и на други наши приятели да заминат за Германия, за Австрия, но с такава дефиниция и категоричност, както бе казал на Асен, аз не познавам и не съм чувал досега. Така Асен Арнаудов завърши курс по арфа. Впоследствие стана професор по арфа в Софийската консерватория.

Искам да кажа още няколко думи. Защо, на какво се дължи тази постановка на Учителя? "Асен ще отиде, аз съм зад гърба му!" Да бъде покровителствуван един човек от Учителя, това не е случайна работа. В такива случаи отговорът е единствен. За неговия и за всички други случаи важи следният закон: "Всеки един, който е дал възможност да се прояви чрез него Господ и е дал нещо за Него - каквото и да е, било парично, било с усърдие, било с дарбата си, ще бъде защитен - Силите Господни застават зад него и го съхраняват". Асен Арнаудов записа Паневритмията. Той записа доста песни от Учителя на "Изгрева". В случая Учителят не каза, че застава зад Асен, понеже е направил това и онова за Братството. Това е извод за нас, защото Учителят казва: "Ако по времето на Христа, човек бе дал само един лев за Господа, той щеше да е сега милионер, заради своята вноска тогава". Асен Арнаудов с голяма любов записа Паневритмията и учеше братските песни. Затова Учителят отговори по такъв начин на неговата молба. Само онзи, който е виждал как падат бомби и как бушува около него стихията на войната, може да прецени и да разбере опитността на Асен в Мюнхен като проявление на Силите Господни. А онези, които не са виждали това, могат да проучат опитността и закона, който изложих пред вас. Учителят бе заплатил за Асен с голяма цена.

Бомбите и цената на духовния капитал

На "Изгрева" се разчу, че Учителят е гарантирал за Асен Арнаудов да замине в Германия, въпреки бомбардировките. Осмелиха се и някои други приятели да отидат при Учителя и да искат разрешение за заминаване. На някои разреши, но на някои не разреши.

Сега ще направя паралел с един друг наш приятел, който също беше поискал да отиде в Германия и да следва със стипендиите, които даваха германските фондации. Явява се пред Учителя. "Учителю, искам да отида в Германия, дават стипендия. Какво ще кажете по този въпрос?" Учителят го поглежда: "Не може!" И той, разбира се, се връща там, откъдето е дошъл. Разказва на свои приятели от "Изгрева" и се учудва защо Учителят е така несправедлив към него. Защо разрешава на едни, а на него не разрешава? Той много добре знае, че ако прояви непослушание и отиде в Германия, няма кой да го спасява от бомбите. Затова не упорствува, а решава да се върне в родния си град. Но не се отказва и отива при една сестра, разказва й всичко и я моли да се застъпи за него пред Учителя. Сестрата решава да му услужи, отива при Учителя и Му разказва отново за желанието на брата да следва в Германия.

Сега ще открия една скоба и ще разкажа нещо много важно. Родителите на този наш брат бяха печатари и имаха печатница в Русе. Там те бяха печатали беседи от Учителя, но за техния труд им е било заплатено така, както трябва според печатарските такси. Значи за направената работа е било заплатено. Заплатено и надплатено. Затова синът им нямаше духовен капитал да отиде в Германия с покровителството на Учителя. А Асен

Арнаудов бе допринесъл нещо за разпространението Словото и музиката на Учителя.

Това нещо този брат го знаеше, но не можеше да разбере закона и искаше закрила от Учителя, без да има духовен капитал. Затова той изпрати сестрата да се застъпи за него пред Учителя. Учителят й отговаря строго: "Не може! Няма кой да гарантира за него. Те печатаха беседи и за това им е платено и надплатено. Аз не мога да гарантирам за него." Сестрата Го изслушва, разбира за какво се касае, отива при брата и му разказва всичко. Братът разбира, че няма гарант, който да го кредитира с духовен капитал и си заминава за Русе. Този брат бе Богомил Малджиев, син на Борис Малджиев, книгоиздателя на "Печатница Малджиеви" от Русе.

Случаят продължава по-нататък. Дъщерята на Борис Малджиев се казваше Зорница и бе омъжена за банкера Костадин Русев. Те живееха в една солидна къща, а в сутерена, в една малка стаичка, бяха подслонили нашата сестра Олга Славчева, която в това време учеше и преживяваше от бедно по-бедно. Случва се така, че Олга трябва да освободи този мизерен сутерен по настояване на господаря на къщата. Тя отива при Учителя и се оплаква, че е изгонена и няма къде да живее. Учителят я изслушва и казва: "За тази тяхна постъпка ще видят те какво има да стане". Олга си прибира багажа, напуска сутерена и други приятели я подслоняват. Още при първите бомбардировки над София, една от първите бомби пада върху банкерската къща и я разрушава до основи. Дълго време след падането на бомбата, дъщерята на Борис Малджиев и съпругът й, банкерът, трябваше да живеят в Русе, поради липса на жилище в София.

Този случай идва да потвърди цената на духовния капитал, който всеки човек създава със своите дела и цената на духовния капитал, който той носи у себе си. Имаш ли духовен капитал, ще се намери и онзи, който ще гарантира, ще отвори пътя ти и ще го освети с разумна мисъл и разумна воля.

Защо Учителят даде песента "Писмото"?

Сега ще ви разкажа за песента "Писмото". Поводът за раждането на тази песен е следният: по онова време, в онези ранни години, когато Учителят е започнал своята дейност, нашите приятели са се събирали на редовни събрания в различни салони, където са слушали Словото Му. Нашите приятели тогава са говорили помежду си: "Как може така? Навсякъде има ред, навсякъде има дисциплина, навсякъде има членски карти, има членски вноски, има изрядна организация с ръководство, а при нас няма? У нас никой в тези събрания не те пита кой си, кога идваш, кога си заминаваш, слушаш ли или не слушаш, четеш ли, не четеш ли, никой на никого не се подчинява, всички слушат само Учителя. Разбира се, слушат, но не всички изпълняват. Изпълняват тези, които имат послушание. Затова трябва да се сложи ред и порядък. Трябва организация и ръководство. А този въпрос, върху който сега размишляваме, в следващата сряда ще го поставим на Учителя". Така мислят и решават приятелите, без знанието на Учителя. Обаче Той знае какво мислят те. Но те не знаят, че Той знае всичко това. С нетърпение очакват да дойде тази сряда, в която са готови да направят своето изложение пред Учителя. Въпросната сряда идва. Учителят извиква Тодор Стоименов и му връчва един плик. В плика има писмо. Тодор Стоименов е един от първите ученици на Учителя. Когато Учителят идва на беседа, те обикновено заедно влизат в салона. Това е знак на уважението на Учителя към първия Му ученик. И сега му казва: "Тодорчо, Аз няма да идвам на беседа. Ти ще отвориш писмото и ще го прочетеш там на всички в салона".

Брат Тодор взема писмото и влиза в салона сам, за голямо учудване на присъствуващите, защото знаят, че Учителят трябва да дойде, а виждат, че е дошъл само брат Стоименов и държи в ръцете си един плик. Всички са озадачени и чакат той да каже нещо. Когато отива до катедрата, той се обръща и казва: "Братя и сестри, Учителят днес няма да дойде на беседа. Той ми даде това писмо да ви го прочета. Ето сега пред вас ще отворя това писмо и ще видите какво е написал". Със затаен дъх всички чакат. Той отваря плика. Съдържанието на писмото е от три изречения. Бавно и с разтреперан глас, брат Тодор чете трите изречения:

"Когато Любовта царува, смут не става.
Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава.
Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее."

След прочитането на писмото, в салона настъпва тишина. Нашите приятели, които са очаквали с нетърпение този ден сряда, за да отправят към Учителя своето разсъждение за ред и организация, и ръководство, са засрамени. Защо? Защото дълги години са слушали беседи на Учителя за абсолютната и безусловна свобода на човека - да служи или да не служи на Бога, да слуша или да не слуша беседи, да посещава или да не посещава беседи, да идва или да не идва, да работи или да не работи за делото на Учителя. Всичко това влиза в Пътя на ученика, който се движи в разумната свобода и работи в нея като свободен човек. Свободата е вътрешно качество на ученика. Свободата е качество на човешката душа и стремеж на човешкия дух. Това е Пътят на ученика - да бъде свободен в проучването на Словото и в приложението Му чрез собствения си живот. Този Път е разгледан подробно в съборните беседи от 1927 година, отпечатани в томчето "Пътят на ученика". А другият път в живота на човека е този - организация, ръководство, дисциплина, членски карти, членски вноски и пълна подчиненост на ръководство и ръководител. Той е от обикновения, човешкия ред на нещата. Учителят е дошъл да донесе нещо ново. Да се въдвори в човека това съзнание, което да постави в правилни отношения вътрешния порядък между хората. Това става с вътрешна организация у човека, с пробуждане на човешкото съзнание, схващането му като душа и готовността му да работи като човешки дух за въдворяване Царството Божие на земята. Този път е даден в Словото на Учителя.

По-късно, за тези три изречения Учителят свали и подходяща мелодия. Песента е записана от брат Иван Кавалджиев. А защо не бе включена песента "Писмото" в сборника - песнарката - след заминаването на Учителя? Отговорът е много ясен. Ако бе включена тази песен, трябваше да бъде включена и историята на този текст и на тази мелодия. И тогава всички биха разбрали как стоят нещата. А именно в този момент, след заминаването на Учителя, бе избран Върховен братски съвет от седем човека, избрани пожизнено, докато са живи на земята. Затова тази песен не бе включена в сборника, защото учениците трябваше да изпълнят Волята на Учителя, когато пеят тази песен. А това означаваше да живее вечно песента в душите на учениците, а да няма вечно избран Братски съвет.

Е, разбрахте ли защо Учителят даде песента "Писмото" и защо днес никой не иска да я пее? Някои не я знаят, а на други не им изнася. Това е факт - видим и неоспорим!

Да бих Те слушал, Господи!

Сестра Ирина Кисьова бе музикантка - свиреше на пиано. Почти редовно, на всички събрания, тя свиреше на пианото в салона. Редовно вземаше участие в концертите на "Изгрева". Тя ръководеше братския хор, покрай другите братя и сестри: Димитър Грива, Кирил Икономов, Асен Арнаудов. Доживя до дълбоки старини, до деветдесет и две години и си замина. Сега ще опиша един дребен случай.

Ирина Кисьова била нещо омъчнена от нейния семеен домашен живот. Без да се оплаква някому, тя излязла от къщи и решила да се поразходи, а с това и да разходи своята мъка и неволя. По това време Учителят доловил нейното състояние. Той слиза в салона и започва да свири на пианото. Точно в този момент сестра Ирина минава покрай салона и чува, че вътре се свири. Надзърта през прозореца, за да види кой свири. Като вижда, че е Учителят, веднага влиза в салона. Отива при Него в салона, а Той свири и пее следната песничка:

"Да бих Те слушал, да бих Те слушал,
ако бих Те слушал, доброто щеше в мен да се изяви.
Да бих Те слушал, да бих Те слушал,.
ако бих Те слушал, доброто щеше в мен да се прояви".

Учителят постълва индивидуално с всеки един човек. Той знае за състоянието на Ирина. Като музикант, с тази песничка Той символично й казва, че ако беше послушала, когато Той по един фин начин я е посъветвал, по друг начин биха се развили нещата около нея. И по друг начин би протекъл животът й. Но понеже обикновено ние, хората, не се вслушваме в гласа на Господа и не изпълняваме това, което трябва да изпълним, затова, разбира се, ние продължаваме да вървим по своя човешки път.

След като изслушала песента, изведнъж светлина навлязла в душата й, тя се освободила от всички тревоги, отърсила се в един миг от неволите, които стояли над главата й и с просветнало съзнание започнала да пее заедно с Учителя. Този случай тя го бе разказала на мнозина, но винаги, при всеки разказ, тя намираше да каже нещо ново като разсъждение и обяснение към тази песен. Това бе творческото начало, което идва в ученика само тогава, когато той има послушание към думите Господни.

Бракосъчетание на музиканти

На "Изгрева" имаше една сестра - доктор Давидова. Тя беше детска лекарка. Тя имаше хубав глас и винаги при тържествени случаи, аз и тя пеехме песни на Учителя в салона. Повечето пъти пеехме в салона - в столовата, където пеехме преди хранене, както и след хранене. Особено тържествени бяха концертите след общ обед. Аз съм пял неведнъж с нея и в такива дни.

Ние живеехме в града в различни квартири. Веднъж аз вървях по Дървенишкото шосе за града. Тя се присъедини към мен и ми каза: "Брат Нестор, вие добре сте направили, че не сте се оженили". Аз казах: "Защо, сестра, така мислите?" А тя продължи: "Ще ви разкажа моята опитност за моя брак. И вие ще имате предвид защо ви казвам това."

Ние продължавахме да вървим, а тя започна да разказва:

"Бях се запознала с Асен Вапурджиев - видния музикант, който беше съмишленик на Учителя. Той ме доведе на "Изгрева" и ме запозна с Учителя, за което много съм му благодарна. И разбира се, като общувахме много дълго време, решихме да се оженим. След което пък решихме следното -

нека да питаме по-напред Учителя, да видим Той какво ще ни каже. И наистина, един ден се явихме пред Учителя и Му казахме: "Учителю, имаме намерение да се оженим. Вие какво ще кажете?" Учителят отговори: "Поотделно сте добре. Но за взаимен живот - НЕ!" Тогава аз Му казах: "Но, Учителю, ще си отстъпваме взаимно". Учителят замълча. И разбира се, каквото решихме, това и направихме. Оженихме се. Понеже тогава се пътуваше съвсем свободно, стига да имаш парични средства за това,решихме да направим сватбено пътешествие и да обиколим Европа. Взехме паспорти и билети и тръгнахме: София, Белград, Будапеща, Прага, Виена, Берлин. Стигнахме до Берлин и там се разделихме. Не можахме да отидем в Париж, Рим, Женева, Лондон, макар че имахме пари и билети. Разделихме се в Берлин и се върнахме в София така - кой както знае и както може, но не заедно.

Аз се върнах в София, но ме бе срам да отида на "Изгрева". Срам ме бе затова, че декларирах, че ще си отстъпваме, ако има някакъв конфликт за нещо. Въпреки моя срам, аз отидох на "Изгрева" и наистина, какво беше моето учудване, когато видях Учителя да стои пред салона, като че ли чакаше мен. От срам не знаех къде да гледам. Но отидох при Него и Му целунах ръка. Той строго ме попита: "Какво ще кажете?" "Учителю, разделихме се." "Нали ти каза, че щеше да отстъпваш?" Аз не знаех къде да се дяна, потънах от срам в земята. Учителят ме попита: "Как се разделихте и къде?" "Разделихме се в Берлин и се върнахме кой където види и където свари." Учителят продължи: "Не си направила добре. Трябваше да се разделите по взаимно споразумение". Учителят се обърна и не искаше повече да говори с мен. И аз, срам не срам, потърсих Асен Вапурджиев. Общувахме така известно време от куртоазия и се разделихме накрая по взаимно споразумение. Затова споделих с вас, брат Нестор, моя случай. Радвайте се, че сте решили да не се оженвате в този живот".

Аз мълчах, слушах и се съгласявах. Какво значи да се радвам? Бях чел, че радостта и скръбта са две състояния на човешкото съзнание, с които ученикът в Школата на Учителя трябва да се справя. Знанието и методите за това са дадени в Словото на Учителя. Но тези приятели не можаха да разрешат своята задача с брака, въпреки съвета на Учителя. Това означаваше непослушание към Учителя. Те бяха музиканти. И ако някой беше им написал и дал нотен текст, единият от тях щеше да акомпанира чудесно, а другият още по-чудесно щеше да изпълни тази песен. Щеше да се получи хармонично съчетание на две изкусни изпълнения - инструментално и вокално. И тогава щяхме да ги аплодираме като музиканти. Но те се ожениха, въпреки съвета на Учителя да не правят това и не можаха да съжителстват в хармонични отношения. Поне изпълниха това, което им каза Учителят - да се разделят по взаимно споразумение, със съгласие и да останат с чисти отношения помежду си. Само чистите отношения между хората дават възможност на техните души да създадат правилно отношение към Словото на Учителя и Школата Му.

Как Катя Грива разреши задачата си

Катя Грива е родена в Пловдив в заможно семейство. Била изпратена в Рим да учи пеене. Там тя посещава черквата "Св. Апостоли Петър и Павел" и разказваше своите впечатления с подробности. Завършила пеене, тя пристига в София, а след време се запознава с Учителя. По този повод тя казваше: "Животът ми, прекаран на "Изгрева" - това е моят живот. Останалото от моя живот е нищо".

По онова време Катя Грива, Теофана Савова, сестри Мечеви и още някои, непрекъснато стоят пред салона или пред приемната и очакват мига, в който ще се появи Учителят, за да бъдат до Него. Това продължава с месеци и години. Останалите приятели негодуват, че тези сестри смущават Учителя, че Му губят времето, а освен това, вместо да работят и да си изкарват хляба с труд, непрекъснато висят пред салона и нищо не правят.

Ето защо, веднъж Катя Грива се обръща към Него: "Учителю, приятелите ни обвиняват, че като седим тук, пред Вашата врата, ние Ви пречим да работите. Вярно ли е това?" Учителят отговаря: "Вие не ме безпокоите, а те ме безпокоят с мислите си". Катя се успокоява и казва отговора на останалите от групата, която висяла непрекъснато около Учителя.

Веднъж Теофана Савова не присъствувала в групата, защото имала работа у дома - разплитала някаква фланела. На следващия ден Учителят я запитал: "Ти вчера не беше там, пред салона?" "Бях заангажирана с нещо" - отговорила Теофана. Учителят продължил: "Вчера теб те нямаше". Казал това и продължил пътя си. Теофана останала в недоумение какво ли означава това. По-късно тя разбира, че нейното присъствие е необходимо и остава до края на живота си на своя пост, въпреки че останалите сестри постепенно се разпръсват.

Ние днес не знаем каква работа се е вършила там пред салона с тяхното присъствие. Тези думи, които Учителят е казал на Теофана показват, че нашите обикновени човешки разсъждения не съвпадат с тия на Учителя. Понякога Теофана разказваше, че е стояла там само за да има човек, който да посреща посетителите, които идват при Учителя, да ги упътва, да ги насочва и да Му съобщава своевременно всичко. Тоест, да бъде връзка между външния свят, идващ от града и Школата на Учителя. А в един друг случай, тя категорично каза своето мнение: "Ще ви кажа едно откровение на Небето. Аз бях поставена от Небето да бъда представител на съвременното човечество, което трябваше да изльчи своя представител пред нозете на Великия Учител, за да може този представител да му бъде посланик пред Всемировия Учител и пред Бога. В това се състоеше моето служение в Школата - да бъда посланик на човечеството. Това е откровение за онези, които знаят Кой е Всемировият Учител, какво представлява Неговата Школа и какво значи да си ученик в тази Школа". Факт - неоспорим!

Катя Грива бе изпратена от Учителя да стане учителка по пеене. При една от училищните ваканции, тя идва на "Изгрева" и казва на Учителя: "Учителю, нямам едно от томчетата на беседите. Искам да го имам". Учителят казва: "Върви при сестра Паша да ти даде томчето, препиши го и го върни обратно". Катя е озадачена. Защо Учителят не й подарява въпросното томче, макар че имаше такива много. Накрая взема томчето от Паша, преписва го и го връща. По-късно споделя: "При преписването срещнах и научих такива неща, които при четенето на беседите не ги забелязвам. Чрез тези неща, научени при преписването, аз по-късно разрешавах някои проблеми в живота си". Словото става Живот за ученика, когато се приложи.

Катя Грива е онази сестра, която първа е заучавала Паневритмията по указание на Учителя. Тя по-късно показваше упражненията на желаещите да ги учат. Онези, които са научили упражненията от нея, по-късно ги играеха най-правилно. Да се прехласнеш от видяното - пластика и хармония!

Бащата на Катя Грива е бил полковник от пехотата през време на Балканската и Европейската война. Чрез нея на "Изгрева" идва нейният брат Димитър и сестра й Стефанка. Веднъж тя сподели с мен: "Прекараното ми на "Изгрева" време е истинското ми време. Другото е слама. Видях Рим, Париж, Венеция. Видях красоти, сътворени от човешката ръка. А тук, на "Изгрева", видях и срещнах чудеса, сътворени от Божествения Дух. Затова за мен

истинското ми време е тук, на "Изгрева". Другото е слама и плява в този ми живот".

Катя Грива бе дребничка, нежничка. Към края на живота й нейното поведение ме развълнува. Казаха ми, че е болна и аз отидох да я посетя. Попитах я: "Катя, какво ти е?" Отговор: "Нетърпимо и тежко ми е положението. Имам рак в едната гърда. Лекарите ми предложиха да се оперирам, но аз не пожелах. Ако ме оперират, ще поживея десет-петнадесет години, ако не се оперирам, ще си замина скоро от земята. Какво от това дали сега или после ще си замина? Реших да не се оперирам. И затова сега съм на легло".

Аз рядко съм срещал такава куражлия жена. Предпочита сега да си замине, неоперирана, отколкото след десет-петнадесет години, оперирана. На мен ми се видя, че това е смелост, от която се възхитих. Но нейното решение ме смути. Това ли бе най-правилното решение? Та ние бяхме ученици от Школата. Ние имахме Словото на Учителя и Той бе категоричен по този въпрос. Спомням си едно Негово изказване: "За предпочитане е човек да живее най-неинтензивен живот на земята, отколкото преждевременно да си замине". Освен това, ние имахме много случаи, при които Учителят се намесваше и продължаваше живота на много братя и сестри с по десет-петнадесет години, само и само да използват условията, които им предоставяше Школата, да слушат Словото на Учителя и да работят с Него. Ако Катя се беше оперирала и бе продължила своя живот с десет-петнадесет години, тя щеше да дочака онзи човек, който събираше опитностите на Школата и той щеше да запише всичките й опитности. И тогава аз нямаше да разказвам тези неща, а щяхте да ги научите разказани по-подробно и по-точно от нея. И сега този приятел иска от нас, съвременниците на Катя, да преразкажем нейните опитности. Това ние го правим в знак на уважение към нея и събираме окрухите от богатата трапеза по времето на Учителя. Е това, все пак, е нещо. По-добре, отколкото да няма нищо.

Катя разказваше как Учителят е отварял кутията на цигулката си с голямо внимание. Разказваше как с още по-голямо внимание я е затварял. Разказваше и го показваше с жестове. И добавяше: "За един музикант бе достатъчно само това - да види обходата на Учителя с кутията, която пазеше Неговата цигулка. Достатъчно бе само това".

Опитностите на Катя с музиката на Учителя бяха опитности, съчетани от Дух и Сила, излъчени и дошли чрез песните на Учителя.

Бомбардираното пиано и разрушеният "Изгрев"

Една интересна опитност ми разказа Милка Периклиева. Тя беше детска учителка, музикантка, свиреше на пиано. Бе родена във Варна, а родителите й бяха от Македония.Аз бях близък с нея и тя ми разказа следната случка. Била учителка в едно училище, намиращо се срещу бул. "Фердинанд", срещу бившата Зоологическа градина. Училището се наричало "Свети Седмочисленици", понеже се намирало до едноименната черква. Тя занесла в училището собственото си пиано, за да занимава децата. Идва войната и започват бомбардировките над София. Учителят й прави забележка да премести пианото от училището на друго място, в някоя къща. Милка не успява да направи това. Стават бомбардировките, които разрушават училището. Уврежда се и нейното пиано. Тя научава за това, но не пожелава да отиде да го прибере. Но Учителят на два пъти й казва да отиде и да го прибере. "Прибери каквото е останало и виж, та намери един майстор да го поправи!" Накрая тя го прибира, закарва го на един майстор да

го поправи и после доста време си служи с него. После дойде време, тя заболя и не можеше да свири, но то остана да й напомня за едно нейно непослушание и за думи на Учителя, които се сбъднаха.

След бомбардировките, тя не отива на "Изгрева" доста време. Когато отишла накрая, Учителят я попитал: "Къде сте, Милке, защо ви няма тук?" "Учителю, след бомбардировките нямам разположение да идвам, понеже пианото се разруши и училището се доразруши до основи". Учителят я погледнал строго: "Слушай какво. Идвай всякога на "Изгрева", защото атмосферата тук е друга. И е много важно това, защото тук има други радиации, влияния и аура, каквато ти не знаеш". Казал това Учителят и си тръгнал.

Учителят казал това на Милка, тя го разказа на мене, а аз го разказвам на вас. Какво запомнихте от мене? Случката с пианото показва колко струва непослушанието на ученика. А това, че днес няма "Изгрев", че той бе разрушен, не означава, все пак, че не е останала част от тази аура, от тези влияния, които се намират тук. Затова обръщам внимание на следващите поколения - останете тук, на "Изгрева", за да се ползувате от аурата на Школата. Днес видимата Школа на "Изгрева" е разрушена, но Духовната съществува. Тя е неръкотворна и недосегаема за човешките ръце. Тя е в Чистота и Виделина, съградена от Словото на Всемировия Учител в Духовния и в Божествения свят. Амин!

Благославяй, душе моя, Господа

Тази песен е дадена от Учителя във Варна още през 1918 година. Тя е взета от 103 Псалом. От 1918 до 1936 година, а това са цели осемнадесет години, Той не е позволявал да се запише. Чак през 1936 година Учителят казал: "Запишете я!" И като я изсвирил, казал символично и образно така: "Е, скроихме й тесни дрешки". Преведено на днешен език, това значи, че не са дали на тази песен естествената, присъща й широта. И Учителят казва в беседи: "Добре е да се изпълнява широко песента! Духовните песни се изпълняват с широта. На земята широтата е проекция на свободата от Духовния свят. А свободата в Духовния свят е присъща на човешката душа. Човешката душа има отношение към песента на Учителя, защото чрез нея влиза в общение със Словото Му и с Бога. Това е най-важното при изпълнението на песните на Учителя - човешката душа да направи общение с Бога чрез песните. Амин!

Записал през 1988 година д-р Вергилий Кръстев

ЕЛЕНА АНДРЕЕВА

(1899-1990)

Песните на Учителя

Как Учителят даваше песните? Това е една дълга история, която води началото си още от дома на "Опълченска" 66, в който Той живееше при семейство Гина и Петко Гумнерови. Учителят отсяда при тях през 1905 година. Когато идва времето и започва да държи Своите беседи, Той обикновено постъпваше така: преди да започне да говори, казваше се "Добрата молитва" и се пееха песни. В първите години, Учителят седеше на стол, държеше пред Себе Си Библията, цитираше един стих от нея и построяваше беседата Си върху този стих. Отначало се изпяваха една-две песни и след като привършваше беседата, се изпяваха още една-две песни. Това беше в салона на "Граф Игнатиев", както и в салона "Турн Ферайн", както и в салона на "Оборище" 14. След свършването на беседата, Учителят е давал да се пее една и съща песен. Аз заварих, когато се пееше песента "Благословен Господ, Бог наш". Тя редовно се даваше накрая, но преди това се даваха една-две песни. Когато по-късно бе дадена песента "Аз мога да любя", при свършването на беседата се започваше с нея, а се привършваше с песента "Благословен Господ, Бог наш".

По-късно, Учителят даде окултни песни в общия окултен клас, както и в младежкия окултен клас, но това беше, когато се отвори Школата, защото в класовете имаше правила и методи, по които трябваше да работят учениците.

Учителят идваше в клас с цигулката Си. Ставаше така, че Той създаваше пред нас в класа цялата песен. За това е необходима подходяща атмосфера в класа - да бъде той в синхрон с онази мисъл, която стои над него в Духовния свят и която трябва да се свали и облече в песен чрез Словото на Учителя. Обикновено Учителят казваше първата музикална фраза - ще я изсвири и ще я излее. След това дойде и ще каже втората фраза. И така - фраза след фраза, Той даваше цялата песен в класа. Така е дал в младежкия окултен клас двете песни: "Мисли, право мисли!" и "Там далече зная чуден край".

Повечето от песните Той е дал в общия окултен клас по същия начин. Песента "Духът Божий" Учителят е дал в дома Си на "Опълченска" 66. По онова време там имаше създаден студентски стол или студентска кухня, където бедните братя-студенти, около седем-осем души, се хранеха в приземния етаж на дома на Гумнерови. Учителят там е дал тази песен. Той я изсвирил няколко пъти на братята и те я научили. Когато Учителят дойде в салона на улица "Турн Ферайн" в общия клас, каза следното: "Нека сега дойдат братята, които са научили песента и да я изпеят". Те станаха и започнаха да пеят песента. През това време Учителят извади цигулката Си и след като те я изпяха един-два пъти, започна да я свири, а те пееха след

Него. Така я научихме по слух. По онова време всички песни на младежкия клас ги учехме на слух.

Обикновено Учителят даваше нови песни - или идваше с готова песен, или пред нас я сътворяваше, като почваше да пее. Започваше естествено и непосредствено да пее и ние виждахме направо пред очите ни как става този процес. Виждахме резултата. Дойде една мисъл и Учителят я изнесе. Дойде друга мисъл, Той я изпее. И така - фраза след фраза. Когато Учителят идваше с цигулка в клас, създаваше празник за душите и сърцата ни. Когато го зърнехме с цигулката, всички си подшушвахме: "А-а, днес ще има песен, нещо ще се пее!" С много радост посрещахме песните. Понякога Той си носеше цигулката, друг път даваше на другиго да я донесе и влизаха двамата. Като виждахме цигулката, знаехме, че ще има песен. Но имаше дни, когато донесе цигулката - но песен няма. Защото мисълта е отишла в друга посока, родила се е друга тема, която не поражда и не носи със себе си музика. Много пъти Той ни е изпявал песни, много мелодии ни е изсвирвал, които не са записани. По онова време нямаше подготвени музиканти, за да запишат от първо чуване дадена мелодия. Друг път, в младежкия окултен клас, Учителят е давал текст. Каза така: "Дух обичен и чист. Ха, дайте мелодия на тези думи". Ние си мислено тананикахме, но никой не посмя да го изпее на глас пред Него. Накрая Георги Радев се престраши и изпя една мелодия. Неговото предложение се прие и така остана да го пеем до днес. Научихме мелодията и много пъти сме я пяли. Къде е тази мелодия днес? Ще попитате музикантите от "Изгрева".

През 1921 година беше издадена книжката "Песни на Всемирното Братство". Това е един пръв опит на приятелите от онова поколение да напишат на нотен текст песните, които са пеели. Жалко, че в тази книжка няма коментар за тях и не са описани как са създадени и при какви обстоятелства са дадени. Онова поколение знаеше историята на всяка една песен, имаше документация, но следващото поколение, а това беше поколението от Школата, се отнесе небрежно и не го отбелязаха в следващите издания. Единствено ако се намерят запазени бележки от възрастните музиканти, може да се направи някакъв обзор. Аз знам как в това издание Учителят е давал Свои идеи за някоя песен в думи. На други е давал мелодията. Към мелодията трябва да има текст - правел го е някой приятел с поетична дарба. Например, Учителят е давал на Дядо Благо - поета Стоян Русев - да напише думите на някоя песен. Той дава идеята и думите, дава мисълта, а Дядо Благо с отмерена реч създава самия текст. Така Дядо Благо е написал текстовете на песните "Братство, единство", "Росна капко", както и на "Любовта е извор". Първия куплет го е дал Учителят, когато издава книжката "Хио-Ели-Мели-Месаил". Учителят дава и развива мисълта Си, а Дядо Благо създава в ритмична реч останалия текст - над десет куплета. Аз помня как Симеон Симеонов я беше разработил за четири гласа и я изпълняваше с братския хор още през 1919 година. Имаше и други братя, които свиреха на цигулка. А що се отнася до органа, той дойде по-късно в салона на "Оборище" 14, където Учителят говори пет години до пролетта на 1928 година - през 1923 година. След това се прехвърлихме на "Изгрева" в новопостроения салон.

Имаше някои братя и сестри с хубави гласове и те ни водеха в първите години. Ние учехме песните от тях. Но когато Учителят отвори

класовете на Школата, ние ги учехме направо от Него. Но за записването на песните впоследствие имаше много спорове. Един път Учителят слиза по стълбите и слуша как ние пеем песни в салона. Обикновено преди беседа ние пеехме песни от Учителя. В този ден Той се качи на катедрата в салона и каза: "Така, както пеете песните, аз вече не мога да ги позная". Ние ги пеехме много провлачено, неритмично, не в този ритъм, в който Той ги беше дал. Много мъчно беше да се направи нещо или да се изпее нещо така, както трябва. Ние ли бяхме такива непросветени, невнимателни или просто, нямахме музикална култура?.. Бяха събрани хора отвсякъде, с различно образование и професия, без музикална подготовка. По-късно дойдоха музиканти, които завършиха Музикалната академия. Със своето умение и познание, те трябваше да запишат правилно песните. И когато всички очаквахме да стане това, възникнаха спорове, за които ще стане дума по-късно.

Учителят даде много песни. Даде песните пред нас - получи вдъхновение, роди се някоя мисъл и Учителят даде мелодия. После се роди друга мисъл и поднесе към тази мисъл съответна музикална фраза. Така Той създаваше песните и изливаше радост в душите ни.

Бяхме на Бивака. По същия начин Той даде песента "Зов на планината", която започваше с думите "И скачам аз...". Учителят даде първи куплет, после - втори, трети. Така дава, все едно, че нищо не прави. Песента и текстът излизат от Него естествено и като наблюдаваш отстрани, смяташ, че това не е нещо особено. Правеше го просто и естествено, като че ли нищо не правеше. А по-късно, когато пеехме тази мелодия, разбирахме каква песен е дадена. Но когато си припомняхме по какъв начин е дадена, тогава разбирахме какво значи извор, от който непрекъснато извира Жива вода за душите ни. Това беше едно качество на Учителя - скромност - да не се самоизтъква при създаването на песните. Ние хората, обратно, изтъкваме себе си, даже и за несъществени неща. Учителят никога не казваше, че е музикант. Да, никога! Даваше песните, даде ни Паневритмия и я даваше така естествено, както от един голям чучур на някоя чешма излиза естествено и необезпокоявано изворна вода. Има извор - има вода, има наклон, има чучур - и водата изтича. Това е образен начин да се опише как Учителят даваше песните Си. А прехвърлете този извор от физическото поле в Духовния свят и оттам - в Божествения свят и тогава ще имате представа за Божествения извор, от който излизаше Живата вода, която слизаше надолу като Слово и песен и поеше душите ни. Това бе Божественият извор. А Божественият чучур бе Учителят. Нека Бог и Учителят ми прости за това неумело сравнение, но по друг начин не мога да го опиша и обясня.

Много интересно бе, че Учителят даваше песните по различно време и на различни места. За това бяха необходими условия на физическото поле, подходящ повод, хармонична среда, независимо от какво поле Учителят сваляше песните и каква бе целта за свалянето им. Много от песните бяха създадени за разрешаване на някои противоречия в Пътя на учениците. Чрез тях Той трансформираше състоянията им, разрешаваше проблемите им, разчистваше задръстения им от личната карма житейски път, проправяше този път, даваше изхода и направлението, по който трябваше да се движи една душа в Школата. Не са малко тези песни и те са свързани с имената на наши музиканти от "Изгрева". Споменахме, че Учителят идваше в клас с

цигулката Си и ние бяхме свидетели как Той създаваше песента пред класа. Ще каже първата музикална фраза, след което ще я изсвири и изпее. След това каже втората музикална фраза, ще я изсвири и изпее. После изсвирва и изпява двете музикални фрази и накрая изсвирва и изпява цялата песен.

Ще спомена, че Учителят първо даде мелодията и текста на "Сила жива, изворна, течуща" и ние я научихме. После даде мелодията и текста на "Изгрява слънцето". След това двете мелодии се свързаха така, както ги пеем сега, като първо пеем "Изгрява слънцето". Тези песни бяха дадени в клас. Учителят даваше песните на различни места.

Той беше много благосклонен към музикантите. Те бяха галените деца на Школата. Но някои от тези деца се разглезиха и почнаха впоследствие да проявяват своеволие към песните на Учителя, поради което ги хвана законът, който управлява и движи окултните закони в песните в Учителя. И за непослушанието си всички платиха докрай. Учителят за такива случаи бе казал, че окултният закон, на който са изградени песните Му, е безпощаден и не прощава на онези, които проявяват непослушание и ги променят! Ние бяхме свидетели и видяхме как всеки си плати за своето непослушание. Учителят бе много благосклонен също и към стенографите, защото все пак вършехме Негова работа, за да може Неговото Слово да се отпечата на книга. Той бе много толерантен към музикантите, много им се радваше, много ги е тачил, много ги е поддържал, вслушвал се е в техните искания, съдействувал им е със съвети, разрешавал е техните проблеми. Защото искаше да ги освободи от тяхната карма и свободното им време да бъде употребено от тях за Неговите песни, защото Той държеше на Своята музика като възпитателно средство за днешното човечество. Човечеството има само един път - приложението на Словото Му!

Веднъж, в общия клас в салона на "Изгрева", Учителят изпя два пъти цялата молитва "Отче наш". Отначало до края я изпя с дълбочина, с чувство на вяра в Бога, с дълбочина, която отиваше към изворите на живота, с чувство за стремеж към Бога и целият този обхват от дълбочина и стремеж към Небесните висоти създаде у нас усещане за всеобхватността на Вселената. Ние всички слушахме в слух и чрез зрение, задъхани, като че някаква струна в нас бе задвижена и чрез нея усетихме дълбочината и височината на цялото Мироздание, което се изля чрез песента на Учителя "Отче наш". Това беше много съществен и свещен момент в живота ми. Такова нещо никога не съм преживявала друг път. Такава дълбочина имаше в тази песен, че ние преживяхме цялото състояние на слизането на Духа в материята и Неговия стремеж да я одухотвори. След това изпитахме с душите си оня образ за Бога, който Учителят създаде у нас чрез песента, като вечен стремеж за възвисяване и полет на човешката душа към Небесните висоти, които обхващат цялата Вселена. Това бе незабравимо преживяване. В този период нямаше подготвени хора, нямаше подготвени музиканти, които да я запишат. Два пъти по различно време Учителят я изля на "Изгрева". Когато я пееше, Той ставаше от стола пред катедрата си и стоешком я пееше. Той я пееше пред нас, но тя бе предназначена за същества от Духовния свят и от Божествения свят. Чрез тази песен Той обедини цялата Вселена в Едно. Всемировият Учител беше пред нас. Той изпя "Отче наш" два пъти за жителите на Вселената. Друг път в историята на човечеството и за онези същества от Духовния и Божествения свят това

нещо няма да се повтори, защото Всемировият Учител за пръв път бе слязъл на земята и за пръв път пя "Отче наш" на български език за Вселената. Амин!

Една друга песен Учителят изпя на Бивака през 1941 година. Казва се "Странник съм в този свят". Това, което чухме, бе нещо свещено за душите ни и много високо, пред което тръпнеше нашият човешки дух. Учителят я изпя с голяма дълбочина, с чувство, че е странник в този свят и че никого не познава, освен Онзи, Който Го е изпратил на земята, за да свърши една работа за Бога. Беше неописуема гледка да се наблюдава едно Божествено същество като Учителя да пее с дълбочина и с чувство, че Той, облечен в плът и кръв в това човешко тяло, е странник между човеците на земята. Всички изтръпнахме. Присъствувах на едно обръщение на Учителя, пребиваващ в това човешко тяло, обръщение към Бога, на молитва на Учителя към Бога. Като я пееше, някакво благословение от Хармония небесна и небесна Светлина се изливаше върху нас. Такъв образ, такава картина от този свещен миг остана в съзнанието ми. Нещо свещено, нещо свято, някаква светлина и чистота обвзе всички ни и всеки, който е съхранил частица от този миг, може да го пренесе във Вечността. Мелодията и текстът на тази песен са записани.

Учителят свиреше дадена песен в мажорна или минорна гама. Ние стенографите не бяхме музиканти и не знаехме какво да пишем в такъв случай. Стенографирахме само думите на песента. Останалото бе работа на музикантите. Те трябваше да запишат мелодията. Но и те не бяха от най-добрите и затова песните не се записваха така, както трябва. Оттам дойдоха после всички спорове. Причината бе, че не дойдоха най-способните музиканти, които се родиха между българите и които бяха изпратени от Небето, за да помагат на Всемировия Учител. И което е най-тъжното и трагичното - тези музиканти, които не дойдоха на "Изгрева", според думите на Учителя, за да бъдат допуснати да слязат от Невидимия свят и да се родят като българи, те лично бяха обещали там да помагат като музиканти на Всемировия Учител. Но те останаха в света и не дойдоха при Учителя. Те се отклониха сами или други ги отклониха. Единствено Сашо Попов имаше отношение към Учителя, а Учителят беше казал, че той е дошъл с музикална мисия на земята. Но той работеше с Царския симфоничен оркестър като цигулар и диригент, имаше отношение към Учителя, съдействуваше и помагаше на наши музиканти от "Изгрева", но не можа да прескочи бариерата на негативното обществено мнение към Учителя, да дойде на "Изгрева" и да изнесе концерт пред Учителя.

Друг музикант бе цигуларката Недялка Симеонова, която бе направила контакт с Учителя и за която Той(бе казал похвални слова. След заминаването Му тя изнесе концерт в салона на "Изгрева" в знак на благодарност към Учителя, който я спаси от явна смърт от бомбите в Германия през време на войната.

И така на "Изгрева" не дойдоха онези музиканти, които бяха изпратени от Небето. Дойдоха други, които бяха посредствени в света, но бяха най-добрите за нас, на "Изгрева". Такива, каквито бяха, това можеха да направят! Песните бяха записани според способностите и възможностите на нашите музиканти от "Изгрева". Ще ви дам един пример. Веднъж Учителят изсвири една българска мелодия и ни каза, че тази мелодия е такава, каквато българският народ я свири. След това Учителят ни каза, че ще я

изсвири така, както тя е в своя първообраз, както е дошла от своя Първоизточник. И я изсвири. Всички в салона бяхме поразени. Тогава с нашите пет сетива и с нашите души усетихме и разбрахме какво представлява Първоизточникът на този народ в Духовния свят, разбрахме, че този народ има Първоизточник и в Божествения свят! Друг народ такова нещо не притежава! Ето сега бяха необходими онези способни музиканти, които бяха родени между българския народ именно за този свещен миг - да запишат песента, която идваше от Първоизточника на живота, откъдето излиза този народ. А как да я запишем, когато аз съм стенографка и записвам само думите, а не и нотния текст? Тогава нямаше магнетофони. Ние, тримата стенографи, се поглеждахме безпомощно и държахме моливите в ръцете си с трепереци пръсти. Обърнахме се към музикантите, очаквахме, че техните моливи и пръсти ще записват песента. Но те седяха мълчешком, втренчени в Учителя и прехласнати. Те можеха само това да направят. След беседа, отидох при Учителя и казах: "Учителю, идвам да се извиня от името на стенографите, че ние не можахме да запишем песента". Учителят ме погледна и каза: "Те обещаха пред Бога да слезнат в България именно за това! Но те не удържаха на обещанието си. И онези, които можеха да запишат, останаха в света. За това нещо те ще отговарят пред Бога. А и българският народ ще отговаря пред Бога, защото негови представители ги отклониха от тяхната мисия!"

По този начин, Учителят освободи стенографите от отговорност, освободи от отговорност и онези музиканти, които бяха на "Изгрева" и които можеха да направят онова, което им позволяваха техните сили и възможности. Цялата вина трябваше да я понесат представителите на онова талантливо музикално поколение, което се роди по времето на Учителя и не дойде на "Изгрева"! Проследете техния път и ще видите какви големи музикални дарования са били, каква музикална дарба и мощ е имало в първите им изяви и творчество. Това беше кредитът, с който те дойдоха от Невидимия свят, определени за Школата на Учителя. Проследете техния път и ще проверите, че всички без изключение се провалиха в своя житейски път като човеци, музиканти и творци. Те станаха посредствени музиканти и творци. Само първите им изяви напомняха за Божествения кредит, с който те слязоха на земята. Смятам, че дадох една страница, която трябва да се прочете и проумее добре от днешните и бъдещите музиканти, които ще се родят в този народ. Ако проумеят - добре. Ако не проумеят, ще научат урока, че за да се роди човек между този народ, трябва някой да гарантира в Невидимия свят и ако не изпълни обещанието си, отговаря за това. Пред себе си, пред съдбата си и пред Бога!

През цялото време на Школата имаше концерти. Пееха и свиреха нашите музиканти от "Изгрева". Понякога се привличаха и музиканти от града, които трябваше да попълнят състава. Спомням си, една година на Петровден, братята бяха много въодушевени и изнесоха пианото от салона навън, за да свирят. Асен Арнаудов свиреше на него, имаше много цигулари този ден, но този опит бе несполучлив, защото тоновете на пианото се разнасяха нагоре и не стигаха до нас. Този опит бе направен само един път.

В един период от моя житейски път бях поставена да разрешавам много големи лични проблеми, бях много притеснена, потисната, със снижено самочувствие и направо сринята до земята. Присъствувах, когато Учителят

даде песента "Духът ми шепне това". Той изпя думите: "Аз в живота ще благувам. Духът и душата ми шепнат това". Когато ги чух, бях в онова състояние, което описах. Постепенно състоянието ми се трансформира, аз се освободих и забравих в този момент за своето притеснение. Песента бе отхвърлила похлупака над мене, който ме притискаше в дън земя. Да каже човек и да изпее, че при всичките положения в живота ще благува, това означава да се добере до онова вътрешно състояние на съзнанието си, през което минават като съединителни нишки и влизат в него човешкият дух и човешката душа. Това означава да се добере до тях и чрез тях да получи онази Сила, която може да проблесне като Светлина в съзнанието му и да го измъкне от състоянието, в което е попаднал. Това е вътрешен процес на освобождение, свързан със слизането на Светлина и Виделина в съзнанието на човека, но това може да стане само чрез онези съединителни нишки на човешкото вътрешно естество, които го свързват с човешкия дух и човешката душа. Един от методите позволяващи да се добере човек до това състояние е даден чрез песента "Духът ми шепне това". Онзи, който се добере до вътрешния смисъл на тази песен и се свърже с нея, може да се ползува от скритите сили, които могат да слязат от Невидимия свят чрез нея, защото тя е свързана със своя Първоизточник. От този Първоизточник излизат човешката душа и човешкият дух.

Ще ви разкажа как Учителят даде песента "Химн на Великата Душа". Той даде думите и мелодията, песента бе научена и се пееше от нас. После Учителят каза: "Да направим един опит, да свалим и вградим тази песен на земята". Всички се оглеждахме и се чудехме как може да се направи това. Учителят добави: "Ще построим чешма, а на стената на чешмата ще изобразим съдържанието на песента". Борис Николов бе изпълнител на тази чешма на "Изгрева". Беше привлечена и художничката Цветана Щилянова, която изработи някои от фигурите. Днес може да я видите само на снимка!

Песента бе дадена през лятото на 1933 година. На 6 май 1934 година на "Изгрева" бе прокаран водопровод. Трябваше да се построят чешми. Една от тях бе чешмата, в която трябваше да се вгради тази песен. Бе направена стена, която трябваше да бъде панорамен фон на фигурите, нарисувани от Цветана Щилянова, които символично трябваше да отговарят на думите на песента. Беше намерено архитектурно разрешение на горната част на стената, линията й бе сводеста и даваше представа за хоризонт. Чешмата имаше височина един метър и бе вградена в обла обвивка с широчина петдесет сантиметра. Водата изтичаше в корито с обла форма с диаметър около един метър, като три четвърти от тази окръжност излизаше като корито пред панорамната стена, а една четвърт бе вградена в стената. На панорамната стена бяха изработени по рисунките на Цветана Щилянова фигури, които изпъкваха релефно на стената. Според думите на песента, горе в ляво, над планините, беше изгряло слънцето и осветяваше всичко живо. В дясната част бе изобразена сърна, която кротко пасеше трева. До нея в цял ръст беше изобразена жена със спуснати одежди до земята, като в лявата ръка тя държеше една книга, а в дясната ръка държеше плод - ябълка. От ляво бе изобразен орел с разперени крила, който слиза на земята за да си направи гнездо от пръчки, клечки и клони. Отгоре, на перваза на чешмата, бяха издълбани три кратки изречения. Над сърната пишеше "Храни се добре". Над жената - "Мисли добре". Над орела - "Работи добре". Символично този

"Химн на Великата Душа", както мелодията, така и текстът, бяха вградени в тези образи и фигури и трябваше да тълкуват нещата горе-долу така: Слънцето олицетворява живота на земята, символизира Божественото слънце и Божествения извор на живота, чрез който идва радостният химн за пробудената човешка душа, който завършва с думите:

"Велик си Ти, Господи,
Велики са Твоите дела,
Велико е Името Ти над всичко.
Ти цариш в сила и живот,
знание, Мъдрост, Истина, Любов."

Това е Химнът на Великата Душа, излязла от центъра на Вселената и дошла чрез Мировата Любов на Вселената. Химнът на човешката душа започва с пробуждането й. Затова е необходимо да огрее слънцето и да събуди всичко. Сърната, заедно с надписа "Храни се добре", олицетворява проекцията на Всемировия живот на земята. Жената с отворената книга и плода, който държи в дясната си ръка олицетворява с надписа "Мисли добре" Новата Ева, която трябва да дойде на земята. В момента тя се съгражда в Духовния свят чрез светли мисли и чрез знанието, получено от Словото на Всемировия Учител, което тя държи в лявата си ръка. В дясната й ръка е плодът на това знание, което трябва да се свали от Духовния Свят и от Словото на Всемировия Учител, за да даде плод. Плодът на физическия свят на земята се реализира чрез светли мисли, възвишени чувства и прави постъпки. От лявата страна на чешмата релефното изображение на слизащия от планините кацащ орел, трябва да олицетвори надписа "Работи добре" - продължение на онзи закон на Божествения свят: "Онова, което Бог е сътворил, човек да не разлъчва". Или по-точно - когато една Божествена идея се даде от Божествения свят, тя слиза на крилата на орела от висините и се сваля в долините на човешкия живот. Божествената мисъл е в Божествения свят, тя трябва да се свали в Духовния свят и оттам, на крилата на орела - в човешкия свят.

Формула от Учителя от песента "Химн на Великата Душа"

Тази формула трябва да се произнесе всред природата, на отворено, на двора, в гората, на полето, като се гледа природата.

"Велик си, Ти, Господи.
Велики са Твоите дела.
Велико е Името Ти над всичко.
Изпращам към Тебе своята любов.
Във всичко и във всички виждам Тебе и любя Тебе.
Ще Ти служа през цялата Вечност."

Като погледне небето, слънцето, облаците, простора, дърветата, цветята, тревите и прочее, човек да преживее величието на Бога, да се изпълни с благоговение към Бога за красотата, реда, хармонията, които царуват в природата и трогнат, да произнесе тази формула с всичкото си сърце и душа. Хубаво е тази формула да се произнася всеки ден.

Как се записаха и издадоха песните на Учителя

След заминаването на Учителя, след някоя и друга година, излезе една книга на четирима сътрудници: Боян Боев, доктор Методи Константинов, Мария Тодорова и Борис Николов. Тя бе озаглавена "Учителят". След като излезе тази книга, вместо да се създаде подем в нашата работа, както смятаха нейните създатели, се получи точно обратното - неразбория, противопоставяне и борби. Причината бе, че не се постъпи честно и почтено с останалите приятели от Братския просветен съвет, които също работиха и събираха материали, за да издадат книга за Учителя. Те не знаеха, че тази група от четирима приятели работи в пълна тайна и че книгата бе отпечатана в пълна тайна. Вероятно те имаха причина да сторят това. Но другото, което не трябваше да се получи, бе това, че на едно заседание на Братския просветен съвет, членовете му бяха поставили въпроса за отпечатването на техните материали, които трябваше да бъдат озаглавени "Учителят". Тогава Борис Николов стана и заяви пред всички: "Такава книга не може да излезе и след хиляда години"! Ние всички приехме неговото изказване като откровение от Небето - че то затваря вратите на своето благословение към нас и ни ограничава условията за работа чрез органите на новата комунистическа власт, която дойде в България. Но на следващото заседание на Братския просветен съвет, четиримата приятели и лично Борис ни донесоха и предоставиха една голяма книга, която бяха издали. На корицата беше напечатано "Учителят". Появата на тази книга и изказването на Борис преди няколко дни взриви целия съвет. Всички бяха възмутени. Постъпката бе грозна и не беше метод на Школата. Всички се ожесточиха срещу Борис и книгата, вместо да се радват на това издание, което бе за времето си много сполучливо. Борис допусна още една грешка. Трябваше да охрабри онези, които работеха и бяха събрали материали, та да ги накара да издадат втора книга за Учителя и така да бъдат поместени и техните материали. Но това не стана и оттук започна разединението, което трае и до днес сред нашето поколение. Всички приеха този метод като удар с нож в гърба на всички онези, които работеха от няколко години и бяха подтиквани да работят. Те го схванаха така - че по този начин са били заблуждавани и отклонявани да не обърнат внимание, че в пълна тайна се печата книга. Това бе първата част от една грозна история.

Втората част - една друга грозна история - стана след като излезе Песнарката, една година след книгата "Учителят". Това издание бе на Мария Тодорова. То взриви и останалите, които не бяха засегнати лично от хвърлената бомба при издаването на книгата "Учителят". Приятелите на "Изгрева" се разделяха на две групи - едни, които имаха писателска и поетична дарба, те подготвяха материали за книгата "Учителят", а другите - това бяха всички музиканти. Защото на "Изгрева" нямаше човек, който да не може да пее и да не познава, да не си служи с някакъв музикален инструмент. Тук всеки свиреше на нещо, можеше да пее песните на Учителя. Всички бяха музикално грамотно подготвени. Така че всички имаха отношение към записването на песните и издаването на Песнарката, независимо дали бяха компетентни или познанията им бяха на средно музикално ниво. Първото издание на песните бе направено от Кирил Икономов. Доколкото знам, той се е консултирал за всичко с Учителя. Освен

това, ние сме пяли песните така, както Кирил ги бе записал. Затова между нас, които пеехме тези песни, и Кирил нямаше никакви различия по принцип. По-късно, като излезе Песнарката на Мария, ние видяхме друга редакция на песните. И не бяхме съгласни с нейното твърдение, че тя ги е дала както са по оригинала! Защо ли? Защото ние никога не видяхме този оригинал! Ако бяхме го видели, този оригинал, тогава щяхме да изпаднем в още по-голямо противоречие! А то е - защо, след като е имало оригинал от Учителя, ние пеехме песните в друга редакция, а Кирил ги бе издал така, както ги пеем и както бе се съгласил Учителят да се издадат? С това противоречие ние не можехме да се справим. Ако изданието на Мария бе направено по времето на Учителя, нямаше да има никакъв спор, защото щяхме де знаем, че това е Негово решение, защото никой от "Изгрева" нямаше да издаде нещо без Неговото съгласие, особено когато се касаеше за песните на Учителя, които за нас бяха свещени!

Аз бях очевидка как Мария Тодорова и Кирил Икономов бяха седнали веднъж да работят по песните. Присъствувах, когато двамата, Мария и Кирил, спореха за нещо как да бъде записано. Аз не съм нито музикант, нито теоретик, за да имам мнение. Но спореха дали да бъде с коронка или с точка дадена нота от музикалния текст. От познанията, които имам по музикална теория не намирам, че разликата е толкова важна, за да спорят за това. Ако е с коронка - това е знак за удължаване. Ако е с точка, удължението е точно определено. За мен не е толкова съществен този въпрос. Те не спорят за даден тон, а за продължителност на тона. Спорът беше изострен, защото имаше вече изработено настроение и Кирил тогава се отдели, не искаше да работи повече с нея. Получи се така, че никой не искаше да работи с нея и тя остана да работи сама. Впоследствие тя привлече Асен Арнаудов да работи с нея. И когато издаде песните, имаше някои изменения, които ние не сме пяли през толкова години на Школата. Защо тя така ги издаде, не зная. Мария имаше свое обяснение, но споровете бяха ожесточени и никой не искаше да я изслуша! Онези, които я изслушаха, застанаха на нейна страна. Създадоха се групи една срещу друга. Създадоха се сблъсъци, както стана преди това това при издаването на книгата "Учителят" от четиримата сътрудници. Това нещо беше фатално за братския живот и за "Изгрева". Всичко, което стана по-късно с "Изгрева", бе само една проекция от последиците на тези две бомби, които паднаха на "Изгрева". По време на английските и американските бомбардировки над София, в очертанията на "Изгрева" не падна нито една бомба. Той бе охраняван отгоре и отдолу от Невидимия свят и от Учителя. След заминаването на Учителя, ние сами си конструирахме, построихме и възпламенихме тези две бомби и с тях взривихме себе си и целия "Изгрев". След време на "Изгрева" експлодираха още няколко бомби от такъв характер. Ние ги създадохме и ние ги възпламенихме с нашите неразумни действия, като не си послужихме с методите на Учителя, дадени в Словото Му. Когато стана яростното противопоставяне на тези групировки, аз си казах: "Ние не вървим на добре!" Не може да има спорове в една Школа. Учителят казва, че когато има спор, отстъпва разумният. Ще отстъпиш! Е, че станала грешка, станала е! След това всички ще видят грешката и ще се коригират. Трябваше да се намери начин да се разберат. Но това не стана. Според мен, Кирил трябваше да остане до края да работи. Защо? За да настоява някои неща, които са

станали, да се коригират. След издаването на Песнарката, Мария също бе намерила, че е сбъркала на някои места в своето издание. Знам също, че тя е отбелязала в своята песнарка, с която работеше и е дала указание как да се поправят допуснатите от нея грешки. Значи Кирил не трябваше толкова да се засяга. Нали работим за Бога! Не може за Божието дело да има лични неща, защото това е светско отношение към работата. Това е недопустимо в Школата.

Кирил Икономов бе включил песните по хронологичен ред, както ги е давал Учителят. Но Кирил и Мария много скоро се скараха за начините за записване на песните. И понеже Мария се наложи, Кирил отстъли и не взе участие във второто издание, след заминаването на Учителя. Аз веднъж присъствувах на една такава разправия - много недостойни думи се казаха. Аз видях във всичко това амбиции, видях лични чувства и настроения и си казах: "Музикантите още не са разбрали елементарни неща!" Като стенографка, никога не съм казвала на Паша Теодорова как да работи и редактира беседите. Тогава аз мълчах. Но когато започнахме да работим заедно след заминаването на Учителя, тогава аз казах на Паша какво мисля. Учителят казва: "Ученикът няма право да се произнася за работата на съученика си. Само Учителят има това право". Когато започнах да работя с Паша, тогава казах мнението си. Защото аз също носех отговорност със своя труд и своето участие! И ние с Паша работехме добре. Тя се съобразяваше с това, което аз мислех. Защото аз държах за буквалното и с много малки редакции излагане на мисълта на Учителя от беседите, които ние бяхме стенографирали и след това дешифрирали. Така ние работихме успешно с нея.

А тук тези приятели са караха дали да бъде с коронка или с точка нотата. От това, което чух и видях, разбрах, че въпросът не е толкова съществен. Аз съм присъствувала когато Учителят сваляше и създаваше песните. И всеки, който го е схванал, така го предава, както са възприели неговите сетива. Едното и другото са от еднакво значение като възприятия. Но има, разбира се, някакво музикално различие, когато тази възприета от човека песен трябва да се предаде, изпее и изсвири - да излезе вън от него. Когато е в него, когато е в нас, няма никакво различие, защото всеки възприема по начин, по който неговите сетива възприемат. Единствено човешката душа възприема точно нещата. Но тук не говорим за човешки души, а за човешки личности, по-малко или повече музикално подготвени, със съответни дарби и способности да възпроизведат това, което са възприели като песен. И от там идваше различието! Защото нашите музиканти не бяха на такова високо ниво, че да бъдат безпогрешни! Видях много амбиция във всички и съм била огорчена. Най-големите битки между музикантите бяха при издаването песните на Учителя. Това бяха жестоки и безпощадни битки и много от музикантите изгоряха. Каквото стана, каквито кавги се получиха в Просветния съвет при издаването на книгата "Учителят", стократно по-обхватни и по-мащабни бяха борбите след излизането на второто издание на "Песни от Учителя" на Мария Тодорова. Как е възможно в една Школа, в която се говори за Любов, Мъдрост и Истина като три принципа, залегнали в Словото на Учителя, да се получат такива драматични събития и разврьзки? За това си има причини. Необходимо е специално

проучване на тази епоха. Защото има опасност и следващите поколения да минат по същия път.

Учителят даваше песента. Тя се записваше от няколко музиканти. При записа се явяваха различия, които се дължаха на различното умение и мнение на музикантите. Когато имаше различие, Учителят оставяше песните така, както музикантите ги бяха записали. Оставяше ги да се проявят такива, каквито са. И чак когато се виждаха различията и ако те имаха доброто желание да попитат Учителя, тогава Той даваше Своя съвет, който удовлетворяваше различните становища и обединяваше всички. Но те не направиха това, а се хванаха за гушите! Когато ние стенографирахме, между трите стенографки нямаше спор, макар че имаше поводи. Ние стенографирахме и дешифрирахме беседите. След това трите сверявахме дешифрирания текст и ако имаше изпуснати места - прибавяхме и допълвахме. След това Паша редактираше така, както тя умееше и както беше я посъветвал Учителят. А дали тя спазваше Неговите съвети, това бе друг въпрос! Но когато започнах да работя с нея, аз й казах своето мнение, че вече и аз отговарям с нея. Паша възприе това разумно и ние работехме сполучливо.

Песента "При всичките условия на живота", когато Учителят я даде, Той я даде в едно по-бавно темпо. Но Димитър Грива, който е музикант, намери, че ако се изпълни в по-бързо темпо, ще бъде по-хубаво. Изпяхме го, харесаха го и Учителят го остави да се пее така, в това темпо. А сега се пее Алегрето.

Имаше и много комични и смехотворни положения при пеенето на песните. Имаше една песен "Вечер, сутрин". Текстът започва така: "Вечер, сутрин, отиде, дойде. Вечер, сутрин, отиде, дойде... Отиде, дойде, дойде." Един брат не беше разбрал думите на песента и там, където се повтаря "Отиде, дойде, дойде" започва да пее така: "Оти не дойде". Това е един израз от шопския диалектен говор в Софийско. Когато го казаха на Учителя, Той така се засмя весело, че смехът се прехвърли върху нас и всички се смяхме до сълзи. Защото беше контраст. Пееше се за слънцето, което залязва и изгрява и изведнъж се появява контраст "оти не дойде", тоест "защо не идва", а това значи, че вечерта е дошла, защото е отишло и след това не идва слънцето. Като обяснение е разумно, но като народен диалектен разговор е много сполучливо направено, за да предизвика смях. Има една такава разговорка в шопско. "Оти не дойдеш?" Отговарят му: "Оти не сакам!" "Оти не сакаш?" "Оти така ми се сака!" - Хайде де, оправете се сами с такъв човек. Понеже знаехме за този израз, всички се смяхме до сълзи. Мисля, че го беше пял така брат Чорлопанов.Имаше една друга песен - "Той иде". Думите започваха така: "Иде, иде, иде, Сам Той иде". Приятелите пеят песента в салона и идва един брат. Той започва да приглася това, което чува от другите. Това, което чува като мелодия и думи, това приглася и това пее. И вместо да пее "Иде, иде, иде, Сам Той иде", започва да пее: "Иде, иде, иде, Сандо иде". Като го чуват приятелите, започват по-късно да се смеят и разказват отново на Учителя, като смятат, че това ще предизвика усмивката и смеха Му. Но този път Той не се засмял, нито се усмихнал, а казал строго: "Братът не е виновен, че не знае думите. Вината е у вас, че не сте напечатали думите на песните в отделна книжка, за да бъде на разположение на всички, които за пръв път пеят песните". Чуха приятелите, но това не бе направено.

Такава книжка бе отпечатана много по-късно. Това е съвет за следващите поколения - да имате книжки с текста на песните!

В салона имаше пиано и орган. Имаше поставена черна дъска, която служеше за някои чертежи, които Учителят даваше при беседите Си или за някои текстове, написани от Него лично на черната дъска. Фотографите ги заснеха и ги извадиха на снимки. Аз съм виждала две заснети на черната дъска песни, но си спомням, че бяха записани още. Тази черна дъска беше на сестра Маркова, която беше белгийка, омъжена за българин. Той се пропи и тя, за да изхрани децата си и себе си, преподаваше уроци по френски език. Който е бил неин ученик, проговорваше френски. Тя беше добър педагог. Аз също съм учила при нея. Но тя се претовари, заболя от умствена преумора, разстрои се. Накрая дойде при Учителя на "Изгрева", а Той й даде метод за лечение и тя оздравя. За благодарност към Учителя, тя започна да превежда от български на френски книгата "Учителят говори". За да се справи по-добре с българския език й помагаше Георги Радев, който също знаеше добре френски. Сестра Маркова няколко пъти е споделяла с мен следното: "Преди смятах, че българският език е обикновен, прост, нелогичен, език с малко изразни средства. Но, когато започнах да превеждам от български на френски, разбрах какво представлява този език със своето разнообразие и с невъзможността мислите на Учителя да се преведат с адекватни изразни средства на френски език. Добре, че се заех да превеждам тази книга, за да просветне в мен истината за величието на Словото на Учителя. Той случайно не е избрал този език, за да предаде Своето Слово на Бога за човеците по земята".

След като оздравя, сестра Маркова се вслуша в съветите на Учителя да преустанови тези непрекъснати курсове за изучаване на френски език. Така се оказа, че тази черна дъска, с която тя си служеше, вече не беше й потребна и тя я подари на Братството. А тя ни вършеше много голяма работа, защото бе направена изкусно с две подвижни плоскости, които се движеха вертикално и едната можеше да се вдига нагоре, а другата да се сваля надолу. Благодарение на тази дъска, няколко песни от Учителя бяха записани с тебешир от музикантите и днес ги имате документално заснети. Затова разказах историята на черната дъска.

Обикновено след беседа в клас се изпяваха няколко песни. След което приятелите заобикаляха Учителя и Му целуваха ръка. Това продължи дълго време. Но един път, след като свърши беседата и след като се изпяха песните, Учителят вдигна дясната Си ръка с длан напред, високо опъната над главата, слезе засмян от катедрата и мина покрай всички нас. Ние, които се бяхме приготвили да Му целуваме ръка, останахме изненадани от този жест и не можахме нищо да направим, освен да изгледаме как излиза от салона с високо издигната ръка. Това означаваше, че Учителят не позволява повече да Му се целува ръка в салона след свършване на беседата. Но приятелите решиха, че това се отнася само за този ден. На следващата беседа Учителят отново излезе усмихнат от салона с високо вдигната ръка над главата Си. Тогава всички разбрахме, че вече не е позволено да се прави това в клас. Но след свършването на Паневритмията, ние Го заобикаляхме и Той позволяваше да целуваме десницата Му. Позволяваше също при частни посещения и срещи с приятели, които отиваха при Него по лична работа.

Най-много, най-възторжено, с най-голяма радост и въодушевление се пееше по съборите в Търново. Имаше едно настроение, което се дължеше на друго присъствие - вдъхновението у нас беше последица от присъствието на Всемирното Велико Бяло Братство, пратено от Божествения свят. Ние бяхме проводници и изразявахме аурата, която то създаваше на съборите.

Симеон Симеонов

Един от най-редовните музиканти на "Изгрева" бе Симеон Симеонов. Той е влязъл в Братството още през 1919 година и оттогава винаги е присъствувал редовно в общия клас и на неделните беседи, като е свирил на цигулка преди беседа в клас. Свиреше редовно и на Паневритмията и носеше цигулката при различните екскурзии на Витоша и Рила. Изобщо беше много редовен. На младини е бил бохем, веселяк, похапвал си, попийвал си, живял е лек и повърхностен живот, погледнато отстрани. След като се запознал с Учителя, той променил живота си. Аз разговарях веднъж с един външен човек, който го е познавал на младини и след като го срещнал след десетина години, го видял толкова променен, че ми каза следното: "Аз уважавам господин Дънов заради това, което е направил от Симеон Симеонов". И това не бе малко. Все пак, той беше запазил своя весел нрав, обичаше шегите, обичаше веселите закачки, отстрани изглеждаше, че е несериозен. Но беше изключително редовен в Школата. В приказките си, поради шеговития си тон, не показваше голяма задълбоченост. Ние младите гледахме критично към него, понеже виждахме това, което се отразяваше в нашето съзнание. Ние бяхме несправедливи към него и лично аз не знаех още какво представлява Симеон. В такъв случай трябва да се знае откъде идва човек, откъде излиза и какъв път изминава, защото един човек излиза от много ниско място, няма да му стигне време през един житейски живот да стигне до върха. И разбира се, ще има разлика между него и онзи, който излиза по-близо до върха. Затова ние в Школата не се познавахме, понеже не познавахме вътрешния път на всеки един от нас. Затова по една проява, ние вадим погрешно заключение за ученика. Стотици пъти Учителят е казвал: "Не се критикувайте!" Съветваше ни да намираме една добра черта един в друг и да мислим за нея. По този начин да търсим Доброто във всеки един от нас. По този начин ще се свързваме чрез мисълта, защото, като се види Доброто, даже ако някой реши да критикува, Доброто ще влезе в съзнанието му и ще го спре. Защото Доброто ще донесе светлина в съзнанието на ученика, ще го просветли, той ще осъзнае грешката си и след това ще се коригира в едно, второ, трето направление. И всяка една добродетел, която човек развива, е връзка, която се съединява с онази добра черта, която се намира във всеки един от нас. Това води до разширение на съзнанието, до навлизане на нови идеи от Словото на Учителя в осветеното и пробудено съзнание на ученика.

Тези думи ги споменах, за да може по-ясно да изложа следния случай. На една беседа Учителят каза за Симеон Симеонов: "Ето, този брат вече двадесет и пет години ви свири и е неотклонно на своя пост като цигулар. Вие отблагодарихте ли му се? Той редовно ви свиреше. Вие какво му дадохте в замяна на неговото старание? Ето, аз му давам сега една ябълка като подарък. И вие също му дайте нещо, за да изпълните една

задача". Тази задача я приехме за разрешаване. Всеки от нас отиде при Симеон и му даде някакъв подарък. Смятахме, че с това сме приключили.

Мина известно време и когато дешифрирах беседите от Учителя, намерих едно място, където Учителят говореше за него. Беше написано следното: "Този брат много пъти е влизал в Школата, но винаги я е напускал. Аз на този брат искам да помогна". Аз срещнах Симеон и му разказах какво съм дешифрирала от беседата на Учителя. А той ми отговори: "Това нещо не е толкова важно. Важно е онова, което каза Учителят, а вие го изпуснахте, не го записахте, не го дешифрирахте и не го отпечатахте". И какво се оказа? След онази задача на Учителя със Симеон, когато му бе подарена ябълката, Симеон си наумил, че по този начин Учителят го е оставил за свой заместник. Туй, че Учителят му дал ябълката за благодарност, той го беше приел като указание, че го оставя за свой заместник. А поради това, че ние също му направихме подаръци, той сметна, че сме се съгласили той да ни бъде ръководител. Аз отидох и разпитах подробно Паша и Савка. Те не си спомниха, но едновременно провериха в стенограмата. Там бяха отбелязани онези думи на Учителя, които предадох. След това попитах братята и те също отрекоха, че е имало такова нещо. Как се е преобърнало това в неговото съзнание и се е отразило по такъв начин, аз не зная. Може би е мечтаел за такъв пост. Но Учителят го похвали за неговата ревност. Симеон остана много недоволен от стенографите, защото не сме поместили онова, което той държеше в ума си. А това е много просто за всеки един ученик от Школата. Школата има един Учител, този Учител е безсмъртен и не може да бъде заместен от никого! Дори ако всички братя и сестри се съединят в едно, пак не можем да дадем идеалния ученик! Ето, това беше задачата, която Учителят ни даде като направим подарък на Симеон. Тоест всички ние трябваше да имаме по една изработена добродетел и като се съберяха всички добродетели в едно, те щяха дадат образа на идеалния ученик. Това нещо тогава не го разбрахме. Разбрахме го по-късно, когато Симеон започна да претендира, че с този жест на Учителя, с ябълката, която е получил, е бил определен за Негов заместник. Ето ви една нелепост. И една поука!

Симеон бе любител-цигулар. В братския живот дирижираше братския хор, като понякога Кирил Икономов му помагаше. Имаше жар в себе си, постоянно идваше половин час преди беседа, започваше да свири, а ние му пригласяхме песните на Учителя. За тази ревност той бе възнаграден от Учителя. А каква беше неговата дейност след заминаването на Учителя, може да се проучи и да се види как стоят нещата. Човек в живота си представлява стъпала, през които трябва да мине. Ако се проследят неговото отношение и постъпки след заминаването на Учителя, тогава на всеки би станало ясно, че неговото твърдение, че Учителят го бил поставил за заместник, е чиста измислица и голяма нелепост.

Музиканти при Учителя

Учителят обичаше да посещава концерти на видни музиканти - пианисти, цигулари и други. Той посещаваше без изключение концертите на всички музиканти-чужденци, които пристигаха в София. Приятелите вземаха билети за Учителя и за придружаващите Го братя на втория ред на балкона, по средата. Учителят бе личност за музикална София. Музикантите биваха поласкани от това, че Той отива на техните концерти. Веднъж художниците казаха така: "Учителю, вие посещавате концертите на музикантите, но защо не посещавате изложбите на художниците?" Учителят премълча. След време Кършовски нарисува портрет на Учителя и Той отиде на изложбата му. След това Цветана Симеонова нарисува портрет на Учителя и Той отиде на нейната изложба. Накрая Цветана Щилянова нарисува портрет на Учителя и Той отиде и на нейната изложба. Това иде да покаже, че Учителят отиваше на техните изложби не затова, че там е изложен Неговият портрет, а защото рисувайки Го художниците са създали в съзнанието си чрез образа Му отношение към Него. Ето затова Учителят отиде на техните изложби. Защото бяха създали това отношение към Него. А при музикантите връзката бе по-друга. Те изпълняваха класически репертоар, а ние знаехме мнението на Учителя за великите музиканти и за тяхната мисия на земята.

Така Учителят посети концерта на италианския цигулар Чомпи. По-късно той дойде на "Изгрева" и присъствува на една вечеря, където бяха разменени различни мисли с Учителя за неговото изпълнение. По-късно, в Америка, Чомпи се срещнал с наш приятел Георги Сталев. Тогава музикантът Чомпи му отворил кутията на цигулката си. Вътре бил закачен портретът на Учителя. Чомпи казал много ласкави думи за Учителя и бил благодарен за съветите, които Той му дал за неговото цигулково изпълнение.

Иван Кавалджиев написа операта "Крали Марко". Той бе помолил Учителя да присъствува на премиерата му. Учителят отиде и даде ласкава оценка. Брат Пеню Ганев беше научил една ария от тази опера и я изпълняваше за общо удоволствие - както на Кавалджиев, така и на всички нас. Брат Кавалджиев беше болен от туберкулоза и Учителят го излекува, а тогава тази болест посече много братя и сестри. Веднъж ми каза: "Ти била ли си такъв човек, който да мирише на пръст и след това да оживееш?" След тази опитност той написва операта "Крали Марко" и дълго време работи с братските песни. Дори има песни на Учителя записани от него.

За певицата Морфова, Учителят беше казал хубави и ласкави думи. Кога я беше слушал, аз не зная. Паша Теодорова направи опит и лично й занесе една песен от Учителя, за да я изпее на сцената. Вероятно Учителят е бил съгласен, защото Паша никога не би направила нещо без да го попита. Но Морфова не се съгласила да я изпее, под влияние на общественото мнение. Какви ли са били съображенията й към това обществено мнение, че да не изпълни една песен от Учителя, която можеше да се изпее, както бяха правили и други - с псевдоним Беинса Дуно. По-късно я помолиха да даде концерт на "Изгрева", но тя отново отказа. Това бяха певци и музиканти, родени сред българския народ именно за това - да работят с музиката на Учителя и да Му бъдат в помощ. А какво се оказа? - Точно обратното. Но Той я ценеше като педагог и изпращаше при нея наши братя и сестри да се учат.

Той я ценеше за това нейно качество на педагог и оценяваше нейния музикален талант като певица.

Асен Арнаудов бе най-талантливият ни музикант. Ще разкажа нещо интересно, което би изкушило някои читатели. Асен ми е разказвал, че при всичките си запознанства и отношения с момичета, с които е поддържал връзки, винаги е споделял с Учителя. Аз го гледах изненадано. За мен това беше нахалство и дори му го казах. Той разказваше как е споделял с Учителя за различните момичета и как веднъж Му казал, че ще доведе едно момиче пред балкона Му, за да може Учителят, като излезе на балкона, да го види и да му даде подходящ съвет за това момиче. Това говореше за едно искрено и отворено отношение към Учителя, като на син към Бога. Другите биха се срамували да направят това. Веднъж, Асен споделил с Учителя, че иска да се жени. Той му казал: "Добре!" и му дал подходящ съвет. Асен ми разказваше как лично е чел пред Учителя свои писма, които са били написани за някое от момичетата. След като го прочитал, той питал дали да изпрати това писмо или не. Тази негова постъпка би възмутила много хора, но говореше за едно искрено отношение на едно човешко сърце, което се отваряше пред Учителя и пред Бога. Аз така го възприемам. Други биха възприели, че със своето лекомислие Асен е губел времето на Учителя, като е ставал обект на изкушение и е можел да бъде причина след това да бъде упрекнат Учителят в какви ли не неща. Като музикант, Асен остави следа в музикалния живот на "Изгрева". Той участвува в записването на Паневритмията и на много песни.

Влади Симеонов, в един много кратък период, участвува като цигулар и диригент на братския оркестър. Но след това се отдели от нас и отиде в света.

Петър Камбуров беше слухар-музикант. Но беше истински виртуоз. А брат му, Марин Камбуров, сам започна да пише песнички. Което е най-интересното, Братството в село Прослав, Пловдивско, където живееше той, започна да пее неговите песни, а изостави песните на Учителя. Накрая изпълняваха за кумова срама някоя и друга песен от Учителя. Събират се на братско събрание, а пеят песните на Марин. След това четат беседа от Учителя и изпяват някоя и друга песен от Учителя. Това какво означава? Неразбиране на това какво представляват песните на Учителя или отклонение от Школата? За мен е отклонение! А вие преценете сами за себе си.

Катя Грива - певица и ученик

Родителите на Катя Грива я бяха изпратили да следва в Музикалната консерватория в Рим. Живяла е в католически пансион. Там попаднала на теософска литература. Чела е и окултни книги на йогите. Прочела и започнала да прави упражнения с дишането така, както те препоръчвали в книгите си. Веднъж, както лежала, изведнъж се видяла във въздуха, а тялото й останало на кревата. Значи, тя се е излъчила. Катя не знаела как се влиза обратно в тялото и се уплашила много. Поради това, че не могла да влезе в тялото си както трябва, след това Катя била раздвоена и имала усещането, че се намира наполовина в тялото си и наполовина - вън от него. Освен това, станала изключително чувствителна, понеже нейният двойник не бил се

наместил в тялото й, а стоял извън него. По този начин тя станала толкова чувствителна, че поемала чуждите влияния като свои собствени, от което страдала много. След като се запознала с Учителя, тя Го помолила за съвет, а Той й помогнал отново да се намести в тялото си както трябва. Как станало това, аз не съм я питала. Но доколкото зная от беседите на Учителя, първо човек трябва отново да бъде извлечен от тялото си и след това по най-фин начин да бъде вместен в него. За това е необходимо знание. Защото можеш да се излъчиш, но най-голямото умение е да влезеш отново правилно в тялото си. Освен това, когато си излъчен, трябва да има някой, който да пази тялото ти, за да не влезе в него някой низш дух, да те обсеби и когато се върнеш да видиш, че твоята къща е заета от друг, а ти ще витаеш във въздуха. Така че, ако точно не се влезе в тялото, може много да се страда, понеже човек става чувствителен на външни влияния. В Школата на Учителя, ние сме наблюдавали много такива приятели, които се бяха психически разстроили именно поради този факт.

В Рим се опитвали да я правят католичка, но тя отказала. По-късно Учителят й бе казал, че в миналото е била игуменка в католически манастир и добре е направила, че се откъснала от католцизма в Италия.

Катя завършва консерватория в Рим, пяла е на концерт в "Санта Чечилия" и се завръща в Пловдив. Там попада на една книга от Ласков, написана с цел да обори Учителя, като за доказателство авторът предава в курсив цитати от Учителя. Тази книга била оставена на някакъв скрин в дома й..Започнала да я чете. Харесало й не това, което е писано срещу Учителя, а самите цитати на Учителя. Прочела ги на един дъх, харесала го и се заинтересувала, кой е този Учител. Случва се така, че се запознава с Тодор Симеонов, който я довежда на "Изгрева". Той я завежда за пръв път на беседа. През време на беседата е имала такова силно преживяване, което никога не забравила и заради него останала на "Изгрева". Така че Катя идва на "Изгрева" по обратен път, като прочита първо клеветите на Ласков, а след това се добира до Словото на Учителя. Това е пример, че и злото може да служи, защото Мировият Учител управлява и двете ложи - и бялата, и черната. По-късно, Катя довежда и своя брат Димитър Грива, който става музикант, както и сестра си Стефанка, която бе математичка.

Катя видяла и чула, че на "Изгрева" се провеждат задачи с пост. Решила и тя да гладува. По това време Учителят даваше различни режими на пост на приятелите, за всеки - строго индивидуално. Тя искала също да пости. Запитва Учителя и получава отговор: "Добре, ще постиш, но ще ядеш по една ябълка на ден". Десет дни подред Катя ходела при Учителя и Той всеки ден й е давал по една ябълка. Но на десетия ден едвам отишла, защото била отслабнала и краката едвам я държали. Това е един опит на Катя с почти пълен глад под ръководството на Учителя. Учителят казваше, че при всеки пост трябва да има един, който да ръководи поста, за да бъде с будно съзнание, здрав и да държи непрекъснато връзка с Бога. Ръководителят на поста в този момент не пости, а е в непрекъсната молитва и бдение за другите, които постят. На "Изгрева" имаше много инциденти, когато някой решаваше да пости самоволно без разрешение от Учителя и без Негово съдействие. Много хора платиха жестоко за своето непослушание. Но Катя пита, имаше послушание и се справи добре.

Десет години преди да си замине, Учителят я среща: "Ти не си си завършила гимназията". Катя мига и премигва - чуди се откъде Учителят знае това. Когато завършила шести клас в Пловдив, заминала да следва музика в Италия. Там получила музикалното си образование, но нямала завършено гимназиално образование у нас. Значи трябвало да вземе още седми и осми клас и да завърши гимназия. Когато бяха живи нейните родители, тя получаваше пари от тях и живееше на "Изгрева". Но като си заминаха, тя остана сама и нямаше кой да я издържа. Учителят просто и ясно й казал да си завърши гимназия. Но тя отказала. Учителят я среща и строго й казва: "Няма да те приема, докато не си вземеш матурата". Той не я прие и не разговаря няколко месеца с нея, докато тя не отстъпи и не реши да учи. Учителят така възпитаваше. Накрая тя отиде да живее при Паша на пълен пансион. Там се хранеше, там учеше, а нейни учителки бяха Паша Теодорова и нейната сестра Ана. Учителят не я прие през това време никак. Прие я само, когато тя реши да отиде да учи и отиде при Него да Му съобщи това. Чак след шест месеца я приема, изслушва нейното решение и й говори няколко минути. По-късно Катя разказваше: "Интересно бе, че това, което Учителят ми каза и говори последния път, преди да ми каже, че няма да ме приеме, докато не завърша гимназия, ми стигна и ми послужи за това време, докато бях при Паша и нямах контакт с Него". Той предварително й казал неща, които ще й бъдат необходими през тези две години, докато тя завърши гимназия и пребивава при Паша. През тези две години Той не я прие. Катя отиде да живее при Паша в града и беше на пълен пансион у тях, на храна, спане и учение, като получаваше пари от родителите си през това време. Ани я учеше на литература и езици, а Паша - на математика, геометрия и химия. История учеше сама. И така, тя завърши гимназия и занесе дипломата си на Учителя. След като я видя, Той й каза: "А сега, с тази диплома ще отидеш да работиш като учителка". Катя остана изненадана, понеже очаквала похвала заради дипломата и започна да протестира пред Учителя, че е дошла, за да бъде на "Изгрева" при Него. Учителят мълква и разговорът приключва. През следващите шест месеца Учителят не пожелава да говори с нея, нито я поглежда, нито я приема. През това време тя е една от онези, които непрекъснато са пред вратата на Учителя, за да могат поне да Го зърнат. Когато Учителят излиза от стаята Си, Той понякога разговаря с другите, но нея изобщо не я поглежда - все едно, че не съществува. Накрая Катя не издържа и е принудена да отстъпи. Отива, подава молба и бива назначена за учителка по музика. Накрая взема заповедта за назначение и се качва на "Изгрева", за да прибере багажа си. Там случайно среща Учителя. Той се усмихва за пръв път от шест месеца и пита: "Къде е назначена сестрата за учителка?" Което е най-интересното, Катя дори не обърнала внимание къде е назначена, понеже възприема това като най-голямата трагедия в живота си и й е безразлично къде ще бъде учителка. Катя изважда заповедта, разгръща я и я подава на Учителя. Учителят прочита къде е назначена и казва: "Ето едно хубаво място за учителка по пеене". Катя поглежда заповедта развълнувана и от вълнение не може да прочете кое е това място. Отива си и цял ден плаче от радост, че Учителят се е усмихнал и е одобрил това място. Чак на следващия ден, след като се успокоява, успява да прочете името на града, където е определено да бъде учителка. Когато пристигнала, трябвало да подготви духов оркестър. А тя не знаела как да направи това. Изпраща

телеграма на брат си Димитър Грива: "Ела веднага! Подготвям духов оркестър!" Рожденият й брат Димитър разбира каква е работата - тя като певица няма никакво понятие от духови инструменти и духова музика. Затова заминава за там и аранжира всички маршове. Престоява известно време и работи с духовия оркестър. Това било много трудно за Катя. Но накрая духовият оркестър изсвирва първия марш, маршируйки през града, а през цялото време Катя върви след духовия оркестър и плаче, че е сполучила. И, което е най-важното, във всички градове, където е била учителка, трябвало да работи като военен капелмайстор с духови оркестри. По онова време всяка гимназия имаше духов оркестър. Той беше най-голямата гордост за училището и за града. Катя е учителствувала в Ловеч, Самоков, Пазарджик и накрая - в Трън. След като Учителят си заминава, чак тогава тя разбира какво е направил за нея. Ако не беше учителка, нямаше да има с какво да се изхранва. Тогава тя не беше млада и виждаме как Учителят има грижа за всеки един от нас. През време на всички ваканции тя идваше на "Изгрева" и прекарваше с Братството на Рила. Но вече имаше професия, пари и бе сигурна в себе си. Дойде време и Катя се пенсионира. Всеки път когато получаваше пенсията си, благодареше на Учителя, че има издръжка.

По характер Катя бе много сдържана и не всичко разказваше. Беше доста заета с духовния си живот и не обичаше физическата работа, както и бита на физическото поле. Дори и чиниите чакаше някой друг да й помогне да ги измие. Не искаше да върши къщна работа, но накрая животът я научи сама да се грижи за всичко. Дори стигаше дотам, че не искаше да си готви, а живееше със суха храна и чай. Учителят веднъж я среща: "Манджи, манджи, манджи ти трябват на теб!" Повторил три пъти и я отминал. Катя стои и се чуди как да се справи с тази работа - Учителят й повторил три пъти "манджи", а тя не може да сготви дори една. Спомням си, една сестра отишла на Рила към края на август и там заварила Катя на палатка. Катя я приела и отворила една голяма тенджера, в която била сготвила една манджа, и то - зеле с ориз. Било много вкусно и сестрата тридесет години след този случай още си спомняше за зелето на Катя. Та сестрата я помнеше не като певицата Катя Грива, а като майсторка по готвене на "манджи". Да се чудиш и да се маеш как думите на Учителя се сбъдват, независимо кога, къде и с кого!

Като млада, Катя бе хубава, много нежна, обличаше се с вкус като италианска принцеса. Но като влезе в Братството, тя премина в другата крайност и се обличаше старомодно. Смееше се от сърце и в този смях имаше много музика. Тя не контактуваше с много хора, беше близка единствено с Паша, защото Учителят я беше насочил да отиде да живее при нея и там тя си взе матурата. Имаше духовна близост с Паша и непрекъснато подчертаваше това. Паша бе много умна и духовита жена. Беше принципна. Тя спазваше правилото "За никого не критикувай нищо!" А Катя, като виждаше много нередности, дразнеше се и ги казваше. Но ми е разказвала, че винаги се е чувствувала пред Паша като ученичка с ненаучен урок. И все пак, тяхната близост и връзка продължи до края.

Катя имаше най-добър усет за възприемане на всички неща и събития, които се случваха на "Изгрева". Тя можеше да запише много неща, но не ги записа. Оплакваше се впоследствие, че е забравила много неща и съжаляваше, че не ги е записвала. Но накрая сподели с мен: "И да исках, аз не можех да направя това, защото Учителят каза за мен така: "Сестра, ако

твоите пръсти бяха с няколко милиметра по-дълги, много неща щяхте да постигнете в този живот. Затова работете с волята си да ги продължите в този живот". Аз много съжалявам за това, защото ако ми бяха с няколко милиметра по-дълги пръстите, щях да постигна много неща". Учителят й дава метод как да работи с волята си за удължаване на пръстите си с няколко милиметра, но тя не направи това.

Като певица Катя Грива беше драматичен сопран и имаше метален глас. Катя дойде след 1930 година на "Изгрева", винаги е пяла на братските вечери. Тя пееше най-хубаво братските песни и песните на Учителя. Ако си беше поддържала гласа, щеше да пее и до по-късно. Тя беше приела Учението по дух и затова даваше необикновен израз на песните, които пееше. Катя пееше навсякъде - на "Изгрева", на Витоша, на Рила. Всички я караха да пее и тя обичаше да пее тези песни с необикновен израз на дълбочина. И други певци имаше, но нейното пеене бе неподражаемо. Тя знаеше някои песни, които се пееха с определени движения, дадени лично от Учителя. Такива са "Запали се огъня" и "Изгрява слънцето". Жалко, че не се намери някой, който да запише нейния глас и да заснеме движенията, които тя правеше при изпълнението на тези песни. Катя най-добре познаваше Паневритмията и най-добре изпълняваше движенията, защото ги бе научила лично от Учителя и имаше такава пластичност, която учудваше. Спомням си как Учителят накара музикантите да изнесат концерт в Пловдив. Там Катя Грива пя като сопран, а Ирина Кисьова - като алт. Това беше официален концерт. Бяха дошли нейните родители, близки и познати и чуха как пее песните на Учителя.

И други певици е имало, като Кичка Вълчанова, мецосопран, която имаше хубав, сладък, нежен глас, глас, който беше като сребърна струйка, като поточе, което се лееше без никакво усилие. Но тази Кичка, след като се ожени, зароби се с несполучлив брак, престана да пее и загуби своя талант, който Учителят бе оценил по достойнство.

Друга сестра бе Любка Стефанова, която имаше хубав алт, но тя пееше повече след като си замина Учителят.

В същото време имаше една певица, Надя Костова, дъщеря на наша сестра. Но после тя се омъжи за италианец, замина за Италия и там пееше в Скалата. Тя беше сопран.

Когато Катя пееше, нейната фигура и глас се извайваха пред нас като фигура и образ на жрица, която извършва свещенодействие с песента на Учителя. Това бе неподражаемо и незабравимо. Затова приятелите непрекъснато я караха да пее и тя с удоволствие пееше.

Но когато Кичка Вълчанова пееше, всички се струпваха в салона да я слушат със и зяпнали уста, защото тя бе едно звънливо поточе, което излизаше от един вълшебен чучур, през който минаваше живата песен на Учителя и внасяше в слушателите Живата вода от Неговата песен и от Божествения извор, откъдето тя идеше.

Надя Костова, с нейния металичен сопран ни връщаше в ония години, когато с Учителя се движехме по върховете на Рила.

Ирина Кисьова бе алт и пианистка. Когато пееше и свиреше, от нея се излъчваше живот на едно същество, което е направило връзка с музиката на Учителя, черпи с шепи от нея и раздава на нас, жадните да вкусим от Живата вода на песните на Учителя, за да задоволим жаждата си.

Как и защо бе дадена песента "Писмото"

Когато Учителят отвори Школата през 1922 година и се откриха класовете, в младежкия окултен клас пристигнаха младежи, дошли от всички краища на страната. Освен това, те бяха минали през различни идейни, окултни и политически течения. Някои бяха дошли като комунисти, други - като социалисти, трети - като анархисти, четвърти - като републиканци, пети - като земеделци. И всеки един от тях застъпваше онова, което бе научил там, откъдето бе дошъл. Тези младежи пожелаха да се открият младежки събори и на всеки един от тях излизаха с реферати. Всеки един от тях, като представител на онези сили и партии, от които бе дошъл, желаеше да се вмести в Школата на Учителя. Имаше такива реферати: "Анархизмът и Новото учение", "Комунизмът и Новото учение". Всички се стремяха да покажат, че техните политически възгледи пасват и влизат в Учението на Учителя. А това бе лъжа. Голяма лъжа. Това можете да го прочетете в беседите от младежките събори и да видите как Учителят решава тези въпроси. По този начин вие ще се обучите в много неща. Освен това, сред приятелите имаше представители на теософите, на толстоистите, на антропософите, розенкройцерите и какви ли не окултисти от Запад и Изток, включително и йогите. И там имаше такива реферати като "Толстоизмът и Новото учение", "Теософията и Новото учение", "Окултизмът и Новото учение". И накрая, Учителят отговаряше на всички.

През 1923 година на "Оборище" 14 Братството построи салон и Учителят за пръв път говори там. В този салон ние престояхме пет години, до 1928 година, след което се прехвърлихме в новопостроения салон на "Изгрева". Беше 1926 година, когато възрастните приятели решиха да се направи от Братството организация, да се въведат организационни форми в живота му. Понеже съставът беше разнороден, всеки, който бе дошъл отнякъде, носеше в себе си идеи и правила, които искаше да вмъкне тук и да приложи като организация, ред и порядък. Всички копнееха за такава организация, а освен това бяха психически подготвени за това. Аз не случайно споменах младежките събори и какво се дискутираше на тях. Някои смятаха, че Новото Учение на Учителя може да се вмести в техните идейни течения. Други пък смятаха, че Учението на Учителя е продължение именно на онова, което те застъпваха. Такива им бяха разбиранията. И което е най-важното, всички така смятаха. Всички говореха, че Братството трябва да стане по-организирано, че всеки си прави каквото си иска и че няма никакъв ред, че трябва някаква дисциплина да се въведе, че трябва да се направи устав, че трябва да се направят членски карти, в които да се вписва членски внос и изобщо - да бъдем образец на идеална вътрешна и външна организация. Дори смятаха да въвеждат униформи, за сестрите - една униформа, а за братята - друга. Всичко това го бях чувала да се говори доста време. Приятелите бяха решили да поставят този въпрос пред Учителя една сряда след беседа. Въпросната сряда дойде. Ние бяхме в новия салон на "Оборище" 14 и годината бе 1926. Бяхме се събрали и чакахме Учителя да дойде. През това време пеехме песни. Но Той не дойде. Вместо да дойде, Учителят изпрати по брат Тодор Стоименов едно писмо в бял плик и той го прочете пред целия клас. Писмото беше в три реда и гласеше:

"Когато Любовта царува, смут не става.
Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава.
Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее".

Писмото бе прочетено и в салона настъпи тишина. Приятелите са споглеждаха и мълчаха. Ако Учителят беше дошъл, щяха да се повдигнат всички въпроси, които бяха в главите им. Щеше да се получи неразбория и смут и едва ли щяха да разберат какво щеше да им каже Учителят. Но с това писмо Той им отговори така, както трябва. На всички техни въпроси бе отговорено с писмо от три изречения. Защото организация има вътрешна и външна. Нашето Братство не може да се организира отвън. Това, което аз съм разбрала от толкова години е следното. Ние можем да се организираме само вътрешно. Ако братя и сестри работят вътрешно заедно, в името на една идея, чрез една задача, която трябва да разрешат, всички те се движат в една посока. Те ще дойдат чрез тази своя работа, в името на реализирането на тази идея, до едно хармонично състояние в умовете си и ще се разберат. И тогава няма да има нужда външни форми и външни правила да ги ограничават. Ще имат светлината, която ще получат в съзнанието си от идеята от Словото на Учителя, която ще реализират. Имат ли хармонично състояние в умовете си, те ще създадат и благородни чувства в сърцата си. Защото всеки един от тях ще иска да изпълнява Божията Воля. Значи те ще бъдат подчинени на Духа. Дори впоследствие, когато сме говорили с приятели по този въпрос, аз винаги съм казвала: "Нас може да ни организира само Духът!" По-добре двама в Дух, отколкото мнозинство в различие! Това е закон в Школата. Разбрахте ли сега какво означава всичко това? Ако нямаш вътрешна организация в себе си и хармонично състояние и отношение на твоите мисли, на твоите чувства и постъпки, ти не можеш да търсиш и да искаш да се вместиш в една хармонична обстановка с онези, които са около теб и те заобикалят. Няма ли у теб вътрешна организация и хармонично състояние на твоите мисли, чувства и постъпки, ти не можеш да създадеш хармонично отношение с другите около теб. Това е закон на Школата. И тогава въпросът за външната организация отпада, защото тя се явява като насилие и ограничение, и законът на свободата изчезва по всички проекции на човека - духовно поле, умствено поле, чувствено поле, физическо поле. Само организираната личност може да създаде хармонични отношения с другите. С устав, точки, правила, параграфи, членски карти не може да се създаде хармонично състояние между личностите, а камо ли - между душите в едно общество. А тук бе Школа. Глава на тази Школа бе Духът и Учителят.

И когато Учителят не дойде в клас, а изпрати онова писмо и то бе прочетено, аз бях тогава много млада и много работи не разбрах, но много силно впечатление ми направи, че Учителят не дойде. Спомням си, след като бе прочетено писмото, какво разочарование се изписа по лицата на възрастните приятели, които искаха да създават организация. Ние нито пяхме, нито имаше беседа и всички тихомълком се разотидоха. Този отговор на Учителя на мен ми подействува повдигащо, защото ученическото съзнание не изисква външни форми, а разширение на съзнанието и светлина в това съзнание, за да може да действува за изработване на тези три свята: умствено поле със светъл ум и чисти мисли, чувствено поле с благородни и

чисти чувства, волево поле, в което да има диамантена воля и да реализира на физическото поле светлите мисли и благородните чувства в правилни постъпки. А приятелите искаха стари форми, които ги имаше в света, искаха чрез тях да заставят другите да им се подчиняват. Да речем, ще си изработим устав и ще изискваме от членовете такава или онакава обхода. Аз съм виждала членски карти, направени от братята дори със снимка.

Такъв опит бяха направили братята от Русе. С тези карти те си плащаха членски внос. Направиха си дори и устав. Значи, те си направиха опита. В Русе бе направена и комуна. Всички тези опити бяха направени в Русе. И какво стана накрая? Комуната се разтури - не успя и се провали. Членските карти и уставът не усляха да задържат единството на Братството в Русе. Изпокараха се за имотите, които имаше русенското Братство, някои си присвоиха от тях, направиха ги лични имоти и накрая братския салон и мястото също го направиха личен имот. Макар че имаше устав и членски карти, те не разрешиха въпросите си по устава, а ги разрешиха както всеки му изнася. Всичко се разлиля, разпръсна се и се загуби и то още по времето на Учителя. Тази форма се разпадна. Защо? Защото не е по Учителя.

В Русе имаше печатница - Издателство "Малджиеви". Там се печатаха беседи от Учителя, но накрая Той не остана доволен от техните финансови сметки и всичко се разтури след това, като след време се разтури и печатницата. Имаше братя Маркови, които бяха много дейни в един период и свършиха голяма работа за Братството в Русе, но в един следващ период те се полакомиха за братския имот, взеха от него и го направиха личен. Накрая загубиха всичко, като не си разрешиха правилно задачата с Школата. Тези неща ги споменавам, за да видите какво стана с онези и с мястото, където за пръв път се направи устав, направиха се членски карти и организация. А сега в Русе няма помен нито от Братство, нито от членове, нито от имотите, защото това не е по Учителя. А как е по Учителя?

През 1926 година в София, на "Оборище" 14 се състоя четвъртият младежки събор. След това излезе книжка за този събор. Днес, ако прочетете статията "Вътрешни и външни връзки", ще видите, че в нея се разглежда този въпрос така. Учителят казва, че ученикът трябва да направи вътрешна връзка с Бога. Това означава да дойде Светлина в съзнанието му, разширение на съзнанието му. Значи, вътрешната връзка с Бога е вътрешен процес, това е вътрешно знание, което води до Светлина в съзнанието, до разширение на съзнанието и достъп до Свръхсъзнанието. Тогава ще чуем и ще видим Божието Слово като Божествена Светлина и Виделина. Това е вътрешната връзка. Тя се добива чрез Словото на Учителя, защото то дава вътрешната връзка между Бога и човека. А външната връзка между човека и Бога се осъществява, когато приложим Словото Му в живота си. Това е възкресението на душата, истинско отношение между човека и Бога чрез Словото. Вътрешната връзка с Бога е говор на Бога към моята душа. А външната връзка с Бога е говорът на моята душа към Бога. Обмяната между Бога и човека е говорът му чрез Словото. А Словото го имаме от Учителя. Връзката с Бога е връзката с Царството Божие. По вътрешната връзка, която имаме ще получим мислите на ангелите към човеците. А по външната връзка ще изпратим мислите на ученика към Бога. Верующите се приближават да образуват такава връзка. Оглашеният човек само слуша. Чак когато ученикът направи вътрешна и външна връзка с Бога, тогава Бог

ще направи връзка между вас и нас. Запомнете това. Това е закон на Школата. Само за онзи ученик, който е направил вътрешна и външна връзка с Бога, Бог ще направи връзка между него и останалите! Само Бог ще направи връзка с другите, като измени окръжаващата среда!

Ето така е дадено от Учителя през 1926 година, когато се поставяше въпросът за организация и когато Той изпрати "Писмото" в салона. Затова Той изнесе тази беседа пред младежите. И тогава този, който прочете тази беседа, след като знае и съдържанието на "Писмото", каква организация ще иска тогава и ще търси да организира външно другите, когато никой от тях не е направил вътрешна връзка с Бога? Защото онзи, който има връзка с Бога, на него не му е нужен посредник между него и Бога, не са му нужни устав, членски карти, ръководител, Върховен братски съвет. Защото той има връзка с Бога, знае каква е Волята на Бога и за да бъде ученик в тази Школа трябва да изпълни Волята Божия. Учителят дава метод как да се направи тази връзка с Бога. Тя може да се направи като се чете Словото и се прилага. А като се прилага, на никого не е необходим посредник между него и Бога, защото ученикът сам разрешава задачата си. Знанието и методите за разрешаване на тази задача са дадени в Словото на Учителя. Всеки сам си е ръководител за изпълнение на своята задача. И когато създаде вътрешна връзка между себе си и Бога, тогава ще се създаде и външната връзка. Тя ще му създаде среда и условия за хармонично отношение и общение на душите в Школата. Само душите в Школата имат общение помежду си чрез общението си по вътрешната връзка с Бога!

Човек на земята има свое място и предназначение, както има и специфична работа за всекиго. Каква е тя ще разберете като направите връзка с Бога. Когато се свържете с Бога, Бог ще се грижи за вас. Проявеният Бог живее в едного, а непроявеният Бог живее във всички! Проявеният Бог живее в едного, в ученика, когато той изпълни Волята Му. А непроявеният Бог живее във всички, понеже не са изпълнили Волята Му, защото нямат вътрешна и външна връзка с Него. Условията на живота на човека са продукт на нашия човешки дух. Имаш ли будност и непреривност на съзнанието, имаш и връзка с живота. Ако имаш Светлина в съзнанието, ще имаш разбиране. А имаш ли разбиране, ще можеш да се ползуваш от Словото на Учителя.

На един от младежките събори Учителят каза, че всички, които идват в Школата с цел да докарат онези форми на света като организация и правила, по-добре е за тях да си стоят в света. Учителят строго бе заявил, че всички, които идват тук и искат да наложат своето разбиране за порядък и правила, по-хубаво е за тях да се върнат там, откъдето са дошли и да си живеят своя живот. По този начин Той отговори на тези приятели както от младото, така и от възрастното поколение в онези години. Учителят искаше да създаде съвсем ново нещо от нас, да създаде нови хора. Онова, което Той ни говореше за ученика, не бе в съгласие с човешките разбирания. Това знание бе от друг порядък, от по-висока идейна инстанция. Веднъж Той каза: "Ние няма да правим от учението църква. Ако някой се опита да направи църква, Аз ще я разруша". Това бе категоричното Му становище за организацията и всички онези организационни форми, с които искат да облекат Учението Му и Неговото Дело. Друг път Той заяви: " Ако от моето учение направите религия, Аз ще я разруша". Даже и това го каза. Аз съм го

чула лично от Него. А какво значи религия? Учителят не беше за формата, Той беше за това всеки един от нас да обърне сърцето си, ума си, волята си в служба на Бога. Това означава просветено съзнание, Светлина в съзнанието му. Това означава да направиш вътрешна и външна връзка с Бога. Това означава работа на ученика със Словото на Учителя. Така ученикът се добира до вътрешната Светлина, която се нарича Виделина и се намира в Словото на Учителя. Тогава тази Виделина, като я вземеш от Словото на Учителя, ще я прекараш като Светлина в ума си, после - в чувствата си и, накрая, чрез нея ще изпълниш Волята Божия. Тогава ученикът работи по Дух, а не по буква и по форма. Тогава на него не му е необходима религия, нито религиозни форми, за да се кланя на този или на онзи. Учителят непрекъснато говореше за Любовта. Тя е онази връзка на съвършенство, която всеки един от нас трябва да сътвори у себе си и чрез нея да направи връзка с Бога. Връзката ни с Бога е нещо, което абсолютно ще ни обнови. В първите години в класовете, Учителят ни даваше задача да мислим за Бога пет минути сутрин, обед и вечер. Беше ни дал метод за работа.

След като ви разказах за категоричното мнение на Учителя за организацията, тоест, за църквата и за религията като религиозни форми в човешкото съзнание, сега ще ви разкажа и нещо друго.

Какво означава първото изречение в "Писмото"? "Когато Любовта царува, смут не става." Кога царува Любовта? Учителят казва, че Любовта като сила и закон действува само в свръхсъзнанието на ученика. А какво означава свръхсъзнание? Това е състоянието на съзнанието, което е направило връзка с Първопричината, по която е протекла Светлина и Виделина, разширила е човешкото съзнание и го е направила с периметър от минус безкрайност до плюс безкрайност. Свръхсъзнанието на ученика обхваща Вселената. Когато свръхсъзнанието на ученика обхваща Вселената и Любовта като Сила действува в съзнанието му, той има вътрешна и външна връзка с Бога. За него смут, неразбория са непознати. На този човек и ученик необходима ли е организация, която да му казва какво трябва да прави и какво да не прави? Необходима му е само връзката с Бога и Любовта царува в душата му. Връзката с Бога е идеалният модел за вътрешна организация у ученика.

"Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава." Къде управлява Мъдростта? Тя управлява в света на Мъдростта. Чрез какво управлява? Чрез Светлината, която там се нарича Виделина. Мъдростта управлява чрез Виделината в Света на Мъдростта. Това е свят на Хармонията, свят, в който се създават всички форми на Духовния свят. Там се създава и музиката като движение, хармонично на тези форми. Е, щом Мъдростта чрез Виделината управлява, разбира се, че редът на тази Хармония не се нарушава! Само в онзи човек и ученик, който има Виделина в съзнанието си, тя ще внесе Светлина в ума му и той ще знае законите, по които управлява Хармонията в света. Знае ли това, на него няма да му е необходим устав, който да му сочи чрез точки и правила какво да прави. За ученика в Школата, който има Виделина, има ред и порядък както вътре в него, така и вън от него. Има в него вътрешна и сътворена външна организация.

"Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее." Кога Истината грее? Истината се осветява от Светлината в Божествения свят. Тази Светлина в Божествения свят се нарича Слава. Тази Слава като Светлина създава Света на Истината. И когато тази Слава и Божествена Светлина грее, плодът цъфти и зрее. Кой плод цъфти? Всички възвишени идеи от Словото на Учителя са идеи от Божествения свят. Всяка идея като плодова пъпка се намира в Божествения свят. За да разцъфти тази идея, тя трябва да се свали от Божествения свят чрез Славата в Света на Мъдростта. Там тя цъфти чрез Виделината в Света на Хармонията и порядъка. Когато тази идея трябва да узрее като плод, тя трябва да се свали от Света на Мъдростта чрез Виделината, да дойде в ума на човека като Светлина и да създаде светла мисъл. Този плод зрее в ума на човека. Затова, когато Божествената Слава грее от Света на Истината, тя като Виделина цъфти и като Хармония разцъфтява, а като Светлина зрее като плод в ума на ученика. И този плод като узрее, представлява реализираната идея от Словото на Всемировия Учител чрез живота на ученика. Затова Учителят казва, че първият плод от ученика се дава на Учителя. Това е метод и начин за приложение от Словото на Учителя в живота на ученика. Това означава да намериш една идея от Словото на Учителя и да я реализираш чрез светъл ум, благородно чувство и праведна постъпка. Ето така се реализират идеите на Учителя от Словото Му чрез живота на ученика. Тогава ученикът се познава по неговия плод. Затова е казано, че по плодовете ще ги познаете. А ние казваме така: "В изпълнението на Волята на Бога е силата на човешката душа". И когато ученикът изпълни Волята на Бога и реализира една идея от Словото на Учителя, тя се явява като плод на неговата разрешена задача. Тогава всички ще видят, ще познаят, че това е ученик на Школата - по неговия плод. Тогава питам: необходимо ли е ученикът да има членска карта и с нея да доказва, че е член на някакво общество или организация? Отговорете ми сега. Ние с какво ще се доказваме - с членски карти или с плодовете на нашия труд в резултат изпълнение Волята на Бога?

И накрая, какво означават трите изречения на Учителя от "Писмото"?

Първото за Любовта: "Когато Любовта царува, смут не става" означава да изработиш в себе си модел на идеалната вътрешна организация, по която да протече Любовта, която е връзка на Съвършенство и протича чрез Мировата Любов у човека и Ученика.

Второто за Мъдростта: "Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава" означава да изработиш у себе си модел на идеална външна организация, която да съответствува на създадената преди това от тебе идеална вътрешна организация. Защото светът на Мъдростта е сътворен от Виделината и тя създава Света на Хармонията. А да сътвориш хармонични отношения между вътрешната си организация и външната си проекция - това означава правилни отношения към Бога, към ближния си и към себе си. Това се осъществява чрез Космична Обич у човека и ученика.

Значи, за да протече в теб Мировата Любов, трябва да имаш идеална вътрешна организация като човек и като ученик.

Значи, за да протече в теб Космичната Обич, трябва да имаш идеална външна организация и проекция на тази организация като човек и ученик.

Третото за Истината: "Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее" означава, че след изработването на правилни отношения към Бога от

ученика, от Света на Истината, която е сътворена от Светлината на Божествения Свят, тоест от Славата, ще слезе Божествената Слава. Правилните отношения на ученика към Бога означават път на Славата към Виделината, означават път на Виделината към Светлината, означават път на една Божествена Идея, преминала чрез Славата, чрез Виделината и чрез Светлината в ума на ученика, откъдето да се реализира чрез светла мисъл, благородно чувство и праведна постъпка. Ето, това е пътят за реализиране на една идея от Света на Истината чрез живота на ученика на земята. Това е смисълът на Вътрешната Школа на Бялото Братство. А Божествените идеи от Света на Истината се намират в Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Пътят за реализация на Словото на Учителя чрез живота на ученика представлява Пътя на Школата.

Ето, това означават трите изречения на Учителя от "Писмото", превърнали се в Сила и Живот чрез живота на ученика, изпълняващ Волята на Великия Учител Беинса Дуно. Това са три изречения, три окултни формули от три свята: Света на Любовта, Света на Мъдростта и Света на Истината.

"Когато Любовта царува, смут не става". Това е Светлината на физическия свят, това е Царството на Фактите.

"Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава". Това е Виделината. Това е Духовният свят, Царството на Духовните Закони.

"Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее". Това е Славата на Бога. Това е Божественият свят и Принципът. Принципът е един. Бог е Един и Въздесъщ!

Търси се ученикът, който да изпълни Волята на Учителя като реализира чрез живота си тези три формули от "Писмото" на Учителя.

Минаха години. И което е най-интересното - Учителят създаде песен по тези три изречения. Думите се записаха, мелодията също и стана една хубава песен. Възрастните приятели я пееха, когато се събираха за да да вземат някакви важни решения във връзка с братския живот. Те казваха трите изречения и пееха песента, като така доказваха, че за тях тези три изречения от Учителя означават, че в братския живот и в братските събрания не трябва смут да става, не трябва редът да се нарушава, за да може всичко у нас като братски живот да цъфти и зрее. Е, какво ще кажете за това? Това не е ли изопачение на нещата?

Дори се стигна дотам, че всички ръководители на Братствата от България се събраха през 1949 година в Айтос и там се състави и одобри братският устав на "Общество Бяло Братство". Там се избра пожизнено Върховен братски съвет от седем души, за вечни времена, докато са живи на земята. Преди това, като формула изрекоха трите изречения, които са ви известни. После изпяха песента "Писмото". След това се разделиха. Отидоха си. В София пристигнаха, току-що избрани, пожизнените членове на Върховния братски съвет и донесоха Братския устав. Какво стана по-нататък? Братският устав се предложи на Комитета по вероизповеданията, но не се прие от правителството. Всички упрекваха правителството. Братството, като организация бе предложено да се признае от Министерството на външните работи, към което бе зачислен Комитетът по вероизповеданията. Отначало бе зачислено с официално писмо, но след това, с друго официално писмо бе отменено първото решение. Всички упрекваха правителството. Какво направи Върховният братски съвет? С

годините се получиха неразбории, противоречия, разногласия, противодействия и членове от този Братски съвет предизвикаха ревизия, която доведе до процес срещу Братството. Като общество то бе унищожено, "Изгревът" бе разтурен, а някои от Върховния братски съвет отидоха в затвора като един от тях преди това, непосредствено след заминаването на Учителя, бе изпратен в концлагер. Всички упрекваха правителството. И аз съм го упреквала.

Хайде сега да се върнем в 1926 година. И да си спомним как, при какви обстоятелства Учителят изрече тия три изречения.

Хайде сега да се върнем в 1926 година, за да видим защо Учителят даде песента "Писмото" с текст въпросните три изречения.

Хайде сега да се върнем отново в 1926 година и да видим за кого Учителят даде "Писмото"?

Всичко това Учителят даде за ученика и за Школата. Всичко това аз го разгледах досега. Ученикът на Школата може да си провери всички тези неща и в Словото на Учителя. На едно място Той казва, че идеалният метод за ръководство е когато то се избира за една година, когато се избира за един месец, за една седмица и че идеалното ръководство е това, което се избира за един ден. Ученикът трябва да се стреми към Високия Идеал, който е даден в Словото на Учителя. Намерете онзи ученик, който се стреми към Високия Идеал и иска да реализира Високия Идеал от Словото на Учителя. Намерете го и направете от него ръководител за един ден! Това какво означава? Че ученикът е ръководител на себе си всеки Божи ден, когато изпълнява Волята на Учителя и на Бога. А когато се съберат още много ученици като него, тогава, като се съберат на братско събрание, ще стане един от тях и ще прочете трите изречения от "Писмото" на Учителя, след което всички ще изпеят песента "Писмото", ще се разделят като ученици и всеки сам ще тръгне да изпълнява Волята на Учителя и на Бога. Надявам се, че разбрахте, че те ще се разделят, без да избират Върховен братски съвет, защото всеки един от тях е ученик и изпълнява Волята на Бога във всеки човешки ден, като я прави Воля на всеки Божи ден.

Ако след години някой стане и ви изпее песента "Писмото" и ви накара да си изберете Върховен братски съвет, след като сте чули тези три изречения, трябва да знаете какво ще последва. Ние, нашето поколение, проверихме всичко това четиридесет години след заминаването на Учителя. Ето защо, аз подробно описах историята на "Писмото", нашия опит, за да бъде поучение на следващите поколения.

Трите изречения от "Писмото" не са обикновени изречения, а са магически формули от Словото на Всемировия Учител. Чрез тези три формули Божественият и Духовният свят управляват света и живота на земята чрез Словото на Всемировия Учител. За мен това са висши откровения на Бога чрез Словото на Учителя.

Ученикът в Школата на Учителя изучава Словото на Учителя, което е Слово на Бога и го прилага в живота си като създава вътрешни и външни връзки с Бога. А Бог чрез тях създава хармоничните съотношения на човешките души, дошли и родили се като човеци на земята.

Бележка на редактора. На 28 декември 1991 година, ден събота, в София се събраха ръководителите от Братствата, както и делегати от цялата страна, за да си изберат Върховен братски съвет. На събранието не бяха допуснати техните опоненти и съперници за ръководство в Братството. Влязоха само онези, които носеха специални пропуски, написани от човешка ръка и връчени на подбрани личности. Пропуските бяха подпечатани с печат, на който бе сложен ликът на Пентаграма. Това е грубо нарушение на Словото на Учителя, защото Пентаграмът не е човешки печат, а има строги правила за неговото ползуване от ученика. Пентаграмът не е човешки печат, а е бъдещото Верую на човечеството от шестата раса. Тогава по челата на синовете Божии Пентаграмът ще блести като звезда. Това е утринната звезда, белегът на Завета на Бога с човечеството. Това е Третият Завет, даден от Бога чрез Всемировия Учител.

Един възрастен приятел, който бе целувал десницата на Учителя в знак на общение с Бога, стана и им изпя песента "Писмото". Преди това им разказа цялата история на създаването на тази песен. И вместо, след изслушване на тази история, както и на песента, всички присъствуващи да станат, да се разцелуват по братски и след това да се разотидат по живо и по здраво по домовете си, откъдето са дошли, те взеха, че си избраха Върховен братски съвет. Въпрос: Чия Воля изпълниха те? Отговор: Изпълниха собствената си воля. Въпрос: А Волята на Учителя? Отговор: Търси се ученикът, който да изпълни Волята на Всемировия Учител Беинса Дуно. Волята Му ще я намерите в Словото Му. Четете и прилагайте!

Какво се случи по-нататък? На следващия ден, онази група, която не бе допусната на събранието за избиране на ръководство, подаде документи да се зарегистрира като ново Бяло Братство към Комитета на вероизповеданията, който сега е с ново име: "Комитет по въпросите на Българската православна църква и на религиозните култове" при Министерството на вътрешните работи. А много преди това, една инициативна група, с писмо Ц-79-06-1 от 3 октомври 1990 година, се бе зачислила и регистрирала като Духовно общество "Всемирно Бяло Братство" именно при православната българска църква и религиозните секти. И сега именно, това така наречено духовно общество, което бе регистрирано и се намираше в редиците на православната църква и религиозните култове, си избираше Върховен братски съвет, за да може да го запише след това там, където се вписват имената на патриарси, митрополити, епископи и ръководители на религиозни култове и секти. Те си избраха единодушно Върховен братски съвет.

Какво стана по-нататък? Още на следващия ден след изпяването на песента "Писмото", Братството се разцепи на две. Това предизвика ответна верижна реакция и по Братствата в провинцията. Започнаха да се разделят и да отхвърлят предишните си ръководители и ръководства. Следващият етап на тази верижна реакция премина направо върху самия комитет, където се бяха зарегистрирали. Първо се разцепи Българската православна църква и се създадоха два синода. Старият синод бе обявен като нелегитимен, а новият бе зарегистриран и обявен за законен. После дори и ръководството на мохамеданската религия в България се разцепи на две мюфтийства с двама мюфтии. Верижната реакция се прехвърли върху всички духовни общества, религиозни секти и църкви. Това разцепление не подмина никого.

Започнаха да се разделят и разцепват обществени групи, политически партии, правителство, парламент и всички структури в държавата. А защо стана така? Отговорът е много прост и очевиден!

Окултните закони, по които бяха построени формулите на тези три изречения на песента "Писмото" задействуваха мигновенно. През 1926 година Учителят бе изпратил това "Писмо", за да реши един проблем. Онези, които го чуха тогава, трябваше да изпълнят Волята Му. Онези, които я изпълниха си разрешиха проблема. Онези, които не я изпълниха, разрешават проблема с човешки методи и до днес. А това не са методи на Учителя и на Бялото Братство. Истинските методи се намират в Словото на Учителя.

Окултните закони, по които бяха дадени онзи мотив и онази мелодия на песента "Писмото" също задействуваха моментално. Песента, изпята от оня възрастен брат, целувал ръка на Учителя, научил историята на "Писмото" и знаещ песента, задействува цялата Бяла Магия чрез Словото на Учителя и чрез музиката Му. Тя задействува, за да се изпълни Волята на Всемировия Учител. А каква е Волята на Учителя? Всеки грамотен човек, който може да чете български език, може сам да намери този отговор в Словото на Всемировия Учител. Затова е казано още навремето: "Изучавайте Писанията". А Учителят казва: "Изучавайте, проучвайте и прилагайте Словото Ми, което е Слово на Бога, чрез собствения си живот". Това е метод на Учителя. И знанията, които са в Словото Му, ще ги намерите, ще се доберете до тях именно с този метод. Друг няма.

Съдбата на Света започва от Дома Господен. Дом Господен бе навремето "Изгревът" в София. Днес той е разрушен и го няма. Но днес съществува Духовният "Изгрев", който е сътворен от Словото на Всемировия Учител. Духовният "Изгрев", това е Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

А Божественият "Изгрев", това е претворяването на Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно чрез Сила и Живот от Синовете Божии, които ще слязат при човеците на земята, за да свалят Царството Божие. Тогава по челата им ще заблести като жива звезда Пентаграмът от Третия Завет на Бога.

Възрастният приятел, който бе целувал десницата на Всемировия Учител Беинса Дуно и който изпя песента "Писмото", бе брат Нестор Илиев.

Кога и как бе създадена Паневритмията

През 1927 година построихме за две седмици големия салон на "Изгрева" и за съборните дни през месец август той бе почти готов. Тогава се състоя големият събор. Учителят седеше на стол в салона, ние бяхме насядали по пода, а други стояха навън и слушаха през големите отвори на стената, където трябваше да бъдат сложени големи прозорци. Така че днес вие можете да видите как бе проведен големият събор в салон без прозорци. Учителят даде тук "Пътят на ученика" - беседа, която впоследствие излезе в отделна книжка.

След като съборът свърши и приятелите от провинцията си отидоха, Учителят се опита да даде първите упражнения от Паневритмията. Той се опита. И ние работехме и се учехме да играем тези упражнения доста време

след съборните дни - и то сутрин и след обяд. Той даваше отделни моменти на упражненията едно след друго. Предаваше началото на Паневритмията. Предаде го и ние играехме, и стигнахме до там, откъдето трябваше да започнем разменянето на местата в Пентаграма. Но това ни се видя много мъчно за онези години, не можахме да научим как да си разменяме местата и Учителят преустанови работата. Той разбра, че ние не сме готови още за Паневритмията. И понеже беше късна есен, ние с облекчение изоставихме сутрешните и следобедните събирания за упражняване на Паневритмията. Аз участвувах в тях и играех всички упражнения - знаех ги много добре. Аз участвувах в този начален етап, но по-късно когато се изучаваше Паневритмията, не съм участвувала. Той е давал упражнения и в други случаи, когато аз не съм била там. Обикновено се даваше на полянката, пред салона или вътре в салона. Но това беше един по-късен етап, след няколко години.

Значи Учителят започна с Паневритмията през 1927 година. Но трябва да споменем, че Той фактически е започнал много по-рано. Например "Изгрява слънцето". Това упражнение е дадено в клас още през 1922 година. Тогава Той изпя песента и ни показа движенията й. А ние я заучихме като отделна песен, придружена с движения. И когато бяхме в "Турн Ферайн", на място, седящи на столове, пеехме "Изгрява слънцето". След като през 1934 година Учителят излезе на поляната и започна отново да дава Паневритмията, тогава тази песен бе включена заедно с упражненията, които знаехме от 1927 година. Дотогава ние бяхме пяли тази песен в клас. Тогава бях вече стенографка и аз записах текста на песента, както и обяснението и описанието на упражнението. Ако някое упражнение го зная най-точно, това е "Изгрява слънцето". След това описах и следващото движение на "Сила жива, изворна, текуща". Това движение го правехме седнали, а не прави, защото бяхме в клас. Там го правехме в много малко пространство, защото бяхме сблъскани един до друг. И затова, както го правехме при първия ритъм, така го правехме и при последния - нямахме пространство и се налагаше да го правим с малки тласъци. Поради това се получи едно неточно и непълно движение. Така го запомниха приятелите. Много пъти се опитвах да го изяснявам. Защото го правеха на два тласъка отдолу нагоре. Даже в описанието, което аз бях направила тогава, бе отбелязано на два тласъка. А това не е така. Казах им тогава. Учителят го даде като цяла фраза, наведнъж - както е музикалната фраза, така трябва да се играе упражнението, без прекъсване. А не на два пъти, както го бяха запомнили, поради това, че в клас нямаше място къде човек да си разгъне ръцете. Значи, трябва да се играе, както е цялата музикална фраза. Но те не го помнеха. Аз им го обясних, но те не бяха съгласни с мене. Аз бях участвувала в записването на описанието, защото бях стенографка, но те бяха мнозинство, а аз - сама. А Учителят беше казал - където има спор, умният отстъпва и аз трябваше да отстъпя. Те го решиха чрез мнозинството, но може един само да знае, а другите да не знаят.

След това аз бях четири години учителка. Учителят започна да дава Паневритмията. Когато Той даде първите десет упражнения, аз не съм присъствувала. Когато се върнах на "Изгрева" през 1935 година, Учителят даде "Колко сме доволни". Освен това и на "Квадрата" съм присъствувала, защото го помня много добре. А защо ли? Когато го изучавахме този

"Квадрат", дойде леля Гина Гумнерова от "Опълченска" 66 и Учителят ми каза: "Ха сега, научи леля Гина на новото упражнение". Аз го взех за задача и го предадох веднага на леля Гина. Така веднага го научих.

Учителят предаваше упражненията постепенно, едно след друго. В салона те се разучаваха от пет-шест сестри. След това тези сестри обучаваха другите. Накрая ние заставахме на поляната и трябваше да сглобим всички упражнения. Обикновено в тези случаи Учителят седеше на стол или на пейка на поляната и ни наблюдаваше. Той ставаше, показваше ни и след това ни наблюдаваше. После упражненията се подредиха по указание на Учителя и накрая Паневритмията бе сглобена. Аз не съм участвувала в подреждането на упражненията. Подреди ги брат Боян Боев по указание на Учителя.

Катя Грива ги знаеше най-хубаво от всички. Тя ги учеше непосредствено от Учителя и после обучаваше и другите сестри. Но Учителят предаваше също лично и на тази група от пет-шест сестри в присъствието на Катя, която също беше от тази група. Имаше голяма ревност при заучаването и след това - съревнование при изпълнението. Аз бях тази, която бе определена да записва обясненията на упражненията. Но понеже се получи недоверие към мене, аз се обидих. Аз съм малко честолюбив човек и щом не ми вярват и ми нямат доверие, аз се оттеглям. Винаги съм бягала оттам, ако се получи малко недоверие към мене. Не мога да понасям, когато виждам, чувствувам недоверие към мене. И аз се оттеглих от описването. Но така се случи, че десетки години след това, бях включена в една група, която трябваше да опише точно упражненията. Значи, първите приятели не ми вярваха, но нещата се завъртяха така, че не можеха без мен и накрая трябваше да ми гласуват доверие. Получи се така, че аз трябваше да довърша онази работа на Учителя по Паневритмията, която другите не свършиха, понеже още в самото начало не ми гласуваха доверие. Тези, на които те гласуваха доверие, не направиха нищо. Ето как понякога един човек може да знае истината и да засвидетелствува за нея, а мнозинството да не я знаят.

Искам да спомена, че през 1928 година, Учителят залочна да ни дава нови упражнения. Но те не бяха от Пентаграма. Защо ни ги даваше, след като предната година се провалихме? Вероятно за да се обучаваме и постепенно да се приготвим за истинската работа. Тези упражнения ги учехме като си броехме на глас: "Едно, две, три..." Мелодията си я пеехме. Ние я знаехме мелодията и последователно играехме упражненията.

Когато Учителят даваше упражненията, Той ги правеше изключително пластично и художествено. Движеше се леко, като перце. Тялото Му се движеше с изключителна пластика, а всяко движение бе изтъкано от изящество. Ръката Му във въздуха като че ли рисуваше движенията. Така Той показваше упражненията. Ние вървяхме след Него и ги повтаряхме. Друг път, Учителят показваше началото на упражнението. След това ни гледаше ние какво ще направим в следващата фаза. В този момент Той не ни коригираше лично, но ни караше ние сами да се досетим. Много деликатно го правеше. Търсеше творческото начало у нас да съвпадне с творческото начало на онези принципи, които творяха Паневритмията. Тези принципи са отбелязани в книгата за Паневритмията. Накрая всички упражнения бяха уточнени от Учителя, подредени, записани заедно с музикалния текст и бяха

издадени в отделна книга. Когато играехме Паневритмията, ние се движехме по двойки, а Учителят играеше вътре в кръга.

Сега искам да спомена нещо много важно. Някой път, когато Учителят играеше Паневритмията с нас, Той беше зает с нещо, което ние не знаехме. Това се виждаше по лицето Му, когато Го наблюдавахме. Ние виждахме, че Той играе упражненията не тъй, както ни ги е показал и както ни е учил. Виждахме, че е зает с нещо в ума си, виждахме, че присъствува с тялото Си тук, на поляната, но в момента е на друго място. Виждахме, че много пъти бе зает и с тялото Си играеше Паневритмия, но някой път грешеше с упражненията, защото точно в този момент се бе извлякъл на друго място и присъствуваше по Дух там, където имаше нужда от Него. А тялото Му тук, на поляната, играеше Паневритмия. В такива случаи, някои от намиращите се на поляната фотографи, бяха заснели Учителя на Паневритмията. И на снимките се виждаше, че ние играем едно, а Учителят показва друго движение. И дойде време, един, който събра тези различия от десетина-двадесет снимки, показа ни ги и искаше да докаже, че ние не знаем да играем Паневритмията, защото Учителят на тези снимки показва друго. Този човек не знаеше как стоят нещата. И откъде ще знае? Има и други моменти на тези снимки, където фотографът е хванал някоя фаза от движението на ръцете на Учителя. Но това е фаза от дадено упражнение, не е цялото упражнение. По една снимка не можеш да съдиш за цялото упражнение, а само за онзи миг, който е хванат от фотографската камера. И понеже, когато Учителят на поляната играеше Паневритмията, се задълбочаваше в Себе Си и Го нямаше в тялото Му, през това време Той загубваше ритъма и такта. През това време Той е другаде, защото трябва да присъствува в този момент или някъде по света, или някъде във Вселената. Той беше в кръга и играеше в него.

Това ние го знаехме, наблюдавахме го, бяхме свикнали с тези необичайни прояви на Учителя, защото бяхме непрекъснато при Него и знаехме как стоят нещата. А когато бяхме при Него, седнали в разговор, Той понякога навеждаше глава като че ли задремваше, а в това време се излъчваше и отиваше някъде по работа. Ние, които стояхме до Него, мълчахме и чакахме да се върне в тялото и да повдигне глава. Учителят не спеше в тези моменти, както ние по човешки смятаме. Дори когато Му правехме постеля да полегне и поспи, както ние смятаме по човешки, Учителят затваряше очи и наистина като че ли заспиваше. Ние Го запитахме веднъж и Той каза: "Аз никога не спя. Аз напускам тялото Си и отивам да работя на друго място". Ето така седят нещата, когато Учителят играеше Паневритмия и виждахме, че нарушава ритъма и прави някои грешки в движенията.

Разказваше ми веднъж брат Любомир Лулчев, че упражнението "Побеждаване", Учителят го е играл от горната част на поляната до долната, в разстояние на петдесет-шестдесет метра, заедно с него. Това беше един метод на Учителя, при който Той даваше няколко урока на онзи, който трябваше да учи. Лулчев научи упражнението и го играеше добре, но не можа да научи урока на символиката му - че трябва да се движи с Божественото и със Словото на Учителя. В личния и в обществения си живот той започна сам да си играе Паневритмия със символиката и накрая символиката

задействува окултни закони, които го накараха да се разплаща сам, като на финала заплати с живота си.

"Слънчеви лъчи" бяха дадени през 1942 година. След работа, когато дойдеха всички приятели на поляната, се пускаше голямата лампа, която осветяваше цялата околност и тогава там се даваха упражнение след упражнение. Накрая упражненията се сглобиха, описаха се и с мелодията от Учителя и текста от Весела Несторова бе отпечатана отделна книжка.

Цялата музика, както и упражненията на Паневритмията са от Учителя. Има само една разработка от Ангел Янушев в упражнението "Колко сме доволни". Тя започва от "Въздух дишам благодат..." (Вж. "Паневритмия", София, 1941 г.) Но ние не всякога играехме и пеехме тази част. Все пак Учителят я одобри и тя се отпечата в малката "Паневритмия" от 1941 година.

Кирил Икономов също направи разработка към една песен, но приятелите не я одобриха, поради едно изказване на Учителя за включения си бемол. Приятелите бяха ревниви към Учителя и искаха да се пее само по текста, даден от Него.

Учителят беше казал на Олга Славчева да напише текст към мелодията на Паневритмията. Веднъж присъствувам, когато Олга Славчева и Георги Радев са пред Учителя. Олга Славчева и Георги Радев пееха написаните думи на текста. Когато логическото ударение и музикалното ударение не съвпадаха, гледаха как да го поправят да бъде сполучливо. Учителят присъствуваше и наблюдаваше целия този процес. Когато двете ударения съвпадаха, Той поклащаше глава в знак на одобрение. Доста време работиха двамата, защото това не бе лесна работа и след като Учителят одобри накрая всичко, "Паневритмията бе отпечатана с текста на Олга Славчева. В цялата Паневритмия има само три текста, които са от Учителя: това са "Аум", "Изгрява слънцето" и "Мисли, мисли, право мисли". Това са думи от Учителя, дадени в младежкия окултен клас. Всички останали текстове са от Олга Славчева.

Днес има запазени снимки, на които се вижда как ние се обучаваме да играем Паневритмия. Когато играехме, ние бяхме в кръг, а Учителят седеше на стол. На някои места се вижда как Учителят показва движенията и ние вървим след Него и ги правим. Друг път Учителят е показал на някого упражнението, ние го правим, а Той ни гледа. Той не ни коригираше лично, а оставяше сами да се коригираме. Той въобще много деликатно се отнасяше към тези работи. През 1942 година Паневритмията беше завършена, сглобена и ние я играехме. На съборите играехме по две двойки, понеже хората бяха много. Учителят играеше в средата. След Паневритмия целувахме ръка и задавахме въпроси, на които Той отговаряше. Беше създаден оркестър, който свиреше Паневритмията. Като диригент на този оркестър се яви Матей Калудов от Варна, който бе капелмайстор. Той се установи на "Изгрева". Под негово ръководство, под неговата диригентска палка музикантите свиреха в центъра на кръга, а ние играехме по двойки Паневритмията. Музикантите от оркестъра знаеха добре Паневритмията и бяха редовни на поляната сутрин. Накрая към тях се присъедини с китара и Гита Стратева. Те отначало не бяха доволни, защото не можеха да свикнат с нея и с китарата като инструмент и имаха спорове с нея. Но Учителят разреши спора много лесно, като веднъж на един събор Паневритмията не започна, докато на Гита не бе донесена братската китара. Всички музиканти

от оркестъра стояха и чакаха, докато Ирина Кисьова пое от Учителя ключа на Неговата стая, отиде да отключи и се върна с братската китара, която бе връчена на Гита лично от Учителя. И чак след това Той даде знак да се започне. И повече този въпрос дали е необходима китара на Паневритмия не бе повдиган от останалите музиканти.

Изучаването на Паневритмията премина през много етапи. Най-интересен бе онзи етап, когато Учителят показваше Сам отделните упражнения. Пред Него стояха Катя Грива и още няколко сестри. Те разучаваха упражненията в салона. Но Учителят приложи особен метод на разучаване. Свиреше се мелодията, а Той чакаше и искаше да види какво ще се сетят те, според мелодията и какво ще покажат като подходящо движение за тази мелодия. Учителят искаше да види дали те ще се сетят, дали ще налучкат най-правилното разрешение. По този начин Той ги подтикваше към творчество. След като са направили вече няколко опита по изсвирената мелодия, накрая Той им даваше упражнението. Показваше им го и те го разучаваха. Но и тук Той прилагаше същия метод - показваше упражнението, но не до края, с последната му фаза. Трябваше те да се сетят. Това беше доста интересно. Учителят го показваше и след това вече не го показваше. Оставяше ги да проявят творчество. Значи ги оставяше и накрая съвсем не показваше упражнението. Трябваше те да се сетят какво иска Учителят. Когато налучкваха и последната фаза на упражнението, Учителят го уточняваше, то се фиксираше като упражнение, те го заучаваха и накрая го описваха с думи. Ето ви няколко метода при разучаването на упражненията в един от началните етапи на даването на Паневритмията.

Накрая, текстът бе оформян от брат Боян Боев. След като през 1938 година бе издадена "Паневритмията", ние видяхме, че обясненията не са направени както трябва, за да може един начинаещ, като чете сам, да ги изиграе правилно. За нас това не бе проблем, защото като четяхме текста, го разбирахме. Но ние знаехме упражненията от Учителя, защото ги играехме. А за следващите поколения това щеше да бъде проблем. И понеже Учителят беше наредил на Ярмила да оправи упражненията с помощта на други сестри, които също я знаеха, дойде се до решение да се опишат отново. Оформи се работна група от Ярмила Менцлова, Мария Тодорова и мен - Елена Андреева. Ярмила беше балерина и отначало играеше упражненията "по балерински", както ние се изразявахме тогава, защото нейните движения наподобяваха танц на балерина. Но когато се събрахме да правим описанието на всички упражнения, тогава всички й показвахме и обяснявахме как ги е давал Учителят да се играят. Тогава Ярмила се коригира, научи ги много добре и според мен тя ги играеше вече много хубаво, но не като балерина. Имаше пластика, имаше изящество, красота и чистота в движенията на ръцете и краката й. Тя бе школувана балерина и за нея това не бе никакъв проблем. Но когато уточнявахме как всяко едно упражнение е било давано от Учителя, ние го разчленявахме на различни фази и търсехме най-точната фаза, която е дал Учителят. Но ни трябваше модел, на който да уточним предварително всяка отделна фаза от упражнението. Намерихме една сестра. Тя се съгласи и ни беше модела, на който уточнявахме всички фази на дадено упражнение така, както го бе дал Учителят. След това го описвахме, Ярмила го научаваше и го изиграваше така, както трябва. Тази сестра се казва Магдалена Петрова. Тя бе от Русе и

по това време учеше за учителка в София. След като всички упражнения бяха записани, те бяха подредени, бяха добавени тълкувания и обяснения и се оформи един сполучлив труд. Трите се подписахме и бяха подготвени четири екземпляра. Единият екземпляр остана в мен и аз години след това го преписвах и го раздавах на онези, които желаеха да го имат. Но той бе раздаван в онези времена на преследване, без да се упомене кои са съставителите на този труд. Дори някои го притежаваха, без да знаят кои са го съставили. По-късно аз намерих една художничка, която направи скици на отделните упражнения така, както аз ги показвах. Един екземпляр предадох на Анина Бертоли заедно със скиците, за да бъде преведен на френски и да се издаде във Франция. Тя го издаде в нейното издателство, но нейният превод бе доста свободен и аз не останах доволна от него. Тя имаше навика да превежда свободно от български на френски, като правеше своеобразна редакция, защото смяташе, че ако не се редактирал текстът, то французите нищо нямало да разберат. Защо тя мислеше така, това не мога да кажа. Така тя превеждаше свободно някои текстове от Словото на френски и ги издаваше в едно редактирано от нея списание, наречено "Житно зърно".

Ярмила и Мария извикаха фотографа Васко Искренов и той фотографира всяко едно упражнение така, както те го показваха. Направиха го сами, без да ме извикат. Не ми казаха, може би смятаха, че за мен няма място. Трима са много. Направиха снимките и тогава аз им казах, че трябва да видя всички снимки, за да проверя дали не са сбъркали някъде. Дойдоха двете у дома и ми ги показаха. Аз ги прегледах и им посочих няколко малки грешки. Казах им, че ако аз бях там при самото фотографиране, щях да им покажа къде правят грешка, защото отстрани човек най-добре вижда какво ще заснеме един фотограф. Аз не исках да бъда фотографирана, а те се страхуваха да не би и аз да искам и понеже Паневритмията се играе по двойки, то третият човек щеше да развали нещата. След като им показах малките грешки, те казаха, че ще ги поправят. А дали са ги коригирали след това, аз не зная. Трябва да се провери дали са правени допълнително негативи. Значи, трябва проверка. Ако бяха ме извикали при фотографирането, това нямаше да се получи, защото щях да се намеся. Но те смятаха, че и аз искам да се покажа на снимка и сметнаха, че за мен няма място там. Аз не се сърдя. Така са решили, така са постъпили. Но искам да кажа, че бях още от самото начало през 1922 година, когато се описваше първото упражнение - "Изгрява слънцето" - и бях на финала, когато се описваха упражненията. И бях тази, която ги обясни и предаде на следващите поколения за съхранение. А това не бе малка работа!

Откриването на извора "Ръцете" на Рила

За първи път Братството се изкачи с Учителя на Седемте рилски езера през 1929 година. Следващата 1930 година отново се качихме, но вече бяхме по-организирани. Лагерът бе устроен, бяха сложени няколко казана, от които пиехме топла вода и се готвеше общ обяд. Първата година вземахме вода за пиене и за готвене, включително и за миене, от езерото. Но втората година видяхме, че наоколо има волове, които влизат в езерото да пият вода. Водата течеше и се оттичаше, но не ни беше приятно да гледаме такава

картина - как те се изхождат във водата. Беше ни гнус. В един много хубав слънчев ден, след беседа, след като бяхме закусили и си бяхме направили гимнастиката, Учителят каза: "Тука трябва да има един извор. Ние трябва да го намерим". Така каза. После добави: "Пръснете се натам във вид на верига и тръгнете да търсите нагоре извора, в околността над езерото". Ние така и направихме, пръснахме се и започнахме да търсим. Бяхме в дъното на езерото. Аз смятах, че Учителят ще открие извора сам и ми беше интересно да видя това, затова се въртях около Него. Не се отделях от Него, а бях на един-два метра разстояние. Когато минахме езерото по пътеката и отидохме в дъното в горния му край, ние крачехме по пътечката, която отиваше към Третото езеро. В лявата страна, там, където сега е чешмата, имаше много вода и почти не можеше да се прескочи. Един брат от провинцията, не знам как се казваше, който беше минал оттатък към водата, дойде насам, и се провикна през водата: "Тук има едно изворче под канарата". Аз го чух и предадох веднага думите на Учителя. Казвам Му: "Учителю, братът казва, че под канарата, ей там, има едно изворче". Учителят премина по камъните оттатък при брата. Всички прескочихме и отидохме при брата. Учителят видя извора и каза: "Да, това е много хубаво изворче. Под канарата извира". Веднага почнахме да го разчистваме. По едно време Учителят каза: "Тук по-добре ще да бъде, ако му направим едно коритце да го грее слънцето, та водата да е слънчева и да не е толкова студена". Започнаха да го правят и го направиха. Ние донесохме бели камъни, които се намираха по пътя, който идва от Сепарева баня, там, под билото на Петото езеро, Бъбрека, където има голяма поляна и където има такива бели кварцови камъни. Носехме ги в раници. Всеки носеше в торбичка, в раница колкото можеше да носи и така пренесохме и големите камъни. Донесоха три големи камъка. Учителят посочи единия, който бе най-големият и каза: "Този камък е Царят, поставете го тук. А другият до него е Царицата, поставете ги един до друг". Като направиха това братята, Учителят посочи третия, по-малък камък и каза: "Това е Престолонаследникът". Учителят така ги нарече: Царят, Царицата, а от другата страна - Престолонаследникът. Братята ги сложиха. Накрая, така и стана. Като се върнахме в София след това, разбрахме, че нашият цар се оженил, довел си царица от Италия, а след време се роди и престолонаследникът.

От мрамор бяха изсечени две изкусно направени ръце, събрани в шепа, които представляваха улей и чучур, по който течеше водата. Днес може да ги видите само по запазени снимки. След време злосторници ги изпочупиха. Направиха други ръце, но те не можаха да се доближат до оригинала. Там имаше една полегнала скала, на която по идея на Учителя бяха издълбани няколко изречения, изсечени с длето от Владо Николов - руснака и от брат Борис Николов. След това, те бяха боядисани, за да личат отдалеч, та всеки жаден пътник да прочете поучителните Слова, дадени лично от Учителя. От другата страна на скалата бе издълбана с длето една котва, която олицетворяваше слизането на човешкия дух в материята. Беше изсечен надпис, който трябваше да покаже кога е построена чешмата. На няколко метра от чешмата имаше голям обл камък, който се клатеше. Учителят го поклащаше с един пръст. Аз виждах, че и другите братя го клатят с пръст.

Учителят често говореше в беседи, че където отидем в планината, трябва да почистваме изворите. Това бе постоянна задача за нас.

Бяха изминали десетилетия след заминаването Му. Веднъж идва при мен един брат и споделя, че чул как една възрастна сестра от моето поколение разказва на по-младите, събрани около нея, че Учителят, като вдигнал бастуна си, като ударил скалата и произнесъл някакви магически думи, под скалата веднага потекъл извор. Е, това е една голяма лъжа и едно голямо заблуждение от страна на лица, които искаха и търсеха непрекъснато чудеса около Учителя. Но чудесата около Него и около нас ставаха по съвсем друг начин. Той бе казал, че тук има извор и един от братята го намери, а ние направихме с общи усилия чешмата. Ето, това е чудото, защото преди това тук бе само вода.

От този извор ние носехме вода за кухнята. Отначало, тя се носеше на ръце от дежурните. По-късно се даде идея да се направи сал и да се вози водата с него. Учителят добави: "Защо ви трябва сал, когато това може да стане с лодка?" Всички одобриха това и нашият брат Боян Златарев, който бе дърводелец, на следващата година направи лодка и тя бе донесена на езерата. С нея се караше вода от извора до кухнята. Ще видите много снимки на приятели с тази лодка, както и снимки на Учителя, Който се возеше с удоволствие в нея.

При различни екскурзии, в различни години из местността се откриваха извори. Те се прочистваха, каптираха се - изпълняваха се задачи от Учителя. Когато се изчисти един извор и се прочисти неговия път, за да изтича от него вода, с това човек прави един символичен жест, че трябва да отприщи и да изчисти от себе си всички неща, които го подпушват и задръстват, за да се прояви като истински човек с добродетели.

Молитвеният връх при Седемте рилски езера

Когато от Първото езеро залочваме да се изкачваме по пътеката, която се вие по серпантините, накрая излизаме на Второто езеро. Ако обърнем поглед надясно, ще видим няколко площадки и хълмисти образувания. В първите две години, от дясната страна на Второто езеро, от онази страна, която се пада отдясно, когато сме излезли от Първото езеро и гледаме напред към Второто, там горе - на отстрещния скат, на втората или третата площадка, бе построена палатката на Учителя. Там бяха и нашите палатки. Това се вижда добре на фотографските снимки от онова време. Част от палатките бяха и по брега на Второто езеро. През първите две години чакахме изгрева на слънцето на билото горе, над втория скат. През 1931 година Молитвеният връх беше на билото над втория скат отдясно на езерото. Палатката на Учителя беше до Второто езеро, до една голяма скалиста канара. Чак през 1932 година, през месец август, когато правехме молитвите си след изгрева на слънцето, видяхме, че самото място, където бяхме, не бе много удобно за наблюдение на изгрева. Билото се извисяваше над езерото, но то беше ниско в сравнение с онези възвишения, които се намираха от лявата му страна и пречеха на слънцето да изгрее по-рано. Тогава приятелите решиха да отидат на онзи по-висок хребет от лявата

страна на езерото, да го огледат и да потърсят друго място, от което по-добре и по-удобно да се наблюдава изгревът на слънцето.

Приятелите отидоха на отсрещното било, което ни пречеше и затуляше слънцето. Там всичко бе обрасло с клек и човек трудно се движеше. Те намериха мястото, от което се виждаше цялата долина. Посочиха го на Учителя и Той, след като отиде там, го одобри. После братята направиха пътека покрай скалите, като разчистиха клековете. В първите години не ходехме по тази пътека, по която сега се ходи. Ходехме по-наляво. Там имаше една пътечка, която беше по-стръмна, но по-пряка. А тази, днешната пътека, е направена през 1936 година. Защо тогава? Тогава Учителят не беше добре, имаше парализа след нанесения Му побой и не можеше да се движи нормално. Тогава приятелите изсякоха клека, направиха път между скалите. Направиха така, че запълниха дупките с камъни и дървета. Там имаше едно място, което при самото изкачване бе много стръмно, заради което братята направиха стъпала. През тази 1936 година Учителят не отиде на Молитвения връх, но през следващите години Учителят отиваше там. Имаше приготвено от камъни подобие на стол, на което Учителят седеше. Това беше Неговото място, което бе запазено десетки години след заминаването на Учителя. Един брат засне това място и стола на Учителя, направен от камъни и по този начин остави фотографски документ за поколенията. Защото всеки може да прибави още нещо от добро желание - я някой камък, я някоя плоскост, с цел да направи по-величествено мястото, където е сядал Учителят, да го направи като трон и по този начин да промени историческата истина. А мястото на Учителя бе скромно, стъкмено от два-три плоски камъка. Братството излизаше много рано, при здрач, на Молитвения връх за изгрева на слънцето. Събуждаха ни с песента "Събуди се, братко мили", като отначало я свиреха на цигулка, а понякога един брат Цеко я свиреше на една обикновена свирка. По-късно, когато имахме школувани певици, някои от тях изпяваха песента и тя ни събуждаше. Всички отивахме преди изгрева на слънцето. Всеки си избираше подходящо място. Сутрин беше студено и бяхме добре облечени. Учителят бе загърнат с пелерина. Много от приятелите имаха Неговата кройка и си бяха направили също такива пелерини. Камъните бяха студени и всеки си носеше възглавничка или някоя дрешка, с която да си подложи при сядане. Ние стенографките седяхме близо до Учителя. Всяка от нас си имаше строго определено място и тези места не ги вземаха другите приятели, защото знаеха, че са на стенографките. Ние сядахме там, загърнати с дебели дрешки и пелерини, а понякога и с одеала. Мнозина от нас отиваха по-рано, сядаха и потъваха в съзерцание и медитация. Учителят пристигаше, сядаше. Всички бяха в молитвено съзерцание. Когато започваше да изгрява слънцето и преминаваше през цялото това пространство първият слънчев лъч, тогава всички ние ставахме на крака и наблюдавахме изгрева му. Когато слънцето излезеше и в далечината се очертаваше целият слънчев диск, Учителят подаваше коя молитва да се изрече, както и кои песни да бъдат изпети. Това бе един величествен миг. Молитвеният връх се извисяваше над цялото това пространство, плуваше над разпростряната се пред нас долина. Изгрялото слънце в далечината даваше представа, като че в този момент слънцето плува в небесната шир, а ние с Молитвения връх сме се извисили над земната шир и Духът е Този, Който ни обединява. След като изпявахме

песните, Учителят сядаше на мястото Си и започваше да говори и да дава Своето Слово. Понякога Той носеше Библията, отгръщаше някоя страница, цитираше някой стих и след това ни говореше. Това Слово е записано и отпечатано в "Рилските беседи".

След това мълчаливо слизахме от Молитвения връх един след друг и отивахме на Второто езеро, където бяха нашите палатки. Там правехме гимнастика. Когато правехме гимнастиките при Второто езеро, ги правехме преди закуска. В неделен ден също правехме гимнастиките там, защото в неделя имаше беседа от десет часа. Паневритмията също правехме преди закуска. А когато ходехме на Третото езеро, както и на Петото, Бъбрека, или на Езерото на чистотата, под върха Харамията, тогава първо закусвахме, защото беше много далече и ние се връщахме оттам чак около и след обяд. Други пък тръгваха и правеха екскурзии в околностите. На Първото езеро играехме Паневритмия в онези случаи, когато дървата за кухнята привършваха и трябваше да донесем дърва за огрев. Слизахме на Първото езеро и след като изиграехме Паневритмията, на връщане всеки носеше по едно голямо дърво и го изкачваше по хребета до Второто езеро. Дървата се стоварваха до кухнята, правеше се една голяма камара от дърва, които стигаха за няколко дена. Има запазени снимки, на които се вижда как Учителят е нарамил едно дърво и го носи. А музикантите в едната си ръка носят кутията с цигулката, а в другата - подходящо за носене дърво. Там, на Първото езеро, имаше много сухи дървета, вероятно повалени и останали след някоя буря. В първите години, чак до заминаването на Учителя, се снабдявахме с дърва от Първото езеро. Там имаше много изгорели дървета, вероятно овъглени от светкавица и гръм.

Най-величествена бе Паневритмията на Третото езеро, защото пространството бе такова, че бяхме заградени отвсякъде от езера, а около нас се издигаше целият циркус на Седемте езера. Това предразполагаше към изключително молитвено съзерцание и задълбоченост при играта на участниците в Паневритмията. Фотографът Васко Искренов е направил панорамни снимки там и те говорят много повече от моите думи. Друг път излизахме на Петото езеро. Там обстановката бе друга. Платото бе голямо и ние имахме чувството, че при играта на Паневритмията играем и се разпростираме в широчина и плуваме в далечината. Паневритмията над Езерото на чистотата, на поляната под връх Харамията, създаваше впечатление, че се намираме на върха на циркуса. Оттам имаше панорамна гледка към Седемте езера, както и изглед на изток. Оркестърът за Паневритмията се състоеше от пет-шест до десет музиканти-цигулари. Имаше понякога и други инструменти като китара и флейта.

С голямо нетърпение очаквахме вечерните огньове. Учителят сядаше до огъня, като Му посочваха място да седне, за да не Му духа в очите димът. Вятърът понякога се въртеше и приятелите пазеха завет на Учителя с пелерина или одеало. Тук Симеон Симеонов ръководеше програмата на музикантите. Пееха се много песни. Симеонов почваше да кани ту една, ту друга сестра, като някои пееха, други декламираха стихове, трети свиреха сола с цигулките си, а четвърти казваха някоя приказка. Но най-вече се пееше и се свиреше музиката на Учителя. Не звучеше друго. Не вървеше друго. Накрая се казваха "Добрата молитва" и "Отче наш", всички напускахме вечерния огън и се прибирахме в палатките за нощна почивка.

Палатката на Учителя отначало бе на Второто езеро до една скалиста канара, на няколко метра от езерото. После се качи на левия склон, а още по-късно - горе на билото. Палатката Му бе горе през 1937, 1938 и 1939 година. Всичко три години беше горе. Последното лагеруване с Учителя на Седемте рилски езера бе през 1939 година. Тогава Той каза: "Такива условия, каквито ние имахме през тази година за провеждане на съборните дни, Братството ще има чак през 1999 година".

След заминаването Му ние продължихме да се качваме на Рила, но никога не можахме да си доближим до онова въодушевление и до онази обстановка на присъствие на възвишени същества, съединени чрез музиката на Учителя и обединени чрез Паневритмията в един величествен космически ритъм и кръг на живота, дошъл от безкрая. След това дойдоха години, когато нашето летуване бе забранено от властите. Ще дойдат и други години, когато нас няма да ни има, но други поколения ще летуват горе на Рила, ще вървят по стъпките на Учителя и ще търсят Духа на Общението. А това е Христовият Дух, Който присъствуваше там и обединяваше Битието и Небитието чрез присъствието на Всемировия Учител Беинса Дуно.

Побоят върху Учителя през 1936 година

Беше 4 май 1936 година. Радвахме се на един много хубав слънчев ден. Даже Учителят се беше облякъл в тънко памучно сако. Беше с бяла риза и сиво сако - така, както се обличаше през летните дни. Всички бяхме на обед. Хранехме се на масите пред салона през това хубаво слънчево време. След обяд всички си отидохме по бараките.

Ние, трите стенографки - Паша, Савка и аз - си бяхме полегнали след обяд в нашата барака, наричана "парахода". Приятелите бяха се излегнали и почиваха. "Изгревът" беше обзет от едно необикновено затишие. Беше между три и четири часа след обяд. Както сме си полегнали, изведнъж една сестра - Веса Козарева - нахлу в бараката ни и извика: "Знаете ли, че биха току-що Учителя?" Ние седим не креватите, мигаме и не разбираме нищо. За нас това е като гръм от ясно небе. Сестра Веса Козарева повтаря отново казаното преди малко. Ние се стреснахме, опомнихме се веднага, скочихме от леглата и трите побегнахме към салона. Отидохме там и видяхме, че Учителят е излязъл пред салона. Имаше пет-шест човека при Него. Той беше много сериозен. По ризата и по сакото Му имаше петна кръв. Никъде по главата или по лицето Си нямаше рана, от която да е текла тази кръв. По-късно разбрахме, че тя е на самия побойник. Този побойник беше помислил, че Учителят е в приемната, в долната стая. А тя се затваряше със секретна брава. Той се бе опитал да я отвори, но като видял, че е заключена, счупил стъклото на прозореца на стаята с юмрука си и през счупеното стъкло се опитал да отвори, като си протегне ръката вътре. По този начин побойникът си беше порязал ръката и от нея потекла кръв. Аз лично видях счупеното прозорче на долната стая, където беше приемната и отключената и отворена врата. Като отворил вратата, видял, че Учителят Го няма вътре и тръгнал да Го търси в салона.

През това време Учителят е бил в салона с брат Иван Кавалджиев. Иван Кавалджиев бе музикант. Те с Учителя са били на сцената и са

разговаряли по музикални въпроси. Отначало побойникът не е могъл да види, че Учителят е в салона. Влиза през вратата в салона, вижда, че Учителят е на сцената, отива и се нахвърля върху Него и с юмруците на двете си ръце започва да го бие по главата. Иван Кавалджиев бил до Учителя. Но Кавалджиев не е очаквал такова нещо. Той в момента стоял изумен и стреснат и не знаел какво да прави. Не очаквал това. Аз не съм говорила с Кавалджиев по този въпрос. Познавах го лично. Той ми е разказвал как е боледувал от туберкулоза и че Учителят го оздравил и му спасил живота. Беше ми казал: "Знаеш ли какво значи да миришеш на пръст и земя и после да оживееш?" Той имаше много хубаво чувство към Учителя, защото му бе помогнал с някакви методи за лечение. Тъй че той имаше хубаво и предано чувство към Учителя, но защо е бил пасивен в този момент и не се е намесил да спасява Учителя, не зная. Това може би е до темперамента. Или така е трябвало да стане и да се случи това събитие. Кавалджиев беше миролюбив човек и през ум не му е минавало, че може да се случи такова нещо и то с Учителя. Ако е бил друг човек, щеше да се нахвърли върху побойника. След побоя много приятели го упрекваха, че не е защитил Учителя. Но това зависи от характера на човека. И накрая - зависи от Учителя. Ако трябваше някой да Го защитава, Той би сложил някой здрав и смелчага до Себе Си, да Го защитава. А по това време целият "Изгрев" се беше прибрал по бараките, почиваше и нямаше жива душа след обед около салона. А може би Учителят бе подредил нещата да бъдат точно така. Онзи побойник влиза и започва да бие с юмруци Учителя по главата. Учителят не се съпротивлява и не се брани.

През това време двама братя са били навън и са пребоядисвали масите пред салона. Единият от тях е Стоянчо, дърводелецът, а другият е Йордан, шофьорът. И в това време, вместо двамата да влязат вътре и да хванат този побойник, те също са били напълно пасивни. Стоянчо дърводелецът беше с деликатно здраве, но Йордан шофьорът беше як и здрав и можеше да се справи с побойника, ако някой беше му наредил. А те двамата оставят побойника необезпокояван да напусне салона на "Изгрева", а отиват да викат брат Любомир Лулчев, понеже са от неговата група, от групата на "Уланишадите" и без негово разрешение не биха предприели нищо. Така че те извикват Лулчев от бараката му, той идва и отива при Учителя и започва да говори с Него. След това идват и други приятели, които са видели как въпросното лице напуска "Изгрева".

След уточняване се разбира кое е лицето. Разбира се, че това лице е рожден брат на ротния командир на Гради Минчев. Това лице се казва Райков. Разбра се, че той е цанковист. Лулчев имаше един приятел в полицията, който беше шеф в Държавна сигурност в София и по негово настояване побойникът бе намерен и арестуван. След разпит той си признал всичко - че е извършил побоя върху Учителя. И вместо да предприемат официални разследвания за побоя, както законът повелява и вместо да го стегнат този човек и да го питат кой го е изпратил и защо го е изпратил и да разнищят цялата тази история, те направиха най-голямата глупост, която може да се измисли. Лулчев и шефът на полицията изпратиха побойника да отиде сам на "Изгрева" и да иска извинение от Учителя, за да разрешат въпроса по християнски. Така че вместо да разберат и да разнищят целия

заговор срещу Учителя, те взеха, че го изпратиха при Учителя да иска извинение и прошка.

Според мен, трябваше да се знае кой го е изпратил. Този човек не знаеше кой е Учителят. Той бе един дързък човек, нахален човек, който бе готов да извърши и насилие и да нападне с юмруци Учителя. Та той можеше да Го убие и Учителят да си замине. Та Учителят не беше млад с Неговите човешки години и в това човешко тяло. Той беше роден в 1864 година и през 1936 година е бил на седемдесет и две години. Той имаше нежна конструкция и аз се чудя как издържа на побоя. Той дълго време носеше синини около очите и по лицето си.

Така че побойникът бива изпратен от двама големи умници - Лулчев и шефа на софийската полиция - да иска извинение от Учителя и така целият въпрос да приключи по християнски с мир и разбирателство. Побойникът пристига отново на "Изгрева", намира Учителя и иска извинение от Него. Аз не съм присъствувала в този момент. Едни приятели казват, че Учителят му е подал ръка и казал: "Аз ти прощавам, но моли се Бог да ти прости". Други приятели казват, че Учителят не му е подал ръка, но изрекъл същите думи. За мен е по-близко и верно това, че Учителят му е подал ръка. Защо? Защото Учителят не водеше карез на никого и никога. Това е по-правдоподобно. Така, както познаваме Учителя и така, както съм виждала как Той проявява Своята милост към всички, за мен е по-правдоподобно, че му е подал ръка. Освен това, Той бе Всемировият Учител и не можеше да има в Себе Си злоба срещу някого с желание за мъст или да държи омраза в Себе Си срещу някого. Това е противоречие с Неговото Учение за Всемировата Любов и Космичната Обич, която се съдържа в Словото Му.

В същия ден и час на побоя, аз знаех, че тази работа е с политически мотив. В същия миг в съзнанието ми като на филмова лента излязоха няколко събития отпреди няколко дни. Това го бях чула лично от Любомир Лулчев, който ми разказа подробно следното. Учителят го извикал и му казал, че трябва да предаде на царя следните думи: "Царят може когото иска да сложи за министър-председател, но не и Александър Цанков. В никакъв случай и никога - Александър Цанков". Учителят бе подчертал това. Това бе онзи професор Александър Цанков, който бе извършил преврата на 9 юни 1923 година и бе свалил правителството на Александър Стамболийски. С него и чрез него бяха убити хиляди земеделци по време на септемврийските събития през 1923 година. Бяха убити и хиляди комунисти. Учителят вероятно имаше и други съображения за изхода на тази политическа криза и в никакъв случай не желаеше да се допусне това лице да стане отново министър-председател през тези години. Учителят бе казал на Лулчев тези думи, а Лулчев ги бе предал на царя. Царят се бе вслушал в думите на Лулчев и така Цанков не бе избран за министър-председател. Това ми го разказа Лулчев. Аз на никого не съм го казала, макар че го знаех. Но Лулчев имаше една група приятели от различни политически партии, пред които разказваше много неща, за да задоволи своето честолюбие, че не е случаен човек и че взема дейно участие в разрешаването на политическите събития на държавата.

Че това беше вярно - вярно беше. Вярно беше за всички нас, които бяхме на "Изгрева", а особено за мен, която най-добре познавах Лулчев и неговия личен и обществен живот, защото по това време също вземах

участие в неговия личен живот, въпреки че Учителят бе ме предупредил да се отделя от него. Но това е тема на друга моя изповед. Лулчев имаше слабост да казва такива тайни неща на много хора и с това се хвалеше. Тази негова хвалба докара голяма беля върху Учителя. Тези негови думи бяха дошли до ушите на Цанков. И той изпрати този човек да нанесе побой срещу Учителя. По-късно ние разбрахме от думите на Учителя, изказани непосредствено след побоя пред Симеон Арнаудов - Дякона, че първоначалният замисъл на Цанков е бил да сложат адска машина в салона, да я възпламенят с часовников механизъм и така да избият всички ни по време на беседа. Но Учителят успял да отклони този техен замисъл по неведомите Негови пътища и приел да се извърши побоят върху Него.

Затова в този ден и час целият "Изгрев" бе замрял, целият "Изгрев" като че ли бе пометен и нямаше жива душа и човек, който да Го защити. А онези, които бяха около Него, трябваше да бъдат само неми и живи свидетели на побоя. Само свидетели и нищо повече. Александър Цанков много мразеше Учителя. По едно време той бе министър на просветата и не даде възможност на Паша Теодорова да работи като учителка. Тогава я бяха уволнили, понеже била дъновистка и тя лично беше ходила при него, за да бъде върната на работа. Той знаеше, че тя е дъновистка и затова потвърди нейното уволнение. Мене също ме уволниха като дъновистка от Народното събрание и то по времето, когато Цанков беше председател на Народното събрание. През 1927 година аз положих стенографски излит в Народното събрание, взеха ме на работа там, но ме уволниха през 1928 година, понеже имало поверително донесение срещу мен, че съм дъновистка. Аз се отнесох към него като председател на Народното събрание, но понеже имаше отрицателно отношение към Учителя и Неговото дело, той лично подписа уволнението ми. През 1936 година Цанков не е в управлението, но при настъпилата правителствена криза, той е един от кандидатите за министър-председател.

Така че след като чува какво е казал Учителят, какво е предал Лулчев на царя и че царят не го назначава като министър-председател именно заради тези думи, той решава да даде урок на Учителя, като изпраща онзи побойник. Аз разбрах всичко това. Разбрах, че Лулчев носи цялата вина за побоя срещу Учителя. Отидох при Учителя и Му казах, че според мен, цялата вина носи брат Лулчев. Учителят нищо не каза, но ми предаде окървавените дрехи да ги изпера. Ризата и сакото бяха изцапани с кръвта от порязаната ръка на побойника. Накиснах дрехите в легена, огледах се и видях, че нямам сапун за пране. Да се чудиш и да се маеш защо нямам в този момент сапун. Тогава отидох нарочно при Лулчев да му искам сапун, с който да изпера кървавите дрехи на Учителя. Казах му, че той има изключителна вина за този побой върху Учителя. Казах му и къде е причината. Казах му всичко и се скарахме с него. Карах се с него и го питах, като са го хванали този побойник, защо не са го попитали кой го е изпратил. Лулчев мълчеше за това. Всички бяхме сигурни кой го е пратил. Но все пак, трябваше да го разпитат, да има протокол за разпит, да има подписи и доказателства. А дали са го разпитвали, а не са ни казали - може и така да е. Но беше люта каранице с Лулчев. Само аз можех и смеех да се карам с него. Друг никой не смееше дори да го погледне накриво. Той имаше сили и умение да се справи с всекиго. Но с мен той се държеше по друг начин, аз правех изключение от

останалите. За това си има причина. Тази причина спада като изповед в друга моя тема за разказване.

Така, побоят беше през месец май, но през юни всички забелязахме, че Учителят, като прави гимнастика, не си вдига дясната ръка. Това е един месец по-късно. Вдига лявата ръка, но не може да си вдигне дясната - прави опит, но не може. Прави усилия, но не може. Като сяда да се храни, изпуска си лъжицата с дясната ръка. Това го забелязваме ние всички, които сме на масата. Ето защо, Учителят започва да се храни с лявата ръка. Десния крак започва да го движи не така, както трябва. Отначало това не се забелязва. Това се вижда по-късно. Десния крак не го вдига като по-рано и не е пластичен и подвижен, както по-рано. Но това не биеше на очи от пръв поглед. Но ръката, дясната ръка, правеше впечатление. Например - за упражнението "Аум". При това упражнение Той не можеше да вдигне повече ръката Си от височината на рамото Си. Лявата ръка си вдигаше, а дясната не можеше. След побоя срещу Учителя, около очите Му се явиха сенки. По тях се явиха синини и кръвоизливи. Едното бе повече посиняло, зачервено и кръвясало. Имаше и синини и подпухване по цялото Му лице. Видяхме, че Той все по-трудно и по-малко може да се движи. Все по-малко може да се храни. Но идваше редовно на обяд и редовно - на Паневритмия. Говореше на беседи - класовете продължаваха.

Точно по това време приятелите решиха да направят разширение на салона и сцената. Последната беседа беше в сряда. На другия ден, четвъртък, всички тръгнахме за Рила. Цялата северна стена беше съборена. Ние се събрахме в салона без стена. Слънцето изгря направо в салона. Идваше от североизток. А това беше месец юли. Ние отидохме на Рила след Петровден. През това време Учителят говореше бавно, затруднено; много бавно и много затруднено идваха думите и Той с мъка ги изговаряше. А когато се качихме на Рила и езикът Му беше вече засегнат. Не можеше да говори, а фъфлеше.

Когато приятелите се суетяха около Него, Учителят проговори само две думи: "На Рила". Това беше нареждане, че цялото Братство трябва веднага да тръгне и да се качи на Рила. Започна бързо приготовление, което при други случаи се предхождаше от продължителна подготовка. За да се изнесе цялото Братство, с толкова много хора, заедно с техния багаж и продукти за едно летуване около месец, бяха необходими, освен организация, но и хора, които да я приложат. Ние имахме опит и знаехме какво да правим и кое след кое следва да се направи. Имахме и опитни братя за това. А всяка една от сестрите знаеше своето си място и задължение. Но в този случай - само за един ден и една нощ приготвихме всичко. На "Изгрева" никой не ядеше и не спеше. Всички се движехме в пълен порядък и съзнание, че трябва да се изнесем на Рила колкото се може по-скоро.

Всичко бе готово. Трябваше за тръгнем рано сутринта. Багажът е готов, приятелите са готови, а ние чакаме Учителя да излезне от стаята Си. Ние чакаме, чакаме, а Той не излиза. Ние не знаехме, не предполагахме, че Той трудно се облича с парализираната дясна ръка. Ние не знаехме и не предполагахме това. Боже, като си помисля за този момент, направо настръхвам. От деликатност не го питахме от какво има нужда и не знаехме какво е положението. Накрая Савка се качи горе да види защо Учителят не слиза, а се бави. Като влиза Савка горе при Него, какво да види: Учителят прави неуспешни опити с парализираната ръка да се облече. Савка пада на

колене пред Него, с плач започва да Му помага и Го облича. Извиква и Паша и мен и ние Му помогнахме да слезе по стъпалата и Го качихме в определената за Него кола. Ние със Савка седнахме нарочно на седалката зад Него, та ако има нужда да Му подложим на главата възглавница или дреха или ако иска нещо, да можем да Му услужим.

Приятелите тръгнаха с рейса. Като пътувахме с колата, приех една мисъл, която не беше моя. Аз бях напрегната както останалите и виждах в какво състояние беше Учителят. Ето защо дойде тази мисъл в главата ми. А тя бе следната: "В света има страдание. Някой трябва да го поеме и да го носи". В този кръг се движеха тези мисли. Предполагам, че всички приятели видяха това страдание, което носи Учителят. Това не беше леко изпитание както за нас, така и за Него. Това бе голямо изпитание и голямо изкушение за мнозина. Защото - един Велик Учител да не може да си движи ръцете, да не може да си движи краката, да не може да говори - това не е шега работа. Това е много нещо, което трудно се побира в главите на учениците. Това е много нещо и за Учителя. Това е един изпит за нас и един изпит за Него. Освен това, за пръв път дойдоха в Братството и с нас на Рила много нови хора. Така дойдоха за пръв път доктор Кьорчева и Трифон Кунев. А бяха дошли и чужденци. За пръв път дойдоха и латвийци. За новите това бе голямо изкушение и изпитание. Те идваха при Учителя, а намираха парализиран човек. Тогава, какъв е този Велик Учител, когато е допуснал да се извърши побоят върху Него и още повече - допуснал е да Му се парализира тялото и да не може да движи дясната Си ръка, десния Си крак и да не говори? Това е нечувано, невиждано, никъде го няма по света - един Велик Учител да допусне да Му се случат такива неща. Това какво означава? Или че Той не е Велик Учител, или че техните познания за това какво е Великият Учител са неточни и неверни. Ето, това бе великото изкушение за учениците от Школата! Това бе изпит за всички нас.

Камионът и колата ни закараха към хижа "Вада" и ни стовариха там. След като стигнахме до края на гората и тръгнахме по пътя, Учителят вече много често залиташе и не можеше да ходи. Не падна, но залиташе. Замяташе десния крак, не можеше да го движи и с мъка го преместваше напред. Славчо Печеников, който беше до Него, непрекъснато Му предлагаше услугите си, но Учителят отказваше. Бяха Му предложили кон - да Го качат на него и така да Го придвижат, но Той отказа. Багажът ни беше натоварен на коне, както обикновено, и цяла върволица от завързани коне потегли нагоре. Но ние се движехме пеша. И когато стигнахме до една поляна, Учителят се отдели от пътеката и от нас, от нашия поглед, за да си смени дрехите, както правеше винаги, понеже беше изпотен. Това го прави цял час, вместо пет минути, както бе друг път. Тогава ние не знаехме, че Той така мъчно се преоблича. Знаеше го само Савка, която Му бе помогнала още в София да се облече. Но тя не бе го казала. Тя отиде при Него и Му помогна, след което сподели с мен всичко. Когато стигнахме до реката горе, тогава аз казах на Савка: "Савке, няма какво да се мотаем и да чакаме. Хайде да помогнем на Учителя да се преоблече". И Му помогнахме. Аз не знаех, че Той не може да си движи дясната ръка и да си служи с нея. Савка по-често ходеше при Учителя, но нищо не ми бе казала за това. Може да е видяла, а може би - не. После, след като Савка бе видяла всичко и бе разбрала какво е състоянието на Учителя, тя започна да Му помага, да Го съблича и облича.

Вървим по пътя. Още сме долу, в широкия път, който сега е шосе, а преди беше коларски път - много лош път, прокаран за селски каруци. Вървим и по едно време сядаме за почивка. И ето ти, в този момент идва Крум Няголов и казва: "Учителю, Стефка я ухапа змия". Стефка е жена му, която също се изкачва с двете си деца. Слушам, гледам и не вярвам на ушите си и на очите си. Не стига, че Учителят е на изпитание, а сега излиза и друго премеждие. Змия ухапала една наша сестра. Да ви кажа, тогава това го изпитах много силно. Като върховно изпитание на едно Велико страдание както за Учителя, така и за Братството. Защото Учителят бе на изпитание, бе разпънат на кръст, а сега имахме и ухапана сестра и то беше точно по обед, когато отровите на змиите бяха много по-силни и смъртоносни за човека. Какво да се прави в този миг? Учителят каза нещо на Крум Няголов като съвет. На мен ме довидя на Крум и ме доядя също, че той безпокои Учителя в този момент. Но той беше прав за себе си. Той търсеше от Учителя помощ за жена си. Беше ме яд на Крум и затова не чух какво му каза Учителят за съвет. Крум се върна надолу по пътя, за да изпълни съвета и да помогне на жена си. А ние с Учителя продължихме бавно да пъплим нагоре.

Пристигнахме на Мечата поляна, през която минаваше вадичка с вода. При всички излизания на Рила, там винаги ние почивахме, преди да тръгнем нагоре. Там кладяхме огън, пиехме топла вода и обядвахме, преди да тръгнем нагоре към езерата. Стигнахме там след обяд, но беше вече късно. Хапнахме, нахранихме се. Помогнахме на Учителя да се преоблече и поехме пеш нагоре по стръмнината през гората. Тук е мястото да поясня един много важен факт. Когато се качихме на езерата, аз чух Стефка Няголова да разказва, че тя е видяла Учителя, как е профучал като вятър и слязъл самичък отгоре, помогнал й и казал какви съвети да изпълни. Това може наистина да е видяла Стефка. Ние имаме такива опитности с излъчване на Учителя, когато тялото Му е при нас, а в същия момент Той е на стотици километри от нас и помага на някой брат или сестра, които са в нужда и търсят Неговата помощ. По-късно тези братя идваха на "Изгрева" и казваха, че именно в този ден и час са виждали Учителя да идва при тях, помагал им и след това се отдалечавал. А ние знаехме, че през това време Учителят не бе напускал "Изгрева", защото бяхме при Него, до Него. В такива случаи, Учителят, както седеше при нас, навеждаше глава надолу и се излъчваше, а ние Го виждахме навел глава, със затворени очи, като че ли е заспал. Та ние имахме такива опитности. Но в този момент Учителят седеше до мен физически и не тръгна никъде със Своето тяло. Аз стоях на два метра от Него, заедно със Савка. Така че Той не е напускал мястото Си. И да искаше, Той не можеше да се върне надолу и след това веднага да се качи. Та Той се движеше едва-едва и с мъка придвижваше парализирания Си крак. Ние със Савка видяхме и чухме само това, че Учителят каза нещо на Крум като съвет. Така че опитността на Стефка Няголова е вярна, но тя е от друго измерение. Няма никакво противоречие между това, което разказвам и в онова, което тя има като опитност.

Ние се движехме мъчително и бавно през гората. Кретахме с часове нагоре. Невена Неделчева избърза напред с няколко братя, за да съобщят на Лулчев какво е положението с Учителя и той слезе под Първото езеро. Посрещна ни сам при Първото езеро. Без да пита Учителя, той го хвана под ръка и Му помогна, за да се движи. А под Първото езеро Го чакаше кон.

Приятелите качиха Учителя на коня. Той беше много уморен. Придържаха Го отстрани и така Го качиха горе, на Второто езеро. Ние също се качихме горе. Палатката бе опъната. Подредихме я, опънахме походно легло за Учителя. Това беше вече мое задължение. Помогнахме Му със Савка да се преоблече. Донесоха Му топла вода и измихме краката Му. Учителят пожела да си полегне на кушетката, а ние помогнахме с каквото можахме. Приятелите пристигнаха и започна суетня по опъването на палатките. Накрая, през нощта, лагерът беше устроен. Спахме криво-ляво.

От следващия ден Учителят пожела и излезе пред палатката, където имаше едно столче и една масичка. Палатката беше разположена по средата на левия склон над Второто езеро на една малка площадка, след като бе изместена по Негово указание от брега на Второто езеро - мястото, където се опъваше предишните години. По-късно на същото това място бяха поставени казаните на кухнята. Някои от братята бяха направили с цимент специални гнезда за казаните, които стоят и до днес, макар че не се ползуват. Този брат, който бе проявил усърдие и умение за това, бе Петър Филипов.

Учителят седеше пред палатката на стол и следеше оттук всичко, което ставаше в лагера. Когато дойдеше някоя група приятели, запитваше: "Кои дойдоха?" Когато се опъваше някоя палатка, питаше: "Чия е тази палатка?" Ние отговаряхме. Той следеше целия братски живот. Но сега не ходеше на Молитвения връх, не се качваше никъде. Обикновено седеше на леглото в палатката, след това излизаше от нея. Ние Му постилахме одеало на слънце и Той полягаше на припек. Говореше трудно и по-малко. Езикът Му беше засегнат от парализата. Задаваше въпроси устно, като фъфлеше. А не писмено, както чух след време да се говори. Каквото казваше, устно го казваше. От това време има запазени много снимки как Учителят седи на стол до масата пред палатката Си. А има и една такава снимка, че до Него е забит голям прът, на който е закачено едно бяло знаме. Има такава снимка от това време. На всички снимки се вижда, че лицето на Учителя е скръбно - на него е изписана цялата скръб на човечеството, цялата Мирова скръб на Вселената. Та това беше разпятието на Всемировия Учител. А ние всички бяхме свидетели и очевидци.

Учителят говореше много трудно, но каквото казваше, устно го казваше. Няколко сестри се грижеха за Учителя. Но тогава видях и един брат, казваше се Неделчо Попов, каква изключително нежна обхода има той с Учителя. От всички братя, той имаше най-свободно и най-нежно отношение към Учителя. До този момент аз нямах хубаво мнение за Неделчо Попов, поради това, че той контактуваше със сестра Балтова, която с поведението си създаваше много проблеми на Учителя и неприятности на младите сестри, каквито бяхме ние по това време. Но от това, което видях, каква обхода имаше той към Учителя и по какъв начин той я изразяваше, аз промених отношението си към него и го обикнах като сестра. Това не е малко нещо - да обикнеш някого като сестра. Сестринската обич е от порядъка на духовната обич. Така е според Словото на Учителя.

Пристъпи Неделчо към нас, обърне се към Учителя и каже: "Хайде, Учителю, да се поразходиме малко!" Ще Го подхване нежничко. Ще Му каже нещо. Ако е легнал Учителят, ще седне до Него и ще Му подложи възглавничка под главата. Аз виждах едно синовно отношение, едно нежно

отношение към Учителя. Никой не е бил така грижовен към Него, както Неделчо Попов.

Учителят трябваше да се храни. Ние решихме да не се храни от общата храна, готвена в големите казани. Решихме ние да Му готвим. Аз Му готвех обикновено. И понеже виждах, че с дясната Си ръка не може да си откъсне хляб, аз ще го нарежа хляба на хапчици и ще намажа всяка една хапка с масло. Така Той ги поемаше. Хлябът беше много сух, защото го носехме от София и престояваше повече от десет дни. Освен това, зъбите на Учителя не бяха много в ред след побоя. Затова правехме пържен хляб на филийки, които предварително топяхме в кашичка от яйце и брашно. Ще нарежа на малки парчета филийката и ще Му я подам. Той приемаше охотно тези пържени филийки, панирани с яйце и брашнена кашичка. Готвехме Му и много други неща, които Той обичаше.

Всички бяхме нащрек. Всички приятели бяха потресени, като виждаха Учителя в такова безпомощно състояние. Как протичаше по това време животът на лагера? Брат Боев отиваше на Молитвения връх. Той ръководеше там: всяка сутрин посрещаха изгрева, правеха молитви, пееха песни и четяха беседи от тези, които бяха напечатани. Учителят не излизаше толкова рано от палатката Си. Аз излязох няколко пъти на Молитвения връх. Обикновено отивах до билото, посрещах изгрева и се връщах, а Учителят излизаше по-късно от палатката Си. Много пъти по това време се е качвал до билото за изгрев, но не и на Молитвения връх при приятелите. За Него беше далеко и невъзможно да се качи. Най-често излизаше с Неделчо Попов до билото, за да посрещнат двамата изгрева на слънцето. По-късно аз чувах да разправят, че Учителят не е излизал четиридесет дни от палатката. Това не е верно. Та аз бях там със Савка и с другите сестри. Всеки ден Той излизаше на масата пред палатката. През всички хубави дни Той се хранеше на масата, постлана с бяла покривка. Та има ги тези снимки от това време. И те много добре показват състоянието на Учителя - Неговото скръбно лице и угрижените лица на приятелите около Него. И закуската, и обедът бяха на масата. И това го има на някои снимки. А разправят неверни неща. Изобщо, трябва да се съберат всички снимки, заснети около палатката на Учителя през тази година и да се наредят в хронологичен ред, за да се види как са всъщност нещата.

Тогава възрастните приятели, а ние бяхме още млади, се усъмниха и приеха, че Учителят си заминава. И даже в София решили да дойдат с една кола и да Го свалят от Рила, за да не станем за смях пред хората, та Учителят да умре на Рила. Младите братя повярваха, че ще мине и премине това премеждие. Те бяха с по-голяма вяра и се възпротивиха. Не позволиха Учителят да бъде свален от Рила. Аз имах една необикновена радост в себе си, че младите братя проявиха нещо ново и нещо повече, на което Учителят се беше надявал.

Спомням си, че никога на нашия бивак не е имало такива удобства - за нас, които обслужвахме Учителя и за дежурните по кухня. Тази година вода носеха всички без подканване - както за кухнята, така и за Учителя горе при нас, където Му готвехме. Идваха и ни носеха дърва в изобилие. Дойде брат Борис Николов и насече дърва: че по-дебели, че по-тънки, че всякакви клечици - като за изложба. Всички искаха да услужат и да видят по този начин Учителя. Той говореше малко, но приемаше всички отвън пред

палатката или в нея. Всички, които идваха се изреждаха да Му целуват ръка. Приемаше ги. Не беше затворен към приятелите. Някои после говореха, че Учителят не бил приемал горе приятелите четиридесет дни. Та вие ще видите много снимки на приятелите с Учителя пред палатката Му през тази 1936 година. Ние бяхме горе един месец.

На 12 август след обед Той стана от леглото. Взе си бастуна и преди да тръгне ми каза: "Еленке, можеш ли да стегнеш багажа утре, че вдругиден, на 14 август, да слезем в София?" Първо това ми каза. Отговорих Му: "Ама, разбира се, Учителю. Утре имам цял ден и мога да го събера!" Аз тогава се грижех за палатката Му и за багажа Му. Той слезе надолу по пътеката и всички видяха, че Той стана, тръгна и започна да върви свободно. Вече всичко си беше нормално, както по-рано. Стана и тръгна. Като че ли с нож отсече. Как стана всичко това, не мога да ви кажа. За мен това е тайна. Да стане изведнъж и да тръгне с нормалната Си походка. Тази тайна си остана тайна за мен. Аз обяснения не мога да дам - не съм лекар. Всичко, което видях е онова, за което народът казва: "С нож отсече!" Изведнъж стана, проговори, като че ли нищо не е имало. Той слезе с приятелите долу, на Второто езеро и по пътеката се запъти към извора. От там има много направени снимки. В тези снимки мен ме няма, защото аз не отидох. Защо ли? Защото толкова се зарадвах от всичко, което се случи, че само стоях и се радвах. Та аз бях непрекъснато с Него. Останах горе при палатката Му да приготвям вечерята.

Радостта ми беше много голяма. Много се радвахме, защото бяхме с Него и виждахме всичко. Например, през това време Той имаше запек и мъчно се изхождаше по голяма нужда. Приятелите направиха до палатката място, където да се изхожда и Му сковаха нещо като столче. Отгоре разпънаха палатка, за да не се вижда. А за малка нужда бяха напълнили една кофа с вода и там Той изпразваше пикочния мехур. Беше Му стегнат стомахът и червата и имаше запек. Веднъж поиска да вземе рициново масло за очистване на червата. Пеню Ганев слезна в Сепарева Баня и донесе оттам рициново масло. Паша беше приготвила резенчета от лимон, за да ги вземе с рициновото масло, което е много неприятно на вкус. Паша разказваше как Му дала рициновото масло със супена лъжица и Му подала едно резенче от лимона. Учителят пита: "Ами това за какво е?" "Ами, за да вземете с лимончето рициновото масло" - отговаря Паша. "Няма нужда, няма нужда." И на Учителя Паша сипва една лъжица от рициновото масло и Той го изпива. Сипва Му втора лъжица - и нея изпива, ама не мръдва нито мускул от лицето Му. Като че ли не е нещо неприятно. А който е пил рициново масло, знае как се пие.

Учителят слезе долу на чешмата. Там приятелите изпяха по тоя случай много песни. Паневритмия тази година не се проведе нито една. На 13 август приготвихме всичко и опаковахме багажа. На 14 слязохме от езерата. Тогава беше дошла една група гости от Латвия. Те дори останаха да летуват горе при езерата. Бяха пет сестри. За тях това бе един изпит. За всеки нов човек, който идваше при нас беше изкушение тази гледка около Учителя. Тези сестри от Латвия не се смутиха, защото видяха, че краят е Велик. Учителят оздравя.

На 19 август стана съборът в София. Всички приятели от Рила слязоха на групи. Така се изтеглихме от планината. В това време салонът

беше направен, беше направена сцената. Дори брат Бертоли, който ръководеше строежа на сцената, беше казал: "Защо правим тази сцена, когато Учителят е горе?" Мнозина бяха помислили, че Учителят си заминава. Почистихме салона, както и горната и долната стая на Учителя, за празника. На 19 беше първият съборен ден в салона. Беше много тържествен ден. Беседата "Да им дам живот", която се чете този ден, е отпечатана в едноименното томче. Тя е за вярата, която човек трябва да има, за да премине и да издържи своя изпит на земята. Много хубава беседа.

На първия съборен ден, след беседа, Учителят отиде на Паневритмия. След нея Той се ръкуваше с всички ни с двете Си ръце. Когато си подавахме ръката, Той се ръкуваше с нас с двете Си ръце. И в очите Му имаше сълзи. Това беше празник за нас и празник за Него. С много радост посрещнахме всичко това. Много радост имаше в Учителя. Защото Той ни показа как приема и преминава през страданието. Това беше един голям урок за нас. Ако имаш голяма вяра, ще се справиш със страданието и ще оздравееш. Той не направи нищо - нещо външно или с някакви средства да се лекува. Нищо. Много скромно ядеше и се хранеше по-малко. Правехме ошав и компот от сливи и плодове. През няколко дни брат Ради изпращаше по приятели една кошница, пълна с плодове от "Изгрева" - за Учителя на Рила. Там тя пристигаше с багажа на приятелите. От храните Учителят много обичаше бамя, зелен грах, който ядеше с удоволствие. Обичаше печени чушки, каквито имаше по това време и ние Му ги печахме на жар на огъня. Понеже Учителят обичаше много чушките и за да ги задържи по-дълго време, брат Ради ги зариваше в праха на въглищата и така, на "Изгрева", те се задържаха пресни чак до Нова година. Тогава нямаше консервиране, нито хладилници. Методът на брат Ради, макар и чудноват и смешен за мнозина, бе много сполучлив. Неговите чушки, зарити в пепелта от въглищата, се запазваха до зимата.

Тази година - 1936 - Братството бе подложено на голямо изпитание.

Последните дни на Учителя на земята

След голямата бомбардировка на 10 януари 1944 година, Учителят замина за Мърчаево с група приятели. Те се настаниха в дома на брат Темелко Темелков. Мнозина от нас бяха си наели частни квартири в селските къщи. Така направих и аз. Когато отивах в дома на Темелков на обед, виждах, че Учителят държи ръка на пулса Си. Мислех си: защо я държи и прави всичко това? Дали има аритмия? Не можех да си отговоря, а и не посмях да Го попитам.

След завръщането от евакуацията в Мърчаево на 3 декември, Учителят редовно държеше лекции и беседи. Само веднъж не дойде на едно Утринно Слово. И забелязахме, че някаква промяна става с Учителя. Не отдавахме голямо внимание на това, като смятахме, че ще премине. Но веднъж се смутих. Един месец преди да напусне земята, Учителят говори в една беседа, че като напусне някой човек земята, минава през една тъмна зона. Там има разбойнически крадливи духове, които гледат да откраднат придобивките на душите, когато заминават за другия свят. След това, Учителят добави: "И Аз търся път!" Запитах се защо Учителят търси път.

Какво мисли да прави? Веднага след това отидох при Паша: "Паша, направи ли ти впечатление какво каза Учителят?" Тя не беше го запомнила. Отидох при Савка - и тя не бе го запомнила. Но и двете провериха своите стенограми - и те бяха записали този израз дословно: "И Аз търся път!" Те бяха го записали автоматично, но не бяха го запомнили. По-късно, когато дешифрирах лекциите, аз също го намерих. Тогава много ми се щеше да попитам Учителя какво значат тези думи, но от неудобство не Го попитах. Този въпрос ми се видя личен и се страхувах да не проявя любопитство. И после много съжалявах за това. Но и за колко много други въпроси съжалявах. Те бяха в ума ми, но не смеех да ги поставя на Учителя. А бяха много важни въпроси за Братството. Ето, четиридесет години след това, си блъскам главата, за да си отговоря на тях и не мога да си отговоря! Ако бях Го питала - а въпросите бяха готови и бяха в мен - Той щеше да ни отговори. Тогава щях да зная Неговото мнение по всички братски въпроси и щеше да остане най-лесното - да се прояви послушание и да се изпълнява.

След като си замина Учителят, една сестра сподели една опитност с мен, която ще ви разкажа. Сестрата отива при Учителя и Го запитва какво ще стане с нейната болна и възрастна рождена майка, която изживява последните си дни. Тя отива за съвет и за помощ. Учителят казва: "Тясна е вратата, през която, чрез смъртта на земята, човек минава за Невидимия свят. Тясна е тази врата и скрита е тази врата. И аз търся тази врата". Това толкова обърква сестрата и я смущава, че чак след като си замина нейната майка и след като си замина Учителят, тя разбра какво е искал да каже Той. И тогава тя разказа всичко. В една от беседите бях срещнала, че човек, когато се ражда и слиза на земята, трябва да крие мига, когато слиза, за да не познаят враговете му в какво тяло се е облякъл и да остане скрит и дегизиран за тях. Когато човек напуска земята също трябва да крие мига, когато чрез смъртта напуска земята и тялото си, за да не го открият враговете му, които се намират в Невидимия свят и да го ограбят от онова, което е успял да събере в себе си през този живот на земята. Ето, това бяха мистични тайни, които ние трябваше да разрешаваме покрай заминаването на Учителя.

Чувах, че Учителят е неразположен и са Му слагали вендузи. Вендузите са чаши с дебели стени. Те се намазват отвътре със спирт, като се внимава ръбовете да са сухи, за да не се получат изгаряния. В тях се вкарва клечка с памук, предварително натопен в спирт, който е запален, за да може пламъкът в чашата да затопли въздуха и да направи вакуум. След това чашата бързо се захлупва върху гърба и от вакуума, който съществува в чашата, се получава дразнене върху рецепторите на кожата и по този начин се отвлича част от възпалителната течност в белия дроб към останалата част на тялото. Това бе тогава една често прилагана практика. Тогава в България нямаше антибиотици и други средства за лечение на инфекции.

Аз виждах, че стават промени в тялото на Учителя. Имаше някакво понижение на физическите Му сили. Виждах Го, като че ли се беше смалил. Но друго бе онова, което ме заблуди. Като дойдеше Учителят в клас да държи Словото Си, Той се оживяваше и сила и бодрост лъхаше от Него. Никаква слабост, никаква отпадналост не виждахме. Но това беше само, когато беше на катедрата и държеше беседа. Аз все продължавах да мисля, че има някакво нарушение в здравето Му. Това поддържаше безпокойството

ми и бях нащрек. Последните два месеца при Него отиваха сестри да Му помагат. Говореше се, че не се чувствува добре. В началото на декември ме срещна доктор Иван Жеков и ми каза: "Еленке, виждаш ли, че Учителят си отива?" Казах му: "Брат Жеков, това е временно нещо и всичко ще си отиде и замине, както и друг път се е случвало". Брат Жеков поклати глава, не бе съгласен с мене, не каза нищо и си отмина.

След като се върнахме в София от Мърчаево, видяхме някои неща, но съзнанието ни не бе будно и много по-късно ги разбрахме. Приятелите отвориха една вратичка зад салона, за да се свържат с едно място, което ни дадоха да го ползуваме. Видях Учителя, как бе отишъл да гледа това, което приятелите бяха направили. Тогава Го видях с пелерината, но беше се свил в нея и не беше Онзи, Който ходеше преди. Той ходеше изправен, с особена стойка и особена походка.

Учителят говореше така, както по-рано, но само когато идваше в клас. Никога нищо не се забеляза в говора Му или промяна в гласа Му. Ние, стенографите, познавахме гласа Му и не доловихме в него никаква промяна. Учителят чевръсто ще дойде, ще влезне в салона, ще се качи по три-четири стъпала до масичката и ще седне. Но вън от това, след беседа, съм Го виждала малко отпаднал и отпуснат.

Последния четвъртък преди да си замине, поиска да Му изчистим кюнците на печката. Брат Ради дойде да ме извика - той, като ги чистел, щял да изцапа пода, та аз да го почистя и измета след това. Отидох там. Брат Ради още не бе изчистил, а Учителят ме попита: "Готово ли е горе?" "Не, Учителю, не е готово". След като брат Ради свърши и постави отново кюнците на печката, аз изчистих, изметох и измих пода. Учителят се качи запъхтян до горната стая. Това не бяха малко стъпала.Тогава ми направи впечатление, че Той дойде малко запъхтян. Аз не бях Го виждала досега в това положение. И веднага седна на стола до масичката и до печката. "Ще запалите ли печката?" - запита Той. "Ще запаля, Учителю!"

Преди това бяхме почистили стаята Му. И Савка дойде и каза, че Учителят бил недоволен, задето сме разместили книгите. Търсили един плик, за да намерят документите на радиото и да платят таксата му. Тогава всяка една такса за радио се плащаше в края на годината - предварително за следващата година. Отидох при Учителя и Му казах, че Савка не е намерила въпросния плик с документи. Попитах Го какъв е този плик. Той отговори: "Канцеларски формат". Аз влязох в стаята Му, бръкнах с ръка в библиотеката и първият плик, който хванаха пръстите ми, беше този канцеларски плик. Отворих го и видях, че документите за радиото са там. Учителят седеше в килерчето до печката. Обърнах се и Му подадох плика. "Този ли е, Учителю?" "Този е." Учителят ли не го бе намерил този плик, други ли не го бяха намерили - това не зная. Приятелите не бяха го открили, а аз без да искам го намерих. "Занесете плика на брат Дряновски!" - каза Учителят. Тогава Той ми даде една голяма ябълка - сорт Александровски - това бе последният дар от Него, защото другата сряда си замина. Защо разказвам тези неща? Защото Учителят обичаше реда и порядъка. Искаше всичко около Него да се поддържа в порядък. Някой от братята беше дошъл и беше Му казал, че трябва да се плати таксата за радиото. Той знаеше, че трябва да бъдем изрядни и ни даде един пример за това. Защото знаеше, че след една

седмица ще си замине. Но ни показваше какви трябва да бъдем в живота си - в ред и порядък.

Аз не виждах Учителя толкова слаб, колкото ми правеше впечатление, че не е правилна стойката Му и се е свил. Винаги е имал права стойка, а не се прегърбваше и присвиваше, както в отделни моменти Го виждах сега. Сестрите, които Го обслужваха, ми казаха, че освен вендузи, са Му слагали и хардал на гърба. Хардалът се прави от синапено брашно и обикновено брашно, смесени в еднакви пропорции. Заливат се с вода и се прави кашичка, която се нанася върху тензух или тънко платно, което се слага върху гърба и така се държи няколко минути. После чух, че след тези манипулации излязъл по жилетка на полянката да се поразходи на чист въздух. Казвам, че бе излизал по жилетка, а не по риза, както после казваха някои и оттук излезе това, че Учителят излязъл нарочно, за да се простуди, след като тялото Му е било затоплено след направените хардали и вендузи. Това беше краят на декември и някои злосторници започнаха да говорят, че по този начин Учителят си е ускорил заминаването. Други злосторници пък говореха, че това се равнявало на самоубийство. Това са глупости и нелепости. Че Учителят излизаше, това бе верно, но - поради други причини, които ние не знаем. Той никога не изнасилваше нас, а камо ли пък ще изнасилва своята природа в това човешко тяло. Това не мога да го допусна. Това е нашето неразбиране. Учителят не може да посегне върху живота Си, за да ускори заминаването Си. Разбира се, знаел е, че си отива, че трябва да си отиде. И се подготвяше за това. Ние научихме това много по-късно, когато и другите приятели разказваха моменти от последния месец от живота Му на "Изгрева".

Пред някои Той бе споменал, че си заминава и то - строго определено, но те не смееха да споделят това с никого, а го разказваха едва, когато си замина Учителят. И нещо друго. Савка ми разказа, че Той я извикал и я накарал да събере всички пари, които са в Него, в стаичката Му, да ги преброи и да ги подреди по банкноти. Савка Му помагала в това. Парите дори били предадени и описани лично от Учителя. Това бяха пет милиона и сумата не беше малка. С тези пари можеше да се построи цяла десететажна сграда с около двадесет апартамента, ако не и повече. След четиридесет години, след като бяха преминали различни парични обмени, никой не знаеше какво е представлявала тази сума от пет милиона лева, която лично Учителят е опаковал. Ето, една сестра - Марийка Марашлиева, ми показа осигурителна си карта под Х33368 от 1944 година. Тя е работила като секретарка в немското училище в град Русе и е получавала на месец по 4560 лева. За онези години това не е малка заплата и превишава учителската. А сега пресметнете колко нейни заплати се включват в тези пет милиона лева, които лично Учителят, една седмица преди да си замине, е опаковал! Савка също беше болна тогава. Когато бяхме в Мърчаево, тя заболя. Паша не беше в Мърчаево, а в едно друго село. Когато дойде на Великден в Мърчаево, попита Учителя: "Учителю, да остана ли тук?" Учителят каза: "Недей. Голяма цигания е тук". Затова тя отиде в едно друго село - Богдановци - със своите рождени две сестри и престоя там няколко месеца. После се върна, когато всички се върнахме на "Изгрева".

Синът на една наша сестра беше току-що завършил медицина. Във вторник той доведе доктор Попов при Учителя, за да Го прегледа. Аз се

случих там, защото отидох за пръв път в понеделник, бях във вторник през нощта, присъствувах и на самото заминаване. Така че аз съм свидетел - видях цялата обстановка там вечерта, когато дойдоха да Му правят инжекция. Та аз съм свидетел срещу всички тези клевети, които дойдоха после, за да опетнят Учителя.

След преврата на 9 септември 1944 година, на власт дойдоха комунистите и стана много напрегнато и неспокойно. Много хора изчезнаха след направените арести и то - безследно. Затова никой не беше спокоен в София. Само Учителят, когато държеше беседите и лекциите, ни връщаше спокойствието от времето на Школата. На 19 декември 1944 година, Учителят слезе да спи в долната приемна стая. При Него влизаха и излизаха братя и сестри. Аз не отидох там, защото знаех, че Паша и Савка Го посещават и ако трябваше да отида, те щяха да ми съобщят. Паша ми каза, че Учителят казал за тези непрекъснати посещения на приятелите следното: "Какво го направиха тука? Те го направиха на хан". Затова аз все повече се стеснявах да посещавам Учителя. И тогава, последния четвъртък, пет дни преди 27 декември, брат Ради дойде и ме повика да помогна за кюнците и печката. А това не бе случайно, защото Учителят искаше и аз да присъствувам лично при тези събития, защото те трябваше да бъдат описани след време от някого.

Денят беше петък, 22 декември 1944 година. Рано сутринта, в пет часа, отидох в клас в салона. Учителят не дойде на беседа. После ми казаха, че се бил приготвил да дойде в клас и да държи редовната Си лекция, но брат Тодор Стоименов, който бил при Него Му казал: "Учителю, по-добре не отивайте в клас, за да не се уморявате повече". Тогава в салона бе прочетена една от вече напечатаните беседи. След прочитане на беседата, на излизане от салона, аз видях, че долната стая на Учителя е тъмна, а антрето пред стаята Му е осветено. Двете външни лампи на антрето светеха. Учителят се беше облегнал на рамката на вратата на приемната и следеше как учениците излизат от салона и отиват на полянката да направят гимнастически упражнения. Обикновено това бяха така наречените "шест упражнения", които редовно се играеха. Когато наближих антрето, аз вдигнах дясната си ръка с длан напред към Учителя за поздрав. Учителят ми отговори също с вдигане на ръка. Зарадвах се, защото видях, че преди мене никой не поздрави с вдигане на ръка. Може би не са се сетили. Като излизахме от салона, ние минавахме през силно осветената от двете лампи част на антрето и Учителят можеше много добре да ни наблюдава. Само след пет дни, след като Учителят напусна земята, разбрах, че това бе сбогуването Му с учениците от Школата.

В последните дни при Учителя дежуреха братя и сестри. Аз не отидох при Него по-рано, когато Той изкарваше боледуването Си. Повикаха ме в последните дни. В понеделник, на 25 декември 1944 година сутринта, дойде брат Тодор Стоименов и ме покани да отидем да дежурим заедно при Учителя. Отидохме в долната стая. Когато отидох там, почувствувах, че Той си отива. Как го почувствувах, не мога да кажа. Но начинът, по който Той се обхождаше, всичко ми говореше за заминаване. Видях нещо ново - Учителят никога не се е държал така. На човешки език, Учителят ту ставаше, ту лягаше - беше неспокоен. Той ставаше от едно място и отиваше да седне на друго място в стаята. Каквото Му предлагаха за храна - не вземаше. Ако Му

предложат чай - ще вземе една две глътки или две-три лъжички и повече нищо не взема. Нямаше никакъв апетит. Беше мълчалив. Полягаше на леглото и пак ставаше. Не се оплакваше от нищо.По едно време казаха, че ще правят клизма на Учителя. Аз напуснах стаята. След излизането от стаята, почувствувах вече определено, че Учителят си заминава.

След тази среща при Него, отидох при Паша. Тя беше заедно с рождената си сестра Надя. Казах, че съм била при Учителя и веднага добавих: "Паша, Учителят си отива!" Сестрата на Паша ми се скара, разсърди ми се, че съм могла да кажа такова нещо. За мен беше ясно, че Учителят си отива. Почувствувах това с цялото си същество. Никакви колебания нямах. Паша мълчеше. Може би и тя мислеше като мене. Но нищо не каза. След известно време срещнах брат Ради и на него казах същото. Но той се опита да ме убеди, че всичко това ще мине, както е минавало по-рано.

Същата вечер останах да дежуря при Учителя. Бяхме няколко души. Учителят не беше спокоен. Видях някаква борба в тялото Му. Това беше по-скоро мое виждане, мое вътрешно чувство. Не мога да си обясня как видях борбата. На другия ден, беше вторник, 26 декември, Учителят остана цял ден в леглото Си. Не проявяваше никакъв друг живот. Само дишаше все по-тежко. Борбата в тялото Му продължаваше. Учителят го нямаше там. Той го бе напуснал. Имаше само физиологически процеси.

В понеделник, когато бях при Него, видях, че има унес - унася се, което показваше, че напуска тялото Си и тогава говори чрез подсъзнанието Си. Понякога чувахме някои думи, изречения, които един брат стенографираше. Този брат бе Борис Николов. Беше интересно да се слуша как от време на време Учителят казва по някое изречение, което представлява отговор за някой друг, който Му задава въпроси от Невидимия свят. Кой беше този Друг, ние не знаехме, но можехме да съдим по отговорите на Учителя. Беше невероятно преживяване за всички ни, които присъствувахме там. Тялото Му беше спокойно, въпреки своята немощ.

Но във вторник състоянието Му се влоши. Той бе напуснал тялото Си и само дишаше тежко. Не проявяваше никакъв друг живот. Тогава онзи млад брат доведе онзи възрастен лекар, доктор Попов, който прегледа Учителя и каза, че има старческа пневмония и нищо друго не Го безпокои. Учителят не се подвижи никак, нищо не казваше, не приемаше храна или на човешки език това го наричаме агония.

Вечерта останах при Него. Пак видях борбата в тялото Му. Учителят Го нямаше там. Виждах само едно тяло, в което ставаше борба. През нощта бяхме четирима: доктор Борова, доктор Кьорчева, Тодор Стойменов и аз - Елена Андреева. Зачестяваше дишането. Никакви други прояви на живот. Рано сутринта дойдоха Борис Николов и Мария Тодорова. Постояха малко. Учителят започна по-учестено, по-затруднено и по-силно да диша. Борис се приближи до Него и повдигна главата Му. След няколко усилени вдишки, изведнъж дишането спря. Учителят си отиде от тялото Си и то се отпусна безжизнено в ръцете на Борис Николов. Всички разбрахме, че Учителят си е заминал. Беше сряда, 27 декември 1944 година, 5 часа и 45 минути сутринта. Погребението беше на 31 декември. Тялото на Учителя беше положено в салона за поклонение. Беше облечено в бял костюм и поставено на бяло ложе.

Едно ми направи много силно впечатление. Освен целият салон, но и целият "Изгрев" бе пълен с хора. И аз, която съм присъствувала всякога в класовете и познавах всички братя и сестри, защото дълги години бях в Братството, останах изненадана от присъствието на много хора, които не познавах и които бяха дошли на поклонение пред Учителя и да Го изпратят. Много хора, много чужди и непознати за мен хора имаше. И аз си казах: "Колко връзки имаше Учителят с хора, за които ние нищо не знаехме". Защото това беше един студен декемврийски ден. И да дойдат толкова хора от града пеша и с часове да стоят на студа - това не бе направено от обикновено любопитство. Това е израз на една почит, на една признателност и обич към Учителя. Никой нямаше да дойде от града при този студ, ако нямаше защо и за кого да дойде. Те бяха получили нещо от Учителя, което отвътре ги караше да дойдат. Беше тъжен ден за всички ни.

След заминаването на Учителя, всички бяха смутени и натъжени. Учителят не каза на всеослушание, че си отива, като изключваме само някои намеци или предупреждения пред някои братя и сестри. Мисля, че Той виждаше, колко не сме готови да останем сами при тази политическа промяна и при новото управление, което дойде. То не беше благоприятно за нас. Новата власт беше марксически и комунистически възпитана. Тя беше подготвена с програма и с настроение противорелигиозно. Властта беше наежена срещу всичко, което не излизаше от техните среди. Вярно е, че отначало ни признаха за верска общност и ни възприемаха като религиозна секта. През първите години комунистите бяха заети с по-важни задачи за укрепване на своята власт. Не се занимаваха с нас. Оставиха ни няколко години да провеждаме нашия братски живот без ограничения. Но след създаването на тяхното комунистическо законодателство, някои от законите ни засегнаха. Голяма част от имотите на Братството бяха отчуждиха по закона за едрата градска собственост. Дрязгите в Братството след онези две бомби, за които споменах, подготвиха почвата за избухване на третата бомба на "Изгрева". Първата бомба бе взривена след отпечатването на книгата "Учителят", втората бомба бе взривена след отпечатването на песнарката на Мария Тодорова.

А третата бомба бе предизвикана чрез финансова ревизия на Братството. Дойдоха двама ревизори и ни накараха да направим опис на цялото братско имущество. Инвентаризираха го, направиха финансова ревизия на всички сметки от януари 1945 година до 1957 година - за цели дванадесет години. Понеже Братството не беше признато за юридическа личност, то ревизорите не признаха вноските от десятъка на приятелите за членски внос, а ги приеха като дарение. Всяко дарение се облагаше тогава според закона с 10% данък. Този данък го изчислиха за дванадесет години от заминаването на Учителя. Получи се голяма сума от 500 000 лева. Братството нямаше такава сума. Затова бе оценено цялото братско имущество, движимо и недвижимо, но и то бе недостатъчно да покрие големия налог. Това го споменавам, защото онези, които се занимават с братски съвети, трябва много добре да познават законите на страната, в която живеят. Не само да ги познават, но и да ги изпълняват. Та Учителят пет дни преди да си замине търсеше онзи документ за радиото, за да платим данъка! Това е една символика, с която Учителят работеше и която ние знаехме, че е такава, но се намериха хора, които не изпълниха онова, което

трябваше да се направи! Ревизорите намериха нарушения в работата на Братския съвет и в неговата финансова отчетност.

Бе заведен съдебен процес, при което председателят на Братския съвет Борис Николов и счетоводителят Жечо Панайотов бяха осъдени на затвор. При отчуждаването на едрата градска собственост, властта нищо не плати на Братството, нито взе предвид цената на това имущество, за да се присладне финансовият иск, който бе предявен от държавата и да се покрият задълженията на Братството. След това инкриминираха цялата ни литература като ненужна и вредна за българския народ. Всичко иззеха и претопиха.

И така се подредихме, че бомба след бомба се взривяваше на "Изгрева". Останахме без всякакъв имот, включително и салона. Като описахме цялото имущество на "Изгрева, искаха да го продадат на търг. Приятелите от Братството го откупиха. Срещу наложения данък, властта взе всичкия имот, който беше останал след Учителя. След като отчуждиха цялото движимо и недвижимо имущество, започнаха да ни изселват от "Изгрева". Първите две сестри, които бяха изселени от "Изгрева", бяхме двете стенографки - аз и Паша. Дори не ни посочиха жилища, както законът повеляваше. Изгониха ни от "Изгрева" без право да си посочим ние жилище и да бъдем настанени. Направиха всичко това, без да ни дадат право да се защитим. Постепенно изселваха всички наши съмишленици, които живееха на "Изгрева". Само тези, които имаха частни имоти, получиха съответни апартаменти в построените нови блокове в различните части на града.

Учителят дълго време живееше на "Опълченска" 66 в една къща-близнак. От другата страна живееше семейството на Георги Димитров. При преследването на Георги Димитров от полицията, когато са правили обиски в жилището му, Учителят е приемал тяхната комунистическа книжнина да се прехвърля през двора и да се пази при Него. Освен това, Учителят лично спаси Георги Димитров, както и рождената му сестра Елена.

Когато Той си замина, нашите приятели изпратиха телеграма до Георги Димитров, който бе в Москва и оттам той с телеграма разреши тялото на Учителя да бъде погребано на "Изгрева". От негова страна това бе един благодарствен жест, за това, че е бил укриван и спасяван в жилището на Учителя. Но след това избухна и четвъртата бомба, а това бе разрушаването на целия "Изгрев" и предоставянето му от българското правителство за място за строеж на легации и посолства на чужди държави. Българите сами предадоха свещения "Изгрев" на чуждо посегателство и на чуждоземци. Запомнете това добре. След всичко, което новата власт направи, дойде време, когато поискаха да преместят тялото на Учителя и да осквернят гроба Му. Но се намериха трезви хора, които не допуснаха това последно посегателство и кощунство срещу Учителя. Ако се бе случило това, този народ щеше да бъде впоследствие заличен от земята от чуждоземци - онези, които разрушиха целия "Изгрев". В това съм сигурна.

През целия Си живот на земята Учителят бе клеветен, хулен, калян с всевъзможни лъжи и клевети, идващи от властите и от различни среди на обществения живот в държавата. Власти, държава, общество - всички препятствуваха Неговото дело съзнателно и целенасочено! Духовенството навремето Го обяви за самоотлъчил се от църквата и Му приписа най-големите престъпления към църква, народ и държава. А отначало Той се е

опитвал да работи с църквата - искал е да я реформира. Пращал последователите Си рано сутрин да правят молитвите си в църквата. Трябвало да будят клисарите по тъмно, за да им отварят църквите. Но след като духовенството се опълчи срещу Учителя, Той пое по друг път - създаде общество и след това отвори Школата. Клеветите и гоненията продължиха и след заминаването на Учителя. Покрай другите клевети срещу Него, комунистическата власт Му приписа и най-голямото престъпление: написаха и публикуваха, че се е самоубил. Това е лъжа, целенасочена и умишлена лъжа.

Новата власт, която пое управлението след 9 септември 1944 година, се оказа неблагосклонна и враждебна към нашето Братство. Първите няколко години бяхме спокойни и не бяхме обезпокоявани в нищо. Братският живот се провеждаше нормално. Но когато бе създадено комунистическото законодателство на новата власт, нещата се промениха и по законен начин целият "Изгрев" бе разрушен. На 6 декември 1957 година натовариха деветнадесет камиона с литература от "Изгрева" и я унищожиха чрез претопяване. Това бяха беседи на Учителя. И това го направиха не чуждоземци, не чужди завоеватели, а българи! И запомнете добре това, защото този народ ще отговаря и ще изплати всичко докрай, като премине през страдания, мъчение, а може да попадне и под чужда окупация. Не може да му се размине на този народ така, защото той от себе си роди, отхрани и излъчи онези злосторници, които изгориха всичко.

Отначало ни признаха за верска общност, но без никакви права. После, с друго официално писмо, анулираха това признание и ние вече бяхме нищо за тях! През 1965 година ни забраниха дори летуванията на Рила, където ходехме от 1922 година било групово, било на лагер с палатки. Отчуждиха ни салона на "Изгрева" и нямаше къде да се събираме. А дойде време и да го разрушат.

Имаше само едно място на Витоша, където ходехме на общи и частни екскурзии по за няколко часа. И това ни забраниха. Там, на Бивака, в местността, наречена от нас "Ел Шадай", още от времето на Учителя бяхме построили със суха зидария една каменна стена, висока един метър, за да ни пази от ветровете, които идваха от запад. Там бяхме на завет. Но изпратиха войници да изхвърлят надолу камъните и да разрушат каменния зид. За зимата имаше една примитивна землянка, построена още по времето на бомбардировките - и нея разрушиха. Всичко, което трябваше да се направи, за да нямаме възможност да се събираме, те го направиха така, както трябва. По план, целенасочено, разрушиха всичко, за да няма помен и следа от Школата на Учителя.

Нашето Братство е идейно Учение, с идейна вътрешна организация. Ние сме последователи и ученици на Учението на Учителя Беинса Дуно. Това е Учение за висша духовна култура. То е предназначено за хора с висш интелект. Ние приемаме, че целият Всемир се управлява от Висша Разумност, която ръководи и обгръща всичко в себе си. Разумни закони управляват целокупната природа. Природата е разумна и разумни закони лежат в основата на цялото Мироздание. Човек е част от тази природа и неговият живот е подчинен на същите закони. Чрез Своето Слово Учителят ни даде методи за възпитание и превъзпитание на човека. Човек трябва да развие в себе си всички заложби, вложени от природата. Учението на

Учителя поддържа еволюцията на човечеството, а не революцията! То е против насилието, под каквато и форма да се проявява то. Ние зачитаме законите на страната и мислим, че всички спорни въпроси могат да се уредят по мирен път, без насилие. Смятаме, че сегашната комунистическа власт постъпи несправедливо към нас и към Братството. Отне ни всякаква възможност за изява и премахна всички условия за работа по методите на Учителя. Остана всеки от нас да прилага тези методи от Словото на Учителя в собствения си живот.

Тази власт има само едно положително качество. Като видят, че са направили грешка, те са готови да се изправят. И след като са направили фатални грешки и са разрушили всичко, те пак са готови да се изправят. Това съм го забелязала и съм убедена в него. И аз чакам да го направят. Сега е 1980 година. Аз чакам и се надявам, че скоро ще го направят и ще се коригират. Не може да не се коригират. Те не знаят какво представлява Всемирното Велико Бяло Братство - че то управлява живота на цялата Вселена. Те не знаят Кой е Учителят. Не знаят, че Той е Всемировият Учител и управляваше и управлява тази Вселена! Амин

Братските салони и "Изгревът"

Първата неделя на 1920 година, чух за пръв път Учителя да говори. Това стана в един салон на "Раковска" и "Граф Игнатиев". Салонът беше в сградата на Дома на журналистите, на втория етаж. Влизахме от "Граф Игнатиев" през една тясна задна вратичка и се изкачвахме по една доста стръмна и тясна стълба. Влизахме в широк хол, който беше абсолютно празен. На този етаж имаше две стаи, които бяха съединени помежду си, но едната стена беше махната и по този начин бяха направили салонче. Отпред имаше един голям хол и една малка стаичка за Учителя, като приемна. Като влезеш - от лявата страна имаше две врати на две стаи, на които средната стена бе махната. В това салонче се държаха беседите. Имаше прозорци и на трите страни на салона към "Раковска". В средата имаше малък подиум от три стъпала, а на него - една малка масичка с бяла покривка, до която имаше стол с облегалка. Около подиума бяха наредени столовете, като бе оставена тясна пътечка от първата врата за влизане в салона.

Братята бяха купили този салон. В него слушахме беседите цяла зима, но през лятото ми казаха, че е станало голямо недоразумение, скарали са се и след това го продали. Аз бях тогава нова и не бях запозната с братските работи. Но чух, че там имало много генералши с много претенции, много важни и всяка искала да командува според генералския пагон на съпруга си. Затова накрая се скарали и го продали. Защо го продадоха? Не се споразумели коя да ръководи и коя да бъде първата от тях. Кой е дал парите - също не зная. Но щом са се скарали и са го продали, значи е било борба за ръководство и влияние. Салонът беше срещу аптеката и колониала днес. Сега там има сладкарница, а по-рано имаше двуетажна къща и се идваше през задна дворна малка вратичка. Главният вход бе от "Раковска". Сега тази двуетажна сграда не съществува и на нейното място е построена многоетажна кооперация. Аз заварих тук Паша и Савка като стенографи.

След напускането на този салон, Учителят се връща отново на "Опълченска" 66 и от 1921 година продължава публичните Си лекции от 10 до 12 часа всяка неделя. Те бяха достъпни за всеки, който искаше да слуша. В дома на Петко Гумнеров Учителят държи Словото Си през 1914 и 1915 година. Стенограф е Гълъбов. След завръщането Му от заточение през 1918 година от Варна, Учителят продължава да държи Словото Си на "Опълченска" 66.

Известно време Той говори на приятелите в помещение на шивашкото ателие на сестра Ружа Иванович. Беседи са държани също известно време в салона на радикалите.

През 1922 година, приятелите наеха салона на Германското гимнастическо дружество "Турн Ферайн" на "Гурко" и "Евлоги Георгиев". Вечерно време и в неделя салончето беше свободно и Учителят държеше там беседите Си. Там се държаха и неделните беседи, и лекциите на младежкия и на общия окултен клас, когато се отвори Школата. Там имаше поставена черна дъска, където с тебешир се отбелязваха цифри, имена и се правеха чертежи за онагледяване на лекциите. Доколкото си спомням, в "Турн Ферайн" се преместихме преди откриването на Школата, някъде през 1921 година.

Беседите започваха по един и същи начин във всички салони, през които минахме. Приятелите идваха по-рано и по същия начин бяха облечени - много прилично, като за църква. Повечето бяха скромни хора. Виждала съм двама-трима офицери, които бяха с пелерини и с шпаги. Повечето бяха тихи и скромни хора. Учителят влизаше с Библия в ръка. Всички ставаха. След като влезеше, ние казвахме обикновено "Добрата молитва", като я изговаряхме всички гласно. На мен много ми харесваше това гласно изричане на молитвата. Пееха се песни "Благославяй, душе моя, Господа" и "Благословен Господ, Бог наш". Тези песни се пееха и след свършването на беседата. Пееше се и една църковна песен - "Хвала Теб, Господи". Мелодията и думите на песента действуваха успокояващо. Учителят казваше молитвата, изпяваха се песните, след това всички сядаха по местата си и Той започваше да говори. Така се започваше и така се завършваше.

През 1922-23 година, в дома на сестра Маркова, на "Шишман", в салона за чужди езици, се четяха лекциите на младежкия окултен клас.

Учителят започва да прави сутрин разходки с приятелите на края на гората, за да посрещат изгрева на слънцето. Те са го посрещали и на края на боровата гора, зад Семинарията. По-нататък зад боровата гора нямаше нищо. Имаше само ниви. Долу към реката имаше няколко къщички - някаква работилница беше и мисля, че имаше само една постройка от лявата страна на шосето, като се идва от града. Това беше бирария до шосето, където пиеха бира и ядяха кебапчета на скара. По-нататък нищо друго нямаше. Само поляни и ниви. И като идвахме от града, минавахме по Дървенишкото шосе и стигахме до най-високото място, там, където беше пътят за Семинарията, там заставахме. Там беше най-високото място. Там се нареждахме да гледаме слънцето. Гимнастики нямаше къде да се правят. Ходехме в гората между борчетата и там на някоя поляна ги играехме. На различни места и на различни поляни ни е водил Учителят и ни е говорил от Словото Си.

След като изгряваше слънцето и направехме гимнастиките, Той ни говореше. По това време изваждаха рано евреците от фурните в града и

някой от нас, като минеше, купуваше по двадесет геврека, даваше ги на Учителя и Той ги разчупваше и ни ги раздаваше на всички. Това ставаше много често - ако се случехме по-малко, ще ни даде по половин геврек. В онези години стражарите ни гонеха от гората, понеже сме тъпчели младите дървесни насаждения. Тогава тя беше засадена с млади фиданки и минаването за пешеходци и добитък беше забранено. Имаше пазачи, които викаха стражарите, а те от своя страна глобяваха и пъдеха. Клоните бяха гъсти до земята и едвам се минаваше, но по-късно, с годините, те се вдигнаха - израснаха дърветата и гората стана достъпна за всички. Тогава не можехме да минаваме навсякъде и това много ни затрудняваше.

Тогава някой каза, че трябва да си купим едно място, където да се събираме и да бъдем свободни от стражарите и пазачите. Оказа се, че слугата на журналиста Баучер, който се казваше Иван, беше наследил като подарък за своята служба една нива от пет декара. Това е мястото, където бе по-късно полянката, заедно с горичката. През 1921-22 година са го купили. Това място беше записано на имената на седем души. Купено е с братски пари от десятъка. Вече имахме място, където да ходим. Влизаше се от гората. Мястото беше заградено и имаше една вратичка, през която влизахме. Впоследствие, купихме една нива до него, където по-късно бяха построени салонът и кухнята.

Можеше да се минава и от южната страна, не само от източната. Минавахме през житена нива, там, където по-късно бе построен салонът и където през 1926 година бе построена приемната на Учителя. Около 1922-23 година, Той ни каза на трите стенографки - Паша, Савка и Елена - така: "Идете с брат Коста Русев и там ще се подпишете". Коста Русев беше банкер и зет на Борис Малджиев от Русе. Ние отидохме и се подписахме, но не знаехме за какво се подписваме. Тази нива беше на брат Русев. Той я беше купил преди това, но не знам по какъв повод и защо я продаде. Тя беше записана на името на трите стенографки, това го разбрахме много по-късно. На тази нива по-късно бе построен салонът. Запомнете много добре това, че тя бе записана на имената на трите стенографки, които стенографираха Словото на Учителя. Ние научихме много по-късно за какво сме подписвали и много се смяхме помежду си. По-късно, когато старите приятели ни правеха забележка, ние също се шегувахме с тях, като казвахме, че мястото, на което е построен салонът, е на стенографките и понеже по тогавашния закон, мястото вземаше сградата, то и салонът беше на стенографките. Приятелите виждаха нашата шега, но тази шега след време ни излезе много солена, защото след заминаването на Учителя и след излизането на Закона за едрата градска собственост, ние имахме право да декларираме само по една сграда. И оттогава, та чак до сега, ние понесохме всички упреци на Братството. Така че шегата ни излезе пресолена.

Адвокатите ни посъветваха всеки от нас да декларира жилище, ако има, на свое име, за да има къде да живее. А салонът да не се декларира, защото държавата, ако иска, ще го остави, а ако иска, ще го вземе! Но тогава няма да има къде да се живее! Това бе проблем за Паша, която имаше наследствена къща. Тя декларира къщата си, а салонът остана висящ и държавата го взе. Аз бях гола като пушка, нямах нищо. Декларирах моя дял - една трета от салона и една трета от мястото, но държавата пак го взе. Савка си беше заминала, а майка й декларира собственото си жилище. Така

че делът на Савка - една трета идеална част от салона и една трета от мястото - остана за държавата. Ето как онази шега ни излезе пресолена с толкова много упреци, че ние, стенографките, сме били виновни салонът да бъде иззет от държавата, понеже никой не го декларирал на свое име. Нещата стоят другояче и следващите поколения трябва да ги проучат, защото ще се сблъскат със същия проблем. Тогава, както и през време на цялата Школа, Братството не беше юридическа личност. А защо стана това - трябва да се проучи много добре, защото имаше хора от нашето поколение, които знаеха как стоят нещата, но не го казаха и не го написаха, защото не им изнасяше. Накрая, това хвърли в заблуда онези, които трябваше да решават проблемите на Братството и всички платиха така, както трябва по окултните закони. Знанието е сила, а незнанието е още по-голяма сила, но - разрушителна!

Имаше един брат - Иван Радославов - учител по история, който живееше на "Оборище" 14. Той беше закъсал със сметките си и имаше някакви задължения. Беше се хванал с един предприемач, който се оказа голям и изпечен мошеник. Пред къщата му имаше свободно място. Радославов предложи на Учителя това място, с условие да му платят задълженията. Не го подаряваше това място, а го продаваше на Учителя, за да се построи салон. Тогава ни беше омръзнало да се скитаме от място на място и да търсим разни салони. Учителят постъпи по един много интересен начин. Бяхме в клас и Той ни попита: "Е, къде искате да построим салона? На мястото на Иван Радославов или на мястото на Баучер?" Всички мълчаха. Учителят каза: "Които са за мястото на Иван Радославов, да вдигнат ръка". Вдигна се гора от ръце. "А кой иска да се построи салонът на мястото на Баучер?" Само трима си вдигнаха ръцете. И аз бях там, и аз бях една от тези трима - двама братя, а от сестрите бях само аз, която вдигна ръка. Ние ходехме често горе и чак по-късно нарекохме това място "Изгрев". През годините 1922, 1923, 1924, 1925, ние посрещахме изгрева на слънцето горе и там си правехме гимнастиките. Сами ходехме горе, имахме си място, където да застанем и да поприказваме. Учителят понякога престояваше до обед там в разговори с нас и пеехме песни. Но салонът беше в града.

През 1922-23 година построихме салона на "Оборище" 14, понеже беше гласувано за това място. През 1923 година за пръв път Учителят чете беседи там - три пъти в седмицата. Там бяха вече младежкият клас, общият клас и неделната беседа. Освен това, там, в този салон, сестрите ходеха на сестрински събрания в четвъртък и понякога Учителят ги посещаваше. Това бяха молитвени събрания. Събирахме се в четири часа след обед и се молехме. Дори през 1917 година, на "Опълченска" 66, е имало молитвени събрания и Учителят е идвал и говорил на сестрите, без да го викат. А на братята е говорил само един път по това време.

Значи, в салона на "Оборище" 14 Учителят е говорил от 1923 година до пролетта на 1928 година. Какво стана с този салон? Брат Радославов се бе свързал с един предприемач, който го излъга, измами го и накрая му взе къщата, заедно с мястото и построения салон. Така че салонът на "Оборище" 14 беше похитен от чужди ръце и ние трябваше да го освободим, макар че Братството го бе построило и бе заплатило мястото на Иван Радославов. Разрушиха салона, разрушиха къщата на Радославов и на това място построиха кооперация. В приземния етаж имаше кръчма, а в

съседство, когато по-късно дойдоха комунистите, направиха клуб на тяхната партия. Така че на мястото, където бе салонът на "Оборище" 14 и където Учителят даваше Словото на Бога от 1923 до 1928 година, сега има кръчма от едната страна, а от другата - клуб на комунистите. Да не смятате, че това е случайно или е само символика. Напротив - пълна реалност.

А каква е връзката между салона на "Оборище" 14 и салона на "Изгрева", построен през 1927-28 година? След като салонът на "Изгрева" бе построен, поради непослушанието и своенравието на приятелите бе допусната груба грешка, че не бе откупено това място, което се допираше до салона. По късно, едни го наеха и направиха там кръчма. Цял ден и цяла нощ пияниците се събираха там и пиеха вино и ракия. Разнасяше се дим и мирис на кебапчета, който стигаше до салона и до стаята на Учителя. Значи кръчмата от "Оборище" 14 дойде и се залепи за салона. А дойде и онова време, когато "Изгревът" беше разрушен от комунистическата власт в България и бе предаден на комунистическата власт на Съветска Русия - там бе изградена легация на Съветска Русия. Съвпаденията не са случайни. Те са жива реалност на сили, които поради нашите грешки, своеволия и непослушание към Учителя се проектираха. Тези сили разрушаваха всяко място, където бе стъпил кракът на Учителя и където бе изречено Словото Му.

През 1926 година на "Изгрева" бе построена приемна стая на Учителя. Това беше една стая с много малко антренце като входче. Първата година Учителят спеше в нея. Той стоеше най-често горе, а слизаше за клас долу, на "Оборище" 14. И през зимата на 1926-27 година беше в тази стая. Оставал е понякога да преспива и на "Опълченска" 66.

През 1926 година на поляната се състоя съборът. От провинцията дойдоха много приятели. Те си построиха символични навеси от платнища и спяха там. Една сутрин на "Изгрева" осъмнахме заобиколени от полиция. Властта бе решила да забрани събора. Точно в този ден Учителят беше на "Опълченска" 66 и изпрати един брат с писмо до тогавашния министър-председател, който отмени по телефона блокадата на полицията. Онези приятели, които пристигаха с влаковете на Централна гара, бяха връщани обратно. Бяха пуснати да влязат в града само онези, които можеха да докажат, че отиват у роднини или в домовете си. Тогава имаше много хора и нямаше къде да се денем. Седяхме на полянката. Някои стояха прави. Така слушахме Учителя. Хранехме се на полянката. Всички идваха с каруци, одеала, платнища. Построи се цяло селище. Това беше един голям събор. Но съборите в Търново бяха по-тържествени, защото тук идваха от града други странични хора и разводняваха нещата. Софиянци не бяха дисциплинирани - с тях идваха техни приятели и вместо да слушат внимателно, те се оглеждаха насам-нататък, шепнеха си това или онова и онази мистична атмосфера, която трябваше да бъде, не се създаваше.

На Учителя беше скована от летви една рамка, на която бе опънато платно. Тя служеше като навес срещу слънцето. Бяха сложили една маса и стол и при такива условия Учителят говореше на събора. Има снимки от този събор.

В кое време се даваха беседите от Учителя? До 1928 година школните лекции от младежкия и общия клас бяха вечер - от седем до девет часа. Тогава Учителят говореше по вечерно време, независимо къде бяхме - дали в "Турн Ферайн", на "Опълченска" 66, на "Оборище" 14 или на "Изгрева".

От 1928 година школните лекции на общия и младежкия клас започваха от пет часа сутринта.

Неделните беседи бяха от десет часа сутринта през цялото време след 1930 година.

От 1930 година започнаха беседи от пет часа часа сутринта всяка неделя. Те бяха наречени Утринни Слова.

От времето, когато Учителят за пръв път отседна да живее в дома на Гина и Петко Гумнерови през 1905 година, та до времето, когато през 1926 година бе построена приемната стая на Учителя на "Изгрева" - това бе един период от странствуване и опитности на Школата. Този опит трябва да бъде много добре изучен и да се знае от онези, които в бъдеще искат да се занимават с организационни въпроси, касаещи Братството. Без знанията от този период и без нашите опитности до най-малки подробности, никой не може да направи крачка напред. Ще се спъне в това, в което и ние се спънахме, поради нашето непослушание и своеволие, и то по времето на Учителя. Що се отнася до вас, вие ще търсите знанията, дадени в Словото на Учителя от този период и ще се съобразявате с нашите опитности и с поуките, които трябва да извлечете от тях. А те са живи закони.

Построяване на "Изгрева"

Вече бяха закупени с братски пари някои места и бе построена през 1926 година стаята на Учителя. Приятелите, като видяха това, започнаха да си строят бараки. Сестра Динова си направи къща. Започнаха постепенно да си купуват места. Учителят каза нещо, за което ние не Го послушахме: "Всеки от вас да си купи по един декар място, за да не са близки постройките, а да имате място, което да обработвате, с което да посрещате насъщните нужди от прехрана". Учителят имаше предвид, освен овощни дръвчета, в тези места всеки от нас да има зеленчукова градина, където сам да прави опитите, които даваше Той и така да се прехранват.

Братският просветен съвет, състоящ се от интелигентни братя, имаше за задача да организира издаването на Словото на Учителя. На Братския просветен съвет Учителят беше казал да закупят всички места, разположени от Дървенишкото шосе до железопътната линия в гората. Имаха пари, но не ги закупиха. Непослушание и своеволие! Освен, че не ги закупиха, но направиха и втора фатална грешка. Започнаха да закупуват от селяните имоти, които бяха на парцели по два-три декара. С това се занимаваха брат доктор Иван Жеков, който бе отговорник, както и брат Любомир Лулчев. Откупуваха от селяните парцелите от по два-три декара и след това ги разцепваха на 200-300 *кв.м* на човек. Вместо да купят по един декар, както беше казал Учителят, те ги разцепиха на по 200-300 *кв. м.* Извинението им беше, че хората били бедни и нямали пари. Това беше и вярно, и невярно. Тогава имаше много братски пари и земите можеха да се откупят с тях, а след това всеки, който получаваше по един декар, щеше да си изплати на Братството заема. Но това не бе направено. Те можеха да бъдат и по двама-трима собственика на парцел, но парцелите трябваше да бъдат поне по един декар. Но се получи едно раздробяване, безразборно разкъсване на парчета на парцелите и когато по-късно си направиха къщите,

гледката не беше хубава. И когато решиха да правят къщите, пак не Го питаха. Учителят беше за ред и порядък. Спомням си как по време на съборите нареждаше палатките да се построят в редици и под конец. А тук всеки правеше това, което искаше и според възможностите си. Значи и за това не Го питаха. Учителят никога не се бъркаше да каже: "Направи това или онова".

И се появи следващото своеволие. Като закупи местата и ги раздаде на хората, доктор Жеков дълги години не даваше на приятелите крепостните актове. Защо ли? Не мога да кажа. Най-вероятно - за таксите, които трябваше да се плащат. Или пък искаше да държи нещата в свои ръце и да направи другите зависими от себе си. И той сполучи в това. Много време тези хора се смущаваха, че са дали пари, а нямат документ. Може би много от тях си взеха актовете за земята по давност. Излезе един закон, според който, ако плащаш десет-двадесет години данък за едно място, това място става твое. И приятелите постъпиха така. Ние се оказахме много малки и непослушни за Учителя и за онова, което Той донесе. В приложението си на това Учение в живота, и то в колективното приложение, позволихме да се случат много непозволени неща. Случиха се неразбории между приятелите за оградите. Някои дори се съдиха в града за тях. Накрая се оградиха с бодлива тел.

В Братството идваха млади попълнения и заварваха малките, неугледни и безразборно построени, но непременно оградени с бодлива тел къщички. И това не им харесваше, защото четяха и слушаха Словото на Учителя за живота. А Той бе казал: "Моето учение може да се предаде само с една дума. Тази дума е ЧИСТОТА". Та това даде повод на Учителя след това да нареди: "Да се вдигнат телените огради!" Някои ги вдигнаха, а някои не ги вдигнаха. После станаха кавги за педя земя. Съдиха се за квадратен метър земя. Когато след време четете това, братя, трябва да знаете какво значи своеволие и непослушание към Учителя. Имаше случай, когато брат Белев се съди за един квадратен метър. Епитропов и доктор Жеков се съдиха за въздушно пространство. Тогава чрез съда събориха горния етаж на Иван Жеков, който бе построен неправилно и навлизаше във въздушното пространство на Епитропов. Аз плаках дори за тази работа. Какво братско отношение има в това? Така се скараха, че не си говориха с години. Брат Епитропов подаде заявление в съда и след като се съдиха, разрушиха една стая от къщата на доктор Жеков, която бе незаконно построена. Това не е позволено на братя: един да строи незаконно, а друг да търси правдата си чрез съда. Аз плаках тогава от срам и жалост, че сме толкова нищожни и малки хорица пред Учителя. Когато тази свада приключи, Учителят дойде на "парахода" на стенографките и каза: "Примириха се, Еленке, току-що - на обед". Това бе празник за Учителя, че са се примирили. И стана на връх Ивановден, когато бе именният ден на доктор Жеков. Доктор Жеков отиде при Учителя да Го черпи за именния си ден, а Учителят му каза: "Не си ли готов да се примириш с Петко Епитропов и то днес, на именния си ден?" Доктор Жеков отговори, че е готов. Отишъл при него и се примирили. Заради това Учителят ни извика всички на обяд и отпразнувахме тяхното примирение. Каква голяма радост видях в очите на Учителя! Аз имах един случай с Петко Епитропов, който дойде да му напиша едно заявление срещу доктор Иван Жеков. Казах му: "Брат Петко, вие имате недоразумения с брат

Жеков. Както вие сте ми брат, така и брат Жеков ми е брат. Недейте ме кара да пиша заявление!" Погледна ме и промълви: "Сестра, разбирам това". И ме остави. Та нали утре Жеков ще разбере, че съм писала на братската пишеща машина и съм взела страна. И съм написала това на братската машина! Ще ме обвини, че злоупотребявам с братската машина и с братската идея. Не можех да го направя. И ако бях го направила, тежко щях да го понеса. Накрая Учителят лично ни извика, за да отпразнуваме тяхното помирение. А и сестри се съдеха за един метър от местата за неправилно поставена телена ограда. Срамни истории пред Учителя!

А Той е искал, когато се купят всички места, да се парцелират по един декар и да се построи една голяма сграда, в която да живеят сестри и братя, които са самотни. Дори планът беше начертан. Всеки един щеше да има по една стая, кухня и антре. Имаше една сестра, която беше чула за това, беше дала всичките си спестявания на Учителя и бе казала: "Учителю, като правите нещо, една стая да ми направите". Учителят беше оставил нейните пари в купа на братските пари и понеже нищо не се построи, нейните пари останаха там. Накрая, от кумова срама, на сестрата бе скована една барака и тя преживя там живота си. Но стана не по вина на Учителя, а по вина на приятелите. Пред сестра Веска Козарева Учителят дори бе казал: "Казах им да построят едно общежитие за братя и сестри. Дадох им план, давах им пари, но никой не се нае да го построи. А построиха бараки и се оградиха с бодлива тел. Затова аз ще го предам това място на други хора, които да изпълнят Волята на Великия Учител". След този разговор изминаха десетки години и дойде онова време, в което се сбъднаха думите Му. Бараките с телените огради бяха разрушени, а местата бяха раздадени на други хора. Тези други хора си построиха легация и ако минете днес, ще видите как там се извисява една седеметажна сграда, дълга към 60-70 метра. Онези, които не изпълниха думите на Учителя, бяхме самите ние, но дойдоха отвън други, чужди, които ги изпълниха, макар и в наша вреда! Окултният закон държи строго да се изпълняват законите в Духовния свят! Словото на Учителя управлява тези Духовни закони! Ето така думите на Учителя се изпълниха от други!

След време питах брат Начо Петров, който беше от интелигентните и образовани братя в Братството: "Брат Начо, когато Учителят ви каза да купите местата от Дървенишкото шосе до линията, защо не ги купихте, защо не направихте така, както каза Учителят?" Брат Начо ме гледа, примигва и мълчи. "Брат Начо, пари ли нямахте тогава?" Накрая брат Начо проговорва: "Имахме пари. Защо не ги купихме ли? Защото толкова разбирахме. Казвахме си: Какво ще правим в този пущинак, та да го купуваме? Защо да си хвърляме парите в този пущинак? И не купувахме, макар, че селяните от тези места не ги оряха. Това беше Слатинска мера. Имаше много безстопанствени места. Не го направихме от неразбиране". Това не е извинение. Ако нямаха разбиране, защо не го направиха поне от послушание на ученик към Учителя? Разбирането е едно и за него има оправдание. Но послушанието на ученика е нещо свещено и за него няма оправдание! Така смятам аз досега.

А има и една друга причина, която е най-важната. Много пъти съм чувала как възрастните приятели говореха, че Учителят разбирал само от духовни въпроси, но не разбирал нищо от материални неща. Затова, като по-оправни в материалните неща, те ги разбирали по-добре от Него и затова си

правеха, каквото си наумяваха, без дори да се съобразяват с мнението на Учителя, изказано по някой въпрос. По този повод много приятели платиха скъпо за своето непослушание с личните си имоти. Когато отиваха да питат Учителя как да си разрешат въпросите с тях, след като получаваха съвета Му, правеха точно обратното, понеже смятаха, че Той не разбира от материални въпроси. Те си платиха за непослушанието със своите имоти, като ги загубиха! Но тук се касаеше за Братството, за братски имоти, за построяване на "Изгрева" и те нямаха право да проявят това своеволие. А го направиха.

Ето пример с Иван Радославов, който бе загубил от онзи мошеник-предприемач къщата си, дворното място и след това салонът трябваше да бъде разрушен. Отива той със своя адвокат при Учителя за съвет. След като адвокатът излиза от стаята на Учителя, започва да се кара на брат Иван Радославов: "А бре, Радославов, като имаш такъв умен човек, който да знае по-добре от мен всички закони, защо не си дошъл да Го питаш какво да правиш, а си се оставил в ръцете на онзи мошеник да те изиграе. И сега ме водиш пред Него и аз да се червя, като Го слушам колко много знае и че моето адвокатство нищо не струва пред Него!" Брат Радославов слуша, мълчи, но беше почтен, та после разказва това пред всички. Но беше късно!

Поради това неразбиране и непослушание раздробиха "Изгрева" на малки парчета и се получи една цигания. Не беше представително селището на "Изгрева". Представителни бяха само салонът и столовата, защото се поддържаше чисто, както и полянката, на която играехме Паневритмия. Но частните къщи и бараки не бяха представителни. Онези, които имаха повече пари и вкус, построиха хубави жилища, но дори и те бяха без архитект и план. А всички, които бяха бедни, си бяха построили без вкус бараки. Те не се поддържаха добре и понякога представляваха срамна картина.

През 1926 година, освен приемната на Учителя, бяха построени четири-пет къщички-бараки, широки два до три метра. Приятелите идваха от града и преспиваха тук.

След 1928 година дойде електрическият ток - прекарахме го от "Орион". Когато прекараха тока, сложиха един голям стълб с голяма крушка на поляната. Учителят не е искал на средата да има електрически ток и лампа, защото на тази поляна се играеше Паневритмията и електричеството щеше да пречи със своите силови линии и полета на онези същества, които ни посещаваха при игра на Паневритмия. Но Лулчев постави този стълб с лампа по свое усмотрение. Учителят искаше стълбът и лампите да бъдат отстрани. Така ставаха нещата - Учителят искаше нещо, а братята си правеха каквото си искат. Кой както си го разбира. Оттам се получаваше нарушаването на външния вид на "Изгрева". Трябваше да има план. Учителят имаше план да се построи сграда с читалня, библиотека, със стаички за самотните сестри и братя. Но не го осъществиха. Взеха, че си направиха малки къщички и после никой не искаше да си бута бараката за общия план на Учителя. Да, това бе трагичното - не искаха да си бутнат бараките за общия план на "Изгрева". Там е истината! Да не говорим за това, че не взеха по един декар земя, а раздробиха всичко на парчета. Борис Николов и Славчо Славянски дори купиха общо една голяма нива и вместо да я направят по декар парцела, раздробиха на отделни малки парчета тази хубава нива.

Никак не сме били послушни. Своеволия сме правили. Като ученици доста нарушения сме правили в свободата, която Учителят ни даде. Той ни остави свободни, но трябваше да проявим Любов и послушание към Него. Ако бяхме проявили това, нещата на "Изгрева" щяха да се устроят по друг начин и съдбата му би била друга днес. Не проявиха нито едното, нито другото. Трябваше да питаме. Ние правехме общежитие, където щяхме да живеем. Имахме Учител, Който ръководеше тази Школа и това общество и трябваше да се пита. Освен че не се пита, а и онова, което Учителят бе принуден да каже за устройството на "Изгрева" не се изпълни. Всеки се цвъкна и се устрои там, където си искаше. Затова се получи тази непредставителна картина. Тя бе камък за препъване на мнозина, които идваха от града да чуят и видят за пръв път Учителя. Те не можеха да прескочат бодливите телени огради и схлупените бараки на "Изгрева", въпреки че имаха вътрешен стремеж към Словото на Учителя. Ние ги спряхме с бодливата тел, с която се бяхме оградили. Ние носим вина за мнозина, които не дойдоха на "Изгрева" при Учителя именно заради това. Те се препънаха от тази гледка. А веднъж много по-късно, за да освободи онези, които се вайкаха, че са направили грешка, Учителят каза между другото,: "Е, поне няма кой да ни завижда с тези бараки и да се съблазнява в това!" Това бе хубавата страна така, както Учителят я видя и ни я показа, защото обществото в града Го хулеше, че ни привличал на "Изгрева", като ни давал пари и обещания за задгробен живот. Това бяха глупости, но имаше такива, които се хващаха на такава въдица. Те идваха на "Изгрева", за да ни огледат, виждаха ни неугледни и непривлекателни и си казваха: "Тук няма нищо ново и интересно, което да ни накара да дойдем втори път!" Така бодливата тел отстраняваше любопитните. Но аз познавам и мнозина, които не можаха да я прескочат и не дойдоха на "Изгрева", макар че контактуваха по различни начини и при различни случаи с Учителя. Бодливата тел ги спря. Тя се яви голяма преграда за мнозина. И изкушение! А ние бяхме отговорни заради нея пред този народ!

През 1927 година властта разреши събора. Преди това един брат, инженер от Стара Загора - Слави Николов - изработи план за новия салон на "Изгрева". И дойдоха братята от Айтоския край с белите ризи, червените пояси и черните потури. Те бяха майстори - зидари. Започнаха да строят сградата. Вода на "Изгрева" нямахме и носехме от Танушев, където беше бирарията. Там имаше вода. А по-късно нашите братя издействуваха и изкараха чешма на шосето до разсадника. Оттам с бурета, кофи и стомни се пренасяше вода. Здрави, яки мъже бяха тези братя, които носеха по двадесет литра вода на ръце или на кобилица с кофи. Имахме две бурета по сто литра. Бяхме ги сложили на две колелета и ги бутахме. Аз докарах веднъж сама едно буре, но беше много тежко.

Салонът бе построен за две седмици. Братята успяха да го измажат отвътре, постлаха дюшемето в салона - успяха да го изковат, но прозорците не бяха сложени. Подът беше измит. Така, през месец август 1927 година, дойде съборът. Ние всички влизахме в салона боси, за да не цапаме и сядахме на измития под. Само за Учителя имаше маса и столче. Тогава, през тези съборни дни, Учителят даде "Пътят на ученика". Съборът беше много вдъхновен, с много радост, защото бяхме си построили салон далеч от града на наше място и смятахме, че вече никой не може да го присвои. Съборът

беше много голям, с много възторг. Със засмени лица оглеждахме салона, направен на наше братско място и се чудехме как не сме си го направили по-рано, а сме ходили по чужди места, откъдето все ни гонеха. Но през 1927 година беседите още се държаха в салона на "Оборище" 14. Чак през 1928 година Учителят каза: "Хайде, искате ли да се преместим горе на "Изгрева? Но сутрин ще стават беседите". И ние всички се съгласихме. И вече през учебната 1928 и 1929 година бяхме на "Изгрева".

Всички идваха в салона сутрин рано, в пет часа. Ние, трите стенографки, живеехме в една барака, която се наричаше "парахода". А защо "парахода"? Северната страна на бараката беше права, както и задната, която беше около два метра права. И отпред имаше малко права част. А останалата част на нашата постройка беше полукръг. Това беше една скована набързо барака. Тя имаше такава форма, защото мястото, на което бе построена там бе такова. От дъски беше скована, а отвътре облепиха дъските с хартия да не ни духа и така живеехме лете и зиме. Отоплявахме се с печка. Бяхме млади и нищо не усещахме. Там трите стенографки, Паша, Савка и аз, започнахме да живеем от 1928 година. Тази барака беше построена през 1927 година, но не беше покрита. Имаше един голям прозорец горе на тавана. А покривът бе обул. И понеже Паша обичаше да кръщава разни неща с различни имена, затова тя стана кръстница на тази постройка. "Това прилича на параход, който пътува на небето" - каза Паша. Това, което пътува във водата, бе над главите ни и затуй бе кръстено "Параход". Горе на правата страна имаше един голям прозорец и в бараката беше много светло. И на вратата имаше едно малко прозорче.

Учителят ни идваше много често тук на гости. Когато идваше, разговаряхме за беседите и всички проблеми около тях - нали ние бяхме стенографките, ние дешифрирахме беседите и ги подготвяхме за печат. Идваше след беседа, понякога за закуска или след закуска. Докато нямаше стол, много пъти се хранеше при нас. Извика някоя от нас, даде ни продукти и каже: "Ха сгответе това и аз ще дойда да се храня". А друг път каже: "Ха сгответе това и донесете в една чиния и за мене". Животът в "парахода" бе много интензивен. Учителят даваше на всяка от нас задачи за разрешаване, които ще опиша на друго място. Аз бях студентка и работех по малко. Една сестра ми скрояваше плата и аз по малко поушивах някои дрешки. С получените пари се издържах. Паша я издържаше рождената й сестра, Аня, която бе учителка. Савка беше студентка и я издържаше майка й Тереза. Когато завърших през 1927 година, отидох при Учителя и Му казах: "Учителю, сега трябва да работя. Баща ми има познат в министерството и могат да ме изпратят в някой хубав град като учителка. Какво ще ми кажете по този въпрос?" Учителят каза: "Като отидеш там, ще имаш пари за един хляб. И ние можем да ти дадем този хляб". Аз се отказах да учителствувам и останах на "Изгрева". Паша работи една година като учителка в Русе, но беше уволнена като дъновистка. Като студентки и стенографки, Учителят изпращаше за трите стенографки по някоя и друга банкнота по равно в три различни плика, за да се подпомогнем. Но след като завършихме, след като направихме опити да учителствуваме и след като бяхме уволнени, се установихме за постоянно на "Изгрева" като стенографки. Учителят даваше всеки месец и на трите по един плик с пари, с които Той бе поел нашата издръжка. Това бяха суми, с които закърпвахме своя скромен бюджет за прехрана. А понякога ни

даваше и други три плика, в които имаше суми за дрешки и за обувки. Ние бяхме стенографки на Учителя, Той бе поел нашата издръжка и Той лично се грижеше за нас.

Стенограф на "Изгрева" бе и брат Боян Боев, който записваше както Словото на Учителя, така и всички частни разговори на приятелите с Него - както на "Изгрева", така и на различни екскурзии, където сме ходили. Обикновено той изчакваше някой брат или сестра да излязат от стаята на Учителя и питаше какви въпроси са задавали и какво е отговорил Учителят. Така приятелите му разказваха много интересни случки, които той записваше. Той дешифрира разговорите на Учителя от село Мърчаево и ги даде в сборник "Изворът на Доброто", който не бе отпечатан. По-късно Борис Николов направи нова редакция на това, което Боян Боев лично бе записал и лично бе дешифрирал. Аз смятам, че оригиналът на Боян Боев трябва да остане такъв, какъвто е. Борис няма право да пипа труда на Боян Боев! Ако иска да работи, да дешифрира своите бележници, в които стенографираше, а да не посяга на чужд труд! Брат Боев дешифрира от своите стенограми един голям материал, обхващащ 1 000 страници, който бе напечатан в четири екземпляра. Това са разговори на Учителя с приятелите на "Изгрева". Тези разговори бяха дадени от него като "Разговорите на Учителя при изгревите на слънцето". Освен това, в тези 1 000 страници има разговори на Учителя с приятелите на Бивака, Витоша. Те са озаглавени "Разговорите ни с Учителя на Ел-Шадай". Така че следващото поколение трябва да издаде тези 1 000 страници от разговорите на Учителя, които лично брат Боян Боев е стенографирал, дешифрирал и диктувал на една сестра, която ги написа на пишеща машина. Той е авторът и на трите книги, които трябва да излязат: "Изворът на Доброто", "Разговорите на Учителя при изгревите на слънцето" и "Разговорите ни с Учителя на Ел-Шадай". Освен това брат Боев дешифрира от своите лични тетрадки един огромен материал и го препращаше до ръководителите в провинцията под заглавието "Писма до приятелите". В тези писма има много ценен материал за братския живот по време на Школата, както и разговори на Учителя. Тези писма трябва да се съберат, да се подредят и издадат. Автор на този труд е също Боян Боев. Последните години чувам разни приказки, че и Борис Николов бил участвувал в подготовката на тези книги. Това е лъжа! Боян Боев лично стенографира, лично дешифрира и лично диктуваше тези неща на една сестра, за да се напишат. Борис Николов може да си дешифрира неговите записки да излязат от негово име, а не да посяга на чужд труд. Учителят беше казал за Боян Боев така: "Това е най-безкористният човек на "Изгрева". Затова питам аз, защо вие, които се смятате за ученици, посягате върху труда на един ученик, който си е свършил работата? Ако сте ученици, свършете и вие някаква достойна за подражание работа като онази, която свърши Боян Боев. Ха, да ви видим!

Що се отнася до проблемите по издаването на беседите, редактирането им и всичко онова, с което сме се сблъсквали, ще ви го разкажа, но в една следваща глава. Не съм забравила никого. За всекиго съм отделила време и думи, защото други не се сетиха да направят това и да оставят свидетелство за поколенията, които ще дойдат след нас.

Бележка на редактора. През пролетта на 1992 година научих, че ще бъде издадена книгата "Изворът на Доброто" като на корицата било

отбелязано, че авторът на този труд е Борис Николов. Аз се възмутих от тази лъжа и лично предупредих много лица, че ще бъдат дадени под съд за лъжа, за плагиатство и за кражба. Тогава написах лично препоръчано писмо до Мария Кисова, в което много точно описах как стоят нещата, които тя знаеше предварително много добре. Но тя и нейните познати искаха да впишат името на Борис Николов като автор, за да го възвеличат, макар че знаеха, че това не е вярно. Още през 1972 година, лично Борис Николов бе ми предал оригиналния труд на Боян Боев за съхранение. Предаде ми и неговата редакция на труда на Боян Боев, защото той смяташе, че брат Боян пише много обстоятелствено. Аз се възпротивих на това и тогава Борис Николов остави този проблем да бъде решен от мен, след като ми предаде двата оригинала. Издателите на "Изворът на Доброто" бяха предупредени и те промениха, и добавиха, че Словото на Учителя е записано от Боян Боев, а съставителството е от Борис Николов. Така те решиха да излязат от това неудобно положение, в което бяха поставени поради незнание и поради лъжата на другите. Дойде време - и тази книга излезе. Не беше отпечатан оригиналът на Боян Боев, а преработеният оригинал на Борис Николов. При сравнение на това издание дори и с оригиналната редакция на Борис Николов, има голяма разлика. Материалът е разбит на части, а голяма част от материала е изхвърлен. Има някои цели пасажи изменени и променени. Най-обидното е, че на няколко места думата "Господ" от оригинала е заменена с думата "Бог". Това означава, че онези, които са работили върху материала, нямат елементарни познания, че Господ е едно, а Бог - друго. Хора без познание нямат право да се добират до Словото на Учителя, защото то е наказуемо според Духовните закони, чрез които е свалено Словото на Учителя. Написан е предговор от издателите, от което се вижда, че те не познават нито историческите събития, нито историята на Школата, нито личностите Боян Боев и Борис Николов. Те също не познават както биографичните данни от живота на Учителя, така и не познават езика на Учителя и Словото на Учителя. Школата на Учителя има своя терминология, свой език и всяка дума на Учителя не е само символика, а са закони и истини, свалени от Божествения свят. Затова не може да се пише с други понятия и с други стилови похвати, и с терминология, чужди на Школата на Учителя. Така че уводът на тази книга е атака срещу Школата на Учителя, който предговор дори не е подписан от авторите.

На корицата на книгата е поставена цветна снимка от фотографа, който не е обозначен и не е искано разрешение за отпечатването от съпругата му, Надежда Кьосева. Тази снимка има история, която не се познава и не е отбелязано. Тази снимка е от Молитвения връх на Рила, а не от Мърчаево. Онези, които стоят зад Учителя, имат свои имена и са личности, взели дейно участие в братския живот. Тя е поместена, за да се види, че Борис Николов, застанал прав, стенографира на тефтерче. А онези, истинските стенографи на Учителя, които са седнали при нозете Му, са Паша Теодорова, Елена Андреева и Савка Керемидчиева. Но на снимката на корицата те са изрязани, за да не се видят, а за да остане само този, който стенографира на тефтерче. Борис Николов не е бил в Мърчаево, освен на една екскурзия с Учителя по време на събора, август 1944 година, на връх Острец, защото е бил мобилизиран. Стенографи в Мърчаево са били Елена Андреева и Савка Керемидчиева, които са стенографирали Словото на

Учителя, което бе отпечатано в три последователни тома, отбелязани като "Заветът на Любовта". Освен това, фотографът Жорж Кьосев е направил и други няколко снимки, в разстояние на пет минути, при което се вижда, че Борис Николов не само че не записва, но и не слуша какво говори Учителят. Защо не беше поместена една такава снимка? А защо не беше поместена снимката на онзи, който лично е стенографирал, лично е дешифрирал, лично е диктувал на машинописка и лично е подготвил изданието за печат. А този човек е брат Боян Боев. Негова снимка с Учителя не бе поместена, както не бе поместен и неговият оригинален труд? Това се казва кражба! Това се казва лъжа! Учението на Учителя и Школата на Учителя нямат нищо общо с кражбата, лъжата и непочтеността!

Търси се ученикът, който да застане зад истината!

Дни и години на драматични развръзки

На 27 декември 1944 година, в 5 часа и 45 минути Учителят си замина. На 31 декември Той бе погребан на "Изгрева" с разрешение на властите, което бе изпратено лично от Георги Димитров от Москва по молба на наши приятели. Почти всички ръководители на Братствата от провинцията бяха дошли за погребението. На следващия ден, 1 януари 1945 година, в дома на Жечо Панайотов, се събраха двадесет и четири човека, сред които бяха ръководители от провинцията, както и по-активни в братския живот братя и сестри. В този ден бе избран временен Братски съвет от седем души от "Изгрева" в София, които трябваше да поемат ръководството на Братството след заминаването на Учителя до избирането на редовно ръководство. Бяха избрани: Тодор Стоименов, който бе един от първите ученици на Учителя, Боян Боев, Симеон Симеонов, Паша Теодорова, Борис Николов, Никола Антов и Жечо Панайотов. Освен този ръководен седемчленен братски съвет, бяха избрани още три съвета:

1. Финансов съвет: Манол Иванов, Жечо Панайотов, Никола Антов.

2. Просветен съвет: Боян Боев, Паша Теодорова, Савка Керемидчиева, Елена Андреева, Борис Николов, Георги Томалевски, Славчо Печеников, Елиезер Коен, Влад Пашов, Аня Теодорова, Гаврил (Галилей) Величков, Тодор Стоименов.

3. Домакински съвет: Манол Иванов, Елена Андреева, Георги Йорданов, Борис Николов и Алфиери Бертоли.

Изброените тук лица трябваше да поемат ръководството на Братството и да се грижат както за братските имоти, така и за правилното протичане на братския живот в София и в страната.

На 10 август в дома на Жечо Панайотов отново се събраха всички ръководители на братските кръжоци в страната, както и по-активни в братския живот братя и сестри. В този ден събраните двадесет и шест човека одобриха първия избор на седемчленен състав и лицата, избрани в Братския съвет и след като намериха, че са работили добре, ги избраха пожизнено за ръководители на този Братски съвет от София. Какво значи "пожизнено"? Ами докато са живи на земята да бъдат ръководители. Аз много се шегувах с Паша, защото и тя бе избрана пожизнено, като казвах: "Паша, ти си избрана пожизнено и това означава, че ще бъдеш вечна на земята,

както и вечна на небето!" Паша също не одобряваше тази работа, но не може да се противопостави на останалите.

Този пожизнено избран Братски съвет доведе до много големи борби още от самото начало. Раздорите вървяха един след друг. Едни казваха, че това не било по Учителя, други пък казваха, че това го има писано в беседите. Каквото има писано в беседите, вие ще си го прочетете. А което трябваше да ви разкажа, вие ще го прочетете по-добре там, където говорих как Учителят даде песента "Писмото". А тя бе дадена именно за този момент. Но желанието за ръководство се оказа по-голямо. Първият въпрос, който се задаваше, е този - за колко време трябва да бъде избрано едно ръководство? През време на Школата Учителят е давал различни указания за това. Днес можете да прочетете беседата в томчето "Трите живота" на общия окултен клас, 13 школна лекция от 26 май, четвъртък, 1922 година, държана на Витоша от 11 до 12 часа и озаглавена "По пътя". В тази беседа, на стр. 313, четем следното:

"Изберете сега една комисия по вдъхновение от Братството от седем души да следи за общия ред. За една година да бъдат избрани, а след една година - други. (Приятелите се обаждат: първият да бъде избран от Учителя, вторият - от първия, третият - от втория и така нататък.) Добре, аз избирам Начо Петров. (Последният посочва Стоян Русев, той - Елена Иванова, тя - Коен, той - Илия Стойчев, Здравка Попова и Тереза Керемидчиева)".

Това нещо ще го намерите в първото издание на това томче. През 1942 година бе направено второ издание на този том, но тази лекция от 26 май 1922 година е озаглавена "Правият Път" и всичко, което цитирах, е изхвърлено. А защо ли? За това си има причина и вие ще си отговорите сами защо? Значи тук се поставя въпросът за ръководство, избрано от седем човека за една година и то, избрано по метод, одобрен от Учителя. А не за пожизнено ръководство. И сега се поставя друг въпрос. Дали е необходимо да се създава организация и как този седемчленен Братски съвет може да работи? Този въпрос ще го намерите разрешен в началото на същата лекция и аз ще цитирам (стр. 303):

"Аз ви казах, че ако след свършването на моята беседа ще търсите кой е виноват, няма да държа беседа. Уреждайте тия работи по братски, приложете великия закон на Любовта. И да се създаде една организация, този закон няма да бъде съвършен. Как може да се приложи тоя закон? Вие още не можете да разберете. Не огорчавайте Божия Дух. Това, което се върши, не е против мен, а против Бога. Кой ще ви говори тогава? Може ли да се избере една комисия, която да следи за реда? Може да отредите седем души, вие сте в състояние да го направите това. Ще се подчинявате, ще турите великия закон на Любовта в основата? Разбирате ли? Туй правило ще го турите! Ако не турите това правило, законът не може да работи и вие ще имате същите закони, каквито светът, държавата и църквата ги имат и тогава нищо не става."

Оттук следва, че ако се създаде една организация, великият закон на Любовта не може да се приложи при сегашното състояние на човечеството и на ученическото съзнание. По този начин се огорчава Божият Дух и това е действие, насочено срещу Бога, Словото на Учителя и Школата. Защото има един закон, който гласи, че повдигането на един от учениците по веригата помага да се повдигнат и останалите. Ако не повдигнеш себе си и не решиш

правилно задачата си, не можеш да помогнеш на останалите от веригата да се повдигнат. Грешката на едного е грешка и за останалите от веригата, страданията на едного са страдания за всички и благата на едного са общи за всички. Този закон важи, когато веригата работи, а тя се включва, когато се задействува законът на Любовта. А той действува само при пробудено съзнание на ученика. Съзнанието се пробужда поотделно за всеки ученик - по различно време и след работа върху Словото на Учителя и за разрешаване на своите задачи по Словото. Чак тогава действува тази верига и протича законът на Любовта. И тогава може да се пее песента "Братство, единство". Така се решават проблемите на едно общество. Не може един седемчленен съвет да разрешава въпросите пожизнено, даже и за една година, ако случайно е избран за такъв мандат.

Значи, хора, които живеят по закона на Любовта и които са свързани в тази вътрешна верига чрез Словото на Учителя, могат да живеят и да работят в съгласие. А сега ще цитирам томчето "Разумен живот" от III година на младежкия окултен клас, 30 лекция, държана от Учителя на 11 май 1924 година в София, озаглавена "Млади и стари", стр. 237:

"Най-важното нещо: у вас трябва да има широта в идеите, а не дребнавост. Ако някога се зароди у вас чувство на завист, трябва да правите опити да трансформирате това чувство. Направете следното нещо. Изберете един комитет, който според сегашните традиции да има председател, подпредседател, касиер, съветници и членове. След избора, някои от вас ще останат на особено мнение, ще кажат: председателят не е на мястото си. Друг трябваше да бъде на негово място. За подпредседателя някои ще кажат: и на този човек му липсва нещо. За касиера пък ще кажат, че не е честен човек. За да се избегнат тези недоволства, тази завист между вас, направете нещо друго. Вие сте осемдесет души, нали? Всяка седмица правете нов избор на комитета, за да опитате много начини. След изтичането на седмицата, старото настоятелство ще падне, ще се избере ново настоятелство. Ако се яви голям спор, ще постъпите по този начин, но ако всички сте на едно мнение, може да избирате настоятелството за един месец или за една година. Този срок е крайният предел. Според мен, най-добрата система е да бъдеш председател само един ден! Тази система работи отлично. По този начин ще се роди у вас частната инициатива."

Оттук следва, че идеалната система е да бъдеш председател само един ден! А какво означава това? Това означава, че ако хванеш една Божествена мисъл и в този ден я изпълниш и реализираш, в този ден ти си изпълнил Волята на Бога. В този ден ти сам си председател на себе си. Чрез своята жертва ти си използувал условията, които са ти дадени, в този ден и Духът е работил в теб, за да реализираш тази мисъл. Е, тогава трябва ли ти настоятелство и Братски съвет от седем члена, избрани пожизнено, за да те командуват и да ти казват какво да вършиш? Ами ако те те карат да вършиш неща, които един човешки ум може да измисли? Ако през него преминават онези мисли, които са човешки, а не Божествени? Е, тогава? Вие какво ще предпочетете - да реализирате една Божествена Мисъл, която е дошла във вашия ум или да реализирате човешки мисли, минали през главите на седемчленен Братски съвет, избран пожизнено? Помислете върху това и си отговорете сами. Как ги решава тези неща Учителят, ще научите, когато

прочетете посочените беседи. А Той завършва въпросната беседа така: "Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, а Бог на живите!"

През 1948 година Братския съвет направи постъпки за юридическо признаване на общество "Бяло Братство". Тогава беше направена една фатална грешка. Този Братски съвет сам влезе в клопката, като подаде молба да бъде зарегистриран към Комитета по вероизповеданията, в който влизат православната църква, католическата църква и всички видове религии и секти, които съществуват в България. Ние не сме религия, нито религиозна секта, а сме Школа! Но нашите се представиха като верска общност "Бяло Братство" и сами се отклониха от думите на Учителя, които ще ги намерите в Словото Му. Така отделът за вероизповеданията при Министерството на вътрешните работи удостовери, въз основа на молба на Братския съвет от 5 юни 1948 година, под входящ Х 27526-40-V, че общество "Бяло Братство" е признато за верска общност и се ползува с правата на свободна дейност на основание на чл. 78 от Конституцията. Писмото беше подписано от пълномощен министър Димитър Илиев. По-късно, с входящ Х 6786/13 септември 1950 година, брат Ганчо Ганчев от София завери при Софийския нотариус, че това удостоверение наистина е валидно за страната, съгласно законите. Но по-късно то бе отменено и анулирано с писмо Х 346-20 от 20 октомври 1956 година. Така че когато дойде време за процеса, ние не бяхме нито юридическа личност, нито верска общност. А защо стана всичко това? Ами ще намерите отговор в беседите на Учителя. Аз лично присъствувах, когато Той каза: "Ако от Моето учение направите религия, то Аз ще я разруша". Друг път каза - и аз присъствувах лично: "Ако от Моето учение направите църква, то Аз ще я разруша".

А сега помислете кой изпълни Волята на Учителя? Братският съвет ли, който сам подаде молба при Комитета на вероизповеданията и се нареди в един ред с останалите църкви и секти и се обяви за верска общност? Или онзи държавен служител, който с един подпис нареди да се отмени и анулира онова решение, че ние сме верска общност. Много държа всеки от вас да си отговори на този въпрос! А той е следният: Братството какво е? Школа ли е? Религия ли е? Верска общност, религиозна секта или църква?

За мен отговорът е такъв: Ние сме Школа! Ръководител на тази Школа е Всемировият Учител Беинса Дуно. Неговото Слово е Слово на Бога. Обект и субект на изучаване в тази Школа е Словото на Учителя. Всеки, който е ученик в тази Школа, изучава сам Словото, доколкото може и каквото може. Сам прилага това Слово в живота си. И като го прилага, той става член от вътрешната верига на това Общество, наречено Велико Бяло Братство. Така се свързва по вътрешен път с членовете на тази верига. Така той работи за останалите и останалите работят за него, за да изпълнят Волята на Всемировия Учител. Тази Воля ще я намерите в Словото Му. Така се разрешава въпросът за вътрешната организация, за братските съвети и за различните религиозни форми на човешкото съзнание. Този, който е в Школата чрез Словото на Учителя, преминава през религиозното съзнание и влиза в духовното съзнание, а оттам трябва да премине в Свръхсъзнанието, което е състояние на съзнанието на истинския Ученик.

През месец март 1949 година излезна Закон за вероизповеданията и нашата "Верска общност" направи постъпки в предвидения от закона срок от три месеца, за да бъде признато Братството за "религиозен култ". А за да се

признае за "религиозен култ и секта", ние трябваше да изработим устав на "Верска общност Бяло Братство". Ето защо, през месец април, в братската градина в Айтос се събраха всички ръководители на братските кръжоци от провинцията, заедно с Братския съвет от София и след няколкодневна работа беше изработен устав на Бялото Братство. Той беше представен в Комитета по вероизповеданията, за да ни признаят за верска религиозна общност. Съгласно този закон, чл. 30, трябваше да се представи устав и Братският съвет го изработи. Там, в Айтос, бе избран Върховен съвет. Той се състоеше от всички ръководители на Братствата в страната плюс Братския съвет от София. Значи, братските въпроси щяха да бъдат решавани от Върховен Братски съвет, който се събираше по време на съборите. Идеята за пожизнено избиране на ръководството беше продиктувана от това да няма съревнование и лични амбиции за избор на ръководство. Но това не беше в духа на времето и на Словото на Учителя. Идеите на Учителя за Братството бяха идеи за вътрешната свобода на човешкия дух и човешката душа. Тези идеи се ограничаваха от избирането на всякакви Братски съвети. Какво стана по-нататък? Уставът бе предложен на Комитета по вероизповеданията, където, съгласно закона бяха одобрени уставите на всички религиозни секти и църкви. Само нашият устав не бе одобрен! Това беззаконие ли беше от страна на властите? За да си отговорим на този въпрос, ще се обърнем към Словото на Учителя. В 27 школна лекция, II година на общия окултен клас, държана от Учителя на 29 април 1923 година в Стара София и озаглавена "Работата на Окултните сили", на стр. 10 четем следното:

"Една от главните мъчнотии е, че вие се стараете да поправяте неща, които не се нуждаят от поправяне. Вие искате да турите ред и порядък. Това Общество си има свой ред и порядък, то си има ръководство от друго място. Сега, вземете например, защо вие не харесвате туй Общество? Вие казвате: "Какво ще кажат хората, какъв е Уставът на това общество?" Я вижте как е нагласен светът! Ами че какво се нуждае това общество от устави! Като имат другите общества устави, защо не седите при тях? Всичката ви грешка седи в това, че вие искате, като дойдете тук, да се проявите както в света. Не, тук ще се проявите най-естествено, по Божествено."

А на стр. 12 Учителят казва следното:

"Може, не е грях това, но когато ние влезем в една Школа, Аз искам да бъдем естествени. В Писанието се казва: не естествени, но свободни да бъдете. Свободни да бъдете в своите вътрешни проявления. Под проявления разбирам проявления на вашето сърце, проявления на вашата душа, тъй, както в природата може да се проявят. Та тази свобода е потребна на всинца ни. Не говоря за свобода, която да пречи на другите, но в свободата си да мога да изразя своята мисъл."

По-нататък, Учителят разрешава този въпрос така:

"Е, разбира се, онези, които ще говорят на някое общество, трябва да бъдат много внимателни, та ако то не иска да ги слуша, да намерят друго общество, което иска да ги слуша, та нему да се изкажат. Да бъдем свободни."

И така, уставът бе предложен, а някой неизвестен служител, облечен в светска власт, не разреши да се подпише Уставът на верска общност "Бяло Братство". Всички бяха недоволни от това своеволие. Питам аз, кой изпълни

Волята на Учителя и на Бога, след като Учителят е срещу всякакъв вид устави, които ограничават дадено общество и особено учениците от Школата? Отговорете на този въпрос! В същата беседа, на стр. 19, Учителят казва следното:

"Първото нещо: от ученика се изисква точност, съобразителност, подчинение на Божествените закони, да ги изпълнява, да прави опити, и след като придобие знание, тогава да се произнася за тия работи."

А сега ми отговорете: учениците от тази Школа и Братският съвет изпълниха ли точно тези закони от Словото, че не трябва да има устав и че който иска устав - да си отиде в онова общество, където има устави, ограничения и правила. Сега разбрахте ли защо онзи служител на Кесаря не подписа устава и ние не станахме юридическа личност, не станахме секта? Ако утре някой от вас създаде устав на общество "Бяло Братство", трябва да знаете, че това са сили, които работят срещу Словото на Учителя и срещу Школата Му. А какъв ще бъде резултатът от това, ще намерите в Словото Му, където се говори за неизпълнение на Окултните закони и за онези, които огорчават Божествения Дух.

В бр. 65 от 1950 година на Държавен вестник, с Постановление 620 на Министерския съвет от 13 март 1950 година, печатницата "Житно зърно" на "Изгрева" бе отчуждена. С това се спря отпечатването на Словото на Учителя. На 30 ноември 1950 година, от "Изгрева" бяха иззети пет пишещи машини, с които работехме. А след големите противоречия и неразбории в Братския съвет и в Братството и след едно събиране от 9 юни 1957 година, от събранието бяха изгонени членовете на финансовия съвет Никола Антов и Коста Стефанов, като не им бе позволено да прочетат своя отчетен доклад за финансовото състояние на Братството. Те напуснаха събранието и изпратиха доклада си на онова място, където го прочетоха -други, понеже това им бе работата. Това е, което предизвика в Братството финансовата ревизия от 1 януари 1945 година до 16 октомври 1957 година. Трима финансови ревизори представиха своя ревизионен акт на властите и след това започна съдебен процес срещу Братството. В този период се инвентаризира цялата братска литература. В следните девет помещения бяха описани следните количества издадени беседи на Учителя. Ето този протокол:

Протокол от 28 ноември 1957 година

1. Книговезница	5 531 кн.	95 390 лв.
2. Склад книжарница	1 375 кн.	6 057 лв.
3. Музикален склад	7 123 кн.	00 697 лв.
4. Склад зад книговезницата	39 475 кн.	240 596 лв.
5. Склад къща Жечо Панайотов	75 035 кн.	208 209 лв.
6. Склад под Молитвения дом	26 137 кн.	35 403 лв.
7. Склад под канцеларията	3 459 кн.	9 307 лв.
8. Склад на тавана на Молитвения дом	3 485 кн.	8 120 лв.
9. Склад в антрето и стаята на Учителя	1 384 кн.	75 238 лв.

Общо 163 004 книги за 779 017 лева

Тогава заплатата на един учител беше 585 лева. Сравнете колко беседи бяха неизкупени от учениците на Школата и колко струваха те, като се има предвид, че всяко томче излизаше в тираж от 3 000 до 3 500 броя. След инвентаризацията складовете бяха запечатани и се дойде до черния ден 6 декември 1957 година, когато, чрез решение на прокурора и властите, всички тези беседи на Учителя бяха инкриминирани, бяха обявени за ненужни и вредни за обществото. Цялата тази литература беше натоварена на 19 камиона и бе откарана за претопяване. На "Изгрева", по домовете на братята и сестрите бяха извършени много обиски и всичката им литература беше иззета. От моята барака бяха изнесени три чувала с книги.

От един протокол от 8 януари 1958 година се вижда, че заплатите на стенографките Паша и Елена са 325 лева, на Ганка Бончева, като градинар-специалист, е 500 лева, а на домакина Влад Лашов е 485 лева. За всеки клас, тоест прослужена година, се дават по 20 лева.. Тези пари се даваха от братската каса. Но това бе до процеса. След това всичко бе прибрано от държавата. Така че ние живеехме много скромно, дори бедно, за да не охарчим Братството. Но други го охарчиха до грош.

Дойде процесът. Братята Борис Николов и Жечо Панайотов бяха осъдени по на дванадесет години затвор и Братството трябваше да плати голяма сума за финансови нарушения. За самия съдебен процес - това е тема на друго изложение. Тогава прокурорът Руменов заяви следното: "Аз не съдя Петър Дънов, не съдя и неговото учение, не съдя и Бялото Братство. Аз съдя отделни лица, които са нарушили финансовите закони на Републиката". Това бе много интересно за нашите уши и бе много скоро забравено от ония, на които не им изнасяше. По това време - девет години преди това - братският салон бе отчужден по закона на едрата градска собственост и ние плащахме наем, за да го ползуваме. Когато на процеса стана въпрос, че си искаме салона, прокурорът Руменов заяви: "Аз имам лична кореспонденция с господин Дънов. И аз знам как са нещата, и какво да върша и правя. И за вас салон в бъдеще ще бъде цялото небе, а земята ще бъде негово подножие!" Това изказване смути мнозина. Мнозина след това го разказваха при различни случаи като мистична неразгадана тайна. Тайна е!

Сега, когато си спомням думите на Учителя, че Той няма да позволи от Учението Му да направим религия, нито ще позволи да направим организация, нито църква или институция с разни устави и правила, мога да кажа, че всеки от вас, който иска да работи за Делото на Учителя, трябва да се съобразява с онова, което е казал и го има записано в Словото Му. Ние сме Школа, която изучава, проучва и изпълнява знанието, дадено в Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Това е за учениците. А за онези от вас, които искат да проучват Словото, ще цитирам беседа № 19 "И пишеше на земята" от 22 февруари 1925 година, в томчето "Настанало е Царството Божие", седма серия, печатница Малджиев - Русе, стр. 9:

"Някои казват, че Бялото Братство е в България. Голяма чест е направило то на България, ако мислите, че то е тук. Всемирното Бяло Братство не може да избере такъв един малък народ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия. Другаде си има свое седалище. Единственото нещо, което съществува в света, то е Всемирното Бяло Братство. Всички други хора: писатели, свещеници,

проповедници, философи, всички те са служители на Бялото Братство. И културата, правдивостта в света, се подтикват все от тяхната мощна сила, от техния мощен Дух. Когато Христос дойде на земята, тия велики Бели Братя изпратиха от небето един полк ангели, служители техни, да пеят. След тях дойдоха тия трима мъдреци, адепти от Изток, да се поклонят на Христа. И те бяха техни служители. И някои казват: Бялото Братство в България не вирее. Българите трябва да знаят, че свободата им е дадена от Бялото Братство! И ако съгрешат, Белите Братя ще се разправят с тях! Няма народ, с който те да не могат да се разправят. Нека запомнят това нещо всички! Това трябва да се отпечати в умовете ви. Бялото Братство не е нещо видимо, то не е секта, не е църква, то е нещо живо извън тези покварени условия, в които живеят хората. Тъй, както живеят хората сега, това, което имаме не е Братство.

В една от миналите Си беседи Аз определих: брат е онзи, който от излизането си от Бога до връщането си при Бога, през всичките съществувания, ти е бил брат. Брат ти е този, който при всичките условия на живота си е бил готов да се жертвува за тебе. Брат е този, който те е обичал като себе си. И всичко това го прави не по насилие, но с великото съзнание на онзи Божествен Дух, който живее в душата му. И ако всинца имат такъв идеал, вие само тогава ще бъдете ученици и служители на това Велико Всемирно Бяло Братство."

След като прочетохте пасажа, изваден от Словото на Учителя, аз търся онзи ученик, онзи брат, който да изпълни Волята Му. Бялото Братство, Школата на Учителя, не е нито секта, нито църква или по-точно казано на съвременен език, то не е нито религия, нито организация. В предишните страници аз ви цитирах Словото на Учителя - Той е против всякакви устави и регистрации на Школата и Братството като религиозна секта, като верска общност, като религия или организация. Питам, има ли някой ученик, който да изпълни Волята Му? И понеже учениците се подведоха да устройват Школата по светски образец, Кесарят със своята светска и държавна власт реши да изпълни Волята на Учителя и спря всичко! Разбрахте ли сега кой изпълни Волята на Учителя? Ако не сте разбрали, ще ви се уясни по друг начин - чрез методите на Страданието. То е най-добрият Учител на земята. И - най-Великият Учител на земята! Амин.

Кои изпълниха Волята на Учителя?

Дойде 9 септември 1944 година. Комунистите дойдоха на власт, а за да оформят властта си, те бяха създали преди това Отечествен Фронт, в който влизаха и някои други политически групировки, за да може пред съюзниците от антигерманската коалиция, Съединените Щати, Англия и Франция, да имат едно прилично правителство от коалиция. Още в първите дни комунистите започнаха да осъществяват смяната на властта и системата. При нас на "Изгрева" също имаше братя и сестри, преминали през комунистическата идеология. Ние смятахме, че след като са дошли в Братството и при Учителя, то вече са се отказали от своите комунистически идеи и увлечения. Но се случи друго. Образува се партийна група, в която участвуваха много братя и сестри. Тя бе в състава на Работническата партия (комунисти).

Тогава решиха да отидат при Учителя в Мърчаево и да попитат кой от представените братя от тяхната група ще бъде одобрен от Учителя за представител пред новата власт. Един брат отива при Учителя и Го пита: "Учителю, кого да направим представител на Братството пред властта?" Учителят го запитва: "Ами вие кого предлагате?" Братът изброява имената на трима, които са избрани от партийната група и очаква Учителят да избере един от тримата или по-точно, да се подчини на партийната група на "Изгрева". Учителят отговаря: "Тези братя не са подходящи". "А кой е подходящ?" - пита братът. "Най-подходящи са брат Начо Петров и Димитър Грива". Братът си тръгнал изненадан от отговора на Учителя. Отива на "Изгрева" и предава на партийната група думите на Учителя. Събрали се и умуват така: "Тези хора в никакъв случай не могат да бъдат представители пред властта."

Започват да умуват върху биографията на Начо Петров, че е военен, че е еди-какъв си и че е най-малко подходящ за тази работа. Той имаше син, който участвува в Отечествената война и бе убит при Страцин. През младите си години е бил по убеждение член на Демократическата партия . Работил е дълги години в Орхание и там се запознава с Учителя, след което в живота му става поврат и промяна в характера му. Той беше много прям - говореше направо и понякога беше остър в думите си. Беше честен, прям, остър - езикът му сечеше, без да се съобразява с никого. Това не се харесваше на мнозина, които се опитваха да хитруват на дребно в Школата. Учителят имаше много хубаво отношение и доверие към него. Димитър Грива бе музикант. Той беше прям и много независим.

Но всичко това не се хареса на приятелите от комунистическата партийна група. Начо Петров искаше да изпълни поръчението на Учителя и да бъде представител, но Димитър Грива не се съгласи. Начо Петров непрекъснато упрекваше Димитър Грива, че му е попречил с отказа си да изпълни поръчението на Учителя. А защо Димитър Грива не се съгласи, за това трябва де питате него. Той имаше някакво обяснение за случая. Но аз смятам, че щом Учителят е казал нещо, значи това трябва да бъде.

Значи ние, учениците от Школата, бяхме при нозете на Великия Учител и слушахме, и нищо не изпълнявахме! Велико беше нашето непослушание! И всеки правеше това, което му изнасяше. Учителят много добре знаеше как стоят нещата, макар че видимо не се намесваше в политиката на страната. Мина известно време и след като тези двама приятели не изпълниха поръчението на Учителя, партийната група продължи да умува кой де бъде излъчен от нейните редици като представител пред властта. Тогава, в един разговор между приятели, вероятно след като видя, че Начо Петров и Димитър Грива не изпълниха нищо, Учителят каза следното: "За представител пред властта трябва да бъде избран брат, който да познава комунистическото учение и да бъде мост между Братството и властта. Най-подходящ е брат Никола Антов". Тези думи бяха донесени и разнесени на "Изгрева". Тогава Никола Антов отиде в Мърчаево и има среща с Учителя. Учителят го беше запитал какви са неговите намерения, а той му бе отговорил, че има намерение да купи братска машина за отпечатване на беседите и да се направи печатница. Учителят му бе отговорил, че има пари за тази работа и бе го поставил да изпълнява длъжността посредник и представител на Братството пред властта. Така седят нещата.

След това, когато се прибрахме в София, Антов започва да взема участие в политическия живот на града и стана представител на Отечествения Фронт за VI район. Всички апели и обяви на властта се подписваха от негово име. Постепенно той започна да се опитва да поставя порядък и на "Изгрева", същия порядък, който комунистите искаха да въведат в страната. На 1 януари 1945 година той се яви в дома на Жечо Панайотов на заседанието за избиране на Братски съвет с пистолет на колана си и заяви, че ако не бъде избран в Братския съвет, той ще разтури събранието. А той имаше власт да стори това, защото беше председател на Отечествения Фронт в VI район. Тогава тези сили управляваха различните общини на града. По този начин и той бе избран в този братски съвет. По-късно, през 1952 година, понеже той участвуваше във финансовия съвет, заедно с Коста Стефанов, изискаха да се сложи ред в цялата финансова отчетност на Братството. Но това не бе направено. Мнозина се противопоставяха на това, че той иска да въвежда отчети, организации, както е в града. През 1956 година излезе решение на Министерството на финансите, което бе наредило да се направят финансови ревизии на всички религиозни секти. А ние бяхме регистрирани като религиозна секта за най-голям ужас и позор пред Словото на Учителя. Защо позор? Ами защото ние знаем мнението на Учителя от Словото Му. Всичко онова, което се случи впоследствие, бе последица именно на тази груба грешка.

На 9 юни 1957 година Никола Антов и Коста Стефанов бяха приготвили да се изнесе доклад по финансовите въпроси на Братството от времето на заминаването на Учителя до сега. Той бе получил разрешение от властите и искаше да ръководи събранието. Но Борис Николов, който бе председател на Братския съвет от 1953 година, след заминаването на Тодор Стоименов, предложи за председател на събранието да се избере за Илия Узунов и за протоколчик - Елена Андреева. Но на двамата представители на финансовия съвет при Братството, които бяха избрани за такива още на 1 януари 1945 година, не беше разрешено да изнесат своя доклад и те напуснаха събранието. Тогава събранието гласува резолюция да се освободят Никола Антов и Коста Стефанов от финансовия съвет. А на Никола Антов, който бе един от седмината, избрани пожизнено, му отнеха пълномощията на представител на Братството пред всички органи и власти в страната. Значи събранието и всички ние на "Изгрева" отстранихме този, когото Учителят беше поставил на този пост!

Какво последва? Ние плащахме по 3 000 лева годишно в общината наем за салона на "Изгрева", след отчуждаването му през 1949 година. И продължавахме да се събираме в него. Но на следващото братско събрание в салона, когато се четяха беседи от Учителя, някои приятели решиха, че Никола Антов не трябва вече да стъпва в братския салон. Застават трима приятели на вратата и не го пускат. Това са Гради Минчев, Николай Дойнов и брат му, Стефан Дойнов. Последните двама са рождени братя на Борис Николов. Никола Антов иска да влезе в салона, а те му отговарят: "За такова побесняло куче като тебе няма място в братския салон!" Антов ги поглежда и им казва: "Така ли? Аз на този салон ще му сложа катинар". Обръща гръб и си тръгва. До това време, Никола Антов беше директор на братската печатница и завеждаше книговезницата, където работеше и жена му. Тогава Борис Николов имаше една теория, според която Никола Антов

представлява едно куче, което пази Братството на "Изгрева". И като всяко добро куче, освен че трябва да пази "Изгрева", трябва да върти опашка и да скимти пред този, който му дава хляба. Така смятаха и другите. Но те бяха забравили, че това куче не беше поставено от тях, а от Учителя. А щом е от Учителя, правилата са вече други и те се намират в Словото на Учителя. Те го обявиха за побесняло куче.

Никола Антов и Коста Стефанов направиха съответни постъпки в Министерството на финансите със своя доклад, който не им бе позволено да го четат в салона на "Изгрева". И понеже Министерството беше наредило да се направи ревизия още в 1956 година, на 16 октомври 1957 година дойдоха трима ревизори от Държавния контрол и започнаха ревизия и инвентаризация, която не беше направена дванадесет години! И избухна една от поредните бомби на "Изгрева". Така се дойде до процеса. В своето поведение Никола Антов не беше цвете за мирисане. Отношението му към братята и сестрите беше повече от грозно и обидно. Дори на самата мен той нанесе ужасен побой с бастуна си и аз едвам оживях! Казвам това, за да не смятате, че съм на негова страна. Но това е друга тема за разказване. Борис Николов и Жечо Панайотов заминаха за затвора, братският салон се разтури, тури му се катинар и той бе взет за други нужди. В затвора трябваше да бъде научен ненаученият урок, даден чрез закона на Христа: "Кесаревото - Кесарю, а Божието - Богу". А ние бяхме Школа и всички бяха изумени, че не знаем този закон. След това, Николай Дойнов бе арестуван и замина за концлагер в Белене да научи също друг закон, че никой няма право да застава пред вратата на салона и да не пуска онзи, който желае да слуша Словото на Учителя. "Изгревът" се разтури и започна неговата ликвидация. На 13 ноември 1960 година, Паша Теодорова беше изгонена от "Изгрева". Елена Андреева - на 7 април 1961 година. И отидох да живея в дома на Гена Папазова на улица "Клемент Готвалд" 31 в София.

Още по времето на Учителя, приятелите-комунисти имаха две теории и според тези теории се бяха оформили две групи. Едната смяташе, че човек може да бъде комунист и да членува в Братството. Тази група бе представена от Никола Антов. Другата група смяташе, че Учението на Учителя, "дъновизмът" е опиум и религия за народа и е фашистко учение. Представител на тази група беше Елиезер Коен. Той бе евреин и бе много деен в братските среди. Ще намерите неговото име както в списание "Житно зърно", така и във вестник "Братство". Но накрая той се отказа от Учителя и от Учението. След няколко години си замина скоропостижно. Тази комунистическа група бе разпусната от представител на Градския комитет на партията, който заяви, че двете идеологии - "дъновизъм" и комунизъм - са несъвместими. Това бе направено на 13 септември 1945 година. А дали този служител постъпи правилно? Ще сравним със Словото на Учителя, където се казва: "На окултния ученик не му е позволено да участвува в никоя политическа партия". Е, питам сега - кой изпълни Волята на Учителя? Изпълниха я онези представители на властта, които дойдоха от града и разтуриха комунистическата партийна група на "Изгрева". А за да проверите как стоят нещата, ще ви представим този протокол, който е бисер от изненади и поука за останалите поколения, които ще дойдат след нас. Там ще видите и голямото предателство, и голямата саможертва в името на една Идея, независимо каква е тя. Едни застанаха зад Учителя, други Му станаха

противници. А какво стана след разтурянето на тази партийна група? Едни от членовете й останаха комунисти, други се отказаха, трети се отдалечиха в света като активни комунисти във властта.

Цитираме декларацията на Елиезер Коен от този протокол: "Аз, Елиезер Коен, заявявам, че разбрах, че съм се заблудил в учението на Петър Дънов и се отказвам публично от него, защото Дънов е фашист, учението му е фашистко, то рекрутира фашисти, вие сте всички гнездо фашистко, трябва да ви избесим и изгорим". Това бе същият Елиезер Коен, който написа рецензията на книгите на германския окултист Бо Ин Ра, вдъхновител на Хитлер, единственият окултист, останал в Германия жив. Елиезер Коен се наложи да се издадат книгите му на български език, въпреки че Учителят не даваше. За Учителя Бо Ин Ра е окултист от Черната ложа. Книгите бяха преведени от Георги Радев. И друго прегрешение имаше Елиезер Коен. Той предложи и бе преведена на български книгата "Агни Йога" от Мория. Тя бе отпечатана. Мория е Учител на Черното Братство. Учителят не разреши издаването на тая книга, но той го направи на своя глава, като подведе брат Сава Калименов от Севлиево, който имаше печатница. Там се издаде тази книга. Когато запитах Сава Калименов защо я е издал, той отговори: "Абе сестра, тези преводи ми се изпращат от чужбина, а братята от "Изгрева" настояваха да се издадат. И аз смятам, че това е одобрил Учителят и затова ги издавам. Сега научавам други работи и нямам никаква вина в това. Те ме подведоха. В ония години ние смятахме, че всичко, което е окултно, може да се печата. Това ни е грешката". Ето ви едно обяснение на един издател. Така че Елиезер Коен стана проводник на другата ложа и накрая премина в другия лагер и се обяви срещу Учителя. А да знаете колко хляб е изял на "Изгрева", колко пъти е целувал ръката на Учителя, на колко братски снимки го има с Учителя и колко пъти му има името, записано в братски издания! То всичко това човек не може да го проумее така лесно. Предателството си е предателство и всеки си плаща за него. Това го споменавам за поука.

Сега ще ви цитирам декларацията на Никола Антов: "Аз, Никола Антов, не се отказвам от Великото Бяло Братство. Не се отказвам от окултно-философското Учение на Учителя Петър Дънов и ще Го следвам във вековете. Също не се отказвам от комунизма, защото тези две идеологии се допълват, нищо не ми пречи да бъда дъновист-комунист, затова ще продължавам да работя и им помагам, респективно за прокарването на ОФ-правителствената програма".

А каква бе дейността на партийната група на "Изгрева"? Ето извадки от техния протокол:

"Активната дейност на комитета на ОФ "Изгрева":
дъновисти-комунисти до 13 декември 1945 год.

1. Записани и събрани за заема на свободата	2 500 000 лв.
2. За Помощна организация, събрани	150 000 лв.
3. За войската	120 000 лв.
4. За югославските деца	130 000 лв.
5. За югославската акция	25 000лв.
6. За Първа българска армия - за подаръци	50 000 лв.
7. За болниците и фронта, събрани	35 000 лв.

Независимо от това, женското дружество изпрати на фронта: чорапи, пуловери, ръкавици и други разни подаръци, сладкиши и пр. Също избра за югославската акция разни дрехи, почисти ги и ги изкърпи. Посрещнахме общо Червената армия, настанихме ги на квартири с всичките му нужди като инвентар и др. Женското дружество посрещна три пъти Първа българска армия. Посети болниците няколко пъти, занесе храни и изнесе музикални номера. Това е актив на другарите дъновисти-комунисти, заедно със сестрите от женското дружество."

Това е част от един изключителен протокол, който е за чудо и за приказ. Чудо на чудесата, приказка за устата, и мехлем за ушите на човеците от "Изгрева".

В Школата на Учителя няма мъже и жени! В Школата има души! Затова ние трябва да се върнем към истинското идейно братство и сестринство. Трябва да се живее чрез Словото на Учителя. И като го видят такъв човек, да се питат защо е такъв и кой го учи на тези неща. Така се проповядва Учението чрез приложение на Словото! Другият начин е само приказки. Нашата грешка е, че само говорехме и повтаряхме какво е казал Учителят. Повтаряхме го, а не го живеехме! Другите ни гледаха, че не сме като това, за което говорим и се разколебаха чрез нас. Затова ние трябва да се върнем от онова място, откъдето се отклонихме! А къде започва отклонението? Отклонението започва там, където започва неизпълнението на Волята на Учителя, където започва неприложението на Словото Му в живота ни, там, където започва изопачението на Учението Му чрез нашите грешки. Затова всеки от нас да чете, да прилага Словото на Учителя чрез живота си. Това е Пътят на Школата. Друг път няма!

Къде беше "Изгревът" на Бялото Братство в София?

На 1 март 1949 година, в "Държавен вестник" Х 48 бе публикуван Законът за вероизповеданията. Всяка една религиозна секта, култ или църква трябваше в тримесечен срок да направи постъпка да се регистрира пред съда и да се узакони. За да се признае като юридическа личност бе необходимо да се изработи устав. Без устав не можеше да се зарегистрира нито една религиозна секта или култ, както и църква. Ръководителите от София, заедно с тези от Братствата в страната се събраха в Айтос и си съставиха устав, подобно на светските политически партии и организации. Донесоха го в София и го предложиха за одобрение в Комитета по въпросите на българската православна църква и религиозните култове. Там го прегледаха, върнаха го, за да се поправят някои неща - за промени и допълнения. После нашите отново им го занесоха и Комитетът одобри така приготвения устав, но той не бе подписан. Така, Бялото Братство като верска общност не бе зарегистрирано пред съда като юридическа личност. А защо? Отговорете си сами.

Още през времето на Учителя, всички братски места, сгради и имоти, купени с братски пари, бяха записани на имената на отделни членове, като на отделни лица бяха издадени нотариални актове. Те бяха законните собственици пред закона. А пред нас бяха привидни и скрити пълномощници,

на чието име бяха записани братски имоти. Онези, които имаха такива нотариални актове, бяха написали и предали така нареченото писмо *contre lettre*, с което удостоверяваха, че притежаванията от тях чрез нотариални актове имот принадлежи на Братството. През времето на Учителя Бялото Братство не бе признато за юридическа личност. Защо бе така? Отговорете си сами.

По това време излезе Законът за отчуждаване на едрата градска собственост. Според него, човек не можеше да притежава повече от една къща и повече от определена квадратура незастроена площ. Човек имаше право да се определи само за едно. Започнаха да се сумират имотите - личните имоти на братята с братските имоти, защото на тяхно име чрез нотариални актове бяха записани братски имоти. Така собственикът на личен имот и на братски имот, чрез нотариален акт, трябваше да се откаже от единия имот. Настана голяма суматоха в Братството. Консултираха се с адвокати. Те препоръчаха всеки да си запише собствената къща, защото, ако държавата иска да остави непокътнат "Изгрева" - ще го остави. Но ако иска да го изземе и да го одържави, ще го направи, защото властта може да си издаде каквито си иска закони. Накрая може да се случи така, че братята няма да имат нито собствени къщи, нито ще го има "Изгревът". Така всички предпочетоха да си запишат на свое име собствените къщи, а братските имоти бяха отчуждени и одържавени чрез закон. Така се постъпи според съветите на адвокатите. А ние бяхме Школа и имахме на разположение Словото на Учителя по тези въпроси. Дали се постъпи разумно или попаднахме в клопка? Смятам, че като ученици, ние не си разрешихме правилно задачата. Защо бе така? Отговорете си сами.

По този начин имотите бяха одържавени, защото притежателите на нотариални актове се отказаха от тях и записаха собствените си имоти - къщи и апартаменти. Братският салон бе одържавен и стана собственост на общината "Софжилфонд", като плащахме за ползуване на салона годишен наем от три хиляди лева, като се почне от 1949 година, до 1957 година. А защо стана така да плащаме с наши пари на общината съответен наем за салона? Отговорете си сами.

След започване на съдебен процес срещу Бялото Братство през 1957-58 година, веднага беше поет друг курс от властта и държавата. Имаше братя, които нямаха втори имоти, а те не бяха малко. Те бяха записали на свое име онези имоти, които по закон бяха техни, но по същество бяха братски имоти. Така тези имоти се запазиха от 1949 до 1957 година. Но след като започна процесът, властта реши да вземе всички имоти, които бяха останали на името на така наречените "скрити пълномощници" Техните нотариални актове бяха обявени за незаконни. По чл. 6 от закона за собствеността те бяха иззети, като беше обявено, че тези имоти са без собственици, ничии. Защото законът не признаваше подставени лица и скрити пълномощници. Тази практика на скритите пълномощници отдавна беше широко разпространена в България и се практикуваше от всички религиозни общества, които нямаха утвърден устав и не бяха юридическа личност. Те владееха имоти чрез такива скрити пълномощници. Такива бяха Българската методистка църква, Евангелската църква на "Солунска", Баптистката църква и други. Такова беше нашето възражение. По този начин ние сами се присламчихме и влязохме в кюпа на религиозните секти и

църквите. Но законът вече не признаваше подставени лица и скрити пълномощници. Така "Жилищно стопанство и държавни имоти" при Сталинския съвет, община град София, иззе имотите и ги прехвърли за ползуване към Министерството на транспорта и съобщенията за нуждите на строящ се телевизионен център. Така, съгласно писмо на "Жилищно стопанство и държавни имоти" при Сталинския районен народен съвет, № 1131 от 16 август 1958 година, на Министерството на транспорта и съобщенията, съгласно предписание № 243 от 11 август 1958 година, се предадоха за ползуване горните имоти, считано от 11 август 1958 година. По този начин останалите имоти, които не бяха иззети през 1949 година, бяха иззети през 1958 година. А защо стана така? Отговорете си сами.

През есента на 1957 година на "Изгрева" дойдоха финансови ревизори от Министерството на финансите и Държавен контрол. Те извършиха ревизия на Братството за периода от 1 януари 1945 година до 16 октомври 1957 година. Понеже Братството не беше юридическа личност, нямахме право да събираме членски внос, като десятък и други подобни вноски. Ревизорите приеха тези вноски за дарение и като такива те бяха обложени с големи данъци. Според закона те бяха нарушение. А ние доказвахме противното. Но без резултат. И се стигна до съдебен процес. На основата и на други прегрешения според тогавашните закони, Братството бе ликвидирано по всички линии. А защо стана всичко това? Отговорете си сами.

По това време една комисия, съставена на 3 февруари 1958 година, направи инвентаризация на недвижимото братско имущество, на сградите и дворните места на верска общност "Бяло Братство". Комисията не бе случайна, от случайно подбрани личности. Тя бе в състав: Никола Антов, Коста Стефанов, Жечо Панайотов и Влад Пашов, който бе отговорник на недвижимото братско имущество. Ето, пред мен са подписите на членовете на комисията. А сега ще ви разкажа подробно какво представлява този протокол.

I. Салонът

Салонът на "Изгрева" беше построен през 1927-28 година. Той бе с дължина 25 *м* и с широчина 8 *м*, с общо 200 *кв.м* площ. Имаше антре в северната страна от 1.50 *кв.м.* В южната страна на салона имаше надстройка от един етаж. Там бе стаята на Учителя с размери 5 *м* на 3.5 *м* и с едно антре 2 *м* на 4 *м*. Над тях имаше наблюдателница - това бе мястото, където Учителят правеше слънчеви бани - с размери 3 *м* на 2.50 *м*. Под салона, на северната страна, имаше мазе 6 *м* на 8 *м*.

Приемната стая на Учителя беше 6 *м* на 4 *м*, или 24 *кв.м*. Зад нея имаше два килера с площ 3.50 *м* на 2 *м* и 3 *м* на 2.50 *м* - общо 14.50 *кв.м*.

Стълбището за първия етаж към горницата на Учителя беше 6 *м* на 2 *м*.

Общо, салонът с приемната на Учителя и придадените помещения бе 252 *кв.м*.

Столова - с размери 16 *м* на 6 *м* или 96 *кв.м*. Кухня - 6 *м* на 6 *м* - 36 *кв.м*.

Килер 2 *м* на 3 *м* - 6 *кв.м* и стая 3 *м* на 3.50 *м* - 10.50 *кв.м*. Постройките около столовата имаха общо 148.50 *кв.м* площ.

Това беше салонът на "Изгрева". Постройките бяха построени на квартал 2, парцел първи. Братството ги владееше чрез пълномощниците Паша Петрова Теодорова, Савка Георгиева Керемидчиева и Елена Щерева Андреева, с нотариален акт № 2370-XI-7, дело 2106 от 1931 година. Мястото, което се владееше от трите скрити собственички имаше 1 500 *кв.м* площ.

Тогава, съгласно изискванията на закона, Паша Теодорова записа на свое име къщата си в града, която бе наследствена, а се отказа от своя дял - една трета от салона и една трета от мястото.

Савка Керемидчиева си беше заминала през 1945 година. Наследи я нейният брат, Филип Георгиев Керемидчиев. Но той бе откаран в концлагер от властите, заради някакви прегрешения пред тях и там си замина. Наследница остана майката на Савка Керемидчиева, Тереза Керемидчиева. Тя също си записа къщата, която имаше на свое име и се отказа от своя дял - една трета от салона и една трета от мястото. Така, чрез държавен акт 1269/2179, на името на Паша Теодорова и чрез държавен акт № 1203/2180, на името на Савка Керемидчиева и наследници, бяха одържавени и иззети техните дялове. Това бяха две трети от салона и 1 000 *кв.м* от мястото, върху което бе построен салонът.

Какво стана с останалия една трета дял от салона и от мястото? Аз, Елена Щерева Андреева, понеже нямах нищо друго, защото дойдох на "Изгрева" гола като "македонска пушка", запазих на свое име и записах една трета дял от салона и една трета дял от мястото, което бе 500 *кв.м.* А за одържавените две трети от салона и 1 000 *кв.м* от мястото Братството плащаше на общината годишен наем в размер на 3 000 лева до 1957 година. Това не бяха малко пари. Като стенографки, аз и Паша получавахме тогава заплата от Братството по 325 лева, понеже работехме по дешифриране беседите на Учителя. Така, чрез мен на Братството остана да ползува свободно без наем една трета от салона и 500 *кв.м*, нотариален акт X 7, регистър 2 370, том XI, дело № 2 106 от 1931 година. Ползувахме го до началото на процеса през 1957 година. След това на братския салон бе сложен катинар. А по-късно той бе предаден за ползуване от общината на телевизионния център и го използуваха като склад. Там, където Учителят даваше Своето Слово за днешното и идното човечество, беше направен склад и то от българи, а не от чуждоземни завоеватели. След 1971-72 година той бе разрушен и на негово място започнаха да се строят сградите на новата легация на Съветския съюз. Защо стана така? Отговорете сами.

II. Полянката

Полянката, на която играехме Паневритмия, бе с площ 11 120 *кв.м.* Тя се владееше от скрити пълномощници, както следва:

Тодор Стоименов Георгиев с нотариален акт 53, том XI, дело 1657 от 1926 година владееше 3 560 *кв.м.* След заминаването му, наследница бе Марийка Тодорова Стоименова. Тези 3 560 *кв.м* бяха отчуждени с държавен акт № 1092/2176.

Начо Петров Купенковски владееше 3 500 *кв.м* с нотариален акт № 9, том XII, дело 2372 и дело 2108 от 1931 г. Брат Начо Петров записа това място на свое име и то не бе одържавено до 1957 година. Така че, ние играехме Паневритмията от 1949 до 1957 година на това място. Заслугата бе на брат Начо Петров и всички от Братството го даваха за пример, а упрекваха Паша и Савка, че са се отказали от салона.

Боян Димитров Боев с нотариален акт № 164, том V, дело № 759 от 1938 година притежаваше 3 000 *кв.м*, от които с държавен акт № 1094/2177 бяха отчуждени и одържавени 1 500 *кв.м*, като останаха неотчуждени 1 500 *кв.м*.

Константин Русев, с наследница Николаида Димитрова Христова, имаше неотчуждени 1 000 *кв.м*.

Така че от 1949 до 1957 година бяха отчуждени 1 500 *кв.м* на Боян Боев и 3 560 *кв.м* на Тодор Стоименов или всичко 5 060 *кв.м*, а за братско ползуване останаха 6 060 *кв.м*, като това място бе и поляната, на която продължавахме да играем Паневритмия.

След процеса през 1957 година, неотчуждената площ на поляната бе иззета.

На горното място, освен поляната, имаше и дворно място, където бяха построени следните бараки: барака на Елена Андреева от 35 *кв.м*; барака на Паша Теодорова от 38 *кв.м*; братски склад с две отделения - 30 *кв.м*, барака с две отделения 11.80 *кв.м*, заслон от 14.20 *кв.м*, или общо 129 *кв.м*.

След процеса, ние - Паша и Елена, бяхме изгонени от бараките и от "Изгрева".

III. Дворно място

То се владееше чрез брат Васил Атанасов Славов чрез нотариален акт № 174, том XX, регистър 4071, дело № 1336 от 1936 година и нотариален акт № 109, том XXII, регистър 4632, дело № 3528 от 1937 година. Неговата площ беше 2 500 *кв.м*. На това място имаше барака на Иван Антонов и братска барака, в която живееше Александрина Халачева. Цялото място бе отчуждено. Тук имаше къща на Йорданка Иванова Писинова, с 55 *кв.м* площ, в която живееше Симеон Арнаудов. Имаше братска барака, в която живееше Васил Георгиев, с 8 *кв.м* площ. Това място бе одържавено с акт № 2175/1299.

IV. Дворното място с формата на буква "Г" между Дървенишкото шосе и салона се владееше чрез посредници:

1. Тодор Стоименов Георгиев и Жечо Панайотов Жеков, с нотариален акт № 180 том XVIII, регистър 3801, дело № 3536 от 1934 година. Неговата площ беше 1 184 *кв.м*. Това място бе одържавено с държавен акт № 1205/2181.

2. Тодор Стоименов Георгиев, с нотариален акт № 140, том XVI, регистър 3271, дело № 3043 от 1933 година. Това място имаше площ 1 944 *кв.м*. То бе одържавено с акт № 6417.

Двете места имаха общо площ 3 128 *кв.м*. Една част от това място бе заета от салона и столовата. На същото дворно място, в западната част на мястото на Ана Бахчеванова, бе построена барака с площ от 12 *кв.м*, в която живееше певицата Лиляна Табакова.

V. Дворното място от 2 460 *кв.м* се владееше от Паша Теодорова и Мария Михайлова Тодорова с нотариален акт № 147, том VI, регистър 1227, дело № 1164 от 1934 година. Там бе построена къщата на Н. Конова с площ от 31 *кв.м*. Това място бе отчуждено от държавата.

VI. Дворното място от 1 261 *кв.м* се владееше чрез Паша Теодорова с нотариален акт № 42, том IX, регистър 1721, дело № 1568 от 1930 година Същото място бе отчуждено.

VII. Парк-градина "Мястото на Учителя". Там бе братската градина, която бе на името на доктор Иван Жеков Стойков, Върбан Христов и Иван Явашев, с нотариален акт № 102, том IX, дело № 1 885 от 1926 година. Тя има площ от 7 500 *кв.м.*От нея, с акт 1267/2228, беше отчужден една трета дял, тоест 2 500 *кв.м*, а останалата част от 5 000 *кв.м* остава неотчуждена. След 1957 година, тя бе одържавена.

VIII. Дворно място, купено чрез Илия Узунов с нотариален акт № 163, том VII, дело № 1295 от 1956 година. То имаше площ от 274 *кв.м*. Там бе построена барака от 10 *кв.м*, в която живееше брат Пею.

IX. Дворно място, неотчуждено, което се владееше чрез наследниците на Димитър Минчов Сотиров с нотариален акт №198, том VI, регистър 1226, дело 1114 от 1931 година. То имаше 890 *кв.м* площ. Този парцел бе разбит чрез регулацията. Получиха се два парцела в квартал 19 - парцел 15/8 и 18/8. В парцел 15/8 Колю Драгнев имаше барака, а в парцел 18/8 имаше братска барака с площ 12 *кв.м*, в която живееше Константин Савов. На същия парцел собствена барака имаха Крум Няголов и Димитрина Захариева.

X. Братски бараки на чужди места.

а) На мястото на Стоянка Илиева е построена 1/2 дървена къща от с размери 3.50 *м* на 6 *м*, или 21 *кв.м*, където живееше Илия Узунов.

б) На мястото на Елисавета Стефова е построена барака с 15 *кв.м* площ, където живееше Софи Ламбева.

XI. Постройката от 104 *кв.м* на мястото на пловдивското Братство, с площ от 400 *кв.м*, се състоеше от шест стаи и едно таванско помещение.

XII. Дворно място и къща се владееха чрез Арон Юда Яков Фархи с нотариален акт № 144, том III, регистър 588. То имаше 269 *кв.м* площ. На гърба на къщата бе построена дървена барака, която служеше за склад на книгите на Братството.

XIII. Дворното място с къщата на Гина и Петко Гумнерови на улица "Опълченска" 66 се владееше чрез Георги Тахчиев и Василка Иванова. Без знанието на пожизнения Братски съвет Никола Антов ги подари от името на Братството за музей на Георги Димитров. Единствено тази къща е запазена като вещественo доказателство, че тук на земята някога е пребивавал Великият Учител. За българите това е един преголям успех. Запомнете това!

Равносметката:

Онова, което бе отчуждено през 1949 година, бе одържавено, но остана салонът, който ползувахме до 1957 година, както и поляната за Паневритмия. След това те бяха изгонени от онези, които се явяваха скрити пълномощници в полза на държавата като ничии имоти. Дойде онова време, когато всичко бе отчуждено, всичко бе изселено от "Изгрева" и накрая бе разрушено. "Изгревът" бе изметен и след това на негово място бяха построени цял комплекс от сгради на легацята на Съветския съюз и на други страни. Трябва да се отдаде дължимата заслуга на държавата, че настани всички без изключение в апартаменти с парно отопление, топла вода, осветление. И тези, които имаха нотариални актове и тези, които нямаха -

всички бяха устроени с жилище. За това никой не може да се оплаче от държавата.

Какво стана с нас, стенографките?

Савка си замина през 1945 година. Брат й, който бе наследник на една трета част от салона, се отказа от този дял. Заради политически причини той бе изпратен в концлагер и там почина. Отказа се от салона на Братството и сам си отряза корените на Дървото на Живота.

Паша Теодорова бе изселена от "Изгрева". Отначало тя живя шест месеца при Борис Николов и Мария Тодорова. При продажбата на наследствената къща, заради която тя се отказа от своя дял на салона, тя получи една голяма сума и купи жилище. Преди това тя обяви в Братството, че ако има някой желаещ да се грижи за нея, тя ще му даде парите, за да си купи жилище на негово име. Но никой от Братството не пожела нито парите на Паша, нито да я гледа. Това беше изумяващо за всички. А имаше бедни, без препитание и без жилище. Но никой от тях не пожела да гледа Паша, въпреки че тя имаше една много голяма сума, с която можеше да се купи тристаен апартамент. Най-накрая, в последните месеци, за нея се грижеше Гена Папазова, която не взе нито един лев. След смъртта й, тя извика наследниците й и им предаде всичко, което бе останало от Паша. Те наследиха жилището. Поуката е ясна за всички. Има моменти в живота на човека, когато трябва да се определи и да се жертвува. Дали Паша разреши правилно задачата си? Отговорете си сами.

Елена Андреева бе натирена от "Изгрева" без право на жилище. Отначало живях при Гена Папазова, после ме подслони Лалка Кръстева, а след това сестра Ганка Йорданова Бончева ми отстъпи една стая от жилището си и аз живея тук вече повече от двадесет години, без да плащам никакъв наем. Небето се погрижи за мен чрез сестра Ганка. По това време тя работеше на Черни връх и почти цялата година прекарваше там. Нейната стая стана за мен истински дом. Тук идват приятелите, посещават ме и водим дълги разговори. Тук, в тази стая, аз прекарвам своята старост. Тук е мястото на моето творчество. Тук диктувах моите спомени за Школата на Учителя. Тук бе мястото, където ме навестяваха служители на Държавна сигурност, правеха обиски и ми отнеха много материали от времето на Школата и от Словото на Учителя. Учителят ме възнагради чрез този дом за това, че не се отказах от своя дял от салона и от "Изгрева". Това бе дом на творчество и извисяване на духа и душата на човека, за да изпълни своето задължение към Словото на Учителя. И колкото можах, и колкото ми позволяваха условията, аз работих до последните си дни. А оценката за мен ще бъде от Учителя, чрез вас, които четете това.

Всички приятели, които бяха собственици на недвижими имоти чрез нотариални актове, получиха жилища от държавата. Декларацията за имотите на Бялото Братство се намираше в червения азбучник под № 1649, който се намираше в стая № 22 на V етаж на булевард "Александър Стамболийски" 5. Така беше по наше време. А по ваше време може и да го няма. Но да знаете, че това го е имало и е било. Било е, когато сме били и сме живели като българи по земята българска.

Днес, физическият "Изгрев" го няма. До края на декември 1972 година, той бе окончателно разрушен. Остана Духовният "Изгрев", който е сътворен от Словото на Учителя. Ако запазите Словото на Учителя, чрез

Него може да се доберете до Духовния "Изгрев". А Божественият "Изгрев" представлява свалянето на Царството Божие на земята чрез претворяване на Словото на Учителя в Сила и Живот. Но това е за една друга епоха, епоха на човеците на Шестата раса, която трябва да дойде.

Веднъж се бяхме събрали около Учителя. Занимаваха Го приятелите с нашите човешки неуредици на "Изгрева". Той беше много недоволен. Изгледа ни и строго каза онова, което трябваше да каже. А ние трябваше да го запомним:

"Ако българите разберат кои сте вие тук на "Изгрева" и че тук е Великият Учител и Бялото Братство, ще станат всички и ще дойдат да ви огледат така, както трябва. Ще ви претеглят и оценят, без да им трепне окото.

Ако българите разберат кои сте тук на "Изгрева" и че вие нищо не сте приложили от Моето Учение, тогава със сила ще ви изметат от тук. Ще ви натирят по света. И вие ще се загубите по света.

Ако българите проумеят това кои сте вие тук на "Изгрева", то едно е сигурно, че с камъни ще ви пребият, защото сте пропуснали условията да приложите това Учение и сте взели мястото на други, които биха дошли на ваше място и щяха сами да приложат това Учение."

За най-голяма изненада, след заминаването на Учителя, ние, които бяхме на "Изгрева", успяхме да се убедим в думите на Учителя. Те се сбъднаха така, както каза. Ние преминахме през всички етапи. Всички бяхме подложени на изпит. А преди това бяхме претеглени на българския кантар - така, както каза Учителят. Бяхме претеглени, преценени и бяхме бити както трябва. Но не ни пребиха! Защото ни биха със собствените ни камъни. Нали българската поговорка така казва: "С вашите камъни - по вашите глави!" Тази поговорка се оказа окултен закон и ние проверихме, че той е верен и точен. Получихме такава оценка, каквато трябваше. Затова днес "Изгревът" го няма. Но запазихме Словото и можем да ви го предадем, за да сътворите в себе си Духовния "Изгрев". Именно затова, че запазихме Словото, Небето не допуска да бъдем пребити с камъни. Но видяхме как българите бяха взели камъни в ръце и бяха решили да ги хвърлят върху нас. В последния момент Небето се намеси и те захвърлиха камъните, но ни оставиха да бъдем бити "с нашите камъни - по нашите глави". Ето това повече боли от всичко друго. Ние ви оставяме Словото на Учителя. Това не е малко за вас, следващите поколения. Аз също имам своя дял в това Дело за съхранение на Словото на Учителя. Аз бях тази стенографка, която дешифрира стенограмите на останалите непечатани беседи и ги предаде за съхранение в четири екземпляра. Те излязоха, написани от моите пръсти на пишеща машина. Работих десет години, дешифрирах стенограмите и подготвих беседи за петдесет тома, които трябва да се отпечатат. Аз изпълних моя дълг към Школата, а вие трябва да изпълните своя дълг към Школата. Говоря за дълга на Ученика!

Накрая, ще завърша с един цитат от беседа на Учителя, за да видите, да се убедите, да разберете, че всичко, което ви разказах е верно и точно.

В 33 школна лекция на общия окултен клас, IV година, "Несъвместими отношения", произнесена на 22 юли 1925 година, на стр. 42-43 можете да прочетете следното:

"Ако учениците се държат морално, добре, само пред Учителя си, те трябва да знаят, че не могат да Го излъжат. Ако те мислят, че Учителят им ще ги съди, лъжат се. Казвам и на вас: Аз няма да ви съдя, други ще ви съдят. Когато ви съдят, аз даже няма да се явя там, Аз зная, че тези, които ви съдят, са справедливи. Няма да се мине много време и те ще ви съдят тук, на земята. Някои от вас скоро ще бъдат съдени."

И всичко това се изпълни - както по времето на Учителя, така и след Неговото заминаване. Така се дойде до процеса през 1957-58 година и Братството бе унищожено. А по-късно целият "Изгрев" бе разрушен и изметен. Ето защо днес го няма. Аз бях очевидка и свидетелствувам, че казаното от Учителя се изпълни и извърши до последната буква.

Написах това, за да се знае, че "Изгрев" е имало, че е имало ученици и че всичко това се случи на българска земя, в София, когато имаше българи, които говореха на български език и записваха Словото на Всемировия Учител с българско писмо. Ние бяхме представители на българския народ, които бяха при нозете на Всемировия Учител Беинса Дуно.

Ние бяхме, защото сме били и защото отново ще бъдем с Него, с Всемировия Учител през следващите векове и хилядолетия, докато човечеството на земята съществува, за да изпълним и претворим в себе си в Живот и Сила Словото на Учителя, което е Слово на Третия Завет на Бога към човечеството. Амин.

Записал през годините 1970-1980 д-р Вергилий Кръстев

АНГЕЛ ВЪЛКОВ

(1899-1986)

Времето, което не бе дошло

Роден съм на 14 ноември 1899 година в село Горица, Поморийско. Бяхме трима братя и три сестри. Записах се да следвам в четиригодшен морски техникум по електротехника във Варна. Когато бях в училището, един ученик ми даде една брошурка - беседа от Петър Дънов. Аз я прочетох и всички въпроси, които ме вълнуваха и на които не можех да намеря някакво разрешение - там, в тази книжка ми се уясниха. През есента на 1914 година, училището ни, което се намираше южно от Варна беше в карантина заради холерата и го преместиха близо до града, над морската градина, край шосето за Евксиноград.

Една сутрин през пролетта, нашият взводен ни поведе на разходка през лозята. Взводът вървеше без строй - свободно. Аз бях сам, най-отзад. По едно време забелязвам, насреща ми идват няколко души и всред тях един елегантно облечен господин с фрак, хубава шапка и бастун. Беше с дълга коса и брада. Той изпъкваше с вида си пред всички други. Там беше и брат Манол Иванов, който бе преподавател в училището - флотски офицер с военната си униформа. Аз не знаех, че това е господин Дънов. Но наскоро на мен ми се нареди отпуска и аз отидох на село за десетина деня. А там вече се беше основал кръжок на Бялото Братство. Там чух да разказват следното: "Казаха, че Учителят е казал на княз Фердинанд да не отива с Германия като съюзник в Първата световна война, а той, освен, че не Го послушал, ами взел, че Го интернирал във Варна. Учителят му казал: "Аз ще отида и ще се върна, а ти ще излезеш от България и няма никога да се върнеш". И така стана. Когато трябваше да се прибера във Варна след отпуската, нашите хора от Братството пожелаха да дойдат с мене да ги заведа при Учителя. Дадоха ми адреса Му.

Той беше отседнал в най-големия тогава във Варна хотел - "Лондон". И действително, аз ги заведох, отворих им вратата на стаята, в която видях Учителя вътре с още няколко души. Те влязоха, а аз се върнах. Значи, човекът, когото сме срещнали в лозята, беше същият този Дънов.

След като завърших училището, понеже не се намираше лесно работа, аз се прибрах на село при баща си. Там вече събранието на Бялото Братство функционираше и аз започнах да чета от беседите на Учителя. Под тяхното влияние аз станах вегетарианец и въздържател и към края на 1922 година започнах редовно да посещавам събранията. Цялото ни семейство беше включено в Братството. Големият ми брат Михал беше ръководител на събранието в село. Не беше дошло още времето за първата ми среща с Учителя. За да се срещнеш с Учителя, трябва подготовка. И точно в тези години аз започнах да чета беседите Му. Посещавах братските сбирки на село, пеехме песни и полека-лека навлязох в онзи път, който трябваше рано или късно да ме заведе до Учителя. Разбира се, само при условие, че човек е решил да тръгне по този път и е решил да го извърви. Чак тогава може да се срещне с Учителя. Когато аз заведох моите съселяни при Него в хотел "Лондон", аз не бях готов още и не се срещнах. Но се срещнаха онези от моето село, които бяха готови - те разговаряха с него. Тяхното време бе

дошло. А моето тепърва трябваше да дойде. Минаха години и това време дойде. И аз бях готов за него.

Божият огън и Силите Господни

Определеното време дойде и аз тръгнах от село за младежкия събор на "Изгрева" в София. Младежкият събор се състоя на 25 юли 1925 година. Пристигаме като гости от провинцията и се отправяме на улица "Оборище" 14. Салонът беше нов, чист, приветлив. Всички присъствуващи бяха вдъхновени и гледаха с благоговение и любов към Учителя. Започна беседата. Всичко беше хубаво, а беседата беше отлична. На амвона, на който говореше Учителят, се появи голям огън, нещо като клада, в която са горели някога светиите. Всред кладата, в огъня, сега беше Учителят, обгърнат от пламъците. Това продължи пет-десет минути. След това, огънят започна да намалява и Учителят си остана цял и невредим на амвона, тоест на катедрата. Не знам дали всички присъствуващи видяха това явление. Но аз го видях. След като Учителят се прибра в стаята Си, някои от младежите в салона, седящи на столовете, започнаха да коментират върху случилото се явление. Ние за пръв път виждахме такова нещо. Значи, освен мен, го бяха видяли и други, защото всички коментираха върху него. Но ние нямахме знание тогава, за да си обясним това явление. И сега нямаме още това знание. Единственото обяснение можеше да го намерим в Писанието, където се казва, че Бог е Огън Всепояждащ. Този огън ние го видяхме там, в салона - на катедрата, защото Бог бе в Учителя. По-късно, когато станахме ученици на Школата, усетихме и видяхме този огън как действува в самите нас. Той гореше и изгаряше всичко старо у нас от стария ни живот на миналото и трябваше да ни възкреси чрез чистотата, като ученици на Учителя. А дали успяхме, това е друг въпрос. Всеки успя дотолкова, доколкото успя да се справи със себе си.

Съборът продължи три деня. След третия ден Учителят нареди да отидем на екскурзия до връх Мусала. Всички с готовност решихме да отидем. Братята софиянци намериха коли, които ни отведоха до курорта Чамкория и оттам потеглихме за върха. Времето бе прекрасно, а природата - великолепна. До вечерта всички бяхме при Първото езеро, където имаше една малка хижичка, построена от дърво, която не можеше да побере дори една четвърт от всички нас, даже ако сме застанали прави. Трябваше да се нощува вън. Накладохме големи огньове и около тях прекарахме нощта в песни, молитви и малко дрямка.

На сутринта, преди зори, потеглихме към върха. Водеше ни брат Георги Радев. Повечето от братята и сестрите си имаха фенерчета. Когато потеглихме, всеки си запали електрическото фенерче и по пътеката се образува верига от светулки, която се движеше нагоре по стръмното. Нощта беше тъмна и започна да вали сняг на едри парцали. Силна гръмотевица отекна и над нас започна да святка. От силното наелектризиране на атмосферата косите и главите ни започнаха да стават светещи. От косите ни излизаха искри като при запален бенгалски огън. Някои се разколебаха и се върнаха обратно в хижата, начело с брат Белев.

Когато се разсъмна, ние бяхме вече на върха. Учителят говори и беше много строг. Времето беше много студено. Едвам стояхме там от студа. Между другото, Той каза: "Искате ли да ви измета оттук като прашинки из пространството?" Ние не можахме да разберем, какво искаше Учителят да каже с тези думи. Бяхме свидетели как Той ни показва едно явление след друго, все по-замайващи. На събора в София Го видяхме в Огън и Слово, а тук, когато се качвахме по пътя към Мусала, видяхме Силите Господни в гръм

и буря, както по времето на Мойсея на Синайската планина. Косите ни и главите ни бяха наелектризирани от електричество и целите светеха и бяхме като живи факли, които пътуваха нагоре към Върха Господен. А тук, на върха, Словото на Учителя беше строго. Той не бе доволен от нас и от онова, което носехме в себе си. Ние бяхме при нозете на Бога и Бог можеше да ни издуха като прашинки из пространството. Единствено защото ние не се върнахме от пътя, по който бяхме поели, Бог благоволи да покаже милостта Си над нас.

Впоследствие, когато слънцето изгря и времето се стопли. Ние насядахме на върха и хубаво се стоплихме, след което слязохме при хижата.

На другия ден на лагера при хижата падна гъста, непроницаема мъгла. Едвам се виждахме. Движехме се чрез опипване и се намирахме чрез извикване. Тогава Учителят застана на едно място и ние го наобиколихме. Той започна да ни говори. Направи ми впечатление, че когато Той говореше, мъглата около Него започна да се разижда, като че ли някаква невидима метла я измиташе и така, лека-полека, цялата местност се проясни и накрая над нас изгря слънцето. Учителят продължаваше да говори Словото Си.

Ние се върнахме в София и се разотидохме по домовете си, кой откъдето бе дошъл. Всеки продължаваше да си живее, както преди. Имаше моменти, когато в живота ми падаше мъгла и аз не знаех накъде да се обърна и накъде да вървя. Винаги си спомнях онзи случай на хижата на Мусала, когато в непрогледната мъгла и тъма, Учителят започна да говори, мъглата се разсея и изгря слънцето. В такива случаи на мъгла и на тъма върху мен, аз протягах ръка, взимах някоя беседа от Учителя и започвах да чета Словото Му. Постепенно Словото Му разсейваше мъглата около мен и в мен и я измиташе навън - слънцето на Словото изгряваше в мен. Това е закон на Словото. "Мечът на Духът Господен е Словото" - казва Учителят.

През този паметен събор видях чудни дела Господни. Видях Бог, че е Огън. Видях Господа на Силите в гръм и мълния, как ни превърна в светещи факли, пъплещи към Върха Господен. Видях и чух Словото на Бога в Неговата Скиния и Неговия Храм на онзи връх. Видях Силата на Словото, което можеше да отвее, да измете и отстрани човешките заблуди и тъмата в неговия ум и съзнание, за да огрее слънцето на Словото на Учителя като Сила и Живот. Видях и Мечът на Духът Господен как действува чрез Словото Си през следващите тридесет години в Сила и Мощ.

Дяволът и неговите два крака

През времето на Учителя, тук, в Школата на "Изгрева", вреше и кипеше от живот. Всеки си беше поставен на мястото и всеки си вършеше онази работа, която му бе определена. Които слушаха, я вършеха, а които не слушаха, нищо не вършеха, но за сметка на това, вършеха много бели, както за Учителя, така и за Братството. И отвън, там долу в града, също кипеше, но друг живот. Тези там, от света, ни отхвърляха и ни създаваха много неприятности. Не минаваше седмица, без да се случи нещо и да не се говори срещу Учителя и да не пише във вестниците срещу Него. В провинцията, приятелите от Братството също имаха своите проблеми, затруднения, гонения от обществото и местните власти. Но при тях тези неща бяха по-малко, при тях по-свободно се дишаше, живееше и работеше.

Идват едни братя и споделят с Учителя, как са били на братско посещение в провинцията в някакъв си град и че там всичко е спокойно и само веднъж може да се случи в годината да си имат неприятности от рода на тези, които ние имахме почти всеки ден. Учителят слушаше внимателно и накрая каза: "Тук няма нищо за чудене. Единият крак на дявола е в София, а другият му крак е в провинцията. Вторият му крак пристъпва ту в един град,

ту в друг град. А първият все си стои в София, все тъпче на едно място и всичко отъпква. Вторият крак на дявола започва да се движи от понеделник до неделя включително и изрежда всички Братства в провинцията. Не подминава ни село, ни град, щом има наши хора там. А другият му крак е все в София. Така че тук за вас няма почивка, а за тях има почивка и свободно време, докато им дойде редът отново вторият крак на дявола да ги стъпче." Ние стоим, оглеждаме се и искаме да се усмихнем, но не можем. "Ами, Учителю, какво ще правим?" "Ще работим по същия начин, както досега. Бог стои над всичко и управлява всичко. Помислите на Бога никой не ги знае. Само чрез Словото Си Бог се изявява и чрез Делата Господни се проявява". Тогава ние се усмихваме и се засмиваме от сърце. Няма недоразумения вече. А вече знаем истината за Школата в България, както тук в София, така и в провинцията.

Ние го проверихме това и се оказа, че е точно така, както каза Учителят. Вие също ще го проверите. Но ще знаете вече нашия опит и знанието, дадено от Учителя по този въпрос. Така ние ще бъдем едно цяло с вас. Ние ще бъдем горе, в Невидимия свят, а вие - долу на земята. Словото на Учителя ще ни обединява и ще осветява пътя ни като ученици на Школата. Школата е една. Тя е долу и се проявява чрез човешкия живот на земята, чрез Словото на Учителя. Тя е горе в Невидимия свят и се изявява в Светлината и Виделината чрез Словото на Всемировия Учител.

Салоните на Бялото Братство

Ние сме в клас. Учителят дава своята поредна беседа. После излизаме и разговаряме с Него. Един брат е разтревожен и запитва Учителя какво да правим, защото са ги заплашили, че ще махнат салоните им от провинцията. До него се изправя друг брат, дошъл специално за това и пред всички също изплаква тревогата си, че в техния град също са ги заплашили, че ще им вземат салона и всички дъновисти щели да ги разпръснат по майната им. Имаше тогава един такъв израз, което означава, че ще те затирят натам, където нито се види, нито се чува, нито се живее. Ето това е светът на майната. Учителят се спира и казва: "Не се страхувайте. Когато те разберат кои сме ние, тогава ще ни дадат салони, по-големи от този на "Изгрева". Но тогава няма да има кому да ги дадат. Ние ще отлетим като птиче ято, ще разперим криле, ще се вдигнем във въздуха и ще отлетим. И няма да ни има на това място тук. Ще се обръщат насам-натам и ще търсят със свещ кому да направят салони и кому да ги дадат. Тогава ще разберат кои сме били ние и кои са били тези, които ни гонеха и преследваха. Идеите са горе в Невидимия свят и тях никоя човешка ръка не може да ги докосне и оскверни. Ние сами ги оскверняваме, като не ги прилагаме и не ги сваляме на земята както трябва. Затова е необходима тази Школа, която Бялото Братство откри тук, за да свали Божествените идеи на земята и да даде и покаже методите за тяхното реализиране". Братята се успокоиха и си заминаха за провинцията.

Десетки години след това те дойдоха на "Изгрева". А "Изгрева" го нямаше. Той бе разрушен. Аз се грижех и поддържах мястото на Учителя, там, където бе положено тялото Му. Случи се така, че тези двама братя, които тогава задаваха въпроси на Учителя, дойдоха в един и същи ден и в един и същи час, без да се договарят. А не бяха идвали години. Разговаряхме за това-онова и се оплакаха, че им взели салоните и нямали къде да се събират. Огледах ги и веднага познах, че това са същите братя, които питаха Учителя на времето какво ще стане с техните салони. Тогава им казах: "Братя, помните ли Учителят какво ни каза тогава? Каза ни, че сме птиче ято,

преродени между този народ и когато му дойде времето ще отлетим и ще се махнем оттук. Ще заминем в нашата Прародина. Там са нашите гнезда и там е нашето Отечество. А тук сме само преходящи за един земен живот, така, както птиците идват всяка пролет." Братята се удариха по главите и си спомниха всичко. Развеселиха се. Станаха и започнаха да се оглеждат. Сега "Изгревът" беше разрушен. Наоколо строяха сгради за чуждите посолства. Българите сами се бяха продали и бяха продали най-свещеното място в света, там, където бе Скинията Господня. Братята се оглеждаха и казваха: "Ние бяхме свидетели за това пророчество на Учителя. А други ще бъдат свидетели, кога цялото това пророчество ще се изпълни". Разговаряхме още. И дойде един брат, който се заслуша и трябваше да запомни това, което разказвахме, защото сме на години, когато ще да дойде времето да вдигнем криле и да полетим като птиче ято.

Аз доживях да вземат салона на "Изгрева", да го разрушат и да направят на неговото място Руска легация. Изселиха ни от "Изгрева" и ни затириха по разни жилища и квартири под наем. Сега идвам от много далече, пътувам цели два часа, за да дойда на мястото на Учителя, защото съм поел ангажимент да се грижа за това място. Салонът го няма, а искат да вземат и мястото на Учителя, да го изкопаят с багер и да го преместят на друго място, защото тук им пречел. Не знам кой на кого пречи! Наши приятели правят възражения и събират подписи, за да запазят мястото на Учителя. Аз също се подписах. Но знам, че ние сме птиче ято и след време ще полетим. Ще дойдат да ни търсят, свещи ще палят и сълзи ще ронят за нас, но няма да ни има! Ще намерят само мястото на Учителя, разбира се, ако Го запазят. А нас няма да ни има. Дано намерят Словото на Учителя. Това ще бъде най-голямата утеха за нас и за тях. Дано Го намерят, Словото, ако не са Го унищожили дотогава. Защото, ако Го унищожат, тук в София и в България ще стане пустиня и тогава ще видят какво означава Словото на Бога, какво значи нашият Бог, Който е Огън Всепояждащ. Тогава ще разберат, че Бог поругаем не бива. Но нас няма да ни има. Защото ние сме птиче ято, което ще е отлетяло към своята Прародина!

Кой бе Учителят?

За пръв път прочетох беседа на Учителя през 1917 година и тогава Го зърнах в хотел "Лондон" във Варна, но времето ми не беше дошло тогава, за да се срещна с Него. Това време дойде през 1925 година. А през 1927, аз дойдох на "Изгрева" и оттогава досега, 1977 година, съм на "Изгрева". Това са петдесет години, прекарани на "Изгрева". Бях в младежкия окултен клас и през всичките тези години съм бил на "Изгрева" при Учителя. Слушах, гледах и виждах с очите си Словото на Учителя и как това Слово слизаше в учениците в Сила и Живот. Ето защо, ще се опитам да ви разкажа кой е Учителят.

Учителят казва за Себе Си: "Аз дойдох тука, да покажа на хората пътя към Бога. И да Му служа тъй, както никога не са Му служили". Веднъж попитаха Учителя откъде е дошъл. "Питат ме откъде съм. Аз ида от Слънцето да правя наблюдения в България." Попитаха Го дали тялото на Учителя е построено както на останалите човеци. "Един Учител има плюс органи, тоест повече органи от обикновения човек." Запитаха Го, какво може да прави един Учител с тялото Си. "Аз мога да ставам видим и невидим. Чрез мисълта си мога да разложа и разформировам тялото Си, да го пренеса през пространството и да го сформирам пак където си искам." Ние бяхме свидетели на много опитности, когато Учителят бе на Рила, а се явяваше тук, на "Изгрева", или на други места - при ония, които Го зовяха за Неговата

помощ. Ние знаехме, че в Него е Духът на Истината, че в Него е Божественият Дух, но не знаехме как се проектира Той чрез този Дух навън в света. "Аз съм във всички хора, във всички животни, в растенията, във водата, във въздуха, в светлината, в звездите, в слънцата - навсякъде съм Аз." Тогава ние разбрахме, че Бог се изявява чрез Дух и се проявява чрез Силите Господни в Дела и чрез цялата природа на Вселената. Веднъж ни каза: "Аз ида от слънцето, но трябва да знаете, че зад това слънце има друго слънце. Това е Божественото Слънце и оттам идвам Аз. И когато си свърши работата един Учител, пак се връща там, отдето е дошъл. Един Учител е извън нашата слънчева система. Той борави с всички слънчеви системи, защото Той управлява Вселената".

През 1928 година в Чирпан бе станало едно земетресение и Учителят каза след това, че било запланувано то да стане в София, за да бъде наказано онова общество, което воюва срещу Учителя. Но той лично е отишъл при Бога и е помолил това наказание да се отнеме от София, защото могат да пострадат и ученици от Школата. Това изказване стана достояние на вестниците и много хули и подигравки се изсипаха върху Учителя. Във връзка с това, Той каза: "Един Учител регулира земните пластове и въздушните пластове на земята. Той регулира земния и духовния живот на земята и на Небето".

В първите години приятелите смятаха, че Учителят е също като останалите, но е само малко по-учен от тях. Тогава Той им демонстрира различни чудеса, които вие ще прочетете като опитности на онези приятели. Тогава им каза: "Аз приличам на вас, но не съм като вас. Вашата майка е Ева, но тя не е моя майка и Аз не съм от Мира Сего".

Бяха се събрали приятели и умуваха колко е голяма силата на Учителя. Тогава Той им каза: "На Мен всички хора ми се подчиняват. На Мен всички форми ми се подчиняват. На Мен всички Сили земни и Небесни ми се подчиняват. На Мен и Силите Господни ми се подчиняват, защото Бог стои над Мен и е в Мен". Запитаха Го какво е Учителят за учениците в Школата. "Учителят е като майка. Той пита децата какво искат да ядат и това им сготвя. Храни ги със Словото Си, което е Божественото мляко и Божествения хляб за тях. И няма никой повече да ви обича от вашия Учител. Понеже Учителят е висшата разумност на земята и Небето, Той ви прекарва с най-малкото страдание през вашия път като ученици."

Веднъж Учителят се оттегли да почива. Някой каза тогава, че Учителят отишъл да си поспи. Тогава Той се обърна и рече: "Аз не спя. Учителят не спи. Аз съзнателно минавам от този свят в онзи и продължавам работата Си. Аз оставям тялото Си тука на стола или на леглото и отивам горе да работя. Да не мислите, че само вие сте мои ученици, на които говоря? Тези Школи са в Невидимия свят. А тази тук на "Изгрева" е единствената на планетата земя, както и в цялата Вселена. Вие не можете да видите лицето на Учителя, ако не си помислите за Бога, защото Бог е в Учителя. Само един Учител е направен по образ и подобие на Бога. Друг такъв няма на земята, на Небето и във Вселената. Само Учителят тук, на "Изгрева", е направен по образ и подобие на Бога, защото Той е Великият Учител, Всемировият Учител на Вселената". Ние запомнихме много добре това, но го запазихме от неразумните.

Учителят беше красив, с дълги коси, с брада, здрав, строен, пъргав. Когато Го виждахме, все едно, че виждахме Бога в образ и подобие. Когато предприемахме екскурзия с Него, Той, макар че беше с тридесет-четиридесет години по-възрастен от нас, и когато беше на седемдесет земни години, когато предприемаше излети на Витоша, ние едвам Го стигахме по пътя. Тогава още нямаше превозни средства и пътят до Симеоново не беше направен на шосе, та ни вземаше три часа, докато стигнем до Бивака. А Той

вървеше леко-леко, като че ли не стъпваше на земята. До края на живота Му беше така. Учителят, тъй да се каже, владееше магията на живота. Той ни беше приобщил към Себе Си като една майка, беше влязъл в нашите сърца и умове и ние не искахме да се разделим с Него. Неговата Любов, Неговото отношение към нас, Неговото знание, което ни предаваше, ни привързваха силно към Него. Ние го слушахме с увлечение и просто се захласвахме в Него. Въпреки това, Той казваше: "Аз не говоря на вас. Вие сте още малки да ме разберете. Аз говоря на Духовете, Които управляват слънцата, планетите, Силите и живота във Вселената. И това Учение ще почнете да го разбирате след хиляди години. И българите ще разберат след хиляда години какво добро съм им направил". Тези думи ние ги записвахме и си ги прочитахме, особено, след като Той си замина от този свят.

Няколко човека бяхме около Него. Един запита: "Кой е по-голям - Великият Учител или Исус Христос, Който бе преди две хиляди години?" Отговори ни: "Исус Христос не беше още от Съвършените! А Аз съм от Съвършените! Аз съм най-големият светия на Небето, но тук, на земята съм заел последното място, за да свърша една малка работа за Бога, защото Бог работи с малките неща и величини на земята. Аз съм Бащата, а Христос преди две хиляди години бе Синът! Днес Бащата е на "Изгрева" и Всемировият Учител е тук".

И действително, каквото предприемеше Учителят да върши, свършваше го и то - образцово. В Него имаше отношение към всяка една малка работа. Имаше маниер, грация и съвършенство в Неговите движения, каквито никъде не съм видял. Всеки жест, всяко движение и всичко в Него даваше подтик за един възвишен живот. В ежедневния живот на "Изгрева" Той беше навсякъде - в приемната за гости, където идваха при Него отвсякъде за съвет, в кухнята, в градината. Той бе навсякъде и намираше време да отскочи и да навести всички. И на всички даваше съвети, както за обикновените неща в нашия бит, така и съвети, които имаха пророчески и духовен смисъл. Той беше навсякъде точен и акуратен. Каквото обещаваше, навреме го изпълняваше. Изпълниха се дори неща, които беше казал на братя и сестри и то - десет-двадесет години след Неговото заминаване.

Ние бяхме пред Него като деца пред майка си и всички на Него уповавахме. И Той добре ни напътствуваше. Никакъв напреднал човек, пък бил той гений или светия, не може да се сравни с Учителя. Даже и сравнение не може да става. "Светията - казва Учителят - е на границата между смъртта и живота, а Учителят е вън от смъртта. Учителят управлява живота във Вселената, живота на Битието и на Небитието". Затова ние, учениците на Школата, а след нас и хората в този народ и човеците на земята, трябваше да дадем заслужената цена на нашия Учител, защото Бог Го изпрати на земята. За да не изпаднем в положението на евреите, на които като възмездие им дадоха, според Учителя, наказание да бъдат две хиляди години под робство. Според Учителя, също така направиха българите, когато изгониха богомилте от България. За наказание те паднаха под робство от турците и така преживяха петототин години. Толкова години, колкото евреите преживяха, след като паднаха под робство и бяха преселени във Вавилон. Във връзка с това Учителят каза: "Свободата на българите е дадена от Бялото Братство и ако злоупотребят с нея, да му мислят. Щяха да видят българите свобода, ако не беше влязъл Бог в руския цар Александър II и не му беше внушил да освободи България. Манифестът на руския цар за обявяване на войната е Словото на Господа за освобождение на България. Така че българите дължат освобождението си, първо на Бога, второ - на Бялото Братство, трето - на руския цар и четвърто - на руския народ". На друго място Учителят каза, че Бог реши да свали своята Скиния на земята и

затова избра България и българския народ за това място. А служителите в тази Скиния бяха изпратени да дойдат като ученици в Школата на Учителя.

Ето, това бе времето, когато Бог Сам посети земята и следите на Неговите стъпки са останали по "Изгрева" в София. А ние целувахме десницата Му.

Учителят разполагаше със знание и с възможности да посещава различни планети от нашата слънчева система. Ние Го разпитвахме и Той ни разправяше какво има там, какъв е животът там. А науката едва сега предприема първите стъпки в това направление. Учителят казваше, че съвременната наука е още в своите пелени. Учителят ни разказваше и за живота на другите слънчеви системи и ни описваше какво представлява Вселената. Веднъж една сестра Го попита: "Учителю, ама всичко това, което ни разказвате, кой го управлява?" Учителят се усмихна и каза: "Вселената се управлява от Всемировия Учител, Който е пред вас". Ние се спогледахме, записахме си всичко това и не смеехме да го споделим с никого, защото тези свещени неща щяха да ги стъпчат свинете и да ни разкъсат след това. Те останаха като свещени истини за учениците от Школата.

Учителят носеше голяма култура. Но Той беше съвсем скромен. Не парадираше с нея. Величествена гледка представляваше Учителят с такова огромно, извънчовешко знание и власт, а бе в такова смирение. Той се приспособяваше към всички и с най-малкото се задоволяваше. Той живееше на "Изгрева" в изключително малка и скромна стаичка. В нея нямаше мивка, а Му поливаха с една кана и Той се миеше над празен леген. Братята бяха направили сто пъти по-големи удобства за жените и семействата си, отколкото за Учителя. Неговата скромност и Неговото умение да се задоволява с най-малкото Го правеха величествен. Ние виждахме величието на Учителя. Ние Го виждахме чрез делата Му и чрез Словото Му.

Той бе открит само за учениците от Школата. Не всички, които бяха на "Изгрева" и живееха там, бяха ученици. Едни от тях бяха оглашени - обичаха да слушат Словото Му и да пеят песните Му. Други бяха вярващи. Те слушаха Словото Му и вярваха в Него, че това Учение показва пътя на истинското знание, но те не вървяха по този път и не живееха чрез живота си по това Учение. Те останаха вярващи. Ученици бяха тези, които изпълняваха Словото Му. И тези Слова, които аз изричам и пиша за вас, те бяха казани не на оглашените и на вярващите от "Изгрева" или от света. Те бяха казани на учениците от Школата. И само те ги знаеха. Аз ги предавам за учениците от Школата. За останалите те няма да бъдат от полза, защото носят Сила и Живот само на онези, които са от Вътрешната Школа на Учителя. За другите не са от значение и могат да предизвикат насмешки и подигравки. Така че Словото на Всемировия Учител е затворено за външни хора най-малко със сто катинара. Затова аз спокойно, без страх, разказвам тези неща за учениците от Школата, които ще дойдат след нас. Другите и да искат, не могат да се ползуват от тях.

По този повод Учителят каза: "Аз първи възприемам последните новини от Бога. И през Мен минават и най-слабите трептения на Любовта. Аз долавям веднага целия живот на Вселената". Учителят всичко долавяше, пред Него бяхме като отворена книга, която Той четеше направо и казваше нещата каквито са. Веднъж се учудихме на Неговите възможности. Тогава каза за Себе Си така: "Аз съм океан, в който всички води се утаяват. И моите крака мислят по-добре от вашите глави". Условията на Школата се създаваха от онова Божествено Съзнание, което бе в тялото на Учителя.

Веднъж попитаха Учителя с какви възможности разполага Великият Учител. Тогава Той каза за Себе Си: "Аз съм най-богатият човек в света и най-видният лекар в света. Само на Балканския полуостров имам дванадесет милиарда в злато. На друго място, други милиарди ме чакат. Ако искам да

живея нашироко. Аз мога да си взема в града къщи, слуги, да живея като богат човек. Но Аз не искам де живея такъв живот. Аз искам да служа на Бога. Аз съм бил цар и като опитах последствията на царуването Си, отказах се от това. Бил съм най-големият владика на Небето и на земята, но като опитах последствията, отказах се и от това. Сега искам да служа на Бога. На времето, когато почнах да работя, имах само едно палто, едно куфарче и едни обуща. Започнах най-напред с православните. Но истината я нямаше там. След това почнах с евангелистите, но и там истината я нямаше. После започнах при католиците - и там истината я нямаше. Опитах всичко. Най-после започнах Сам".

И действително, Учителят имаше голям успех в Своето Дело. Събра много хора около Себе Си. Само на съборите в Търново и София се събираха към 1 200 души. Имаше изобилно блага, които Му идваха по закона на Свободата и Любовта. Веднъж Той каза: "Аз имам много уста", тоест Той имаше много хора, на които помагаше. Той лекуваше всички болести, в това ние се бяхме убедили. Цялото Божествено знание бе у Него и когато трябваше, Той си служеше с него, а ние виждахме само това, което Той изваждаше и показваше. При него идваха поети, писатели, учени, художници, музиканти и на всеки един Той изваждаше частица от Своето знание и му го даваше да го ползува свободно. "Аз знам да рисувам, но не искам да засрамвам художниците. Аз знам да свиря, но не искам да засрамвам музикантите. Тези картини, които ги имате окачени в салона, Аз даже в кухнята Си не бих ги поставял. (А те бяха рисувани от наши даровити художници.) Знам всички езици, но не искам да цапам устата Си. Днес Словото се дава на български език, защото българският език е най-точният език, на който могат да се предадат окултните закони и Словото на Бога, защото българският народ е най-древният народ на земята".

За българите Учителят бе казал много неща. Ще ги намерите в Словото Му. А ние се виждахме какво представляваме като българи на "Изгрева", тук, при Него. Някои работеха, а някои не работеха. "Българинът е мързелив, но когато се хване да работи, той работи. Най-трудното е да го накараш да работи за Бога, даром. И българинът, веднъж излъжеш ли го, повече не ти вярва." С нашето несъвършенство и слабости, ние създавахме много затруднения за Учителя. Можехме да ги изправим сами с послушание и изпълнение на Неговите съвети. Но и това не правехме. Веднъж ни каза: "Аз не искам вече да нося нито вашия товар, нито товара на човечеството, нито товара на Космоса". Беше строг и думите Му разполовяваха салона и Вселената на две: на послушание и непослушание към Великия Учител.

В Учителя не можеше да се забележи нищо излишно, нищо фалшиво. В Негово присъствие, ние се чувствувахме като души, които са застанали под крилото на Всевишнаго. Той повдигаше духа ни и внасяше радост в душите ни. Той беше духовен алхимик, като превръщаше нашата скръб в радост. Веднъж, в общия клас, който се провеждаше в сряда, в 5 часа сутринта, след като говори върху алхимията, Учителят застана прав на катедрата и каза: "Вижте сега какво ще направя". Той имаше златен джобен часовник, закачен на сребърен ланец, който висеше на врата Му. Имаше и една брошка, която пристягаше ризата под брадата Му. Както бе застанал прав, вдигна си ръцете, хвана ланеца отзад на врата си и почна да го опипва. Пръстите на двете Си ръце ги движеше полека надолу към часовника. И отгдето минаваха ръцете Му, ланецът от сребърен се превръщаше в златен. Целият пожълтя. И до края на живота Му, той си остана златен. Това бе нагледен урок за възможностите на алхимията и за превръщането на минералите от един в друг. И урок от Учителя.

Един ден бяхме на обяд в трапезарията. Преди да си излезем след обеда, Учителят каза: "Някога българите са направили на Господа едно

ПОСЛЕСЛОВ

Настоящият сборник има за цел да подпомогне музикалния живот и да охрабри музикантите от Общество "Бяло Братство" в тяхната творческа изява. В настоящия етап има талантливи и подготвени професионално музиканти. Но понеже те представляват едно друго поколение, което е отдалечено четиридесет и пет години от закриването на Школата на Учителя, затова те не са запознати с музикалния живот на Школата от времето на Учителя. Затова, преди повече от тридесет години, съставителят на този сборник, последователно, по даден план от неговия Духовен ръководител, целенасочено е работил почти с всички музиканти-съвременници на Школата. Той имаше за цел да запише историята на музикалния живот и техните опитности с Учителя. Бе работено последователно с всеки музикант. Работата бе трудна, мъчителна и свързана с много противодействия от страна на онези сили, които всячески пречеха да се документира историята на Школата. Онези, които бяха целували ръка на Учителя, живееха още в онова време, през което протече времето на Школата. Беше неимоверно трудно да се накарат тези съвременници на Учителя да разказват, а някои от тях - дори и да запишат опитностите си. С всеки един от тях се водеше жестока борба на живот и смърт, за да превъзмогнат онези сили, които противодействуваха да се запишат техните опитности и спомени с Учителя. Всички очакваха, че за тях ще дойде едно ново време, при което ще могат да се изявят. Но те не знаеха думите на Учителя, мястото и времето, когато бе казал: "Всички онези, които целуваха десницата на Великия Учител, няма да имат дял в новите условия, които Небето ще открие за следващите поколения". Това се сбъдна и онези, които взеха живо участие в музикалния живот на "Изгрева", отдавна си заминаха за невидимия свят. Останаха малцина, в една библейска възраст. С тях също бе работено, но техните материали ще бъдат публикувани в една друга поредица, когато поименно ще бъдат дадени цялостни спомени на тези ученици в отделни издания. Те заслужават това, защото накрая се съгласиха да напишат или издиктуват своите спомени от Школата. Но подчертавам, че това стана единствено по настояване на съставителя на този сборник.

В този сборник са включени материали и опитности от музикалния живот на учениците, които са свързани с окултните закони от Словото на Учителя. Всяка една опитност и един спомен е една жива съдба на всеки ученик. Това е съдба за техния живот, който те жертваха за Делото на Учителя. Дадени са много постановки на Учителя за музиката му, които ще бъдат ръководство на следващите поколения музиканти. През време на подготвянето на материала се оказа, че е необходимо да се включат и някои опитности на същите музиканти, които се отнасят за някои постановки в Школата на Учителя, които са така необходими и нужни за днешното поколение. Тези постановки са задължителни за учениците от Общество "Бяло Братство". Онези, които не се съобразяват с тях, ще бъдат принудени да изпитат действието на окултните закони върху себе си и тогава ще разберат какво значи Слово на Великия Учител и какво значи Школа. Според Учителя е за предпочитане човек да се запознае с опитностите на предишните поколения, да ги прочете за пет минути и да разсъждава върху тях още пет минути, отколкото да премине през този период от десет, двадесет години - време, необходимо да се реализира чрез Словото на Учителя една опитност от живота на ученика. Такава е цената на опитността!

Тук, в този сборник, се поставя въпросът, че трябва да се издаде едно ново, трето издание на "Песните на Учителя", като се работи с оригиналите на Учителя, като се включат и някои песни на Учителя, които не

бяха включени, както и задължително - онези песни на Лиляна Табакова, които навремето тя не ги включи. За целта на тази идея, бе предупредено лично от мен лицето, което съхранява оригиналите. Въпросното лице, макар и музикант, не е запознато с целия този материал, който се излага в настоящия сборник, по простата причина, че то не е работило с музикантите от времето на Школата на Учителя. Надявам се, че това лице ще може да превъзмогне постановката на Борис Николов, която бе не само погрешна, но и провали второто издание на Мария Тодорова. През 1980 година, въпреки моето настояване да се предадат оригиналите, Борис Николов направи едно частно издание от "Песните на Учителя". Той работи с една музикална педагожка и направиха това издание. При моята лична проверка се оказа, че те са работили с коригираната песнопойка на Мария Тодорова, с две папки с нотни листове и накрая Борис Николов е изпявал всяка една песен - и така музикалната педагожка е предала песните на Учителя. Съжалявам, че тогава не записах на магнетофонен запис цялата тази история като документация, защото това е гавра с песните на Учителя и кощунство към Учителя. Борис Николов не бе школуван музикант, нито школуван певец. В това издание не бяха поправени онези пропуски, за които Мария Тодорова говори в нейните спомени. В него са включени и някои лични песни на Лиляна Табакова, като е дадено, че са песни на Учителя, без да се иска нейното съгласие и да се търси нейното компетентно заключение. Този опит е провал и е последица от методите на мозайкаджийската бригада. Според мен, мозайкаджийската бригада бе причина да не се осъществи никаква приемственост между поколението от времето на Учителя и следващото поколение. Аз съм свидетел на тези събития и за пълната безотговорност на тези лица. Днешното поколение музиканти не е запознато с една десета част от онова, с което аз съм запознат чрез моята работа с музикантите от времето на Учителя, въпреки че аз не съм музикант! Това е цяла ирония, цяла подигравка от българите, пристъпили с краката си на "Изгрева", живели там, слушали Словото на Бога и хранили душите си с Небесния Хляб на Словото на Великия Учител. Защото не документираха нищо, не направиха нищо собственоръчно за следващите поколения, които трябваше да дойдат, за да реализират чрез живота си Словото на Учителя. Трябваше да дойде човек, който не е музикант, който не може да чете музикален текст, нито може да свири на някакъв инструмент и въпреки това - да свърши работата на всички музиканти. Този човек беше моя милост. Това се изнася, за да се покаже, че не бе осъществена приемственост на поколенията, напълно умишлено и целенасочено. Самият факт, че днешното поколение музиканти не са запознати с постановките на Школата и правят непростими грешки в своята творческа изява, говори много и потвърждава горното заключение. Надявам се, че те ще се коригират, ще попълнят своята неосведоменост и ще тръгнат напред. Защото в настоящия етап, единствено музикантите могат да представят Учението, да представят идеите на Бялото Братство чрез музиката на Учителя. Защото само те са професионалисти, имат музикален ценз и могат да излязат на сцената и да покажат нещо от Учението на Учителя, дори и с музика. За жалост, другите не са готови, защото не са запознати с историята на Братството.

Школата има своя история. Има етапи и всеки един етап има своя история от събития, личности и развитие, носещо поуки за следващите поколения. Тези етапи трябва да се знаят. А настоящото поколение не ги знае и не ги познава. Затова онези, които искат да работят, трябва да се запознаят с тази история. Без компетентност, без професионален ценз, без обществен ценз, без духовен ценз, означаващ познаване на Словото на Учителя, е немислимо да се работи сред този народ за Делото на Учителя! Другото е постановка на мозайкаджийската бригада, която вкара

невежеството в Школата на Учителя и провали всичко. Техният опит трябва да служи като предупреждение към всички!

В сборника е поставен въпросът за Паневритмията. Тя има история, която трябва да се знае, поради което се изнася за пръв път чрез спомените на учениците. Тя има оригинален нотен текст, оригинален текст от думи и Слова, както и оригинални написани упражнения. Оригиналният текст на упражненията от работната група на Елена Андреева, Ярмила Ментцлова и Мария Тодорова бе предаден от мен на работната група, съставена от мен чрез протокол, която бе съставена за работа и обучение на Паневритмията. Още през 1973 година, Борис Николов лично ми издиктува къде се намира и кой съхранява негативите на Васко Искренов, където са заснети всички упражнения, показани от Ярмила Ментцлова и Мария Тодорова. Аз написах писмо до въпросното лице и го уведомих да предаде снимки от негативите, за да се направи албум и да се приложи към оригиналния текст. Но въпросното лице излъга, послужи си с лъжа и измама и не пожела да ги даде. А защо? Защото същото лице е свързано със среди и сили, които в настоящия момент издават "Паневритмия" в чужбина, като не се съобразяват с оригиналния текст, който ние имаме. Освен това, скиците и описанията на упражненията в техните издания са неточни и неверни. Ако въпросното лице предаде негативите и се покажат снимките, ще се види, че техните издания са неточни и неверни. Оттук следва, че тяхната дейност е насочена срещу Делото на Учителя. И затова тези сили държат снимките и негативите и не ги предават, защото като ги укриват, укриват и себе си, че със своята дейност в чужбина са работили срещу делото на Учителя. Ето, такава е истината! А главната вина за този проблем носи Борис Николов, който не ми предаде негативите, въпреки че знаеше, че аз работех с неговата съпруга Мария Тодорова и че аз свърших нейната работа! Фактът, че публикувам от негово име един изключителен материал, на който той е авторът и който аз съм записал, означава, че изводът трябва да се направи от всеки един, който е застъпник за Школата на Учителя. Когато се работи за Бога, когато се работи за Великия Учител и Неговото Дело, се работи с чистота, безкористие и преданост, защото това са методи на Бялото Братство. Обратното е от лукаваго!

Този труд е авторски труд и е плод на многогодишен труд. Материалът е истинен и верен. Той бе записан чрез магнетофонни записи, както и чрез записки, направени от мен през различните години на моето издирване.

Поместваме една незначителна част от спомените на тези приятели като смятаме, че с това няма да накърним техния авторски труд, който ще излезе поименно след много време. Поради невъзможността да се обхване този материал и да се представят опитностите на всички ученици, то той ще бъде представен в няколко тома. Тези спомени се отнасят за музикалния живот на "Изгрева" и за някои спешни актуални проблеми за разрешаване от днешното поколение. Така то ще се запознае с опита на предишното поколение и ще разбере мнението на Учителя по тези въпроси. А дали това поколение ще си вземе поука от всичко това, това е съвсем друга работа! Всеки ще бъде оставен свободен да прецени и да се определи! С настоящия сборник се цели всеки един от Общество "Бяло Братство" да се определи! А как ще се определи? Или ще се съобразява с постановките на Учителя за Школата и с опитностите на предишните поколения и ще изпълнява Словото на Учителя, или ще мине на другата страна, където - по човешко усмотрение и по светски образец - всеки ще си прави това, което иска. Така, по този начин, ще се отделят от общото стадо козите от овцете, знаещите и можещите - от една страна и невежеството - от друга. Всеки ще се определи, независимо дали някому е изгодно това, защото всеки трябва да се подчини

на Словото на Великия Учител, ако иска да бъде ученик и да бъде съучастник в Общество "Бяло Братство". В това общество трябва да влизат само онези, които признават и се подчиняват на Словото на Учителя като го прилагат в живота си и работят с музиката на Учителя и играят Паневритмията на Великия Учител.

В течение на шест месеца този материал бе диктуван на Марийка Марашлиева и чрез нейния машинопис видя бял свят. Работеше се, като на всеки четири дни по три дни се пишеше на пишеща машина, по шест часа дневно. Това бе една дълга, трудна и уморителна работа. Благодарение на това, че тя издържа на всички противодействия, успяхме да приключим този том. Тя е съвременничка на много от тези събития, които са описани. Тя познава почти всички лица, които бяха съавтори на този труд. Когато писахме този материал с нея, тя бе навършила 70 човешки години. С нея работехме по една строго определена програма от 1986 година и която до този момент изпълняваме. Според мен, друго лице не можеше да вземе участие в тази работа, защото бяха правени в разстояние на няколко години три безуспешни опита да привлека за работа по-млади лица от Общество "Бяло Братство". И на трите така наречени "сестри" предадох материали за работа и бе съставен план за работа. Но те се поддадоха на други сили, след което ме излъгаха, измамиха ме и ме ограбиха с предоставения им от мен материал. И понеже те не са запознати с този материал, те не могат да направят нищо с него, но си загубиха благоприятните условия за работа за делото на Учителя! За Великия Учител се работи с Любов и пълна саможертва! Така че Марийка Марашлиева бе поставена от Школата на Учителя за работа, въпреки нейната възраст. Тя завърши своя изпит успешно за този том. В следващия том ще бъдат поместени и материали и спомени от ученици, които тя лично записа по онзи план, който следвахме без да се отклоняваме.

В хода на нашата работа Марийка Марашлиева задаваше непрекъснато въпроси, понеже беше съвременничка на тези събития и по този начин се уточняваха, допълваха и прибавяха различни нови епизоди от спомените на учениците. Така че, това бе една съвместна творческа работа. След многократното огорчение, което имах при опита си да работя с други лица се разбра, че с друго лице не можеше да се свърши тази работа. На този етап, единствено на нея имах доверие, защото материалът се изнасяше за пръв път и до този момент тя бе единствената представителка на Братството, която слушаше този оригинален материал. По начина, по който тя възприемаше този материал, разбирах по какъв начин ще се възприеме и от останалите. Зная, че ще се чете на един дъх. Зная също, че възраженията към този материал няма да бъдат насочени към това дали този материал е истинен и точен. Възраженията ще бъдат насочени към това, че на много лица няма да им изнася написаното в този материал, защото техните дела са противоположни и обратни на постановките от Словото на Учителя!

Ще завърша с мисли на Учителя за това какъв трябва да бъде ученикът от Общество "Бяло Братство":

"Какъв трябва да бъде ученикът от Новото Учение? Ученикът на Новото Учение трябва да има сърце чисто като кристал, ум светъл като слънцето, душа обширна като цялата Вселена и дух мощен като Бога и едно с Бога! Като дойде някоя мъчнотия в сърцето ти, извади правилото за сърцето си и кажи като ученик: "Аз трябва де имам сърце чисто като кристал, без никаква нечистотия". Като дойде мъчнотия в ума ти, кажи: "Аз трябва де имам ум светъл като слънцето, без никаква тъмнина". Като дойде мъчнотия в душата ти, кажи: "Аз трябва да имам душа благородна, обширна като цялата Вселена, без никакви дребнавости". И най-после, дойде ли някаква мъчнотия в духа ти, кажи: "Аз трябва да имам дух мощен като Бога и едно с Бога".

Чисто сърце, светъл ум, обширна, необятна душа и мощен дух - това е веригата, с която можете да вържете злото и да бъдете свободни! Щом сме носители на Божественото, ние ще имаме сърце чисто, ум светъл, душа обширна и дух мощен! Само Бог в нас може да направи това. Ние се стремим да придобием Божията Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Обикновените неща не съществуват за нас. Нашият идеал е към Божественото, към Великото, към Реалното, което създава сенките, без то само да е сянка. Дойде ли Божественият Живот във вас, всичко ще придобиете. Красив е този живот. Той носи свобода за вашите души. Само възкръсналият придобива Реалния, Вечния, Съществения живот - живота на Безсмъртието. Онези от вас, които са разбрали думите Ми, трябва да образуват една Божествена верига на хармония и единство - единство в мисли, в чувства, действия, в стремежи във всички посоки - като части на общия Божествен организъм! Бъдете носители на това Единство! В СВЕТА ЩЕ ЖИВЕЕТЕ! ВСЕКИ ЩЕ РАЗРЕШИ ЗАДАЧИТЕ СИ С МЕТОДИТЕ НА БОЖЕСТВЕНОТО УЧЕНИЕ! Ние можем и да разберем, и да приложим Божественото Учение! Всички на работа! ДНЕШНИЯТ ДЕН Е ДЕН ЗА БОЖЕСТВЕНА РАБОТА!"

Ще завърша с мотото на Школата: "Бог да работи в мен и аз да работя в Него".

Това е Новото Учение на Великия Учител - Беинса Дуно. Амин.

ПРОТОКОЛ

Днес, на 27 май 1990 год., в дома на Ина Дойнова, ул. "Българо-съветска дружба" 17 се събра работна група по изучаване, проучване на документацията на Паневритмията с цел да се създаде една единна група. Групата бе в състав: Крум Въжаров, Мария Арсова, Марийка Марашлиева, Павлина Даскалова, Ина Дойнова, Вергилий Кръстев, Йоанна Стратева, Веселина Маркова, Мария Митовска. Групата единодушно възприе като работни официални документи следните издадени и неиздадени материали:

1. Паневритмия, издание София 1939 год.
2. Паневритмия, издание София 1941 год.
3. Паневритмия под редакцията на Ярмила Ментцлова, Мария Тодорова и Елена Андреева.
4. Паневритмия, издание на Ярмила Ментцлова, Париж 1983 год.

Работната група на Ярмила, Мария Тодорова и Елена Андреева се явява най-компетентната за своето време, защото Ярмила е по професия хореограф, Мария Тодорова е музикант и е автор на II. издание на песните на Учителя, а Елена Андреева е една от трите стенографки на Учителя. Така че техният колективен труд се явява II. издание на Паневритмията, най-точно и авторитетно. Елена Андреева приживе се постара лично да размножи текста на работната група, като предварително беше извикала художник, който да скицира упражненията. Тя предаде на своите приемници целия този материал и ние го притежаваме за работа. А Ярмила Ментцлова също успя да реализира задачата, поставена от Учителя и според думите на Крум Въжаров Учителят й бил заявил следното в присъствието на Мария Златева: "Сестра, вие ще оправите гимнастиките", на което тя отговорила: "Дали ще може да се справя?" и тогава Учителят й отговорил, че тя трябва да се справи. По-късно Ярмила издаде през 1983 год. в Париж "Ръководство по Паневритмия", което днес ние притежаваме и по този начин тя изпълни дълга си към Учителя и следващите поколения. Третият участник от групата -

Мария Тодорова - извиква фотографа Васко Искренов и той заснема всички основни пози, като двойката показва позите, т. е. фигурите. Тази фотографска продукция е била запазена и съхранена, но до този етап, въпреки нашите усилия, ние не притежаваме всички снимки, а притежаваме три снимки, показващи метода на работа. Въпреки че не притежаваме снимките, групата може да работи въз основа на ръководството на Ярмила и труда на трите. Ще добавим, че кройката на роклите е направена по наставления на Учителя. Затова в бъдеще, когато се оформи показна група, би било добре да се използува тази традиция.

Задачата на оформилата се днес група се състои в следното:

1. Да се оформи група на професионално ниво, която да проучи основно работната документация, спомената по-горе, да се уеднаквят всички упражнения и фигури. Определя се групата в състав: Ина Дойнова, Мария Арсова, Мария Митовска и Веселина Маркова.

2. Вторият етап на работната група, след уеднаквяване на всички упражнения, е да се привлекат подходящи хора с добро желание и имащи качества от музикално естество и пластични способности. Тези лица ще бъдат определени, след уеднаквяване, лично от четиримата, понеже те ще обучават и ще създават групата, която трябва да изиграе изцяло Паневритмията и по този начин ще дадат един образец, по който ще се обучават останалите.

3. Тази обучена вече група ще бъде използувана за обучаване на всички желаещи. За това ще бъде желателно да се използуват летните братски лагери, както например Зекирица и езерата и др. подобни, за да могат да се обучат желаещите от цяла България. За това ще бъде направен видеофилм на професионално ниво, който ще бъде като демонстрация за обучаване на желаещите да се възползуват от това съвременно техническо достижение.

4. При подготовката на музикалния съпровод, предназначен за изпълнение на живо или на запис, музикантите са длъжни да изпълняват точно музикалния текст от двете официални издания на Паневритмията - издание от 1941 год., предназначено за пеене и издание от 1938 год. - за изпълнение на цигулка. (Забележка: II. глас за цигулка в изданието от 1938 год. не е от Учителя, а е прибавен от ученик и не е успяло да придобие популярност и оценка от музикантите специалисти.)

5. Определят се като музиканти специалисти Ина Дойнова, Йоанна Стратева, след уеднаквяване да ръководят всички въпроси относно изпълнението, състава, аранжиментите и подходящите темпа. В тази група ще се привлекат и Петър Ганев и Весела Несторова за консултация относно темпата. Също и Милка Кралева, Благовест Жеков, Станка Сталева и др. професионални музиканти, които са в течение на музиката на Учителя.

6. Въпросът за темпата ще бъде уточнен допълнително, когато се съберат всички необходими информации, които ще бъдат представени от групата музиканти. Ще бъде представена колективната работа на Галилей Величков и Кирил Икономов, които заедно са определили темпата въз основа на данните, които е предал Кирил Икономов, когато Учителят с хронометър е определял темпата. Всички неуточнени въпроси относно темпа, движения и др. от Паневритмията, ще бъдат в бъдеще уточнявани от групата музиканти и групата отговорници по движенията и базирайки се на документацията, и запазвайки хармоничната атмосфера на групата.

7. Целта на работната група, обозначена в протокола, е да документира визуално на филм, видеофилм, фотографски снимки образцовото изпълнение на групата, като бъдат привлечени професионалисти, които да заснемат Паневритмията. Музикалният съпровод на Паневритмията ще бъде предварително записан също от

професионалисти, като музикантите ще определят начина, по който ще стане това.

8. Ще се определи трета група, която ще работи по теоретичните постановки за духовната страна на Паневритмията. За това ще бъдат привлечени всички музиканти, които са работили върху теоретичните постановки на окултната музика на Учителя, като са ползували материал от Словото. Всички ония, които са работили по теми, ще бъдат привлечени, като ще бъдат издадени техните публикации в отделен том. Освен музикантите професионалисти, в тази група ще бъдат привлечени и всички ония, които са работили върху духовната страна и окултното значение на Паневритмията. Това е един дълъг творчески процес и вратата за работа е отворена за всички, но при всички условия ще се спазват оригиналността на Словото на Учителя, дадено в песните и Паневритмията.

9. Като заключителен етап на работната група ще бъде начинанието за създаване на ръководство по Паневритмия - изучаване, приложение и разпространение, базирайки се на цитираната документация и на опита, който ще придобият в процеса на подготовка. В това ръководство ще се направи опит да се предаде изцяло Паневритмията, включително "Лъчите" и "Пентаграмът", като за случая бъде придружено с фигури, скици, чертежи, диаграми и т.н. По този начин тази работна група се явява като един от етапите от веригата на Бялото Братство, според която се спазва принципът на съхраняване на Словото на Учителя и приемствеността на едно поколение от друго. Ще споменем онези думи, които древните богомили са изричали при предаване на тази приемственост. Старият богомил казва: "Аз опазих Словото". А младият богомил казва: "Аз приемам Словото". Настоящата група приема Словото на Учителя, дадено чрез Паневритмия и музика от предишното поколение и го разучава, съхранява с цел да го предаде на следващото поколение.

Настоящият протокол беше направен при пълно единодушие на членовете на групата, като всяка една точка се разискваше поотделно и всички идеи, предложени от участниците в групата, бяха възприети и отбелязани в протокола, като бе спазен законът на Божествения Дух, според който Божественият Дух се изявява в единствено число, а се проявява в множествено число, съгласно Христовия закон на съединението. Словото на Учителя е дадено в единствено число чрез Божествения Дух, а се проявява и реализира от последователите на Учителя в множествено число, посредством изпълнение на всички задачи, дадени в Словото. Затова всички идеи, отбелязани в настоящия протокол, вписани в протокола, бяха възприети, като се спази закона на Христовия Дух, който обединява Битието и Небитието.

Подписали протокола:
1. Крум Въжаров
2. Мария Арсова
3. Марийка Марашлиева
4. Павлина Даскалова
5. Ина Дойнова
6. Вергилий Кръстев
7. Йоанна Стратева
8. Веселина Маркова
9. Мария Митовска

София, 27. май 1990 г.

Забележка на редактора: След съставянето на този протокол, скрепен с подписите на участвуващите лица, трябваше да се издаде оригиналът на трите сестри: Ярмила Ментцлова, Мария Тодорова и Елена Андреева. Но той не се издаде, понеже лицето, което пазеше снимките на упражненията на Паневритмията, в изпълнение на Ярмила Ментцлова и Мария Тодорова, направени от фотографа Васко Искренов, не пожела да ги предаде. А защо? Защото това лице бе свързано с Крум Въжаров. По този начин не се издаде оригиналът, за да може да се отпечата "Паневритмия" на Крум Въжаров и Мария Митовска през 1993 година. А същите се подписаха, че признават както "Паневритмията" на Ярмила Ментцлова, издадена в Париж през 1983 година, така и неиздадения оригинален труд на трите сестри. Вместо поне да издадат труда на Ярмила, като коригират направените в него пропуски, то те си издадоха своя книга за Паневритмията и отхвърлиха труда на предишните поколения. А той бе оригинален и най-точен!

Ето това е метод за работа, който няма нищо общо с методите на Учението на Великия Учител.

КОСМОГОНИЯ

И

СЛОВО

НА

ВСЕМИРОВИЯ УЧИТЕЛ

БЕИНСА ДУНО

В начало бє Словото.
И Словото бє ѹ Бога.
И Словото бє Бог.

(Йоанна Глава 1 стих 1)

студия върху Словото на Всемировия Учител
от д-р Вергилий Кръстев

Всемировият Учител Беинса Дуно и България

За да дойде Учителят на човечеството, първо - трябва да се преродят всички стари пророци от Стария Завет в даден народ. Не само да се родят в него, но и да се изявят.

За да дойде Мировият Учител, второ - трябва да се преродят всички апостоли от Новия Завет в даден народ. Не само да се родят, но и да се изявят.

За да дойде Всемировият Учител, трето - трябва да се преродят в даден народ всички царе, императори, папи, патриарси, философи, всички учени от древността, всички основатели и водители на старите и съвременните религии в света, всички онези, които са сътворили старата и новата цивилизация от историята на човечеството. Не само да се родят, но и да се изявят.

Едните представляват основата на Хеопсовата пирамида, вторите - средата, третите - върха на пирамидата. И чак тогава, най-накрая, на върха на тази общочовешка пирамида на земната цивилизация откакто свят светува застава Всемировият Учител.

Всемировият Учител е от Божествена еволюция.

Всемировият Учител идва от Божествения свят.

Всемировият Учител е изпратен от Бога.

Този народ, който бе подготвен за идването на Всемировия Учител на земята, е българският народ. Този народ съществуваше като една Божествена монада още от предисторическо време. Българският народ бе подготвен от Небето от 5 400 години за идването на Всемировия Учител. Днес той представлява една трояка здрава сплав. Траките от тази сплав донесоха мистичната и духовна нагласа на този народ. Славяните донесоха духа на жертвата и саможертвата за общото. Прабългарите внесоха своите знания за окултизма и волевия елемент. Днешният българин е съставен от тези три елемента, но е застъпен различно при всеки един от тях. Общото, което обединява тези три елемента е, че този народ е определен за своята историческа мисия за днешното и идното човечество. България е Обетованата земя на съвременното човечество, защото тук дойде Всемировият Учител. Тук, в този народ, по времето на Школата на Всемировия Учител се преродиха всичките пророци на Стария Завет, апостолите на Новия Завет и всичките водители на човечеството от Петата раса. Това представлява българският народ по времето на идването на Всемировия Учител - Беинса Дуно - от 1864 до 1944 година. Това представлява българското подсъзнание, съзнание, самосъзнание по времето на Всемировия Учител. А за идването на Космическото съзнание, за свръхсъзнанието между този народ може да съдим по Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно.

А онези, които проучават Словото Му и живеят по него са ученици на Бялото Братство. Учениците са строго определени и изпратени от Небето между този народ. Това Слово бе дадено за учениците, за да го претворят в Сила и Живот между българите и славянството. И оттам да го предадат на днешното човечество, а чрез него на идното човечество на Шестата раса, която идва.

А това е расата на человеческите синове на Духа Божий, синовете на Светлината и Виделината на Духа Христов.

Учителят бе в кръв и плът между българите и славянството.

Мировият Учител бе в Дух и Сила между българите и славянството.

Всемировият Учител бе в Слово! Словото Му бе от Бога и Бог бе Словото Му в Слава Божия между българите и славянството.

Той, Всемировият Учител е Все и Вся за днешното и идното човечество от Шестата раса.

Ние, последователите на това Учение не показваме Учителя. Той бе изявен в Святия Дух на Словото Си. Той е в Словото Си.

Ние, последователите на това Учение, не доказваме Мировия Учител. Той бе проявен в Живот и Сила чрез Христовия Дух. Ние Го видяхме чрез живота Му на земята между человеческите синове. Ще го намерите в Словото Му.

Ние, последователите на това Учение, не обясняваме Всемировия Учител. Той бе проявлението на Бога в Битието и Небитието. Той задвижи человеческата еволюция напред към Новото човечество, което ще дойде в Шестата раса - човечеството на синовете Божии, синовете на Виделината, синовете на Светлината. Тях ще ги откриете чрез Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно.

Той, Всемировият Учител е Все и Вся. Той е Цар на царете, Господ на господарите, начало и край на нещата във всичко и навсякъде. През всичките векове Той е Един и Същий - Духът Вечен.

Той, Всемировият Учител е Все и Вся. Той обединява Битието и Небитието чрез Вселената на Христовия Дух.

Той, Всемировият Учител е Все и Вся. Всемировият Учител е първото ограничение на Бога. Той е самоограничението и проявлението на Бога във Вселената:

Защото над Всемировия Учител стои Господният Дух на Силите.

Защото над Мировия Учител стои Христовият Дух.

Защото над Учителя стои Святият Дух на Славата на Бога.

Защото Учителят с Духа Божий, т.е. Святия Дух на Славата Божия и Мировият Учител с Христовия Дух, и Всемировият Учител с Господният Дух на Силите - те и тримата съставляват едно цяло на Великия Учител на човечеството, на Битието и Небитието на Вселената. Великият Учител е Светата троица на Божествения Дух, на Господния Дух и на Христовия дух.

Защото Божественият Дух слиза върху Учителя.

Защото Христовият Дух се вселява в Мировия Учител.

Защото Господният Дух на Силите задвижва Вселената и тя се проявява като Святия Дух на Словото на Всемировия Учител.

"В името на Отца и Сина и Святия Дух. Амин."

Защото Отец е Божественият Дух. Защото Синът е Христовият Дух. Защото Святият Дух е Словото на Всемировия Учител.

Преди 2 000 години дойде Синът Божий. Дойде Исус Христос в Израиля.

Преди 2 000 години Христос и Христовият Дух донесе нова Светлина чрез Слово и Сила и отвори път между Небето и земята за човешките души.

Христовият Дух вля нова Космическа Сила, за да задвижи вчерашното и днешно човечество по пътя на Еволюцията му чрез Христовия Дух. А пътят на человеческите синове на земята към Бога е чрез Христовия Дух.

Днес дойде Отец. Дойде Бащата. Дойде в България.

Днес Бащата донесе Виделина за человеческите синове чрез Словото Си и прокара пътя на човешките души към Бога. Той прокара път за слизане и възлизане на Синовете на Виделината.

Бащата е Всемировият Учител и е изявата на Бога чрез проявлението на Господния Дух на Силите във Вселената на Битието и Небитието и чрез Христовия Дух на Единението, Обединението, Съединението, и чрез Словото на Святия Дух.

Да, ако преди две хиляди години дойде Синът Божий, то днес дойде Бащата...

Ако преди две хиляди години дойде Синът Божий чрез Исус Христос, то днес Бог дойде чрез Бащата, чрез Всемировия Учител - Беинса Дуно. Дойде на земята всред народа български, в Обетованата страна от Духа Божий - майка България, светилница и хранилница на Словото Му. Амин.

Всемировият Учител Беинса Дуно и българите

Той, Всемировият Учител слезна и се въплъти между българите и славянството. Облече се в плътска човешка дреха и се роди от баща Константин Дъновски и майка Добра Чорбаджи Атанасова, на ден 12 (дванадесети) юли 1864 година, в село Хадърджа, Варненско, от родители българи, християни източно-православни, по времето на Османската империя, в края на петстотинте лета турско иго за българския народ.

Роди се като младенец, като трето по ред дете на родителите си и беше наречен Петър, понеже се роди на деня Петровден по източноправославния календар. Взе името Петър Константинов Дънов. И с това име го назоваваха човеците на плътта в България. Той бе четиринадесетгодишен, когато България бе освободена от Турско робство и селото му бе преименувано на село Николаевка, околия Варненска.

Този, който слезе, облече се в плът човешка и се роди и като младенец бе наречен Петър. Това бе Духът Беинса Дуно. Кой бе този Дух?

Духът Беинса Дуно не бе от човешка Еволюция. Той бе от Божествена Еволюция. Той бе завършил земната Си Еволюция и преминал през нея преди милиарди земни години. Беше преминал и през духовната си Еволюция преди също толкова милиарди години. Той беше преминал пътя си на Учител на Бялото Братство, беше изпращан като Миров Учител, управляващ Бялата и Черната Ложа на Битието и Небитието. Сега бе изпратен като Всемиров Учител на Вселената.

Духът Беинса Дуно бе слезнал от звездата Сириус - система и седалище на по-висша цивилизация от тази на Слънцето и слънчевата система. Културата на Сириус е по-висша от тази на слънчевата система. Само онези души, които са преминали развитието си като човешки души в слънчевата система, могат да отидат в системата на Сириус и да почнат друга Еволюция в Духовния свят. Земята се приема като паметник на човешкото падение, а Слънцето - като паметник на човешкото въздигане и изкупление, докато Сириус се приема като символ на човешкото развитие и култура за човешките души.

Той, Петър Константинов Дънов, расна като дете, израсна като юноша, като младеж на земята българска.

Той, Петър, учи се на българско четмо и писмо при баща си в село Николаевка, околия Варненска, а през 1872 година постъпва в основното българско училище, което е открито на 11 май 1860 година и което е закрито през време на Руско-Турската Освободителна война за България 1877/78 год. След Освобождението, във Варна е имало петокласна мъжка гимназия, където Петър завършва гимназиалното си образование по онези времена. След това постъпва в Американското научно-богословско училище и завършва на 25 юли 1886 година в гр. Свищов. Отива в село Хотанца, Русенско и учителствува в местното училище две години. Заминава през месец август 1888 година за САЩ да следва богословие. Записва се в подготвителния семинар по теология към факултета в Ню Джърси, щата Медисън, където изучава английски език и началата на теологията по тамошната университетска програма. На 15 октомври 1890 година завършва семинара и се прехвърля като редовен студент в Бостонския университет, в богословския факултет през годините 1891-1893. На 7 юни 1893 година се

дипломира. А през учебната 1893-1894 година се записва да следва едногодишен курс по медицина и го завършва на 3 февруари 1984 година. Завръща се в България на тридесет и една години, през 1885 година, след седемгодишно отсъствие. Прекарва в гр. Варна при рождената си сестра Мария на ул."Дунав" до 1899 година.

През 1896 година издава книжката "Наука и възпитание" в гр. Варна. Това е неговата творба, явяваща се като заключителен акорд от неговото богословско обучение в САЩ.

Цялата 1897 е Космическа година на човечеството от Петата раса. Това е краят на XIX век и за съдбата на света е отбелязано в "Откровението на Йоана" в глава 19, понеже всяка глава отговаря на даден човешки век. Там е написано, че спасението, славата и силата принадлежат на нашия Бог, защото Господ, нашият Бог, Всемогъщият царува. И че изпратен е Оня, който язди на бял кон и името му е "Божието Слово", из устата му излиза остър меч, защото мечът на Духа е Словото.

Това пророчество от 19 глава се изпълни. На 7 март 1897 година, в присъствието на баща му, дядо поп Константин Дъновски, Божественият Дух слиза върху Петър Константинов Дънов. Той е на тридесет и три години. Той става Учител на Бялото Братство на земята и слънчевата система. Годината 1897 е свята и пророческа.

През 1897 година издава "ХИО-ЕЛИ-МЕЯИ-МЕСАИЛ" във Варна. Това е гласът Божий, Словото Божие, Духът на Третия Завет към избраника и помазаника Божий.

През 1898 година изнася пред благотворителното дружество "Милосърдие" една беседа: "Призвание към народа ми, български, синове на семейството Славянско".

От 1899 до 1900 - две години - е в гр. Нови Пазар при баща си, дядо поп Константин Дъновски, който е свещеник в местната църква. От 1898 година започва кореспонденция между Него и първите Му ученици: Пеню Киров, от Бургас, д-р Миркович от Сливен и Мария Казакова от Велико Търново.

През 1900 година от гр. Нови Пазар Учителят се отправя пеш през Стара Планина и стига гр. Сливен. От там, той тръгва из страната, посещава град след град, изнася сказки и прави френологически изследвания цели 11 години до Балканската война 1912-1913 год.

От 1899 година започват първите събори на духовната верига във Варна. Първите ученици са д-р Миркович от гр. Сливен, Пеню Киров и Тодор Стоименов от гр. Бургас. Те продължават години наред. От 1899-1908 - във Варна. От 1909-1912 - в В.Търново. От 1918-1925 - във В.Търново, а от 1926 нататък - в София.

През 1912 година Учителят работи върху Библията и изважда думите Господни и ги стъкмява в отделна книжка: "Заветът на цветните лъчи на Светлината".

През август 1912 година Учителят е във Велико Търново и отива в с. Арбанаси. Изкачва се на един висок връх на края на селото. Христовият Дух се явява пред Него и над Него. Той чува и вижда: "Петре, даваш ли тялото, сърцето си, ума си и ще работиш ли за Мене?" Отговорът бил следният: "Слушам, Господи. Да бъде Твоята воля както на Небето, така и на земята!" Христовият Дух се вселява в Него.

Над Него е Божественият Дух. В Него е Христовият Дух. Той става Миров Учител. Годината е 1912. Година свята и Христова. Мировият Учител управлява Битието и Небитието, управлява Бялата и Черната ложа.

На една от първите страници на "Заветът на цветните лъчи на светлината" са написани инициалите, които се четат така: "Винаги ще съм предан Раб на Господа Исуса Христа Син Божий" - 15 август, Търново, 1912

год. От Другата страна са нарисувани символите на Божия Дух, Господния Дух и Христовия Дух през времето на Мойсея, на Давида и на Исуса Христа. Това е Заветът на Мировия Учител! Накрая е дадена заповедта на Мировия Учител.

Есента, 5 октомври 1912 година, започва Балканската война, която има за цел освобождението на балканските народи от Турската империя, а България да се обедини в границите, посочени от Сан-Стефанския договор. Всички членове на Веригата са изпратени на фронта от Мировия Учител с 91 псалом и "Добрата молитва", зашити във военните куртки и се завръщат живи и здрави след разгрома на България в Междусъюзническата война, завършила с Букурещкия мирен договор от 23 юли 1913 год.

Есента на 1914 година, на 29 септември, България влиза в Европейската война на страната на Централните сили - Германия, Австро-Унгария, Османската империя и която завършва с погром, с пробив на Добро поле на 14/15 септември 1918 год. На 29/30 септември 1918 година са разбити войските на войнишкото въстание при Владая, целящо да срине омразната Кобургска династия и нейния представител цар Фердинанд, виновник за двете национални катастрофи. Пропускат се условията за обединението на българския народ в неговите исконни земи. Отхвърлят се съветите на Мировия Учител. Управниците на този народ се явяват като най-големите врагове на този народ и делото на Мировия Учител. Божието възмездие не закъснява: на 3 октомври 1919 година, цар Фердинанд е принуден да абдикира в полза на сина си - също представител на Кобургската династия, а България е наказана с репарации, окастрена с територии и е платила за непослушанието си със стотици хиляди убити и разруха на страната.

Съборите прерастват в ежеседмично посещение на приятелите в дома, където е отседнал Мировият Учител на ул."Опълченска" 66 - София, в дома на Петко Гумнеров. Още от 1904 година Той започва да държи Своето Слово през отворения прозорец на малката Си стая. Първата от стенографираните беседи е от 16 март 1914 година със заглавие: "Ето човекът", поместена и издадена в серията "Сила и живот"

През 1922/23 година на ул."Оборище" 14 се построява салон, където Мировият Учител държи беседи до 1926/27 година, след което, следва построяването на салона на "Изгрева" 1927 год. Той се премества да живее там и държи Своите беседи до заминаването Си от този свят на 27 декември 1944 год.

През 1922 година се отваря Школата на Всемирното Велико Бяло Братство в София. Тази Школа се отваря за пръв път на планетата Земя и във Вселената между българите и славянството. Господният Дух на Силите е връз Него и Той отваря Школата. Словото Божие се излива върху учениците. От 1922 до 1944 година Той държи 7 500 беседи. Всемировият Учител се е явил и проявил от 1922 до 1944 год.

Когато Божественият Дух слиза - създава Учителя.

Когато Христовият Дух се вселява - създава се Мировият Учител.

Когато Господният Дух на Силите задвижи Словото на Бога чрез Мировия Учител - проявява се Всемировият Учител. Чрез Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, която е открита за пръв път във Вселената, се изявява Словото на Бога и се проявява Славата Божия.

Всемировият Учител е проявеният Господен Дух на Силите.

Мировият Учител е проявеният Дух Христов, Абсолютният Дух на Битието.

Учителят е проявеният Святий Дух на Истината.

Духът на Истината е проявеното Слово. Словото слиза в човешкия дух и човешката душа. Истината е свят на Славата, т.е. на Божествената светлина. Славата създава Света на Истината!

Проявеното Слово е Свят на Виделината. Виделината на Словото е Светлина за човешката душа и човешкия дух. Виделината създава Света на Мъдростта!

Проявената Виделина е свят на Светлината. Светлината на Словото е храна за човешкия ум и човешкото сърце. Светлината създава Света на Любовта!

Целият Космос в неговата целокупност, целият физически свят е проявената материализирана Любов от Света на Любовта.

Да бъде Светлина - живей в Света на Любовта.

Да бъде Виделина - живей в Света на Мъдростта.

Да бъде Слава - живей в Света на Истината.

Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно - обхваща тези три Свята.

Всемировият Учител произнесе чрез българска реч 7 500 беседи от Словото Божие на земята българска, за синовете български от семейството Славянско. Това бе Третият Завет на Бога към човечеството.

Всемировият Учител Беинса Дуно и славянството

Всемировият Учител се яви сега в Славянството с център Българския народ.

Всемировият Учител дойде между българите и славянството.

Всемировият Учител свали Словото на Бога чрез българска реч и бе написано чрез българско слово в Сила и Дух на бял лист хартия и отпечатано. Ученици стенографираха Словото Му. То бе дешифрирано, преписано и отпечатано. То обхваща 7 500 беседи.

Това Слово бе Словото на Бога за Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, която бе отворена за пръв път на планетата земя и Вселената.

Кому принадлежи това Слово?

Първо: То принадлежи на Българския народ, защото Всемировият Учител - Беинса Дуно - слезна и се въплъти чрез българска плът на земята българска, в жилите Му течеше българска кръв от родители - баща и майка - българи.

Второ: То бе произнесено чрез българска реч и записано на българско слово и българско писмо, на българска земя и в българска държава, в България - земя закрилница на Словото!

Трето: То бе произнесено и отправено за онези съзнания човешки, представляващи целокупното българско съзнание по времето на Великия Учител. А това съзнание представляваше проекция на общочовешкото съзнание на прероденте пророци на Стария Завет, апостолите на Новия Завет и на всички водители на днешната човешка цивилизация от памтивека до днес.

Затова Българският народ по времето на Школата на Великия Учител се намира в своя Златен век от своето историческо развитие. Той е в Обетованата земя на Духа!

Каква е задачата на Българския народ?

Учениците от Школата, родени в този народ, трябва да претворят в живота си идеите от Словото: за живота на Любовта, за светлината на Мъдростта и за свободата на Истината - тези три свята са обединени в проявлението на Великия Учител. Те трябва да станат образци на това

Учение и с делата си да предадат учението на този народ, в който са преродени в плът и кръв, за да изпълнят волята на Бога.

Българският народ има за задача да го приеме и предаде на славянските народи, а чрез тях- на всички народи по света на планетата Земя.

Следващият народ, комуто трябва да се предаде това учение, е народът на Русия. Защо?

Защото това, което представлява Русия на физическото поле със своята големина, обширност от земя и пространство, с мощта на човешките си ресурси, с над 200 милиона славяни и се обозначава като Великая Русс и Священная Россия, е първият етап от преминаването на Словото от България. А защо?

Защото това, което представлява Великая Русс и Священная Россия на физическото поле и на земята като потенциал и сила - това представлява българският народ в Духовния свят като потенциал и сила. Защото тези два народа вървят заедно. Русия е Великата мощ на земята, а България е Великата мощ на Духовния свят. Връзките на Русия и България са от памтивека - те са проявени в духовното поле, на физическото поле и се намират запазени в историческото развитие на тези две държави. Там те са съхранени и днес ние ги откриваме като паралели на взаимоотношения. Но това са закони на развитието от духовното извисяване и физическото проявление, като народи и държави. Тези връзки ги намираме днес като исторически сведения, тълкуваме ги като отношения на факти и търсим тяхната зависимост. А те са живи духовни и физически канали и проводници, чрез които става обмен между тези два народа. Създаването на българската държава и Киевска Русс, приемането на християнството от двата народа, приемането на славянската писменост, падането на България под турско робство и преминаването на създадената славянска култура и държавна организация в Русия, организирането на Русия като Великая Русс и изкласяването на руската култура, са все от посятите семена на българската писменост и култура. Съхраняването на тази култура, докато българският народ е под робство е мисия и накрая се идва до освобождаването на България от турско робство и то - именно от Русия! Тези връзки са създадени, за да може да се осъществи идването на Всемировия Учител на Земята. Падането на Българския народ под турско робство се дължи на гоненията на богомилите от българските управляващи среди. Робството се яви като бич Божий за възстановяването на Божията правда. Богомилското учение бе чистото Христово учение, на което се противопоставиха същите сили, които действуваха по времето на евреите, когато разпънаха Исуса Христа на кръста. Тогава бичът Божий бе в ръцете на Рим и императора Тит, който разпъна в две редици по пътя, водещ от Йерусалим до морето 60 000 евреи на кръст и разпръсна евреите по света. Запазените изявления днес и историческите факти потвърждават твърдението на турските военачалници, че идват на Балканите, за да накажат народите, които не изпълниха учението на пророка Иса, т.е. на Исус Христос. Каква прозорливост в своята мисия, какво високо съзнание говори в тях, че са бич Божий, който трябва да възстанови Божията правда. И те я възстановяват.

Освобождаването на българския народ от Русия се дължи на Великото Бяло Братство, защото трябваше да се подготвят условия за идването на Всемировия Учител между българите и славянството, за да предаде Словото на Бога за идното човечество от Шестата раса. Освобождението на България бе изпълнението на Божията Воля от страна на Русия, заради което тя се прослави и въздигна като народ и държава и стана велика държава в Европа и света.

Великият Учител се роди в 1864 година, т.е. 14 години преди Освобождението. Великият Учител дойде в условията и границите, определени от Сан-Стефанския договор, за да може да се обедини българският народ в една държава, която да може да създаде условията за изявата на Божия пратеник, за да предаде Словото на Бога. Онези държави, които се противопоставиха на този Божи план, платиха скъпо. Английската империя се разруши, Австро-унгарската империя се разпадна, Руската империя на Романовци се унищожи от болшевишката революция 1917 год. Там, където бе разделена България на две части чрез Берлинския конгрес на Бисмарк, там по-късно, в 1945 година - същият град и германският народ бяха разделени четиридесет и пет години от онези, които трябваше да изпълнят волята Божия и да възстановят Божията правда, защото тези два народа вървят заедно от векове. Болшевишка Русия изпълняваше волята Божия като бич Божий през 1945 год.

Съдбата на света започва от дома Господен. Българският народ бе дом Господен, защото Всемировият Учител бе тук. Той работи и подготвяше двадесет и две години този народ, докато се родят и дойдат онези, които са изпратени за ученици - от 1900 до 1922 година. От 1922 год. до 1944 год. бе отворена Школата на Всемирното Велико Бяло Братство за учениците и бе предавано Словото на Бога. "Изгревът" в София бе мястото, където Великият Учител живееше и където бе Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, в която Школа се предаваше Словото на Великия Учител, което Слово бе Словото на Живия Бог. "Изгревът" бе Дом Господен в София и в България.

В разгара на Втората Световна война, когато Москва бе обсадена от германците и всички очакваха всеки момент да се предаде, Великият Учител заяви още тогава пред един от учениците си, който бе висш офицер в българската войска: "Русия ще забие червеното знаме над Райхстага". Господ на Силите земни и небесни докара великия студ, замрази всичко живо и раздвижи духа на руския народ и го поведе, за да изпълни волята на Бога. И това знаме бе забито именно там, за да се изпълнят думите Господни. Защото бичът Божий възстановява Божията правда!

Преди прелома на войната, когато тя се водеше още в Русия, Великият Учител, който бе в село Мърчаево заяви: "Ние решихме да пуснем руснаците в България". Дойде 9 септември 1944 година,те бяха допуснати в България и влязоха, без да се пукне нито една пушка. С цветя и хляб ги посрещнаха. Те донесоха болшевизма в България. Започна една нова епоха от 45 години, предварително обозначена от Великия Учител още преди двадесет и две години, като епоха на труда.

Пред ученици в село Мърчаево Великият Учител заяви: "Когато решихме да пуснем руснаците в България и комунистите с тях, те обещаха горе в Невидимия свят да не закачат, да не ограничават Бялото Братство в България и да не го гонят. Обещаха пред Бога. Ако не изпълнят обещанието си, ще проверят какво значат думите Господни, че в Божиите решения няма обратни действия".

Великият Учител си замина на 27 декември 1944 година и тялото Му бе положено на българска земя и бе погребан на "Изгрева" на 31 декември 1944 година.

Започна една нова епоха. Бяха иззети имотите на "Изгрева", затворена бе печатницата, където се печаташе Словото на Всемировия Учител. Разрушен бе салонът на "Изгрева", където бе Школата. Започнаха се гонения, образува се процес съдебен и чрез него, и покрай него се унищожи цялата събрана книжнина от отпечатани беседи, следваха обиски и унищожаване на Словото на Учителя. Накрая цялото пространство на "Изгрева" бе изчистено и там се построи легация и посолство на СССР, т.е. на Болшевишка Русия, онази, на която бе даден в ръцете Бичът Божий през

време на войната и който Бич тя не прибра, а го стовари върху Дома Господен. Всички знаеха за думите на Великия Учител и за обещанието, което тя бе дала пред Бога. Всички знаеха, че в Божиите решения няма обратни действия. Но трябваше да премине определеното от Великия Учител 45 години време и да дойде онова време за изпълнение Волята на Бога. Това време дойде и Болшевишката империя се разруши отвътре. От нея след 1990 година трябваше да възкръсне Русия, за да може да възстанови Божията правда за Дома Господен на "Изгрева" и да поеме своята мисия и да приеме Учението и Словото на Великия Учител. Защото Великият Учител слезе, живя, даде Словото Си на Българския народ и той трябва да го предаде на Русия. Приеме ли го - тя отново ще стане Великая Русс и Священная Россия, но вече със Словото на Великия Учител.

Съдбата на света започва от Дома Господен. Дом Господен бе "Изгревът". Домът Господен бе в София и в България. Словото на Бога бе дадено чрез българско слово и българско четмо. Бог поругаем не бива, защото е Огън Всепояждащ. Защото Бог движи Вселената. А Всемировият Учител управлява тази Вселена. Той е Все и Вся. Амин.

Кой е Учителят?

Учителят е Учител, когато Божественият Дух слезне върху Него, когато Го осени с Духа си и оживи със Силата си.

Учителят е проявеният Дух на Истината. А глава на Истината е Святият Дух - излязъл от Бога. Духът излиза от Бога. Божественият Дух слиза в Словото чрез Святия Дух. Светът на Истината е Свят на Славата. Оттук слиза Словото - това е свят на Славата на Бога, наречен Божествен свят, свят на Божествената Светлина.

А Божественият Дух, т.е. Святият Дух, сваля Словото от Света на Истината в Света на Виделината, която създава Света на Мъдростта. Оттам то може да слезне в човешкия дух и човешката душа. Но само ако човешкият дух има общение с Виделината и човешката душа се пробуди от Виделината.

Учителят сваля Словото от Света на Истината, от Света на Славата, от Божествения свят чрез Святия Дух.

Учителят идва, за да даде Словото, чрез което да започне пробуждането на човешката душа. Това става чрез Мировата Любов, която е движение на Божествения Дух от центъра на Вселената към периферията, проявяваща се като принцип на Духа, който трябва да обхване всичко и навсякъде и да прояви Голямото чрез Малкото.

Учителят идва, за да прокара пътя към Единение с Бога чрез Космичната Обич, като обедини Малкото в целокупността на Вселената, която е движение на Божествения Дух от периферията на Вселената към нейния център.

Учителят е Един. Защото Божественият Дух се изявява в единствено число и се проявява в множествено число.

Учителят е Един. Защото чрез Него се сваля Словото на Бога чрез Святия Дух на Истината.

Учителят идва, за да свали Словото.

Учителят е проявеният Святий Дух на Истината и на Бога.

Учителят е Учител на Бялото Братство на Слънчевата система.

Учителят е Учител на Цялата Слънчева система и на всички същества населяващи различните йерархии и осъществяващи живота си в различни степени, съобразно условията, в които живеят.

Животът на земята, изразяващ се в тази форма, е единствен по рода си в цялата Слънчева система и в целия Космос. Животът на другите

планети и звезди е по-висш от този на земята и се проявява чрез други форми, които нашите сетива не могат да видят, чуят и оценят.

Човек само с духа си и с човешката душа може да влезе в контакт с този свят на по-висша Еволюция и организация.

Знанието за това се намира в Словото на Учителя.

Словото на Учителя е Слово за Истината на Божествения Дух, който управлява Света.

Кой е Мировият Учител?

Божествената Душа е дихание на Бога. Човешката душа е лъч от Божественото Съзнание, лъч от Божествената Душа, лъч от Великото, слезнало на земята чрез Малкото. Великото се съдържа в Малкото, а Малкото разнася Великото по целия Божествен свят. Това е Мировата Любов - дихание на Великото към Малкото, Божествен лъч от Великото към Малкото. Това е проявеният Миров Учител.

Мировият Учител е еманация на Божествения Дух в Христовия Дух и се изявява чрез Великото към Малкото, а се проявява чрез Малкото.

Христовият Дух е Дух на Обединението, Дух на Единението, Дух на Единството. Чрез Христовия Дух, слезнал на земята, започва Инволюцията на човечеството. Инволюцията е слизането на човешката душа и човешкия дух на земята, обличането им в различните форми на живот, преминаващи през минерала, растенията, животните и човека. Това е предначертаният път на слизането на Великото към Малкото, т.е. организирането на физическия свят по форма и подобие на Духовния свят. Това може да стане само чрез Христовият Дух, защото той съединява различните форми на живот на физическия свят и Духовния свят.

У човека това е изразено с неговото подсъзнание, съзнание и самосъзнание.

Растенията, със своята форма и организация на живот, отговарят у човека на неговото подсъзнание, обхващащо първобитното колективно подсъзнание в миналото.

Животните, със своята форма и организация на живот, отговарят на съзнанието при човека, обхващащо индивидуалното му съзнание.

Човекът, със своята форма и организация на живот, отговаря на днешното самосъзнание у човека, обхващащо личното му съзнание.

Човекът, със своята форма и организация на живот, трябва днес да премине от самосъзнанието към свръхсъзнанието и да направи връзка с Космическото Съзнание. А това става чрез Космическата Обич, която е движение на човешкото самосъзнание към свръхсъзнанието, движение от периферията към центъра на Всемировия живот на Вселената. Това е обозначено като пробуждането на човешката душа и идването на човешкия дух, за да се роди човек за Духовния свят и да направи съобщение с него, да му се отворят очите и ушите и да бъде жива душа и животворящ дух за земята и за Небето.

Мировият Учител е проявеният Божествен Дух, носещ Мировата Любов на Вселената, слезнал на земята между човеците.

Мировият Учител се изявява като Божествен Дух и се проявява като Христов Дух. Христовият Дух, Христос, е глава на Великото Бяло Братство.

Мировият Учител е глава на Великото Бяло Братство.

Мировият Учител идва и слиза, за да обедини Небето и земята чрез Божествения Дух и Христовия Дух в Божествено Единение, чрез Божието Царство, слезнало на земята. Божието Царство на земята не е в плът, а е Царство, за което копнеят човешката душа и човешкият дух и се стремят да

влезнат в него, със сила да го превземат и да направят общение с Христовия Дух и с Божествения Дух. Само онази човешка душа, която направи общение с Христовия Дух и с Божествения Дух, може да се добере до Виделината, която е Свят на Мъдростта. Това е пробуждането на човешкото съзнание и от самосъзнание то преминава във свръхсъзнанието.

Изявената Виделина в Света на Мъдростта е проявената Христова Слава.

Христовата Слава, това е Словото в плът. А защо?

Защото изявеният Христос, Дух Христов - това е проявеното Слово, Святият Дух. А Святият Дух, Словото, слиза в човешкия дух и пои човешката душа, а това става чрез Виделината на Христа, светлината на Христа. Слизането на Виделината на Христовия Дух в човешката душа и човешкия ум означава пряко общение на Духовния свят с человеческия син, пряко съобщение между Небето и земята у човека, където Святият Дух е слезнал в човешката душа и дух, които одухотворяват човека и живеят в него.

Това означава: Изявената Виделина е проявената Христова Слава, Словото в плът. Изявената Христова Слава - това е проявената Сила на Духа Святий. Изявената Сила на Духа Святий - това е проявеното Царство Божие.

А Царството Божие е Мир Божий в Святий Дух. Това е целият Божествен Мир и Свят, обединен чрез Святия Дух, който е Словото на Христовия Дух.

Изявеното Царство Божие - това е проявената Божия Благодат в Христа, в Духа Христов. Божията Благодат в Христа - това е Духът на Благодатта, Духът на Съвършенството, който обединява целия Божествен Мир на Небето и земята.

Изявената Божия Благодат, изявеният Дух на Съвършенството - това е живот вечен в Христа, в Духа Христов, което е вечна Слава в Христа.

Изявеният живот вечен в Христа - това е проявеният Бог на Славата. "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Исуса Христа, Когото си проводил."

Изявеният Вечен Дух - това е проявеният Миров Учител, това е еманацията на Божествения Дух в Христовия Дух, където обитават Духът на Славата и на Бога.

Мировият Учител е изявеният Вечен Дух, където Бог е Светлина, Бог е Любов, Бог е Дух Вечен.

Мировият Учител е проявеният Абсолютен Дух на Битието като Дух Вечен, където Словото Божие бе Дух Святий, Словото бе у Бога и Словото бе Бог. Мировият Учител е Учител на Великото Бяло Братство, обхващащо Битието и Небитието на Слънчевата система от физическия и Духовния свят.

Мировият Учител е онзи, който е осенен от Божествения Дух и в чието човешко тяло е вселен Христовият Дух. Амин.

Кой е Всемировият Учител?

Всемировият Учител е изявеният Господ, Господен Дух на Силите на Небитието.

Всемировият Учител е проявеният Господ, Господен Дух на Силите на Битието.

Всемировият Учител означава Баща - Все и Вся - навсякъде и във всичко.

Всемировият Учител прокарва Мировата Любов от Божествения свят към земята чрез Божествения Дух и Христовия Дух от центъра на Вселената към нейната периферия. Отгоре надолу Мировата Любов слиза на земята.

Всемировият Учител прокарва пътя на Космическата Обич от периферията на Вселената към центъра. Отдолу нагоре Космичната Обич възлиза към Небето.

Всемировият Учител обединява Вселената чрез Мировата Любов и Космичната Обич. Той е Учител на Вселената. Всемировият Учител на Вселената е Беинса Дуно.

Всемировият Учител е изявен чрез Словото Си и проявен чрез живота на това Слово в Сила и Живот между българите и славянството.

Пътят на човешката душа към Бога е прокаран и е свободен. Как? Чрез Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно.

Очакваме пробуждането на човешката душа в следващата епоха на човешката цивилизация и раса.

Единението на човешката душа с Бога чрез Космичната Обич ще обедини малкото в целокупността на Вселената.

Тогава Всемировият Учител като принцип във Вселената ще се прояви напълно. Тогава Той ще означава Баща на всичко и Баща навсякъде - Все и Вся. Това означава да се възкреси човешката душа и да се обезсмърти човешката душа.

Днес, Възкресението се отнася за Божествения Дух. Безсмъртието се отнася за Божествената Душа. Утре, в новата еволюция на човечеството, Възкресението ще се отнася за човешката душа, която се е обезсмъртила, като е завършила своята еволюция чрез Единение с Бога. А това Единение става само чрез Христовия Дух, чрез Христа, който е врата към Бога.

Всемировият Учител е изявената Божествена Душа на Битието като еманация на Христовия Дух, на Абсолютния Дух на Битието.

Всемировият Учител е проявеният Господен Дух на Битието чрез Духа Христов, чрез Духа на Вселената, чрез Духа Вечен в Христа. Той е Все и Вся.

Всемировият Учител слезна между българите и славянството, за да създаде една нова еволюция на една нова епоха за идното човечество от Шестата раса.

Той даде учението на Единната Любов - Единение на Светлината във всички светове.

Той даде учението на Единната Мъдрост - Единение на Виделината в целия Мир - Духовен Мир.

Той даде учението на Единната Истина - Единение на Славата Божия, т.е. Светлината Божия в цялото Битие и Небитие.

Целта на това Учение е: Всяко дихание да хвали Бога в свещен Мир и Хармония. Това е свещеният Мир на Бялото Братство. Това е Хармонията на Божия Мир, който е вечна Слава във Христа, в Единнаго и Истиннаго Бога.

"А това е живот вечний, дето да познаят Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Исуса Христа, когото си проводил". (Йоана глава 17, стих 3).

"Ако преди 2 000 години дойде Синът, то сега е дошъл Бащата" - заяви чрез Словото Си Всемировият Учител Беинса Дуно на чедата български чрез

българска реч за человеческите синове на земята. Заяви на онези, които имат уши да слушат, които имат очи да виждат и които имат ум да проумяват. Само за тези, на които очите са отворени да четат Словото Му, ушите са отпушени да чуят Словото Му и умът им е бистър да видят Светлината на Словото Му. А това означава просветено съзнание, пробудена човешка душа и освободен човешки дух за онези, които вървят по Пътя на Словото Му.

Ние казваме така: Ето, преди 2 000 години дойде Синът между Израиля, като Божественият Дух слезна върху Исуса, след като бе кръстен с вода на река Йордан от Йоан Кръстител, който кръщаваше с вода и човечеството от Стария Завет изповядваше греховете си. И Синът започна да кръщава със Святия Дух на Словото Си. А когато Христовият Дух слезна върху Него, то Христовото Слово слизаше от Небето като жив хляб на живота и чрез Исуса се предаваше на ожаднелите и гладни човешки души. Започна да се твори Новият, Втори завет на човечеството.

Ние казваме така: Ако преди 2 000 години дойде Синът между Израиля, то днес е дошъл Бащата между българите и славянството.

А Бащата е Всемировият Учител на Вселената. Това е Божественият Дух в еманация на Христовия Дух, чрез Господния Дух на Силите. Тук е Светата Троица.

Всемировият Учител на Вселената е Бащата. Той е Все и Вся.

Всемировият Учител е изява на Бога в Битието и проявление на Бога във Вселената, където обединява Битието и Небитието.

Всемировият Учител на Всемирното Велико Бяло Братство присъствуваше между българите и славянството. Името Му бе - Беинса Дуно. Духът Беинса Дуно слезна на земята и се въплъти, като се роди в плът и кръв чрез българи: баща Константин и майка Добра и бе наречен Петър Константинов Дънов. Първом слезна върху Него Божественият Дух през 1897 година, 7 март, когато бе на тридесет и три години, после се всели в Него Христовият Дух през 1912 година, когато бе на четиридесет и осем години, а когато бе на петдесет и осем години по човешко летоброене - то Господният Дух се прослави чрез Него, като отвори за пръв път Школата на Всемирното Велико Бяло Братство във Вселената на земята българска, в нейната столица, в местността "Изгрева". Така Светата Троица, представена от Отца, Сина и Святия Дух, се събра ведно и чрез Всемировия Учител Беинса Дуно и чрез българска реч се даде Словото на Бога за идното човечество.

Словото на Бога за Идното човечество от Шестата раса е дадено чрез българска реч.

Дадено е чрез Всемировия Учител - Беинса Дуно. Четете го! Прилагайте го! Пребъдвайте в него! Живейте чрез него в Сила и Живот и го предавайте на следващите поколения, за да го предадат на представителите от Шестата раса от Идното човечество.

Глава на Всемирното Велико Бяло Братство е Всемировият Учител. Той е Бащата. Той е Троицата между Бащата, Сина и Святия Дух. Всемировият Учител управлява Всемирното Велико Бяло Братство. А Всемирното Велико Бяло Братство управлява Вселената.

Глава на Великото Бяло Братство е Христос, Христовият Дух. Той е проявен като принцип на Миров Учител. Мировият Учител управлява Битието и Небитието.

Всемировият Учител на Всемирното Велико Бяло Братство е обозначен като Великия Учител - Беинса Дуно.

Великият Учител - Беинса Дуно - управлява целия Космос, Битието и Небитието и след завършване на всяка еволюция, идва да създаде нова еволюционна вълна.

Той дойде, изяви се чрез Слово и прояви се в Сила и Живот.

Ние, няколко поколения българи, бяхме свидетели на изявата на Бога в Сила и проявата на Бога в Живот чрез Словото на Великият Учител - Беинса Дуно. Нашето свидетелство ще го намерите в живота на нашите спомени и опитности, които имахме с Великия Учител. Ние сме живи там, в тези опитности, защото те бяха приложение на Божиите закони от Великия Учител.

А вашето свидетелство ще го намерите в Словото Му и ще го получите, след като изпълните волята на Бога. А волята на Бога за всяка човешка душа е строго определена и вие ще я откриете в Словото Му.

За вас остава Словото Му, а за нас остана честта, че предадохме на четмо и писмо българско Истината за Времената, когато Бог лично бе слезнал и посетил на земята българска человеческите синове, за да се изяви Словото Му и да се прояви Славата Му. Амин.

Космогонията на Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Мировата Любов

1. ***Изявеният Бог - това е проявеният Божествен Дух.***
2. ***Изявеният Божествен Дух - това е проявеният Господ, Господ на Силите.***
3. ***Изявеният Господ на Силите - това е проявеният Христос, Духът Христов.***
4. ***Изявеният Христос, Духът Христов - това е проявеното Слово, Святият Дух.***
5. ***Изявеното Слово, Святият Дух - това е проявената Истина, Духът на Истината.***
6. ***Изявената Истина, Духът на Истината - това е проявената Свобода, Духът на Свободата.***
7. ***Изявената Свобода, Духът на Свободата - това е проявеният Живот, Духът на Живота.***
8. ***Изявеният Живот, Духът на Живота - това е проявената Светлина, Духът на Светлината Божия.***
9. ***Изявената Светлина, Духът на Светлината Божия - това е проявената Виделина.***
10. ***Изявената Виделина - това е проявената Христова Слава, Словото в плът.***
11. ***Изявената Христова Слава, Словото в плът - това е проявената Сила на Духът Святий, Силата на Словото Божие.***
12. ***Изявената Сила на Духът Святий, Силата на Словото Божие - това е проявеното Царство Божие, Мир Божий в Святият Дух.***
13. ***Изявеното Царство Божие, Мир Божий в Святият Дух - това е проявената Божия Благодат в Христа, в Духът Христов, Дух на Благодатта, Дух на Съвършенството.***
14. ***Изявената Божия Благодат, Дух на Съвършенството - това е Живот Вечен в Христа, в Духът Христов, Дух на Единството. Това е вечна Слава в Христа.***
15. ***Изявеният Живот Вечен в Христа, вечна Слава в Христа - това е проявеният Бог на Славата, на Единнаго и Истиннаго Бога, Духът на Славата и на Бога.***

16. Изявеният Дух на Славата и на Бога - това е проявеният Дух Вечен, където Бог е Светлина Божия, Бог е Слава, Бог е Виделина, Бог е Светлина.

Космогонията на Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Космичната Обич

В начало бе Словото. Словото бе у Бога. И Словото бе Бог.

Слово Божие Бог е Дух Дух Вечен

1. *Глава на Господа на Силите е изявеният Божествен Дух.*
2. *Глава на Абсолютния Дух на Битието, Христовия Дух е изявеният Господ на Силите.*
3. *Глава на Святият Дух е изявеният Абсолютен Дух на Битието, Христовият Дух.*
4. *Глава на Истината, Духът на Истината е изявеният Святият Дух, Словото Божие.*
5. *Глава на Твоето Слово е Истината, Духът на Истината.*
6. *Истината е път за Свободата, за Духът на Свободата.*
7. *Любовта е път за Живота, за Духът на Живота.*
8. *Мъдростта е път за Светлината, за Духът на Светлината Божия.*
9. *Правдата е път за Виделината, за Духът на Виделината.*
10. *Добродетелта е път за Христовата Слава, за Словото в плът.*
11. *Христовата Слава е път за Силата на Духът Святий, за Силата на Словото Божие.*
12. *Силата на Духът Святий е път за Царството Божие, за Мирът Божий в Святият Дух.*
13. *Царството Божие е път за Христа, за Духът Христов у човека чрез Надежда.*
14. *Надеждата е път за Господа, Господният Дух на Силите у човека чрез Вяра.*
15. *Вярата е път за Божественият Дух у човека чрез Любовта.*
16. *Любовта е път за Бога у човека чрез Духът на Славата и на Бога.*

Бог е Любов Бог е Дух Дух Вечен

Исус Христос - Глава на Великото Бяло Братство

Исус бе името му, което му дадоха в Израиля. Роди се в плът и кръв чрез баща Йосиф и майка Мария, чрез Юдиното племе от рода Давидов. Единственият ангел, който е слязъл на земята и се е въплотил - в плът и кръв - това е Исус. Той не бе от човешка еволюция. Той е ангел Господен. Името му, което му дадоха - Исус от Йешуа - еврейско, означава Спасител. Ангелът, който се въплоти като Служител Господен, за да донесе Втория Завет Господен, се роди като младенец. Името му бе Емануил - ангел на Завета Господен. Емануил е единственият ангел, който е слязъл на земята и се е облякъл в плът и кръв. Той не бе от човешка еволюция. Той бе от Божествена Еволюция. Той е слязъл от слънцето Алфеола, за да се облече в плът и кръв,

за да донесе Втория Завет, според обещанията Господни на пророците, за да се изпълнят пророчествата им, които се движеха от Святия Дух.

Когато се роди Исус, когато на изток звездата му изгря, дойдоха трима мъдреци от Изток да му се поклонят. Имената на тримата мъдреци бяха: Гаспар, Валтасар и Мелихор. Изрекоха думите: "Бог царува на Небето. Бог царува в Живота. Да бъде името Му благословено!" Звездата на Изток - нейният блясък бе образуван от съвпада на планетите Сатурн и Юпитер в съзвездие Риби. Имало е едно кармическо съчетание на планетите - злокобно съчетание, показващо, че това е кармически закон и че евреите трябва да преминат през него. Не само евреите, но и Исус, за да се сбъднат писанията на пророците от Стария Завет.

На 30 години Исус се кръсти в река Йордан от Йоан Предтеча и слезна Божественият Дух над него и връз него. Той стана Учител. Вървеше и проповядваше като Человечески син.

На 33 години, когато Исус се качи на планината Тавор, заедно с тримата си ученици: Петра, Якова и Йоана, тогава Христовият Дух слезна връз него като светъл облак: "Този е моят възлюбен Син, в когото е моето благоволение. Него слушайте!" (Матея: гл.17, ст.5.). Той продължи да проповядва вече като Божий Син, защото Духът Христов бе в него. Този облак бе същият, който водеше евреите през пустинята при бягството им от Фараона - водеше ги денем с облак и цялата нощ с огнена виделина. "Разпростре облак да ги покрива и огън да им свети нощем." (Псалом 78, ст.14 и 105, ст.39) "И Господ предхождаше пред тях, денем в стълп облачен, за да ги оправя в пътя, а нощем в стълп огнен, за да им свети, та да вървят дене и нощем" (Изход гл.13, ст.21).

Това бе същият облак, когато Мойсей изведе народа си пред Синайската гора, за да посрещнат Бога. "А Синайската гора беше всичката в дим, защото слезе Господ в огън на нея и дигаше се димът й като дим от пещ и всичката гора се тресеше силно" (Изход гл.19, ст.18.). Тогаз Бог даде чрез Мойсея законите.

Това бе същият облак, който покриваше Синайската гора, а Славата Господня бе над нея и в очите на Израилевите синове бе като огън пояждащ. И тогава Мойсей престоя четиридесет дни и му показаха Скинията Господня, Небесната Скиния на Духа Христов, за да я направи по подобие и образ, показан горе в Славата Господня. (Изход гл.24, ст.16-18)

Този огън пояждащ бе Славата Господня, Господът на Силите, а изявеният Господ на Силите бе проявеният Дух Христов.

Изявеният Дух Христов е проявеният Святий Дух чрез Словото. А то е живият хляб, слезнал от Небето като небесна манна от времето на Мойсея. Това Слово е огън, което чисти човека отвътре бавно, постоянно и сигурно. Той е Вечен огън - Христовият Дух. То, Словото Христово - е огън всепояждащ!

Исус пое кръста на човешките страдания, биде разпънат и умря. Как умря? Като Син Божий или като син человечески? Като човек умря, като син человечески предаде духа си в ръцете на Бога, напусна човешката си черупка и възкръсна като Син Божий. Защото Възкресението се осъществява от Божественият Дух, а се изпълнява от Христовия Дух. След Възкресението си, Той изпрати Святия Дух над главите на апостолите като огнени езици и изля Святия Си Дух в тях и те с дързост говореха Божието Слово, което бе Духът на Истината. Защо ли?

Защото изявеният Дух Христов - това е проявеното Слово, Святият Дух. А изявеното Слово на Духа Святий е Духът на Истината. Апостолите се изпълниха със Святия Дух и говореха Словото Христово, Словото Божие. Приеха, че Исус Христос е Син Божий. Кой е този Син Божий?

CB

слизането на човешкия дух на земята и обличането на човешката душа с човешка плът и кръв, с Първопричината, с Първичния Център на Живота, с Бога. Христовият Дух е във всички светове. Той е врата, която води човека от преходното към Вечното, към Любовта като принцип на Космичната Обич и като принцип на Мировата Любов.

Как умря Исус Христос? Като човек или като Син Божий? Като човек умря, а като син человечески предаде духа си в ръцете на Господа на Силите и напусна видимата човешка форма, и възкръсна като Божий Син. Оттогава, неговият Дух живее между хората, но е невидим за техните очи, защото съзнанието им не е пробудено. За да проникне Христовото учение у всички хора като Светлина в умовете им - то трябва да се пробуди у тях Божественото съзнание, т.е. свръхсъзнанието.

Когато говорим за Христос, ние разбираме Първата проява на Бога като Любов. А това е Мировата Любов, която излиза от Центъра на Вселената и отива към периферията на Вселената. А тази Мирова Любов се носи от Христовия Дух, който обединява Мировата Любов и Космичната Обич. Космичната Обич е онази вълна и сила, която идва от периферията на Вселената и създава кръговрата на живота - този на Битието и този на Космическия живот.

Чрез Христа се прояви Христовият Дух и чрез Него се донесе една нова Сила, една Светлина в умовете и Виделина в човешките души и оттам започва Еволюцията на човечеството. Създаде се връзка между Светлината и Виделината, между Видимия и Невидимия свят в историята на земята и човечеството.

Пътят към Бога е чрез Христа. Който има Христовия Дух - може да влезе в Божия свят. Който има Господния Дух - може със Сила да вземе Царството Божие. Който има Божия Дух, ще да има Божия Мир, който е Мир на Светлина и Виделина. Който има и трите - Христовия Дух и Господния Дух, и Божия Дух - то Той е проявеният Бог във Вселената, в Битието и Небитието. А това е Всемировият Учител. Името му е Беинса Дуно.

Един е Всемировият Учител - Той е в Троицата: на Христовия Дух, на Господния Дух, на Божия Дух. Този Божествен свят от Слава, Виделина и Светлина се проявява в лицето на Всемировия Учител. Всемировият Учител е Беинса Дуно.

Мировият Учител се изявява като Божествен Дух и се проявява като Христов Дух. Христовият Дух прониква всички светове и същества - хора, животни, растения, минерали, земя и небе. Той обхваща всичко, той се движи в много посоки в различни светове. Той обединява всичко в едно цяло. Съзнанието на Христа, Христовият Дух, прониква всички човеци. Той е навсякъде - прониква в умовете на хората като Светлина, в сърцата им като Чистота, а в делата им като Добродетели.

Изявеният Христос, Духът Христов - това е проявеният Святий Дух - Словото Божие. Това е Живият Хляб, слезнал от Небето. Защо? Както навремето Христовият Дух заповяда на облаците горе и отвори небесните врати, та им наваля манна да ядат и даде им небесно жито до насита, на чадата на Израиля цели 40 години в пустинята, така Исус Христос отвори небесните врати и Святият Дух като Слово Божие се изля над главите на учениците му. Изля се като Слово чрез Святия Дух.

Христос, т.е. Христовият Дух, носи вътрешната свещена идея, която се крие в дълбочината на човешката душа. А тази идея е смисълът за слизането на човешката душа на земята. Тази идея е за възкресението на човешката душа. А възкресението се отнася за Божественият Дух и Божествената Душа. Само онази човешка душа, която се е сляла с Бога и има общение с Бога, може да възкръсне.

Границата между Инволюция (слизането на човешката душа в материята) и Еволюция (възкачването на човешката душа чрез възкресението) е идването на Исуса Христа и идването, и проявлението на Христовия Дух чрез Възкресението.

Възкресението на Христа като принцип зависи от човешкото съзнание, от Светлината, с която разполагат човешките съзнания, от Виделината, с която разполага човешката душа и от Силата, с която разполага човешкият дух при общението им със Словото на Бога.

Христос е трансформатор на света, за да прокара път между Видимия и Невидимия свят, за да могат да се трансформират определени чувства и емоции, мисли и психически енергии във възходяща посока. Това, което човечеството изпраща нагоре към Небето като деяния, чувства и мисли се поема от възвишените същества и се преработва от тях, а в замяна ни изпращат Виделина в душите ни, Светлина в умовете ни и Сила чрез добродетелите ни - да вършим богоугодни дела. Така, както съществува обмен между растенията на земята и хората чрез фотосинтезата, т.е. ние вземаме кислород от растенията, който не им е нужен, а им даваме въглероден двуокис от нас, който е непотребен и вреден за нас. Онова, което е отрова за нас, е храна за растенията и онова, което е отрова за растенията, е храна за нас. Такава обмяна става между човеците на земята и Невидимия свят. Това съобщение е прокарано от Исуса Христа чрез Възкресението Му.

Божественият принцип е Вечен огън. Бог говори чрез Светостта Си, чрез Славата Си над Небесата, където е границата на всяко съвършенство. Неговата Слава е утвърдена на Небето до века. Славата му е над Небето и над земята. Бог на Славата гърми, Господ на Силите бе огън пояждащ - вчера, днес и утре. Блажен оня народ, за когото Господ е Бог. Той вкарва Виделина в душите им, Светлина в умовете им и Сила в съзнанията им, за да вършат волята Божия. Това е Вечният и Жив огън, който гори и не изгаря, който пламти и не овъглява, който претопява човека, за да се очисти душата му и да избелее духът му, та да живее вечно и да не види изтление!

Думите на Христовия Дух, на Святия Дух на Словото - това е Небесният хляб, слязъл от Небето. Той със Словото си обхваща видимото пространство на физическия свят чрез Светлината, прониква Духовния свят като Виделина и съставлява Божествения свят като Слава.

Христовият Дух създава Школата на Великото Бяло Братство. Той е Дух на Обединението на земята и Небето и чрез него слиза Небесният хляб, т.е. Святият Дух на Словото. А Словото е знанието за Божия Мир и Божия Свят. Христовият Дух слиза върху пробудените човешки съзнания, на които Божественото съзнание е близо да се събуди, т.е. да влязат в свръхсъзнанието и да имат общение с Космическото Съзнание на Христовия Дух.

Живият Христос - това е Христовият Дух, слезнал в съзнанията на хората и донесъл Виделина в душите им и Светлина в умовете им. Това е най-великият Дух, който може да озари човешката мисъл. Христовият Дух е навсякъде, в цялата Природа. Той крепи всичко. Той е най-силното и обективно проявление на Славата, Виделината и Светлината. Той съединява всички светове чрез Любовта като свръзка на Съвършенство. Той е велик извор, който изтича от Бога. Целта му е да пробуди човешката душа. Христовият Дух е жива Светлина, която озарява всичко в света, вън и вътре в него. Това е Светлината отвън, това е Светлината в умовете ни, това е Виделината в душите ни, това е Славата за човешкия дух. Търсете го в Светлината - отвън, в Светлината отвътре - в умовете ви, във Виделината - в душите ви. Възкресението на човешката душа се отнася за Божествения Дух, когато е слязъл Той у човека, когато Христовият Дух е направил жилище в

него и Бог го е посетил чрез Господа на Силите земни и Небесни. Присъствието на Бога у човека - това означава Възкресението на човешката душа. А човешката душа е лъч от Бога, който се проявява чрез нея.

Исус Христос дойде на земята, за да прокара мост и съобщение между Небето и земята. Чрез този мост и съобщение започна Еволюцията на човешката душа. Как? Чрез пробуждане на човешката душа. Как? Чрез прераждането на човешката душа, който е метод за пробуждане на човешкото съзнание и човешката душа чрез кармата, чийто път на земята е път на страданието човешко. Преди Исуса Христа не са се прераждали човешките души, защото не е имало това съобщение между Небето и земята. Законът за прераждането е Христов закон, на Христовия Дух, който обединява, съзидава, съхранява онова, което е на Небето и онова, което е на земята. Христовият Дух възстановява Царството Божие на земята чрез събуждането на човешкото съзнание и човешката душа. Защото съзнанието на Христа обхваща всички човеци. Вратата за Христа е Любовта към Бога, към ближния, към врага си. Защо? Той действува в глъбините на човешката душа като Виделина, а в човешките умове като Светлина и се сваля този Божествен лъч от небесните висини до човешкото съзнание, за да го пробуди. А пробуди ли го и възстанови ли се връзката между Небето и земята, тогава Христовият Дух се вселява в човешката душа и тя се схваща като Виделина в Духовния свят и като Светлина във физическия свят. Той е Светлината, която работи в цялата Природа. Той ще се прояви като Светлина и Виделина в Човешкото съзнание и тогава ще дойде Царството Божие на земята: "Аз съм с вас до скончанието на века". И тогава: "И ще ви дам от Духа си" - ще се прояви Ново съзнание, с което ще се ознаменува идването на Христа. Как? С пробуждането на човешкото съзнание в свръхсъзнанието, защото Христовият Дух е във всички светове - на физическия свят, Духовния свят и Божествения свят. Христовият Дух създава тясната връзка между човека и Духовния свят, а от друга страна прекарва връзката между човешката душа и Божествената Душа. Затова е необходимо будно съзнание, Светлина в ума, Светлина в съзнанието му, за да се установи връзката между човешката душа и Христовия Дух, чрез Виделината, която Той носи в духовния свят на човека.

Христовият Дух създава онази мощна Душа, която прониква всички хора, прониква навсякъде като мощен Подтик на цялото човечество, за да върви напред.

С възкресението на Христа настъпва нова епоха - епоха на ликвидацията на човешката карма. Как? Чрез закона на прераждането. Пътят на прераждането е път на страданието на човешката душа и мъчението на човешкия дух. Единственият път за познаване на Бога и Христа от човека на земята е пътят на страданието. Да приеме страданието с радост и мъчението с търпение, при това с будно съзнание - това означава, че е дошъл моментът за човешкото пробуждане на съзнанието му. Защото в мъки се ражда човек от земята за Небето, в страдание се прокарва пътят му от земята към Небето, за да може да се прокара проходът между ума му и човешката душа и да премине Светлината отдолу нагоре, и да слезне Виделината отгоре надолу. Тогава Небето се отваря за човека, очите му се отварят, ушите му се отпушват и той е в пряко сношение с Невидимия свят. Тогава Христовият Дух може да се всели в него.

Ако Исус Христос не беше напуснал земята, Духът на Истината, Святият Дух нямаше да слезе върху хората от Небето, от Невидимия свят. Защото беше прекаран пътят отгоре, чрез слизането на Божествения Дух и Христовия Дух върху Исуса, който бе въплътеният ангел Господен. През този път обратно нагоре възлезе духът на Исуса, ангелът на Завета Господен, както и Христовият дух, и Божият Дух.

Духовното идване на Христа ще бъде ознаменувано с възстановяването на духовното зрение на хората за Невидимия свят. Това ще бъде Мигът за пробуждане на Божественото съзнание у всички хора.

Исус умря като човек. Той напусна като човешки син видимата човешка форма и възкръсна като Божий Син. Христовият Дух оттогава е свободен за всички и за всекиго по земята и на Небето.

Глава на Великото Бяло Братство е Исус Христос. Христовият Дух се проявява като Миров Учител. Той управлява Битието и Небитието.

Всемировият Учител Беинса Дуно - Глава на Всемирното Велико Бяло Братство

Учителят е Учител на Бялото Братство, когато Божественият Дух слезне върху него, когато го осени с Духа си и го оживи със Силата си. Учителят сваля Словото Си от Света на Истината, от Света на Славата, от Божествения свят чрез Святия Дух. Учителят е Учител на Слънчевата система, обхваща Битието на всички светове с всички същества, различни по степента на своето развитие. Битието обхваща физическия свят от слънчевата система, която е проекция на органи на цели звездни системи.

Мировият Учител е еманация на Божествения Дух в Христовия Дух. Учителят на Бялото Братство става Миров Учител, когато Христовият Дух се всели в Него. Мировият Учител е проявеният Абсолютен Дух на Битието като Дух Вечен, като Христов Дух. Христовият Дух обединява Битието и Небитието - видимия материален свят и Невидимия Духовен свят. Невидимият свят от слънчевата система е направен от по-фина материя, от фин духовен елемент, от материята на духовния мир, спадащ към Духовния свят, към Ангелския свят. Това е Небитието за нас, но е Битие за Ангелския свят и съществата, които обитават там. Мировият Учител е Учител на Великото Бяло Братство, управляващо Битието и Небитието на слънчевата система от физическия и Духовния, Ангелски светове.

Всемировият Учител е изявеният Господен Дух на Силите на Небитието.

Всемировият Учител е проявеният Господен Дух на Силите в Битието.

Всемировият Учител прокарва пътя на Мировата Любов от Божествения свят, от Центъра на Вселената към земята и нейната периферия и възстановява пътя на Космичната Обич от периферията на Вселената към Центъра. Мировата Любов слиза отгоре надолу, а Космичната Обич възлиза отдолу нагоре - така Той обединява Вселената. Той е Учител на Вселената.

Всемировият Учител Беинса Дуно е Учител на Вселената. Той е Глава на Всемирното Велико Бяло Братство на Вселената. А Вселената обхваща Битието и Небитието - физическия свят на всички слънчеви системи, Духовния свят на всички слънчеви системи, както и Божествения свят. А Божествените светове са слънчеви системи, създадени от най-висша Божествена материя и от най-фин Божествен елемент.

В нашата Вселена има десет милиона Слънца, около всяко Слънце има по 12 планети, те са един милиард и двеста хиляди. Всичките Слънца трябва да ги обходите и да живеете по един милион години. Учителят е Учител на Битието на тези слънчеви системи.

Когато се върнете от вашето физическо пътешествие, тогава ще влезете във второто Небе, втория рай на ангелите от ангелския свят, в така наречения Духовен свят. В Духовния свят има духовни планети, духовни слънца има. Във всяко Слънце ще живеете по десет милиона години, ще ги обиколите всичките, като се върнете, вие сте завършили вашето развитие в

цигулката Си и ние бяхме свидетели как Той създаваше песента пред класа. Ще каже първата музикална фраза, след което ще я изсвири и изпее. След това каже втората музикална фраза, ще я изсвири и изпее. После изсвирва и изпява двете музикални фрази и накрая изсвирва и изпява цялата песен.

Ще спомена, че Учителят първо даде мелодията и текста на "Сила жива, изворна, течуща" и ние я научихме. После даде мелодията и текста на "Изгрява слънцето". След това двете мелодии се свързаха така, както ги пеем сега, като първо пеем "Изгрява слънцето". Тези песни бяха дадени в клас. Учителят даваше песните на различни места.

Той беше много благосклонен към музикантите. Те бяха галените деца на Школата. Но някои от тези деца се разглезиха и почнаха впоследствие да проявяват своеволие към песните на Учителя, поради което ги хвана законът, който управлява и движи окултните закони в песните в Учителя. И за непослушанието си всички платиха докрай. Учителят за такива случаи бе казал, че окултният закон, на който са изградени песните Му, е безпощаден и не прощава на онези, които проявяват непослушание и ги променят! Ние бяхме свидетели и видяхме как всеки си плати за своето непослушание. Учителят бе много благосклонен също и към стенографите, защото все пак вършехме Негова работа, за да може Неговото Слово да се отпечата на книга. Той бе много толерантен към музикантите, много им се радваше, много ги е тачил, много ги е поддържал, вслушвал се е в техните искания, съдействувал им е със съвети, разрешавал е техните проблеми. Защото искаше да ги освободи от тяхната карма и свободното им време да бъде употребено от тях за Неговите песни, защото Той държеше на Своята музика като възпитателно средство за днешното човечество. Човечеството има само един път - приложението на Словото Му!

Веднъж, в общия клас в салона на "Изгрева", Учителят изпя два пъти цялата молитва "Отче наш". Отначало до края я изпя с дълбочина, с чувство на вяра в Бога, с дълбочина, която отиваше към изворите на живота, с чувство за стремеж към Бога и целият този обхват от дълбочина и стремеж към Небесните висоти създаде у нас усещане за всеобхватността на Вселената. Ние всички слушахме в слух и чрез зрение, задъхани, като че някаква струна в нас бе задвижена и чрез нея усетихме дълбочината и височината на цялото Мироздание, което се изля чрез песента на Учителя "Отче наш". Това беше много съществен и свещен момент в живота ми. Такова нещо никога не съм преживявала друг път. Такава дълбочина имаше в тази песен, че ние преживяхме цялото състояние на слизането на Духа в материята и Неговия стремеж да я одухотвори. След това изпитахме с душите си оня образ за Бога, който Учителят създаде у нас чрез песента, като вечен стремеж за възвисяване и полет на човешката душа към Небесните висоти, които обхващат цялата Вселена. Това бе незабравимо преживяване. В този период нямаше подготвени хора, нямаше подготвени музиканти, които да я запишат. Два пъти по различно време Учителят я изпя на "Изгрева". Когато я пееше, Той ставаше от стола пред катедрата си и стоешком я пееше. Той я пееше пред нас, но тя бе предназначена за съществата от Духовния свят и от Божествения свят. Чрез тази песен Той обедини цялата Вселена в Едно. Всемировият Учител беше пред нас. Той изпя "Отче наш" два пъти за жителите на Вселената. Друг път в историята на човечеството и за онези същества от Духовния и Божествения свят това

Духовния свят, в Ангелския свят. Мировият Учител е Учител на този Ангелски свят, Духовен свят, представляващ Небитието, което обхваща и обгръща Битието. Затова Той е Учител и на двете - Небитието и Битието.

След това ще влезнете в третото Небе на ангелите. Това е Божественият свят, обхващащ безброй светове. Там, във всеки свят, ще живеете по един милиард години. Като се завърнете, ще сте завършили вашето развитие в Божествения свят. Духът Беинса Дуно е завършил своята Еволюция в Божествения свят и бе изпратен от Бога на земята, за да донесе Третия Завет на Новото човечество от Шестата раса.

Нашата слънчева система обикаля около едно централно Слънце в нашата Вселена. Една слънчева година е равна на много милиони години, т.е. за това време слънчевата система извършва една обиколка около централното Слънце. От друга страна, цялата наша Вселена, със стотици милиони слънца, се движи като целокупност към друго място в космическото пространство и на нейно място след време ще дойде друга Вселена, т. е. друга купчина звезди.

Вселената не е малка. Казват, че радиусът на тази Вселена е 100 милиона слънчеви години. Можете да си направите едно изчисление: щом светлината изминава 300 000 км в една секунда, колко милиона километра ще измине тя за една година. Това число, което ще намерите, се нарича една слънчева година. Значи 100 милиона години се изискват, за да мине светлината от единия край на Вселената до другия край. А зад Вселената има друг вид светове.

Представете си, че вие живеете на Слънцето, гдето една година се равнява на 20 милиона земни години. Каква ще бъде тогава вашата мисъл? Представете си какво богатство ще бъде за вас, ако ви приемат на Слънцето, да поживеете една година там. Иначе една година прекарана там, се равнява на 20 милиона земни години.

Следователно, всички слънчеви системи, които съществуват в нашата Вселена, това са степени, етапи, разширение на Божественото съзнание. Мярката, с която се мерят знанията във всяка слънчева система е различна от тази, с която се мери на земята. Всички слънчеви системи са свързани една с друга. Те са училище за човешкия дух, който трябва да премине последователно всички по степента на тяхната йерархия както на физическия свят, така и в Духовния свят, така и в Божествения свят. Това означава човешката еволюция като човешка душа и човешки дух.

В нашата физическа Вселена има десет милиона слънца, като около всяко Слънце се движат по 12 планети, т. е. един милиард и двеста хиляди.

Нашата духовна Вселена отговаря на също толкова слънца, но е съставена от духовна материя, която съставлява Духовния свят.

Нашата Божествена Вселена отговаря на също толкова слънца, но е съставена от най-висша Божествена материя, съставляваща божествените светове.

Светлината, която Слънцето изпраща, се дължи на съществата, които живеят на Слънцето. Те разпределят енергията на Слънцето по цялата слънчева система. Докато се възприеме тази енергия чрез очите ни като Светлина, тя претърпява няколко превръщания. По интензивността на Светлината, която иде от една звезда, от едно слънце се съди и определя степента и културата на тези същества, които я обитават.

Зад физическото Слънце се крие друго Слънце - това е Духовното Слънце, което е източник на Вечна неземна Светлина. Тази Светлина е истинска, неизменна, никога не се мени. Тази Светлина е Виделината. Тя създава Света на Мъдростта.

Зад Духовното Слънце има друго Слънце - това е Слънцето на Божествения свят, неговата Светлина е светлината на Славата. Това е

Вечната, Божествена Слава, която е проявление на Духа на Славата и на Бога. Тя създава Света на Истината.

Затова има три свята: на Любовта, на Мъдростта и на Истината.

Свят на Любовта, където Природата е материализираната Светлина.

Свят на Мъдростта, където Духовният свят е материализираната Виделина.

Свят на Истината, където Божественият свят е материализираната Слава.

Битието обхваща физическия свят, Небитието обхваща Духовния свят, а Божественият свят обхваща цялата Вселена на Битието и Небитието.

Всемировият Учител е Учител на Битието, обхващащо физическия свят.

Всемировият Учител е Учител на Небитието, обхващащо Духовния свят.

Всемировият Учител е Учител на Вселената, обхващаща Божествения свят. Божественият свят е свят на безграничност и безначалност, обхващащ измерения, където време и пространство не съществуват, където материята на този свят е от най-висша материя, а съществата са облечени с дрехата на Божествената светлина, т. е. със Славата.

Вселената обхваща Битието, Небитието и Божествения свят.

Всемировият Учител на Вселената е Великият Учител! Един е Великият Учител! Той е Божественият Учител! Божественият Дух, Господният Дух и Христовият Дух, които са Светата Троица и трите лица на Великия Учител са едни и същи през всички времена и епохи. Божественото Учение е неделимо. Учението на Великия Учител е Учение на Абсолютната Божия Любов.

Великият Учител носи Светлината на Божествения Дух, носи Славата на Христовия Дух, носи Силата на Господния Дух. Затова Божиите закони в Учението на Великия Учител са неизменни!

При Великия Учител, Божественият Дух се излива като Святия Дух във вид на Слово. А Христовият Дух е Един и Неделим и като принцип обхваща света на Битието и Небитието на това Слово. А Господният Дух се проявява като Божия Сила. Затова Учението на Великия Учител обхваща всичко в своите предели на Битието, на Небитието и Божествения свят. Това е Учението на Всемирното Велико Бяло Братство.

Глава на Всемирното Велико Бяло Братство е Великият Учител, Всемировият Учител - Беинса Дуно. Великият Учител Беинса Дуно се въплъти на земята, роди се в земята българска - племе славянско и бе наречен, и носеше светското име Петър Константинов Дънов.

Великият Учител носи Учението Си чрез Словото Си. То е Божествено учение. То е Христовото учение. То е Учение на Бога.

Великият Учител е изпратен от Бога, за да работи за въдворяване Царството Божие на земята. Бог говори чрез Божествения Дух, Бог действува чрез Силата Си, Бог говори чрез Христа, Бог говори чрез Великия Учител - Беинса Дуно. Идеите, които изнася Великият Учител в беседите си и лекциите, са взети от Божествения извор на Бога. Каквото е говорил Христос, каквото говори Той, Великият Учител, е от Един и Същ Източник. Той е дошъл на земята, за да изяви Любовта като Мирова Любов и да я прояви като Космична Обич. Това е Абсолютната Любов на Бога, излязла като Мирова Любов и върнала се като Космична Обич.

За да се прояви Великият Учител, трябва да се събере в един фокус всичко и отвсякъде от Вселената. Той става Бащата на Вселената - Все и вся.

Великият Учител работи на земята с пет Велики Свята. Зад Него стоят Великата Божия Любов, Великата Божия Мъдрост, Великата Божия

Истина, Великата Божия Правда, Великата Божия Добродетел. Пред Него е Христовата Слава, а над Него - Божията Сила. Това е Пентаграмата на Великият Учител, събрала в едно цялото Му учение, както следва:

Любовта е свят на Светлината. Природата е материализираната Любов.

Мъдростта е свят на Виделината. Духовният свят е материализираната Виделина.

Истината е свят на Славата. Божественият свят е материализираната Слава.

Правдата е свят на живата светлина на ангелите, на синовете Божии. Правдата е материализираният свят от светлината на Синовете Божии.

Добродетелта е свят на делата на Синовете Божии. Добродетелта е материализираното най-малко добро. Доброто е материализираната връзка на Любовта между хората и Бога.

Великият Учител представлява външното отношение на Бога към хората. Той е проява на Божията Светлина чрез Словото Си. Словото излиза от Великият Учител, но принадлежи на Бога. Един Велик Учител съществува във Вселената и в Света. Един Бог съществува във Вселената и в Света. Словото на Великия Учител обединява Вселената и Света в Едно.

Великият Учител на Небето стои на върха на Пирамидата. Но на земята заема последното място. На Небето е най-големият Светия, а на земята - заема последното място. Защо? За да може да даде Учението Си с малките величини, за да бъде достъпно за обикновеното човешко съзнание, което борави с микроскопичните величини. Последните думи на Великия Учител на земята бяха: "Завърши се една малка работа за Бога! " И то - когато Божият Дух бе над Него 47 години, когато Христовият Дух бе в него тридесет и две години, когато Господният Дух бе в Него през цялото време на Школата от 1922 година до 1944 година, цели двадесет и две години, толкова, колкото е един слънчев цикъл. И когато произнесе на български език над 7 500 беседи през тези години.

Учението на Великия Учител е Учението на Всемирното Велико Бяло Братство - то е живо Учение на Великата Абсолютна Истина. Корените на това Братство се намират днес на земята, клоните на това Братство са на Небето, а разклоненията са в цялата Вселена. Който служи на Бога - то той ще бъде гражданин на това Велико Братство, което се състои от три Братства: на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Това е Всемирното Велико Бяло Братство на земята, на Небето и в цялата Вселена.

Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е мисъл на Бога. Това са идеи на Бога, на Вечния Дух. Те минават през Цялото пространство на Вселената.

Задачата на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е да прослави името на Бога.

Задачата на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е да свали Царството на Бога на земята.

Задачата на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е да свали Словото на Бога за идното човечество от Шестата раса на планетата Земя.

Всемировият Учител - Беинса Дуно - прослави името на Бога със Славата на Божия Дух, със Славата на Господния Дух, със Славата на Святия Дух и свали Божието Царство на земята чрез Словото Си, което бе Слово на Бога.

Словото е дадено. В него е ключът, който отключва вратата на знанието за влизане в ЦАРСТВОТО БОЖИЕ.

Великият Учител Беинса Дуно
и
Космогонията на музиката Му

СЛОВО БОЖИЕ. В начало бе Словото. Словото беше у Бога. Бог е Дух и тия, които Му се кланят, в Дух и Истина да Му се кланят. И Словото бе Бог - Дух Вечен.

Глава на Твоето Слово е Истината. Глава на Истината е Святият Дух. Глава на Святия Дух е Абсолютният Дух на Битието, Христовият Дух. А глава на Абсолютния Дух на Битието, Христовия Дух, е Господният Дух на Силите. А глава на Господния Дух на Силите е Божественият Дух. А глава на Божествения Дух е Бог.

БОГ Е СВЕТЛИНА НА СЛАВАТА. Светлината е проявеният Бог. Само проявеният Бог е Светлина. Божествената Светлина, т. е. Божествената Слава е Свят на Истината. Божественият Дух носи пълната Светлина, т. е. Слава. Там е Свободата на Духа - свят на Вечна Слава, вечна Светлина без сенки. Там е безсмъртието - Необятна Светлина без сенки, където светлината е неуловима, защото тя обхваща всичко и е навсякъде.

БОГ Е ВИДЕЛИНА. Божествената Виделина е Светлината в Духовния свят, който е свят на Мъдростта. Виделината се състои от един необятен свят, трептящ от най-меки, най-нежни, най-красиви цветове, излъчващи се като живи струи и носещи жив и разумен живот на тези цветове. Виделината в Духовния свят, в Света на Мъдростта, създава и твори формите и се явява като Хармония от форми и движение на тези форми. Светът на Мъдростта е свят на формите в Невидимия, Духовен свят. Виделината там се проявява като движение на тези форми чрез Хармонията. Като израз на това движение чрез Хармонията се явява и идва музиката. Музиката е израз на това движение и живот на тази Виделина. А хармонията в Природата е външен израз на Света на Мъдростта, реализирала се на физическия свят чрез Светлината. Духовното Слънце създава Виделината, а Виделината е всичката светлина на безпределното пространство, което никога не угасва. Затова, чрез Виделината и музиката, която тя носи в себе си, човек може да добие предметно обучение за Славата на Бога. Защото в Божествения свят е Абсолютна Хармония, а Божествената Светлина и Слава е израз на тази Хармония. А продукт на тази Хармония са Божествените идеи, които се разнасят по цялата Вселена чрез Славата в нейното разумно съчетание на небесните сфери. Тук е музиката на небесните сфери, изразяваща се с Великата Хармония на Славата. Божествената Светлина, т.е. Славата и Хармонията се преливат една в друга и са неделими. Божественият свят се изявява чрез Славата, а се проявява чрез Хармонията.

В Света на Мъдростта, Виделината се изявява като форми и цветове, а се проявява като Хармония на това движение от форми и цвят, а като израз се явява музиката. Тук хармонията може да се види като лъчи, съставени от съзвучие на цветове или да се чуе музиката от това съчетание на цветове. Затова този свят може да се изрази и чрез формите, а да се прояви чрез музиката. Затова Вселената е създадена чрез Света на Мъдростта и Виделината, това е мястото, където се творят формите, чрез които трябва да се изразят съществата от различните йерархии в Духовния свят. Духовният свят, Светът на Мъдростта е създаден от Виделината, а се проявява като Хармония. А когато отделната форма желае да се изяви, тя се изявява като определено съчетание на цветове и се проявява като мелодия. Формите от Духовния свят на Виделината, могат да слязат надолу във физическия свят само чрез мелодията. Хармонията е обединение на съзвучия, а мелодията е

индивидуализиране на дадена форма и цвят, която има право да се реализира само чрез музиката в Духовния свят.

БОГ Е СВЕТЛИНА. Божествената светлина е Светлината във физическия свят на слънчевата система. Любовта като принцип на Божествения Дух преминава през целия свят като Светлина. А Природата е материализираната Любов на Бога и на Светлината и се реализира като Живото тяло на Бога и се изразява чрез Живота.

Светлината е проявеният и изявеният Бог на Любовта на физическия свят. Светлината - това е творческият акт на Великата Природа. Тя разграничава Битието от Небитието, реалното от преходното, преминава от безграничното състояние на Вселената към граничното. Любовта е единствената реалност, чрез която Божественият Дух се проявява в Битието като Светлина. Физическото слънце е символ на Божествения Дух, а Светлината е символ на Божествената Душа.

Материята на физическото поле е кондензирана Енергия. Енергията е кондензирана Светлина. Светлината е кондензирана Мисъл на Ангелите. Мисълта на Ангелите е кондензирана Любов. Любовта е плод на Божествения Дух. А Духът е първичната проява на Бога. А творческият акт на Духа е Великата Хармония на Славата в Божествения Свят. А творческият акт на Господния Дух на Силите е движение на тези небесни сфери, създал музика и хармония в Света на Мъдростта, където се създава светът на формите. Затова Хармонията е материализираното движение на Господния Дух на Силите, а Мелодията е средата, в която Христовият Дух на Единството твори. Тук се създават законите на Мирозданието. От тук се създават световете и животът на всяка една форма. Когато Хармонията чрез Христовия Дух иска да се роди една форма, това става чрез Мелодията на музиката, която е среда на този свят. Мелодията слиза в човешкия дух, а човешката душа е свързана със света, откъдето е слезнала чрез Хармонията. Мелодията работи с човешкия дух, а хармонията - с човешката душа. По мелодията съдим за това, от кое поле и от кой свят човешкият дух я е свалил на земята, а по хармонията съдим в какво съзвучие се намира човешката душа с този свят.

Божественото Слънце и Славата Божия са творение на Божествения Дух като Велика Хармония в непреривно, безначално и безкрайно Движение. Мировата Любов идва от Центъра на Вселената чрез движението на тази Хармония като Слава, Виделина и Светлина. Космичната Обич може да се възвърне от Периферията на Вселената, защото този път е прокаран. Как? Любовта към Бога се изразява чрез светли мисли - чрез Светлината. Любовта към Бога се изразява чрез възвишени чувства - чрез Чистота, която е Виделина в Духовния свят. Любовта към Бога се изразява чрез праведни дела - чрез Добродетелта, която е отражение на Светлината и Виделината у физическия човек на земята. Любовта към Бога е движение на човешкия дух чрез музикалните форми на Мелодията, съставена от Светлина и на човешката душа чрез музикалните форми на Хармонията, съставена от Виделината.

Служенето на Бога подразбира приемането на Мировата Любов и предаването на Космичната Обич. А това става чрез Светлината на физическия свят, чрез Виделината в Духовния свят, чрез Славата в Божествения свят. Служенето на Бога е материализираното движение на Духа чрез Хармонията и музиката от човешкия дух и човешката душа, поела пътя на Светлината, Виделината - към Славата на Божествения свят. Човешкият дух служи чрез мелодията, а човешката душа се подвизава чрез Хармонията.

Космическият човек живее в Абсолютна Хармония. При слизането му на земята, Той слиза от небесните висоти на Духа, който обитава в

Хармония, в по-низшите полета чрез Мелодията. Човешката душа слиза на земята чрез Мелодията и се въплътява, а човешкият дух организира това тяло чрез законите на Хармонията в Духовния свят. Това е пътят на Инволюцията при слизането на човека на земята. А при Еволюцията - която започва от идването на Христа и Възкресението му, защото той прокарва пътя от земята за Небето за човешката душа - възлизането на човека нагоре започва чрез Мелодията. Човешката душа трябва да разцъфти, трябва да се пробуди човешкото съзнание, а това става чрез Мелодията. Човешкият ум трябва да се освети чрез Светлината, която идва от Хармонията. Хармонията внася Светлина в човешкия ум, а Мелодията - топлина в човешкото сърце. Хармонията разширява съзнанието, а Мелодията дава дълбочина на това съзнание. Мелодията трябва да излезе от сърце чисто като кристал, а Хармонията - от ум светъл като слънцето. Мелодията трябва да отиде към човешката душа и да я направи обширна като Вселената, а Хармонията към човешкия дух, за да го направи мощен и едно с Бога. Това е пътят на възлизане, пътят на Еволюцията чрез Космичната Обич. Космичната Обич трябва да проникне отдолу нагоре, от сърцето към човешката душа и от човешката душа към човешкия ум, а оттам - в човешкия дух. Тук има движения в две противоположни посоки, тук става едно прекръстосване между ума и човешкия дух, защото умът е мъжът на сърцето, а човешката душа е невестата на човешкия дух. Така се създава хармонията и съединението с Бога.

Окултната музика е непреривна - тя се движи нагоре-надолу с по-силни трептения и с по-къси вибрации, за да разширят съзнанието на човека. Тя е за пробуденото човешко съзнание, което има връзка с Невидимия свят и има пряко съобщение на Светлината в ума му и Виделината в душата му. За другите хора тя е затворена, понеже не може да влезне в тяхното съзнание, защото то няма съобщение с Невидимия свят. Но тя може да послужи за разширяване на човешкото съзнание и да послужи като подтик на съвременната музика и човека. И да се изложи пред света, и да се представи от първокласни изпълнители, тя е скрита за обикновеното човешко съзнание, защото човешкото съзнание е заключено за нея. Когато Музиката, слезнала от Небето стане Светлина на физическото поле, тя може да проникне в ума на човека и да даде полет на мисълта към по-висши полета. Това е целта на окултната музика - да даде непреривност на Светлината в човешкия ум и непреривност на Виделината в човешкото съзнание.

Музиката слиза чрез Виделината. Музиката влиза в човешката мисъл като Светлина. Музиката се възприема от пробуденото човешко съзнание като Хармония в ума му и Мелодия от сърцето му. Умът възприема Хармонията на мисълта като Светлина, а сърцето възприема Мелодията на мисълта като топлина. Връзката между музиката и мисълта идва от там, от където Идеята слиза чрез Хармонията и навлиза чрез Мелодията в мисълта. Една Идея в Божествения свят е точка, в Духовния свят е кръг, а на физическото поле слиза като линия, след като кръгът се е разтворил. Една Идея в Божествения свят е частица от Славата, в Духовния свят е кръг от Виделината, а на физическия свят е лъч от Светлината. Идеята слиза чрез Хармонията и навлиза чрез Мелодията в мисълта. Идеята е Слава и Хармония в Божествения Свят. Идеята е Виделина и движение в Духовния свят като Музика на формите. Идеята е светлина в ума, която слиза чрез Мелодията, а е свързана за Небето чрез Хармонията. Само онази мисъл, която схваща тази непреривност е музикална. На земята най-големият израз на разумността е Музиката, защото тя прекарва непреривността на Виделината и Светлината в ума и сърцето на човека с пробуденото съзнание. Словото слиза от Божествения свят чрез Слава и Хармония в Духовния свят.

Словото от Духовния свят слиза чрез Виделина и музика, а чрез Хармония и Мелодия слиза в умствения свят на човека.

Поезията е възприемане на Хармонията и Мелодията чрез ума на това Слово и се изразява чрез речта или чрез четмо и писмо.

Музиката е съединителната нишка между Духовния свят и физическия свят. Чрез нея слиза Виделината в Светлината. Съзнателният живот започва чрез Музиката - това е връзката и прокараният път между физическия живот и Небето чрез пробуденото човешко съзнание. Музиката в Духовния свят е вътрешният път към Бога. Тя донася свобода на ума, чувствата, духа и човешката душа. Музикалният човек има връзка непреривна между ума, сърцето, духа и душата си. Пеенето е съчетание на тонове и Светлина на човешкия ум. Вдъхновението на певеца е навлязлата в ума му Светлина отгоре. Хармонията и Мелодията трябва да вървят заедно: умът да се контролира от разумността, а чрез нея - от Хармонията, а сърцето - от Мелодията.

Видимата, външна страна на съзнателния живот всякога започва с музика. Защо? Защото това означава пробудено съзнание и непреривност на човешката мисъл със Светлината и с Виделината в Духовния свят.

Доброто е материализираната връзка на Любовта на земята. То се облича в Музика, защото чрез нея се свързва със света, откъдето то е слезнало по нишките на Любовта. Музиката на земята е най-възвишеният израз на Любовта, защото чрез нея в ума трябва да слезе Светлината, да направи връзка с Виделината и да премине в Славата. А тази съединителна нишка е Любовта, рожба и плът на Христовия Дух.

Когато светлата мисъл се проектира и чрез волята на човека се роди в Добро - тогава се ражда Изкуството.

Когато светлата мисъл се проектира нагоре, направи връзка с Духовния свят и свали Виделината - това става чрез Музиката.

Когато светлата мисъл се проектира към Духовния свят и се облече с Виделината и с нея се проникне в Божествения свят на Славата, тази мисъл се превръща в Поезия.

Отгоре надолу слиза първо Словото на Бога, после Хармонията, после Музиката, после Мелодията, после Поезията, после идеите се обличат в Светли мисли, чисти чувства и праведни постъпки. Възлизането отдолу нагоре става само при пробудено човешко съзнание, защото има такъв път за възлизане нагоре.

Словото на Великия Учител, идващо отгоре, от Божествения Дух, преминава през Мировия Учител и се излива във вид на Слово или Музика чрез Учителя. Творческият акт на Божествения Дух е Музиката. А музиката на Великия Учител е именно този творчески акт на Божествения Дух.

Музиката на Великия Учител е една дълбока сфера от Битието на Бога. Бог в своето Битие е Дух. А Духът в своето Битие е Хармония от форми, а движението на Духа чрез тези форми е творчески акт на цялата жива Природа и оттам излиза Музиката като творчески акт на Божествения Дух. Музиката на Великия Учител - Беинса Дуно - е творчески акт на Божествения Дух - чрез Него Светът се е създал. Музиката създава разни светове чрез Хармонията си. Музикалният свят е среда, в която човешкият дух и човешката душа трябва да се проявят по законите на съзвучието: природата трепти, вибрира, пее в тонове и звуци в една Мирова симфония в Мировото пространство.

Окултната музика на Великия Учител е достъпна само за учениците на Школата на Бялото Братство. Защото за учениците на Школата Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е Словото на Живия Бог. А музиката на Учителя е творчески акт на Божествения Дух. Защото изявеният Бог - това е проявеният Божествен Дух. Затова музиката на Учителя е за пробуденото

човешко съзнание и човешка душа. А пробудената човешка душа е онази, която е направила връзка и е в Общение с Бога. Тогава всяка пробудена човешка душа е частица от Божествения концерт на земята и във Вселената. Защото на земята човешката душа се пробужда чрез страданието, а човешкият дух се просветява чрез мъчението. Защо? Защото страданията на човеците и техните души са Божествен концерт за Небето. А Божественият Дух е цигуларят, защото само човешката душа има пряко Общение с Духа и само Духът може да живее с човешката душа. А ние человеците може да имаме привилегията, понякога да бъдем поканени да присъствуваме на един такъв Божествен концерт - или на земята, или на Небето. Зависи от степента на пробуждане на човешкото съзнание и връзката на човешката душа с Небето.

Когато в човешкия ум влезе Светлината на Словото;

Когато в човешката душа пребивава Виделината на Словото;

Когато в човешкия дух пребъдва Славата на Словото - тогава той ще изпълни волята на Бога и ще се нарече Син на Бога Живаго.

И тогава ще върви от Слава в Слава - ще влезне в Света на Истината и ще се движи с нейната Светлина, т.е. Слава, в небесните селения на Духа. Тогава ще чуе движенията на тези селения на Духа, на тези небесни сфери като музика и ще види тази музика като Хармония от движенията на тези сфери.

Когато Словото на Великия Учител слиза, за да се превърне в потребност на човешкия дух и душа - това може да стане само чрез Славата и Виделината, която носи. Материалното движение на Славата в небесните висоти създава Хармонията от звуци. А материалното движение на Виделината създава Хармонията на формите и Музиката от тяхното движение. Когато Словото се превърне в Музика чрез Славата и Виделината, която то носи със себе си - то тогава човешкият дух свири на човешката душа и изсвирва най-възвишената си молитва към Бога. Тогава Музиката преминава в Молитва. Само музика, преминала през човешката душа и човешкия дух, може да се излее в молитва към Бога. Словото предхожда Хармонията, предхожда Музиката. А Музиката облича дрехите на Виделината в света на Хармонията, създадени от форми в света на Мъдростта. Най-висше състояние имаме на една песен, когато тя се превърне в Молитва. А Молитвата е състояние на Духа като проява на Общение с Божествената Душа. А разширението на човешкото съзнание, пробуждането на човешката душа и съзнание може да стане при съприкосновение на човешкия дух с Божествения Дух чрез Молитвата, която е най-висше състояние на Хармония на човешката душа с Божествената Душа. Това е състояние на пълно Единение с Бога. А Хармонията на човешката душа с Божествената душа създава Хармонията във Вселената и това е най-великата песен за човешката душа. Това е молитвено дихание на Бога към човешката душа и молитвена песен на човешката душа към Бога. Те се съединяват в едно - това е творческият акт на Мирозданието на Вселената.

Великият Учител идва, за да донесе проявлението на Духа чрез Слово, Музика и Живот. Песните на Великия Учител са образци за връзката между човешката душа и Бога. Защо ли? Защото те са молитвите на Новото човечество от Шестата раса, която трябва да дойде. Музиката на Великия Учител е Мировото движение на Духа на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Музиката на Великия Учител е средство за пробуждане на Божественото съзнание у человеците, в онези, които четат Словото Му, защото идеите на Словото Му се превръщат в Музика на това Слово. Идеите на Словото Му са жива Светлина и Виделина в Духовния свят. Те могат там да се изразят чрез Музика и Хармония. Идеите на Словото Му идват в умовете на человеците

като Светлина, като светли мисли на една висша Разумност. И ако има съзвучие и хармония между идеите като Виделина и мислите като Светлина в умовете на хората, то тогава се проектират надолу като възвишени чувства и праведни дела у човека. Това означава Музика и Хармония в мисли, чувства и действия. А това трябва да бъде един непреривен процес вътре у човека. Музиката внася в човешката душа разширение чрез Виделината от Духовния свят, в човешкия дух - сила и мощ чрез Славата, в ума - свобода чрез Светлината, в сърцето - мекота и топлина чрез съзвучието си. Защото само чрез музикалното Единение на душите в Мировата Хармония, Божественият Дух ще ги осени и възкреси за нов живот. Съзвучието е изявата на Божествения свят, чрез него се раждат и изявяват Божествените идеи в човешката душа. Хармонията на Славата е проявлението на Божествения свят. Чрез нея се раждат висшите идеи на Мировия живот и се препращат надолу в Духовния свят чрез Виделината, да бъдат Високият Идеал за човешката душа и човешкия дух.

Музиката е изявата на движението в Живата Природа. Музиката е материализираното движение на Духа. Музиката е съединителното звено, връзка между Духовния и човешкия свят. Хармонията е съединителната връзка между Духовния и Божествения свят. Законите на Небето слизат отгоре надолу чрез тази връзка, чрез Хармонията, чрез Музиката и чрез Мелодията. Тази връзка е неръкотворна и невидима за обикновеното човешко съзнание. Но тя става път за онези, на които съзнанието е пробудено и имат пряко съобщение с Небето. Това за тях е път, по който слизат Божествената Светлина - Славата, Духовната Светлина - Виделина и слънчевата светлина като Светлина в умовете на пробудените човешки съзнания и души. Светът за едни е затворена книга и една неизявена музика, а за други е Жива Природа, в която идват музикални вълни като Хармония от висшите светове, организират материята и творят всички форми в Природата. Музиката е истински проводник на същинския Миров и Космичен Живот, тя е съединителната връзка между всички явления в Природата, между причини и следствие на явленията в Духовния и физическия живот на земята. Музиката е навсякъде, тя навлиза във всички светове, с които борави човекът, защото той, човекът, е проекция на Великия Космичен Човек. В Божествения свят музиката е обективна като Хармония, в Духовния свят тя е реална като движение на формите, а на физическия свят тя е материализирана чрез формите на живот на земята. А се проявява като движение на една Разумност, която спазва Великата хармония в Природата. Цялата Вселена пее в една Божествена Хармония. Живата Природа постоянно говори на човека чрез разнообразието на формите на живот и движенията на тези форми чрез музиката. Само Небето е място за истинската Музика. Оттам Музиката е свалена на земята чрез Виделината от Духовния свят и Светлината на физическия свят. Духовният свят е свят на Музика и Хармония на тези форми. Духовният свят е свят на Музика и Хармония на тези форми, когато са горе и още не са материализирани на земята.

Без Музика светът на човека не може да се подобри, защото тя е едно от средствата на Възходящия Път на човешката душа и човешкия дух. Защото само чрез Светлината в ума, чрез Чистотата на сърцето и чрез Добродетелта човек може да тръгне по този път. Съзнателният живот започва чрез Музиката като път на освобождаване и възходящ път към Бога.

Човешката мисъл е Светлината на ангелите. Светлината е Музика за ума.

Човешкото чувство е Чистотата на ангелите. Чистотата е Музика на сърцето.

Човешката постъпка е Силата на ангелите. Човешката сила е Музика на волята.

Музиката е едно вътрешно състояние на човешкия дух и човешката душа. Музиката е един вътрешен процес, който произтича от Светлината на човешкия ум. Музиката като Сила се проявява в ума на човека, в умствения свят. Човекът с пробуденото съзнание получава тази Сила чрез Светлината и чрез Виделината, която слиза от Духовния свят - тогава той може да я прояви чрез музиката като музикална Сила. Това е динамичната Сила на музиката и тя трябва да се използува разумно от просветения човек с пробуденото съзнание за най-малкото Добро на земята, което е най-малката материализирана форма на Любовта на Бога. Музиката като Сила слиза във волята на човека и се проявява в дела. Духовната музика създава аура на Хармония между Духовния свят и физическия свят, защото само Музиката може да премине границата между физическия и Духовния свят, защото чрез Светлината, която тя носи и Виделината, която има у себе си, тя става неръкотворна и неуловима и създава непрекъснатост на живота в различните форми на физическия и духовен свят.

На физическия свят Музиката има за цел повдигането на човешката душа. Тя е спасителното въже, което се спуска от Духовния свят за падналата човешка душа в материята, когато е слезнала на земята. Тя може да се изкачи единствено чрез Силата на Музиката, която слиза отгоре надолу. Човекът, като най-висша форма на живот на земята, е най-висшият проводник на тази Сила и Енергия, която Музиката сваля от Духовния свят. Човекът е един кръстопът на милиони космически течения, които слизат чрез Виделината и Светлината като Музика и Хармония. Той е един фокус, където се преплитат тези Божествени енергии и сили и колкото е по-организиран вътрешният му свят и по-пробудено е човешкото му съзнание, толкова по-добре той отразява тези висши енергии в Живата природа и става съставна част от Великата Хармония на Живата Природа.

Духовният свят се проявява чрез законите на Хармонията и Мелодията.

Човешкият свят се проявява чрез законите на Светлината и Виделината.

Човекът се проявява чрез Светлината на ума си, чрез Чистота на сърцето си, чрез Добродетелта на волята си в съзвучие и хармония с човешкия дух и човешката душа във Вечната Хармония на Вселената.

НОВАТА КУЛТУРА НА НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО ОТ ШЕСТАТА РАСА ЗАПОЧВА ОТ МУЗИКАТА НА ВСЕМИРОВИЯ УЧИТЕЛ БЕИНСА ДУНО.

Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно в Школата на Всемирното Велико Бяло Братство

Школата на Всемирното Велико Бяло Братство се откри през 1922 година в София, България. Учител на Школата е Всемировият Учител Беинса Дуно. Светското Му име е Петър Константинов Дънов, ражда се на 12 юли 1864 година, ден Петровден и си заминава от тоя свят на 27 декември 1944 година, ден сряда.

Учител на Бялото Братство е Учителят Беинса Дуно, над Когото е Божественият Дух.

Учител на Великото Бяло Братство е Мировият Учител - Беинса Дуно, над Когото е Божественият Дух и в Когото е Христовият Дух.

Учител на Всемирното Велико Бяло Братство е Всемировият Учител - Беинса Дуно, над Когото е Божественият Дух, в когото е Христовият Дух и

където, в Него, Господният Дух на Силите задвижва всичко в една неделима Троица: Отец, Син и Святий Дух. Така Всемировият Учител, чрез Божествения Дух, чрез Господния Дух и чрез Христовия Дух изпълнява Волята на Бога.

Школата се управлява от Всемировия Учител - Беинса Дуно - Който е Върховен Повелител на Всемирното Велико Бяло Братство на Вселената. Школата на Великия Учител - Беинса Дуно - се откри за пръв път на земята, между българския народ, в град София. Тя се откри за пръв път и за Духовния свят. Тя се откри за пръв път и за Божествения свят. За пръв път тя е едновременно Школа на земята, в Духовния свят и в Божествения свят и нейният център бе "Изгрева" в град София.

За пръв път Бог слезна на земята в лицето на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Той бе тук в България, в София - на "Изгрева" в плът, кръв и в Дух. Тук бе произнесено чрез българска реч Словото на Великия Учител.

Словото на Всемировия Учител е Слово на Бога. Това е Словото на Божествения Дух, Словото на Христовия Дух, Словото на Господния Дух чрез думи и реч на български език, при синовете български от семейството славянско.

Всяка една беседа на Великия Учител отговаря на една година от човешката цивилизация на земята. Той произнесе над 7 500 беседи, което означава, че това е Словото на Бога за идното човечество, което е за следващите 7 500 години от бъдещата човешка история.

Космическият цикъл, започнал от 1914 година, при влизането на слънцето в знака на зодиака Водолей се означава като Епоха на Водолея и тя ще трае 2 160 години от човешкия календар. Този цикъл съвпада с подготовката на Школата и откриването на Школата, когато се даде Словото на Великия Учител. Словото на Великия Учител е за тази епоха, както и за следващите епохи от човешкото развитие. Школата на Всемировия Учител имаше подготовка от двадесет и две години: от 1900 до 1922 година, както имаше и живот от двадесет и две години: от 1922 - 1944 година Школата се закри след заминаването на Великия Учител.

Всемировият Учител - Беинса Дуно - слезна на земята, за да даде Словото на Бога за идното човечество от Шестата раса. Това Слово е за синовете на Светлината, които ще дойдат в следващите векове и хилядолетия. Това са синовете Божии, на които е ударен печатът на Третия Завет. А това е Словото на Великия Учител. Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е Словото на Бога за Третия последен Завет на човечеството. Великият Учител казва така: "Библията е писана от Един Дух, Който е диктувал на мнозина да пишат. Каквото Първичният човек е казал, то това са писали. Има един човек в света, който никога не е съгрешавал. Това е Първичният човек. Първичният Космически Човек е Христос. Той е в началото на Космическия век. Това, което са говорили Пророците преди хиляди години и са записали в Стария Завет - то това са първите писма на нашия Баща. Това е Първият Завет, Заветът на Бога с човечеството.

Това, което Христос е говорил преди 2 000 години - това са вторите писма на нашия Баща. Това е Вторият Завет на Бога с човечеството.

Това, което сега Христос говори тук в България, чрез Великия Учител - това са сегашните и то последни писма на нашия Баща. Това е Третият и последен Завет на Бога с човечеството."

Главният обект в Стария Завет - Първия Завет - е животът на всички Пророци, като изявление на Божествения Живот в тях.

Главен обект в Новия Завет - Втория Завет - е животът на всички Апостоли като проява на Божествения Живот в тях.

Централно място в Стария и Новия Завет е животът на изявения Бог и проявения Господ на Силите чрез Христовия Дух. Централно лице в Библията е Христос - Христовият Дух.

Централно място в Третия Завет, в Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е изпълнението на Волята на Бога от човешката душа, слезнала на земята и облякла се в човешка плът и кръв. Третият Завет е даден в Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно.

Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е Слово на Бога. Това е изявление на Божествения Дух, проявление на Господния Дух на Силите, в Живот и Сила на Христовия Дух на земята. Това е Бог на Славата, Бог на Виделината, Бог на Светлината. Това е Светата Троица на Словото на Всемировия Учител, където Словото е Слава, Словото е Виделина и Словото е Светлина на Живия Бог слезнал на земята.

Всемировият Учител е Учител на Божествената Слава, т.е. на Божествената Светлина - това е Светът на Истината.

Мировият Учител е Учител на Виделината, на Светлината в Духовния свят. Това е Светът на Мъдростта.

Учителят е Учител на Светлината, т.е. на Светлината на физическата Вселена. Това е Свят на материализираната Любов на Бога.

В Първия Завет ще намерите учението на Мойсей в чисто Божествения източник като учение на Светлината за човешките умове, за да познаят Единния Бог чрез Господа на Силите във Светлина, в Небесна Манна и храна за човеците, във вода за ожаднелите човешки души, в живота на Онзи огнен стълб, който ги водеше през пустинята, за да покаже, че Бог е Огън Всепояждащ. Той е Учител на Светлината!

Във Втория Завет ще намерите Учението на Христос от чисто Божествения източник, като Учение за Виделината, т.е. светлината в Духовния свят за човешките души. Той е Учител на Виделината!

В Третия Завет ще намерите Учението на Великия Учител - Беинса Дуно - от чисто Божествен източник като Учение на Божествената Слава, т.е. Божествената Светлина, която е Неговото Слово. Божествената Слава е проявена чрез Словото на Всемировия Учител в Живот и Сила между човеците на земята. Той е Учител на Славата!

Учението на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е чисто Божествено Учение. То е дадено чрез Славата на Бога. Затова то е Слово на Славата Божия.

Словото на Всемировия Учител обхваща Светлината на физическия свят, а това е Светът на Любовта, която е материализираната Любов на Бога.

Словото на Всемировия Учител обема Виделината на Духовния свят. А това е Светът на Мъдростта, която е материализираната Мъдрост на Бога.

Словото на Всемировия Учител обединява Славата на Божествения Свят. Това е Светът на Истината, която е материализираната Истина на Бога.

Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е вечната Троица на Бога:

Светлина за ума,
Виделина за душата,
Слава за Духа.

Славата на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е ВСЕ И ВСЯ. Амин.

Школата на Всемирното Велико Бяло Братство

Учител на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство е Всемировият Учител - Беинса Дуно. Школата на Великия Учител - Беинса Дуно - се управлява от Словото на Всемировия Учител. Това Слово е дадено и се намира в Неговите беседи. Школата на Всемировия Учител - Беинса Дуно - е дадена в Словото Му на български език и българска реч.

Школата на Великия Учител е общение на човешките души, търсещи първичната връзка с Христовия Дух и търсещи общение с Бога чрез Божествения Дух и Господния Дух на Силите.

Школата на Великия Учител е реализираното Учение на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Школата се управлява от вътрешни закони и принципи, намиращи се в Словото на Великия Учител, което е Слово на Бога.

Школата на Бялото Братство в България е създадена от Великия Учител и тя се управлява чрез Неговото Слово. Бялото Братство като Школа, не е църква, нито външна институция, нито универсално учреждение на обществото и държавата. Школата не се числи, нито зачислява към църквите, нито към обществените институции и организации, защото Школата на Великия Учител е плод на Неговото Слово, което е Глава на Истината, а Истината е Глава на Божествения Дух, който не се ограничава и управлява чрез външни човешки институции.

Школата на Бялото Братство в България не е секта религиозна, не е култ, нито средище за съвременно тълкуване на Библията. В Школата се проучава Словото на Великия Учител, което Слово е Славата на Бога от Третия Завет на човечеството, затова Школата на Бялото Братство е над всички. Тя обединява всичко чрез Божествената Слава на Великия Учител.

Школата не е религия и идолопоклонство. Религията, това са човешки форми, през които е минало човечеството, за да представи в достъпна форма някои Божествени истини и по този начин ги е ограничило, а човешкото несъвършенство ги е опорочило в този исторически етап. Затова Школата на Бялото Братство седи над религиозните форми и методи и над религията. Защото Словото на Великия Учител показва пътя на човешката душа към Бога. Още на събора през 1921 година, Учителят каза: "Ние няма да работим за никоя черква, нито за православна, нито за протестантска, нито за католическа. Ние ще работим за Царството Божие." ("Съборни беседи", Търново, 1921 год., стр.122.) Учителят добавя: "Нашата идея не е църквата, а Царството Божие." ("Съборни беседи", Търново, 1920 год., стр.47.) Днес, човешката душа може да направи връзка с Бога единствено чрез Словото на Великия Учител - Беинса Дуно.

Школата на Бялото Братство в България не е външна организация, нито партия, нито общество на съмишленици и последователи на Петър Дънов. Школата на Великия Учител е Живот и Сила за онези, които четат, проучават Словото Му и Го прилагат в живота си. По този начин се изпълнява Волята на Всемировия Учител. "В изпълнение Волята на Бога е Силата на човешката душа" - е емблемата на Пентаграмата на Великия Учител, която емблема е печатът на Третия Завет на Бога за днешното и идното човечество.

Школата на Бялото Братство в България се ръководи от Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Словото е дадено на българска реч за чедата български от племето славянско. Школата не се ръководи от устав, написан от човешки умове, съгласно човешките форми на организация във времето, когато е написан този устав. Школата не е организация по подобие на човешките организации във времето, когато тя съществува. Членовете-люде, приобщени към тази Школа, не се определят от членски карти, а от Словото на Великия Учител, което те трябва да прилагат в живота си.

Школата на Бялото Братство се ръководи от Словото на Великия Учител. Тя не се ръководи от човешки ръководители, от избрани човешки съвети, наречени Братски Съвети или Братски Ръководства, защото тази Школа е плод на Всемировия Учител и тя е обект за проучване от човешките умове на сегашното и идното човечество. Школата не е обект за управление от човешки умове, защото се управлява от Словото на Великия Учител. Школата се управлява оттам, откъдето слиза Словото на Бога. А това е мястото, откъдето слиза Божественият Дух, Господният Дух на Силите и Христовият Дух, защото Словото на Учителя е плод на тази Божествена Троица.

Целта на Школата бе да се даде Словото на Великия Учител - Беинса Дуно - т.е. на Бога. Това Слово се даде и Го има напечатано на български език.

Целта на Школата бе да се даде един модел на Учението на Всемирното Велико Бяло Братство. Този модел се даде и вие го имате написано в опитностите на учениците на Школата на Бялото Братство с Великия Учител.

Целта на Школата бе да се направи един малък, микроскопичен опит за приложение на Учението на Великия Учител, за да бъде пример и подражание на онези, които ще дойдат чрез днешното и утрешното човечество на земята. Този опит е даден и ще го намерите в живота на Учителя, в Неговото Слово и в опитностите на учениците Му.

Великият Учител веднъж се обърна в салона на "Изгрева" към слушателите си и каза: "Питате ме дали това Слово е Божие? Казвам: То е Слово на Бога. Питате ме дали съм приложил нещо от това Слово на Бога, което ви проповядвам и говоря? Казвам: Проверете, колко хиляди българи са минали през мен. Всяка среща на един българин с мен бе за него една опитност, а за мен бе един реализиран Божи закон от Словото на Бога."

Школата на Бялото Братство има Слово - то е напечатано.

Школата на Бялото Братство има Музика - тя е напечатана.

Школата на Бялото Братство има Паневритмия - тя е дадена.

Школата на Бялото Братство има Традиции - те са дадени и проверени през време на Школата. Това са братските срещи и братските обеди, братските събори, излетите в планината, посрещането изгревите на слънцето, летуването и лагерите в планината на Седемте рилски езера.

Общението на учениците от Школата на Бялото Братство става чрез общение на техните души чрез Словото на Великия Учител, чрез песните Му, чрез живота на Високия Идеал от Словото Му. Общението на учениците от Школата чрез Словото на Великия Учител създава Общество "Бяло Братство". А то е духовно общество на учениците. А ученик е онзи, който изучава, проучава и прилага Словото на Учителя в живота си чрез живите идеи на Словото. Така, чрез Словото Му, учениците се обединяват вътрешно, чрез идеите на това Слово се свързват вътрешно в една духовна верига, а с приложението в живота си на тези идеи те създават началата на Общество "Бяло Братство". Така духовната верига се реализира и проектира чрез живота им. Общество "Бяло Братство" е Общество на вътрешни духовни връзки, на вътрешно обединение и вътрешна проекция на идеите от Словото на Учителя чрез живота на учениците. Така се образува Синархическата верига на духовните ученици от вътрешната Школа на Бялото Братство. Това ще го намерите в Словото на Учителя. "Ако в България имаше само един човек, който е свързан с Бога и живее според Неговите закони, той ще повдигне не само България, но и целия свят." (Из "Който дойде при мене", 13 стр.) Затова само чрез Словото на Всемировия Учител учениците могат да се обединят и създадат Общество "Бяло Братство". Всички начала са в Словото Му - то управлява Вселената, Битието и Небитието и нашата слънчева

система. Който Го приеме и приложи чрез своя живот, той влиза в това Общество. Затова Общество "Бяло Братство" не е организация, нито юридическа личност, нито обществена, политическа или друга организация. Общество "Бяло Братство" не е верска общност, нито религия, нито църква, нито религиозна секта, нито култово средище. Общество "Бяло Братство" е Общество на ученици, което се управлява от Словото на Всемировия Учител. Учениците се обучават чрез Словото в разстояние на двадесет и две години, толкова, колкото е траяла Школата на Учителя на земята. Знанията, получени от Словото и приложени в живота им в разстояние на двадесет и две години, съставляват онзи етап, през който всеки ученик трябва да мине. И тогава тези ученици могат да се обединят чрез Словото и идеите на това Учение. Проекциите на учениците и тяхната реализация в обществения живот и в света става чрез собствения им живот, като тяхно ръководно начало е Високият Идеал от Словото на Учителя. Този път е отбелязан в Словото като "Път на Ученика". Ученикът не се занимава с повдигането на Света и на своите ближни. Той се занимава със собственото си повдигане чрез приложението на идеите от Словото на Учителя. Повдигне ли се, с това той повдига всички онези, с които е свързан. Повдигането му е вътрешен процес, изискващ многогодишен труд, обучение и изучаване Словото на Учителя. Защото знанието в Словото на Учителя е знание на Божия Мир и на Божествения свят.

Всички души, родени и дошли в плът между българите и дошли като ученици в Школата на Учителя, идват във верига и са свързани помежду си. Всяка една душа носи възможностите на човешкия дух. Той създава условията на земята, за да се изяви и прояви. Затова всяко едно поколение родени души на земята имат различни възможности, които създават различни условия за тяхната работа. Оттук излиза един много важен закон за Школата: Възможностите на Великия Учител не са възможности на ученика. Условията, които създава Великият Учител за Школата Си, не са същите за учениците от следващите поколения. Божественият кредит на Великия Учител е един, а човешкият кредит на ученика е нещо съвсем друго и е микроскопичен в сравнение с Вселената на Всемировия Учител, която Вселена Той управлява.

През времето на Великия Учител имаше Школа, имаше Класове, имаше Общество, имаше "Изгрев", имаше ученици.

След заминаването на Всемировия Учител от земята, си замина и Божественият Кредит на Учителя. Човешкият кредит на учениците е друг. Затова те изгубиха условията, изгубиха салона, изгубиха "Изгрева". Те имаха за задача само да запазят Словото Му. И те Го запазиха. Затова поклон пред тях! На колене пред тях!

Всяко едно поколение има свои възможности и свои условия. Условията на едно поколение не са условия на следващото. Това трябва да се знае много добре. Затова Школата премина през различни етапи, които ще споменем.

Когато в едно поколение се родят души, които по професия са учители - то възражда се просветното дело и просветата чрез Словото на Учителя. Такива бяха първите ученици на Учителя.

Когато в едно поколение се родят души и по професия са лекари - засилва се здравната просвета чрез идеите на Учителя. Тези ученици работеха през времето на цялата Школа, както и след това.

Когато в едно поколение се родят като души писатели, поети, те създават среда, чрез която се проявява творческата им изява чрез идеите на Учителя. Създаденото литературно творчество през време на Школата говори за това. Част от това творчество е напечатано. Останалото чака своето време, да се отпечата.

Когато в едно поколение се родят политици и общественици, те започват да се занимават с обществени дела, с политика и навлизат в различни политически течения. В Школата имаше такива лица. Учителят казва: "На ученика в Окултната Школа на Бялото Братство му е строго забранено да членува в някаква партия". Тези съвети на Учителя не бяха изпълнени от това поколение и ние знаем чрез техните опитности как протече техният живот.

Когато в едно поколение се родят и дойдат занаятчии и представители на разни занаяти, то те си създават занаятчийски задруги. Ако са мозайкаджии, то те си създават мозайкаджийска бригада. Това го имаше по времето на Учителя, както и след Неговото заминаване. Като най-компактна група, те завладяха Братството отвътре и провалиха всичко, което бе оставил Учителят, защото не бе спазено основното правило, което бе дал Учителят на ученика. А то е: Окултният ученик трябва да има ценз! Първо - ценз за завършено висше светско образование. Второ - обществен ценз, чрез който да приложи чрез идеите на Словото на Учителя своя ценз на образование. Трето - духовен ценз. Този ценз се изгражда чрез изучаване Словото на Учителя, където идеите на Словото Му са предназначени за всички начала в обществения, човешкия, социалния и държавния порядък. Затова невежеството, след заминаването на Учителя, провали всичко като не се съобрази с постановките, дадени в Словото на Учителя. Те посегнаха върху десятъка на учениците и банкнотите бяха изгорени при обмяната на парите през 1947 година. Те си избраха пожизнен седемчленен Братски съвет, който е тяхна измислица и е в противоречие със Словото на Учителя, където е казано, че най-идеалното ръководство е за един месец, за една седмица и за един ден. Това означава, че всеки, който иска да приложи една идея от Словото на Учителя, може сам да си бъде ръководител при реализирането на тази идея. А когато се съберат единомишленици, които искат да реализират една и съща идея в едно и също време, при едни и същи условия, всеки реализира онази част от идеята, която той сам може да реализира. Така идеята се реализира в своята цялост. Тогава тя се реализира от едного и е достъпна за всички. Това е Христовият закон "Един за всички и всички за един". В Христовия закон Единоначалието се намира в Христовия Дух. А човешкият дух е Негов изпълнител. Така че, ако утре следващите поколения си изберат Братски Съвети, това означава, че тези лица работят срещу Словото на Учителя и са богопротивници. Защото ученикът изпълнява Словото на Учителя безпрекословно!

Това невежество в лицето на мозайкаджийската бригада създаде устав на Бялото Братство, което искаше да подчини чрез организация учениците на Школата. Този устав може да го сравните с опита на следващите поколения. Този опит е измяна срещу Словото на Учителя и Школата Му, защото мнението на Учителя е, че Школата не се управлява от устави, а от Словото на Всемировия Учител. А това е написано, напечатано. Търси се ученикът, който да изпълни Волята на Великия Учител! Търси се и трябва да се открие, намери и доведе, за да я изпълни!

Същото невежество регистрира Бялото Братство като верска общност в "Комитета на вероизповеданията", в който членуват всички църкви и секти. Ако утре, от следващите поколения някой направи опит да регистрира Бялото Братство към "Комитета на вероизповеданията", където членуват всички църкви, това означава, че тези лица работят срещу Школата на Учителя и Словото Му. А становището на Учителя по този въпрос ще го намерите в Словото Му.

Когато в едно поколение се родят музиканти, то се засилва музикалният живот на Школата. И понеже музиката на Учителя е творчески акт на Божествения Дух, то единствено чрез музикантите, работейки върху

музиката на Учителя, може да се създаде хармонична среда за работа върху идеите на Словото. Това е най-идеалното положение и когато се родят музиканти, то трябва да им се съдействува и да се подпомагат на всяка една цена. В настоящия период между последователите на Учителя има родени много талантливи музиканти. Затова е необходимо да бъдат подпомогнати, подкрепени и да им се даде условие и възможност за творческа изява. Те трябва да бъдат качени на концертния подиум и да изпълняват музиката на Учителя. Но те трябва да бъдат качени на онзи концертен подиум, който е предназначен изключително за музиката на Учителя, за Словото на Учителя и за идеите на Учителя. Те нямат право да участвуват в начинанията на други окултни, религиозни и обществени организации, заедно с програмите на други участници, защото по този начин те наливат вода от живото Слово на Учителя в чужди воденици, които след това работят срещу делото на Учителя и Неговата Школа. Това трябва да се знае много добре. Те могат да изнасят музикални програми навсякъде по света и пред всички хора, но концертът да е подчинен изключително на Високия Идеал от Словото на Учителя. Това е златно правило на Школата на Великия Учител.

В духовното Общество "Бяло Братство", което е вътрешно общество в духа на Учението на Учителя, няма място за други учения, за други идеи, за други идоли, за други окултни школи и за техните книги, за чужди песни, за чуждо Слово и чужди традиции. Общество "Бяло Братство" е духовно общество, което изучава и прилага Словото на Учителя, на Великия Учител - Беинса Дуно!

Учението на Школата на Великия Учител е единствено по рода си във Вселената, в Космоса, в Духовния свят и в Слънчевата система.

Учението на Школата на Великия Учител е на върха на човешката цивилизация от знания, познания и човешки опит.

Учението на Школата на Великия Учител е неделимо. Това е Учението на Живия Бог, слезнал на земята и дал Словото Си чрез Славата на Бога.

Школата на Великия Учител има един Бог. Има един Всемиров Учител. Има едно Слово на Бога, което е Словото на Всемировия Учител. Има един Живот от тази Школа - това е реализираното Слово на Великия Учител. Има един Ученик, това е онзи, който изучава Божието Слово и изпълнява Словото на Всемировия Учител. Това е Космическият Ученик на Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Има една човешка Душа, която е изпълнила Волята на Бога чрез Словото на Всемировия Учител!

Школата на Великия Учител е една. Тя е и долу на земята и горе - в Духовния свят и още по-горе - в Божествения свят. Тя е неделима в тези три свята и се обединява и управлява от Словото на Великия Учител - Беинса Дуно. За пръв път тази Божествена Школа бе свалена на земята и отворена от Великия Учител Беинса Дуно в България, в София, на "Изгрева" и Словото се даде чрез български език и българска реч чрез родените българи, дошли като ученици в тази Школа. Тя не може да се краде, да се обсебва, да се присвоява от този или онзи народ! Тя е за българския народ и е дадена чрез българско Слово, чрез Великия Учител - Беинса Дуно. Словото на Учителя, музиката на Учителя и Паневритмията не могат да се обсебват и крадат от самозвани учители, родени в България или извън българската земя, които да си присвояват званието на учители и да присвояват съкровищницата на Бога, дадена за българския народ и за племето Славянско. Следващият етап от пътя на Словото на Учителя и Школата на Учителя е Русия. А чрез нея пътят е към славянството. Но това ще стане само с ясното съзнание, че тази Школа идва от България и това Слово идва от България чрез българския език, защото Всемировият Учител - Беинса Дуно - се роди именно в България, за да даде чрез български език Словото на Бога! Защото българският народ е най-старият окултен народ на земята и българският

език е най-старият окултен език на земята и защото българският език е най-точният език, чрез който могат да се предадат Божествените скрижали на Бога като символи, закони, принципи на Божието Слово. Затова чрез Българския народ това Слово ще се предаде на Русия и Славянството, а оттам пътят върви към цялото човечество. Това е пътят на Школата, определен от Всемировия Учител. А пътят на ученика е определен от Словото Му!

Пътят на Школата е един и това е пътят на Словото на Всемировия Учител. Пътят на ученика е един и той е обозначен и показан от Словото на Всемировия Учител. Учениците, които изповядват Словото на Всемировия Учител и го прилагат в живота си чертаят пътя на Общество "Бяло Братство"! Общество "Бяло Братство" се ръководи от Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Амин.

Настоящият обзор е предназначен за учениците от Общество "Бяло Братство" в България, чийто Учител е Великият Учител - Беинса Дуно. Амин!

Настоящият обзор бе направен след 22-годишен труд върху проучване Словото на Великия Учител - Беинса Дуно - и бе написан в дните 15, 16, 17 декември 1991 година в град София.

Д-р Вергилий Кръстев

БИБЛИОТЕКА "ЖИТЕН КЛАС"

Ще включа спомени, опитности, случки, събития, исторически материали от времето на Школата на Бялото Братство 1922-1924 година и пребиваването на Всемировия Учител - Беинса Дуно между българите и славянството.

Великият Учител бе роден и се изяви чрез Словото Си, и се прояви чрез Силата на Словото Си. Словото Му стана Сила и Живот за учениците на Школата.

Великият Учител положи тялото Си на българска земя и замина за Божествения свят, който е свят на Истината и откъдето свали Словото на Бога за идното човечество от Шестата раса.

Ние смятаме, че това е онова "Житно зърно", посято чрез Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно в душите на учениците от Школата, от което възрасна "Житен клас" в Сила и Живот чрез тяхното пребиваване в тази Школа и се пожъна чрез техния живот в опитности, спомени за Школата на Бялото Братство в България и за Великия Учител - Беинса Дуно.

Ние смятаме, че главният критерий в тази библиотека е, че опитността на един ученик е опитност на цялата Школа. Това е закон на Школата! А когато съберем опитностите на учениците в тази Школа, ние ще получим реализираните закони от Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно, което е Слово на Живия Бог и е Слово на Бога!

Като първи книги от тази поредица, ние представяме следните заглавия:

1. **"Георги Куртев - кратък животопис** - опитности, случки, събития от живота на един ученик от Школата на Бялото Братство". Излезе от печат през 1991 г., във връзка със 120-годишнината от рождението му.

2. **"Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее", том I.** Сборник от опитности на ученици: Галилей Величков, Мария Тодорова, Мария Златева, Борис Николов, Николай Дойнов, Нестор Илиев, Елена Андреева, Ангел Вълков. Уводът е озаглавен: "Космогония и Слово на Великия Учител". Обзор от Словото на Великия Учител, представено от д-р Вергилий Кръстев.

3. **"Изгревът на Бялото Братство пее, свири, учи и живее", том II.** Ще бъдат представени опитности на десетки ученици, отнасящи се до музиката, песните, Паневритмията на Учителя. Ще бъдат включени и някои техни опитности, касаещи се до днешни, съвременни проблеми за разрешаване от днешното поколение, отнасящи се за живота на Общество "Бяло Братство".

Разговорите и спомените на учениците с Всемировия Учител за музиката Му и за песните не са само една обикновена история, а представляват пример за подражание в пътя на ученика за достигане на Високия Идеал, даден чрез Словото на Учителя. Музиката и песните на Великия Учител представляват Химни на човешката душа за следващото човечество от Шестата раса.

Поради малките тиражи, които издаваме, обикновено се поскъпяват излизащите книги. Затова онези, които биха желали да съдействуват в

отпечатването им, могат да участвуват във финансирането на някои от изданията. Предоставените от тях суми ще бъдат възстановени след продажбата на книгите. Нашият труд е безплатен, безвъзмезден, защото е една работа за Делото на Всемировия Учител - Беинса Дуно и за Бога. Заплащаме разноските за подготовката на книгата за печат - така наречената предпечатна подготовка чрез компютър. Заплащаме също и разноските за книгоотпечатването, хартията на печатниците, самия печат, както и определения данък от финансовите органи. В цената на книгата няма да бъде включена печалба за издателя на този сборник, както няма да бъде включена и цената за разпространение и продаване на същата книга, която обикновено се движи от 20-30% от стойността на книгата.

Божественият закон работи на земята с малките величини и с малките неща и затова ние започваме оттам. Започваме чрез "житното зърно", което трябва да се посее в умовете на българите, за да възрастне в душите им като "Житен клас". А житните класове съставляват Божията Нива, от която трябва да дойде Божественият Хляб чрез Словото на Великия Учител.

Идва жътва. Очакваме жетварите. Готови ли сте?

Библиотека "Житен клас" се представя от доктор Вергилий Кръстев в София.

Всички забележки, мнения, препоръки към този том могат да бъдат адресирани към редактора.

Онези, които имат материали, оставени от предишните поколения ученици за времето от Школата на Учителя, могат да ни ги предоставят за включване във следващите сборници. Имената на авторите ще бъдат запазени, както и имената на онези, които ще предоставят собствени материали.

Главен сътрудник в работата над този обемист материал бе Марийка Марашлиева. Целият предварителен материал от стотици страници премина под нейните пръсти като машинописен текст.

Нотите на песента "Писмото" ми бяха предоставени от Мария Златева. Магнетофонният запис на изпълнението на "Идилията" от Петър Камбуров ми бе предаден от неговия рожден брат Марин Камбуров. Песента "Мирът иде" получих от Цветана-Лиляна Табакова. Нотните текстове на песните бяха преписани от Иван Райков, а бяха подготвени и предоставени от Йоанна Стратева.

Трудът на всички сътрудници бе безкористен.

Прекланяме се пред жеста на Жанета Йорданова от Русе, дъщеря на Йордан Новаков, ръководител на русенското Братство след заминаването на стария ръководител Никола Ватев, която закупи необходимия за предпечатната подготовка на първия том паус.

Настоящото издание се финансира от доктор Вергилий Кръстев, Йоанна Стратева, Марийка Марашлиева.

СЪДЪРЖАНИЕ

I. Предисловие — 3
II. Галилей Величков (1911-1985)
1. "Изгревът"— 5
2. Учителят като цигулар — 7
3. Лунен химн — 9
4. Иде, иде, иде... — 13
5. На концерт с Учителя Беинса Дуно — 14
6. Словото на Великия Учител за Адептите и Учителите от Хималаите — 16
7. Опит за отвличане от Школата — 18
8. Пророческа дарба — 19
9. Дисхармонични състояния сред музикантите — 21
10. Отношението и съзвучието на човешките души към Бога — 22
11. Английската кралица играе Паневритмия — 25
12. Великото преселение на народите и техният парад пред Великия Учител — 26
13. Старинната цигулка на Учителя — 28
14. Великата симфония на теменужките — 30
15. Духът на Истината и часовоят с цигулката — 31
16. Пълководците на миналото — 33
17. Втората Голгота и Възкресението на Духа на песента "Поздрав на Учителя"— 36
18. Кой управлява света — 39
19. В чии ръце е съдбата на света — 42
20. Цигулката на Игнат и запалената клечка кибрит от Учителя — 44
21. Зловещият вой на сирените, бученето на самолетите и тътенът на преизподнята пред лицето на Бога — 48
22. Военните маршове на немските дивизии — 50
23. Хлябът наш насущний - музика за гладните деца — 53
24. Воят на самолетите, свистенето на бомбите, грохотът на взривовете и реквием за две империи — 55
25. Заключителният акорд на симфонията за плътта и Духа — 58
26. Последните дни на Учителя и последният акорд — 60
27. Кога твоята любов е Божествена — 62
28. Слово за музиката на Великия Учител — 63
29. Слово за музикалното творчество на Великия Учител — 65
30. Песни от Учителя, дадени с движения: "Фир-Фюр-Фен" и "Аумен" — 66
31. Едно мнение — 67
32. Най-новото в музиката — 67
33. Кристали и бръмбари и мировата еволюция на Духа — 68
34. Цената на всеки един ученик в Школата — 72
35. Отклонението от Школата — 73
36. Чистотата на идеите — 74
37. Най-великите пирати от французката ееенциклопедия — 76
38. Запазената светла точка в съзнанието — 77
39. Ризата на латвийците — 79
40. Заключената врата и стълбата пред лицето на Бога — 80
41. Учителят готви общ обяд за изгревяни — 83
42. Общение на човешките души — 85
43. Архитектурен план за благоустройството на "Изгрева"— 87
44. Времето на Великия Учител — 88
45. Електричество на "Изгрева" и бунт на изгревяни — 89
46. Съборът през 1926 година и военната блокада — 93
47. Построяване на братския салон на "Изрева"— 96
48. Свещените думи на Учителя за ученика — 98
49. Незнайният войн на Бялото Братство — 103
50. Учителят — 106

III. Мария Тодорова (1898-1976)

1. Чужди по дух хармонизации — 109
2. Чужди по дух хора — 111
3. Откраднатите хармонизации — 113
4. Росни китки — 116
5. Музиканти и съдби человечески — 117
6. С Учителя на концерт. Божественото не чака — 121
7. На концерт с Учителя. Сламената шапка — 123
8. На концерт с Учителя. Божествен концерт на земята и Божествен концерт за Небето — 124
9. Игнат Котаров и концертът с тенекията — 126
10. Симеон Симеонов и благодарността ни към него — 128
11. На музикален обяд до Учителя с д-р Жеков — 131
12. Христо Дързев — 133
13. На оперета с брат Боян Боев — 133
14. Асен Арнаудов и чистотата — 135
15. Слово за Георги Куртев - по случай една година от заминаването му — 137
16. Георги Куртев — 139
17. Истинското подвизаване — 141
18. Изпитът — 143
19. Религиозно и духовно съзнание — 144
20. Души в почивка — 145
21. На балет с брат Ради — 147
22. Със зурли и тъпани - на народни борби — 149
23. Окултната музика на Учителя — 150
24. Еволюционна и инволюционна музика. Окултна музика — 152
25. Музиката на Светлината — 154
26. Музикална дреха и хармонизации — 156
27. Музикални изяви и цената на непослушанието — 158
28. Музикални изяви и търсене на Духа на песните на Учителя — 161
29. Музикални изяви и верността на ученика към Учителя — 165
30. Песните на Учителя в Мърчаево — 170
31. Истинската работа — 172
32. Отворените уши и песните от невидимата Школа — 175
33. Съдба от Небето — 177
34. Заръката на Учителя за песните и изпълнението на Неговата Воля — 180
35. Не коригирай Божественото в песните на Учителя — 183
36. Как се защитаваха оригиналите на песните на Учителя — 187
37. Най-голяма беля от най-големия враг - човека, когото обичам от 50 години — 190
38. Рибарската мрежа на Черната ложа — 194
39. Талисманът на оперната певица Лиляна Табакова — 199
40. На "Изгрева" няма примадони - има ученици — 201
41. Паневритмия в Невидимия свят. Паневритмия в Небето над връх Мусала — 204
42. Паневритмията на "Изгрева" — 206
43. Думите на Паневритмията - на Олга Славчева от "Изгрева" и на Асавита от Божествения свят — 210
44. Задачата на Ярмила от Учителя за Паневритмията и разрешението й от трите сестри — 213
45. Бялото Братство и неговото ято бели птици през вековете — 220
46. Новата комисия със старите си възпоминания — 225
47. Бурята на Катя Грива и нейната вяра — 228
48. Ученикът с четирите факултета и отклонението от Школата — 232
49. Десятъкът за Господа и десятъкът за Школата на Учителя — 236
50. Съзнанието на религиозния и на духовния човек — 239
51. Спиритизмът и Школата на Учителя — 242

52. Рудолф Щайнер и Всемировият Учител — 245
53. На път за Америка - в търсене на Христа при розенкройцерите — 248
54. Анархизмът и Новото Учение — 251
55. Учителят и толстоистите — 256
56. Богомилското учение и Дървото на живота — 260
57. Трите клона от Бялото Братство в Школата на Учителя — 262
58. Философията на йогите и Школата на Учителя — 267
59. Теософският конгрес и търсенето на Христа — 274
60. Магдалена и Кришнамурти — 280
61. Каналът, през който изтичаше Злото — 283
62. Завързаното Братство на "Изгрева" — 286
63. Новата Голгота — 288
64. Нападение срещу "Изгрева"— 291
65. Женитбата на Михаил Иванов и Кръстю Христов за света — 293
66. Ясновидци и светци — 295
67. Котката, която мижеше — 297
68. Самозванецът — 300
69. Бележки - от частния разговор на Учителя с Лазар Котев, Костадин Иларионов и Димитър Добрев — 308
70. Сватбата на Големия брат — 311
71. Учителят и последните Му дни на земята. Сватбата — 313
72. Последните земни дни на Учителя — 316
73. Последни Слова на Учителя — 322
74. Последни разговори и откровения с Учителя — 322
75. Политически събития — 327
76. Из разговорите с Учителя на Седемте рилски езера през месец юни 1942 година — 330
77. Болшевиките и Всемировият Учител — 333
78. Човек предполага, а Бог разполага със съдбините на света — 334

IV. Мария Златева

1. Любовта е извор — 341
2. Моят Висок Идеал — 342
3. Учение и служение на Високия Идеал — 344
4. На Рила с песните на Учителя — 346
5. Песните на Учителя и вселяване на Духът Божий — 350
6. Паневритмията чрез Духа Божий се оживотворява в Сила и Живот — 352
7. Ученици-музиканти в Школата на Учителя — 355
8. Любовта е песен, но бракът е изпитание и съдба — 358
9. Начало на музикалния живот на "Изгрева" — 360
10. Музикалните опитности на учениците — 362
11. Последният концерт пред Учителя — 367
12. Музикална пауза в живота на ученика — 371
13. Фрагменти от музикалния живот на "Изгрева" — 374

V. Борис Николов (1901-1991

1. Песнопойката на Мария Тодорова с песните на Учителя — 382
2. Теорията на музиката и Учителят — 386
3. Златните копринени нишки на Димитрина Антонова — 388
4. Как се записваха песните на Учителя — 390
5. Певицата Лиляна Табакова — 391
6. Песните на Учителя — 392
7. Закони на музиката — 395
8. Паневритмията на слънцето за "Изгрева" — 398
9. Песни и танци на слънцето — 401
10. Музикални мигове в пътя на ученика. На концерт с брат Руси — 404
11. Блудният син — 404
12. Запустялата кръчма — 405
13. Най-малкото добро — 405
14. Благославяй, душе моя, Господа — 405

15. Първият закон — 405
16. Как Учителят даде песента "Идилията" — 406
17. "Идилията" и брат Георги Куртев — 407
18. "Идилията" в село Тополица — 407
19. Краят на войната е близо — 408
20. Войната — 408
21. Мирът иде вече — 409
22. Диригентската пръчица — 410
23. Сламената шапка и общественото мнение — 410
24. Българската народна песен — 412
25. Колективно творчество — 412
26. Таксата — 412
27. Ще се развеселя премного заради Господа — 413
28. "Изгревът" и Бялото Братство — 414
29. Жабата, която донесе материализма — 420
30. Салонът на улица "Оборище" 14 и свинете — 421
31. Мястото на Баучер се изкупува за "Изгрева" — 423
32. Своеволие на "Изгрева" — 424
33. Имотите на богатите братя — 427
34. Никакви места — 428
35. Къде е "Изгревът" — 429
36. Възрастните приятели и нарядите — 430
37. Тълпенето на Учителя — 432
38. Учителят, Стамболийски и анархистите — 432
39. Учителят за цар Фердинанд и Балканската война — 436
40. Учителят и духовната верига на Бялото Братство през Балканската война — 439
41. Учителят за Фердинанд и Европейската война — 441
42. Учителят и Английската империя, съгласно Божия план — 443
43. Британската империя и германският парен котел — 446
44. Учителят за Втората световна война — 447
45. Учителят за царуването на Борис III — 449
46. Учителят за владетелите на България — 454
47. Продавачът на Библии — 455
48. Окултната литература на "Изгрева — 457
49. Учителят, Георги Димитров и III Интернационал — 459
50. Как бе открит Бивакът на Витоша — 467
51. Отклонението — 469
52. Не наливайте вода в чужда воденица — 472
53. Учителят пуска руснаците в България — 474
54. Учителят е болен — 476
55. Ето едно хубаво място за почивка! — 479
56. Телеграмата - отговор, който трябваше да дойде — 480
57. Времето на Доброто и времето на Злото — 482
58. Кой спаси българските евреи? — 483
59. Диамантите на евреите и скинията на Мойсея — 485
60. Еврейският равин в София става християнин — 487
61. Кой е ръководителят на Бялото Братство в България? — 487

VI. Николай Дойнов

1. Концерт — 492
2. Кой измисли песните на Учителя? — 493
3. Паневритмията на Учителя и българският народ — 494
4. Мория и Кут Хуми — 507

VII. Нестор Илиев

1. С арфа под бомбите в града Мюнхен — 511
2. Бомбите и цената на духовния капитал — 512
3. Защо Учителят даде песента "Писмото" — 513
4. Да бих Те слушал, Господи — 515

5. Бракосъчетание на музиканти — 515
6. Как Катя Грива разреши задачата си — 516
7. Бомбардираното пиано и разрушеният "Изгрев" — 518
8. Благославяй, душе моя, Господа — 519

VIII. Елена Андреева (1899-1990)

1. Песните на Учителя — 520
2. Как се записаха и издадоха песните на Учителя? — 528
3. Симеон Симеонов — 533
4. Музиканти при Учителя — 535
5. Катя Грива - певица и ученик — 536
6. Как и за какво бе дадена песента "Писмото"? — 541
7. Кога и как бе създадена Паневритмията? — 550
8. Откриването на извора "Ръцете" на Рила — 556
9. Молитвеният връх при Седемте рилски езера — 558
10. Побоят върху Учителя през 1936 г. — 561
11. Последните дни на Учителя на земята — 571
12. Братските салони и "Изгревът" — 580
13. Построяване на "Изгрева" — 585
14. Дни и години на драматични развръзки — 593
15. Кои изпълниха Волята на Учителя? — 600
16. Къде беше "Изгревът" на Бялото Братство в София? — 605

IX. Ангел Вълков Михайлов (1899-1986)

1. Времето, което не беше дошло — 614
2. Божият огън и Силите Господни — 615
3. Дяволът и неговите два крака — 616
4. Салоните на Бялото Братство — 617
5. Кой бе Учителят? — 618

X. Послеслов — 624

XI. Космогония и Слово на Всемировия Учител. Д-р Вергилий Кръстев — 632

1. Всемировият Учител Беинса Дуно и България — 633
2. Всемировият Учител Беинса Дуно и българите — 635
3. Всемировият Учител Беинса Дуно и славянството — 638
4. Кой е Учителят? — 641
5. Кой е Мировият Учител? — 642
6. Кой е Всемировият Учител? — 644
7. Космогонията на Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Мировата Любов — 646
8. Космогонията на Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Космичната Обич — 647
9. Исус Христос - Глава на Великото Бяло Братство — 647
10. Всемировият Учител Беинса Дуно - Глава на Всемирното Велико Бяло Братство — 654
11. Великият Учител Беинса Дуно и Космогония на музиката Му — 658
12. Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно в Школата на Всемирното Велико Бяло Братство — 664
13. Школата на Всемирното Велико Бяло Братство — 667

XII. Библиотека "Житен клас" — 673

XIII. Съдържание — 675

МИРЪТ ИДЕ!

И-де ве-че и-де с'пал-мо во клон-че на Ми-ра. Сли-за Той от го-ре, сли-за. Той вес-ти-тел благ. И-де ве-че с пал-мо-во клон-че ка-то си-я-ние. И-де ми-рът о-бе-щан-със не-го ви-я пог-лед чист. Всич-ки ду-ши по-здра-вя-ва, всич-ки сър-ца вдъх-но-вя-ва с'ли-ка Си благ, мил, о-за-рен. Ра-дост и ве-се-ли-е раз-на-ся Той на вред-ъ-де-то ми-не. И-де Той във ран-ни-те зо-ри слън-це-то ко-га прос-ти-ра свой-те мил-ва-щи ръ-це и ду-ди вся-ка се-ме, вся-ко цве-те, сво-и-те де-ца: Пол-ски-те-цве-тя с'а-ро-мат го по-сре-щат. Мал-ки-те гор-ски птич-ки от въз-

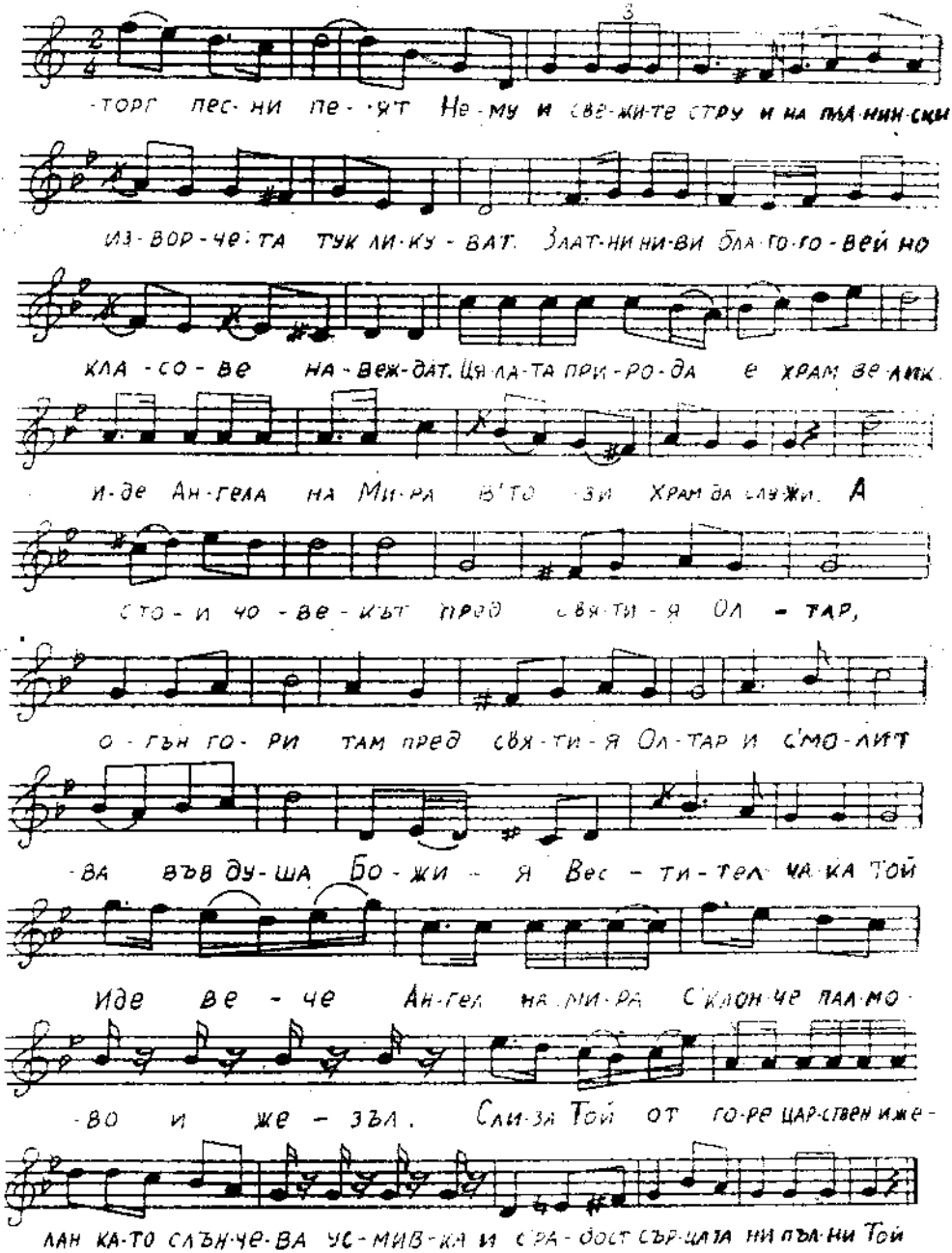
-торг пес-ни пе-ят Не-му и све-жи-те стру и на пла-нин-ски
из-вор-че-та тук ли-ку-ват. Злат-ни ни-ви бла-го-го-вей но
кла-со-ве на-веж-дат. Ця-ла-та при-ро-да е храм ве-лик
и-де Ан-гела на Ми-ра в'то-зи храм да слу-жи. А
сто-и чо-ве-кът пред свя-ти-я Ол-тар,
о-гън го-ри там пред свя-ти-я Ол-тар и с'мо-лит
-ва във ду-ша Бо-жи-я Вес-ти-тел ча-ка Той
Иде ве-че Ан-гел на ми-ра С'клон-че пла-мо-
-во и же-зъл. Сли-зя Той от го-ре цар-ствен и же-
лан ка-то слън-че-ва ус-миф-ка и с'ра-дост сър-цата ни пъл-ни Той

Идилията от Учителя

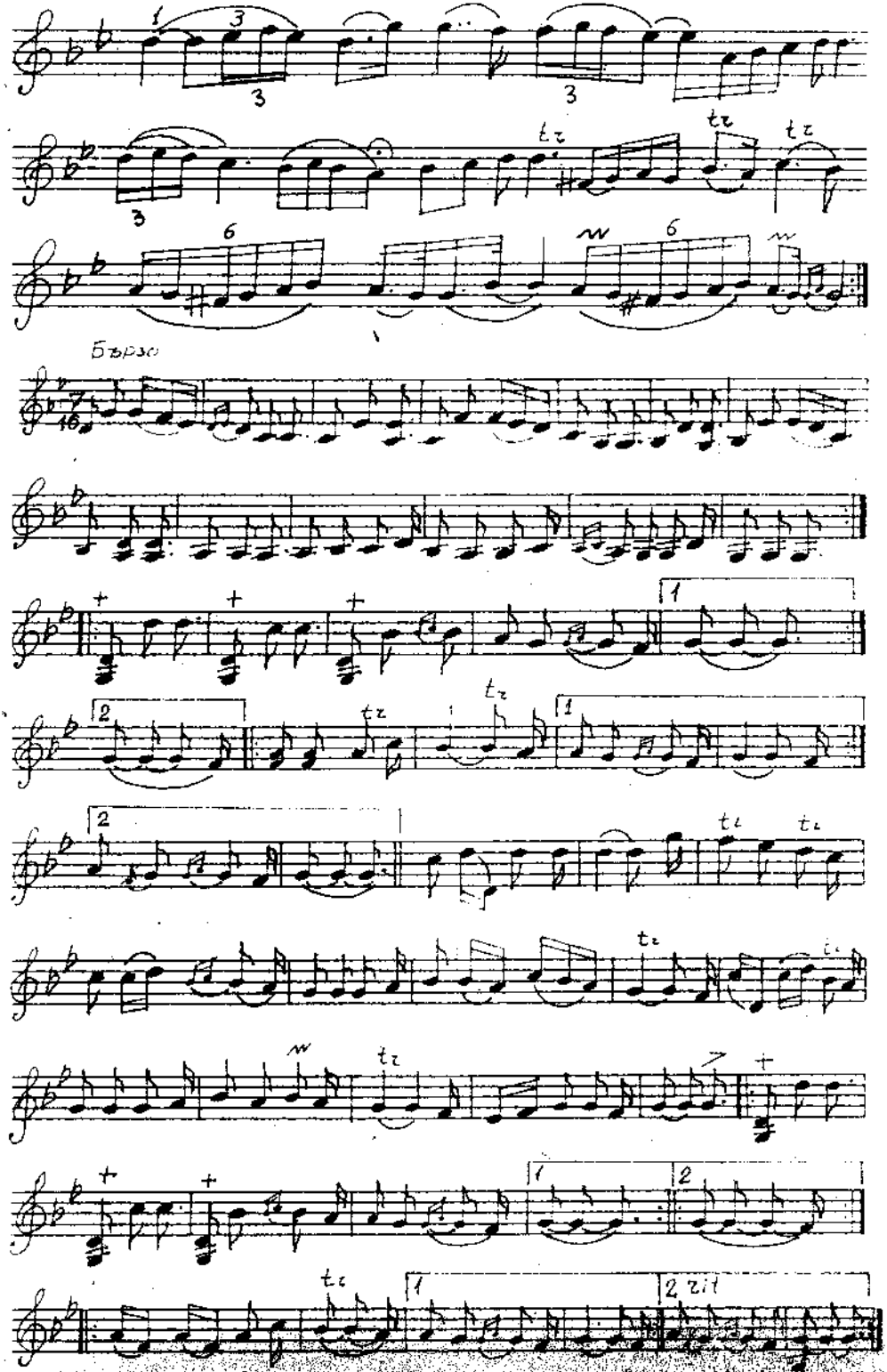

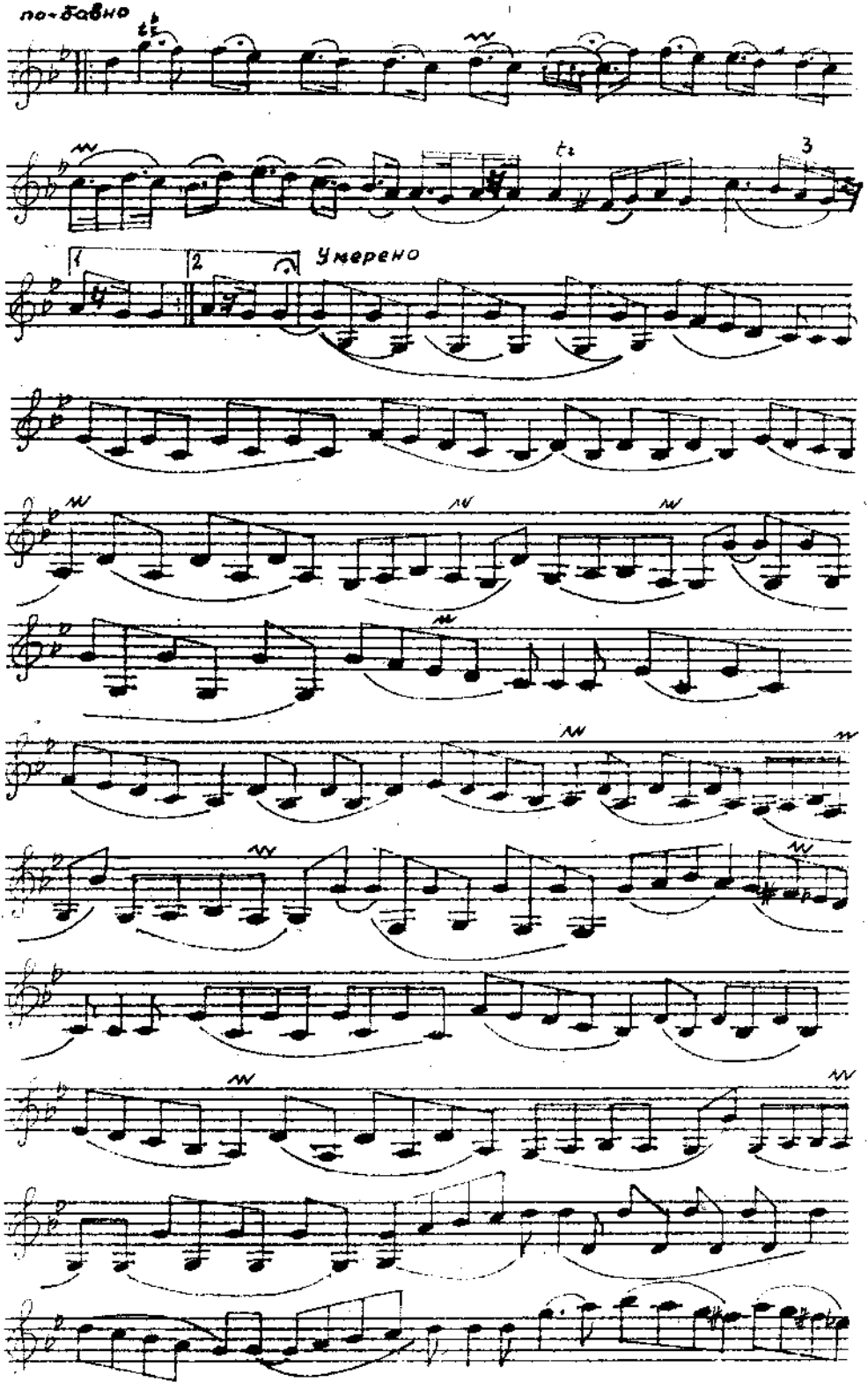
по-бавно
Умерено

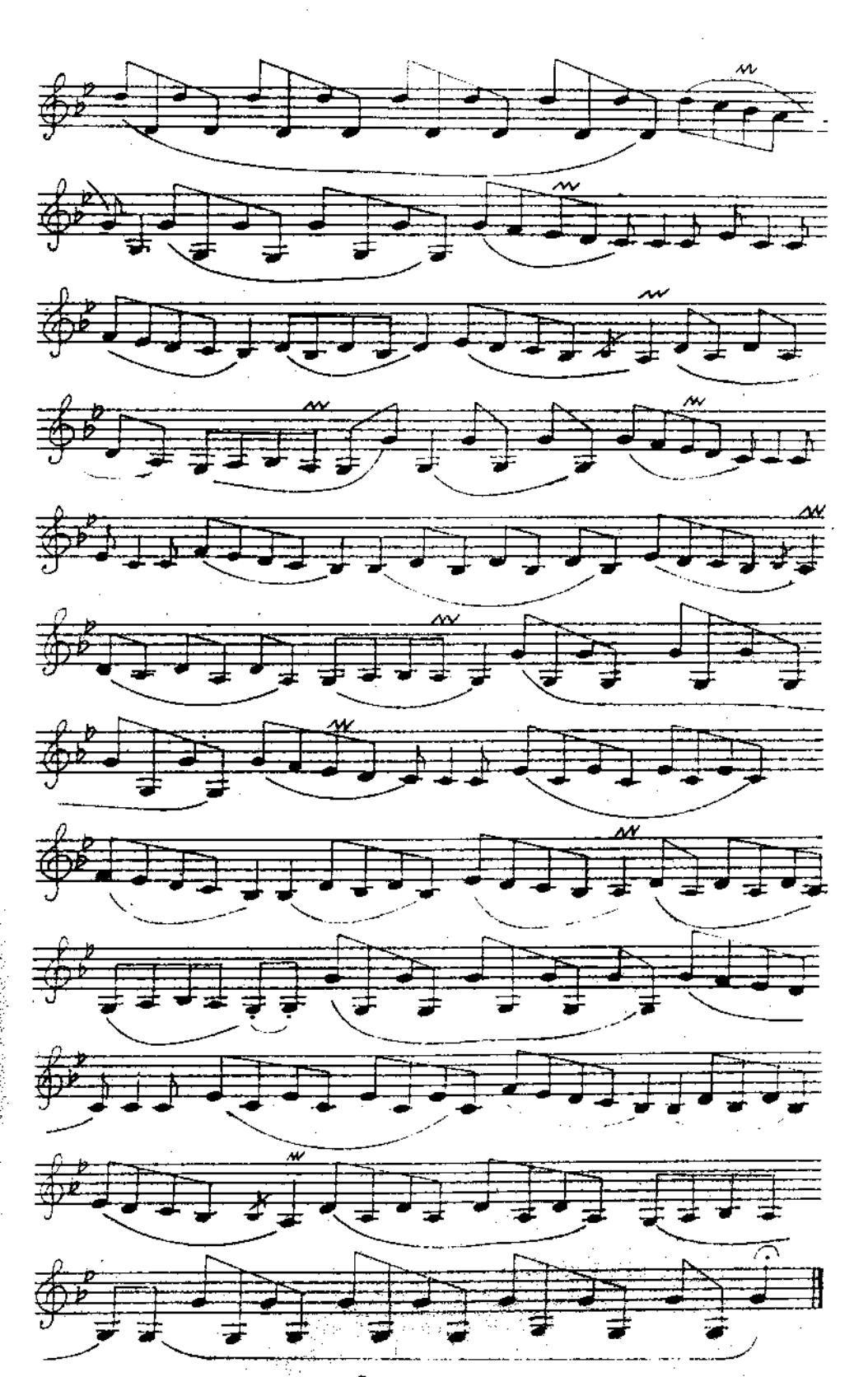

ПИСМОТО

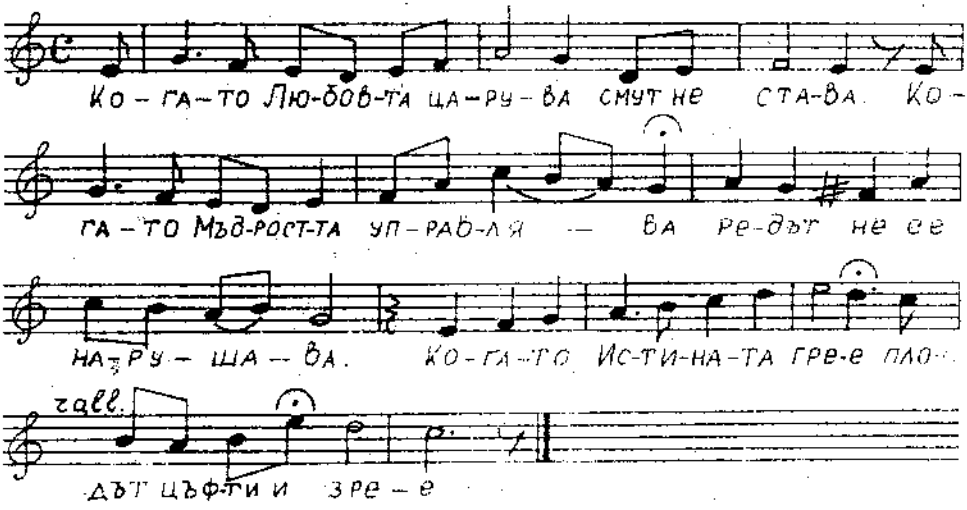

Писмото – Музика и текст Учителя
Записал Иван Каваджиев

Мирът иде – Музика Учителя
текст Стоянка Илиева
по редакция на Лиляна Табакова

Идилията – Музика Учителя
изпълнение на Петър Камбуров –
по магнетофонен запис
нотирала Иоанна Стратева

Съставител и редактор

д-р Вергилий Кръстев

Главен сътрудник и предварителен машинопис

Марийка Марашлиева

Компютърен набор
Екатерина Власякиева,
Ирена Канинчева,
Наталия Ангелова

Компютърен консултант **Стефан Кръстев**